

भारतीय ज्ञानपीठ काशी

स्व० पुण्यश्लोका माता मूर्तिदेवी की पवित्र स्मृति में
तत्सुपुत्र सेठ शान्तिप्रसाद जी द्वारा

संस्थापित

ज्ञानपीठ मूर्तिदेवी पालि ग्रन्थमाला

पालि ग्रंथांक १

प्रकाशक—

अयोध्याप्रसाद गोयलीय,
मन्त्री, भारतीय ज्ञानपीठ काशी
दुर्गाकुण्ड रोड, बनारस

मुद्रक—देवताप्रसाद गहमरी, संसार प्रेस, काशीपुरा, बनारस

स्थापनावद
फाल्गुन कृष्ण ६
वीरनि० २४७०

सर्वाधिकार सुरक्षित

{ विक्रम सं० २०००
१८ फरवरी १९४४

JÑĀNA-PĪTHA MŪRTIDEVĪ PALI GRANTHAMĀLĀ

PALI GRANTHA No. 1

JATĀKATTHAKATHA

Vol. I

EDITED BY

TRIPITAKACHARYA
BHIKSHU DHARM RAKSHIT

Published by

Bhāratiya Jñānapīṭha, Kāshī

First Edition }
1000 Copies. }

ASHARII, VIRA SAMVAT 2477
BUDDH SAMVAT 2495
JULY, 1931.

{ *Price*
{ *Rs. 8/-*

BHĀRATĪYA JÑĀNA-PĪTHA, KASHI

FOUNDED BY

SETH SHANTI PRASAD JAIN

IN MEMORY OF HIS LATE BENEVOLENT MOTHER

SHRĪ MŪRTI DEVĪ

JÑĀNA-PĪTHA MŪRTI DEVĪ PALI GRANTHAMĀLĀ

PALI GRANTHA No. 1

PUBLISHER

AYODHYA PRASAD GOYALIYA,

SECY., BHĀRATĪYA JÑĀNAPĪTHA,
DURGAKUNDA ROAD, BANARAS.

Founded in
Phalguna Krishna 9, } *All Rights Reserved.* { Vikrama Samvat 2000
Vira Sam. 2470 } 18th Feb. 1944,

विज्जति

सिरिघनसुगततथागतेन पनम्हाकं भगवता अरहता सम्मासम्बुद्धेन अभिसम्बुज्झित्वा, सम्बोधिसमधिगमाय सम्भारभूता दीपङ्करपादमूले कंताभिनीहारतो पट्ठाय याव तुसितभवननिवासा, या चरियायो कथामग्गेन ओवादानुरूपेण च तत्थ तत्थ भिक्खुभिक्खुनीनञ्चेव उपासकुपासिकानञ्च वुत्ता, ता सव्वा अद्धच्छट्ठसत्तप्पमाणा जातक'न्ति नामेन तेनेव तथागतेन पाकटीकता । तञ्च खो पन जातकं सङ्गीति आरोपेन्तेहि धम्मसङ्गाहकत्थेरवरेहि सङ्गीतित्तयसमारोपितं पिटकवसेन सुत्तन्तपिटके च निकाय वसेन खुट्ठकनिकाये च अन्तोगधं होति ।

तस्स खो पन जातकस्स अत्थवण्णना, परमविसुद्धसद्धावुद्धिविरियपतिमण्डितेन तिपिटकपरियत्तिप्पभेदसाट्ठकथे सत्थुसासने अप्पट्ठित्तज्जाणाचारेण थेरवंसप्पदीपानं थेरानं महाविहारवासीनं वंसालङ्कारभूतेन जम्बुदीपवासिना सकसमयसमयन्तरपारदस्सिना यसस्सिना भदन्त बुद्धघोसत्थेर'वरेण परमत्थजोतिका'ति नामेन कता । सा पनायं परमानं उत्तमानं अत्थानं जोतनतो पकासनतो परमत्थजोतिका नाम । जातकट्ठकथा' तिपि अयमेव कथीयते ।

न खो पन जातकट्ठकथासदिसा विसालतमा अञ्जा अट्ठकथा नाम अत्थि । इमस्मि पन गन्थे राजनीतिधम्मनीत्यादयो सव्वेपि धम्मा आगता । अपि च कथामग्गेन वण्णिता अयं गन्थो सव्वजनसुखावहो होति । एतरहि लोके कथासाहिच्चे जातकट्ठकथा विय लोकियलोकुत्तरत्थसाधको एकोपि अञ्जो गन्थो नत्थेव ।

अयं जातकट्ठकथा जातकपालियं आगतनियामेनेव बावीसतिया निपातेहि पतिमण्डिता होति । तेसु एककनिपातवण्णनाय निदानकथानन्तरं अपण्णकजातकादीनि दियड्ढजातकसत्तानि होन्ति, तानि अपण्णकवग्गादीहि पण्णरसहिग्गेहि च तीहि पण्णासकेहि च सङ्गहीतानि । सव्वेसं निपातानं वित्थारो पन एवं वेदितव्वोः—

अनुवकमो	निपातो	वगगप्पमाणो	जातकप्पमाणो
१	एककनिपातो	१५	१५०
२	दुक्कनिपातो	१०	१००
३	तिक्कनिपातो	५	५०
४	चतुक्कनिपातो	५	५०
५	पञ्चकनिपातो	३	२५
६	छक्कनिपातो	२	२०
७	सत्तकनिपातो	२	२१
८	अट्ठकनिपातो	१	१०
९	नवकनिपातो	...	१२
१०	दसकनिपातो	...	१६
११	एकादसकनिपातो	...	६
१२	द्वादसकनिपातो	...	१०
१३	तेरसकनिपातो	...	१०
१४	पक्किण्णकनिपातो	...	१३
१५	वीसत्तिनिपातो	...	१४

श्रुतकमो	निपातो	वगण्यमाणो	जातकप्पमाणो
१६	तिसतिनिपातो	...	१०
१७	चत्तालीसनिपातो	...	५
१८	पञ्चासनिपातो	...	३
१९	सट्ठिनिपातो	...	२
२०	सत्ततिनिपातो	...	२
२१	असीतिनिपातो	...	५
२२	महानिपातो	...	१०
२२		४३	५४७

इति इमानि सत्तचत्तालीसाधिकानि पञ्चजातकसतानि इमिस्सं जातकट्टकथाय वणिग्नानि । जातकपालीपि एतपरमायेव दिस्सति । यम्पन वदन्ति पण्णासाधिकानि पञ्चजातकसतानीति अद्वच्छट्ठानि जातकसतानीति च तं एतकमेव, न हेत्थ अप्पिकाय तिसङ्खचाय ऊनता सल्लक्खीयतेति अनेकेहि थेरेहि वुत्तं ।

इमाय जातकट्टकथाय पन निदानमत्तं इतो सत्ताधिकर्तिसतिसंवच्छरतो पुञ्चे दिवङ्गतेन आचरियेन धम्मनन्दकोसम्बिना मुद्दापितं अहोसि । सकलाय जातकट्टकथाय हिन्दीभासाय परिवत्तनम्पि आनन्दकोसल्लानत्थेरेन कतं अत्थि । तस्सा ताव तयो भागा येव मुद्दापिता सन्ति । अञ्जो पि भागा सीधेन मुद्दापिता भविस्सन्तीति मञ्जो । अपि च जातकट्टकथाय नागरक्खरमुद्दापने अतिवियपयोजनं दिस्समाने 'भारतीय ज्ञानपीठ काशी' इति नामिकाय समितिया मुद्दापनमारद्धं । इमिस्सा पनायं पठमो भागो याव एककनिपातवण्णना परियोसाना मुद्दापितो । जातकट्टकथाय पन मुद्दापनेन तेन भारतीयानं महाउपकारो कतो ।

इमाय जातकट्टकथाय सम्पादनकिच्चं पन सब्बप्पकारेन तिपिटकाचरियेन भदन्तजगदीसकस्सपत्थेरेवरेन कतं । तस्सेव अनुमतिया मया संसोधिताभिसङ्खता च । इमिस्मि अभिसङ्खरणे तत्थ तत्थ विसयानुरूपं मातिकायो लिखिता सन्ति, ता अञ्जोसु गन्थेसु नत्थि, इध पन पाठकानं सुखावबोधत्थाययेव तथा कता । अवोडिप्पणीसु विसदिसपाठापि तेनेव अज्झासयेन आहटा । पमादवसेन खलु इमिस्मि मुद्दापने सहदोसादयो दिस्सन्ते, तस्मा मया सुद्धिपत्तं लिखितं अत्थि, तं साधुसो ओलोकेत्वाव सज्जना पठन्तूति निवेदयामि ।

कुसिनारायं
२८-५-५१

इत्थं विञ्जापीयते मया कोसिनारकेन
भिव्बुना धम्मरक्खितेना'न्ति

सङ्केतनिरूपनं

रो०	—	मुद्दित रोमनक्खरपोत्थकं ।
सि०	—	मुद्दित सीहलक्खरपोत्थकं ।
स्या०	—	मुद्दित स्यामक्खरपोत्थकं ।
म०	—	मुद्दित मरम्मक्खरपोत्थकं ।

सूचिपत्रं

निदानकथा

श्रङ्को	अनुश्रङ्को	विसयो	पिटृङ्को
१	"	परामगथा	१
२	"	तीणि निदानानि	२
३	"	दूरेनिदानं	"
"	१	सुमेधकथा	"
"	"	अमरवती नगरं	३
"	"	सुमेधपण्डितस्स चिन्तनं	"
"	"	सुमेधपण्डितस्स पव्वज्जा	५
"	"	दीपङ्करभगवतो पादमूले बुद्धभावाय अभिनीहारो	८
"	"	बुद्धुप्पादस्स पुव्वनिमित्तानि	१२
"	"	महासत्तस्स अधिट्ठानानि	१५
"	"	१. दानपारमी	"
"	"	२. सीलपारमी	१६
"	"	३. नेक्खम्मपारमी	"
"	"	४. पञ्जापारमी	१७
"	"	५. विरियपारमी	"
"	"	६. खन्तिपारमी	१८
"	"	७. सच्चपारमी	१८
"	"	८. अधिट्ठानपारमी	"
"	"	९. मेत्तापारमी	१९
"	"	१०. उपेक्खापारमी	"
"	"	महासत्तस्स पारमिसम्मसनं	२०
"	२	भगवा दीपङ्करो	२२
"	३	भगवा कोण्डञ्जो	२४
"	४	भगवा मङ्गलो	"
"	५	भगवा सुमनो	२७
"	६	भगवा रेवतो	"
"	७	भगवा सोभितो	"
"	८	भगवा अनोमदस्सी	२८
"	९	भगवा पटुमो	"
"	१०	भगवा नारदो	२९
"	११	भगवा पटुमुत्तरो	"
"	१२	भगवा सुमेधो	"
"	१३	भगवा सुजातो	३०
"	१४	भगवा पियदस्सी	"
"	१५	भगवा अत्यदस्सी	"

श्रङ्गको	अनुश्रङ्गको	विसयो	पिट्ठङ्गको
३	१६	भगवा धम्मदस्सी	३१
"	१७	भगवा सिद्धत्थो	"
"	१८	भगवा तिस्सो	"
"	१९	भगवा फुस्सो	३२
"	२०	भगवा विपस्सी	"
"	२१	भगवा सिखी	"
"	२२	भगवा वेस्सभू	३३
"	२३	भगवा ककुसन्धो	"
"	२४	भगवा कोणागमणो	"
"	२५	भगवा कस्सपो	"
"	२६	सव्वे बुद्धा	३४
"	२७	वोधिसत्तानं आनिसंसा	"
"	२८	पारमियो पूरेसि	३५
"	"	१. दानपारमी	"
"	"	२. सीलपारमी	"
"	"	३. नेक्खम्मपारमी	"
"	"	४. पञ्जापारमी	३६
"	"	५. विरियपारमी	"
"	"	६. खन्तिपारमी	"
"	"	७. सच्चपारमी	"
"	"	८. अधिट्ठानपारमी	"
"	"	९. मेत्तापारमी	"
"	"	१०. उपेक्खापारमी	३७
४	२९	अविदूरे निदानं	"
"	"	तीणि कोलाहलानि	"
"	"	१. कप्पकोलाहलं	"
"	"	२. बुद्धकोलाहलं	"
"	"	३. चक्कवत्तिकोलाहलं	"
"	३०	देवतायाचनं	३८
"	३१	पञ्चमहाविलोकनं विलोकेसि	"
"	"	१. कालो	"
"	"	२. दीपं	"
"	"	३. देसो	"
"	"	४. कुलं	३९
"	"	५. जनेत्तिआयु	"
"	३२	पटिसन्धि गणिह	"
"	३३	महामायादेवी सुपिनं अद्दस	"
"	३४	ब्राह्मणा आहंसु	४०
"	३५	द्वतिसपुव्वनिमित्तानि पातुरहंसु	"
"	३६	वोधिसत्तमातुधम्मता	"

श्रद्धको	श्रद्धश्रद्धको	विसयो	पिटुडको
४	३७	लुम्बिनीवने	४०
"	३८	तापसो कालदेवलो	४२
"	३९	लक्ष्मणपटिगाहका अट्ट ब्राह्मणा	४३
"	४०	पंचवर्गिया धेरा	"
"	४१	चत्तारि पुव्वनिमित्तानि	४४
"	४२	रञ्जो वप्पमङ्गलं अहोसि	"
"	४३	जातकानं सिप्पं दस्सेसि	४५
"	४४	चत्तारि पुव्वनिमित्तानि	"
"	"	१. जराजिण्णं	"
"	"	२. व्याधितं	"
"	"	३. कालकतं	४६
"	"	४. पव्वजितं	"
"	४५	वोधिसत्तस्स पच्छिमो अलङ्कारो	"
"	४६	राहुलो जातो	"
"	४७	किसागोतमिया उदानं	"
"	४८	नाटकित्थियो	४७
"	४९	महाभिनिक्खमनं	"
"	५०	वोधिसत्तो पव्वजि	४९
"	५१	वोधिसत्तो राजगहं पाविसि	५०
"	५२	आलारं च कालामं उद्दकं च रामपुत्तं	"
"	५३	दुक्करकिरिया	"
"	५४	सुजाताय पायासदानं	५१
"	५५	वोधिसत्तस्स पाति पटिसोतं गच्छति	५२
"	५६	वोधिमण्डं आरुहि	"
"	५७	मारपराजयो	५३
"	५८	सम्बोधिया पत्ति	५६
५	...	सन्तिके निदानं	५७
"	५९	जयपल्लडको वरपल्लडको	"
"	६०	अनिमिसचेतियं	"
"	६१	रतनचङ्कमचेतियं	"
"	६२	रतनधरं	"
"	६३	येन अजपालनिग्रोधो	"
"	६४	मुचलिनन्दं, राजायतन	५८
"	६५	तपस्सुभल्लिका	५९
"	६६	ब्रह्मा धम्मदेसनं आयाचि	"
"	६६	ब्रह्मा धम्मदेसनं आयाचि	"
"	६७	धम्मचक्कप्पवत्तनं	"
"	६८	चरथ भिक्खवे चारिकन्ति	६०
"	६९	भगवा राजगहे	"
"	७०	सारिपुत्तो च मोग्गल्लानो च	६२

श्रङ्गको	अनुश्रङ्गको	विसयो	पिट्ठङ्गको
५	७१	भगवा कपिलवत्युं अगमासि	६२
"	७२	कपिलवत्युस्मि पाटिहारियं अकासि	६३
"	७३	कपिलवत्युं पिण्डाय पाविसि	६४
"	७४	राहुलमातुया सिरिगम्भं अगमासि	६५
"	७५	नन्दं पव्वाजेसि	"
"	७६	राहुलं पव्वाजेसि .	"
"	७७	अनाथपिण्डको जेतवनारामं कारेसि	६६

निदानकथा निवृत्ता

१. एककनिपातो

१. पठमो पण्णासको

१. अपण्णकवग्गवण्णना

श्रङ्गको	विसयो	पिट्ठङ्गको
१	अपण्णकजातकं	६८
२	वण्णपथजातकं	७५
३	सेरिवाणिजजातकं	७८
४	चुल्लसेट्ठिजातकं	८०
५	तण्डुलनालिजातकं	८६
६	देवधम्मजातकं	८८
७	कट्टहारिजातकं	९३
८	गामनिजातकं	९५
९	मखादेवजातकं	९६
१०	सुखविहारिजातकं	९८

२. सीलवग्गवण्णना

१	लक्खणमिगजातकं	१००
२	निग्रोधमिगजातकं	१०२
३	कण्डिनजातकं	१०८
४	वातमिगजातकं	११०
५	खरादियजातकं	११२
६	तिपल्लत्यमिगजातकं	११३
७	मालुतजातकं	११६
८	मतकभत्तजातकं	११७
९	आयाचितभत्तजातकं	११९
१०	नलपानजातकं	१२०

३. कुरुङ्गवग्गवण्णना

अङ्कको	विसयो	पिट्ठङ्कको
१	कुरुङ्गमिगजातकं	१२२
२	कुक्कुरजातकं	१२४
३	भोजाजानीयजातकं	१२७
४	आजञ्जजातकं	१२६
५	तित्थजातकं	१३०
६	महिलामुखजातकं	१३३
७	अभिण्हजातकं	१३५
८	नन्दिविसालजातकं	१३७
९	कण्हजातकं	१३६
१०	मुनिकजातकं	१४१

४. कुलावकवग्गवण्णना

१	कुलावकजातकं	१४२
२	नच्चजातकं	१४७
३	सम्मोदमानजातकं	१४८
४	मच्छजातकं	१५०
५	वट्टकजातकं	१५१
६	सकुण्णजातकं	१५३
७	तित्तिरजातकं	१५५
८	वकजातकं	१५८
९	नन्दजातकं	१६१
१०	खदिरङ्गारजातकं	१६३

५. अत्थकामवग्गवण्णना

१	लोसकजातकं	१६८
२	कपोतजातकं	१७३
३	वेलुकजातकं	१७५
४	मकसजातकं	१७६
५	रोहिणीजातकं	१७७
६	आरामदूसकजातकं	१७८
७	वासरिणजातकं	१८०
८	वेदग्भजातकं	१८१
९	नवखत्तजातकं	१८४
१०	दुम्भेधजातकं	१८६

२. मज्झिमो पण्णासको

६. आसिंसवग्गवण्णना

१	महासीलवजातकं	१८८
२	चूलजनकजातकं	१९२
३	पुण्णपातिजातकं	१९३

अङ्कको	विसयो	पिट्ठङ्कको
४	फलजातकं	१६५
५	पञ्चावुधजातकं	१६७
६	कञ्चनकखन्धजातकं	१६६
७	वानरिन्दजातकं	२०१
८	तयोधम्मजातकं	२०३
९	भेरिवादजातकं	२०५
१०	सङ्खधमनजातकं	२०६

७. इत्थीवग्गवण्णना

१	असातमन्तजातकं	२०७
२	अण्डभूतजातकं	२१०
३	तक्कजातकं	२१४
४	दुराजानजातकं	२१७
५	अनभिरतिजातकं	२१६
६	मुदुलक्खणजातकं	२२०
७	उच्छङ्गजातकं	२२३
८	साकेतजातकं	२२५
९	विसवन्तजातकं	२२६
१०	कुद्दालजातकं	२२७

८. वरणवग्गवण्णना

१	वरणजातकं	२३०
२	सीलवनागजातकं	२३२
३	सच्चंकिरजातकं	२३४
४	रुक्खधम्मजातकं	२३७
५	मच्छजातकं	२३८
६	असङ्गकियजातकं	२४०
७	महासुपिनजातकं	२४२
८	इल्लीसजातकं	२४६
९	खरस्सरजातकं	२५५
१०	भीमसेनजातकं	२५६

९. अपायिम्हवग्गवण्णना

१	सुरापानजातकं	२५६
२	मित्तविन्दजातकं	२६१
३	कालकण्णजातकं	२६२
४	अत्थस्सट्ठारजातकं	२६४
५	किम्पक्कजातकं	२६६
६	सीलवीमंसनजातकं	२६७
७	मङ्गलजातकं	२६६
८	सारम्भजातकं	२७१
९	कुहकजातकं	२७२
१०	अकतञ्जुजातकं	२७४

१०. लित्तवग्गवण्णना

अङ्कको	विसयो	पिट्ठङ्कको
१	लित्तजातकं	२७६
२	महासारजातकं	२७७
३	विस्सासभोजनजातकं	२८२
४	लोमहंसजातकं	२८३
५	महासुदस्सनजातकं	२८५
६	तेलपत्तजातकं	२८७
७	नामसिद्धिजातकं	२९२
८	कूटवाणिजजातकं	२९४
९	परोसहस्सजातकं	२९६
१०	असातरूपजातकं	२९७

३. उपरिस्मो पण्णासको

११. परोसतवग्गवण्णना

१	परोसतजातकं	२९९
२	पण्णिकजातकं	३००
३	वेरिजातकं	३०१
४	मित्तविन्दजातकं	३०२
५	दुव्वलकट्टुजातकं	३०३
६	उदञ्चनिजातकं	३०४
७	सालित्तजातकं	३०५
८	वाहियजातकं	३०७
९	कुण्डकपूवजातकं	३०८
१०	सव्वसंहारकपञ्चो निट्ठितो	३१०

१२. हंसीवग्गवण्णना

१	गद्वभपञ्चो निट्ठितो	३१०
२	अमरादेवीपञ्चो निट्ठितो	३१०
३	सिगालजातकं	३११
४	मितचिन्तीजातकं	३१३
५	अनुसासिकजातकं	३१४
६	दुव्वचजातकं	३१५
७	तित्तिरजातकं	३१६
८	वट्टकजातकं	३१७
९	अकालरावीजातकं	३१८
१०	वन्धनमोक्खजातकं	३२०

१३. कुसनालिवग्गवण्णना

१	कुसनालिजातकं	३२३
२	दुम्भेयजातकं	३२५
३	नङ्गलीसजातकं	३२७

अङ्कको	विसयो	पिट्ठङ्को
४	अम्बजातकं	३२९
५	कटाहजातकं	३३०
६	अमिलकवर्णजातकं	३३२
७	कलण्डुकजातकं	३३४
८	विलारवतजातकं	३३५
९	अग्गिकजातकं	३३६
१०	कोसियजातकं	३३७

१४. असम्पदानवग्गवण्णना

१	असम्पदानजातकं	३३९
२	पञ्चभीरुकजातकं	३४१
३	घतासनजातकं	३४३
४	भानसोधनजातकं	३४४
५	चन्दाभजातकं	३४५
६	सुवण्णहंसजातकं	३४६
७	वव्वुजातकं	३४८
८	गोधजातकं	३५०
९	उभतोभट्टजातकं	३५१
१०	काकजातकं	३५२

१५. ककण्टकवग्गवण्णना

१	गोधजातकं	३५४
२	सिगालजातकं	३५५
३	विरोचनजातकं	३५६
४	नङ्गुट्टुजातकं	३५८
५	राधजातकं	३५९
६	काकजातकं	३६०
७	पुप्फरत्तजातकं	३६२
८	सिगालजातकं	३६४
९	एकपण्णजातकं	३६६
१०	सञ्जीवजातकं	३६९

एककनिपातवण्णना निट्ठिता

जात कह कह था

नमो तस्स भगवतो अरहतो सम्मासम्बुद्धस्स

जातकट्टकथा

१. पणामगाथा *

जातिकोटिसहस्सेहि पमाणरहितं हितं ।
लोकस्स लोकनाथेन कतं येन महेसिना ॥
तस्स पादे नमस्सित्वा कत्वा धम्मस्स चञ्जलिं ।
संघञ्च पतिमानेत्वा सब्बसम्मानभाजनं ॥
नमस्सनादितो अस्स पुञ्ञस्स रतनत्तये ।
पवत्तस्सानुभावेन भेत्वा सब्बे उपद्दे ॥

* स्या०—वन्दित्वा सिरसा सेट्ठं बुद्धमप्पटिपुग्गलं ।
अेय्यसागरमुत्तिण्णं तिण्णसंसारसागरं ॥
तथेव परमं सन्तं गम्भीरं दुद्दसं अणुं ।
भवाभवकरं बुद्धं धम्मं सद्धम्मपूजितं ॥
तथेव पन संघञ्च असंगं संघमुत्तमं ।
उत्तमं दक्खिण्येयानं सन्तिन्द्रियमनासवं ॥
कतन तस्स एतस्स पणामेन विसेसतो ।
धीरातिधीरधीरेहि आगमञ्जूहि विञ्जूहि ॥
अपदानट्ठकथं भन्ते कातव्वन्ति विसेसतो ।
पुनप्पुनादरेनेव याचितोहं यस्सिस्सिभि ॥
तस्माहं सापदानस्स अपदानस्स सेसतो ।
दीपिस्सं पिट्ठकत्तये ॥
यथा पालिनयेनेव अत्थसंवण्णनं सुभं ।
केन कत्थ कदा चेतं भासितं धम्ममुत्तमं ॥
किमत्थं भासितं चेतमेतं वत्वा विधिं गतो ।
निदानकोसल्लत्थञ्च सुउग्गहणधारणा ॥
तस्मा तन्तं विधिं पत्वा पुब्बापरविसेसतं ।
पुराणसीहलभासाय पोराणट्ठकथाय च ॥
ठपितं तं न साधेति साधूनं इच्छितिच्छित्तं ।
तस्मा तमुपनिस्साय पोराणट्ठकथानयं ॥
विवज्जेत्वा विरुद्धत्थे विसेत्थम्पकासयं ।
विसेसवण्णनं सेट्ठं करिस्सामत्थवण्णनन्ति ॥

केन कत्थ कदा चेतं भासितं धम्ममुत्तमन्ति च करिस्सामत्थवण्णनन्ति च पटिञ्जातत्ता ।

तं तं कारणमागम्मा देसितानि जुतीमता ।
 अपण्णकादीनि पुरा जातकानि महेसिना ॥
 यानि येसु चिरं सत्था लोकनित्थरणत्थिको ।
 अनन्ते बोधिसम्भारे परिपाचेसि नायको ॥
 तानि सब्बानि एकज्झं आरोपेन्तेहि संगहं ।
 जातकं नाम संगीतं धम्मसंगाहकेहि यं ॥
 बुद्धवंसस्स एतस्स इच्छन्तेन चिरट्ठिति ।
 याचितो अभिगन्त्वान थंरेन अत्थदस्सिना ॥
 असंसट्ठविहारेण सदा सद्धिविहारिना ।
 तथेव बुद्धमित्तेन सन्तचित्तेन विञ्जुना ॥
 महिसासकवंसम्हि सम्भूतेन नयञ्जुना ।
 बुद्धदेवेन च तथा भिक्खुना सुद्धवुद्धिना ॥
 महापुरिसचरियानं आनुभावं अचिन्तियं ।
 तस्स विज्जोत्तयन्तस्स जातकस्सत्थवण्णनं ॥
 महाविहारवासीनं वाचनामग्गनिस्सितं ।
 भासिस्सं भासतो तम्मो साधु गण्हन्तु साधवोति ॥ [1]

२. तीणि निदानानि

सा पनायं जातकस्स^१ अत्थवण्णना दूरेनिदानं अविदूरेनिदानं सन्तिकेनिदानन्ति इमानि तीणि निदानानि दस्सेत्वा वण्णियमाना ये नं सुणन्ति तेहि समुदागमतो^२ पट्ठाय विञ्जातत्ता यस्मा सुट्ठु विञ्जाता नाम होति तस्मा तं तीणि निदानानि दस्सेत्वा वण्णयिस्साम ।

तत्थ आदितो ताव तेसं निदानानं परिच्छदो वेदितव्वो—(१) दीपंकरपादमूलस्मि हि कताभिनी-हारस्स महासत्तस्स याव वेस्सन्तस्सत्ताभावा चवित्वा तुसितपुरे निव्वत्ति ताव पवत्तो कथामग्गो दूरेनिदानं नाम, (२) तुसितभवनतो पन चवित्वा याव बोधिमण्डे सब्बवज्जुतप्पत्ति ताव पवत्तो कथामग्गो अविदूरेनिदानं नाम, (३) सन्तिकेनिदानं पन तेसु तेसु ठानेसु विहरतो तस्मि तस्मि येव ठाने लब्भतीति । तन्निदं दूरेनिदानं नाम :-

३. दूरेनिदानं

१. सुमेधकथा

इतो किर कप्पसतसहस्साधिकानं चतुन्नं असंखेय्यानं मत्थके अमरवती नाम नगरं अहोसि । तत्थ सुमेधो नाम ब्राह्मणो पटिवसति, उभतो सुजातो मातितो च पितितो च, संसुद्धगहणिको याव सत्तमाकुलपरिवट्टा, अक्खित्तो अनुपक्कुट्टो जातिवादेन, अभिरूपो दस्सनीयो पासादिको परमाय वण्णपोक्खरताय समन्नागतो । सो अज्झं कम्मं अकत्वा ब्राह्मणसिप्पमेव उग्गणिह । तस्स दहरकाले येव मातापितरो कालमकंसु । अथस्स रासिव-ड्ढको अमच्चो आयपोत्थकं आहरित्वा सुवण्णरजतमणिमुत्ताहि भरिते गव्भे विवरित्वा एत्तकं ते कुमार ! मातुसन्तकं, एत्तकं पितुसन्तकं, एत्तकं अय्यकपय्यकानन्ति याव सत्तमा कुलपरिवट्टा धनं आचिक्खित्वा एतं पटिपज्जाहीति^३ आह । सुमेधपण्डितो चिन्तेसि—इमं धनं संहारित्वा मय्हं पितुपितामहादयो परलोकं गच्छन्ता एकं कहापणम्पि गहेत्वा न गता, मया पन गहेत्वा गमनकारणं कातुं वट्ठतीति । सो रञ्जो आरोचेत्वा नगरे भेरि

चरापेत्वा महाजनस्स दानं दत्वा तापसपव्वज्जं पव्वजि । इमस्स पनत्थस्स आवीभावत्थं इमस्सि ठाने सुमेधकथा कथेतच्चा । सा पनेसा किञ्चापि बुद्धवंसे निरन्तरं आगता येव, गाथावन्धनेन न आगतत्ता न सुट्ठु पाकटा तस्मा तं अन्तरन्तरा गाथावन्धदीपकेहि वचनेहि सद्धिं कथेस्साम ।

अमरवती नगरं

कप्पसतसहस्साधिकानं हि चतुन्न असंखेय्यानं मत्थके दसहि सद्देहि अविवित्तं अमरवतीति च अमरन्ति च लद्धनामं नगरं अहोसि यं सन्धाय बुद्धवंसे वुत्तं :—[२]

“कप्पे च सतसहस्से च चतुरो च असंखिये ।

अमरं नाम नगरं दस्सनेय्यं मनोरमं ।

दसहि सद्देहि अविवित्तं अन्नपानसमायुतं” ॥ न्ति ।

तत्थ “दसहि सद्देहि अविवित्तं” न्ति हत्थिसद्देन अस्ससद्देन रथसद्देन भेरिसद्देन मुर्तिसद्देन वीणासद्देन गीतसद्देन^१ संखसद्देन तालसद्देन ‘अस्नाथ पिवथ खादथा’ ति दसमेन सद्देनाति, इमेहि दसहि सद्देहि अविवित्तं अहोसि । तेसं पन सद्धानं एकदेसमेव गहेत्वा :—[२]

“हत्थिसद्दं अस्ससद्दं भेरिसंखरथानि च ।

खादथ पिवथा चेव अन्नपानेन घोसितं” ॥ न्ति ।

बुद्धवंसे इमं गाथं^२ वत्वा:—

“नगरं सव्वंगसम्पन्नं सव्वकाममुपागतं^३ ।

सत्तरतनसम्पन्नं नानाजनसमाकुलं ॥

समिद्धं देवनगरंवा आवासं पुञ्जकम्मिनं ।

नगरे अमरवतिया सुमेधो नाम ब्राह्मणो ॥

अनेककोटिसन्निचयो पहतधनधञ्जवा ।

अज्झायको मन्तधरो तिण्णं वेदानपारगु ॥

लक्खणे इतिहासे च सधम्मो पारमिं गतो” ति वुत्तं ।

सुमेधपण्डितस्स चिन्तनं

अथेकदिवसं सो सुमेधपण्डितो उपरिपासादवरतले रहोगतो हुत्वा पल्लङ्कं आभुजित्वा निसिन्नो चिन्तेस्सि:—पुनव्वभवे पण्डित ! पटिसन्धिगहणं नाम दुक्खं तथा निव्वत्तनिव्वत्तट्ठाने सरीरभेदनं, अहं च जातिधम्मो जराधम्मो व्याधिधम्मो मरणधम्मो । एवंभूतेन मया अजातिं अजरं अव्याधिं अदुक्खमसुखं सीतलं अमृतमहानिष्वाणं परियेसितुं वट्ठति । अवस्सं भवतो मुञ्चित्वा निव्वाणगामिना एकेन मग्गेन भवितव्वन्ति । तेन वुत्तं:—

“रहोगतो निसीदित्वा एवं चिन्तेसहं तदा ।

दुक्खो पुनव्वभवो नाम सरीरस्स च भेदनं ॥

जातिधम्मो जराधम्मो व्याधिधम्मो चहं तदा ।

अजरं अमरं खेमं परियेसिस्सामि निव्वुत्तिं ॥

यत्तूनिमं पूतिकायं नानाकुणपपूरितं ।

छड्डयित्वान गच्छेय्यं अनपेखो अनत्थिको ॥ [३]

अत्थि हेहिंति यो^४ मग्गो न सो सक्का न हेतुये ।

परियेसिस्सामि तं मग्गं भवतो परिमुत्तिया” ति ॥

ततो उत्तरिम्पि एवं चिन्तेसिः— यथा हि लोके दुःखस्स पटिपक्खभूतं सुखं नाम अत्थि, एव भव सति तप्पटिपक्खेन विभवेनापि भवितव्वं । यथा च उण्हे सति तस्स वूपसमभूतं सीतम्पि अत्थि; एवं रागादीनं अग्गीनं वूपसमन निव्वाणेनापि भवितव्वं । यथा च पापकस्स लामकस्स धम्मस्स पटिपक्खभूतो कल्याणो अनवज्ज-धम्मोपि अत्थियेव, एवमेव पापिकाय जातिया सति सव्वजातिवखेपनतो अजातिसंखातन निव्वाणेनापि भवित-व्वमेवाति । तेन वुत्तः—[३]

“यथापि दुःखे विज्जन्ते सुखं नामपि विज्जति ।
एवं भवे विज्जमाने विभवोपि इच्छितव्वको ॥
यथापि उण्हे विज्जन्ते अपरं विज्जति सीतलं ।
एवं तिविधग्गी विज्जन्ते निव्वाणं इच्छितव्वकं ॥
यथापि पापे विज्जन्ते कल्याणमपि विज्जति ।
एवमेव जातिविज्जन्ते अजातिपि इच्छितव्वकाति^१ ॥

अपरम्पि चिन्तेसिः— यथा नाम गूथरासिम्हि निमुग्गेन पुरिस्सेन दूरतोव पञ्चवण्णपदुमसञ्छन्न महातळाकं दिस्वा कतरेन नुखो मग्गेन एत्थ गन्तव्वन्ति तं तळाकं गवेसितुं युत्तं । यं तस्स अगवेसनं न सो तळाकस्स दोसो । एवं किलेसमलधोवनअमतमहानिव्वाणतळाके विज्जन्ते तस्स अगवेसनं न अमतमहानिव्वाणमहातळाकस्स दोसो । यथा च चोरेहि सम्परिवारितो पुरिसो पळायनमग्गे विज्जमानेपि सचे न पलायति न सो मग्गस्स दोसो पुरिसस्सेव दोसो, एवमेव किलेसेहि परिवारेत्वा गहितस्स पुरिसस्स विज्जमाने येव निव्वाणगामिम्हि सिवे मग्गे विज्जमाने मग्गस्स अगवेसनं नाम न मग्गस्स दोसो पुगलस्सेव दोसो । यथा च व्याधिपीळितो पुरिसो विज्जमाने व्याधितिकिच्छके वेज्जे सचे तं वेज्जं गवेसित्वा व्याधिं न तिकिच्छापेति न सो वेज्जस्स दोसो, एवमेव यो किलेस-व्याधिपीळितो किलेसवूपसममग्गकोविदं विज्जमानमेव आचरियं न गवेसति तस्सेव दोसो न किलेसविनासकस्स आचरियस्साति । तेन वुत्तः—

यथा गूथगतो पुरिसो तळाकं दिस्वान पूरितं ।
न गवेसति तं तळाकं न दोसो तळाकस्स सो ॥
एवं किलेसमलधोवे विज्जन्ते अमतन्तळे ।
न गवेसति तं तळाकं न दोसो अमतन्तळे ॥ [४]
यथा अरीहि परिरुद्धो विज्जन्ते गमने पथे ।
न पलायति सो पुरिसो न दोसो अञ्जसस्स सो ॥
एवं किलेसपरिरुद्धो विज्जमाने सिवे पथे ।
न गवेसति तं मग्गं न दोसो सिवमञ्जसे ॥
यथासि व्याधितो पुरिसो विज्जमाने तिकिच्छके ।
न तिकिच्छापेति तं व्याधिं न सो दोसो तिकिच्छके ॥
एवं किलेसव्याधीहि दुक्खितो परिपीळीतो ।
न गवेसति तं आचरियं न सो दोसो विनायकं ति ॥

अपरम्पि चिन्तेसिः—यथा मण्डनजातिको पुरिसो कण्ठे[४]आसत्तं कुणपं छड्ढेत्वा सुखं गच्छति, एव मयापि इमं पूतिकायं छड्ढेत्वा अनपेखेन निव्वाणनगरं पविसितव्वं । यथा च नरनारियो उक्कारभूमियं^२ उच्चार-पस्सारं कत्वा न तं उच्छंगेन वा आदाय दसन्तेन वा वेटेत्वा गच्छन्ति जिगुच्छमाना पन अनपेखाव छड्ढेत्वा गच्छन्ति, एवं मयापि इमं पूतिकायं अनपेखेन छड्ढेत्वा अमतं निव्वाणनगरं पविसितुं वट्टति । यथा च नाविका नाम जज्जरं नावं अनपेखाव छड्ढेत्वा गच्छन्ति, एवं अहम्पि इमं नवहि वणमुखेहि पग्घरन्तं कायं छड्ढेत्वा अनपेखो निव्वाणनगरं पविसिस्सामि । यथा च पुरिसो नानारतनानि आदाय चोरेहि सद्धि मग्गं गच्छन्तो अत्तनो

१ रो०—अजातिम्पि इच्छितव्वकं । २ स्या०—उक्करभूमियं ।

रतननासभयेन ते छड्ढेत्वा खेमं मग्गं गण्हाति, एवं अयम्पि करजकायो रतनविलोपकचोरसदिसो सचाहं एत्थ तण्हं करिस्सामि अरियमग्गकुसलधम्मरतनं मे नस्सिस्सति तस्मा मया इमं चोरसदिसं कायं छड्ढेत्वा निव्वाण-नगरं पविसितुं वट्ठती ति । तेन वुत्तः—

यथापि कुणपं पुरिसो कण्ठे वद्धं जिगुञ्छिय ।
मोचयित्वान गच्छेय्य सुखी सेरी सयं वसी ॥
तथेविमं पूतिकायं नानाकुणपसञ्चयं ।
छड्ढयित्वान गच्छेय्यं अनपेखो अनत्थिको ॥
यथा उच्चारठानमिह करीसं नरनारियो ।
छड्ढयित्वान गच्छन्ति अनपेखा अनत्थिका ।
एवमेवाहमिमं कायं नानाकुणपपूरितं ।
छड्ढयित्वान गच्छिस्सं वच्चं कत्वा यथा कुटिं ॥
यथापि जज्जरं नावं पलुग्गं उदगाहिन्ति ।
सामी छड्ढेत्वा गच्छन्ति अनपेखा अनत्थिका ॥ [5]
एवमेव इमं कायं नवच्छिद्दं धुवस्सवं ।
छड्ढयित्वान गच्छिस्स जिण्णं नावं व सामिका ॥
यथापि पुरिसो चोरेहि गच्छन्तो भण्डमादिय ।
भण्डच्छेदभयं दिस्वा छड्ढयित्वान गच्छति ॥
एवमेव अयं कायो महाचोरसमो विय ।
पहायिमं गमिस्सामि कुसलच्छेदना भया” ति ॥

सुमेधपण्डितस्स पव्वज्जा

एवं सुमेधपण्डितो नानाविधाहि उपमाहि इमं नेक्खम्मूपसंहितं अत्थं चिन्तेत्वा, सकनिवेसन अपरिमितं भोगक्खन्धं हेट्ठावुत्तनयेन कपणद्धिकादीनं विस्सज्जेत्वा, महादानं दत्वा, [५] वत्थुकामे च किलेसकामे च पहाय, अमरनगरतो निक्खमित्वा, एककोव हिमवन्ते धम्मकं नाम पव्वतं निस्साय अस्समं कत्वा, पण्णसालं च चंकमं च मापेत्वा, पञ्चहि नीवरणदोसेहि विवज्जितं “एवं समाहिते चित्ते” ति आदिना नयेन वुत्तेहि अट्ठहि कारण-गणेहि समुपेतं अभिञ्जासंखातं बलं आहरितुं तस्मि अस्समपदे नवदोससमन्नागतं साटकं पजहित्वा, द्वादसगुण-सगन्नागतं वाकचीरं निवासेत्वा इसिपव्वज्जं पव्वजि । एवं पव्वजितो अट्ठदोससमाकिण्णं तं पण्णसालं पहाय, समन्नागतं रक्खमूलं उपगन्त्वा, सव्वं धञ्जविकर्ति पहाय, पवत्तफलभोजनो हुत्वा निसज्जट्ठानचंकमवसेनेव पधानं पदहुत्तो सत्ताहुवन्तरे येव अट्ठन्नं समापत्तीनं पञ्चन्नं च अभिञ्जानं लाभो अहोसि । एवं तं यथापत्तितं अभिञ्जावलं पापुणि । तेन वुत्तः—

“एवाहं चिन्तयित्वान नेककोटिसतं धनं ।
नाथानाथानं दत्वान हिमवन्तमुपागमिं ॥
हिमवन्तस्स अविदूरे धम्मको नाम पव्वतो ।
अस्समो सुकतो मय्हं पण्णसाला सुमापिता ॥
चंकमनं तत्थ मापेसिं पञ्चदोसविवज्जित ।
अट्ठगुणसमुपेतं , अभिञ्जावलमाहुरिं ॥
साटकं पजहिं तत्थ नवदोसमुपागतं ।
वाकचीरं निवासेसिं द्वादसगुणमुपागतं ॥
अट्ठदोससमाकिण्णं पजहिं पण्णसालकं ।
उपागमिं रक्खमूलं गुण दसहुपागतं ॥

वापितं रोपितं धञ्जं पजहिं निरवसेसतो ।
 अनेकगुणसम्पन्नं पवत्तफलमादिषि ॥ [६]
 तत्थ पधानं पदहिं निसज्जट्ठानचंकमे ।
 अब्भन्तरमिह सत्ताहे अभिञ्जावलपापुणि” न्ति ॥

इमाय पन पालिया सुमेधपण्डितेन अस्समपण्णसालचंकमा सहत्था मापिता विय वुत्ता । अयं पनत्थ अत्थो । महासत्तं हिमवन्तं अज्झोगहेत्वा अज्ज धम्मकपव्वत्तं पविसिस्सामीति निक्खन्तं दिस्वा सक्को देवानमिन्दो विस्सकम्मं^१ देवपुत्तं आमन्तेत्वा गच्छ तात ! अयं सुमेधपण्डितो पव्वजिस्सामीति निक्खन्तो, एतस्स वसनट्ठानं मापेहीति । सो तस्स वचनं सम्पटिच्छित्वा रमणीयं अस्समं सुगुत्तं पण्णसालं [६] मनोरमं चंकमं च मापेसि । भगवा पन तदा अत्तनो पुञ्ञानुभावेन निप्फन्नं तं अस्समपदं सन्धाय सारिपुत्त ! तस्मिं धम्मकपव्वत्तेः—

“अस्समो सुकतो मय्हं पण्णसाला सुमापिता ।

चंकमं तत्थ मापेसिं पञ्चदोसविवज्जित” ॥ न्ति आह ।

तत्थ “सुकतो मय्हं” न्ति सुकतो मया—“पण्णसाला सुमापिता” ति पण्णच्छदनसालापि मे सुमापिता अहोसि । “पञ्चदोस विवज्जित” न्ति पञ्चिमे चंकमणदोसा नाम— (१) थद्धविसमता, (२) अन्तो रुक्खता, (३) गहणच्छन्नता, (४) अतिसम्बावता, (५) अतिविसालताति ।

थद्धविसमभूमिभागास्मि हि चंकमे चंकमन्तस्स पादा रुजन्ति, फोटा उट्ठहन्ति, चित्तं एकगतं न लभति, कम्मट्ठानं विपज्जति । मुदुसमतले पन फासुविहारं आगम्म कम्मट्ठानं सम्पज्जति । तस्मा थद्धविसमभूमिभागा एको दोसोति वेदितव्वो । चंकमस्स अन्तो वा मज्झे वा कोटियं वा रुक्खे सति पमादमागम्म चंकमन्तस्स नलाटं वा सीसं वा पटिहञ्जातीति अन्तरुक्खता दुतियो दोसो । तिणलतादिगहणच्छन्ने चंकमे चंकमन्ते अन्धकारवेलायं उरगादिके पाणे अक्कमित्वा वा मारेति, तेहि वा दट्ठो दुक्खं आपज्जतीति गहणच्छन्नता ततियो दोसो । अंतिसम्बावे चंकमे आयामतो रतनिके वा अड्ढरतनिके वा चंकमन्तस्स परिच्छेदे पक्खलित्वा नखापि अंगुलियोपि भिज्जन्तीति अतिसम्बाधता चतुत्थो दोसो ।

अतिविसाले चंकमे चंकमन्तस्स चित्तं विधावति, एकगतं न लभतीति अतिविसालता पञ्चमो दोसो । पुथुलतो पन दियड्ढरतनं द्वीसु पस्सेसु रतनमत्तं अनुचंकमणं दीघतो सट्ठिहत्थं मुदुतलं समविप्पकिण्णवाळुकं चंकमणं वट्ति । चेतियगिरिमिह दीपप्पसादकमहिन्दत्थेरस्स चंकमणं तादिसं अहोसि ।

तेनाह “चंकमं तत्थ मापेसिं पञ्चदोसविवज्जित” न्ति । “अट्ठगुणसमूपेत” न्ति अट्ठहि समणसुखेहि उपेतं । अट्ठमानि समणसुखानि नाम (१) धनधञ्जापरिग्गहाभावो, (२) अनवज्जपिण्डपातपरियेसनभावो, (३) निव्वृतपिण्डपातभुञ्जनभावो, (४) रट्ठं पीळेत्वा धनसारं वा सीसकहापणादीनि वा गण्हन्तेसु राजकुलेसु रट्ठपीळनकिलेसाभावो, (५) उपकरणेसु निच्छन्दरागभावो, (६) चोरविलोपे निब्भयभावो, (७) राजराजमहामत्तेहि असंसट्ठभावो, (८) चतुसु दिसासु अप्पटिहतभावोति । इदं [७] वुत्तं होति— यथा तस्मिं अस्समे वसन्तेन सक्का होन्ति इमानि अट्ठ समणसुखानि विन्दितुं एवं अट्ठ गुणसमपैतं तं अस्समं मापेसिन्ति ।

“अभिञ्जा वलमाहरि” न्ति [७] पच्छा तस्मिं अस्समे वसन्तो कसिणपरिकम्मं कत्वा अभिञ्जानं च समापत्तीनं च उप्पादनत्थाय अनिच्चतो दुक्खतो विपस्सनं आरभित्वा थामप्पत्तं विपस्सनावलं आहरि । यथा तस्मिं वसन्तो तं वलं आहरितुं सक्कोमि एवं तं अस्समं तस्स अभिञ्जात्थाय विपस्सनावलस्स अनुच्छविकं कत्वा मापेसिन्ति अत्थो ।

“साटकं पजहिं तत्थ नवदोसमुपागत” न्ति एत्थायं आनुपुव्वकथा — तदा किर कुटिलेणचंकमादि पतिमण्डितं पुप्फूपगफलूपगरुक्खसञ्चन्नं रमणीयं मधुरसलिलासयं अपगतवाळमिगभिसनकसकुणं पविवेकक्खमं अस्समं मापेत्वा अलंकृतचंकमस्स उभोसु अन्तेसु आलम्बनफलकं संविधाय निसीदनत्थाय चंकमवेमज्जे समतलं मुग्गयण्णसिलं मापेत्वा अन्तोपण्णसालायं जटामण लवाकचीरं तिदण्डकुण्डिकादिके तापसपरिक्खारे मण्डपे

पानीयकुटपानीयसंखपानीयसारावानि अग्निशालायां अंगारकपल्लदारुआदीनीति एवं यं यं पव्वजितानं उपका-
राय संवत्तति तं सर्व्वं मापेत्वा पण्णसालाभित्तिं “ये केचि पव्वजितुकामा इमे परिक्खारे गहेत्वा प वजन्तु”
ति अक्खरानि छिन्दित्वा देवलोकमेव गते विस्सकम्मे देवपुत्ते सुमेधपण्डितो हिमवन्तपादे गिरिकन्दरानुसारेण
अत्तनो निवासानुरूपं फासुकट्ठानं ओलोकेन्तो नदीनिवत्तने विस्सकम्मनिम्मितं सक्कदत्तियं रमणीयं अस्समं
दिस्वा चंकमणकोटिं गत्वा पदवळ्ळञ्जं अपस्सन्तो ध्रुवं पव्वजिता धुरगामे भिक्खं परियेसित्वा किलन्तरूपा
आगन्त्वा पण्णसालं पविसित्वा निसिन्ना भविस्सन्तीति चिन्तेत्वा थोकं आगमेत्वा अतिविय चिरायन्ति जानि-
स्सामीति पण्णसालाकुटिद्वारं विवरित्वाअन्तो पविसित्वा इतोचितो च ओलोकेन्तो महाभित्तिं अक्खरानि
वाचेत्वा मय्हं कप्पियपरिक्खारा एते इमे गहेत्वा पव्वजिस्सामीति अत्तनो निवत्थपारुत्तं साटकयुगं पजहि ।

तेनाह “साटकं पजहि तत्था” ति । एवं पविट्ठो अहं सारिपुत्त ! तस्सं पण्णसालायां साटकं पजहि ।
“नव दोसमुपागत” न्ति साटकं पजहन्तो नव दोसे दिस्वा पजहन्ति दीपेति ।

तापसपव्वज्जं पव्वजितानं हि साट्कस्मि नव दोसा उपट्ठहन्ति । (१) महग्घभावो एको दोसो
(२) परपटिवद्भताय उप्पज्जनभावो एको (३) परिभोगेन लहुं किलिस्सनभावो एको (४) किलिट्ठे च
धोवित्त्वो च रज्जितत्वो च होति । परिभोगेन जीरणभावो एको । (५) जिराणस्स हि तुल्लं वा अगलदानं
वा कातव्वं होति पुन परियेसनाय दुरभिसम्भवभावो एको (६) तापसपव्वज्जाय असारूपभावो एको ।
(७) पच्चत्थिकानं साधारणभावो एको । यथा हि नं पच्चत्थिका न गण्हन्ति तथा गोपेतव्वं होति ।
(८) परिभुज्जन्तस्स विभूसनट्ठानभावो एको । (९) गहेत्वा चरन्तस्स [८] खन्वभारमहिच्छभावो एकोति ।

“वाकचीरं निवासेसि” न्ति तदाहं सारिपुत्त ! इमे नव दोसे दिस्वा साटकं पहाय वाकचीरं निवासेसि ।
मुञ्जतिणं [८] हीरहीरं कत्वा गन्थेत्वा कतवाकचीरनिवासनपारुणत्थाय आदियिन्ति अत्थो । “द्वादसगुण-
मुपागतन्ति द्वादसहि आनिसंसेहि समन्नागतं ।

वाकचीरस्मि हि द्वादसानिसंसा— (१) अप्पग्घं सुन्दरं कप्पियन्ति अयं ताव एको आनिसंसो । (२) सह-
त्था कातुं सक्काति अयं दुत्तियो । (३) परिभोगेन सन्निकं किलिस्सति । धोवियमानेपि पपञ्चो नत्थीति अयं
तत्तियो । (४) परिभोगेन जिण्णोपि सिव्वितव्वाभावो चतुत्थो । (५) पुन परियेसन्तस्स सुखेन करणभावो
पञ्चमो । (६) तापसपव्वज्जाय सारूपभावो छट्ठो । (७) पच्चत्थिकानं निरुपभोगभावो सत्तमो । (८) परि-
भुज्जन्तस्स विभूसनट्ठानाभावो अट्ठमो । (९) धारणसल्लहुकभावो नवमो । (१०) चीवरपच्चये अप्पिच्छ-
भावो दसमो । (११) वाकुप्पत्तिया धम्मिकअनवज्जभावो एकादसमो । (१२) वाकचीरे नट्ठेपि अनपेक्खभावो
द्वादसमोति ।

“अट्ठदोससमाकिण्णं पजहि पण्णसालक” न्ति कथं पजहि ? सो किर वरसाटकयुगं ओमुञ्चन्तो
चीवरवसे लङ्गितं अनोजपुप्फदामसदिसं रत्तं वाकचीरं गहेत्वा, निवासेत्वा तस्सूपरि अपरं सुवण्णवण्णं
वाकचीरं परिदहित्वा, पुन्नागपुप्फसन्थरसदिसं सखुरं अजिनचम्मं एकंसं कत्वा, जटामण्डलं पटिमुञ्चित्वा
चूळाय सट्ठि निच्चलभावकरत्थं सारसूचि पवेसेत्वा, मुत्ताजालसदिसाय सिक्काय पवालवण्णकुण्डिकं ओदहित्वा,
तीसु ठानेसु वंकां काजं आदाय एकस्सा काजकोटिया कुण्डिकं एकस्सा अंकुरार्पिच्छ तिदण्डकादीनि ओलम्बेत्वा,
खारिभारं अंसे कत्वा, दक्खिणेन हत्थेन कत्तरदण्डं गहेत्वा, पण्णसालतो निक्खमित्वा, सट्ठिहत्थमहाचंकमं अपरं परं
चंकमन्तो अत्तनो वेसं ओलोकेत्वा, मय्हं मनोरथो मत्थकं पत्तो, सोभति वत्त मे पव्वज्जा, बुद्धादीहि सव्वेहि धीरपु-
रिसेहि वण्णिता थोमिता अयं पव्वज्जा नाम, पहीणं मे गिहीवन्धनं, निक्खन्तोस्मि नेक्खम्मं, लट्ठो मे उत्तमपव्व-
ज्जा, करिस्सामि समणवम्मं, लभिस्सामि मग्गफलसुखं न्ति उस्साहजातो खारिकाजं ओतारेत्वा, चंकमवेमज्जे
मुग्गवण्णसिलापट्टे सुवण्णपटिमा विय निसिन्नो दिवसभागं वीत्तिनामेत्वा, सायण्हसमयं पण्णसालं पविसित्वा,
विदळमञ्चकपस्से कट्ठत्थरिकाय निपन्नो सरीरं उतुं गाहापेत्वा, वलवपच्चूसे पव्वज्जित्वा अत्तनो आगमनं
आवज्जेसि—

अहं घरावासं आदीनवं दिस्वा अमितभोगं अनन्तं यसं पहाय अरञ्जं पविसित्वा नेक्खम्मगवेसको हत्वा पव्वजितो । इतोदानि पट्ठाय पमादचारं चरितुं न वट्ठति । पविवेकं हि पहाय [९] विचरन्तं मिच्छावितक्क-मक्खिका खादन्ति । इदानि मया विवेकमनुब्रूहेतुं वट्ठति । अहं हि घरावासं पळिवोधतो दिस्वा निवसन्तो । अयं च मनापा पण्णसाला वेलुवपक्कवण्णा परिभण्डकता भूमि । रजतवण्णा सेतभित्तियो । कपोतपादवण्णं पण्णच्छदनं । विचित्तरकवण्णो विदळमञ्चको । निवासफामुकं वसनट्ठानं । न एत्तो अतिरेकतरा विय मे गेहसम्पदा पञ्जायति । इति पण्णसालाय दोसे विचिनन्तो अट्ठ दोसे पस्सि ।

पण्णसालापरिभोगस्मिं हि अट्ठ आदीनवा—(१) महासमारम्भेन^१ दव्वसम्भारे समोधानेत्वा करण-परियेसनभावो एको आदीनवो । (२) तिणपण्णमत्तिकासु पतितासु [९] तासं पुनप्पुनं ठपेतव्वताय निवद्धजग्न-भावो दुतियो । (३) सेनासनं नाम महल्लकस्स पापुणाति अवेलाय वुट्ठापियमानस्स चित्तेकग्गता न होतीति उट्ठापनियभावो ततियो । (४) सीतुण्हपटिघातेन कायस्स सुखुमालकरणभावो चतुत्थो । (५) गेहं पविट्ठेन यं किञ्चि पापं सक्का कातुन्ति गरहपटिच्छादनभावो पञ्चमो । (६) मय्हन्ति परिग्गहकरणभावो छट्ठो । (७) गेहस्स अत्थिभावो नाम सटुतियकवासोति सत्तमो । (८) ऊकामङ्कुणघरगोलिकादीनं साधारणताय वहुसाधारणभावो अट्ठमो इति ।

इमे अट्ठ आदीनवे दिस्वा महासत्तो पण्णसालं पजहि । तेनाहः—“अट्ठदोससमाकिण्णं पजहि पण्ण-सालक”न्ति । “उपागमिं रुक्खमूलं गुणे दसहुपागत”न्ति छन्नं पटिक्खपित्वा दसहि गुणेहि उपेतं रुक्खमूलं उपग-तोस्मीति वदति । तत्रिमे दस गुणा—(१) अप्पसमारम्भता एको गुणो, (२) उपगमनमत्तकमेव हि तत्थ होतीति । अप्पजग्नता दुतियो, (३) तं हि सम्मट्ठम्पि असम्मट्ठम्पि परिभोगफामुकं होति येव अनुट्ठापनियभावो ततियो, (४) गरहं न पटिच्छादेति तत्थ हि पापं करोन्तो लज्जतीति गरहायापटिच्छन्नभावो चतुत्थो, (५) अब्भोकासवासो विय कायं न सन्थम्भेति कायस्स असन्थम्भनभावो पञ्चमो, (६) परिग्गहकरणाभावो छट्ठो, (७) गहालय-पटिक्खेपो सत्तमो, (८) वहुसाधारणगेहे विय पटिजग्गिस्सामि नं निक्खमथाति नीहरणकाभावो अट्ठमो, (९) वसन्तस्स सप्पीतिकभावो नवमो, (१०) रुक्खमूलसेनासनस्स गतगतट्ठाने सुलभताय अनपेक्खभावो दसमोति । इमे दसगुणे दिस्वा रुक्खमूलं उपगतोस्मीति वदति ।

इमानि एत्तकानि कारणानि सल्लकखेत्वा महासत्तो पुनदिवसे भिक्खाय पाविसि । अथस्स सम्पत्तागमे मनुस्सा महन्तेन उस्साहेन भिक्खं अदंसु । सो भत्तकिच्चं निट्ठेत्वा अस्समं आगम्म निसीदित्वा चिन्तेसि—“नाहं आहारं न लभामीति पव्वजितो, सिनिद्धाहारो नामेस मानमदपुरिसमदे वड्ढेति, आहारमूलकस्स च दुक्खस्स अन्तो नत्थि । [१०] यन्नूनाहं वापितरोपितधञ्जनिव्वतं आहारं पजहित्वा पवत्तफलभोजनो भवेय्यन्ति ।” सो ततो पट्ठाय तथा कत्वा घटेन्तो वायमन्तो सत्ताहवन्तरेयेव अट्ठ समापत्तियो पञ्च च अभिञ्जा निव्वत्तेसि । तेन वुत्तः—

“वापितं रोपितं धञ्जं पजहि निरवसेसतो ।

अनेकगुणसम्पन्नं पवत्तफलमादियिं ॥

तत्थप्पधानं पदहि निसज्जट्ठानचङ्कमे ।

अव्वन्तरमिह सत्ताहे अभिञ्जावलापुणि”न्ति ॥

दीपङ्कुरभगवतो पादमूले बुद्धभावाय अभिनीहारो

एवं अभिञ्जावलं पत्वा सुमेधतापसे समापत्तिमुखेन वीतिनामेन्ते दीपङ्कुरो नाम सत्था लोके उदपादी । तस्स पटिसन्विजातिवोधिवम्मचक्कप्पवत्तनेसु सकलापि दससहस्सी लोकधातु सङ्कम्पि [१०] सम्पकम्पि सम्पवेधि महाविरवं विरवि । द्वत्तिसपुव्वनिमित्तानि पातुरहंसु । सुमेधतापसो समापत्तिमुखेन वीतिनामन्तो नेव तं सहमस्सोसि न तानि निमित्तानि अद्दसि । तेन वुत्तः—

“वं मे सिद्धिपत्तस्स वसीभूतस्स सासने ।
 दीपङ्करो नाम जिनो उपज्जि लोकनायको ॥
 उपपज्जन्ते च जायन्ते बुज्झन्ते धम्मदेसने, ।
 चतुरो निमित्ते नादृसि^१ ज्ञानरतिसमप्पितो”ति ॥

तस्मिं काले दीपङ्करदसवल्लो चतुर्हि खीणासवसतसहस्सेहि परिवृतो अनुपुब्बेन चारिकं चरमानो रम्मकं नाम नगरं पत्वा सुदस्सनमहाविहारे पटिवसति । रम्मनगरवासिनो दीपङ्करो किर समणस्सरो परमाभिसम्बोधिं पत्वा पवत्तवरधम्मचक्को अनुपुब्बेन चारिकं चरमानो रम्मनगरं पत्वा सुदस्सनमहाविहारे पटिवसतीति सुत्वा सप्पिनवनीतादीनि चैव भेसज्जानि वत्थच्छादनानि च गाहापेत्वा गन्धमालादिहत्था येन बुद्धो येन धम्मो येन संघो तन्निन्ना तप्पोणा तप्पभारा हुत्वा सत्थारं उपसंकमित्वा वन्दित्वा गन्धादीहि पूजेत्वा एकमन्तं निसिन्ना धम्मदेसनं सुत्वा स्वातन्त्र्यं निमन्तेत्वा उट्ठायासना पक्कमिसु । ते पुनरिदमे महादानं सज्जेत्वा नगरं अलंकरित्वा दसवल्लस्स आगमनमगं अलं करोन्ता उदकभिन्नोत्थानेसु पंसुं पक्खपित्वा समं भूमितलं कत्वा रजतपट्टवण्णं वालुकं आकिरन्ति, लाजानि चैव पुष्पानि च विकिरन्ति, नानाविरागेहि वत्थेहि धजपताके उस्सापेन्ति, कदलियो पुण्णघटपत्तियो च पटिठोपेन्ति । तस्मिं काले सुमेधतापसो अत्तनो अस्समपदा उगगन्त्वा तेसं मनुस्सानं उपरि [११] भागेन आकासेन गच्छन्तो ते हट्ठतुट्ठे मनुस्से दिस्वा किन्नुखो कारणन्ति आकासतो ओरुय्ह एकमन्तं ठितो मनुस्से पुच्छि, ‘हम्भो ! कस्स तुम्हे इमं मगं अलं करोथा ति ?’ तेन वुत्तः—

“पच्चन्तदेसविसये निमन्तेत्वा तथागतं ।
 तस्स आगमनं मगं सोधेन्ति तुट्ठमानसा ॥
 अहं तेन समयेन निक्खमित्वा सकस्समा ।
 धुन्तो वाकचीरानि गच्छामि अम्बरे तदा ॥
 वेदजातं जनं दिस्वा तुट्ठहट्ठं पमोदितं ।
 ओरोहित्वान गगना मनुस्से पुच्छि तावदे ॥ [11]
 तुट्ठहट्ठो पमुदितो वेदजातो महाजनो ।
 कस्स सोधीयती मग्गो अज्जसं वटुमायन” ॥ न्ति ।

मनुस्सा आहंसु, “भन्ते सुमेध ! न त्वं जानासि ? दीपंकरदसवल्लो सम्मासम्बोधिं पत्वा पवत्तवरधम्मचक्को चारिकं चरमानो अम्हाकं नगरं पत्वा सुदस्सनमहाविहारे पटिवसति । मयं तं भगवन्तं निमन्तयिम्ह । तस्सेतं बुद्धस्स भगवतो आगमनमगं अलं करोमाति ।”

सुमेधतापसो चिन्तेसि, “बुद्धोति खो घोसमत्तप्पि लोके दुल्लभं, पगेव बुद्धुप्पादो । मयापि इमेहि मनुस्सेहि सिद्धिं दसवल्लस्स मगं अलं करितुं वट्ठतीति ।” सो ते मनुस्से आह, “सचे भो ! तुम्हे एतं मगं बुद्धस्स अलं करोथ मय्हम्पि एकं ओकासं देथ अहम्पि तुम्हेहि सिद्धिं मगं अलं करिस्सामीति ।”

ते ‘साधूति’ सम्पटिच्छित्वा सुमेधतापसो इद्धिमाति जानन्ता उदकभिन्नोकासं सल्लक्खेत्वा ‘त्वं इमं ठानं अलं करोहीति’ अदंसु । सुमेधो बुद्धारम्मणं पीति गहेत्वा चिन्तेसि, “अहं इमं ओकासं इद्धिया अलं करितुं पहोमि । एवं अलंकतो पन मं न परितोसेस्सति ।” अज्जे मया कायवेय्यावच्चं कातुं वट्ठतीति पंसुं आहरित्वा तस्मिं पदेसे पक्खपि ।

तस्स तस्मिं पदेसे अनलंकते यवं दीपंकरो दसवल्लो महान्भावानं छळभिञ्जानं खीणासवानं चतुर्हि सतसहस्सेहि परिवृतो, देवतासु दिव्वमालागन्धादीहि पूजयन्तीसु, दिव्वसंगीतेसु पवत्तन्तेसु, मनुस्सेसु मानुसकगन्धहि चैव मालादीहि च पूजयन्तेसु, अतः ॥ ११ ॥ इहाय मनोसिलातले विजम्हमानो सीहो विय तं अलंकृतपटियत्तमगं पटिपज्जि ।

सुमेधतापसो अक्खीनि उम्मीलेत्वा अलंकतमग्गेन आगच्छन्तस्स दसवलस्स वृत्तिसमहापुरिस-
लक्खणपतिमण्डितं, असीतिया अनुव्यञ्जनेहि [१२] अनुव्यञ्जितं व्यामप्पभाय सम्परिवारितं, मणि-
वण्णगगनतले नानप्पकारा विज्जुल्लता विय आवेळावेळभूता चेव युगलयुगलभूता च च्छव्वण्णाघनवुद्धरस्मियो
विस्सज्जेन्तं रूपगप्पत्तं अत्तभावं ओलोकेत्वा, अज्ज मया दसवलस्स जीवितपरिच्चागं कातुं वट्ठतीति मा भगवा
कलले अक्कमि, मणिफलकसेतुं पन अक्कमन्तो विय सद्धि चतुहि खीणासवसत्तसहस्सेहि मम पिट्ठि मट्ठमानो
गच्छन्तु तं मे भविस्सति दीघरत्तं हिताय सुखायाति केसे मोचेत्वा अजिनजटावाकची [१२] रानि कालवण्णे
कलले पत्थरित्वा मणिफलकसेतु विय कललपिट्ठे निपज्जि । तेन वुत्तं:—

“ते मे पुट्ठा व्याकरिमु वुद्धो लोके अनुत्तरो ।

दीपंकरो नाम जिनो उप्पज्जि लोकनायको ॥

तस्स सोधीयति मग्गो अज्जसं वट्ठमायनं ।

वुद्धोति मम सुत्वान पीति उप्पज्जि तावदे ॥

वुद्धो वुद्धोति कथयन्तो सोमनस्सं पवेदयि ।

तत्थ ठत्वा विचिन्तेसि तुट्ठो संविग्गमानसो ॥

इध वीजानि रोपिस्सं खणो वे मा उपच्चगा ।

यदि वुद्धस्स सोधेथ एकोकासं ददाय मे ॥

अहम्पि सोधयिस्सामि अज्जसं वट्ठमायनं ।

अदंसु ते ममोकासं सोधेतुं अज्जसं तदा ॥

वुद्धो वुद्धोति चिन्तेन्तो मग्गं सोधेमहं तदा ।

अनिट्ठिते ममोकासे दीपंकरो महामुनि ॥

चत्तारिसत्तसहस्सेहि छळभिज्जेहि तादिहि ।

खीणासवेहि विमलेहि पटिपज्जिअ ज्जसं जिनो ॥

पच्चुग्गमना वत्तन्ति वज्जन्ति भेरियो बहू ।

आमोदिता नरमरू साधुकारं पवत्तयुं ॥

देवा मनुस्से पस्सन्ति मनुस्सापि च देवता ।”

उभोपि ते पज्जलिका अनुयन्ति तथागतं ॥

देवा दिव्वेहि तुरियेहि मनुस्सा मानुसकेहि च ।

उभोपि ते वज्जयन्ता अनुयन्ति तथागतं ॥

दिव्वं मन्दारवं पुप्फं पदुमं पारिच्छत्तकं ।

दिसोदिसं ओकिरन्ति आकासनभगता मरू ॥

चम्पकं सळलं नीपं नागपुन्नागकेतकं ।

दिसोदिसं उक्खिपन्ति भूमितलगता नरा ॥

केसे मुञ्चित्वाहं तत्थ वाकचीरं च चम्मकं ।

कलले पत्थरित्वान अवकुज्जो निपज्जहं ॥ [१३]

अक्कमित्वान मं वुद्धो सहहिस्सेहि गच्छन्तु ।

मा मा कलले अक्कमित्थो हिताय मे भविस्सती” ति ॥

सो कललपिट्ठे निपन्नकोव पुन अक्खीनि उम्मीलेत्वा दीपंकरदसवलस्स वुद्धसिरिं सम्पस्समानो
एवं चिन्तेसि, “सचे अहं इच्छेय्यं सव्वकिलेसे ज्ञापेत्वा संघनवको हुत्वा रम्मनगरं पविसेय्यं [१३] अज्जातक-

वेसेन पन मे किलेसे ज्ञापेत्वा निव्वाणपत्तिया किच्चं नत्थि, यन्नूनाहं दीपंकरदसवलो विय परमाभिसम्बोधिं पत्वा धम्मनावं आरोपेत्वा महाजनं संसारसागरा उत्तारेत्वा पच्छा परिनिव्वायेय्यं । इदं मय्हं पतिरूपं” न्ति । ततो अट्ठ धम्मे समोधानेत्वा बुद्धभावाय अभिनीहारं कत्वा निप्पज्जि । तेन वुत्तं:—

“पुयुवियं निपन्नस्स एवं मे आसि चेतसो ।
इच्छमानो अहं अज्ज किलेसे ज्ञापये मम ।
किम्मे अज्जातवेसेन धम्मं सच्छिकतेनिघ ।
सव्वज्जुतं पापुणित्वा वुद्धो हेस्सं सदेवके ॥
किम्मे एकेन तिण्णेन पुरिसेन थामदस्सिना ।
सव्वज्जुतं पापुणित्वा सन्तारेस्सं सदेवके ॥
इमिना मे अधिकारेन पुरिसेन थामदस्सिना ।
सव्वज्जुतं पापुणित्वा पारेमि जनतं वहुं ॥
संसारसोत्तं छिन्दित्वा विद्धंसित्वा तयो भवे ।
धम्मनावं समारुह्य सन्तारेस्सं सदेवके, ति ॥

यस्मा पन वुद्धत्तं पत्येन्तस्स:—

‘मनुस्सत्तं लिंगसम्पत्ति हेतु सत्थारदस्सनं ।
पव्वज्जा गुणसम्पत्ति अधिकारो च छन्दता ॥
अट्ठवम्मसमोधाना अभिनीहारो समिज्जती” ति ।

(१) मनुस्सत्तभावेस्मिं येव हि ठत्वा वुद्धत्तं पत्येन्तस्स पत्यना समिज्जति । नागस्स वा सुपण्णस्स वा देवताय वा पत्यना नो समिज्जति । (२) मनुस्सत्तभावेपि पुरिसलिंगे ठितस्सेव पत्यना समिज्जति । इत्थिया वा पण्डकनपुंसकउभतोव्यञ्जनकानं वा नो समिज्जति । (३) पुरिसस्सपि तस्मिं अत्तभावपि अरहत्तप्पत्तिया हेतुसम्पन्नस्सेव पत्यना समिज्जति, नो इतरस्स । (४) हेतुसम्पन्नपि सचे जीवमानकवुद्धस्सेव सन्तिके पत्येन्तस्स पत्यना समिज्जति । परिनिव्वुते वुद्धे चेतियसन्तिके वा बोधिमूले वा पत्येन्तस्स न समिज्जति । (५) बुद्धानं सन्तिके पत्येन्तस्सापि पव्वज्जालिंगे ठितस्सेव समिज्जति नो [१४] गिहीलिंगे ठितस्स । (६) पव्वजितस्सापि पञ्चभिज्जास्स अट्ठसमापत्तिलाभिनो येव समिज्जति, न इमाय गुणसम्पत्तिया विरहितस्स । (७) गुणसम्पन्नेनापि येन अत्तनो जीवितं वुद्धानं परिच्यत्तं होति तस्स इमिना अधिकारेन अधिकारसम्पन्नस्सेव समिज्जति, न इतरस्स । (८) अधिकारसम्पन्नस्सापि यस्स वुद्धकारकधम्मानं अत्थाय महन्तो छन्दो च महन्तो उस्साहो च वायामो च परियेद्वि च तस्सेव समिज्जति न इतरस्स ।

तन्निदं ‘छन्दमहन्तताय ओपम्मं । सचे हि एवमस्स “यो सकलचक्कवाळगव्भं एकोदकीभूतं अत्तनो बाहुवलेन पतरित्वा पारं गन्तुं [१४] समत्थो सो वुद्धत्तं पापुणाति । यो वा पन सकलचक्कवाळगव्भं वलगुम्बसञ्छन्नं वियुहित्वा मदित्वा पदसा गच्छन्तो पारं गन्तुं समत्थो सो वुद्धत्तं पापुणाति । यो वा पन सकलचक्कवाळगव्भं सत्तियो आकोटेत्वा निरन्तरं सत्तिथलसमाकिण्णं पदसा अक्कममानो पारं गन्तुं समत्थो सो वुद्धत्तं पापुणाति । यो वा पन सकलचक्कवाळगव्भं वीतच्चिकंगारभरितं पादेहि मदमानो पारं गन्तुं समत्थो सो वुद्धत्तं पापुणाति” ति । यो एतेसु एकम्पि अत्तनो दुक्करं न मज्जति अहं एतम्पि तरित्वा वा गन्त्वा वा पारं गहेस्सामीति एव महन्तेन छन्देन च उस्साहेन च वायामेन च परियेद्वि च समन्नागतो होति तस्स पत्यना समिज्जति, न इतरस्स ।

सुमेधतापसो पन इमे अट्ठधम्मे समोधानेत्वा बुद्धभावाय अभिनीहारं कत्वा निप्पज्जि ।

दिपङ्करोपि भगवा आगन्त्वा सुमेधतापसस्स सीसभागे ठत्वा मणिसीहपञ्जरं उग्घान्तेतो विय

पञ्चवण्णप्पसादसम्पन्नानि अक्खीनि उम्मिलेत्वा कललपिट्ठे निपन्नं सुमेधतापसं दिस्वा अयं तापसो बुद्धत्ताय अभिनीहारं कत्वा निपन्नो इज्झिस्सति नुखो इमस्स पत्थना उदाहु नोति अनागतं सञ्जाणं पेसेत्वा उपधारेन्तो इतो कप्पसतसहस्साधिकानि चत्तारि असंखेय्यानि अतिक्कमित्वा गोतमो नाम बुद्धो भविस्सतीति अत्वा ठितकोव परिसमज्झे व्याकसि, “पस्सथ नो तुम्हे इमं उग्गतपं तापसं कललपिट्ठे निपन्न” न्ति ?

एवं भन्ते ।

अयं बुद्धत्ताय अभिनीहारं कत्वा निपन्नो । समिज्झिस्सति इमस्स पत्थना । इतो कप्पसतसहस्साधिकानं चतुन्नं असंखेय्यानं मत्थके गोतमो नाम बुद्धो भविस्सति । तस्मिं पनस्स अत्तभावे कपिलवत्थु नाम नगरं निवासो भविस्सति । माया नाम देवी माता । सुद्धोदनो नाम राजा पिता । अग्गसावको उपतिस्सो नाम थेरो । दुतियसावको कोलितो नाम । बुद्धपट्ठाको आनन्दो नाम । अग्गसाविका खेमा नाम थेरी । दुतियसाविका [१५] उप्पलवण्णा नाम थेरी भविस्सति । परिपक्कज्जाणो महाभिनिकखमणं कत्वा महापधानं पदहित्वा निग्रोधमूले पायासं पटिग्गाहेत्वा नेरञ्जराय तीरे परिभुज्जित्वा बोधिमण्डं आरुह्य अस्सत्थरुक्खमूले अभिसम्बुज्झिस्सतीति । तेन वुत्तं:—

“दीपङ्करो लोकविदू आहुतीनं पटिग्गहो ।
उस्सीसके मं ठत्वान इदं वचनमबुवी^१ ॥
पस्सथ इमं तापसं जटिलं उग्गतापनं ।
अपरिमैय्ये इतो कप्पे बुद्धो लोके भविस्सति ॥ [१५]
अहु कपिलवत्थया रम्मा निक्खमित्वा तथागतो ।
पधान पदहित्वान कत्वा दुक्करकारियं ॥
अजपालरुक्खमूले निसीदित्वा तथागतो ।
तत्थ पायासमग्गय्ह नेरञ्जरमुपेहिति ॥
नेरञ्जराय तीरमिह^२ पायासं आदाय सो जिनो ।
पटियत्तवरमग्गेन बोधिमूलं हि एहिति ॥
पदक्खिणं कत्वा बोधिमण्डं अनुत्तरो ।
अस्सत्थरुक्खमूलमिह बुज्झिस्सति महायसो ॥
इमस्स जनिका माता माया नाम भविस्सति ।
पिता सुद्धोदनो नाम अयं हेस्सति गोतमो ॥
अनासवा वीतरागा सन्तचित्ता समाहिता ।
कोलितो उपतिस्सो च अग्गा हेस्सन्ति सावका ॥
आनन्दो नामुपट्ठाको उपट्ठहिस्सति तं जिनं ।
खेमा उप्पलवण्णा च अग्गा हेस्सन्ति साविका ॥
अनासवा वीतरागा सन्तचित्ता समाहिता ।
बोधी तस्स भगवतो अस्सत्थोति पवुच्चती” ॥ ति ।

बुद्धप्पादस्स पुब्बनिमित्तानि

सुमेधतापसो मय्हं किर पत्थना समिज्झिस्सतीति सोमनस्सप्पत्तो अहोसि । महाजनो दीपंकरदसवलस्स वचनं सुत्वा सुमेधतापसो किर बुद्धवीजं बुद्धंक्रुरो चाति हृदुत्तुदुठो अहोसि । एवं नेसं अहोसि, यथा नाम पुरिसो नदि तरन्तो उजुकेन तित्थेन उत्तरितुं असक्कोन्तो हेट्ठा तित्थेन

उत्तरति, एवमेवं मयपि दीपंकरदसवलस्स सासनं मग्गफ़लं अलभमाना अनागते यदा त्वं बुद्धो भविस्ससि तदा तव सम्मुखा मग्गफ़लं सच्छिकातुं समत्था भवेय्यामा ति पत्थनं ठपयिषु । दीपंकरदसवलोपि बोधिसत्तं पसंसित्वा अट्ठहि पुप्फ़मुट्ठीहि पूजेत्वा पदक्खिणं कत्वा पक्कामि । [१६]

तेपि चतुसतसहस्ससंखा खीणासवा बोधिसत्तं गन्धेहि च मालाहि च पूजेत्वा पदक्खिणं कत्वा पक्कमिषु देवमनुस्सा पन तथेव पूजेत्वा वन्दित्वा पक्कन्ता ।

बोधिसत्तो सब्बेसं पटिक्कन्तकाले सयना बुट्ठाय पारमियो विचिनिस्सामीति पुप्फ़रासिमत्थके पल्लंकां आभुजित्वा निसीदि । एवं निसिन्ने बोधिसत्ते सकलदससहस्सचक्कवाळे देवता सन्निपतित्वा साधुकारं दत्वा, ^१ “अय्य सुमेधतापस ! पोराणकबोधिसत्तानं पल्लंकां आभुजित्वा पारमियो विचिनिस्सामाति निसिन्नकाले यानि पुव्वनिमित्तानि नाम पञ्चायन्ति तानि सब्वानिपि अज्ज पातुभूतानि । निस्संसयेन त्वं बुद्धो [१६] भविस्ससि । मयमेतं जानाम । यस्सेतानि निमित्तानि पञ्चायन्ति एकन्तेन सो बुद्धो होति । त्वं अत्तनो विरियं दळ्हं कत्वा पग्गहा” ति बोधिसत्तं नानप्पकाराहि ^२ थुतीहि अभित्थविषु । तेन वुत्तं :—

“इदं सुत्वान वचनं असमस्स महेसिनो ।

आमोदिता नरमरु बुद्धबीजंकुरो अयं ॥

उक्कुट्टिसद्दा वत्तन्ति अप्पोटेन्ति हसन्ति च ।

कतञ्जली नमस्सन्ति दससहस्सी सदेवका ॥

यदिमस्स लोकनाथस्स विरज्झिस्साम सासनं ।

अनागतमिह अद्धाने हेस्साम सम्मुखा इमं ॥

यथा मनुस्सा नदि तरन्ता पटितित्थं विरज्झय ।

हेट्ठा तित्थे गहेत्वान उत्तरन्ति महानदि ॥

एवमेव ^३ मयं सब्बे यदि मुञ्चेमिमं जिनं ।

अनागतमिह अद्धाने हेस्साम सम्मुखा इमं ॥

दीपंकरो लोकविदू आहुतीनं पटिग्गहो ।

मम कम्मं पक्कित्त्वा दक्खिणं पदमुद्धरि ॥

ये तत्थासुं जिनपुत्ता सब्बे पदक्खिणमकंसु मं ।

नरा नागा च गन्धव्वा अभिवादेत्वान पक्कमुं ॥

दस्सनं मे अतिक्कन्ते तसंघे लोकनायके ।

तुट्ठहट्ठेन चित्तेन आसना बुट्ठहि तदा ॥

सुखेन सुखितो होमि पामोज्जेन पमोदितो ।

पीतिया च अभिस्सन्नो पल्लंकां आभुजि तदा ॥

पल्लंकेन निसीदित्वा एवं चिन्तेसहं तदा ।

वसीभूतो अहं ज्ञाने अभिञ्जापारमिं ^४ गतो ॥

साहस्सिकमिह लोकमिह इसयो नत्थि मे समा ।

असमो इद्धिधम्मेषु अलभि ईदिसं सुखं ॥ [१७]

पल्लंकाभुजने मय्हं दससहस्साधिवासिनो ।

महानादं पवत्तेसुं ध्रुवं बुद्धो भविस्ससि ॥

यं पुब्बे बोधिसत्तानं पल्लंकरमाभुजे ।

निमित्तानि पदिस्सन्ति तानि अज्ज पदिस्सरे ॥

सीतं व्यपगतं होति उण्हं च उपसम्मति ।
 तानि अज्ज पदिस्सन्ति धुवं वुद्धो भविस्ससि ॥
 दससहस्सी लोकधातु निस्सद्दा होन्ति निराकुला ।
 तानि अज्ज पदिस्सन्ति धुवं वुद्धो भविस्ससि ॥
 महावाता न वायन्ति न सन्दन्ति सवन्तियो ।
 तानि अज्ज पदिस्सन्ति धुवं वुद्धो भविस्ससि ॥ [१७]
 थलजोदकजा पुप्फा सव्वे पुप्फन्ति तावदे ।
 ते पज्ज पुप्फिता सव्वे धुवं वुद्धो भविस्ससि ॥
 लता वा यदि वा रुक्खा फलभारा होन्ति तावदे ।
 ते पज्ज फलिता सव्वे धुवं वुद्धो भविस्ससि ॥
 आकासट्ठा च भुम्मट्ठा रतना जोतन्ति तावदे ।
 तेपज्ज रतना जोतन्ति धुवं वुद्धो भविस्ससि ॥
 मानुसका च दिव्वा च तुरिया वज्जन्ति तावदे ।
 तपज्जुभो अभिरवन्ति धुवं वुद्धो भविस्ससि ॥
 विचित्तपुप्फा गगना अभिवस्सन्ति तावदे ।
 तेपि अज्ज पवस्सन्ति धुवं वुद्धो भविस्ससि ॥
 महासमुद्धो आभुजति दससहस्सी पकम्पति ।
 ते पज्जुभो अभिरवन्ति धुवं वुद्धो भविस्ससि ॥
 निरयेपि दससहस्सी अग्गी निव्वन्ति तावदे ।
 तेपज्ज निव्वृता अग्गी धुवं वुद्धो भविस्ससि ॥
 विमलो होति सुरियो सव्वे दिस्सन्ति तारका ।
 तेपि अज्ज पदिस्सन्ति धुवं वुद्धो भविस्ससि ॥
 अनोवट्ठेन उदकेन महिया उट्ठिभज्जि तावदे ।
 तम्पज्जुट्ठिभज्जते महिया धुवं वुद्धो भविस्ससि ॥
 तारागणा विरोचन्ति नक्खत्ता गगनमण्डले ।
 विसाखा चन्दिमा युत्ता धुवं वुद्धो भविस्ससि ॥
 विलासया दरीसया निक्खमन्ति सकासया ।
 तेपज्ज आसया छुद्धा धुवं वुद्धो भविस्ससि ॥ [१८]
 न होति अरति सत्तानं सन्तुट्ठा होन्ति तावदे ।
 तेपज्ज सव्वे सन्तुट्ठा धुवं वुद्धो भविस्ससि ॥
 रोगा तद्रूपसम्मन्ति जिघच्छा च विनस्सति ।
 तानि अज्ज पदिस्सन्ति धुवं वुद्धो भविस्ससि ॥
 रागो तदा तनु होति दोसो मोहोपि नस्सति ।
 तेपज्ज विगता सव्वे धुवं वुद्धो भविस्ससि ॥
 भयं तदान भवति अज्जपेतं पदिस्सति ।
 तेन लिगेन जानाम धुवं वुद्धो भविस्ससि ॥
 रजोनुद्धंसति उद्धं अज्जपेतं पदिस्सति ।
 तेन लिगेन जानाम धुवं वुद्धो भविस्ससि ॥

अनिट्ठगन्धो पक्कमति दिव्वगन्धो पवायति ।
 सोपज्ज वायति गन्धो धुवं बुद्धो भविस्ससि ॥ [18]
 सव्वे देवा पदिस्सन्ति ठपयित्वा अरुपिनो ।
 तेपज्ज सव्वे दिस्सन्ति धुवं बुद्धो भविस्ससि ॥
 यावता निरया नाम सव्वे दिस्सन्ति तावदे ।
 तेपज्ज सव्वे दिस्सन्ति धुवं बुद्धो भविस्ससि ॥
 कुड्डा कपाटा सेला च न होन्तावरणं तदा ।
 आकासभूता तेपज्ज धुवं बुद्धो भविस्ससि ॥
 चुत्ती च उप्पत्ति च खणे तस्मिं न विज्जति ।
 तानि अज्ज पदिस्सन्ति धुवं बुद्धो भविस्ससि ॥
 दल्हं पग्गण्ह विरियं मा निवत्ति अभिक्कम ।
 मयं पेतं विजानाम धुवं बुद्धो भविस्ससि” ति ॥

महासत्तस्स अधिट्ठानानि

बोधिसत्तो दीपंकरदसवलस्स च दससहस्सचक्कवाळदेवतानं च वचनं सुत्वा भीयो सोमत्ताय सज्जा-
 तुस्साहो हुत्वा चिन्तेसि, “बुद्धा नाम अमोघवचना । नत्थि बुद्धानं कथाय अज्जयत्तं । यथाहि आकासे खित्तले-
 ङ्कुस्स पतनं, जातस्स मरणं, अरणे उगगते सुरियस्सुट्ठानं, आसया निक्खन्तस्स सीहस्स सीहनादनदनं, गरुगब्भाय
 इत्थिया भारमोचनं च धुवं अवस्संभावी, एवमेव बुद्धानं वचनं नाम धुवं अमोघं । अद्धा, अहं बुद्धो भविस्सामीति ।
 तेन वुत्तं:—

“बुद्धस्स वचनं सुत्वा दससहस्सीन चूभयं ।
 तुट्ठहट्ठो पमोदितो एवं चिन्तेसहं तदा ॥
 अट्ठेज्जवचना बुद्धा अमोघवचना जिना ।
 वितथं नत्थि बुद्धानं धुवं बुद्धो भवामहं ॥ [१९]
 यथा खित्तं नभे लेङ्कु धुवं पतति भूमियं ।
 तथेव बुद्धसेट्ठानं वचनं धुवसस्सतं ॥
 यथापि सव्वसत्तानं मरणं धुवसस्सतं ।
 तथेव बुद्धसेट्ठानं वचनं धुवसस्सतं ॥
 यथा रत्तिक्खये पत्ते सुरियस्सुग्गमनं धुवं ।
 तथेव बुद्धसेट्ठानं वचनं धुवसस्सतं ॥
 यथा निक्खन्तसयनस्स सीहस्स नदनं धुवं ।
 तथेव बुद्धसेट्ठानं वचनं धुवसस्सतं ॥
 यथा आपन्नसत्तानं भारमोरोपनं धुवं ।
 तथेव बुद्धसेट्ठानं वचनं धुवसस्सतं” ॥ न्ति

(१. दानपारमी)

सो धुवाहं बुद्धो भविस्सामीति एवं कतसन्निट्ठानो बुद्धकारके धम्मो उपधारेतुं कहन्नुखो बुद्धकारकधम्मा [19]
 किं उद्धं उदाहु अधो दिसासु विदिसासूति अनुक्कमेन सकलं धम्मधातुं विचिन्ततो पोरणकबोधिसत्तेहि आसे-
 वितनिसेवितं पठमं दानपारमिं दिस्वा एवं अत्तानं ओवदि “सुमेध पण्डित ! त्वं इतो पट्ठाय पठमं दानपारमिं

पूरय्यासि । यथा हि निक्कुज्जितो उदकुम्भो निस्सेसं कत्वा उदकं वमतियेव न पच्चाहरति एवमेवं धनं वा यस्य वा पुत्तदारं वा अंगपच्चंगं वा अनोलोकेत्वा सम्पत्तयाचकानं सव्वं इच्छतिच्छितं निस्सेसं कत्वा ददमानो बोधिस्समूले निसीदित्वा बुद्धो भविस्ससी” ति पठमं दानपारमिं दळ्हं कत्वा अधिट्ठासि । तेन वुत्तं:—

“हन्द बुद्धकरे धम्मे वि चिनामि इतोचितो ।
उद्धं अधो दसदिसा यावता धम्मधातुया ॥
विचिनन्तो तदा दक्खि पठमं दानपारमिं ।
पुव्वकेहि महेसीहि अनुचिण्णं महापयं ॥
इमं त्वं पठमं ताव दळ्हं कत्वा समादिय ।
दानपारमितं गच्छ यदि वोविं पत्तुमिच्छसि ॥
यथापि कुम्भो सम्पुण्णो यस्स कस्सचि अवो कतो ।
वमते उदकं निस्सेसं न तत्थ परिरक्खति ॥
तथेव याचके दिस्वा हीनमुक्कट्ठमज्झिमे ।
ददाहि दानं निस्सेसं कुम्भो विय अवो कतो” ति ॥

(२. सीलपारमी)

अथस्स न एत्तकेहेव बुद्धकारकधम्मेहि भवितव्वन्ति उत्तरिम्पि उपवारयतो दुतियं सीलपारमिं दिस्वा एतदहोसि, “सुमेधपण्डित ! त्वं इतोपट्ठाय सीलपारमिम्पि पूरेय्यासि । यथाहि [२०] चमरीमिगो नाम जीवितम्पि अनोलोकेत्वा अत्तनो वालमेव रक्खति, एवं त्वम्पि इतोपट्ठाय जीवितम्पि अनोलोकेत्वा सीलमेव रक्खन्तो बुद्धो भविस्ससी” ति दुतियं सीलपारमिं दळ्हं कत्वा अधिट्ठासि । तेन वुत्तं:—

“न हेते एत्तका येव बुद्धधम्मा भविस्सरे ।
अञ्जेपि विचिनिस्सामि ये धम्मा बोधिपाचना ॥
विचिनन्तो तदा दक्खि दुतियं सीलपारमिं ।
पुव्वकेहि महेसीहि आसेवितनिसेवितं ॥
इमं त्वं दुतियं ताव दळ्हं कत्वा समादिय ।
सीलपारमितं गच्छ यदि वोधिं पत्तुमिच्छसि ॥
यथापि चमरी वालं किस्मिचि पतिलग्गितं ।
उपेति मरणं तत्थ न विकोपेति वालधिं ॥ [20]
तथेव चतुसु भूमीसु सीलानि परिपूरय १ ।
परिरक्ख सव्वदा सीलं चमरी विय वालधि” ॥ न्ति ।

(३. नेक्खम्मपारमी)

अथस्स न एत्तकेहेव बुद्धकारकधम्मेहि भवितव्वन्ति उत्तरिम्पि उपधारयतो ततियं नेक्खम्मपारमिं दिस्वा एतदहोसि “सुमेधपण्डित ! त्वं इतो पट्ठाय नेक्खम्मपारमिम्पि पूरेय्यासि । यथाहि चिरम्पि बन्धनागारे वसमानो पुरिसो न तत्थ सिनेहं करोति अथखो उक्कण्ठति येव अवसितुकामो होति, एवमेव त्वम्पि सव्वभवे बन्धनागारसदिसं कत्वा सव्वभवेहि उक्कण्ठितो मुञ्चितुकामो हुत्वा नेक्खम्माभिमुखोव होहि । एवं बुद्धो भविस्ससी” ति ततियं नेक्खम्मपारमिं दळ्हं कत्वा अधिट्ठासि । तेन वुत्तं:—

“न हेते एत्तका येव बुद्धधम्मा भविस्सरे ,
अञ्जेपि विचिनिस्सामि ये धम्मा बोधिपाचना ।

विचिनन्तो तदा दक्खि ततियं नेक्खम्मपारमिं ।
 पुव्वकेहि महेसीहि आसेवितनिसेवितं ॥
 इमं त्वं ततियं ताव दळ्हं कत्वा समादिय ।
 नेक्खम्मे पारमिं गच्छ यदि वोधिं पत्तुमिच्छसि ॥
 यथा अन्दुघरे पुरिसो चिरवुत्थो दुखदितो ।
 न तत्थ रागं अभिजनेति मुत्तिं येव गवेसति ॥
 तथेव त्वं सव्वभवे पस्स अन्दुघरे विय ।
 नेक्खम्माभिमुखो होहि भवतो परिमुत्तिया ॥” ति । [२१]

(४. पञ्ञापारमी)

अथस्स न एतकेहेव बुद्धकारकधम्मेहि भवितव्वन्ति उत्तरिम्पि उपधारयतो चतुत्थि पञ्ञापारमिं
 दिस्वा एतदहोसि “सुमेधपण्डित ! त्वं इतो पट्ठाय पञ्ञापारमिम्पि पूरेय्यासि हीनमज्झिमुक्कट्ठेसु कञ्चि अव-
 ज्जेत्वा सव्वेपि पण्डिते उपसंकमित्वा पञ्ञं पुच्छेय्यासि । यथाहि पिण्डचारिको भिक्खु हीनादिभेदेसु कुलेसु
 कञ्चि अवज्जेत्वा पटिपाटिया पिण्डाय चरन्तो खिप्पं यापनं लभति, एवं त्वम्पि सव्वपण्डिते उपसंकमित्वा पञ्ञं
 पुच्छन्तो बुद्धो भविस्ससी” ति चतुत्थं पञ्ञापारमिं दळ्हं कत्वा अधिट्ठासि । तेन वुत्तः—

“न हेते एत्तकायेव बुद्धधम्मा भविस्सरे ।
 अज्जेपि विचिनिस्सामी ये धम्मा वोधिपाचना ॥
 विचिनन्तो तदा दक्खि चतुत्थं पञ्ञाय पारमिं ।
 पुव्वकेहि महेसीभि आसेवितनिसेवितं ॥
 इमं त्वं चतुत्थं ताव दळ्हं कत्वा समादिय ।
 पञ्ञाय पारमिं गच्छ यदि वोधिं पत्तुमिच्छसि ॥ [21]
 यथापि भिक्खु भिक्खन्तो हीनमुक्कट्ठमज्झिमे ।
 कुलानि न विवज्जेन्तो एवं लभति यापनं ॥
 तथेव त्वं सव्वकाले परिपुच्छन्तो बुद्धं जनं ।
 पञ्ञाय पारमिं गत्वा सम्बोधिं पापुणिस्ससी ॥” ति ।

(५. विरियपारमी)

अथस्स न एतकेहेव बुद्धकारकधम्मेहि भवितव्वन्ति उत्तरिम्पि उपधारयतो पञ्चमं विरियपारमिं
 दिस्वा एतदहोसि “सुमेधपण्डित ! त्वं इतो पट्ठाय विरियपारमिम्पि पूरेय्यासि । यथा हि सीहो मिगराजा
 सव्वइरियापथेसु दळ्हविरियो होति एवं त्वम्पि सव्वभवेसु सव्वइरियापथेसु दळ्हविरियो अनोलीनविरियो
 समानो बुद्धो भविस्ससी” ति पञ्चमं विरियपारमिं दळ्हं कत्वा अधिट्ठासि । तेन वुत्तः—

“न हेते एत्तकायेव बुद्धधम्मा भविस्सरे ।
 अज्जेपि विचिनिस्सामि ये धम्मा वोधिपाचना ॥
 विचिनन्तो तदा दक्खि पञ्चमं विरियपारमिं ।
 पुव्वकेहि महेसीहि आसेवितनिसेवितं ॥
 इमं त्वं पञ्चमं ताव दळ्हं कत्वा समादिय ।
 विरियपारमितं गच्छ यदि वोधिं पत्तुमिच्छसि ॥
 यथापि सीहो मिगराजा निसज्जट्ठानचकमे ।
 अलीनविरियो होति पग्गहीतमनो सदा ॥ [२२]

तथेव त्वम्पि सव्वभवे पग्गण्ह विरियं दळ्हं ।
विरियपारमितं गन्त्वा सव्वोधि पापुणिस्ससी ॥” ति ।

(६. खन्तिपारमी)

अथस्स न एत्तकेहेव बुद्धकारकधम्ममेहि भवितव्वन्ति उत्तरिम्पि उपधारयतो छट्ठं खन्तिपारमिं
दिस्वा एतदहोसि “सुमेधपण्डित ! त्वं इतो पट्ठाय खन्तिपारमिम्पि पूरेय्यासि सम्माननेपि अवमाननेपि खमोव
भवेय्यासि । यथाहि पठवियं नाम सुचिम्पि पक्खिपन्ति असुचिम्पि, न तेन पठवी सिनेहं न पटिघं करोति खमति
सहति अधिवासेतियेव एवमेव त्वम्पि सम्माननावमाननेसु खमोव सगानो बुद्धो भविस्ससी”ति छट्ठं
खन्तिपारमिं दळ्हं कत्वा अधिट्ठासि । तेन वुत्तः—

“न हेते एत्तकायेव बुद्धधम्मा भविस्सरे ।
अञ्जेपि विचिनिस्सामि ये धम्मा बोधिपाचना ॥
विचिनन्तो तदा दक्खिं छट्ठमं खन्तिपारमिं ।
पुव्वकेहि महेसीहि आसेवितनिसेवितं ॥
इमं त्वं छट्ठमं ताव दळ्हं कत्वा समादिय ।
तत्थ अट्ठेज्जमानसो सम्बोधिं पापुणिस्ससि ॥ [२२]
यथापि पठवी नाम सुचिम्पि असुचिम्पि च ।
सव्वं सहति निक्खेपं न करोति पटिघं दयं ॥
तथेव त्वम्पि सव्वेसं सम्माननावमानक्खमो ।
खन्तिपारमितं गन्त्वा सम्बोधिं पापुणिस्ससी ॥” ति ।

(७. सच्चपारमी)

अथस्स न एत्तकेहेव बुद्धकारकधम्ममेहि भवितव्वन्ति उत्तरिम्पि उपधारयतो सत्तमं सच्चपारमिं
दिस्वा एतदहोसि “सुमेधपण्डित ! त्वं इतो पट्ठाय सच्चपारमिम्पि पूरेय्यासि । असनिया मत्थके पतमानायपि
धनादीनं अत्थाय छन्दादीनं वसेन सम्पजानमुसावादं नाम मा अभासि । यथाहि ओसधितारका नाम सव्वउतुसु
अत्तनो गमणवीथिं जहित्वा अञ्जाय वीथिया न गच्छति सकवीथियाव गच्छति, एवमेवं त्वम्पि सच्चं पहाय
मुसावादं नाम अकरोन्तो येव बुद्धो भविस्ससी” ति सत्तमिं सच्चपारमिं दळ्हं कत्वा अधिट्ठासि । तेन वुत्तः—

“न हेते एत्तका येव बुद्धधम्मा भविस्सरे ।
अञ्जेपि विचिनिस्सामि ये धम्मा बोधिपाचना ॥
विचिनन्तो तदा दक्खिं सत्तमं सच्चपारमिं ।
पुव्वकेहि महेसीहि आसेवितनिसेवितं ॥
इमं त्वं सत्तमं ताव दळ्हं कत्वा समादिय ।
तत्थ अट्ठेज्जवर्चनो सम्बोधिं पापुणिस्ससि ॥ [२३]
यथापि ओसवी नाम तुलाभूता सदेवके ।
समये उतुवस्से वा नातिक्कमति वीथितो ॥
तथेव त्वम्पि सच्चेषु मा वोक्कमि हि वीथितो ।
सच्चपारमितं गन्त्वा सम्बोधिं पापुणिस्ससी ॥” ति ।

(८. अधिट्ठानपारमी)

अथस्स न एत्तकेहेव बुद्धकारकधम्ममेहि भवितव्वन्ति उत्तरिम्पि उपधारयतो अट्ठमं अधिट्ठानपारमिं
दिस्वा एतदहोसि “सुमेधपण्डित ! त्वं इतो पट्ठाय अधिट्ठानपारमिम्पि पूरेय्यासि । यं अधिट्ठासि तस्मिं

अधिष्ठान निच्चलो भवेय्यासि । यथा हि पव्वतो नाम सव्वासु दिसासु^१ वाते पहरन्तेपि न कम्पति न चलति अत्तनो
ठाने येव तिष्ठति, एवमेवं त्वम्पि अत्तनो अधिष्ठाने निच्चलो होन्तोव बुद्धो भविस्ससी” ति अट्ठमं अधिष्ठान-
पारमिं दळ्हं कत्वा अधिष्ठ्ठासि । तेन वुत्तः—

“न हेते एत्तका येव बुद्धधम्मा भविस्सरे ।
अञ्जेपि विचिनिस्सामि ये धम्मा बोधिपाचना ॥ [२३]
विचिनन्तो तदा दक्खि अट्ठमं अधिष्ठानपारमिं ।
पुव्वकेहि महेसीहि आसेवितनिसेवितं ॥
इमं त्वं अट्ठमं ताव दळ्हं कत्वा समादिय ।
तत्थ त्वं अचलो हुत्वा सम्बोधिं पापुणिस्ससि ॥
यथापि पव्वतो सेलो अचलो सुप्पतिट्ठितो ।
न कम्पति भुसवातेहि सकट्ठानेव तिष्ठति ॥
तत्थेव त्वम्पि अधिष्ठाने सव्वदा अचलो भव ।
अधिष्ठानपारमिं गन्त्वा सम्बोधिं पापुणिस्ससी ॥” ति ।

(६. मेत्तापारमी)

अथस्स न एत्तकेहेव बुद्धकारकधम्मेहि भवितव्वन्ति उत्तरिम्पि उपधारयतो नवमं मेत्तापारमिं
दिस्वा एतदहोसि “सुमेधपण्डित ! त्वं इतो पट्ठाय मेत्तापारमिम्पि पूरेय्यासि, हितेसुपि अहितेसुपि एकचित्तो
भवेय्यासि, यथापि उदकं नाम पापजनस्सपि कल्याणजनस्सपि सीतभावं एकसदिसं कत्वा फरति एवमेवं त्वम्पि
सव्वसत्तेसु मेत्तचित्तेन एकचित्तोव^२ होन्तो बुद्धो भविस्ससी” ति नवमं मेत्तापारमिं दळ्हं कत्वा अधिष्ठ्ठासि ।
तेन वुत्तः—

“न हेते एत्तका येव बुद्धधम्मा भविस्सरे ।
अञ्जेपि विचिनिस्सामि ये धम्मा बोधिपाचना ॥
विचिनन्तो तदा दक्खि नवमं मेत्ताय पारमिं ।
पुव्वकेहि महेसीहि आसेवितनिसेवितं ॥
इमं त्वं नवमं ताव दळ्हं कत्वा समादिय ।
मेत्ताय असमो होहि यदि बोधिं पत्तुमिच्छसि ॥ [२४]
यथापि उदकं नाम कल्याणे पापके जने ।
समं फरति सीतेन पवाहेति रजोमलं ॥
तत्थेव त्वम्पि अहितहिते समं मेत्ताय भावय ।
मेत्ताय पारमिं^३ गन्त्वा सव्वोधिं पापुणिस्ससी ॥” ति ।

(१०. उपेक्खापारमी)

अथस्स न एत्तकेहेव बुद्धकारकधम्मेहि भवितव्वन्ति उत्तरिम्पि उपधारयतो दसमं उपेक्खापारमिं
दिस्वा एतदहोसि—“सुमेधपण्डित ! त्वं इतो पट्ठाय उपेक्खापारमिम्पि पूरेय्यासि सुखेपि दुक्खेपि मज्झत्तोव
भवेय्यासि । यथापि पठवी नाम सुचिम्पि असुचिम्पि पक्खिप्पमाने मज्झत्ताव होति, एवमेवं त्वम्पि
सुखदुक्खेसु मज्झत्तोव होत्तो बुद्धो भविस्ससी”ति दसमं उपेक्खापारमिं दळ्हं कत्वा अधिष्ठ्ठासि ।
तेन वुत्तः—[२४]

“न हेते एत्तका येव बुद्धधम्मा भविस्सरे ।
 अञ्जेपि विचिनिस्सामि ये धम्मा बोधिपाचना ॥
 विचिनन्तो तदा दक्खि दसमं उपेक्खापारमिं ।
 पुव्वकेहि महेसीहि आसेवितनिसेवितं ॥
 इमं त्वं दसमं ताव दळ्हं कत्वा समादिय ।
 तुलाभूतो दळ्हो हुत्वा सम्बोधि पापुणिस्ससि ॥
 यथापि पठवी नाम निक्खित्तं अमुचिं सुचिं ।
 उपेक्खति उभोपेतं कोपानुनयवज्जिता ॥
 तथेव त्वम्पि सुखदुक्खे तुलाभूतो सदा भव ।
 उपेक्खापारमितं गत्वा सम्बोधि पापुणिस्ससी ॥” ति ।

महासत्तस्स पारमिसम्मसनं

ततो चिन्तेसि—“इमस्मि लोके बोधिसत्तेहि पूरेतव्वा बोधिपरिपाचना बुद्धकारकधम्मा एत्तकायेव ।
 दसपारमियो ठपेत्वा अञ्जे नत्थि । इमापि दसपारमियो उद्धं आकासेपि नत्थि, हेट्ठा पठवियम्पि पुरत्थिमादिगु
 दिसासु पि नत्थि । मय्हं येव पन हृदयव्भन्तरे^१ पतिट्ठिता” ति । एवं तासं हृदये पतिट्ठितभावं दिस्वा सञ्चापि
 दळ्हं कत्वा अधिट्ठाय पुनप्पुनं सम्मसन्तो अनुलोमपटिलोमं सम्मसति । परियन्ते गहेत्वा आदि पापेति,
 आदिमिह गहेत्वा परियन्ते ठपेति, मज्जे गहेत्वा उभतो ओसापेति, उभतो कोटिसु गहेत्वा मज्जे ओसापेति ।
 अंगपरिच्चागो पारमियो नाम, बाहिरभण्डपरिच्चागो उपपारमियो नाम, जीवितपरिच्चागो परमत्थपारमियो
 नामाति^२ । दस पारमियो, दस उपपारमियो, दस परमत्थपारमियोति यन्ततेलं विनिवट्टेन्तो विय महासिनेरु-
 मत्थकं कत्वा चक्कवाळ [२५] महासमुद्धं आलोलेन्तो विय च सम्मसि । तस्स दस पारमियो सम्मसन्तस्स
 सम्मसन्तस्स धम्मतेजेन चतुनहुताधिकद्वियोजनसतसहस्सवह्ला अयं महापठवी हत्थिना अक्कन्तनळकलापो
 विय पीळियमानं उच्छ्रयन्तं विय च महाविरवं विरवमाना संकम्पि सम्पकम्पि सम्पवेधि, कुलाळचक्कं विय
 तेलयन्तचक्कं विय च परिव्वमि । तेन वुत्तं—

“एत्तका येव ते लोके ये धम्मा बोधिपाचना ।
 ततुद्धं नत्थि अञ्जत्र दळ्हं तत्थ पतिट्ठह ॥
 इमे धम्मे सम्मसतो सभावसरसलक्खणे ।
 धम्मतेजेन वसुधा दससहस्सी पक्कम्पथ ॥
 चलती रवती पुथवी उच्छ्रयन्तं व पीळितं ।
 तेलपन्ते यथा चक्कं एवं कम्पति मेदिनी ॥” ति । [२५]

महापठविया कम्पमानाय रम्मनगरवासिनो सण्ठातुं असक्कोन्ता युगन्तवातव्भाहता महासाला
 विय मुच्छित्तमुच्छिता पपत्तिसु, घटादीनि कुलाळभाजनानि पवट्टन्तानि अञ्जमञ्जं पहरन्तानि चुण्णविचु-
 ण्णानि अहेसुं । महाजनो भीततसितो सत्थारं उपसंकमित्वा किन्नुखो भगवा नागावट्टो अयं भूतयक्खदेवतासु
 अञ्जतरावट्टेति न हि मयं एतं जानाम, अपिच खो सव्वोपि अयं महाजनो उपद्दुतो । किन्नुखो इमस्स लोकस्स

१ रो०—हृदयमसन्तरे । २ स्या०—बाहिरभण्डपरिच्चागो दानपारमियो नाम, अंगपरिच्चागो दानउपपार-
 मियो नाम, जीवितपरिच्चागो दानपरमत्थपारमियो नामाति ।

पापकं भविस्सति, उदाहु कल्याणं ? कथेथ नो एतं कारणन्ति आह । सत्था तेसं कथं सुत्वा तुम्हे मा भायथ, मा चिन्तयित्थ, नत्थि वो इतो निदाना भयं । यो सो मया अज्ज सुमेधपण्डितो अनागतो गोतमो नाम बुद्धो भविस्सतीति व्याकतो सो इदानीं पारमियो सम्मसति । तस्स पारमियो सम्मसन्तस्स विलोळेन्तस्स धम्मतेजेन सकलदससहस्सी लोकधानु एकप्पहारेन कम्पति चेव रवति चाति आह । तेन वुत्तः—

“यावता परिसा आसि वुद्धस्स परिवेसने ।
पवेधमाना सा तत्थ मुच्छिता सेति भूमियं ॥
घटानेकसहस्सानि कुम्भीनञ्च सता वेहू ।
सञ्चुण्णा मथिता तत्थ अज्जमञ्जं^१ पघट्टिता ॥
उव्विग्गा तसिता भीता भन्ता व्यधितमानसा ।
महाजना समागम्म दीपंकरमुपागमुं ॥
किम्भविस्सति लोकस्स कल्याणं अथ पापकं ।
सव्वो उपद्दुतो लोको तं^२ विनोदेहि चक्खुम ! [२६]
तेसे तदा सञ्जापेसि दीपंकरो महामुनि ।
विस्सत्था होथ मा भाथ इमस्मि पुथविकम्पने ॥
यमहं अज्ज व्याकासि वुद्धो लोके भविस्सति ।
एसो सम्मसती धम्मं पुव्वकं जिनसेवितं ॥
तस्स सम्मसतो धम्मं वुद्धभूमिं असेसतो ।
तेनायं कम्पिता पुथवी दससहस्सी सदेवके ॥” ति ।

महाजनोपि तथागतस्स वचनं सुत्वा हट्टवुट्ठो मालागन्धविलेपनं आदाय रम्मनगरा निक्खमित्वा बोधिसत्तं उपसंकमित्वा मालादीहि पूजेत्वा वन्दित्वा पदक्खिणं कत्वा रम्मनगरमेव पाविसि । बोधिसत्तोपि दसपारमियो सम्मसित्वा विरियं दळ्हं कत्वा अधिट्ठाय निसिन्नासना वुट्ठासि । तेन वुत्तः— [26]

“वुद्धस्स वचनं सुत्वा मनो निव्वायि तावदे ।
सव्वे मं उपसंकम्म पुनपि मं अभिवन्दियुं ॥
समादियित्वा वुद्धगुणं दळ्हं कत्वान मानसं ।
दीपंकरं नमस्सित्वा आसना वुट्ठहि तदा ॥” ति ।

अथ बोधिसत्तं आसना वुट्ठहन्तं सकलदससहस्सचक्रवाळे देवता सन्निपतित्वा दिव्वेहि मालागन्धेहि पूजेत्वा, अथ सुमेधतापस ! तथा अज्ज दीपंकरदसवलस्स पादमूले महती पत्थना पत्थिता, सा ते अनन्तरायेन समिज्झतु, मा ते भयं वा छम्भितत्तं वा अहोसि, सरीरे अप्पमत्तकोपि रोगो मा उप्पज्जि, खिप्पं पारमियो पूरेत्वा सम्मासम्बोधिं पटिवुज्झ । यथा पुष्पपगफलपगा रुक्खा समये पुष्फन्ति चेव फलन्ति च तथेव त्वम्पि समयं अनतिक्कमित्वा खिप्पं बोधिमुत्तमं फुसस्सुति आदीनि थुतिमंगलानि पयिरुदाहरिंसु । एवं पयिरुदाहरित्वा अत्तनो अत्तनो देवट्ठानमेव अगमंसु । बोधिसत्तोपि देवताहि अभित्थुतो अहं दसपारमियो पूरेत्वा कप्पसतसहस्साधिकानं चतुस्स असंखेय्यानं मत्थके वुद्धो भविस्सामीति विरियं दळ्हं कत्वा अधिट्ठाय नभं अब्भुगन्त्वा हिमवन्तमेव अगमासि । तेन वुत्तः—

“दिव्यं मानुसकं पुष्पं देवा मानुसका उभो ।
 समोकिरन्ति पुष्पेहि वुट्ठहन्तस्स आसना ॥
 वेदयन्ति च ते सोत्थि देवा मानुसका उभो ।
 महन्तं पत्थितं तुय्हं तं लभस्सु यथिच्छितं ॥
 सव्वीतियो विवज्जन्तु सोको रोगो विनस्सतु ।
 मा ते भवत्वन्तरायो^१ फुस खिप्पं बोधिमुत्तमं ॥ [२७]
 यथापि समये पत्ते पुष्पन्ति पुष्पिनो दुमा ।
 तथेव त्वं महावीर ! वुद्धवाणेन पुष्पसि ॥
 यथा ये केचि सम्बुद्धा पूरयुं दसपारमी ।
 तथेव त्वं महावीर ! पूरय दसपारमी ॥
 यथा ये केचि सम्बुद्धा बोधिमण्डमिह वुज्जरे ।
 नथेव त्वं महावीर ! वुज्जस्सु जिनवोवियं ॥
 यथा ये केचि सम्बुद्धा धम्मचक्कं पवत्तयुं ।
 तथेव त्वं महावीर ! धम्मचक्कं पवत्तय ॥
 पुण्णमायं यथा चन्दो परिसुद्धो विरोचति ।
 तथेव त्वं पुण्णमनो वीरोच दससहस्सियं ॥ [२७]
 राहृमुत्तो यथा सुरियो तापेन अतिरोचति ।
 तथेव लोका मुच्चित्वा^२ विरोच सिरिया तुवं ॥
 यथा या काचि नदियो ओसरन्ति महोर्दधि ।
 एवं सदेवका लोका ओसरन्तु तवन्तिके ॥
 तेहि थुत्तप्पसत्थो सो दसधम्मे समादिय ।
 ते धम्मे परिपूरेन्तो पवन्^३ पाविसी तदा ॥” ति ।

सुमेधकथा निदृष्टिता

§ २ भगवा दीपङ्करो

रम्मनगरवासिनोपि खो नगरं पविसित्वा वुद्धपमुखस्स भिक्खुसंघस्स महादानं अदंसु । सत्था तेसं धम्मं देसेत्वा महाजनं सरणादिसु पतिट्ठापेत्वा रम्मनगरम्हा निक्खमित्वा ततो उद्धम्पि यावतायुकं तिद्वन्तो सव्वं वुद्धकिच्चं कत्वा अनुक्कमेन अनुपादिसेसाय निव्वाणधातुया परिनिव्वायि । तत्थ यं वत्तव्वं तं सव्वं वुद्धवंसे वुत्तनयेनेव वेदितव्वं । वुत्तं हि तत्थ :—

“तदा ते भोजयित्वान ससंघं लोकनायकं ।
 उपगञ्छुं सरणं तस्स दीपंकरस्स सत्थुनो ॥
 सरणागमने कञ्चि निवेसेसि तथागतो ।
 कञ्चि पञ्चमु सीलेसु सीले दसविधे परं ॥
 कस्सचि देति सामञ्जं चतुरो फलमुत्तमे ।
 कस्सचि असमे धम्मे देति सो पटिसम्भदा ॥
 कस्सचि वरसमापत्तियो अट्ठ देति नरासभो ।
 तिस्सो कस्सचि विज्जायो छल्लभिञ्जा पवेच्छति ॥ [२८]

तेन योगेन जनकायं ओवदति महामुनि ।
 तेन वित्थारिकं आसि लोकनाथस्स सासनं ॥
 महाहनु उसभक्खन्धो दीपंकरसनामको ।
 बहू जने तारयति परिमोचेति दुग्गतिं ॥
 बोधनेय्यं जनं दिस्वा सतसहस्सेपि योजने ।
 खणेन उपगन्त्वा न बोधेति तं महामुनि ॥
 पठमाभिसमये बुद्धो कोटिसतमबोधयि ।
 दुतियाभिसमये नाथो सतसहस्सं अबोधयि ॥
 यदा देवभवनम्हि^१ बुद्धो धम्ममदेसयि ।
 नवुतिकोटिसहस्सानं ततियाभिसमयो अहु ॥ [28]
 सन्निपाता तयो आसुं दीपंकरस्स सत्थुनो ।
 कोटिसतसहस्सानं पठमो आसि समागमो ॥
 पुन नारदकूटम्हि पविवेकगते जिने ।
 खीणासवा वीतमला समिसु सतकोटियो ॥
 यदा वसी महावीरो सुदस्सनसिलुच्चये ।
 नवुतिकोटिसहस्सेहि परिवारेसि तदा मुनि ॥
 अहं तेन समयेन जटिलो उग्गतापनो ।
 अन्तल्लिक्खम्हि चरणो पञ्चाभिञ्जासु पारगू ॥
 दसवीससहस्सानं धम्माभिसमयो अहु ।
 एकद्वित्रं अभिसमयो गणनातो असंखिया ॥
 वित्थारिकं बाहुजञ्जं इद्धं फीतं अहु तदा ।
 दीपंकरस्स भगवतो सासनं सुविसोधितं ॥
 चत्तारि सतसहस्सानि छल्लभिञ्जा महिद्धिका ।
 दीपंकरं लोकविदुं परिवारेन्ति सब्बदा ॥
 ये केचि तेन समयेन जहन्ति मानुसं भवं ।
 अप्पत्तमानसा सेखा गरहिताव भवन्ति ते ॥
 सुपुप्फितं पावचनं अरहन्तेहि तादिहि ।
 खीणासवेहि विमलेहि उपसोभति सदेवके ॥
 नगरं रम्मवती नाम सुदेवो^१ नाम खत्तियो ।
 सुमेधा नाम जनिका^२ दीपंकरस्स सत्थुनो ॥
 दसवस्ससहस्सानि अगारमज्झम्हि सो वसि ।
 रम्मो सुरम्मसुभो तयो पासादमुत्तमा ॥
 तीनि सतसहस्सानि नारियो समलंकेता ।
 यसोधरा नाम नारी उसभक्खन्धो च अत्रजो ॥
 निमित्ते चतुरो दिस्वा हत्थियानेन निक्खमि ।
 अनूनदससहस्सानि पधानं पदही जिनो ॥
 पधानचारं चरित्वान अवुज्झि मनसा मुनि ।

धम्मचक्रं महावीरो नन्तदाये सिरीषने ।
 सिरिसमूले रुचिरो अकासि तित्थियमद्दं ॥
 सुमंगलो च तिस्सो च अहेसुं अग्गसावका ।
 सामतो नामुपट्ठाको दीपंकरस्स सत्थुनो ॥ [२९]
 नन्दा चेव सुनन्दा च अहेसुं अग्गसाविका ।
 वोधि तस्स भगवतो पिप्फलीति पवुच्चति ॥
 असीतिहत्थमुव्वेधो दीपंकरो महामुनि ।
 सोभति दीपस्सुखोव सालराजाव फुल्लितो ॥
 सतसहस्सवस्सानि आयु तस्स महेसिनो ।
 तावता तिट्ठमानो सो तारेसि जनतं वहुं ॥
 जोतयित्वान सद्धम्मं सन्तारेत्वा महाजनं ।
 जलित्वा अग्गिक्खन्धोव निव्वुत्तो सो ससावको ॥
 सा च इद्धि सो च यसो तानि च पादेसु चक्करतनानि ।
 सव्वं समन्तरहितं ननु रिक्ता सव्वसंखाराति ॥ [२९]

§ ३. भगवा कोण्डञ्जो

दीपंकरस्स पन भगवतो अपरभागे एकं असंखेय्यं अतिक्कमित्वा कोण्डञ्जो नाम सत्था उदपादि । तस्सापि तयो सावकसन्निपाता अहेसुं । पठमसन्निपाते कोटिसतसहस्सं, दुतिये कोटिसहस्सं, ततिये नवुतिकोटियो । तदा वोधिसत्तो विजितावी नाम चक्कवत्ती हुत्वा कोटिसतसहस्ससंख्यस्स बुद्धपमुखस्स भिक्खुसंघस्स महादानं अदासि । सत्था वोधिसत्तं बुद्धो भविस्ससीति व्याकरित्वा धम्मं देसेसि । सो सत्थु धम्मकथं सुत्वा रज्जं पटियादेत्वा पव्वजि । सो तीणि पिटकानि उग्गहेत्वा अट्ठसमापत्तियो पञ्च च अभिञ्जायो उप्पादेत्वा अपरिहीनज्ज्ञानो ब्रह्मलोके निव्वत्ति । कोण्डञ्जस्स बुद्धस्स पन रम्मवती नाम नगरं, आनन्दो नाम खत्तियो पिता, सुजाता नाम देवी माता, भद्दो च सुभद्दो च द्वे अग्गसावका, अनुरुद्धो नामुपट्ठाको, तिस्सा च उपतिस्सा च द्वे अग्गसाविका, सालकल्याणी वोधि अट्ठासीतिहत्थुव्वेधं सरीरं, वस्ससतसहस्सं आयुप्पमाणं अहोसि ।

दीपंकरस्स अपरेन कोण्डञ्जो नाम नायको ।

अनन्ततेजो अमितयसो अप्पमेय्यो दुरासदोति ॥

§ ४. भगवा मङ्गलो

तस्स अपरभागे एकं असंखेय्यं अतिक्कमित्वा एकस्मिं येव कप्पे चत्तारो बुद्धा निव्वत्तिमु, मंगलो मुमनो रेवतो सोमितोति । मंगलस्स भगवतो तयो सावकसन्निपाता अहेसुं । तेसु पठमसन्निपाते कोटिसतसहस्सं भिक्खूअहेसुं । दुतिये कोटिसहस्सं, ततिये नवुतिकोटियो । वेमात्तिकभाता किरस्स आनन्दकुमारो नवुतिकोटि-
 मंखाय परिस्साय सद्धि धम्मसवणत्थाय सत्थुसन्तिकं अगमासि । सत्था तस्स आनुपुव्वीक्कथं कथेसि । सो सद्धि परिस्साय सह पटिसम्भिदाहि [३०] अरहत्तं पापुणि । सत्था तेसं कुलपुत्तानं पुव्वचरितं ओलोकेन्तो इद्धिमय-
 पत्तनीवरस्स उपनिस्सयं दिस्वा दनिस्सणहत्थं पसारित्वा एथ भिक्खवोति आह । सव्वे तं खणं येव इद्धिमयपत्तची-
 वरवरा सद्धिवस्सयेरा विय आकप्पसम्पन्ना हुत्वा सत्थारं वन्दित्वा परिवारयिमु । अयमस्स ततियो सावक-
 सन्निपाता अहोसि ।

यथा पन अञ्जेसं बुद्धानं समन्ता असीतिहत्थप्पमाणा येव सरीरप्पभा अहोसि न तस्स एवं । तस्स पन भगवतो सरीरप्पभा निच्चकालं दससहस्सीलोकधातुं फरित्वा अट्ठासि । रुक्खपठवीपव्वतसमुद्गादयो अन्तमसो उक्खलियादीनि उपादाय सुवण्णपट्ठपरियोनद्धा विय अहेसुं । आयुप्पमाणं पनस्स नवुत्तिवस्ससहस्सानि अहोसि । एत्तकं कालं चन्दसुरियादयो अत्तनो पभाय विरोचितुं नासक्खिसु । रत्तिन्दिवपरिच्छेदो न पञ्चायित्थ । दिवा सुरियालोकेन विय सत्ता[३०]निच्चं बुद्धालोकेनेव विचरिंसु।सायं पुप्फनकुसुमानं पातोव रवनसकुणादीनञ्च वसेन लोको रत्तिन्दिवपरिच्छेदं सल्लक्खेसि । किम्पन अञ्जेसं बुद्धानं अयमानुभावो नत्थीति ? नो नत्थि ते पिहि आकंखमाना दससहस्सि वा लोकधातुं ततो वा भिय्यो आभाय फरेय्युं । मंगलस्स पन भगवतो पुव्वपत्थ-
त्तावसेन अञ्जेसं व्यामप्पभा विय सरीरप्पभा निच्चमेव दससहस्सीलोकधातुं फरित्वा अट्ठासि ।

सो किर बोधिसत्तचरियकाले वेस्सन्तरसदिसे अत्तभावे ठितो सपुत्तदारो वंकपव्वतसदिसे पव्वते वसि । अथेको खुरदाठिको नाम यक्खो महापुरिसस्स दानज्झासयत्तं सुत्वा ब्राह्मणवण्णेन उपसंकमित्वा महासत्तं द्वे दारके याचि । महासत्तो ददामि ब्राह्मणस्स पुत्तकेति हट्ठपहट्ठो उदकपरियन्तं पठविं कम्पेन्तो द्वेपि दारके अदासि । यक्खो चंकमणकोटियं आलम्बनफलकं निस्साय ठत्वा पस्सन्तस्सेव महासत्तस्स मूलकलापे^१ विय द्वे दारके खादि । महापुरिसस्स यक्खं ओलोकेत्वा मुखे^२ विवटमत्ते अग्गिजालं विय लोहितधारं उग्गिरमानं तस्स मुखं दिस्वापि केसग्गमत्तम्पि दोमनस्सं न उप्पज्जि । सुदिन्नं वत मे दानन्ति चिन्तयतो पनस्स सरीरे महन्तं पीतिसोमनस्सं उदपादि । सो इमस्स मे निस्सन्देन अनागतो इमिनाव नीहारेन रस्मियो निक्खमन्तूति पत्थनं अकासि । तस्स तं पत्थनं निस्साय बुद्धभूतस्स सरीरतो रस्मियो निक्खमित्वा एत्तकं ठानं फरिसु । [३१]

अपरम्पिस्स पुव्वचरितं अत्थि । सो किर बोधिसत्तकाले एकस्स बुद्धस्स चेतियं दिस्वा इमस्स बुद्धस्स मया जोवितं परिच्चजितुं वट्ठतीति चिन्तेत्वा दण्डदीपकवेठननियामेन सकलसरीरं वेठापेत्वा रतनमकुलं सतसह-
स्सग्गनिकं सुवण्णपातिं सम्पिस्स पूरापेत्वा तत्थ सहस्सवट्ठियो जालापेत्वा तं सीसेनादाय सकलसरीरे जालापेत्वा चेतियं पदक्खीणं करोन्तो सकलरत्तिं वीतिनामेसि । एवं याव अरुणुग्गमणा वायमन्तस्सापिस्स लोमकूपमत्तम्पि उसुमं न गण्हि । पटुमगव्भं पविट्ठकालो विय अहोसि । धम्मो हि नामेस अत्तानं रक्खन्तं रक्खति । तेनाह भगवाः—

धम्मो हवे रक्खति धम्मचारिं धम्मो सुचिण्णो सुखमावहाति ।

एसानिसंसो धम्मे सुचिण्णे न दुग्गतिं गच्छति धम्मचारी ॥” ति । [३१]

इमस्सापि कम्मस्स निस्सन्देन तस्स भगवतो सरीरोभासो दससहस्सीलोकधातुं फरित्वा अट्ठासि । तदा अम्हाकं बोधिसत्तो सुखि नाम ब्राह्मणो हुत्वा सत्थारं निमन्तेस्सामीति उपसंकमित्वा मधुर-
धम्मकथं सुत्वा स्वे मय्हं भिक्खं गण्हथ भन्तेति आह । ब्राह्मण ! कित्तकेहि ते भिक्खूहि अत्थोति ? कित्तका पन वो भन्ते ! परिवारभिक्खूति आह । तदा सत्थु पठमसन्निपातो येव होति, तस्मा कोटिसतसहस्सन्ति आह । भन्ते ! सव्वेहिपि सद्धि मय्हं गेहं भिक्खं गण्हथाति । सत्था अधिवासेसि । ब्राह्मणो स्वातनाय निमन्तेत्वा गेहं गच्छन्तो चिन्तेसि-अहं एत्तकानं भिक्खून् यागुभत्तवत्थादीनि दातुं नो न सक्कोमि, निसीदनट्ठानं पन कथं भविस्सतीति तस्स सा चिन्ता चतुरासीति योजनसहस्समत्थके ठितस्स देवरञ्जो पण्डुकम्बलसिलासनस्स उण्हभावं जनेसि । सक्को को नुखो मं इमस्सा ठाना चावेतुकामोति दिव्वचक्खुना ओलोकेन्तो महापुरिमं दिस्वा सुखित्राह्मणो बुद्धपमुखं भिक्खुसंघं निमन्तेत्वा निमीदनट्ठानत्थाय चिन्तेति, मयापि तत्थ गत्त्वा पुञ्जे कोट्ठामं गहेतुं वट्ठतीति वड्ढकीवण्णं निम्मणित्वा वासिफरमुत्थो महासत्तस्स पुरतो पातुरहोसि । सो अत्थि नुखो कस्सचि भतिया कत्तव्वन्ति आह । महापुरिसो दिस्वा किं कम्मं करिस्ससीति आह ।

मम अजाननसिष्णं नाम नत्थि, मेहं वा गण्डपं वा यो यं कारति तस्स तं वागुं जानामीति ।
तेन हि मय्हं कम्मं अत्थीति ।

किं अय्याति ?

स्वातनाय द्वे कोटिसतसहस्सभिक्खू निमन्तिता, तसं निसीदनगण्डपं कम्मिग्गीति ?

अहं नाम [३२] करेय्यं सन्ने मे भति दातुं सक्खिस्सथाति ।

सक्खिस्सामी ताताति ।

साधु करिस्सामीति गत्वा एकं पदेसं ओलोकेसि । द्वादसतेरसयोजनप्यमाणो पदेगो कसिणमण्डलं विय समतलो अहोसि । सो एत्तके ठाने सत्तरतनमयो मण्डपो उट्ठहन्तीति चिन्तेत्वा ओलोकेसि । तावदेव पुर्यायं भिन्दित्वा मण्डपो उट्ठहि । तस्स सोवण्णमयेगु यम्हेगु रजतमया घटका अहेगुं रजतमयेगु सोवण्णमया । मणित्थं म्भेसु मणिमया सत्तरतनमयेसु सत्तरतनमयाव घटका अहेसु । ततो मण्डपस्स अन्तरन्तरे किंकिणिकजालं ओलम्बित्ति ओलोकेसि । सह ओलोकनेनेव जालं ओलम्बि, यस्स मन्दवातेरितस्स पञ्चंगिकस्सेव तुरियस्स मधुरसदो निग्गच्छति, दिव्वसंगीतवत्तनकालो विय होति । अन्तरन्तरा^१ गन्धदाममालादामानि ओलम्बन्तीति चिन्तेसि।दामानि ओलम्बिसु । कोटिसतसहस्ससंखानं [३२] भिक्खून् आसनानि च आधारकानि च पठविं भिन्दित्वा उट्ठहन्तीति चिन्तेसि । तावदेव उट्ठहि । कोणे कोणे एकेका उदकचाटियो उट्ठहन्तीति चिन्तेसि । उदकचाटियो उट्ठहि । एत्तकं मापेत्वा ब्राह्मणस्स सन्तिकं गत्वा—एहि अय्य । तव मण्डपं ओलोकेत्वा मय्हं भति देहीति आह ।

महापुरिसो गत्वा मण्डपं ओलोकेसि । ओलोकेन्तस्सेव सकलसरीरं पञ्चवण्णाय पीतिया निरन्तरं फुटं अहोसि । अयस्स मण्डपं ओलोकेत्वा एतदहोसि—नायं मण्डपो मनुस्सभूतेन कतो । मय्हं पन अज्जासयं मय्हं गुणं आगम्म अट्ठा सक्कभवनं उण्हं अहोसि । ततो सक्केन देवरज्जा अय मण्डपो कारितो भविस्सति । न खो पन मे युत्तं एवरूपे मण्डपे एकदिवसं येव दानं दातुं । सत्ताहं दस्सामीति चिन्तेसि । बाहिरकदानं हि कित्तकम्पि समानं बोधिसत्तानं तुट्ठं कातुं न सक्कोति । अलंकतसीसं पन छिन्दित्वा अज्जितअक्खीनि उप्पाटेत्वा हृदयमंसं वा उव्वत्तेत्वा दिन्नकाले बोधिसत्तानं चागं नीस्साय तुट्ठि नाम होति । अम्हाकम्पि हि बोधिसत्तस्स सिविजातके देवसिकं पञ्चकहापणम्मणानि विस्सज्जेत्वा चतुसु द्वारेसु मज्जे नगरे च दानं देन्तेस्स तं दानं चागतुट्ठि उप्पादेतुं नासक्खि । यदा पनस्स ब्राह्मणवण्णेन आगन्त्वा सक्को देवराजा अक्खीनि याचि तदा तानि उप्पाटेत्वा ददमानस्सेव हासो उप्पज्जि । केसग्गमतम्पि चित्तं अज्जथत्तं नाम नाहोसि । एवं दानं निस्साय बोधिसत्तानं तित्ति नाम नत्थि । तस्मा सोपि महापुरिसो सत्ताहं मया कोटिसतसहस्ससंखानं भिक्खून् दानं दातुं बट्ठतीति चिन्तेत्वा तस्मि [३३] मण्डपे निसीदापेत्वा सत्ताहं गवपाणं नाम दानं अदासि ।

गवपाणन्ति महन्ते महन्ते कोलम्बे खीरस्स पूरेत्वा उद्धने आरोपेत्वा, घनपाकपक्के खीरे थोके तण्डुले पक्खिपित्वा, पक्कमधुसक्कराचुण्णसप्पीहि^२ अभिसंखटं भोजनं बुच्चति ।

मनुस्सायेव पन परिविसितुं नासक्खिसु । देवापि एकन्तरिका हुत्वा परिविसिसु । वारसतेरसयो-जनप्यमाणं ठानम्पि भिक्खू गण्हितुं नप्पहोसि येव । ते पन भिक्खू अत्तनो अत्तनो आनुभावेन निसीदिसु ।

परियोसानदिवसे सव्वभिक्खून् पत्तानि धोवापेत्वा भेसज्जत्थाय सप्पिनवनीतमधुफाणितादीनि पूरेत्वा तिचीवरेहि सद्धि अदासि । संघनवकभिक्खुना लद्धचीवरसाटका सतसहस्सग्घनका अहेसुं ।

सत्था अनुमोदनं करोन्तो-अयं पुरिसो एवरूपं महादानं अदासि । को नु खो भविस्सतीति उपधा-रेन्तो अनागते कप्पसतसहस्साधिकानं द्विन्नं असंखेय्यान् मत्थके गोतमो नाम बुद्धो भविस्सतीति दिस्वा महापुरिसं आमन्तेत्वा त्वं [३३] एत्तकं नाम कालं अतिक्कमित्वा गोतमो नाम बुद्धो भविस्ससीति व्याकासि ।

महापुरिसो व्याकरणं सुत्वा—अहं किर बुद्धो भविस्सामि, को मे घरावासेन अत्थो, पव्वजि-
स्सामीति चिन्तेत्वा तथारूपं सम्पत्तिं खेलपिण्डं विय पहाय सत्थु सन्तिके पव्वजित्वा बुद्धवचनं उग्गणिहत्वा
अभिञ्जा च समापत्तियो च निव्वत्तेत्वा आयुपरियोसाने ब्रह्मलोकं निव्वत्ति ।

मंगलस्स पन भगवतो नगरं उत्तरं नाम अहोसि । पितापि उत्तरो नाम खत्तियो । मातापि उत्तरा
नाम । सुदेवो च धम्मसेनो च द्वे अगसावका । पालितो नाम उपट्ठाको । सीवली च असोको च द्वे अगसाविका ।
नागरक्खो बोधि । अट्ठासीतिहत्थुव्वेधं सरीरं अहोसि । नवुतिवस्ससहस्सानि ठत्वा परिनिव्वुत्ते पन तस्मि
एकप्पहारेनेव दसचक्कवाळसहस्सानि एकन्धकारानि अहेसुं । सब्बचक्कवाळेसु मनुस्सानं महन्तं आरोदन-
परिदेवनं अहोसिः—

“कोण्डञ्जस्स अपरेन मंगलो नाम नायको ।

तमं लोके निहन्त्वान धम्मोक्कमभिधारयी” ॥ ति ।

§ ५. भगवा सुमनो

एवं दससहस्सीलोकधातुं अन्धकारं कत्वा परिनिव्वुत्तस्स तस्स भगवतो अपरभागे सुमनो नाम सत्था
उदपादि । तस्सापि तयो सावकसन्निपाता । पठमसन्निपाते कोटिसत्तसहस्सं भिक्खू अहेसुं । दुतिये कञ्चनपव्व-
तम्हि नवुतिकोटिसहस्सानि । ततिये असीतिकोटिसहस्सानि ।

तदा महासत्तो अतुलो नाम नागराजा अहोसि महिद्धिको महानुभावो । सो बुद्धो [३४]
उप्पन्नोति सुत्वा ज्ञातिसंघपरिवुत्तो नागभवना निक्खमित्वा कोटिसत्तसहस्सभिक्खुपरिवारस्स तस्स भगवतो
दिव्वतुरियेहि उपहारं कत्वा महादानं दत्वा पच्चेकं दुस्सयुगानि दत्वा सरणेषु पतिट्ठासि ।

सोपि नं सत्था ‘अनागते बुद्धो भविस्ससीति’ व्याकासि ।

तस्स भगवतो नगरं खेमं नाम अहोसि । सुदत्तो नाम राजा पिता । सिरिमा नाम माता । सरणा
च भावित्तो च अगसावका । उदेनो नाम उपट्ठाको । सोणा च उपसोणा च अगसाविका । नागरक्खो बोधि ।
नवुतिहत्थुव्वेधं सरीरं । नवुतियेव वस्ससहस्सानि आयुप्पमाणं अहोसिः—

“मंगलस्स अपरेन सुमनो नाम नायको ।

सब्वधम्महि असमो सब्वसत्तानमुत्तमो” ॥ ति । [३५]

§ ६ भगवा रेवतो

तस्स अपरभागे रेवतो नाम सत्था उदपादि । तस्सापि तयो सावकसन्निपाता । पठमसन्निपाते गणना
नाम नत्थि । दुतिये कोटिसत्तसहस्सभिक्खू अहेसुं । तथा ततिये ।

तदा बोधिसत्तो अतिदेवो नाम ब्राह्मणो हुत्वा सत्थु धम्मदेसनं सुत्वा सरणेषु पतिट्ठाय सिरसि
अञ्जलिं ठपेत्वा तस्स सत्थुनो किलेसप्पहाणे वण्णं वत्वा उत्तरासगेन पूजं अकासि ।

सोपि नं बुद्धो भविस्ससीति व्याकासि ।

तस्स पन भगवतो नगरं धञ्जवती^१ नाम अहोसि । पिता विपुलो नाम खत्तियो । मातापि विपुला
नाम । वरुणो च ब्रह्मदेवो च अगसावका । सम्भवो नाम उपट्ठाको । भट्टा च सुभट्टा च अगसाविका ।
नागरक्खोव बोधि । सरीरं असीतिहत्थुव्वेधं अहोसि । आयु सट्ठिवस्ससहस्सानीतिः—

“सुमनस्स अपरेन रेवतो नाम नायको ।

अनुपमो असदिसो अतुलो उत्तमो जिनो” ॥ ति ।

§ ७ भगवा सोभितो

तस्स अपरभागे सोभितो नाम सत्था उदपादि । तस्सापि तयो सावकसन्निपाता । पठमसन्निपाते
कोटिसत्तं भिक्खू अहेसुं । दुतिये नवुति कोटियो । ततिये असीति कोटियो ।

तदा बोधिसत्तो अजितो नाम ब्राह्मणो हुत्वा सत्यु धम्मदेसनं सुत्वा सरणमु पतिट्ठाय बुद्ध-
पमुखस्स भिक्खुसंघस्स महादानं अदासि ।

सोपि नं बुद्धो भविस्ससीति व्याकासि ।

तस्स पन भगवतो नगरं सुधम्मं नाम अहोसि । पिता सुधम्मो नाम राजा । मातापि सुधम्मा
नाम । असमो च सुनेत्तो च अग्गसावका । अनोमो नाम उपट्ठाको । नकुला च मुजाता च अग्गसाविका ।
नागरुक्खोव बोधि । अट्ठपण्णासहत्युव्वेधं सरीरं अहोसि, नवुतिवस्ससहस्सानि आयुप्पमाणन्तिः—[३५]

“रेवतस्स अपरेन सोभितो नाम नायको ।

समाहितो सन्तचित्तो असमो अप्पटिपुग्गलो” ॥ ति ।

§ ८. भगवा अनोमदस्सी

तस्स अपरभागे एकं असंखेय्यं अतिक्कमित्वा एकस्मि कप्पे तयो बुद्धा निव्वत्तिमु अनोमदस्सी
पट्टमो नारदोति ।

अनोमदस्सिस्स भगवतो तयो सावकसन्निपाता । पठमे अट्ठभिक्खुसतसहस्सानि अहेसुं । दुतिये
सत्त । ततिये छ । तदा बोधिसत्तो एको यक्खसेनापति अहोसि महिद्धिको महानुभावो अनेककोटि [३५]
सतसहस्सानं यक्खानं अधिपति । सो बुद्धो उप्पन्नोति सुत्वा आगन्त्वा बुद्धपमुखस्स भिक्खुसंघस्स महादानं
अदासि । सत्थापि नं अनागते बुद्धो भविस्ससीति व्याकासि ।

अनोमदस्सिस्स पन भगवतो चन्दवती नाम नगरं अहोसि । यसवा नाम राजा पिता । यसोधरा
नाम माता । निसभो च अनोमो च अग्गसावका । वरुणो नाम उपट्ठाको । सुन्दरी च सुमना च अग्गसाविका ।
अज्जुणरुक्खो बोधि । सरीरं अट्ठपञ्जासहत्युव्वेधं अहोसि । वस्ससतसहस्सं आयूति :—

“सोभितस्स अपरेन सम्बुद्धो दिपट्टुत्तमो ।

अनोमदस्सि अमितयसोतेजस्सी दुरतिक्कमो” ॥ ति ।

§ ९. भगवा पट्टमो

तस्स अपरभागे पट्टमो नाम सत्था उदपादि । तस्सापि तयो सावकसन्निपाता । पठमसन्निपाते
कोटिसतसहस्सं भिक्खू अहेसुं । [३६] दुतिये तीणि सतसहस्सानि । ततिये अग्गमके अरञ्जे महावन-
सण्डवासीनं भिक्खूनं द्वे सतसहस्सानि ।

तदा तथागतो तस्मि वनसण्डे वसन्ते बोधिसत्तो सीहो हुत्वा सत्थारं निरोधसमापत्तिं समापन्नं
दिस्वा पसन्नचित्तो वन्दित्वा पदक्खिणं कत्वा पीतिसोमनस्सजातो तिक्खत्तुं सीहनादं नदित्वा सत्ताहं बुद्धा-
रम्मणपीतिं अविजहित्वा पीतिसुखेनेव गोचराय अपक्कमित्वा जीवितपरिच्चागं कत्वा पयिरुपा-
समानो अट्ठासि ।

सत्था सत्ताहच्चयेन निरोधा बुट्ठितो सीहं ओलोकेत्वा भिक्खूसंघेपि चित्तं पसादेत्वा संघं
वन्दिस्सतीति भिक्खुसंघो आगच्छतूति चिन्तेसि । भिक्खू तावदेव आगमिषु । सीहो संघे चित्तं पसादेसि ।
सत्था तस्स मनं ओलोकेत्वा ‘अनागते बुद्धो भविस्ससीति’ व्याकासि ।

पट्टमस्स पन भगवतो चम्पकं नाम नगरं अहोसि । असमो^१ नाम राजा पिता । मातापि
असमा नाम । सालो च उपसालो च अग्गसावका । वरुणो नामुपट्ठाको । रामा च सुरामा^२ च अग्ग-
साविका । सोणरुक्खो नाम बोधि । अट्ठपण्णासहत्युव्वेधं सरीरं अहोसि । आयु वस्ससतसहस्सन्तिः—

“अनोमदस्सिस्स अपरेन सम्बुद्धो दिपट्टुत्तमो ।

पट्टमो नाम नामेन असमो अप्पटिपुग्गलो” ॥ ति । [३६]

§ १०. भगवा नारदो

तस्स अपरभागे नारदो नाम सत्था उदपादि । तस्सापि तयो सावकसन्निपाता । पठमसन्निपाते कोटिसतसहस्रसंघसु^१ । दुतिये नवुतिकोटिसहस्रानि^२ । ततिये असीतिकोटिसहस्रानि^३ ।

तदा बोधिसत्तो इसिपव्वज्जं पव्वज्जित्वा पञ्चसु अभिञ्जासु अट्ठसु च समापत्तीसु वसी हुत्वा बुद्धपमुखस्स संघस्स महादानं दत्वा चन्दनेन पूजं अकासि ।

सोपि नं अनागते बुद्धो भविस्ससीति व्याकासि ।

तस्स भगवतो धञ्जवती नाम नगरं अहोसि । सुदेवो^३ नाम खत्तियो पिता । अनोमा नाम माता । भद्दसालो च जितमित्तो च अगगसावका । वासेट्ठो नामुपट्ठाको । उत्तरा च फग्गुणी च अगगसाविका । महासोणरुक्खो नाम बोधि । सरीरं अट्ठासीतिहत्थुव्वेधं अहोसि । नवुतिवस्से-सहस्रानि आयूतिः—

“पदुमस्स अपरेन सम्बुद्धो दिपदुत्तमो ।

नारदो नाम नामेन असमो अप्पटिपुग्गलो” ॥ ति ।

§ ११. भगवा पदुमुत्तरो ।

नारदबुद्धस्स अपरभागे इतो सतसहस्रकप्पमत्थके एकस्मिं कप्पे एकोव पदुमुत्तरबुद्धो नाम उदपादि । तस्सापि तयो सावकसन्निपाता । पठमे कोटिसतसहस्रसंघसु^१ । दुतिये वेभारपव्वते नवुतिकोटिसहस्रानि । ततिये असीतिकोटिसहस्रानि ।

तदा बोधिसत्तो जटिलो नाम महारट्ठियो हुत्वा बुद्धपमुखस्स संघस्स तिचीवरदानं अदासि ।

सोपि नं अनागते बुद्धो भविस्ससीति व्याकासि ।

पदुमुत्तरस्स पन भगवतो काले तित्थिया नाम नाहेसु^२ । सब्बे देवमनुस्सा नं बुद्धमेव सरणं अगमंसु । तस्स नगरं हंसवती नाम अहोसि । पिता आनन्दो नाम खत्तियो । माता सुजाता नाम । देवलो च सुजातो च अगगसावका । सुमनो नाम उपट्ठाको । अमिता च असमा च अगगसाविका । सालरुक्खो च बोधि । सरीरं अट्ठासीतिहत्थुव्वेधं अहोसि । सरीरप्पभा समन्ततो द्वादसयोजनानि गण्हि । वस्स-सतसहस्रं आयूतिः—

“नारदस्स अपरेन सम्बुद्धो दिपदुत्तमो ।

पदुमुत्तरो नामे जिनो अक्खोब्भो सागरुपमो” ॥ ति ।

§ १२. भगवा सुमेधो

तस्स अपरभागे तिसकप्पसतसहस्रानि अतिक्कमित्वा सुमेधो सुजातो चाति एकस्मिं कप्पे द्वे बुद्धा निव्वर्त्तिसु ।

सुमेधस्सापि तयो सावकसन्निपाता । पठमसन्निपाते सुदस्सननगरे कोटिसतं खीणासवा अहेसु^१ । दुतिये नवुति कोटियो । ततिये असीति कोटियो । तदा बोधिसत्तो उत्तरो नाम [३७] माणवो हुत्वा निदहित्वा ठपितं येव [३७] असीतिकोटिघनं विस्सज्जेत्वा बुद्धपमुखस्स संघस्स महादानं दत्वा धम्मं सुत्वा सरणेसु पतिट्ठाय निक्खमित्वा पव्वजि ।

सोपि नं अनागते बुद्धो भविस्ससीति व्याकासि ।

सुमेधस्स भगवतो सुदस्सनं नाम नगरं अहोसि । सुदत्तो नाम राजा पिता । मातापि सुदस्सना नाम । सरणो च सव्वकामो च द्वे अगगसावका । सागरो नाम उपट्ठाको । रामा च सुरामा च द्वे अगगसाविका । महानीपरुक्खो बोधि । सरीरं अट्ठासीतिहत्थुव्वेधं अहोसि । आयु नवुतिवस्ससहस्रानीति ।

१ रो०—नवुतिकोटिसतसहस्रानि । २ रो०—असीतिकोटिसतसहस्रानि । ३ रो०—सुमेधो ।

“पदुमुत्तरस्स अपरेन मुमेधो नाम नायको ।
दुरासदो उग्गतेजो सव्वलोकुत्तमो मुनी” ॥ ति ।

§ १३. भगवा सुजातो

तस्स अपरभागे सुजातो नाम सत्था उदपादि । तस्सापि तयो सावकसन्निपाता । पठमसन्निपाने सट्ठिभिक्षुसहस्सानि अहेसुं । दुतिये पञ्चासं । ततिये चत्तारीसं ।

तदा बोधिसत्तो चक्कवत्ती राजा हुत्वा ‘बुद्धो उप्पन्नोनि’ सुत्वा उपसंक्रमित्वा धम्मं मुत्वा बुद्धपमुखस्स संघस्स सट्ठि सत्तहि रतनेहि चतुमहादीपरज्जं दत्वा सत्थुसन्तिके पव्वजि । सकलरट्ठवासिनो रट्ठुपादं गहेत्वा आरामिककिच्चं सावेन्ता बुद्धपमुखस्स संघस्स निच्चं महादानं अदंसु । सोपि नं^१ सत्था व्याकासि ।

तस्स भगवतो नगरं मुमंगलं नाम अहोसि । उग्गतो नाम राजा पिता । पभावती नाम माता । सुदस्सनो च देवो च अग्गसावका । नारदो नाम उपट्ठाको । नागा च नागसमाला च अग्गसाविका । महावेणुक्खो बोधि । सो किर मन्दच्छिद्दो घनक्खन्धो उपरि माहासाखाहि मोरपिञ्जकलापो विय विरोचित्थ । तस्स भगवतो सरीरं पण्णासहत्युव्वेधं अहोसि । आयु नवुतिवस्ससहस्सानीतिः—

“तत्थेव मण्डकप्पम्हि सुजातो नाम नायको ।
सीहहनु सभक्खन्धो अप्पमेय्यो दुरासदो ॥” ति ।

§ १४. भगव पियदस्सी

तस्स अपरभागे इतो अट्ठारसकप्पसतमत्थके एकस्मिं कप्पे पियदस्सी अत्थदस्सी धम्मदस्सीति तयो बुद्धा निव्वत्तिमु ।

पियदस्सिस्सपि तयो सावकसन्निपाता । पठमे कोटिसतसहस्सं भिक्षु-अहेसुं । दुतिये नवुतिकोटियो । ततिये असीतिकोटियोति ।

तदा बोधिसत्तो कस्सपो नाम माणवो तिण्णं वेदानं पारं गतोव हुत्वा सत्थुधम्मदेसनं सुत्वा कोटिसतसहस्सधनपरिच्चागेन [३८] संघारामं कारेत्वा सरणेषु च सीलेसु च पतिट्ठासि ।

अथ नं सत्था अट्ठारसकप्पसतच्चयेन बुद्धो भविस्ससीति व्याकासि ।

तस्स भगवतो अनोमं नाम नगरं अहोसि । पिता सुदिन्नो नाम राजा ।

माता चन्दा नाम । पालितो च [३८] सव्वदस्सी च अग्गसावका । सोभितो नामुपट्ठाको । सुजाता च धम्मदिन्ना च अग्गसाविका । पियंगुक्खो बोधि । सरीरं असीतिहत्युव्वेधं अहोसि । नवुतिवस्ससहस्सानि आयूतिः—

“मुजातस्स अपरेन सयम्भू लोकनायको ।
दुरासदो असमसमो पियदस्सि महायसो ॥” ति ।

§ १५. भगवा अत्थदस्सी

तस्स अपरभागे अत्थदस्सी नाम सत्था उदपादि । तस्सापि तयो सावकसन्निपाता । पठमे अट्ठनवुति भिक्षुसतसहस्सानि अहेसुं । दुतिये अट्ठासीतिसतसहस्सानि । तथा ततिये ।

तदा बोधिसत्तो सुसीमो नाम महिद्धिकतापसो हुत्वा देवलोकतो मन्दारवपुष्पछत्तं आहरित्वा सत्थारं पूजसि ।

सोपि नं बुद्धो भविस्ससीति व्याकासि ।

तस्स भगवतो सोभितं नाम नगरं अहोसि । सागरो नाम राजा पिता । सुदस्सना नाम माता । सन्तो च उपनन्तो च अग्गसावका । अभयो नामुपट्ठाको । धम्मा च मुधम्मा च अग्गसाविका । चम्पकरक्खो बोधि ।

१ गो०-सोपि तं व्याकासि ।

सरीरं असीतिहृत्युव्वेधं अहोसि । सरीरप्पभा समन्ततो सव्वकालं योजनमत्तं फरित्वा अट्ठासि । आयु वस्सस-
तसहस्सन्तिः—

“तत्थेव मण्डकप्पम्हि अत्थदस्सी नरासभो ।
महातमं निहन्त्वा पत्तो सव्वोधिमुत्तम” ॥ त्ति ।

§ १६. भगवा धम्मदस्सी

तस्स अपरभागे धम्मदस्सी नाम सत्था उदपादि । तस्सापि तयो सावकसन्निपाता । पठमे कोटिसत्तं
भिक्षू अहेसु । दुतिये सत्तति कोटियो । ततिये असीति कोटियो । तदा बोधिसत्तो सक्को देवराजा हुत्वा
दिव्वगन्धपुष्पेहि च दिव्वतुरियेहि च पूजं अकासि ।

सोपि नं व्याकासि ।

तस्स भगवतो सरणं नाम नगरं अहोसि । पिता सरणो नाम राजा । माता सुनन्दा नाम ।
पदुमो च फुस्सदेवो च अगगसावका । सुनेत्तो नामुपट्ठाको । खेमा च सव्वनामा च अगगसाविका । रत्तकुर-
वकरुक्खो बोधि विम्बिजालो तिपि वुच्चति । सरीरं पनस्स असीतिहृत्युव्वेधं अहोसि । वस्ससतसहस्सं
आयूतिः—

“तत्थेव मण्डकप्पम्हि धम्मदस्सि महायसो ।
तमन्वकारं विधमेत्वा अतिरोचति सदेवके” ॥ ति । [३९]

§ १७. भगवा सिद्धत्थो

तस्स अपरभागे इतो चतुनवुतिकप्पमत्थके एकस्मिं कप्पे एकोव सिद्धत्थो नाम बुद्धो उदपादि ।
तस्सापि तयो सावकसन्निपाता । पठमसन्निपाते कोटिसतसहस्सं भिक्षू अहेसु । दुतिये नवुति कोटियो । ततिये
असीति कोटियो ।

तदा बोधिसत्तो उग्गतेजो अभिञ्जावलसम्पन्नो मंगलो नाम तापसो हुत्वा महाजम्बुफलं आह-
रित्वा तथागतस्स अदासि ।

सत्था तं फलं परिभुञ्जित्वा चतुनवुतिकप्पमत्थके बुद्धो भविस्ससीति [३९] बोधिसत्तं व्याकासि ।

तस्स भगवतो नगरं वेभारं नाम अहोसि । पिता जयसेनो नाम राजा । माता सुफस्सा नाम ।
सम्बहुलो च सुमित्तो च अगगसावका । रेवतो नामुपट्ठाको । सीवली च सुरामा च अगगसाविका । कणिकार-
रुक्खो बोधि । सरीरं सट्ठिहृत्युव्वेधं अहोसि । वस्ससतसहस्सं आयूतिः—

“धम्मदस्सिस्स अपरेन सिद्धत्थो नाम नायको ।
निहन्त्वा तमं सव्वं सुरियोवब्भुगतो यथा” ॥ ति ।

§ १८. भगवा तिस्सो

तस्स अपरभागे इतो द्वावनवुतिकप्पमत्थके तिस्सो फुस्सोति एकस्मिं कप्पे द्वे बुद्धा निव्वत्तिंसु ।

तिस्सस्स भगवतो तयो सावकसन्निपाता । पठमसन्निपाते भिक्षून् कोटिसत्तं अहोसि । दुतिये नवुति
कोटियो । ततिये असीति कोटिको ।

तदा बोधिसत्तो महाभोगो महायसो सुजातो नाम खत्तियो हुत्वा इसिपव्वेज्जं पव्वजित्वा महिद्विक-
भावं पत्वा बुद्धो उप्पन्नोति सुत्वा दिव्वं मन्दारवपदुमं पारिच्छत्तकपुष्पानि च आदाय चतुपरिसमज्जे गच्छन्तं
तथागतं पूजेसि, आकासे पुष्पवितानं अकासि ।

सोपि नं सत्था इतो द्वे नवुतिकप्पे बुद्धो भविस्ससीति व्याकासि ।

तस्स भगवतो खेमं नाम नगरं अहोसि । पिता जनसन्वो नाम खत्तियो । माता पदुमा नाम ।
ब्रह्मदेवो च उदयो च अगगसावका । सम्भवो नामुपट्ठाको । फुस्सा च सुदत्ता च अगगसाविका । असनरुक्खो
बोधि । सरीरं सट्ठिहृत्युव्वेधं अहोसि । वस्ससतसहस्सं आयूतिः—

“सिद्धत्थस्स अपरेन असमो अप्पटिपुग्गलो ।
अनन्तसीलो अमितयसो तिस्सो लोकगगायको” ॥ ति ।

§ १९. भगवा फुस्सो

तस्स अपरभागे फुस्सो नाम सत्था उदपादि । तस्सापि तयो सावकसन्निपाता । पठमसन्निपाते सट्ठिभिक्षुसतसहस्सानि अहेसुं । दुतिये पण्णास, ततिये द्वात्तिस ।

तदा बोधिसत्तो विजितावी नाम खत्तियो हुत्वा महारज्जं पहाय सत्थुसन्तिके पव्वजित्वा तीणि [४०] पिट्ठकानि उग्गहेत्वा महाजनस्स धम्मकथं कयेसि । सीलपारमिं च पूरेसि । सोपि नं वुद्धो तथेव व्याकासि ।

तस्स भगवतो कासि नाम नगरं अहोसि । जयसेनो नाम राजा पिता । सिरिमा नाम माता । मुरक्खितो च धम्मसेनो च अग्गसावका । सभियो नामुपट्ठाको । चाला च उपचाला च अग्गसाविका । आमलकरुक्खो बोधि । सरीरं अट्ठपण्णासहत्थुव्वेवं अहोसि । नवुतिवस्ससहस्सानि आयूतिः—

“तथेव मण्डकप्पम्हि अहु सत्था अनुत्तरो ।

अनूपमो असमसमो फुस्सो लोकगगायको” ॥ ति । [४०]

§ २०. भगवा विपस्सी

तस्स अपरभागे इतो एकनवुतिकप्पे विपस्सी नाम भगवा उदपादि । तस्सापि तयो सावकसन्निपाता । पठमसन्निपाते अट्ठसट्ठि भिक्षुसतसहस्सं अहोसि । दुतिये एकसतसहस्सं । ततिये असीति सहस्सानि ।

तदा बोधिसत्तो महिद्धिको महानुभावो अतुलो नाम नागराजा हुत्वा सत्तरतनखचितं सोवणमयं पीठं भगवतो अदासि ।

सोपि नं इतो एकनवुतिकप्पे वुद्धो भविस्ससीति व्याकासि ।

तस्स भगवतो बन्धुमती नाम नगरं अहोसि । बन्धुमा नाम राजा पिता । बन्धुमती नाम माता । खण्डो च तिस्सो च अग्गसावका । असोको नामुपट्ठाको । चन्दा च चन्दमित्ता च अग्गसाविका । पाटलीरुक्खो बोधि । सरीरं असीतिहत्थुव्वेवं अहोसि । सरीरप्पभा सदा सत्तयोजनानि फरित्वा अट्ठासि । असीतिवस्ससहस्सानि आयूतिः—

“फुस्सस्स अपरेन सम्बुद्धो दिपदुत्तमो ।

विपस्सी नाम नामेन लोके उप्पज्जि चक्खुमा ॥” ति ।

§ २१. भगवा सिखी

तस्स अपरभागे इतो एकतिसे कप्पे सिखी च वेस्सभू चाति द्वे वुद्धा अहेसुं ।

सिखिस्सापि तयो सावकसन्निपाता । पठमसन्निपाते भिक्षुसतसहस्सं अहोसि । दुतिये असीति-सहस्सानि । ततिये सत्तति ।

तदा बोधिसत्तो अरिन्दमो नाम राजा हुत्वा वुद्धपमुखस्स संघस्स सचीवरं महादानं पवत्तेत्वा सत्तरतनपनिमण्डितं हत्थिरतनं दत्वा हत्थिप्पमाणं कत्वा कप्पियभण्डं अदासि ।

सोपि नं इतो एकतिसे कप्पे वुद्धो भविस्ससीति व्याकासि ।

तस्स पन भगवतो अरुणावती नाम नगरं अहोसि । अरुणो नाम खत्तियो पिता । पभावती नाम माता । अभिभू च सम्भ्वो च अग्गसावका । खेमंकारो नामुपट्ठाको । मखिला च पदुमा च अग्गसाविका । पुण्डरीकरुक्खो बोधि [४१] सरीरं सत्ततिसहत्थुव्वेवं अहोसि । सरीरप्पभा योजनत्तयं फरित्वा अट्ठासि । सत्ततिस-वस्ससहस्सानि आयूतिः—

“विपस्सिस्स अपरेन सम्बुद्धो दिपदुत्तमो ।

सिखिहवयो नाम जिनो असमो अप्पटिपुग्गलो ॥” ति ।

§ २२. भगवा वेस्सभू

तस्स अपरभागे वेस्सभू नाम सत्था उदपादि । तस्सापि तयो सावकसन्निपाता । पठमसन्निपाते असीति-
भिक्षुसतसहस्सानि अहेसुं, दुतिये सत्तति, ततिये सट्ठि ।

तदा बोधिसत्तो सुदस्सनो नाम राजा हुत्वा बुद्धपमुखस्स संघस्स सचीवरं महादानं दत्वा तस्स
सन्तिके पव्वजित्वा आचारगुणसम्पन्नो बुद्धरतने चित्तिकारपीतिबहुलो अहोसि । सोपि नं भगवा इतो एकत्तिसे
कप्पे बुद्धो भविस्ससीति व्याकासि ।

तस्स पन भगवतो अनूपमं नाम नगरं अहोसि । सुप्पतीतो नाम[४१] राजा पिता । यसवती नाम माता ।
सोणो च उत्तरो च अगसावका । उपसन्तो नाम उपट्ठाको । दामा च समाला च अगसाविका । सालरुक्खो
बोधि । सरीरं सट्ठिहत्थुव्वेधं अहोसि । सट्ठिवस्ससहस्सानि आयूतिः—

“तत्थेव मण्डकप्पम्हि असमो अप्पटिपुगलो ।

वेस्सभू नाम नामेन लोके उप्पज्जि सो जिनो ॥” ति ।

§ २३. भगवा ककुसन्धो

तस्स अपरभागे इमस्मि कप्पे चत्तारो बुद्धा निव्वत्ता—ककुसन्धो, कोणागमणो, कस्सपो, अम्हाकं
भगवाति ।

ककुसन्धस्स भगवतो एकोव सन्निपातो । तत्थ चत्ताळीसं भिक्षुसहस्सानि अहेसुं ।

तदा बोधिसत्तो खेमो नाम राजा हुत्वा बुद्धपमुखस्स संघस्स सपत्तचीवरं महादानञ्चेव अञ्ज-
नादि भेसज्जानि च दत्वा सत्थुधम्मदेसनं सुत्वा पव्वजि ।

सोपि नं सत्था व्याकासि । ककुसन्धस्स पन भगवतो खेमं नाम नगरं अहोसि । अग्गिदत्तो नाम
ब्राह्मणो पिता । विसाखा नाम ब्राह्मणी माता । विधुरो च संजीवो च अगसावका । बुद्धिजो नाम उपट्ठाको ।
सामा च त्रम्पका च अगसाविका । महासिरीसरुक्खो बोधि । सरीरं चत्ताळीसत्थुव्वेधं अहोसि । चत्ताळीसं वस्स-
सहस्सानि आयूतिः—

“वेस्सभुस्स अपरेन सम्बुद्धो दिपदुत्तमो ।

ककुसन्धो नाम नामेन अप्पमेय्यो दुरासदो ॥” ति ।

§ २४. भगवा कोणागमणो

तस्स अपरभागे कोणागमणो नाम सत्था उदपादि । तस्सापि एको सावकसन्निपातो । तत्थ तिस
भिक्षुसहस्सानि अहेसुं । तदा बोधिसत्तो पव्वतो नाम राजा हुत्वा अमञ्चगणपरिवृतो सत्थुसन्तिकं गन्त्वा
धम्मदेसनं सुत्वा बुद्धेपमुखं भिक्षुसंघं निमन्तेत्वा महादानं पवत्तेत्वा पत्तुण्णं चीनपट्टं कोसेय्यं कम्बलं
डुकूलानि चैव सुवण्णपट्टकं दत्वा सत्थुसन्तिके पव्वजी ।

सोपि नं व्याकासि ।

तस्स भगवतो सोभवती नाम नगरं अहोसि । यञ्जदत्तो नाम ब्राह्मणो पिता । उत्तरा नाम
ब्राह्मणी माता । भीयसो च उत्तरो च अगसावका । सोत्थिजो नाम उपट्ठाको । समुद्धा च उत्तरा च अग-
साविका । उदुम्बररुक्खो बोधि । सरीरं तिसत्तिहत्थुव्वेधं अहोसि । तिसवस्ससहस्सानि आयूतिः—

“ककुसन्धस्स अपरेन सम्बुद्धो दिपदुत्तमो ।

कोणागमणो नाम जिनो लोकजेट्ठो नरासभो ॥” ति ।

§ २५. भगवा कस्सपो

तस्स अपरभागे कस्सपो नाम सत्था लोके उदपादि । तस्सापि एको सावकसन्निपातो । तत्थ
वीसतिभिक्षुसहस्सानि अहेसुं ।

तदा बोधिसत्तो जोतिपालो नाम माणवो हृत्वा [४२] तिण्णं वेदानं पारगू भूमियं च अन्तळिक्खे च पाकटो घटीकारस्स कुम्भकारस्स मित्तो अहोसि । सो तेन मद्धि सत्थारं उपमंकमित्वा धम्मकथं गुत्वा पव्वजित्वा आरद्धविरियो तीणि पिटकानि उगगहेत्वा वत्तावत्तसम्पत्तिया बुद्धसासनं मोभेगि ।

सोपि नं सत्था व्याकासि ।

तस्स भगवतो जातनगरं वाराणसी नाम अहोसि । ब्रह्मदत्तो नाम ब्राह्मणो पिता । धनवती नाम ब्राह्मणी माता । तिस्सो च भारद्वाजो च अगगसावका । सव्वमित्तो नाम उपट्ठाको । अनुला च उद्धेला च अगगसाविका । निग्रोधस्सुवो बोधि । सरीरं वीसतिहृत्युव्वेधं अहोसि । वीसतीवम्मसमहत्सानि आयूतिः—

“कोणागमणस्स अपरेण सम्बुद्धो दिपटुत्तमो ।

कस्सपो नाम सो जिनो धम्मराजा पभं करो ॥” ति ।

§ २६. सव्वे बुद्धा

यस्मिं पण कप्पे दीपंकरदसवलो उदपादि तस्मिं अञ्जेपि तयो बुद्धा अहेमुं । तेसं सन्तिका बोधि-सत्तस्स व्याकरणं नत्थि, [43] तस्मा ते इध न दस्सिता । अट्ठकथायं पण तम्हा कप्पा पट्ठाय मव्वेपि बुद्धे दस्सेतुं इदं वुत्तंः—

“तण्हं करो मेधं करो अथोपि सरणं करो ।
दीपं करो च सम्बुद्धो कोण्डञ्जो दिपटुत्तमो ॥
मंगलो च सुमनो च रेवतो सोभितो मुनि ।
अनोमदस्सी पटुमो नारदो पटुमुत्तरो ॥
सुमेधो च सुजातो च पियदस्सी महायसो ।
अत्थदस्सी धम्मदस्सी सिद्धत्यो लोकनायको ॥
तिस्सो फुस्सो^१ च सम्बुद्धो विपस्सी सिखी वेस्सभू ।
ककुसन्धो कोणागमणो कस्सपो चापि नायको ॥
एते अहेसुं सम्बुद्धा वीतरागा समाहिता ।
सतरंसीव उप्पन्ना महातमविनोदना ।
जलित्वा अग्गिक्खन्धाव निव्वुता ते ससावका ॥” ति ।

§ २७. कताभिनीहारानं बोधिसत्तानं आनिसंसा

तत्थ अम्हाकं बोधिसत्तो दीपंकरादीनं चतुवीसतिया बुद्धानं सन्तिके अधिकारं करोन्तो कप्पसत-
सहस्साविकानि चत्तारि असंखेय्यानि आगतो । कस्सपस्स पण भगवतो ओरभागे ठपेत्वा इमं सम्मांसम्बुद्धं अञ्जो बुद्धो नाम नत्थि । इति दीपंकरादीनं चतुवीसतिया बुद्धानं सन्तिके लद्धव्याकरणो पण बोधिसत्तो येन पण तेन—

“मनुस्सत्तं लिगस्सम्पत्ति हेतु सत्थारदस्सनं ।

पव्वज्जा गुणसम्पत्ति अधिकारो च छन्दता ॥

अट्ठधम्मसमाधाना अभिनीहारो समिज्जती ॥” ति । [४३]

इमे अट्ठ धम्मे समोधानेत्वा दीपंकरपादभूले कताभिनीहारेण “हन्द बुद्धकरे धम्मे विचिनामि इतो-चित्तो” ति उस्साहं कत्वा “विचिनन्तो तदा दक्खि पठमं दानपारमि” न्ति दानपारमितादयो बुद्धकारकधम्मा दिट्ठा । ते पूरेन्तो याव वेस्सन्तरत्तभावा आगमि । आगच्छन्तो च^२ ये ते कताभिनीहारानं बोधिसत्तानं आनिसंसा संवण्णिताः—

“एवं सव्वंगसम्पन्ना बोधिया नियता नरा ।
संसरं दीघमद्धानं कप्पकोटिसतेहिपि ॥
अवीचिम्हि न उप्पज्जन्ति तथा लोकन्तरेसु च ।
निज्झामतण्हा खुप्पिपासा न होन्ति कालकञ्जका^१ ॥
न होन्ति खुर्दका पाणा न उप्पज्जन्तापि दुग्गति ।
जायमाना मनुस्सेसु जच्चन्धा न भवन्ति ते ॥ [44]
सोतवेकल्लता नत्थि न भवन्ति मूगपक्खिका ।
इत्थिभावं न गच्छन्ति उभतोव्यञ्जनपण्डका ॥
न भवन्ति परियापन्ना बोधिया नियता नरा ।
मुत्ता आनन्तरिकेहि सव्वत्थ सुद्धगोचरा ॥
मिच्छादिट्ठि न सेवन्ति कम्मकिरियदस्सना ।
वसमानापि सग्गेसु असञ्जं न उपपज्जरे ॥
सुद्धावासेसु देवेसु हेतु नाम न विज्जति ।
नेक्खम्मनिन्ना सप्पुरिसा विसंयुत्ता भवाभवे ।
चरन्ति लोकत्थचरियाय पूरेन्ता सव्वपारमी ॥” ति ।

§ २८. पारमियो पूरेसि

(१. दानपारमी)

त आनंसंसे आधिगन्त्वाव आगतो । पारमियो पूरेन्तस्स चस्स अकित्तिब्राह्मणकाले, संख-
ब्राह्मणकाले, धनञ्जयराजकाले, महासुदस्सनकाले, महागोविन्दकाले, निमिमहाराजकाले, चन्दकुमारकाले,
विसम्भसेट्ठिकाले, सिविराजकाले, वेस्सन्तरकालेति दानपारमिताय पूरित्तभावानं परिमाणं नाम नत्थि ।
एकन्तेन पनस्स ससपण्डितजातकेः—

“भिक्षाय उपगतं दिस्वा सकत्तानं परिच्चजि ।

दानेन मे समो नत्थी एसा मे दानपारमी ॥” ति ।

एवं अत्तपरिच्चागं करोन्तस्स दानपारमिता परमत्थपारमिता नाम जाता ।

(२. सीलपारमी)

तथा सीलवनागराजकाले, चम्पेय्यनागराजकाले, भूरिदत्तनागराजकाले, छद्दन्तनागराजकाले,
जयद्दिस [४४] राजस्स पुत्तअलीनसत्तकुमारकालेति^२ सीलपारमिताय परिपूरित्तभावानं परिमाणं नाम
नत्थि । एकन्तेन पनस्स संखपालजातकेः—

“मूलेहि विज्झयन्तेपि^३ कोट्टयन्तेपि सत्तिहि ।

भोजपुत्ते न कुप्पामि एसा^४ मे सीलपारमी ॥” ति ।

एवं अत्तपरिच्चागं करोन्तस्स सीलपारमिता परमत्थपारमी नाम जाता ।

(३. नेक्खम्मपारमी)

तथा सोमनस्सकुमारकाले, हत्थिपालकुमारकाले, अयोधरपण्डितकालेति महारज्जं पहाय नेक्खम्म-
पारमिताय पूरित्तभावानं परिमाणं नाम नत्थि । एकन्तेन पनस्स चूलसुतसोमजातकेः—[45]

१ स्या०—कालकञ्जिका । २ स्या०—जयद्दिसराजपुत्तकाले अलीनसत्तकुमारकालेति । ३ रो०—सुलेहीपि
विज्झयन्तो । ४ रो०—एस ।

"महारज्जं हृत्यगतं सेन्यपिण्डं व छट्ठयि ।

चजतो न होति लग्नं एसा मे नेगम्मपारमी ॥" ति ।

एवं निरसगताय रज्जं छट्ठेत्वा निगममन्नगम नेगम्मपारमी परमत्थपारमी नाम जाना ।

(४ पञ्जापारमी)

तथा विधूरपण्डितकाले, महागोविन्दपण्डितकाले, बुद्धान्धपण्डितकाले, अराजपण्डितकाले, बोधिप-
रिव्वाजककाले, महोन्मथपण्डितकालेति, पञ्जापारमिया पूरित्तभावानं परिमाणं नाम नत्थि । एकन्तेन
पनस्स सत्तुभत्तजातके^१ सेनकपण्डितकाले:—

"पञ्जाय विचिन्तोहं ब्राह्मणं मोचयिं दुग्गा ।

पञ्जाय मे समो नत्थि एसा मे पञ्जापारमी ॥" ति ।

अन्तोहस्तगतं सप्यं दस्सेन्तस्स पञ्जापारमी परमत्थपारमी नाम जाना ।

(५. विरियपारमी)

तथा विरियपारमितादीनम्पि पूरित्तभावानं पग्ग्माणं नाम नत्थि । एकन्तेन पनस्स
महाजनकजातके:—

"अतीरदस्सी जलमज्जे हुता सव्वेव मानुगा ।

चित्तस्स अञ्जथा नत्थि एसा मे विग्नियपारमी ॥" ति ।

एवं महासमुद्दे तरन्तस्स विरियपारमी परमत्थपारमी नाम जाना ।

(६. खन्तिपारमी)

खन्तिवादजातके:—

"अचेतनं व कोट्ठेन्ते तिण्हेन फरमुना मम ।

कासिराजे न कुप्पामि एसा मे खन्तिपारमी ॥" ति ।

एवं अचेतनभावेन विय महादुक्खं अधिवासेन्तस्स खन्तिपारमी परमत्थपारमी नाम जाना ।

(७. सच्चपारमी)

महामुत्तसोमजातके:—

"सच्चवाचं अनुरक्खन्तो चजित्वा मम जीवितं ।

मोचयिं एकसतं खत्तिये एसा मे सच्चपारमी ॥" ति । [४५]

एवं जीवितं चजित्वा सच्चमनुरक्खन्तस्स सच्चपारमी परमत्थपारमी नाम जाना ।

(८. अधिट्ठानपारमी)

मूगपक्खजातके:—

"माता पिता न मे देस्सा नपि मे देस्सं महायसं ।

सव्वञ्जुतं पियं मय्हं तस्मा वतमविट्ठहि ॥" न्ति ।

एव जीवितम्पि चजित्वा वतं अविट्ठहन्तस्स अधिट्ठानपारमी परमत्थपारमी नाम जाना ।

(९. मेत्तापारमी)

एकराजजातके:—

"न मं कोचि उत्तसति नपिहं भायामि कस्सचि ।

मेत्तावलेनुपत्थद्धो रमामि पवने सदा ॥" ति ।

एवं जीवितम्पि अनवल्लोकेत्वा मेत्तायन्तस्स मेत्तापारमी परमत्थपारमी नाम जाना ।

(१०. उपेक्खापारमी)

लोमहंसजातकेः—

“सुसाने सेय्यं कप्पेमि छवट्ठि^१ उपधायहं ।

गोमण्डला उपगन्त्वा रूपं दस्सेन्तनप्पक ॥” न्ति ।

एवं गामदारकेसु निट्ठभनादीहि चेव मालागन्धुपहारादीहि च सुखदुक्खं उप्पादेन्तेसुपि उपेक्खं अनतिवत्तन्तस्स उपेक्खापारमी परमत्थपारमी नाम जाता ।

अयमेत्थ संखेपो । वित्थारतो पनेस अत्थो चरियापिटकतो गहेतव्वो । एवं पारमियो पूरेत्वा वेस्सन्तरत्तभावे ठितोः—

“अचेतनायं पठवी अविञ्ज्जाय सुखं दुखं ।

सापि दानवला मय्हं सत्तक्खत्तुं पकम्पथा ॥” ति ।

एवं महापठविकम्पनानि महापुञ्जानि करित्वा आयुपरियोसाने ततो चुतो तुसितभवने निव्वत्ति । इति दीपंकरपादमूलतो पट्ठाय याव अयं तुसितपुरे निव्वत्ति एत्तकं ठानं दूरेनिदानं नामाति वेदितव्वं ।

दूरेनिदानं निवृत्तं

४. अविदूरेनिदानं

§ २९. तीणि हळाहळानि

तुसितपुरे वसन्ते येव पन बोधिसत्ते बुद्धहळा^२हळं नाम उदपादि । लोकस्मिं हि तीणि हळाहळानि उप्पज्जन्ति—कप्पहळाहळं, बुद्धहळाहळं चक्कवत्तिहळाहळन्ति ।

(१. कप्पहळाहळं)

तत्थ वस्ससतसहस्सस्स अच्चयेन कप्पुट्ठानं भविस्सतीति लोकव्यूहा नाम कामावचरदेवा मुत्त-
सिरा विकिण्णकेसा रुदम्मुखा अस्सूनि हत्थेहि पुञ्छमाना रत्तवत्थनिवत्था अतिविय विरूपवेसधारिनो
हुत्वा मनुस्सपथे विचरन्ता एवं आरोचेन्ति—“मारिसा ! इतो वस्ससतसहस्सस्स अच्चयेन कप्पुट्ठानं
भविस्सति । अयं लोको विनस्सिस्सति । महासमुद्दोपि [४७] सुस्सिस्सति । अयं च महापठवी सिनेरु च
पव्वतराजा उड्डिहस्सन्ति विनस्सिस्सन्ति । याव ब्रह्मलोका लोकविनासो भविस्सति । मेत्तं मारिसा !
भावेथ । करुणं मुदितं उपेक्खं मारिसा ! भावेथ । मातरं उपट्ठहथ, पितरं [४६] उपट्ठहथ कुलेजेट्ठाप-
चायिनो होथा ति । इदं कप्पहळाहळं नाम ।

(२. बुद्धहळाहळं)

वस्ससहस्सस्स अच्चयेन पन सव्वञ्जू बुद्धो लोके उप्पज्जिस्सतीति लोकपालदेवता—इतो मारिसा ! वस्ससहस्सस्स अच्चयेन बुद्धो लोके उप्पज्जिस्सतीति उग्घोसेन्ता आहिण्डन्ति—इदं बुद्धहळाहळं नाम ।

(३. चक्कवत्तिहळाहळं)

वस्ससतस्स पन अच्चयेन चक्कवत्ती राजा उप्पज्जिस्सतीति देवतायेव—इतो मारिसा !
वस्ससतच्चयेन चक्कवत्तिको राजा लोके उप्पज्जिस्सतीति—उग्घोसेन्तियो आहिण्डन्ति । इदं
चक्कवत्तिहळाहळं नाम ।

§ ३०. देवतायाचनं

इमानि तीणि ह्ळाह्ळानि महन्तानि होन्ति । तेषु बुद्धह्ळाह्ळसदं भुत्वा गकण्ठदमगहस्सचक्कवाळे देवता एकतो सन्निपतित्वा असुको नाम सत्तो बुद्धो भविस्सतीति ज्ञत्वा तं उपगमं कम्पित्वा आयाचन्ति । आयाचमाना च पुव्वनिमित्तेसु उप्पन्नेसु आयाचन्ति । तदा पन सव्वापि ता एक्केक्कक्कवाळे चातुम्महागजिक्कगुयामसन्तुमित्तिम्मानरतिपरनिम्मितवसवत्तिमहाब्रह्मेहि सद्धिं एकक्कक्कवाळे सन्निपतित्वा नुसित्तभवने बोधिसत्तस्स सन्तिकं गन्त्वा—मारिसा ! तुम्हेहि दसपारमियो पूरेन्तेहि न सक्कसम्पत्तिं न माग्गहाचक्कवन्निसम्पत्तिं पत्थेन्तेहि पूरिता । लोकनित्थरणत्थाय पन सव्वञ्जुतं पत्थेन्तेहि पूरिता । सो वो इदानीं कालो मारिस ! बुद्धत्ताय । समयो मारिस ! बुद्धत्ताया ति—याचिसु ।

§ ३१. पञ्चमहाविलोकनं विलोकेसि

अथ महासत्तो देवतानं पटिञ्जं अदत्ताव कालदीपदेसकुलजनेत्तिआयुपरिच्छेदवमेन पञ्चमहाविलोकनं नाम विलोकेसि ।

(१. कालो)

तत्थ कालो नुखो अकालो नुखो ति पठमं कालं विलोकेसि ।^१

तत्थ वस्ससतसहस्सतो उद्धं वड्ढितआयुकालो कालो नाम न होति । कस्मा ? तदा हि सत्तानं जातिजरामरणानि न पञ्चायति । बुद्धानं च धम्मदेसना तिलक्खणविनिमुत्ता नाम नत्थि । तेषं “अनिच्च दुक्खमनत्ता” ति कथेन्तानं किं ‘नामेतं कथेन्तीति नेव सोनव्वं न सद्धातव्वं मञ्जन्ति । ततो अभिसमयो न होति । तस्मिं असति अनिय्याणिकं सासनं होति । तस्मा सो अकालो ।

वस्ससततो ऊनआयुकालोपि कालो न होति । कस्मा ? तदा सत्ता उस्सन्नकिलेसा होन्ति । उस्सन्नकिलेसानं च दिन्नोवादो ओवादट्ठाने न तिट्ठति । उदके दण्डराजी विय खिप्पं [४८] विगच्छति । तस्मा सोपि अकालो ।

वस्ससतसहस्सतो पन पट्ठाय हेट्ठा वस्ससततो पट्ठाय उद्धं आयुकालो कालो नाम । तदा च वस्ससतकालो । अथ महासत्तो निव्वत्तितव्वकालोति पस्सि ।

(२. दीपं)

ततो दीपं विलोकेन्तो सपरिवारे चत्तारो दीपे ओलोकेत्वा तीसु दीपेषु बुद्धा न निव्वत्तन्ति, जम्बूदीपे येव निव्वत्तन्तीति दीपं च पस्सि ।

(३. देसो)

ततो जम्बूदीपो [४७] नाम महा दसयोजनसहस्सपरिमाणो । कतरस्मिं नुखो पदेसे बुद्धा निव्वत्तन्तीति ओकासम्पि विलोकेन्ता मज्झिमं देसं पस्सि । मज्झिमदेसो नाम पुरत्थिमदिसाय कज्जंगलं नाम निगमो, तस्स अपरेन महासाला, ततो परं पच्चन्तिमा जनपदा ओरतो, मज्झे पुव्वदक्खिणाय दिसाय सळलवती नाम नदी, ततो परं पच्चन्तिमा जनपदा ओरतो मज्झे, दक्खिणाय दिसाय सेतकण्णिकं नाम निगमो, ततो परं पच्चन्तिमा जनपदा ओरतो मज्झे, पच्छिमाय दिसाय थूनं नाम ब्राह्मणगामो, ततो परं पच्चन्तिमा जनपदा ओरतो मज्झे, उत्तराय दिसाय उसीरद्धजो नाम पव्वतो, ततो परं पच्चन्तिमा जनपदा

ओरतो मज्जेति एवं विनये वुत्तो पदेसो । सो आयामतो तीणि योजनसतानि वित्थारतो अड्ढतिययोजनानि परिक्वेपतो नवयोजनसतानीति । एतस्मिं पदेसे वुद्धा पच्चेकबुद्धा अग्गसावका महासावका असीति महासावका चक्कवत्तिराजानो अञ्जे च महेसक्खा खत्तियब्राह्मणगहपतिमहासाळा उपपज्जन्ति ।

इदं चेत्थ कपिलवत्थुकं नाम नगरं । तत्थ मया निव्वत्तितव्वन्ति निट्ठं अगमासि ।

(४. कुलं)

ततो कुलं विलोकेन्तो वुद्धा नाम वेस्सकुले वा सुट्ठकुले वा न निव्वत्तन्ति । लोकसम्मते पन खत्तियकुले वा ब्राह्मणकुले वाति द्विसु येव कुलेसु निव्वत्तन्ति । इदानीं च खत्तियकुलं लोकसम्मत्तं । तत्थ निव्वत्तिस्सामि ।

सुद्धोदनो नाम राजा मे पिता भविस्सतीति कुलं पस्सि । ततो मातरं विलोकेन्तो वुद्धमाता नाम लोला सुराधुत्ता न होति, कप्पसतसहस्सं पन पूरितपारमी जातितो पट्ठाय अखण्डपञ्चसीलायेव होति । अयञ्च महामाया नाम देवी एदिसी, अयं च मे माता भविस्सतीति ।

(५. जनेत्तिआयु)

कित्तकं पनस्सा आयूति ? दसन्नं मासानं उपरि सत्तदिवसानि पस्सि ।

§ ३२. पटिसन्धिं गण्हि

इति इमं पञ्चमहाविलोकनं विलोकेत्वा-कालो मे मारिसा ! वुद्धभावायाति—देवतानं संगहं करोन्तो पटिञ्जं दत्त्वा गच्छथ तुम्हेति ता देवता उय्योजेत्वा तुसितदेवताहि परिवुतो तुसितपुरे नन्दनवनं पाविसि । सव्व-देवलोकसु हि नन्दनवनं अत्यियेव । तत्र न देवता “इतो चुतो सुगतिं गच्छ इतो चुतो सुगतिं गच्छा” ति पुव्वे कतकुसलकम्मोकासं [४८] सारयमाना विचरन्ति । सो एवं देवताहि कुसलं सारयमानाहि परिवुतो तत्थ विचरन्तो चवित्वा महामायाय देविया कुच्छिस्मि पटिसन्धिं गण्हि । तस्सावीभावत्थं अयं आनुपुव्वी कथा ।

§ ३३. महामायादेवी सुपिनं अट्ठस

तदा किर कपिलवत्थुनगरे असाळ्हिनक्खत्तं घुट्ठं अहोसि । महाजनो नक्खत्तं कीळति । महामाया-देवी पुरे पुण्णमाय सत्तमदिवसतो पट्ठाय[४८]विगतसुरापानं मालागन्धविभूतिसम्पन्नं नक्खत्तकीळं अनुभवमाना सत्तमदिवसे पातोव उट्ठाय गन्धोदकेन नहायित्वा चत्तारि सतसहस्सानि विस्सज्जेत्वा महादानं दत्त्वा सव्वा-लंकारविभूसिता वरभोजनं भुञ्जित्वा उपोसथंगानि अधिट्ठाय अलंकृतपटियत्तं सिरिगव्वं पविसित्वा सिरिसयनेनिपन्ना निदं ओक्कममाना इमं सुपिनं अट्ठस ।

चत्तारो किर नं महाराजानो सयनेनेव सट्ठि उक्खिपित्वा हिमवन्तं नेत्वा सट्ठिगोजनैके मनोसिला-तले सत्तयोजनिकस्स महासारूक्खस्स हेट्ठा ठपेत्वा एकमन्तं अट्ठं सु । अथ नेसं देवियो आगत्त्वा देविं अतो-तत्तदहं नेत्वा मनुस्समलहरणत्थं नहापेत्वा दिव्वत्थं निवासापेत्वा गन्धेहि विलिम्पापेत्वा दिव्वपुष्फानि पिल-न्यापेत्वा ततो अविद्वरे रजतपव्वतो, तस्स अन्तो कणकविमानं अत्थि, तत्थ पाचिनसीसकं दिव्वसयनं पञ्जापेत्वा, निपज्जापेसु । अथ बोधिसत्तो सेतवरवारणो हत्त्वा ततो अविद्वरे एको सुवण्णपव्वतो, तत्थ चरित्वा ततो ओस्य्ह रजतपव्वत्तं अभिरुहित्वा उत्तरदिसतो आगम्म रजतदामवण्णाय सोण्डाय सेतपदुमं गहेत्वा कुञ्चनादं^१ नेदित्वा कणकविमानं पविसित्वा मानुसयनं तिक्खत्तुं पदक्खिणं कत्वा दक्खिणपस्सं फालेत्वा^२ कुच्छि पविट्ठसदिसो अहोसि । एवं उत्तरासाळ्हनक्खत्तेन पटिसन्धिं गण्हि ।

§ ३४. ब्राह्मणा आहंसु

पुन दिवसे पवुद्धा देवी नं सुपिनं रज्जो आरोचेसि । राजा चतुमट्ठिमत्ते ब्राह्मणपामोक्खे पक्को-
सापेत्वा हरितुपल्लताय लाजादीहि कतमंगलसक्काराय भूमिया महारहानि आसनानि पञ्चापेत्वा तत्थ निसि-
न्नानं ब्राह्मणानं सप्पिमधुसक्काराभिसंखतस्स वरपायासस्स सुवण्णरजतपातियो पुरेत्वा सुवण्णरजतपातीहि
येव पटिकुज्जेत्वा अदासि । अञ्जेहि च अहतवत्थकपिलगाविटानादीहि ते संतप्पेसि । अथ नेसं सव्वकामेहि
संतप्पितानं सुपिनं आरोचापेत्वा किं भविस्सतीति पुच्छि ।

ब्राह्मणा आहंसु—“मा चिन्तयि महाराज ! देविया ते कुच्छिम्हि गम्भो पतिट्ठितो । सो [५०]
च खो पुरिसगम्भो न इत्थि गम्भो । पुत्तो ते भविस्सति । सो सचे अगारं अज्जावसिस्सति राजा भविस्सति
चक्कवत्ती, सचे अगारा निक्खम्म पव्वजिस्सति बुद्धो भविस्सति लोके विवत्तच्छद्दो” ति ।

§ ३५. द्वतिसपुव्वनिमित्तानि पातुरहंसु

बोधिसत्तस्स पन मातुकुच्छिम्हि पटिसन्धिगहणक्खणे एकप्पहारेनेव सकलदससहस्सी लोकधातु संकम्पि
सम्पकम्पि सम्पवेधि । द्वतिस पुव्वनिमित्तानि पातुरहंसु । दससु चक्कवालसहस्सेसु अप्पमाणो ओभासो पूरि ।
तस्स तं सिरि दट्ठुकामा [४९] विय अन्धा चक्खूनि पटिलिंभसु । वधिरा सद्दं सुणिंसु । मूगा समालपिसु । खुज्जा
उज्जुगत्ता अहेसु । पंगुला पदसा गमनं पटिलिंभसु । वन्धनगता सव्वसत्ता अन्दुवन्धनादीहि मुच्चिसु । सव्वनरकेसु
अग्गि निव्वायि । पेत्तिविसये खुप्पिपासा वूपसमि । तिरच्छानानं भयं नाहोसि । सव्वसत्तानं रोगो वूपसमि । सव्व-
सत्ता पियंवदा अहेसु । मधुरेनाकारेन अस्सा हेसिसु । वारणा गज्जिसु । सव्वतुरियानि सकसकनिन्नादं मुच्चिसु ।
अघट्टितानि येव मनुस्सानं हत्थूपगादीनि आभरणानि विर्राविसु । सव्वदिसा विप्पसन्ना अहेसु । सत्तानं सुखं
उप्पादयमानो मुदुसीतलो वातो वायि । अकालमेघो पवस्सि । पठवितोपि उदकं उच्चिज्जित्वा विस्सन्दि । पक्खिनी
आकासगमनं विजहिंसु । नदियो असन्दमाना अट्ठंसु । महासमुद्दे मधुरं उदकं अहोसि । सव्वत्थकमेव पञ्चवण्णेहि
पदुमेहि सञ्छन्नं तलं अहोसि । थलजजलजादीनि सव्वपुप्फानि पुप्फिसु । रुक्खानं खन्धेसु खन्धपदुमानि साखासु
साखापदुमानि लतासु लतापदुमानि पुप्फिसु । थले सिलातलानि भिन्दित्वा उपरुपरि सत्तसत्त हुत्वा दण्डपदुमानि
नाम निक्खमिसु । आकासे ओलम्बकपदुमानि नाम निव्वत्तिसु । समन्ततो पुप्फवस्सानि वस्सिसु । आकासे दिव्व-
तुरियानि वज्जिसु । सकलदससहस्सी लोकधातु वट्ठेत्वा विस्सट्ठमालागुलं विय उप्पीळेत्वा वट्ठमालाकलापो
विय अलंकतपटियत्तं मालासनं विय च एकमालामालिनी विप्फुरन्तवाळवीजनी पुप्फधूपगन्धपरिवासिता परम-
सोभगप्पत्ता अहोसि ।

§ ३६ बोधिसत्तमातुधम्मता

एवं गहितपटिसन्धिकस्स बोधिसत्तस्स पटिसन्धितो पट्ठाय बोधिसत्तस्स चेव बोधिसत्तमातुया च
उपद्वनिवारणत्थं खग्गहत्था चत्तारो देवपुत्ता आरक्खं गण्हिसु । बोधिसत्तमातु पुरिसेसु रागचित्तं नुप्पज्जि ।
लाभगयसग्गप्पत्ता च अहोसि सुखीनि अकिलन्तकाया बोधिसत्तञ्च अन्तो [५१] कुच्छिगतं विप्पसन्ने मणिरतने
आवुतपण्डुमुत्तं विय पस्सति । यस्मा च बोधिसत्तेन वसितकुच्छि नाम चेतियगम्भसदिसा न सक्का होति अञ्जेन
सत्तेन आवसितुं वा परिभुज्जितुं वा तस्मा बोधिसत्तमाता सत्ताहजाते बोधिसत्ते कालं कत्वा तुसितपुरे
निव्वत्तति । यथा च अज्जा इत्थियो दसमासे अप्पत्वापि अतिक्कमित्त्वापि निसिन्नापि निपन्नापि विजायन्ति न
एवं बोधिसत्तमाता । सा पन बोधिसत्तं दसमासे कुच्छिना परिहरित्वा ठिताव विजायति । अयं बोधिसत्त-
मातुधम्मता ।

§ ३७ लुम्बिनीवने

महामायापि देवी पत्तेन तेलं विय दसमासे कुच्छिया बोधिसत्तं परिहरित्वा परिपुण्णगम्भा जातिधरं
गन्तुकामा सुट्ठोदनमहाराजस्स आरोचेसि—इच्छामहं देव ! कुलसन्तकं [५०] देवदहनगरं गन्तुन्ति । राजा

साधूति सम्पटिच्छित्वा कपिलवत्युतो याव देवदहनगरा मग्गं समं कारेत्वा कदळिपुण्णघटधजपताकादीही अलं-
कारापेत्वा देवि सोवण्णसिविकाय निसीदापेत्वा अमच्चसहस्सेन उक्खिपापेत्वा महन्तेन परिवारेन पेसेसि ।

द्विन्नं पन नगरानं अन्तरे उभयनगरवासीनम्पि लुम्बिनीवनं नाम मंगलसालवनं अत्थि । तस्मि
समये मूलतो पट्ठाय याव अगसाखा सब्बं एकफालिफुल्लं अहोसि । साखन्तरेहि चैव पुप्फन्तरेहि च पञ्च-
वण्णभमरगणा नानप्पकारा च सकुणसंघा मधुरस्सरेण विकूजन्ता विचरन्ति । सकलं लुम्बिनीवनं चित्त-
लतावनसदिसं महानुभावस्स रञ्जो सुसज्जितआपणमण्डलं विय अहोसि ।

देविया तं दिस्वा सालवनकीळं कीळितुकामता उदपादि । अमच्चा देवि गहेत्वा सालवनं
पर्विसु । सा मंगलसालमूलं गन्त्वा सालसाखायं गण्हितुकामा अहोसि । सालसाखा सुसेदितवेत्तग्गं विय ओन-
मित्वा देविया हत्थपथं उपगच्छि । सा हत्थं पसारेत्वा साखं अगहेसि । तावदेव चस्सा कम्मजवाता चलंसु ।
अथस्सा सारिणं परिक्विपित्वा महाजनो परिक्वमि । सालसाखं गहेत्वा तिट्ठमानाय एव चस्सा गब्भवुट्ठानं
अहोसि । तं खणं येव चत्तारोपि सुद्धचित्ता महाब्रह्मानो सुवण्णजालं आदाय सम्पत्ता तेन सुवण्णजालेन बोधि-
सत्तं सम्पटिच्छित्वा मातुपुरतो ठपेत्वा “अत्तमना देवि ! होहि महेसक्को ते पुत्तो उप्पन्नो” ति आहंसु ।

यथा पन अञ्जे सत्ता मातु कुच्छितो निक्खमन्ता पटिक्कूलेन असुचिना मक्खिता निक्खमन्ति
न एवं बोधिसत्तो । बोधिसत्तो [52] पन धम्मासनतो ओतरन्तो धम्मकथिको विय, निस्सेणितो ओत-
रन्तो पुरिसो विय च, द्वे च हत्थे द्वे च पादे पसारेत्वा ठितको मातुकुच्छिसम्भवेन केनचि असुचिना अम-
क्खितो सुद्धो विसदो कासिकवत्थे निक्खित्तमणिरतनं विय जोतन्तो मातुकुच्छितो निक्खमि । एवं सन्तेपि
बोधिसत्तस्स च बोधिसत्तमातुया च सक्कारत्थं आकासतो द्वे उदकधारा निक्खमित्वा बोधिसत्तस्स च
मातु चस्स सरीरे उतुं गाहापेसुं ।

अथ नं सुवण्णजालेन पटिग्गहेत्वा ठितानं ब्रह्मानं हत्थतो चत्तारो महाराजानो मंगलसम्मताय
सुखसम्भूताय अजिनप्पवेणिया गण्हिसु । तेसं हत्थतो मनुस्सा दुकूलचुम्बटकेन पटिग्गण्हिसु । मनुस्सानं हत्थतो
मुञ्चित्वा पठवियं पटिठ्ठाय पुरत्थिमदिसं ओलोकेसि । अनेकानि चक्कवाळसहस्सानि एकंगणानि अहेसुं ।
तत्थ देवमनुस्सा गन्धमालादीहि पूजयमाना “महापुरिस ! इध तुम्हेहि सदिसो अञ्जो नत्थि, कुतेत्थ उत्तरितरो”
ति आहंसु । एवं चतस्सो दिसा चतस्सो अनुदिसा च हेट्ठा उपरीति दसपि दिसा अनुविलोकेत्वा अत्तनो सदिसं
अदिस्वा अयं [५१] उत्तरा दिसाति सत्तपदवीतिहारेण अगमासि ! महाब्रह्मा ना सेतच्छत्तं धारयमानेन सुयामेन
देवपुत्तेन वाळवीजनिं अञ्जाहि^१ च देवताहि सेसराजककुधमण्डहत्थाहि अनुगम्ममानो ततो सत्तमपदे ठितो
“अग्गोहमस्मि लोकस्सा” ति आदिकं आसभिं वाचं निच्छारेन्तो सीहनादं नदि ।

बोधिसत्तो हि तीसु अत्तभावेसु मातुकुच्छितो निक्खन्तमत्तो एव वाचं निच्छारेसि—
महोसधत्तभावे, वेस्सन्तरत्तभावे, इमस्मि अत्तभावेति । महोसधत्तभावे किरस्स मातु कुच्छितो
निक्खमन्तस्सेव सक्को देवराजा आगत्त्वा चन्दनसारं हत्थे ठपेत्वा गतो । सो नं मुट्ठियं कत्वाव निक्खन्तो ।
अथ नं माता—तात ! किं गहेत्वा आगतोसीति पुच्छि । ओसधं अम्माति ।

इति ओसधं गहेत्वा आगतत्ता ओसधदारकोत्वेवस्स नामं अकंसु । तं ओसधं गहेत्वा चाटियं
पक्खिपिसु । आगतागतानं अन्धवधिरादीनं तदेव सच्चरोगवूपसमाय भेसज्जं अहोसि । ततो महन्तं इदं
ओसधं महन्तं इदं ओसधंति उप्पन्नवचनं उपादाय महोसधोत्वेवस्स नामं जातं । वेस्सन्तरत्तभावे पन मातुकु-
च्छितो निक्खमन्तो दक्खिणहत्थं पसारेत्वाव “अत्थि नुखो अम्म ! किञ्चि धनं गेहस्मि ? दानं दस्सामी” ति
वदन्तो निक्खमि । अथस्स माता “सधने कुले निव्वत्तोसि ताता” ति पुत्तस्स हत्थं [53] अत्तनो हत्थतले
कत्वा सहस्सत्यविकं ठपापेसि ।

इमस्मि पन अत्तभावे इमं सीहनादं नदीति । एवं बोधिसत्तो तीसु अत्तभावेसु मातुकुच्छितो निक्ख-
न्तमत्तोव वाचं निच्छारेसि ।

यथा च पटिसन्धिक्खणे एवं जातक्खणेपिस्स वत्तिसपुव्वनिमित्तानि पातुरहंसु । यस्मि पन समये
अम्हाकं बोधिसत्तो लुम्बिनीवने जातो तस्मि येव समये राहुलमाता देवी, छन्नो अमच्चो, काळुदायी अमच्चो,
आनन्दो राजकुमारो, आजानीय्यो हत्थिराजा, कन्थको अस्सराराजा, महाबोधिरुक्खो, चतस्सो निधिकुम्भियो च
जाता । तत्थ एका गावुत्तप्पमाणा, एका अट्ठयोजनप्पमाणा, एका तिगावुत्तप्पमाणा, एका योजनप्पमाणा अहो-
सीति इमे सत्त सहजाता नाम । उभयनगरवासिनो बोधिसत्तं गहेत्वा कपिलवत्थुनगरमेव अगमंसु ।

§ ३८ तापसो काळदेवलो

तं दिवसं येव च कपिलवत्थुनगरे सुद्धोदनमहाराजस्स पुत्तो जातो अयं कुमारो बोधितले निसी-
दित्वा बुद्धो भविस्सतीति तावत्तिसभवने हट्ठतुट्ठा देवसंघा चेळुक्खेपादीनि पवत्तेन्ता कीळिमु । तस्मि समये
सुद्धोदनमहाराजस्स कुलुपगो अट्ठसमापत्तिलाभी काळदेवलो नाम तापसो भत्तकिच्चं कत्वा दिवाविहा-
रत्थाय तावत्तिसभवनं गत्वा तत्थ दिवा [५२] विहारं निसिन्नो ता देवता दिस्वा किंकारणा तुम्हे एवं
तुट्ठमानसा कीळथ ? मय्हं पेतं कारणं कथेयाति पुच्छि ।

देवता आहंसु—मारिस ! सुद्धोदनरज्जो पुत्तो जातो । सो बोधितले निसीदित्वा बुद्धो हुत्वा धम्म-
चक्कं पवत्तेस्सति । तस्स अनन्तं बुद्धलीळ्हं दट्ठुं धम्मं च सोतुं लच्छामाति इमिना कारणेन तुट्ठम्हाति ।

तापसो तासं वचनं सुत्वा खिप्पं देवलोकतो ओरुय्ह, राजनिवेसनं पविसित्वा पञ्जात्तासने निसिन्नो
पुत्तो किर ते महाराज ! जातो पस्सिस्सामि नन्ति आह । राजा अलंकतपटियत्तं कुमारं आणापेत्वा तापसं
वन्दापेतुं अभिहरि ।

बोधिसत्तस्स पादा परिवत्तित्वा तापसस्स जटासु पतिट्ठहिंसु । बोधिसत्तस्स हि तेनत्तभावेन
वन्दितव्वयुत्तको अज्जा नाम नत्थि । सचे हि अजानन्ता बोधिसत्तस्स सीसं तापसस्स पादमूले
ठपेय्युं सत्तथा अस्स मुद्धं फलेय्य । तापसो न मे अत्तानं नासेतुं युत्तन्ति उट्ठायसना बोधिसत्तस्स अज्जलिं
पग्गहेसि । राजा तं अच्छरियं दिस्वा अत्तनो पुत्तं वन्दि ।

तापसो अतीते चत्तालीसकप्पे, अनागते चत्तालीसाति असीति कप्पे अनुस्सरति । बोधिसत्तस्स
लक्खणसम्पत्तिं दिस्वा भविस्सति नुखो बुद्धो उदाहु नोति आवज्जित्वा उपधारेन्तो निस्संसयं बुद्धो भवि-
स्सतीति जत्वा अच्छरियपुरिसो अयन्ति [५४] सितं अकासि । ततो अहं इमं बुद्धभूतं दट्ठुं लभिस्सामि
नुखो नोति उपधारेन्तो न लभिस्सामि अन्तरायेव कालं कत्वा बुद्धसतेनपि बुद्धसहस्सेनपि गत्वा बोधेतुं
असक्कुणेय्ये अरुपभवे निव्वत्तिस्सामीति दिस्वा एवरूपं नाम अच्छरियपुरिसं बुद्धभूतं दट्ठुं न लभिस्सामि ।
महती वत मे जानी भविस्सतीति परोदि ।

मनुस्सा दिस्वा अम्हाकं अय्यो इदानीव हसित्वा पुन रोदितुं उपट्ठितो किन्नु खो भन्ते ! अम्हाकं अय्य-
पुत्तस्स कोचि अन्तरायो भविस्सतीति पुच्छिसु ।

नत्थेतस्स अन्तरायो निस्संसयेन बुद्धो भविस्सतीति ।

अथ कस्मा परोदित्थाति ?

एवरूपं महापुरिसं बुद्धभूतं दट्ठुं न लभिस्सामि, महती वत मे जानी भविस्सतीति अत्तानं अनुसोचन्तो
रोदामीति आह ।

ततो किन्नुखो मे जातकेसु कोचि एतं बुद्धभूतं दट्ठुं लभिस्सति न लभिस्सतीति उपधारेन्तो भागिनेय्यं
नाळकदारकं अहस । सो भगीनिया गेहं गत्वा कहं ते पुत्तो नाळकोति ?

गेहे अय्य !

पक्कोसाहि नन्ति । अत्तनो सत्तकं आगतं आह, तात ! सुद्धोदनमहाराजस्स कुले पुत्तो जातो । द्वंकुरो एस पञ्चतिस वस्सानि अतिक्कमित्वा बुद्धो भविस्सति । त्वं एतं दद्धुं लभिस्ससि । अज्जेवञ्ज्जाहीति [५३] ।

सत्तासीतिकोटिधने कुले निव्वत्तो दारको न मं मातुलो अनत्थे नियोजेस्सतीति चिन्तेत्वा तावदेव न्तरापणतो कासावानि^१ चेव मत्तिकापत्तञ्च आहरापेत्वा केसमस्सु ओहारेत्वा कासावानि वत्थानि च्छादेत्वा यो लोके उत्तमपुग्गलो तं उद्दिस्स मय्हं पव्वज्जाति बोधिसत्ताभिमुखं अञ्जलिम्पग्गय्ह पञ्च-
तिट्ठित्तेन वन्दित्वा पत्तं थविकाय पविखपित्वा असकूटे ओलग्गेत्वा हिमवन्तं पविसित्वा समणधम्मं अकासि ।

सो पठमाभिसम्बोधिप्पत्तं तथागतं उपसंक्कमित्वा नालकपटिपदं कथापेत्वा पुन हिमवन्तं पविसित्वा
रहत्तं पत्वा उक्कट्ठपटिपदं पटिपन्नो सत्तेव मासे आयुं पालेत्वा एकं सुवण्णपव्वतं निस्साय ठित्तकोव अनुपादि-
साय निव्व्राणधातुया परिनिव्वायि ।

§ ३९. लक्खणपटिग्गाहका अट्ट ब्राह्मणा

बोधिसत्तम्पि खो पञ्चमदिवसे सीसं नहापेत्वा नामगहणं गण्हिस्सामाति राजभवनं चतुजातिक-
गन्वेहि विलिम्पित्वा लाजपञ्चमकानि पुप्फानि विकिरित्वा असम्भिन्नपायासं पचापेत्वा तिण्णं वेदानं पारगे
अट्ठत्तरसत्तं ब्राह्मणे निमन्तेत्वा राजभवने निसीदापेत्वा सुभोजनं भोजेत्वा [५५] महासक्कारं कत्वा
किन्नुखो भविस्सतीति लक्खणानि पटिग्गाहापेसुं । तेसुः—

“रामो धजो लक्खणो चापि मन्ती कोण्डञ्जो च भोजो सुयामो सुदत्तो ।

एते तदा अट्ठ अहेसुं ब्राह्मणा छळंगवा मन्तं व्याकरिस्सु ॥” ति ।

इमे अट्ठेव ब्राह्मणा लक्खणपटिग्गाहका अहेसुं । पटिसन्धिगहणदिवसे सुपिनोपि एतेहेव
पटिग्गाहिता । तेसु सत्त जना द्वे अंगुलियो उक्खिपित्वा द्वेधा व्याकरिस्सु “इमेहि लक्खणेहि समन्नागतो
अगारं अञ्जावसमानो राजा होति चक्कवत्ती, पव्वजमानो बुद्धो” ति सव्वं चक्कवत्तिरञ्जो सिरिविभवं
आचिक्खिस्सु ।

तेसं पन सव्वदहरो गोत्ततो कोण्डञ्जो नाम माणवो बोधिसत्तस्स लक्खणवरनिष्फत्ति ओलोकेत्वा
“एतस्स अगारमज्जे ठानकारणं नत्थि, एकन्तेनेव विवट्छदो बुद्धो भविस्सती” ति एकमेव अंगुलिं
उक्खिपित्वा एकंसव्याकरणं व्याकासि । अयं हि कताधिकारो पच्छिमभविक्कसत्तो पञ्चाय इतरं सत्त जने
अभिभवित्वा इमेहि लक्खणेहि समन्नागतस्स अगारमज्जे ठानं नाम नत्थि । असंसयं बुद्धो भविस्सतीति
एकमेव गतिं अट्ठस । तस्मा एकंगुलिं उक्खिपित्वा एवं व्याकासि [५४] ।

§ ४०. पंचवर्गिया थेरा नाम

अथ ते ब्राह्मणा अत्तनो घरानि गन्त्वा पुत्ते आमन्तयिस्सु—ताता ! अम्हे महल्लका, सुद्धोदनमहा-
राजस्स पुत्तं सव्वञ्जुतप्पत्तं मयं लभेय्याम वा नो वा, तुम्हे तस्मिं कुमारे सव्वञ्जुतं पत्ते तस्स सासने
पव्वजेय्याथाति ।

ते सत्तपि जना यावतायुकं ठत्वा यथाकम्मं गता । कोण्डञ्जमाणवो अरोगो अहोसि । सो
महासत्ते ब्रुद्धिमन्वाय महाभिनिक्खमनं अभिनिक्खमित्वा अनुक्कमेन उरुवेलं गन्त्वा रमणीयो वत अयं
भूमिभागो अलं वतिदं कुलपुत्तस्स पधानत्थिकस्स पधानायाति चित्तं उप्पादेत्वा तत्थ वासं उपगते महापुरिसो
पव्वजितोति मुत्वा तेसं ब्राह्मणानं पुत्ते उपसंक्कमित्वा एवमाह—सिद्धत्थकुमारो किर पव्वजितो सो
निस्संसयं बुद्धो भविस्सति, सचे तुम्हाकं पितरो अरोगा अस्सुं अज्ज निक्खमित्वा पव्वजेय्युं । सचे

तुम्हेपि इच्छेय्याथ एथ अहं तं पुरिसं अनुपव्वजिस्सामीति । ते सव्वे एकच्छन्दा भवितुं [56]
नासक्खिमु । तथो जना न पव्वजिमु । कोण्डञ्जब्राह्मणं जेट्ठकं कत्वा इतरे चत्तारो पव्वजिमु ।
ते पञ्चपि जना पञ्चवग्गिया थेरा नाम जाता ।

§ ४१. चत्तारि पुव्वनिमित्तानि

तदा पन राजा किं दिस्वा मय्हं पुत्तो पव्वजिस्सतीति पुच्छि ।

चत्तारि पुव्वनिमित्तानीति ।

कतरं च कतरञ्चाति ?

जराजिण्णं व्याधितं मतं पव्वजितन्ति ।

राजा—इतो पट्ठाय एवरूपानं मम पुत्तस्स सन्तिकं उपसंकमितुं मा अदत्थ । मय्हं पुत्तस्स
बुद्धभावेन कम्मं नत्थि । अहं मम पुत्तं द्विसहस्सदीपपरिवारानं चतुन्नं महादीपानं इस्सरियाविपच्चं रज्जं
कारेत्तं छत्तिसयोजनपरिमण्डलाय परिसाय पटिवुत्तं गगनतले विचरमानं पस्सितुकामोम्हीति—एवं च पन
वत्वा इमेसं चतुप्पकारानं पुरिसानं कुमारस्स चक्खुपथे आगमननिवारणत्थं चतुसु दिसासु गावुत्ते गावुत्ते
आरक्खं ठपेसि ।

तं दिवसं च पन मंगलट्ठाने सन्निपतितेषु असीतिया आतिकुलसहस्सेसु एकेको एकमेकं पुत्तं
पटिजानि । अयं बुद्धो वा होतु राजा वा मयं एकमेकं पुत्तं दस्साम । सचेपि बुद्धो भविस्सति खत्तियसमणेहेव
पुरक्खतपरिवारितो विचरिस्सति, सचेपि राजा भविस्सति खत्तियकुमारेहेव पुरक्खतपरिवारितो
विचरिस्सतीति ।

§ ४२. रञ्जो वप्पमंगलं अहोसि

राजापि बोधिसत्तस्स उत्तमरूपसम्पन्ना विगतसव्वदोसा धातियो पच्चुपट्ठापेसि । बोधिसत्तो
अनन्तेन परिवारेन महन्तेन सिरिसोभग्गेन वड्ढति ।

अथेकदिवसं रञ्जो वप्पमंगलं नाम अहोसि । तं दिवसं सकलनगरं देवविमानं विय [५५]
अलंकरोन्ति । सव्वे दासकम्मकरादयो अहतवत्थनिवत्था गन्धमालादिपतिमण्डिता राजकुले सन्निपतन्ति ।
रञ्जो कम्मन्ते नंगलसहस्सं योजिय्यति । तस्मिं पन दिवसे एकेन ऊनं अट्ठसत्तं नंगलानि सद्धिं वलिवद्-
रस्मियोत्तेहि रजतपरिक्खतानि होन्ति । रञ्जो आलम्बननंगलं^१ पन रत्तसुवण्णपरिक्खतं होति । वलिवद्दानं
सिंगानि रस्मियोत्तपतोदानि सुवण्णपरिक्खतानेव होन्ति । राजा महापरिवारेन नगरा निक्खमन्तो पुत्तं गहेत्वा
अगमासि । कम्मन्तट्ठाने एको जम्बुक्खो वहलपलासो सन्दच्छायो अहोसि । तस्स हेट्ठा कुमारस्स सयनं
पञ्जपापेत्वा उपरि सुवण्णतारक्खचितं वितानं वन्धापेत्वा साणिपाकारेण परिक्खपापेत्वा आरक्खं ठपापेत्वा
राजा सव्वालंकारेण अलंकरित्वा अमच्चगणपरिवृतो नंगलकरणट्ठानं अगमासि । तत्थ राजा सुवण्णनंगलं
गण्हाति । अमच्चा एकऊनट्ठसत्तं रजतनंगलानि, कस्सका सेसनंगलानि । ते तानि गहेत्वा इतो चितो च
कसन्ति । राजा पन ओरतो पारं गच्छति पारतो ओरं आगच्छति । एतस्मिं ठाने [57] महासम्पत्ति
अहोसि । बोधिसत्तं परिवारेत्वं निसिन्ना धातियो रञ्जो सम्पत्तिं पस्सिस्सामाति अन्तोसाणितो बहिं निक्खन्ता ।

बोधिसत्तो इतो चितो च ओलोकेन्तो कञ्चि अदिस्वा वेगेन उट्ठाय पल्लकं आभुजित्वा आनापाने
परिगगहेत्वा पठमञ्जानं निव्वत्तेसि ।

धातियो खज्जमोज्जन्तरे विचरमाना थोकं चिरायिमु । सेसक्खानं छाया निवत्ता^२, तस्स पन
रक्खस्स परिमण्डला हुत्वा अट्ठासि । धातियो अय्यपुत्तो एक्कोति वेगेन साणि उक्खिपित्वा अन्तो
पविसमाना बोधिसत्तं सयने पल्लकेन निसिन्नं तं च पाटिहारियं दिस्वा गन्त्वा रञ्जो आरोचेसुं—देव !
कुमारो एवं निसिन्नो एवं अञ्जेसं रक्खानं छाया निवत्ता जम्बुक्खस्स छाया परिमण्डला ठिताति । राजा
वेगेनागन्त्वा पाटिहारियं दिस्वा इदं ते तात ! दुतियं वदनन्ति पुत्तं वन्दि ।

§ ४३. जातकानं सिप्पं दस्सेसि

अथ अनुक्कमेन बोधिसत्तो सोळसवस्सपदेसिको जातो । राजा बोधिसत्तस्स तिण्णं उत्तूनं अनुच्छविके तथो पासादे कारेसि, एकं नवभूमकं, एकं सत्तभूमकं, एकं पच्चभूमकं । चत्तालीससहस्सा च नाट-
कित्थियो उपट्ठापेसि । बोधिसत्तो देवो विय अच्छरासंघपरिवुतो अलंकतनाटकपरिवुतो निप्पुरिसेहि तुरियेहि
परिचारियमानो महासम्पत्तिं अनुभवन्तो उत्तुवारेण तेषु तेषु पासादेषु विहरति । राहुलमाता पनस्स
देवी अंगमहेसी अहोसि । [५६]

तस्स एवं महासम्पत्तिं अनुभवन्तस्स एकदिवसं जातिसंघस्स अब्भन्तरे अयं कथा उदपादि—सिद्धत्थो
कीळापसुतोव विचरति, न किञ्चि सिप्पं सिक्खति, संगामे पच्चुपट्ठिते किं करिस्सतीति !

राजा बोधिसत्तं पक्कोसापेत्वा—तात ! तव जातका सिद्धत्थो किञ्चि सिप्पं असिक्खित्वा
कीळापसुतोव विचरतीति वदन्ति । एत्थ किं पत्तकाले मज्जसीति ? देव ! मम सिप्पसिक्खनकिच्चं नत्थि ।
नगरे मम सिप्पं दस्सनत्थं भेरिं चरापेयइतो सत्तमे दिवसे जातकानं सिप्पं दस्सेस्सामीति ।

राजा तथा अकासि । बोधिसत्तो अक्खणवेधि वाल्वेधि, सरवेधि, सद्देधि पुंकानपुं-
कधनुग्गहे सन्निपातापेत्वा महाजनस्स मज्जे अज्जेहि च धनुग्गहेहि असाधारणं जातकानं द्वादसविधं सिप्पं
दस्सेसि । तं सरभंगजातके आगतनयेनेव व वेदितव्वं । तदास्स जातिसंघो निक्कंखो अहोसि ।

§ ४४. चत्तारि पुव्वनिमित्तानि

अथेकदिवसं बोधिसत्तो उय्यानभूमिं गन्तुकामो सारथिं आमन्तेत्वा रथं योजेहीति आह । सो
साधूति पटिस्सुणित्वा महारहं उत्तमरथं सव्वालंकारेण अलंकरित्वा कुमुदपत्तवण्णो [58] चत्तारो मंगलसिन्धवे
योजेत्वा बोधिसत्तस्स पटिनिवेदेसि । बोधिसत्तो देवविमानसदिसं रथं अभिरुहित्वा उय्यानाभिमुखो अगमासि ।

(१) जराजिण्णं ।

देवता सिद्धत्थकुमारस्स अभिसम्बुज्जनकालो आसन्नो, पुव्वनिमित्तं दस्सेस्सामाति एकं देवपुत्तं
जराजज्जरं खण्डदन्तं पलितकेसं गोपाणसिवकं ओभग्गसरीरं दण्डहत्थं पवेधमानकं कत्वा दस्सेसुं ।
तं बोधिसत्तो चेव सारथी च पस्सन्ति ।

ततो बोधिसत्तो सारथि—“सम्म ! को नामेसो पुरिसो ! केसापिस्स न यथा अज्जेस” न्ति
महापदाने आगतनयेन पुच्छित्वा तस्स वचनं सुत्वा धिरत्थु वत भो ! जाति यत्रहि नाम जातस्स जरा पञ्चा-
यिस्सतीति संविग्गहदयो ततो व पटिनिवत्तित्वा पासादमेव अभिरुहि ।

राजा किकारणा मम पुत्तो खिप्पं पटिनिवत्तीति पुच्छि ।

जिण्णं पुरिसं दिस्वा देवाति आहंसु ।

“जिण्णकं दिस्वा पव्वजिस्सती” ति कस्मा मं नासेथ ! सीधं मे पुत्तस्स नाटकानि सज्जेथ ।
सम्पत्तिं अनुभवन्तो पव्वज्जाय सति न करिस्सतीति वत्वा आरक्खं वड्ढेत्वा सव्वदिसासु अद्वयोजने
अद्वयोजने ठपेसि ।

(२) व्याधितं

पुनेकदिवसं बोधिसत्तो तथेव उय्यानं गच्छन्तो देवताहि निम्मित्तं व्याधितं पुरिसं दिस्वा पुरिमनयेनेव
पुच्छित्वा संविग्गहदयो निवत्तित्वा पासादं अभिरुहि । राजापि पुच्छित्वा हेट्ठावुत्तनयेनेव संविदहित्वा पुन
वड्ढेत्वा समन्ततो तिगावुत्तप्पमाणे पदेसे आरक्खं ठपेसि । [५७]

(३) कालकतं

अपरं पन एकदिवसं वोधिसत्तो तथेव उय्यानं गच्छन्तो देवताहि निम्मितं कालकतं दिस्वा पुरिमनयेनेव पुच्छित्वा संविग्गहदयो पुन निवत्तित्वा पासादं अभिरुहि । राजापि पुच्छित्वा हेट्ठानुत्तनयेनेव संविदहित्वा पुन वड्ढेत्वा समन्ततो योजनप्पमाणे पदेसे आरक्खं ठपेसि ।

(४) पव्वजितं

अपरं पन एकदिवसं उय्यानं गच्छन्तो तथेव देवताहि निम्मितं सुनिवत्थं सुपारुतं पव्वजितं दिस्वा को नामेसो सम्माति सारथिं पुच्छि । सारथि किञ्चापि वुद्धुप्पादस्स अभावा पव्वजितं वा पव्वजितगुणे वा न जानाति देवानुभावेन पन पव्वजितो नामेस देवाति वत्वा पव्वज्जाय गुणे वण्णेसि । वोधिसत्तो पव्वज्जाय रुचि उप्पादेत्वा तं दिवसं उय्यानं अगमासि ।

दीधभाणका पनाहु—“चत्तारि निमित्तानि एकदिवसेनेव दिस्वा अगमासी” ति ।

§ ४५. वोधिसत्तस्स पच्छिमो अलंकारो

तत्थ दिवसभागं कीळित्वा मंगलपोक्खरणियं नहायित्वा अत्थं गते सुरिये मंगलसिलापट्टे निसीदि अत्तानं अलंकारापेतुकामो । अथस्स परिचारकपुरिसा नानावण्णानि दुस्सानि नानप्पकारा आभरणविक्रितियो मालागन्धविलेपनानि च आदाय समन्ता परिवारेत्वा अट्ठंसु ।

तस्मिं खणे सक्कस्स निसिन्नासनं उण्हं [५९] अहोसि । सो कोनुखो मं इमम्हा ठाना चावेतुका-
मोति उपधारेन्तो वोधिसत्तस्स अलंकरणकालं दिस्वा विस्सकम्मं^१ आमन्तेसि— सम्म विस्सकम्म ! सिद्धत्थ-
कुमारो अज्ज अड्ढरत्तसमये महाभिनिक्खमणं निक्खमिस्सति । अयमस्स पच्छिमो अलंकारो । उय्यानं गत्वा महापुरिसं दिव्वालंकारेहि अलंकारोहीति ।

सो साधूति पटिस्सुणित्वा देवतानुभावेन तं खणं येव उपसंकमित्वा तस्सेव कप्पकसदिसो हुत्वा कप्पकस्स हत्थतो वेठनदुस्सं गहेत्वा वोधिसत्तस्स सीसं वेठेसि । वोधिसत्तो हत्थसंप्फस्सेनेव नायं मनुस्सो देवपुत्तो एकोति अञ्जासि । वेठने वेठितमत्ते सीसे मोळियं मणिरतनाकारेन दुस्ससहस्सं अब्भु-
ग्गच्छि । पुन वेठेन्तस्स दुस्ससहस्सन्ति दसक्खत्तुं वेठेन्तस्स दसदुस्ससहस्सानि अब्भुग्गच्छिस्सु । सीसं खुद्दकं दुस्सानि बहूनि कथं अब्भुग्गतानीति न चिन्तेत्वं । तेसु हि सव्वमहन्तं सामलतापुप्फप्पमाणं, अवसेसानि कुतुम्ब-
कपुप्फप्पमाणानि अहेसु । वोधिसत्तस्स सीसं कंसेहि आकिण्णं किञ्जक्खगवच्छित्तं विय कुप्पकपुप्फं अहोसि ।

अथस्स सव्वालंकारपतिमण्डितस्स सव्वताळावचरेसु सकानि सकानि च पटिभाणानी दस्स-
यन्तेसु ब्राह्मणेसु जयनरिन्दाति आदिवचनेहि सूतमागधादिमु नानप्पकारेहि मंगलवचनयुतिघोसेहि सम्भावेन्तेसु सव्वालंकारपतिमण्डितं रथवरं अभिरुहि । [५८]

§ ४६. राहुलो जातो

तस्मिं समये राहुलमाता पुत्तं विजायीति सुत्वा सुद्धोदनमहाराजा पुत्तस्स मे तुट्ठि निवेदथाति सासनं पहिणि । वोधिसत्तो तं मुत्वा राहुलो जातो^२ वन्धनं जातन्ति आह । राजा किं मे पुत्तो अवचाति पुच्छित्वा तं वचनं मुत्वा इतो पट्ठाय मे नत्ता राहुलकुमारो येव नाम होतूति आह ।

§ ४७. किसानोतामया उदानं

वोधिसत्तोपि खो रथवरं आण्ह्म महन्तेन यसेन अतिमनोरमेन सिरिसोभग्गेन नगरं पाविसि । तस्मिं समये किसानोतामी नाम खत्तिक्कञ्जा उपरिपासादवस्तलगता नगरं पदक्खिणं कुरुमानस्स वोधिसत्तस्स रूप-
सिरि दिस्वा पीतिसोमनस्सजाता इमं उदानं उदानेसि—

“निव्वुता नून सा माता निव्वुतो नून सो पिता, ।

निव्वुता नून सा नारी यस्सायं ईदिसो पती” ॥ ति । [60]

वोधिसत्तो तं सुत्वा चिन्तेसि—अयं एवमाहु, एवरूपं अत्तभावं पस्सन्तिया मातु हृदयं निव्वायति पितुहृदयं निव्वायति पजापतिया हृदयं निव्वायतीति । कस्मिं नुखो निव्वुते हृदयं निव्वुतं नाम होतीति ? अथस्स किलेसेसु विरत्तमानसस्स एतदहोसि—रागग्गिम्हि निव्वुते निव्वुतं नाम होति, दोसग्गिम्हि निव्वुते निव्वुतं नाम होति, मोहग्गिम्हि निव्वुते निव्वुतं नाम होति, मानदिट्ठि आदिषु सव्वकिलेसदरथेसु निव्वुतेसु निव्वुतं नाम होति, अयं मे सुवचनं सावेसि । अहं हि निव्वाणं गवसेतो चरामि । अज्जेव मया घरावासं छड्ढेत्वा निक्खम्म पव्वजित्वा निव्वाणं गवसेतुं वट्ठतीति । अयं इमिस्सा आचरियभागो होतुति कण्ठतो ओमुञ्चित्वा किसागोत-मिया सतसहस्सगघनकं मुत्ताहारं पेसेसि । सा सिद्धत्थकुमारो मयि पटिवद्धचित्तो हुत्वा पण्णाकारं पेसेसीति सोमनस्सजाता अहोसि ।

§ ४८. नाटकित्थियो

वोधिसत्तोपि महन्तेन सिरिसोभग्गेन अत्तनो पासादं अभिरुहित्वा सिरिसयने निपज्जि । तावदेव नं सव्वालंकारपतिमण्डिता नच्चगीतादिसु सुसिक्खिता देवकञ्जा विय रूपसोभग्गप्पत्ता इत्थियो नानातुरियानि गहेत्वा सम्परिवारयित्वा अभिरमापेन्तियो नच्चगीतवादितानि पयोजयिंसु । बोधिसत्तो किलेसेसु विरत्तचित्तताय नच्चादिसु अनभिरत्तो मुहुत्तं निदं ओक्कमि । तापि इत्थियो यस्सत्थाय मयं नच्चादीनि पयोजयेम सो निदं उपगतो इदानीं किमत्थं किलमामाति गहितगहितानि तुरियानि अज्झोत्थरित्वा निपज्जिंसु । गन्धतेलप्पदीपा ज्ञायन्ति । बोधिसत्तो पव्वज्जित्वा सयनपिट्ठे पल्लंकेन निसिन्नो अट्ठस ता इत्थियो तुरियभण्डानि अवत्थरित्वा निद्वाय-न्तियो एकच्चा पग्घरितखेळा लाला किलिन्नगत्ता एकच्चा [५९] दन्ते खादन्तियो एकच्चा काकच्छन्तियो एकच्चा विप्पलपन्तियो एकच्चा विवट्मुखा एकच्चा अपगतवत्था पाकटवीभच्छसम्वाधट्ठाना । सो तासं तं विप्पकारं दिस्वा भिय्योसोमत्ताय कामेसु विरत्तो अहोसि । तस्स अलंकृतपटियत्तं सक्कभवनसदिसम्पि तं महातलं विप्प-विद्धनानाकुणपभरितं आमकसुसानं विय उपट्ठासि । तयो भवा आदित्तगेहसदिसा विय खायिंसु । उपद्दुत्तं वत भो ! ^१ उपस्सट्ठं वत भोति उदानं पवत्ति । अतिविय पव्वज्जाय चित्तं नमि ।

§ ४९. महाभिनिकखमनं

सो अज्जेव मया महाभिनिकखमनं निक्खमितुं वट्ठतीति सयना वुट्ठाय द्वारसमीपं गन्त्वा को एत्थाति आह । [61]

उम्मारे सीसं कत्वा निपन्नो छन्नो अहं अय्यपुत्त ! छन्नोति आह ।

छन्न ! अहं अज्ज महाभिनिकखमणं निक्खमितुकामो । एकं मे अस्सं कप्पेहीति । सो साधु देवाति अस्सभण्डकं गहेत्वा अस्ससालं गन्त्वा गन्धतेलप्पदीपेसु जलन्तेसु सुमनपट्टवितानस्स हेट्ठा रमणीये भूमिभागे टितं कन्थकं अस्सराजानं दिस्वा अज्ज मया इममेव कप्पेतुं वट्ठतीति कन्थकं कप्पेसि ।

सो कप्पियमानोव अज्जासि अयं मे कप्पना अतिमाळ्हा, अज्जेसु दिवसेसु उय्यानकीळादि-गमनकाले कप्पना विय न होति । मय्हं अय्यपुत्तो अज्ज महाभिनिकखमणं निक्खमितुकामो भविस्सतीति । ततो वुट्ठमानसो महाहसितं हसि । सो सद्दो सकलनगरं पत्थरित्वा गच्छेय्य । देवता पन तं सद्दं निरुम्हत्वा न कस्सचि सोतुं अदंसु ।

वोधिसत्तोपि खो छन्नं पेसेत्वाव पुत्तं ताव पस्सिस्सामीति चिन्तेत्वा निसिन्नपल्लंकतो वुट्ठाय राहु-लमाताय वसनट्ठानं गन्त्वा गव्वद्वारं विवरि । तस्मिं खणे अन्तोगव्वे गन्धतेलप्पदीपो ज्ञायति । राहुलमाता सुमनमल्लिकादीनं पुष्पानं अम्मणमत्तेन अभिप्पकिण्णसयने पुत्तस्स मत्थके हत्थं ठपेत्वा निद्वायति । बोधिसत्तो

उम्मारे पादं ठपेत्वा ठितकोव ओलोकेत्वा सचाहं देविया हत्थं अपनेत्वा मम पुत्तं गण्हिस्सामि देवी पवुज्झिस्सति एवं मे गमनन्तरायो भविस्सति, बुद्धो हुत्वाव आगन्त्वा पुत्तं पस्सिस्सामीति पासादतलतो ओतरि । यं पन जातकट्टकथायं “तदा सत्ताहजातो राहुलकुमारो होती” ति वुत्तं तं सेसट्टकथासु नत्थि तस्मा इदमेव गहेतव्वं ।

एवं बोधिसत्तो पासादतला ओतरित्वा अस्ससमीपं गन्त्वा एवमाह—तात कन्थक ! त्वं अज्ज एकरत्तिं मं तारय, अहं तं निस्साय बुद्धो हुत्वा सदेवकं लोकं तारेस्सामीति । ततो उल्लंघित्वा कन्थकस्स पिट्ठिं अभिरुहि ।

कन्थको गीवतो पट्ठाय आयामेन अट्ठारसहत्थो होति, तदनुच्छविकेन उव्वेधेन समन्नागतो थाम-जवसम्पन्नो सव्वसेतो, धोतसंखसदिसो । [६०] सो सचे हसेय्य वा पादसदं वा करेय्य सदो सकलनगरं अवत्थरेय्य । तस्मा देवता अत्तनो आनुभावेन तस्स यथा न कोचि सुणाति एवं हसितसदं सन्निरुम्हत्वा अक्कमनअक्कमन-पदवारे हत्थतलानि उपनामेसुं ।

बोधिसत्तो अस्सवरस्स पिट्ठिवेमज्जगतो^१ छन्नं [62] अस्सस्स वाळ्ळिं गाहापेत्वा अड्ढरत्त-समये महाद्वारसमीपं पत्तो । तदा पन राजा एवं बोधिसत्तो माय कायचि वेलाय नगरद्वारं विवरित्वा निक्खमितुं न सक्खिस्सतीति द्वीसु द्वारकवाटेसु एकेकं पुरिससहस्सेन विवरितव्वं कारापेसि ।

बोधिसत्तो थामवलसम्पन्नो हत्थिगणनाय कोटिसहस्सहत्थीनं वलं धारेति, पुरिसगणनाय दसपुरिसकोटिसहस्सानं । तस्मा सो चिन्तेसि—“सचे द्वारं न अवापुरीयति अज्ज कन्थकस्स पिट्ठे निसिन्नोव वाळ्ळिं गहेत्वा ठितेन छन्नेन सद्धिं येव कन्थकं ऊरुहि निप्पीळेत्वा अट्ठारसहत्थुव्वेधं पाकारं उप्पतित्वा अतिक्कमिस्सामी” ति । छन्नोपि चिन्तेसि,—“सचे द्वारं न विवरीयति अहं अय्यपुत्तं मम खन्वे निसीदापेत्वा कन्थकं दक्खिणहत्थेन कुच्छियं परिकिखपन्तो उपकच्छन्तरे कत्वा पाकारं उप्पतित्वा अतिक्कमिस्सामी” ति । कन्थकोपि चिन्तेसि,—“सचे द्वारं न विवरीयति अहं अत्तनो सामिकं पिट्ठियं यथानिसिन्नमेव छन्नेन वाळ्ळिं गहेत्वा ठितेन सद्धिं येव उक्खिपित्वा पाकारं उप्पतित्वा अतिक्कमिस्सामी” ति । सचे द्वारं न अवापुरीयित्थ^२ यथाचिन्तितमेव तीसु जनेसु अज्जतरो सम्पादेय्य । द्वारे अधिवत्था देवता पन द्वारं विवरि ।

तस्मिं येव खणे मारो पापिमा बोधिसत्तं निवत्तेस्सामीति आगन्त्वा आकासे ठितो आह—मारिस्स ! मा निक्खमि । इतो ते सत्तमे दिवसे चक्करतनं पातुभविस्सति । द्विसहस्सपरित्तदीपपरिवारानं चतुन्नं महादीपानं रज्जं कारेस्ससि । निवत्त मारिसाति !

कोसि त्वन्ति ?

अहं वसवत्तीति मारोम्हीति ।

मार ! जानामहं मय्हं चक्करतनस्स पातुभावं । अनत्थिकोहं रज्जेन । दससहस्सीं लोकधातुं उन्नादेत्वा बुद्धो भविस्सामीति ।

मारो इतोदानि ते पट्ठाय कामवितक्कं वा व्यापादवितक्कं वा विहिंसावितक्कं वा चिन्तित-काले जानिस्सामीति ओतारापेखो छाया विय अनपगच्छन्तो अनुवन्धि ।

बोधिसत्तोपि हत्थगतं चक्कवत्तिरज्जं खेळपिण्डं विय अनपेखो छड्ढेत्वा महत्तेन सक्कारेन नगरा निक्खमित्वा आसाळ्हिपुण्णमायं उत्तरासाळ्हनक्खत्ते वत्तमाने निक्खमित्वा च पुन नगरं अपलोकेतुकामो जातो । एवञ्च पनस्स चित्ते उपन्नमत्ते येव—महापुरिस्स ! न तथा निवत्तित्वा [६१] ओलोकनकम्मं कतन्ति वदमाना विय महापठवी कुलालचक्कं विय छिज्जित्वा परिवत्ति । बोधिसत्तो नगराभिमुखो ठत्वा नगरं ओलोकेत्वा तस्मिं ठाने कन्थकनिवत्तनचेतियट्ठानं दस्सेत्वा गन्तव्वमग्गाभिमुखं कन्थकं [68] कत्वा पायासि महत्तेन सक्कारेन उळारेन तिरिसोभग्गेन । तदा किरस्स देवता पुरतो सट्ठिउक्कासहस्सानि धारयिंसु, पच्छतो सट्ठि, दक्खिणपस्सतो सट्ठि, वामपस्सतो सट्ठि । अपरा देवता चक्कवाळ्ळमुखवट्ठियं अपरिमाणा उक्का धारयिंसु । अपरा देवता च नागसु-पण्णादयो च दिव्वेहि गन्वेहि मालाहि चुण्णेहि धूपेहि पूजयमाना गच्छन्ति । पारिच्छत्तकपुप्फेहि चैव मन्दारवपुप्फेहि

च घनमेघवृष्टिकाले धाराहि विय नभं निरन्तरं अहोसि । दिव्वानि सङ्गीतानि पवत्तन्ति । समन्ततो अट्ठसट्ठि-
तुरियसतसहस्सानि पवज्जिसु । समुद्धकुच्छियं मेघत्थनितकालो विय युगन्धरकुच्छियं सागरनिग्घोसकालो
विय वत्तति । इमिना सिरिमोभग्गेन गच्छन्तो बोधिसत्तो एकरत्तेनेव तीणि रज्जानि अतिक्कम्म तिसयोजन-
मत्यके अनोमानदीतीरं पापुणि ।

किं पन अस्सो ततो परं गन्तुं न सक्कोतीति ? नो न सक्कोति । सो हि एकचक्कवाळगम्भं नाभिया ठित-
चक्कस्स नेमिवाट्ठि मद्दन्तो विय अन्तन्तेन चरित्वा पुरे पातरासमेव आगन्त्वा अत्तनो सम्पादितं भत्तं भुज्जितुं
समत्थो । तदा पन देवनागमुपण्णादीहि आकासे ठत्वा ओस्सट्ठेहि गन्धमालादीहि याव ऊरुप्पदेसा सञ्छन्नं
सरीरं आकड्ढित्वा गन्धमालाजटं छिन्दन्तस्स अतिप्पपञ्चो अहोसि । तस्मा तिसयोजनमत्तमेव अगमासि ।

§ ५०. बोधि सत्तो पव्वजि

अयं बोधिसत्तो नदीतीरे ठत्वा छन्नं पुच्छि-किं नामा अयं नदीति ।

अनोमा नाम देवाति ।

अम्हाकम्पि पव्वज्जा अनोमा नाम भविस्सतीति पण्हिया घट्टेन्तो अस्सस्स सञ्जं अदासि । अस्सो
उप्पतित्वा अट्ठउसभवित्थाराय नदिद्या पारिमतीरे अट्ठासि । बोधिसत्तो अस्सपिट्ठितो ओरुह रजतपट्ट-
सदिसे वालुकापुल्लिने ठत्वा छन्नं आमन्तेसि । सम्म छन्न ! त्वं मय्हं आभरणानि चेव कन्थकञ्च आदाय
गच्छ इधेवाहं पव्वजिस्सामीति ।

अहम्पि देव ! तया सद्धिं पव्वजिस्सामीति ।

बोधिसत्तो न लब्भा तया पव्वजितुं गच्छ त्वन्ति तिव्वत्तुं पटिवाहित्वा आभरणानि चेव कन्थकं च पटि-
ज्छापेत्वा चिन्तेसि—इमे मय्हं केसा समणसारुप्पा न होन्ति ; अञ्जो बोधिसत्तस्स केसे छिन्दितुं युत्तरूपो नत्थि,
ततो सयमेव खग्गेन छिन्दिस्सामीति दक्खिणहत्थेन असि गण्हित्वा वामहत्थेन मोळिया सद्धिं चूळं गहेत्वा
छिन्दि । केसा द्रुल्लमत्ता हुत्वा दक्खिणतो आवत्तमाना सीसं अट्ठियिंसु । तेसं यावजीवं तदेवप्पमाणं अहोसि,
मस्सु च तदनुरूपं अहोसि । पुन केसमस्सु ओहारणकिच्चं नाम नाहोसि । [64]

बोधिसत्तो सह मोळिया चूळं [६२] गहेत्वा सचाहं बुद्धो भविस्सामि आकासे तिट्ठतु नो चे भूमियं
पतत्तीति अन्तळिक्खे खिपि । तं चूळामणिवेठनं योजनप्पमाणं ठानं गन्त्वा अकासे अट्ठासि । सक्को देवराजा
दिव्वचक्खुना ओलोकेत्वा योजनियरतनचङ्गोटकेन सम्पटिच्छित्वा तार्वतिसभवने चूळामणिचेतियं नाम पति-
ट्ठापेसि ।

“छेत्वान मोळि वरगन्धवासितं, वेहासयं^१ उक्खिपि अगगुग्गलो ।

सहस्सनेत्तो सिरसा पटिग्गहि, सुवण्णचङ्गोटवरेन वासवो” ति ॥

पुन बोधिसत्तो चिन्तेसि—“इमानि कासिकवत्थानि मय्हं न समणसारुप्पानी” ति । अथस्स, कस्सप-
वुद्धकाले पुराणसहायको घटीकारमहाब्रह्मा एकं बुद्धन्तरं अप्पत्तेन मितभावेन चिन्तेसि—अज्ज मे सहायको
महाभिनिक्खमनं निक्खन्तो, समणपरिक्खारमस्स गहेत्वा गच्छिस्सामीति :—

“तिचीवरं च पत्तो च वासी सूचि च बन्धनं,

परिस्सावनेन अट्ठेते युत्तयोगस्स भिक्खुनो” ति ।

इमे अट्ठसमणपरिक्खारे आहरित्वा अदासि । बोधिसत्तो अरहद्धजं निवासेत्वा उत्तमपव्वज्जावेसं
गण्हित्वा—छन्न ! मम वचनेन मातापितुन्नं आरोग्यं वदेहीति उय्योजेसि ।

छन्नो बोधिसत्तं वन्दित्वा पदक्खिणं कत्वा पक्कामि । कन्थको पन छन्नेन सद्धिं मन्तयमानस्स
बोधिसत्तस्स वचनं सुणन्तो ठत्वा नत्थीदानि मय्हं पुन सामिनो दस्सनन्ति चक्खुपथं विजहन्तो सोकं
अधिवासेतुं असक्कोन्तो हृदयेन फलितेन कालं कत्वा तार्वतिसभवने कन्थको नाम देवपुत्तो हुत्वा निव्वत्ति ।

छन्नस्स पठमं एकोव सोको अहोसि । कन्यकस्स पन कालकिरियाय दुतियेन सोकेन पीळितो रोदन्तो परिदेवन्तो नगरं अगमासि ।

§ ५१. वोधिसत्तो राजगहं पाविसि ।

वोधिसत्तोपि पव्वजित्वा तस्मिं येव पदेसे अनुपियं नाम अम्बवनं अत्थि तत्थ सत्ताहं पव्वज्जासुखेन वीतिनामेत्वा [६५] एकदिवसेनेव तिसयोजनमगं पदसा गत्वा राजगहं पाविसि । पविसित्वा सपदानं पिण्डाय चरि । सकलनगरं वोधिसत्तस्स रूपदस्सनेन धनपालकेन पविट्ठराजगहं विय असुरिन्देन पविट्ठदेव-नगरं विय च सङ्खोभं अगमासि । अथ राजपुरिसा गत्वा—देव ! एवरूपो नाम सत्तो नगरे पिण्डाय चरति, देवो वा मनुस्सो वा नागो वा सुपण्णो वा को नामेसोति न जानामाति आरोचेसुं ।

राजा पासादत्तले ठत्वा महापुरिसं दिस्वा अच्छरियव्भुतजातो पुरिसे आणापेसि—गच्छथ भणे ! वीमंसय सचे अमनुस्सो भविस्सति नगरा निक्खमित्वा अन्तरघायिस्सति, [६३] सचे देवता भविस्सति आका-सेन गच्छिस्सति, सचे नागो भविस्सति पठवियं निमुज्जित्वा गमिस्सति, सचे मनुस्सो भविस्सति यथालब्धं भिक्खं परिभुज्जिस्सतीति ।

महापुरिसोपि खो मिस्सकभत्तं संहरित्वा अलं मे एत्तकं यापनायाति अत्वा पविट्ठद्वारेनेव नगरा निक्ख-मित्वा पण्डवपव्वतच्छायाय पुरत्याभिमुखो निसीदित्वा आहारं परिभुज्जितुं आरब्धो । अथस्स अन्तानि विपरिवत्तित्वा मुखेन निक्खमनाकारप्पत्तानि अहेसुं । ततो तेन अत्तभावेन एवरूपस्स आहारस्स चक्खुनापि अदिट्ठपुव्वताय तेन पटिक्कूलाहारेण अट्टियमानो एवं अत्तनाव अत्तानं ओवदि—“सिद्धत्थ ! त्वं बहु सुलभ-न्नपानकुले तिवस्सिकगन्वसाळिभोजनं नानगरसेहि भुज्जनट्ठाने निव्वत्तित्वापि एकं पंसुकुलिकं दिस्वा कदा नु खो अहम्पि एवरूपो हुत्वा पिण्डाय चरित्वा भुज्जिस्सामि, भविस्सति नु खो मे सो कालोति चित्तेत्वा निक्खन्तो इदानीं किं नामेतं करोसी” ति ! एवं अत्तनाव अत्तानं ओवदित्वा निव्विकारो हुत्वा आहारं परिभुज्जि ।

राजपुरिसा तं पव्वत्ति दिस्वा गत्वा रज्जो आरोचेसुं । राजा दूतवचनं सुत्वा वेगेन नगरा निक्खमित्वा वोधिसत्तस्स सन्तिकं गत्वा इरियापथस्मिं येव पसीदित्वा वोधिसत्तस्स सव्वं इस्सरियं निर्यादेसि ।

वोधिसत्तो—मय्हं महाराज ! वत्थुकामेहि वा किलेसकामेहि वा अत्थो नत्थि, अहं परमाभिसम्बोधि-पत्थयन्तो निक्खन्तोति ।

राजा अनेकप्पकारं याचन्तोपि तस्स चित्तं अलभित्वा अट्ठा त्वं बुद्धो भविस्ससि बुद्धभूतेन पन ते पठमं मम विजितं आगन्तव्यन्ति ।

अयमेत्थ सङ्खेपो । वित्थारो पन “पव्वज्जं कित्थिस्सामि यथा पव्वजि चक्खुमा”^१ ति इमं पव्व-ज्जासुत्तं सद्धि अट्ठकथाय ओलोकेत्वा वेदितव्वो ।

§ ५२. आलारं च कालामं उट्ठकं च रामपुत्तं

वोधिसत्तोपि रज्जो पटिज्जं दत्वा अनुपुव्वेन चारिकं चरमानो आळारं च कालामं उट्ठकं च रामपुत्तं उपनङ्कमित्वा समापत्तियो निव्वत्तेत्वा नायं मग्गो सम्बोधायाति [६६] तम्पि समापत्तिभावनं अनलंकरित्वा सदेवकस्स लोकस्स अत्तनो थामधिरियसन्दस्सनत्थं महापधानं पदहितुकामो उरुवेलं गत्वा रमणीयो वतायं भमिभागोति तत्थेव वासं उपगन्त्वा महापधानं पदहि ।

§ ५३. दुक्करकिरिया

तेपि खो कोण्टज्जप्पमुत्वा पञ्च पव्वजिता गामनिगमराजधानिसु भिक्खाय चरन्ता तत्थ वोधिसत्तं सम्भापुण्णिनु । अथ नं छव्वस्सानि महापधानं पदहन्तं इदानीं बुद्धो भविस्सति इदानीं बुद्धो भविस्सतीति परिवेणमम्मज्जनादिकाय वत्तपटिपत्तिया उपट्ठहमाना सन्तिकावचराति चस्स अहेसुं । [६४]

वोधिसत्तोपि खो कोटिप्पत्तं दुक्करकारिकं करिस्सामीति एकतिलतण्डुलादीहिपि वीतिनामेसि । सव्वन्तोपि आहारपच्छेदं अकानि । देवतापि लोमकूपेहि ओजं उपसंहरमाना पटिक्खपि । अथस्स ताय निरा-

हारताय परमकसिमानं पत्तकायस्स सुवण्णवण्णो कायो काळवण्णो अहोसि । द्वात्तिसमहापुरिसलक्खणानि पटिच्छन्नानि अहेसुं ।

अपेकदा अप्पाणकं ज्ञानं ज्ञायन्तो महावेदनाहि अभितुन्नो विसञ्जिभूतो चङ्क्रमनकोटियं पति । अथ न एकच्चा देवता कालकतो समणो गोतमोति वदन्ति । एकच्चा विहारोवेसो अरहतन्ति आहंसु । तत्थ यास कालकतोति अहोसि ता गत्वा सुद्धोदनमहाराजस्स आरोचेसुं तुम्हाकं पुत्तो कालकतोति ।

मम पुत्तो बुद्धो हुत्वा कालकतो अहुत्वाति ?

बुद्धो भवितुं नासक्खि पधानभूमियं येव पतित्वा कालकतोति ।

इदं सुत्वा राजा—नाहं सदहामि, मम पुत्तस्स बोधिं अप्पत्वा कालकिरिया नाम नत्थीति पटिक्खिपि ।

कस्मा पन राजा न सदहतीति ? काळदेवलतापसस्स वन्दापनदिवसे जम्बुद्वीपमूले च पाटिहारियानं दिट्ठत्ता ।

पुन बोधिसत्ते सञ्जं पटिलभित्वा उट्ठिते ता देवता आगत्वा—अरोगो ते महाराज ! पुत्तोति आरोचेन्ति ।

राजा जानामहं पुत्तस्स अमरणभावन्ति वदति ।

महासत्तस्स छव्वस्सानि दुक्करकारियं करोन्तस्स आकासे गण्ठिकरणकालो विय अहोसि । सो अयं दुक्करकारिका नाम बोधाय मग्गो न होतीति ओळारिकं आहारं आहारेतुं गामनिगमेसु पिण्डाय चरित्वा आहारं आहरि । अथस्स द्वात्ति समहापुरिसलक्खणानि पाकतिकानि अहेसुं । कायो सुवण्णवण्णो अहोसि ।

पञ्चवगिया भिक्खू अयं छव्वस्सानि दुक्करकारिकं करोन्तोपि सव्वञ्चुतं पटिविज्झितुं नासक्खि इवानि (67) 'गामादिसु पिण्डाय चरित्वा ओळारिकं आहारं आहरियमानो किं सक्खिस्सति ? बाहु-लिको एस पधानविम्भन्तो । सीसं नहायितुकामस्स उस्सावविन्दुत्तकनं विय अम्हाकं एतस्स सन्तिका विसे-सत्तकनं । किं नो इमिनाति महापुरिसं पहाय अत्तनो अत्तनो पत्तचीवरं गहेत्वा अट्ठारसयोजनमग्गं गत्वा इसिपतनं पर्विसिमु ।

§ ५४. सुजाताय पायासदानं

तेन खो पन समयेन उरुवेलायं सेनानिनिगमे सेनानिकुटुम्बिकस्स गेहे निव्वत्ता सुजाता नाम दारिका वयप्पत्ता एकस्मि निगोधरुक्खे पत्थनं अकासि । सचे समजातिकं कुलघरं गत्वा पठमगव्हे पुत्तं लभिस्सामि अनुसंवच्चरं ते सतसहस्सपरिच्चागेन वलिकम्मं करिस्सामीति । तस्सा सा पत्थना समिज्झि । सा महासत्तस्स दुक्करकारिकं करोन्तस्स छट्ठे वस्से परिपुण्णे विसाखपुण्णमायं वलिकम्मं कातुकामा हुत्वा पुरेतरं येव च धेनु-सहस्सं लट्ठिमधुकवने चरापेत्वा तासं खीरं पञ्चधेनुसतानि पायेत्वा तासं खीरं [६५] अड्ढितियानीति एवं याव सोलसन्नं धेनूनं खीरं अट्ठधेनुयो पिवन्ति ताव खीरस्स बहल्लतं च मधुरत्तं च ओजवन्तत्तं च पत्थयमाना खीरपरिवत्तनं नाम अकासि । सा विसाखपुण्णमीदिवसे पातोव वलिकम्मं करिस्सामीति रत्तिया पच्च-ससमयं पच्चुट्ठाय ता अट्ठधेनुयो दुहापेसि । वच्छका धेनूनं थनमूलं नागमंसु । थनमूले पन नवभाजने उपनीतमत्ते अत्तनो धम्मताय खीरधारा पर्वत्तिमु । तं अच्छरियं दिस्वा सुजाता सहत्येनेव खीरं गहेत्वा नव-भाजने पक्खिपित्वा सहत्येनेव अग्गि कत्वा पचितुं आरभि । तस्मि पायासे पच्चमाने महन्तमहन्ता बुव्वुला उट्ठहित्वा दक्खिणावत्ता हुत्वा सञ्चरन्ति । एकफुसितम्पि बहि न पतति । उद्धनतो अप्पमत्तकोपि धूमो न उट्ठहति । तस्मि समये चत्तारो लोकपाला आगत्वा उद्धने आरक्खं गर्हिंसु । महाव्रह्मा छत्तं धारेसि । सक्को अलातानि समानेन्तो अग्गि जालेसि । देवताद्विसहस्सदीपपरिवारेसु चतुसु दीपेसु देवानं च मनुस्सानं च उपकप्पनकओजं अत्तनो देवानुभावेन दण्डकवद्धं मधुपटलं पीत्वा पीळेत्वा गण्हमाना विय संहरित्वा तत्थ पक्खिपिंसु । अञ्जेसु हि कालेसु देवता कवळे कवळे ओजं पक्खिपन्ति । सम्बोधिदिवसे च पन परिनि-व्वाणदिवसे च उक्खलियं येव पक्खिपन्ति ।

सुजाता एकदिवसेनेव [68] तत्थ अत्तनो पाकटानि अनेकानि अच्छरियानि दिस्वा पुण्णादासि आम-न्तेसि—अम्म ! पुण्णे ! अज्ज अम्हाकं देवता अतिविय पसन्ना । मया एत्तके काले एवरुपं अच्छरियं नाम न दिट्ठुव्वं । वेगेन गन्त्वा देवट्ठानं पटिजग्गाहीति ।

सा साधु अय्येति तस्सा वचनं सम्पटिच्छित्वा तुरिततुरिता रुक्खमूलं अगमासि ।

बोधिसत्तोपि खो तस्मिं रत्तिभागे पञ्च महासुपिने दिस्वा परिगण्हन्तो निस्संसयेनाहं अज्ज बुद्धो भविस्सामीति कतसन्निट्ठानो तस्सा रत्तिया अच्चयेन कतसरीरपटिजग्नो भिक्खाचारकालं आगमयमानो पातोव आगन्त्वा तस्मिं रुक्खमूले निसीदि अत्तनो पभाय सकलं रुक्खं ओभासयमानो ।

अथ खो सा पुण्णा आगन्त्वा अद्दस बोधिसत्तं रुक्खमूले पाचीनलोकधातुं ओलोकयमानं निसिन्नं । सरीरतो चस्स निक्खन्ताहि पभाहि सकलरुक्खं सुवण्णवण्णं दिस्वा तस्सा एतदहोसि—अज्ज अम्हाकं देवता रुक्खतो ओरुह्म सहत्येनेव वलिकम्मं सम्पटिच्छित्तुं निसिन्ना मज्जेति उव्वेगप्पत्ता हुत्वा वेगेन गन्त्वा सुजाताय एतमत्थं आरोचेसि । [६६]

सुजाता तस्सा वचनं सुत्वा तुट्ठमानसा हुत्वा अज्जदानि पट्ठाय मम जेठ्ठधीतुट्ठाने तिट्ठाहीति धीतु अनुच्छविकं सव्वालङ्कारे अदासि । यस्मा पन बुद्धभावं पापुणनदिवसे सतसहस्सगघनिकं सुवण्णपाति लद्धुं वट्ठति तस्मा सा सुवण्णपातियं पायासं पक्खिपिस्सामीति चित्तं उप्पादेत्वा सतसहस्सगघनिकं सुवण्णपाति नीहरापेत्वा तत्थ पायासं पक्खिपितुकामा पक्कभोजनं आवज्जेसि । सव्वो पायासो पटुमपत्ता उदकं विय विनि-वट्ठित्वा पातियं पतिट्ठासि । एकपातिपूरणमतोव अहोसि । सा तं पाति अज्जाय सुवण्णपातिया पटिकुज्जेत्वा ओदातवत्येन वेटेत्वा सव्वालङ्कारेहि अत्तभावं अलङ्कारित्वा तं पाति अत्तनो सीसे ठपेत्वा महन्तेन आनुभावेन निग्रोधमूलं गन्त्वा बोधिसत्तं ओलोकेत्वा वलवसोमनस्सजाता रुक्खदेवताति सज्जाय दिट्ठट्ठानतो पट्ठाय ओनतोनता गन्त्वा सीसतो पाति ओतारेत्वा विवरित्वा सुवण्णभिङ्गारेन गन्धपुष्पवासितं उदकं गहेत्वा बोधिसत्तं उपगन्त्वा अट्ठासि । घटीकारमहाब्रह्मना दिन्नमत्तिकापत्तो एत्तकं अद्धानं बोधिसत्तं अविजहित्वा तस्मिं खणे अदस्सनं गतो । बोधिसत्तो पत्तं अपस्सन्तो दक्खिणहत्थं पसारेत्वा उदकं सम्पटिच्छि । सुजाता सहेव पातियां पायासं महापुरिस्स हत्थे ठपेसि । महापुरिसो सुजातं ओलोकेसि । सा आकारं सल्लक्खेत्वा अय्य ! मया तुम्हाकं परिच्चत्तं गणिहत्वा यथारुचि गच्छथाति वन्दित्वा यथा मय्हं मनोरथो [69] निप्फन्नो एवं तुम्हा-कम्पि निप्फज्जतूति वत्ता सतसहस्सगघनिकाय सुवण्णपातिया पुराणपण्णं विय अनपेक्खा हुत्वा पक्कामि ।

§ ५५. बोधिसत्तस्स पाति पटिसोतं गच्छति

बोधिसत्तोपि खो निसिन्नट्ठाना उट्ठाय रुक्खं पदक्खिणं कत्वा पाति आदाय नेरज्जराय तीरं गन्त्वा अनेकेसं बोधिसत्तसतसहस्सानं^१ अभिसम्बुज्जनदिवसे ओतरित्वा नहानट्ठानं सुप्पतिट्ठितित्थं नाम अत्थि, तस्स तीरे पाति ठपेत्वा ओतरित्वा नहात्वा अनेकबुद्धसतसहस्सानं निवासनं अरहद्धजं निवासेत्वा पुरत्था-भिमुखो निसीदित्वा एकट्ठितालपक्कप्पमाणे एकूनपण्णासपिण्डे कत्वा सव्वं अप्पोदकं मधुपायासं परिभुज्जि ।

सो एवं हिस्स बुद्धभूतस्स सत्तसत्ताहं बोधिमण्डे वसन्तस्स एकूनपञ्चासदिवसानि आहारो अहोसि । एत्तकं कालं नेव अज्जो आहारो अत्थी न नहानं न मुखधोवनं न सरीरवळज्जो । ज्ञानमुखेन मग्गसुखेन फलसुखेनेव वीतिनामेसि ।

तं पन पायासं परिभुज्जित्वा सुवण्णपातिं गहेत्वा—सचाहं अज्ज बुद्धो भवितुं सक्खिस्सामि अयं मे पाति पटिसोतं गच्छतु नो चे सक्खिस्सामि अनुसोतं गच्छतूति वत्ता पक्खिपि । सा [६७] सोतं छिन्दमाना नदीमज्झं गन्त्वा मज्झट्ठानेनेव जवसम्पन्नो अस्सो विय असीतिहत्थमत्तट्ठानं पटिसोतं गन्त्वा एकस्मिं आवत्ते निमुज्जित्वा कालनागराजभवनं गन्त्वा तिण्णं बुद्धानं परिभोगपातियो किळिकिळीति रवं कारयमाना पहरित्वा तासं सव्वहेट्ठिमा हुत्वा अट्ठासि ।

कालो नागराजा तं सद्दं सुत्वा हि्य्यो एको बुद्धो निव्वत्ति पुन अज्ज एकोनिव्वतोति अनकेहि पदसतेहि थुतियो वदमानो अट्ठासि । तस्स किर^२ महापठविया एकयोजनतिगावुत्तप्पमाणं नभं पूरेत्वा आरोहनकालो अज्ज वा हि्य्यो वाति सदिसो अहोसि ।

§ ५६. बोधिमण्डं आरुहि

बोधिसत्तोपि नदीतीरमिह सुप्पुप्फितसालवने दिवाविहारं कत्वा सायण्हसमये पुप्फानं वण्टतो मुञ्चन-

काले देवताहि अलङ्कृतेन अट्ठसभविथारेन मग्गेन सीहो विय विजम्भमानो बोधिस्सुखाम्भिमुखो पायासि । नागयक्खसुपण्णादयो दिव्वेहि गन्धपुप्फादीहि पूजयिंस्सु । दिव्वसङ्गीतादीनि^१ पवत्तयिंस्सु दससहस्सीलोकधानु एकगन्धा एकमाला एकसाधुकारा अहोसि ।

तस्मिं समये सोत्थियो नाम तिणहारको तिणं आदाय पटिपथे आगच्छन्तो महापुरिस्स आकारं अत्वा अट्ठ तिणमुट्ठियो तस्स अदासि । बोधिसत्तो तिणं गहेत्वा [७०] बोधिमण्डं आरूढ्वा दक्खिणदिसाभागे उत्तरा-भिमुखो अट्ठासि । तस्मिं खणे दक्खिणचक्कवाळं ओसीदित्वा हेट्ठा अवीचिसम्पत्तं विय अहोसि । उत्तरचक्क-वाळं उल्लङ्घित्वा उपरि भवग्गप्पत्तं विय अहोसि । बोधिसत्तो इमं^२ सम्बोधिपापुणनट्ठानं न भविस्सति मञ्जेति पदक्खिणं करोन्तो पच्छिमदिसाभागं गन्त्वा पुरत्थाभिमुखो अट्ठासि । ततो पच्छिमचक्कवाळं ओसी-दित्वा हेट्ठा अवीचिसम्पत्तं विय अहोसि । पुरत्थिमचक्कवाळं उल्लङ्घित्वा भवग्गप्पत्तं विय अहो-सि । ठितठितट्ठाने किरस्स नेमिवट्ठपरियन्ते अक्कन्ते नाभिया पतिट्ठितमहासकटचक्कं विय महापठवी ओनतुन्नता अहोसि । बोधिसत्तो मयिदं सम्बोधिपापुणनट्ठानं न भविस्सति मञ्जेति पदक्खिणं करोन्तो उत्तरदिसाभागं गन्त्वा दक्खिणाभिमुखो अट्ठासि । ततो उत्तरचक्कवाळं ओसीदित्वा हेट्ठा अवीचि-सम्पत्तं विय अहोसि । दक्खिणचक्कवाळं उल्लङ्घित्वा भवग्गप्पत्तं विय अहोसि । बोधिसत्तो इदम्पि सम्बोधिपापुणनट्ठानं न भविस्सति मञ्जेति पदक्खिणं करोन्तो पुरत्थिमदिसाभागं गन्त्वा पच्छि-माभिमुखो अट्ठासि । पुरत्थिमदिसाभागे पन सव्ववुद्धानं पल्लङ्कट्ठानं तं नेवच्छम्भति न कम्पति ।

महासत्तो इदं सव्ववुद्धानं अविजहितं अचलट्ठानं किलेसपञ्जरविद्धंसनट्ठानन्ति अत्वा तानि तिणानि अग्गे गहेत्वा चालेसि । तावदेव चुट्टसहत्थो पल्लङ्को अहोसि । तानिपि [६८] खो तिणानि तथारूपेण सण्ठानेन सण्ठांहेसु यथा रूपं सुकुसलोपि चित्तकारो वा पोत्थकारो वा आलिखितुम्पि समत्थो नत्थि । बोधिसत्तो बोधिक्षन्धं पिट्ठितो कत्वा पुरत्थाभिमुखो दद्धमानसो हुत्वा 'कामं तच्चा च नहार च अट्ठि च अवसुस्सतु^३ उपसुस्सतु सरीरे मंसलोहितं, नत्वेव सम्मासम्बोधि अप्पत्वा इमं पल्लङ्कं भिन्दिस्सामीति' असनिसतसन्निपातेनापि अभेज्जरूपं अपराजितपल्लङ्कं आभुजित्वा निसीदि ।

§ ५३. मारपरजयो

तस्मिं समये मारो देवपुत्तो सिद्धत्थकुमारो मय्हं वसं अतिक्कमितुकामो, न दानिस्स अतिक्कमितुं दस्सामीति मारवलस्स सन्तिकं गन्त्वा एतमत्थं आरोचेत्वा मारघोसनं नाम घोसापेत्वा मारवलं आदाय निक्खमि । सा मारसेना मारस्स पुरतो द्वादसयोजनानि होति । दक्खिणतो च वामतो च द्वादसयोजनानि, पच्छतो पन चक्कवाळपरियन्तं कत्वा ठिता उद्धं नवयोजनुव्वेधा मारसेना यस्सा उन्नदन्तिथा उन्नादसद्दो [७१] योजन-सहस्सतो पट्ठाय पठविउट्ठियनसद्दो विय सूयति । अथ मारो देवपुत्तो दियड्ढयोजनसत्तिकं गिरिमेखलं नाम हत्थि अभिरुहित्वा वाहुसहस्सं मापेत्वा नानायुवानि अगहेसि । अवसेसायपि मारपरिसाय द्वे जना एकसदिसकं आयुधं न गण्हिंस्सु । नानप्पकारमुखा हुत्वा महासत्तं अज्जोत्थरमाना आगमिंस्सु ।

दससहस्सचक्कवाळे देवता पन महासत्तस्स थुत्थियो वदनामा अट्ठंस्सु । सक्को देवराजा विजयुत्तरसङ्खं धममानो अट्ठासि । सो किर सङ्खो वीसंहत्थसत्तिको होति, सकिं वातं गाहापेत्वा धमन्तो चत्तारो मासे सद्दं करित्वा निस्सद्दो होति । महाकालनागराजा अतिरेकपदसतेन वण्णं वदन्तो अट्ठासि । महाब्रह्मा सेतच्छत्तं धारयमानो अट्ठासि । मारवले पन बोधिमण्डं उपसङ्कमन्ते उपसङ्कमन्ते तेसं एकोपि ठातुं नासक्खि । सम्मुखसम्मुखट्ठानेनेव पलायिंस्सु । कालो नागराजा पठवियं निमुज्जित्वा पञ्चयोजनसत्तिकं मञ्जेरिकं नागभवनं गन्त्वा उभोहि हत्थेहि मुखं पिदहित्वा निपन्नो । सक्को विजयुत्तरसङ्खं पिट्ठियं कत्वा चक्कवाळमुखवट्ठियं अट्ठासि । महाब्रह्मा सेतच्छत्तं चक्कवाळकोटियं ठपेत्वा ब्रह्मलोकमेव अगमासि । एकदेवतापि ठातुं समत्था नाम नाहोसि । महापुरिसो एकोव निसीदी । मारोपि अत्तनो परिसं आह-ताता ! सुद्धोदनपुत्तेन

सिद्धत्येन सदिसो अञ्जो पुरिसो नाम नत्थि । मयं सम्मुखा युद्धं दातुं न सक्खिस्साम, पच्छाभागेन दस्सामात्ति । [६९]

महापुरिसोपि तीणि पस्सानि ओलोकेत्वा सव्वदेवतानं पलातत्ता सुञ्जानि^१ अदस । पुन उत्तरपस्सेन मारवलं अञ्जोत्थरमानं दिस्वा अयं एत्तको जनो मं एककं सन्वाय महन्तं वायामं परक्कमं करोति । इमस्मि ठाने मय्हं माता वा पिता वा भाता वा अञ्जो वा कोचि जातको नत्थि । इमा पन दसपारमियोव मय्हं दीघरत्तं पुट्ठपरिजनसदिसा । तस्मा पारमियो च फलकं कत्वा पारमिसत्येनेव पहरित्वा अयं वलकायो मया विद्धंसेतुं वट्ठतीति दसपारमियो आवज्जमानो निसीदि ।

अयं मारो देवपुत्तो एतेनेव सिद्धत्थं पलापेस्सामीति वातमण्डलं समुट्ठापेसि । तं खणं येव पुरत्थिमादिभेदा वाता समुट्ठहित्वा अड्ढयोजनद्वियोजन [७२] तियोजनप्पमाणानि पव्वतकूटानि पदालेत्वा वनगच्छस्सखादीनि उम्मूलेत्वा समन्ता गामनिगमे चुण्णविचुण्णं कातुं समत्थापि महापुरिसस्स पुञ्चतेजेन विहतानुभावा वोधिसत्तं पत्वा चीवरकण्णमत्तम्पि चालेतुं नासक्खिसु ।

ततो उदकेन नं अञ्जोत्थरित्वा मारेस्सामीति महावस्सं समुट्ठापेसि । तस्सानुभावेन उपरूपरि सतप-टलसहस्सपटलादिभेदा वलाहका उट्ठहित्वा वस्सिसु । वुट्ठिधारावेगेन पठवी छिद्दा अहोसि । वनस्सखादीनं उपरिभागेन महामेघो आगन्त्वा महासत्तस्स चीवरे उस्सावविन्दुपतनमत्तम्पि तेमेतुं नासक्खि ।

ततो पासाणवस्सं समुट्ठापेसि । महन्तानि महन्तानि पव्वतकूटानि धूपायन्तानि पज्जलन्तानि आकासेनागन्त्वा वोधिसत्तं पत्वा दिव्वमालागुळभावं आपर्ज्जिसु ।

ततो पहरणवस्सं समुट्ठापेसि । एकतो धारा उभतो धारा असिसत्तिखुरप्पादयो धूपायन्ता पज्जलन्ता आकासेनागन्त्वा वोधिसत्तं पत्वा दिव्वपुष्पानि अहेसुं ।

ततो अङ्गारवस्सं समुट्ठापेसि । किंसुकवण्णा अङ्गारा आकासेनागन्त्वा वोधिसत्तस्स पादमूले दिव्वपुष्पानि हुत्वा विकिरिसु ।

ततो कुक्कुळवस्सं समुट्ठापेसि । अच्चुण्हो अगिगवण्णो कुक्कुळो आकासेनागन्त्वा वोधिसत्तस्स पादमूले चन्दनचुण्णं हुत्वा निपति ।

ततो वालुकावस्सं समुट्ठापेसि । अतिसुखुमवालुका धूपायन्ता पज्जलन्ता आकासेनागन्त्वा वोधिसत्तस्स पादमूले दिव्वपुष्पानि हुत्वा निपत्तिसु ।

ततो कललवस्सं समुट्ठापेसि । तं कललं धूपायन्तं पज्जलन्तं आकासेनागन्त्वा वोधिसत्तस्स पादमूले दिव्वविलेपनं हुत्वा निपति ।

ततो इमिना भिसेत्वा सिद्धत्थं पलापेस्सामीति अन्धकारं समुट्ठापेसि । तं चतुरङ्गसमन्नागतं वियं महातमं हुत्वा वोधिसत्तं पत्वा सुरियप्पभावित्तं वियं अन्धकारं अन्तरवाधि । [७०]

एवं मारो इमाहि नवहि वातवस्सपासाणप्पहरणङ्गारकुक्कुळवालिकाकललन्धकारवुट्ठीहि वोधिसत्तं पलापेतुं अन्नक्कोत्तो—किं भणे ! तिद्धथ, इमं कुमारं गण्हथ, हनथ, पलापेथाति परिसं आणापेत्वा सयम्पि गिरिमेखलस्स हत्थिनो खन्वे निसिन्नो चक्कायुधं आदाय वोधिसत्तं उपसङ्कमित्वा—सिद्धत्थ ! उट्ठेहि एतस्मा पल्लङ्का नायं तुय्हं पापुणाति मय्हं एसो पापुणातीति आह ।

महासत्तो तस्स वचनं सुत्वा अबोच—मार ! नेव तथा दसपारमियो पूरिता, न उपपारमियो, न परमत्थपारमियो नापि पञ्चमहापरिच्चागा परिच्चत्ता न ब्रानत्थचरिया^२ न लोकत्थचरिया न बुद्धत्थचरिया पूरिता, नायं पल्लङ्को तुय्हं [७३] पापुणाति मय्हेवेसो पापुणातीति आह ।

मारो कुट्ठो कोधवेगं असहन्तो महापुरिसस्स चक्कायुधं विस्सज्जेसि । तं तस्स दसपारमियो

आवज्जेन्तस्स उपरिभागे मालावितानं हुत्वा अट्ठासि । तं किर खुरधारं चक्कायुधं अञ्जदा तेन कुट्टेन विस्सट्ठं एकघनपासाणे थम्भे वंसकळीरे विय छिन्दन्तं गच्छति । इदानीं पन तस्मिं मालावितानं हुत्वा ठिते अवसेसा मारपरिसा इदानीं पल्लङ्कतो वुट्ठाय पलायिस्सतीति महन्तमहन्तानि सेलकूटानि विस्सज्जेसुं । तानिपि महापुरिस्स दसपारमियो आवज्जेन्तस्स मालागुळभावं आपज्जित्वा भूमियं पतिसु ।

देवता चक्कवाळमुखवट्टियं ठिता गीवं पसारेत्वा सीसं उक्खिपित्वा उक्खिपित्वा नट्ठो वत भो सिद्धत्थकुमारस्स रुपसोभगप्पत्तो अत्तभावो किन्नु खो करिस्सतीति ओलोकेन्ति ।

ततो महापुरिसो पूरितपारमीनं बोधिसत्तानं अभिसम्बुज्जनदिवसे पत्तपल्लङ्को^१ मय्हं पापुणातीति वत्वा ठितं मारं आह—मार ! तुय्हं दानस्स दिन्नभावे को सक्खीति ।

मारो इमे एत्तका सक्खिनोति मारवलाभिमुखं हत्थं पसारेसि । तस्मिं खणे मारपरिसाय अहं सक्खि अहं सक्खीति पवत्तसद्दो पठविउद्रियनसद्दसदिसो अहोसि । अथ मारो महापुरिसं आह—सिद्धत्थ ! तुय्हं दानस्स दिन्नभावे को सक्खीति ।

महापुरिसो 'तुय्हं ताव दानस्स दिन्नभावे सचेतना सक्खिनो मय्हं पन इमस्मिं ठाने सचेतनो कोचि सक्खि नाम नत्थि, तिट्ठतु ताव मे अवसेसअत्तभावेसु दिन्नदानं वेस्सन्तरत्तभावे पन ठत्वा मय्हं सत्तसतकमहादानस्स ताव दिन्नभावे अयं अचेतनापि घनमहापठवी सक्खीति चीवरगम्भन्तरतो दक्खिणहत्थं अभिनीहरित्वा वेस्सन्तरत्तभावे ठत्वामया^२ सत्तसतकमहादानस्स दिन्नभावे त्वं सक्खी न सक्खीति [७१] महापठवीअभिमुखं हत्थं पसारेसि ।

महापठवी अहं ते तदा सक्खीति विरावसतेन विरावसहस्सेन विरावसतसहस्सेन मारवलं अवत्थरमाना विय उन्नदि ।

ततो महापुरिसे दिन्नं ते सिद्धत्थ ! महादानं उत्तमदानन्ति वेस्सन्तरदानं सम्मसन्ते सम्मसन्ते दियड्ढयोजनसतिको गिरिमेखलहत्थी जन्नुकेहि पतिट्ठासि । मारपरिसा दिसा विदिसा पलायि । द्वे एकमग्गेन गता नाम नत्थि । सीसाभरणानि चैव निवत्थवत्थानि च पहाय सम्मुखसम्मुखदिसाहि येव पलायिसु ।

ततो देवसङ्घा पलायमानं मारवलं दिस्सा [७४] मारस्स पराजयो जातो सिद्धत्थकुमारस्स जयो, जयपूजं करिस्सामाति नागा नागानं, सुपण्णा सुपण्णानं, देवता देवतानं, ब्रह्मानो ब्रह्मानं पेसेत्वा गन्धमालादिहत्था महापुरिस्स सन्तिकं बोधिपल्लङ्कं अगमंसु । एवं गतेसु च पन तेसु :—

“जयो हि बुद्धस्स सिरीमतो अयं
मारस्स च पापिमतो पराजयो,
उग्घोसयुं बोधिमण्डे पमोदिता
जयं तदा नागगणा महेसिनो ।
जयो हि बुद्धस्स सिरीमतो अयं
मारस्स च पापिमतो पराजयो,
उग्घोसयुं बोधिमण्डे पमोदिता
सुपण्णसङ्घापि जयं महेसिनो ।
जयो हि बुद्धस्स सिरीमतो अयं
मारस्स च पापिमतो पराजयो
उग्घोसयुं बोधिमण्डे पमोदिता
जयं तदा देवगणा महेसिनो ।

जयो हि बुद्धस्स सिरीमतो अयं
मारस्स च पापिमतो पराजयो,
उग्घोसयुं वोविमण्डे पमोदिता
जयं तदा ब्रह्मगणापि तादिनो” ति ।

अवसेसा दससु चक्कवाळसहस्सेसु देवता मालागन्धविलेपनेहि पूजयमाना नानपकारा श्रुतियो वदमाना अट्ठंसु ।

§ ५८. सम्बोधि या पत्ति

एवं धरमाने येव सुरिये महापुरिसो नारवलं विधमेत्वा चीवरपरि पतमानेहि बोधिगत्तवङ्कुरेहि रत्तपवाळदलेहि विय पूजियमानो^१ पठमे यामे पुव्वेनिवासजाणं अनुस्सरित्वा मज्झिमे दिव्वचक्खुं विसोधेत्वा पच्छिमे यामे पटिच्चसमुप्पादे जाणं ओतारेसि । [७२]

अयस्स द्वादसङ्गिकं पच्चयाकारं वट्टविवट्टवसेन अनुलोमपटिलोमतो सम्मसन्तस्स सम्मसन्तस्स दससहस्सीलोकधातु उदकपरियन्तं कत्वा द्वादसक्खत्तुं सङ्कम्पि ।

महापुरिसे पन दस सहस्सीलोकधातुं उन्नादेत्वा अरुणुगमनवेलाय सव्वञ्जुतजाणं [७५] पटिविज्झन्ते सकलदससहस्सी लोकधातु अलङ्कृतपटियत्ता अहोसि । पाचीनचक्कवाळमुखवट्टियं उस्सापितानं धजानं पटाकानं रंसियो पच्छिमचक्कवाळमुखवट्टियं पहरन्ति । तथा पच्छिमचक्कवाळमुखवट्टियं उस्सापितानं पाचीनचक्कवाळमुखवट्टियं, उत्तरचक्कवाळमुखवट्टियं उस्सापितानं दक्खिणचक्कवाळमुखवट्टियं, दक्खिणचक्कवाळमुखवट्टियं उस्सापितानं उत्तरचक्कवाळमुखवट्टियं पहरन्ति । पठवीतले उस्सापितानं पन धजानं पटाकानं ब्रह्मलोकं आहच्च अट्ठंसु । ब्रह्मलोके वट्ठानं पठवीतले पटिट्ठहिमु । दससहस्सचक्कवाले पुप्फूपगस्सक्खा पुप्फं गण्हिमु । फट्ठूपगस्सक्खा फलपिडिभारभरिता अहेसुं । खन्वेसु खन्वपट्टमानि पुप्फिंसु । साखामु साखापट्टमानि, लतासु लतापट्टमानि, आकासे ओलम्बकपट्टमानि सिलातलानि भिन्दित्वा उपहपरि सत्तसत्ता हुत्वा दण्डकपट्टमानि, उट्ठहिमु ।

दससहस्सीलोकधातु वट्टेत्वा विस्सट्ठमालागुळा विय सुसंथतपुप्फसन्धारो विय च अहोसि । चक्कवाळन्तरेसु अट्ठयोजनसहस्सलोकन्तरिका सत्तसुरियप्पभायपि अनोभासितपुव्वा एकोभासा अहेसुं । चतुरासीतियोजनसहस्सगम्भीरो महासमुद्धो मधुरोदको अहोसि । नदियो नप्पवत्तिंसु । जच्चन्धा रूपानि पत्तिंसु । जातिवधिरा सद्दं सुणिंसु । जातिपीठसप्पी पदसा गच्छिंसु । अन्दुवन्धनादीनि छिज्जित्वा^२ पत्तिंसु । एवं अपरिमाणेन सिरिविभवेन पूजियमानो नेकप्पकारेसु अच्छरियवम्मेसु पातुभूतेसु सव्वञ्जुतजाणं पटिविज्झित्वा सव्वयुद्धानं अविजहितउदानं उदानेसिः—

“अनेकजातिसंसारं सन्धाविस्सं अनिव्विसं,
गहकारकं गवेसन्तो दुक्खा जाति पुनप्पुनं ।
गहकारक ! दिट्ठोसि पुन गेहं न काहसि,
सव्वा ते फासुका भग्गा गहकूटं विसङ्खितं,^३
विसङ्खारगतं चित्तं तण्हानं खयमज्झगा” ति । [७६]

इति तुसितपुरतो पट्ठाय याव अयं बोधिमण्डे सव्वञ्जुतपत्ति, एत्तकं ठानं अविदूरेनिदानं नामाति वेदितव्वं ।

५. सन्तिके निदानं

सन्तिके निदानं पन “भगवा सावत्थियं विहरति जेतवने अनाथपिण्डकस्स आरामे, वेसालियं विहरति महावने कूटागारमालाय” न्ति एवं तेमु तेमु ठानेसु विहरतो तस्मिं तस्मिं ठाने येव लब्धतीति वुत्तं । किंचापि एवं वुत्तं अथ खो पन तं आदितो पट्ठाय एवं वेदितव्वं—

§ ५९. जयपल्लंको वरपल्लंको

इमं उदानं उदानेत्वा जयपल्लंके निसिन्नस्स हि भगवतो एतदहोसि—अहं कप्पसतसहस्साधिकानि चत्तारि असंखेय्यानि इमस्स पल्लंकस्स कारणा सन्धाविं । एत्तकं मे कालं इमस्सेव पल्लंकस्स कारणा मया अलंकतसीसं गोवाय छिन्दित्वा दिन्नं । मुअञ्जितानि अक्खीनि, हृदयमंसं उव्वत्तेत्वा दिन्नं । जालियकुमार-सदिसा पुत्ता, कण्हाजिनाकुमारीसदिसा धीतरो, महीदेवीसदिसा भरियायो च परेसं दासत्थाय दिन्ता । अयं मे पल्लंको जयपल्लंको वरपल्लंको च । एत्थ मे निसिन्नस्स संकप्पा परिपुण्णा । न ताव इतो वुट्ठहि-स्सामीति । अनेककोटिसतसहस्सा समापत्तियो समापज्जन्तो सत्ताहं तत्थेव निसीदि यं सन्धाय वुत्तं :- अथ खो भगवा सत्ताहं एकपल्लंकेन निसीदि विमुत्तिमुखपटिसंवेदी”^१ ति ।

§ ६०. अनिमिसचेतियं

अयेकच्चानं देवतानं अज्जापि नून सिद्धत्थस्स कनव्वकिच्चं अत्थि पल्लंकास्मि हि आलयं न विज-हतीति परिवितक्को उदपादि । सत्था देवतानं वितक्कं अत्वा तासं वितक्कवूपसमनत्थं वेहासं अब्भुगन्त्वा यमकपाटिहारियं दस्सेसि । महावोविमण्डस्मि हि कतयमकपाटिहारियं च जातिसमागमे कतपाटिहारियं च पाटिकपुत्तसमागमे^२ कतपाटिहारियं च सव्वं गण्डम्बरुक्खमूले यमकपाटिहारियसदिसं अहोसि । एवं सत्था इमिना पाटिहारियेन देवतानं वितक्कं वूपसमेत्वा पल्लंकतो ईसकं पाचीननिसित्ते उत्तरदिसाभागे ठत्वा इमस्मि वत्त मे पल्लंके सव्वञ्जुतआणं पटिविद्वन्ति चत्तारि असंखेय्यानि कप्पसतसहस्सञ्च पूरितानं पारमीनं फलाधिगमनट्ठानं पल्लंकं अनिमिमेहि अक्खीहि ओलोकयमानो सत्ताहं वीतिनामेसि । तं ठानं अनिमिसचेतियं नाम जातं ।

§ ६१. रतनचङ्कमचेतियं

अयं पल्लंकस्स च ठितट्ठानस्स च अन्तरा चंकमं मापेत्वा पुरत्थिमपच्छिमतो आयंते [७७] रतनचंकमे चंकमन्तो सत्ताहं वीतिनामेसि । तं ठानं रतनचंकमचेतियं नाम जातं ।

§ ६२. रतनघरं

चतुत्थे पन सत्ताहे वोवितो पच्छिमुत्तरदिसाभागे देवता रतनघरं मापरियसु । तत्थ पल्लंकेन निसी-दित्वा अभिधम्मपिटर्क विसेसतो चैत्थ अनन्तनयं समन्तपट्ठानं विचिनन्तो सत्ताहं वीतिनामेसि ।

अभिधम्मिका पनाहुः—“रतनघरं नाम न रतनमयं गेहं । सत्तन्नं पन पकरणानं सम्मसितट्ठानं रतनघरं” न्ति । यस्मा पनेत्थ उभोपेते परियाया युज्जन्ति तस्मा उभयम्पेतं गहेतव्वमेव । ततो पट्ठाय पन तं ठानं रतनघरचेतियं नाम जातं । [७४]

§ ६३. येन अजपालनिग्रोधो

एवं वोधिसमीपे येव चत्तारि सत्ताहानि वीतिनामेत्वा पञ्चमे सत्ताहे वोधिरुक्खमूला येन अजपालनि-ग्रोधो तेनुपसंक्रमि । तत्रापि धम्मं विचिनन्तो येव विभुत्तिमुखं^३ पटिसंवेदेन्तो निसीदि ।

तस्मिं समये मारो देवपुत्तो एत्तकं कालं अनुव्रन्वन्तो ओतारापेखोपि इमस्स किञ्चि खलितं नाहस । अतिककन्तोदानि एस मम वसन्ति दोमनस्सप्पत्तो महामग्गे निसीदित्वा सोळस कारणानि चित्तेन्तो भूमियं सोळस लेखा कड्ढि । “अहं ऐसां विय दानपारमिं न पूरेसि तेनम्हि इमिना सदिसो न जातो” ति एकं

लेखं कड्ढि । तथा “अहं एसो विय सीलपारमि नेक्खम्मपारमि पञ्जापरमि विरियपारमि खन्तिपारमि सच्चपारमि अधिठानपारमि मेत्तापारमि उपेक्खापारमि न पूरेसि तेनम्हि इमिना सदिसो न जातो” ति दसमं लेखं कड्ढि । अहं एसो विय असाधारणस्स आसयानुसयजाणस्स इन्द्रियपरोपरियजाणस्स महाकरुणास-
मापत्तिजाणस्स यमकपाटिहारियजाणस्स अनावरणजाणस्स सव्वञ्जुतजाणस्स पटिवेधाय उपनिस्सयभूता
दसपारमियो न पूरेसि तेनम्हि इमिना सदिसो न जातो” ति सोळसमं लेखं कड्ढि । एवं इमेहि कारणेहि
महामग्गे सोळस लेखा कड्ढमानो^१ निसीदि ।

तस्मिं समये तण्हा अरती रागा चाति तिस्सो मारधीतरो पिता नो न पञ्जायति कहं नुखो एतरहीति
ओलोकयमानातं दोमनस्सप्पत्तं भूमियं विलिखमानं दिस्वा पितुसन्तिकं गन्त्वा कस्मासि तात ! दुक्खी दुम्मनोसीति
पुच्छिषु ।

अम्मा, अयं महासमणो मय्हं वसं अतिक्कन्तो । एत्तकं कालं ओलोकेन्तो ओतारमस्स ददुं
नासक्खि तेनम्हि दुक्खी दुम्मनोति । [78]

यदि एवं मा चिन्तयित्थ मयमेतं अत्तनो वसे कत्वा आदाय आगमिस्सामाति ।

न सक्का अम्मा ! एसो केनचि वसे कातुं । अचलाय सद्धाय पतिट्ठितो एसो पुरिसोति ।

तात ! मयं इत्थियो नाम, इदानीं नं रागपासादीहि बन्धित्वा आनेस्साम । तुम्हे मा
चिन्तयित्थाति ।

ता इतो भगवन्तं उपसंकमित्वा पादे ते समण ! परिचारेस्सामाति आहंसु । भगवानेव
तासं वचनं मनसि अकासि न अक्खीनि उम्मीलेत्वा ओलोकेसि अनुत्तरे उपधिसंखये विमुत्तमानसो
विवेकसुखञ्चेव अनुभवन्तो निसीदि । पुन मारधीतरो “उच्चावचा खो पुरिसानं अधिप्पाया,
केसञ्चि कुमारिकासु पेमं होति, केसञ्चि पठमवये ठितासु, केसञ्चि मज्झिमवये ठितासु, केसञ्चि
पच्छिमवये ठितासु । यन्नून मयं नानप्पकारेहि रूपेहि पलोभेय्यामा” ति [७५] एकमेका कुमारिवण्णादि-
वसेन सतं सतं अत्तभावे अभिनिम्मिनित्वा कुमारियो अविजाता सक्खिजाता दुविजाता मज्झिमित्थियो महिं-
त्थियो च हुत्वा छक्खत्तुं भगवन्तं उपसंकमित्वा पादे ते समण परिचारेस्सामाति आहंसु । तम्पि भगवा न मनसा-
कासि यथा तं अनुत्तरे उपधिसंखये विमुत्तो ।

केचि पनाचरिया वदन्तिः—“ता महित्थिभावेन उपगता दिस्वा भगवा एवमेवं एता खण्डदन्ता
पलितकेसा होन्तूति अधिठ्ठासी” ति तं न गहेतव्वं । न हि सत्था एवरूपं अधिठ्ठानं करोति । भगवा पन “अपेथ
तुम्हे किं दिस्वा एव वायमथ ? एवरूपं नाम अवीतरागादीनं पुरतो कातुं वट्ठति । तथागतस्स पन रागो पहीनो,
दोसो पहीनो, मोहो पहीनो” ति । अत्तनो किलेसप्पहाणं आरब्धः—

“यस्स जितं नावजीयति जितमस्स नो याति कोचि लोके ।

तं बुद्धमनन्तगोचरं अपदं केन पदेन नेस्सथ ॥

यस्स जालिनी विसत्तिका तण्हा नत्थि कुहिञ्चि नेतवे ।

तं बुद्धमनन्तगोचरं अपदं केन पदेन नेस्सथा” ति ।

इमा धम्मपदे बुद्धवग्गे द्वे गाथा वदन्तो धम्मं कथेसि । ता सच्चं किर नो पिता अवोच “अरहं सुगतो
लोके न रागेन [79] सुवानयो” ति आदीनि वत्वा पितु सन्तिकं अगमंसु ।

भगवापि तत्थ सत्ताहं वीतिनामेत्वा मुचलिन्दमूलं^२ अगमासि ।

§ ६४. मुचलिन्दं, राजायतनं

तत्थ सत्ताहवद्दल्लिकाय^३ उण्णन्नाय सीतादिपटिवाहनत्थं मुचलिन्देन नागराजेन सत्तक्खत्तुं भोगेहि
परिक्खित्तो असम्मायं गन्धकुटियं विहरन्ता विय विमुत्तिसुखं पटिसंवेदियमानो सत्ताहं वीतिनामेत्वा राजायतनं

१ रो०—आकड्ढमानो । २ रो०—मुचलिन्दं । ३ रो०—सत्ताहं वीतिनामेत्वा वद्दल्लिकाय ।

उपसंकमि । तत्थापि विमुत्तिसुखपटिसंवेदीयेव निसीदि ।

एतावता सत्त सत्ताहानि परिपुण्णानि । एत्थन्तरे नेव मुखधोवनं न सरीरपटिजगनं न आहार-
किच्चं अहोसि । ज्ञानसुखेन मग्गसुखेन फलसुखेनेव वोतिनामेसि ।

अथस्स तस्मिं सत्तसत्ताहमत्थके एकूनपञ्चासतिमे दिवसे तत्थ निसिन्नस्स मुखं धोविससामीति चित्तं
उदपादि । सक्को देवानमिन्दो अगदहरीटकं आहरित्वा अदासि । सत्था तं परिभुज्जि । तेनस्स सरीरवळ्ज्जं
अहोसि । अथस्स सक्को येव नागलतादन्तकट्ठं चेव मुखधोवनउदकं च अदासि । सत्था तं दन्तकट्ठं खादित्वा
अनोत्तदहे उदकेन मुखं धोवित्वा तत्थेव राजायतनमूले निसीदि । [७६]

§ ६५. तपस्सुभल्लिका नाम द्वे वाणिजा

तस्मिं समये तपस्सुभल्लिका^१ नाम द्वे वाणिजा पञ्चहि सकटसतेहि उक्कलाजनपदा मज्झिमदेसं
गच्छन्ता अत्तनो वातिसालोहिताय देवताय सकटानि सन्निरुम्भित्वा सत्थुआहारसम्पादने उस्साहिता मन्थं च
मघुपिण्डकं च आदाय पतिगण्हातु नो भन्ते भगवा इमं आहारं अनुकम्पं उपादायाति सत्थारं उपसंकमित्वा अट्ठंसु ।

भगवा पायासं पटिगहणदिवसे येव पत्तस्स अन्तरहितत्ता न खो तथागता हत्थेसु पतिगण्हन्ति
किम्हि नु खो अहं पतिगण्हेय्यन्ति चिन्तेसि । अथस्स चित्तं बत्वा चतूहि दिसाहि चत्तारो महाराजानो इन्दनी-
लमणिमये पत्ते उपनामेसु^२ । भगवा ते पटिक्खिपि । पुन मुग्गवण्णसेलमये चत्तारो पत्ते उपनामेसु^३ । भगवा चतु-
न्तम्पि देवपुत्तानं अनुकम्पाय चत्तारोपि पत्ते पटिगहेत्वा उपरूपरि ठपेत्वा एको होतूति अधिट्ठहि । चत्तारोपि
मुखवट्ठियं पञ्चायमानलेखा हुत्वा मज्झिमेन पमाणेन एकत्तं उपगमिसु । भगवा तस्मिं पच्चग्धे सेलमये पत्ते
आहारं पतिगणिहत्वा परिभुज्जित्वा अनुभोदनं अकासि ।

द्वे भातरो वाणिजा बुद्धं च धम्मं च सरणं [८०] गन्त्वा द्वे वाचिकउपासका अहेसु^४ । अथ
तेसं एको नो भन्ते ! परिचरितव्वट्ठानं देधाति वदन्तानं दक्खिणेन हत्थेन अत्तनो सीसं परामसित्वा केसधातुयो
अदासि । ते अत्तनो नगरे ता धातुयो अन्तोपक्खिपित्वा चेतियं पटिट्ठापेसु^५ ।

§ ६६. ब्रह्मा धम्मदेसनं आयाचि

सम्मासम्बुद्धोपि खो ततो वुट्ठाय पुन अजपालनिग्रोधमेव गन्त्वा निग्रोधमूले निसीदि । अथस्स तत्थ
निसीन्नमत्तस्सेव अत्तना अधिगतस्स धम्मस्स गम्भीरत्तं पच्चवेक्खन्तस्स सब्बबुद्धानं आचिण्णो “अधिगतो खो
‘म्यायं धम्मो’^२ ति परेसं धम्मं अदेसेतुकाम्यताकारप्पवत्तो वितक्को उदपादि । अथ ब्रह्मा सहम्पति “नस्सति वत
भो ! लोको विनस्सति वत भो ! लोको” ति दसहि चक्कवाळसहस्सेहि सक्कसुयामसन्तुसितसुनिम्मितवसवत्ती-
महाब्रह्मानो आदाय सत्थु सन्तिकं गन्त्वा “देसेतु भन्ते ! भगवा धम्मं देसेतु सुगतो धम्म” न्ति आदिना नयेन
धम्मदेसनं आयाचि ।

§ ६७. धम्मचक्कपवत्तनं

सत्था तस्स पटिञ्जं दत्वा कस्स नु खो अहं पठमं धम्मं देसेय्यन्ति चिन्तेन्तो आळारो पण्डितो सो इमं
धम्मं खिप्पं आजानिस्सतीति चित्तं उप्पादेत्वा पुन ओलोकेन्तो तस्स सत्ताहकालकतभावं बत्वा उट्ठं आवज्जेसि ।
तस्सापि अभिदोसकालकतभावं अत्वा बहुपकारा खो मे पञ्चवग्गिया भिक्खूति पञ्चवग्गिये आरव्वभ मनसिकारं
कत्वा कहन्नुखो ते एतरहि [७७] विहरन्तीति आवज्जेन्तो वाराणसियं मिगदायेति बत्वा तत्थ गन्त्वा धम्मचक्कं
पवत्तेस्सामीति कतिपाहं वोधिमण्डसामन्ता^३ येव पिण्डाय चरन्तो विहरित्वा आसाळ्हिपुण्णमासियं वाराणसि
गमिस्सामीति चातुहसियं पच्चूससमये पभाताय रत्तिया कालस्सेव पत्तचीवरमादाय अट्ठारसयोजनमग्गं पटिपन्नो
अन्तरामग्गे उपकं नाम आजीवकं दिस्वा तस्स अत्तनो बुद्धभावं आचिक्खित्वा तं दिवसं येव सायण्हसमये इसिपत्तनं
अगमांसि ।

पञ्चवग्गिया थरा तथागतं दूरतोव आगच्छन्तं दिस्वा “अयं आवुसो ! समणो गोतमो पच्चयवाहुल्लाय
आवत्तित्वा परिपुण्णकायो फीतिन्द्रियो^४ सुवण्णवण्णो हुत्वा आगच्छति इमस्स अभिचोदनादीनि न करिस्साम

महाकुलप्पसुतो खो पनेस आसनाभिहारं अरहति तेनस्स आसनमत्तं पञ्जापेस्सामा” ति कतिकं अकंसु ।

भगवा सदेवकस्स लोकस्स चित्ताचारं जाननसमत्येन जाणेन किन्नुखो इमे चिन्तयिसूति आवज्जित्वा चित्तं अञ्जासि । अथ ने सव्वदेवमनुस्सेसु अनोदिस्सकवसेन [81] फरणसमत्थं मेत्तचित्तं संखिपित्वा ओदिस्सकवसेन मेत्तचित्तं फरि । ते भगवता मेत्तचित्तेन फुट्ठा^१ तथागते उपसंकमन्ते सकाय कतिकाय सण्ठातुं असक्कोन्ता अभिवादनपच्चुट्ठानादीनि सव्वकिच्चानि अकंसु । सम्बुद्धभावं पनस्स अजानमाना केवल नामेन च आवुसोवादेन च समुदाचरन्ति ।

अथ ने भगवा “मा भिक्खवे ! तथागतं नामेन च आवुसोवादेन च समुदाचरथ, अरहं^२ भिक्खवे ! तथागतो सम्मासम्बुद्धो” ति अत्तनो बुद्धभावं सञ्जापेत्वा पञ्चत्तवरबुद्धासने निसिन्नो उत्तरासाल्हनक्खत्तयोगे वत्तमाने अट्ठारसहि ब्रह्मकोटीहि परिवुतो पञ्चवग्गिये थरे आमन्तेत्वा धम्मचक्कप्पवत्तनसुत्तं देसेसि । तेसु अञ्जाकोण्डञ्जत्थेरो देसनानुसारेण जाणं पेसेन्तो सुत्तपरियोसाने अट्ठारसहि ब्रह्मकोटिहि सद्धि सोतापत्ति-फले पतिट्ठासि । सत्था तत्थेव वस्सं उपगन्त्वा पुन दिवसे वप्पत्थेरं ओवदन्तो विहारे येव निसीदि । सेसा चत्तारो पिण्डाय चरिसु । वप्पत्थेरो पुव्वणहेयेव सोतापत्तिफलं पापुणि । एतेनेव उपायेन पुनदिवसे मद्दियत्थेर पुनदिवसे महानामत्थेर पुनदिवसे अस्सजित्थेरन्ति सव्वे सोतापत्तिफले पतिट्ठापेत्वा पञ्चमियं पक्खस्स पञ्चपि जने सन्निपातेत्वा अनत्तलक्खणसुत्तन्तं देसेसि । देसनापरियोसाने पञ्चपि थरा अरहत्तफले पतिट्ठहिंसु । [७८]

§ ६८. चरथ भिक्खवे चारिकन्ति

अथ सत्था यसस्स कुलपुत्तस्स उपनिस्सयं दिस्वा तं रत्तिभागे निव्विज्जित्वा गेहं पहाय निक्खन्तं एहि यसाति पक्कोसित्वा तस्मिं येव रत्तिभागे सोतापत्तिफले पतिट्ठापेसि । पुनदिवसे अरहत्ते पतिट्ठापेत्वा अपरेपि तस्स सहायके चतुपण्णासजने एहि भिक्खु पव्वज्जाय पव्वाजेत्वा अरहत्तं पापेसि ।

एवं लोके एकसट्ठिया अरहन्तेसु जातेसु सत्था वुत्थवस्सो पवारेल्ला ‘चरथ भिक्खवे ! चारिकन्ति’ सट्ठि भिक्खू दिसासु पेसेत्वा सयं उरुवेलं गच्छन्तो अन्तरामग्गे कप्पासिकवनसण्डे तिसंजने भद्दवग्गियकुमारे विनेसि । तेसु सव्वपच्छिमको सोतापन्नो सञ्जुत्तमो अनागामी अहोसि । तेपि सव्वे एहिभिक्खुभावेनेव पव्वाजेत्वा दिसासु पेसेत्वा सयं उरुवेलं गन्त्वा अड्ढुड्ढानि पाटिहारियसहस्सानि दस्सेत्वा उरुवेलकस्सपादयो सहस्सजटिल-परिवारे तेभातिकजटिले विनेत्वा एहि-भिक्खुभावेनेव पव्वाजेत्वा गयासीसे निसीदापेत्वा आदित्तपरियायदेसनाय अरहत्ते पतिट्ठापेत्वा तेन अरहन्तसहस्सेन परिवुतो विम्बिसाररञ्जो दिन्नं [82] पटिञ्जं मोचेस्सामीति राजगहनगरूपचारे लट्ठिवनुय्यानं अगमासि ।

§ ६९. भगवा राजगहे

राजा उय्यानपालस्स सन्तिका सत्था आगतोति सुत्वा द्वादसनहुतेहि ब्राह्मणगहपतिकेहि परिवुतो सत्थारं उपसंकमित्वा चक्कविचित्तलेसु सुवण्णपट्टवितानं विय पभासमुदयं विस्सज्जेन्तेसु तथागतस्स पादेसु सिरसा निपतित्वा एकमन्तं निसीदि सद्धि परिसाय । अथ खो तेसं ब्राह्मणगहपतिकानं एतदहोसि किन्नुखो महास-मणो उरुवेलकस्सपो ब्रह्मचरियं चरति उदाहु उरुवेलकस्सपो महासमणोति । भगवा तेसं चेतसा चेतो परिवितक्कमञ्जाय थेरं गाथाय अज्झभासिः—

“किमेव दिस्वा उरुवेलवासी पहासि अग्गिं किसको वदानो ।

पुच्छामि तं कस्सप ! एतमत्थं कथं पहीनं तव अग्गिहुत्त ॥” न्ति

थेरोपि भगवतो अधिप्पायं विदित्वाः—

“रूपे च सदे च अथो रसे च कामित्थियो चाभिवदन्ति यञ्जा ।

एतं मलन्ति उपधीसु अत्वा तस्मा न थिट्ठे न हुते अरञ्जि ॥” न्ति^३ ।

इमं गाथं वत्वा अत्तनो सावकभावप्पकासनत्थं तथागतस्स पादपीठे सीसं ठपेत्वा सत्था मे भन्ते

भगवां सावकोहमस्मीति वत्वा एकतालं द्वितालं तितालान्ति याव सत्ततालप्पमाणं [७९] सत्तक्खत्तुं वेहासं अब्भुगन्त्वा आरुय्ह तथागतं वन्दित्वा एकमन्तं निसीदि ।

तं पाटिहारियं दिस्वा महाजनो अहो ! महानुभावा बुद्धो एवं थामगतदिट्ठिको नाम अत्तानं अरहाति मञ्जमानो उरुवेलकस्सपोपि दिट्ठिजालं भिन्दित्वा तथागतेन दमितोति सत्थु गुणकथं येव कथेसि ।

भगवा नाहं इदानीमेव उरुवेलकस्सपं दमेमि अतीतेपि एस मया दमितो येवाति वत्वा इमिस्सा अत्थुप्पत्तिया महानारदकस्सपजातकं कथेत्वा चत्तारि सच्चानि पकासेसि । मगधराजा एकादसहि नहुतेहि सद्धि सोतापत्तिफले पतिट्ठासि । एकं नहुतं उपासकत्तं पटिवेदेसि । [83]

राजा सत्थु सन्तिके निसिन्नो येव पञ्च अस्सासके पवेदेत्वा सरणं गन्त्वा स्वातनाय निमन्तेत्वा आसना वुट्ठाय भगवन्तं पदक्खिणं कत्वा पक्कामि ।

पुनदिवसे येहि च भगवा दिट्ठो येहि च आदिट्ठो सव्वेपि राजगहवासिनो अट्ठारसकोटिसंखा मनुस्सा तथागतं दट्ठुकामा पातोव राजगहतो लट्ठिवनं अगमंसु । तिगावुतमग्गो नप्पहोसि । सकललट्ठिवनुय्यानं निरन्तरं फुटं^१ अहोसि । महाजनो दसवलस्स रूपगप्पत्तं अत्तभावं पस्सन्तो तित्ति कातुं नासक्खि । वण्णभूमि नामेसा एवरूपेसु हि ठानेसु तथागतस्स लक्खणानुव्यञ्जनादिप्पभेदा सव्वापि रूपकायसिरि वण्णेत्वा ।

एवं रूपगप्पत्तं दसवलस्स सरीरं पस्समानेन महाजनेन निरन्तरं फुटे उय्याने च मग्गे च एकभिक्खुस्सापि निक्खमणोकासो नाहोसि । तं दिवसं किर भगवा छिन्नभत्तो भवेय्य तं मा अहोसीति सक्कस्स निसिन्नासनं उण्हाकारं दस्सेसि । सो आवज्जमानो तं कारणं जत्वा माणवकवण्णं अभिनिम्मिनित्वा बुद्धधम्मसंघपटिसंयुत्तथुत्तियो वदमानो दसवलस्स पुरतो ओतरित्वा देवानुभावेन ओभासं कत्वाः—

“दन्तो दन्तेहि सह पुराणजटिलेहि विप्पमुत्तेहि ।

सिगीनिक्खसुवण्णो राजगहं पाविसि भगवा ॥

मुत्तो मुत्तेहि सह पुराणजटिलेहि ।

सिगीनिक्खसुवण्णो राजगहं पाविसि भगवा ॥

तिण्णो तिण्णेहि सह पुराणजटिलेहि ।

सिगीनिक्खसुवण्णो राजगहं पाविसि भगवा ॥

दसवासो^२ दसवलो दसधम्मविदू दसहि चुपेतो ।

सो दससतपरिवारो राजगहं पाविसि भगवा ॥” ति । [८०]

इमाहि गाथाहि सत्थु वण्णं वदमानो पुरतो पायासि । महाजनो माणवकस्स रूपसिरि दिस्वा अतिविय अभिरूपो अयं माणवको न खो पनम्हेहि दिट्ठपुव्वोति चिन्तेत्वा कुतो अयं माणवको कस्स वा अयन्ति आह । ते सुत्वा माणवोः—

“यो धीरो सव्ववी दन्तो बुद्धो अप्पटिपुगलो ।

अरहं सुगतो लोके तस्साहं परिचारको ॥” ति ।

गाथं आह । सत्था सक्केन कतोकासं मग्गं पटिपज्जित्वा [84] भिक्खुसहस्सपरिवृतो राजगहं पाविसि । राजा बुद्धपमुखस्स संघस्स महादानं दत्वा अहं भन्ते ! तीणि रतनानि विना वत्तिनुं न सक्खिस्सामि वेलाय वा अवेलाय वा भगवतो सन्तिकं आगमिस्सामि लट्ठिवनुय्यानं च नाम अतिदूरे इदं पनम्हाकं वेळुवनं नाम उय्यानं नातिदूरे नाच्चासन्ने भमनागमनसम्पन्नं बुद्धारहं सेनासनं इदं मे भगवा पतिगणहातूति सुवण्णभिकारेनेव पुष्कगन्धवासितं मणिवण्णउदकं आदाय वेळुवनुय्यानं परिच्चजन्तो दसवलस्स हत्थे उदकं पातेसि । तस्मिं आरामपटिग्गहणे बुद्धसासनस्स मूलानि ओतिण्णानीति महापठवी कम्पि । जम्बुदीपस्मिं हि ठपेत्वा वेळुवनं अज्जं पठवि कम्पेत्वा गहितसेनासनं नाम नत्थि । तम्बपणिदीपेपि ठपेत्वा महाविहारं अज्जं पठवि कम्पेत्वा

गहितसेनासनं नाम नत्थि । सत्था वेळुवनारामं पटिग्गहेत्वा रञ्जो अनुमोदनं कत्वा उट्ठायासना भिक्खुसंघ-
परिवृतो वेळुवनं अगमासि ।

§ ७०. सारिपुत्तो च मोग्गल्लानो च

तस्मिं खो पन समये सारिपुत्तो च मोग्गल्लानो चाति द्वे परिव्वाजका राजागहं उपनिस्साय विहरन्ति
अमतं परियेसमाना । तेसु सारिपुत्तो अस्सजित्थेरं पिण्डाय पविट्ठं दिस्वा पसन्नचित्तो पयिरूपासित्वा “ये धम्मा
हेतुप्पभवा” ति गाथं सुत्वा सोतापत्तिफले पतिट्ठाय अत्तनो सहायकस्स मोग्गल्लानपरिव्वाजकस्सापि तमेव
गाथं अभासि । सोपि सोतापत्तिफले पतिट्ठहि ते उभोपि सञ्जयं ओलोकेत्वा अत्तनो परिसाय सद्धिं सत्थु सन्तिके
पव्वजिसु । तेसु महामोग्गल्लानो सत्ताहेनेव अरहत्तं पापुणि । सारिपुत्तत्थेरो अड्ढमासेन । उभोपि जने सत्था
अगसावकट्ठाने ठपेसि । सारिपुत्तत्थेरेन अरहत्तप्पत्तदिवसे येव सावकसन्निपातं अकासि ।

§ ७१. भगवा कपिलवत्थुं अगमासि ।

तथागते पन तस्मिञ्जेव वेळुवनुय्याने विहरन्ते सुद्धोदनमहाराजा पुत्तो किर मे छ वस्सानि दुक्कर-
चारिकं चरित्वा परमाभिसम्बोधिं पत्वा पवत्तवरधम्मचक्को^१ राजगहं निस्साय वेळुवने विहरतीति सुत्वा अञ्ज-
तरं अमच्चं आमन्तेसि । [८१] एहि भणे ! पुरिससहस्सपरिवारो राजगहं गन्त्वा मम वचनेन “पिता वो सुद्धोदनमहा-
राजा दट्ठुकामो” ति वत्वा पुत्तं मे गण्हित्वा एहीति आह । सो एव देवाति रञ्जो वचनं सिरसा सम्पटिच्छित्वा
पुरिससहस्सपरिवारो खिप्पमेव सट्ठियोजनमगं गन्त्वा दसवलस्स चतुपरिसमञ्जे निसीदित्वा धम्मदेसनवेलाय
विहारं पाविसि । सो तिट्ठतु ताव रञ्जो पहितसासनन्ति परिसपरियन्ते ठितो सत्थु धम्मदेसनं सुत्वा यथाठितोव
सद्धिं पुरिस [८५] सहस्सेन अरहत्तं पत्वा पव्वज्जं याचि । भगवा एथ भिक्खवोति हत्थं पसारेसि । सव्वे तं
खणं येव इद्धिमयपत्तचीवरधरा वस्ससतिकत्थेरा विय अहेसुं । अरहत्तप्पत्तकालतो पट्ठाय पन अरिया नाम
मज्झत्ताव होन्तीति रञ्जो पहितसासनं दसवलस्स न कथेसि ।

राजा नेव गतको आगच्छति न सासनं सूयतीति एहि भणे ! त्वं गच्छाति तेनेव नियामेन अञ्जं अमच्चं
पेसेसि । सोपि गन्त्वा पुरिमनयेनेव सद्धिं परिसाय अरहत्तं पत्वा तुण्ही अहोसि । राजा एतेनेव नियामेन पुरिसस-
हस्सपरिवारे नव अमच्चे पेसेसि । सव्वे अत्तनो किच्चं निट्ठपेत्वा तुण्हीभूता तत्थेव विहरिंसु ।

राजा सासनमत्तकम्पि आहरित्वा आचिक्खन्तं अलभित्वा चिन्तेसि-“एत्तका जना मयि सिनेहाभावेन
सासनमत्तम्पि न पच्चाहरिंसु, को नुखो मम वचनं करिस्सती” ति सव्वं राजवलं ओलोकेन्तो कालुदायिं अद्दसि ।
सो किर रञ्जो सव्वत्थसाधको अमच्चो अव्वन्तरिको अतिविस्सासिको बोधिसत्तेन सद्धिं एकदिवसे जातो सह-
पंसुकीळितो सहायो । अथ नं राजा आमन्तेसि-“तात ! कालुदायि अहं मम पुत्तं पस्सितुकामो नवपुरिससहस्सानि
पेसेसि एकपुरिसोपि आगन्त्वा सासनमत्तं आरोचेन्तोपि नत्थि । दुज्जानो खो पन मे जीवितन्तरायो अहं
जीवमानोव पुत्तं दट्ठुं इच्छामि सक्खिस्ससि नुखो मे पुत्तं दस्सेतु” न्ति ?

सक्खिस्सामि देव ! सचे पव्वजितुं लभिस्सामीति ।

तात ! त्वं पव्वजित्वा अपव्वजित्वा वा मय्हं पुत्तं दस्सेहीति आह ।

सो साधु देवाति रञ्जो सासनं आदाय राजगहं गन्त्वा सत्थु धम्मदेसनवेलाय परिसपरियन्ते ठितो
धम्मं सुत्वा सपरिवारो अरहत्तफलं पत्वा एहिभिक्खुभावे पतिट्ठसि ।

सत्था वुद्धो हुत्वा पठमं अन्तोवस्सं इसिपत्तने वसित्वा वुत्थवस्सो पवारेत्वा उरुवेलं गन्त्वा तत्थ
तयो मासे वसन्तो तेभातिकजटिले विनेत्वा भिक्खुसहस्सपरिवारो फुस्समासपुण्णमाय राजगहं गन्त्वा द्वे मासे
वसि । एत्तावता वाराणसितो निक्खमन्तस्स पञ्च मासा जाता सकलो हेमन्तो अतिककन्तो उदायित्थेरस्स [८२]
आगतदिवसतो पट्ठाय सत्तट्ठदिवसा वीतिवत्ता । सो फग्गुणीपुण्णमासियं चिन्तेसि अतिककन्तो हेममन्तो
वसन्तसमयो अनुप्पत्तो, मनुस्सेहि सस्सादीनि उद्धरित्वा सम्मुखसम्मुखट्ठानेहि मग्गा दिन्ना हरिततिणसञ्छन्ना

पठवी, सुपुष्पिता वनसण्डा पटिपज्जनक्खमा मग्गा, कालो दसवलस्स जातिसंगहं कातुन्ति । अथ भगवन्तं
[४६] उपसंकमित्वाः—

“अंगारिनोदानि दुमा भदन्ते ! फलेसिनो छदनं विप्पहाय ।

ते अच्चिमन्तोव पभासयन्ति समयो महावीर ! भगीरसानं ।

नातिसीतं नातिउण्हं नातिदुग्गिक्खल्लतकं ।

सद्दला हरिता भूमि एस कालो महामुनी ।” ति ।

सट्ठिमत्ताहि गाथाहि दसवलस्स कुलनगरं गमनत्थाय गमनवण्णं वण्णेसि ।

अथ नं सत्था किन्नुखो उदायि ! मधुरस्सरेन गमनवण्णं वण्णेसीति आह । भन्ते ! तुम्हाकं पिता सुद्धो-
दनो महाराजा पस्सितुकामो, करोथ जातकानं संगहन्ति । साधु उदायि ! करिस्सामि जातकानं संगहं । भिक्खु-
संघस्स आरोचेहि गमिकवत्तं पूरेस्सन्तीति । साधु भन्तेति थेरो आरोचेसि । भगवा अंगमगधवासीनं कुलपुत्तानं
दसहि सहस्सेहि कपिलवत्थुवासीनं दसहि सहस्सेहीति सब्बेहेव वीसतिसहस्सेहि खीणासवभिक्खूहि परिवुतो
राजगहा निक्खमिन्त्वा दिवसे दिवसे योजनं गच्छति । राजगहतो सट्ठिषोजनं कपिलवत्थुं द्वीहिमासेहि पापुणि-
स्सामीति अतुरितचारिकं पक्कामि । थेरोपि भगवतो निक्खन्तभावं रञ्जो आरोचेस्सामीति वेहासं अब्भुगन्त्वा
रञ्जो निवेसने पातुरहोसि । राजा थेरं दिस्वा तुट्ठचित्तो महारहे पल्लंके निसीदापेत्वा अत्तनो पटियादितस्स
नानगरसभोजनस्स पत्तं पूरेत्वा अदासि । थेरो उट्ठाय गमनाकारं दस्सेसि । निसीदित्वा भुञ्ज ताताति । सत्थु
सन्तिकं गन्त्वा भुञ्जिस्सामि महाराजाति । कहं पन सत्थाति । वीसतिभिक्खुसहस्सपरिवारो तुम्हाकं दस्सनत्थाय
चारिकं निक्खन्तो महाराजाति । राजा तुट्ठमानसो आह, तुम्हे इमं परिभुञ्जित्वा याव मम पुत्तो मं नगरं
पापुणाति तावस्स इतोव पिण्डपातं पटिहरथाति । थेरो अधिवासेसि । राजा थेरं परिवसित्वा पत्तं गन्धचुण्णेन
उव्वट्ठेत्वा उत्तमभोजनस्स पूरेत्वा तथागतस्स देयाति थेरस्स हत्थे पटिदत्तापेसि । थेरो सब्बेसं पस्सन्तानं येव
पत्तं आकासे खिपित्वा सयम्पि वेहासं अब्भुगन्त्वा पिण्डपातं आहरित्वा सत्थु हत्थे ठपेसि । [८३] सत्था तं
परिभुञ्जि । एतेनुपायेन थेरो दिवसे दिवसे आहरि । सत्थापि अन्तरामग्गे रञ्जो येव पिण्डपातं परिभुञ्जि ।
थेरोपि भत्तकिच्चावसाने दिवसे दिवसे अज्ज एत्तकं भगवा आगतो अज्ज एत्तकन्ति[४७] बुद्धगुणपटिसंयुत्ताय
च धम्मकथाय सकलराजकुलं सत्थु दस्सनं विनायेव सत्थरि सञ्जातपप्सादं अकासि । तेनेव नं भगवाः—
“एतदग्गं भिक्खवे ! मम सावकानं भिक्खून् कुलपप्सादकानं यदिदं कालुदायी” ति एतदग्गे ठपेसि ।

§ ७२. कपिलवत्थुस्मिं पाटिहारियं अकासि

साकियापि खो अनुपपत्ते भगवति अम्हाकं जातिसेट्ठं पस्सिस्सामाति सन्निपत्तित्वा भगवतो वसन-
ट्ठानं वीमंसमाना निगोधसक्कस्स आरामो रमणियोति सल्लक्खेत्वा तत्थ सब्बं परिजग्गनविधिं कारेत्वा गन्ध-
पुष्पहृत्या पच्चुग्गमनं करोन्ता सब्बालंकारपतिमण्डिते दहरदहरे नागरदारके च दारिकायो च पठमं पहिणिसु ।
ततो राजकुमारं च राजकुमारियो च तेसं अनन्तरा^१ सामं गन्धपुष्पचुण्णादीहि पूजयमाना भगवन्तं गहेत्वा निगोधा-
राममेव अगमंसु । तत्र भगवा वीसतिसहस्सखीणासवपरिवुतो पञ्चत्तवरबुद्धासने निसीदि । साकिया नाम मान-
जातिका मानत्यद्धा । ते सिद्धत्थकुमारो अम्हेहि दहरतरौ अम्हाकं कण्ठिठो भागिनेय्यो पुत्तो नत्ताति चिन्तेत्वा
दहरदहरे राजकुमारं आहंसु, तुम्हे भगवन्तं वन्दथ मयं तुम्हाकं पिट्ठितो निसीदिस्सामाति । तेसु एवं अव-
न्दित्वा निसिन्नेसु भगवा तेसं अज्झासयं ओलोकेत्वा न मं जातयो वन्दन्ति हन्द दानि नं वन्दापेस्सामीति अभि-
ज्जापादकज्झानं समापज्जित्वा वुट्ठाय आकासं अब्भुगन्त्वा तेसं सीसे पादपंसु ओकिरमानो विय गण्डम्ब-
खल्लमूले यमकपाटिहारियसदिसं पाटिहारियं अकासि ।

राजा तं अच्छरियं दिस्वा आह-भगवा ! तुम्हाकं जातदिवसे इसिकाळदेवलस्स वन्दनत्थं उपनीतानं
पादे वो परिवत्तित्वा ब्राह्मणस्स मत्थके पटिदत्ठिते दिस्वापि अहं तुम्हे वन्दि अयं मे पठमवन्दना, वप्पमंगलदिवसे
जम्बुच्छायाय सिरिसयने निसिन्धानं वो जम्बुच्छायाय अपरिवत्तनं दिस्वापि पादे वन्दि अयं मे दुतियवन्दना । इदानी

इमं अदिट्ठपुव्वं पाटिहारियं दिस्वापि तुम्हाकं पादे वन्दामि अयं मे ततियवन्दनाति । रञ्जे पन वन्दिते भगवन्तं अवन्दित्वा ठातुं समत्थो नाम एको साकियोपि नाहोसि । सव्वे वन्दिंशु येव । इति भगवन्ना आतके वन्दापेत्वा आकासतो ओतरित्वा पञ्चत्ते आसने निसीदि । निसिद्धे भगवति सिखाप्पत्तो आतिसमागमो अहोसि । सव्वे एकगचित्तो हुत्वा निसीदिशु । ततो महामेघो पोक्खरवस्सं वस्सि । तम्भवणं उदकं हेट्ठो विरवन्तं गच्छति । तेमितुकामोव तेमेति अतेमितुकामस्स[८४]सरीरे विन्दुमत्तोपि न पतति । तं दिस्वा सव्वे अच्छरियव्भुतचित्ता जाता । अहो ! अच्छरियं अहो ! अब्भुतन्ति कथं समुट्ठापेसुं । सत्था न [८८] इदानीव मय्हं आतिसमागमं पोक्खरवस्सं वस्सति अतीतेपि वस्सीति इमिस्सा अट्ठुप्पत्तिया महावेस्सन्तरजातकं कथेसि । धम्मदेसनं सुत्वा सव्वे उट्ठाय वन्दित्वा पक्कमिषु । एकोपि राजा व राजमहामत्तो वा स्वे अम्हाकं भिक्खं गण्हथाति वत्वा गतो नाम नत्थि ।

§ ७३. कपिलवत्थुं पिण्डाय पाविसि

सत्था पुनदिवसे वीसतिसहस्सभिक्खुपरिवुत्तो कपिलवत्थुं पिण्डाय पाविसि । तं न कोचि गन्त्वा निमत्तेसि वा पत्तं वा अगगहेसि । भगवा इन्दखीले ठितोव आवज्जेसि, “कथन्नुखो पुव्वबुद्धा कुलनगरे पिण्डाय चरिंशु किं नु उप्पटिपाटिया इस्सरजनानं घरानि अगमंशु उदाहु सपदानचारिकं चरिंशु” ति । ततो एकबुद्धस्सापि उप्पटिपाटिया गमनं अदिस्वा मयापि दानि अयमेव तेसं वंसो अयं मे पवेणी पगहेत्तव्वा आयतिं च मे सावकापि ममञ्जेव अनुसिक्खन्ता पिण्डचारियवत्तं परिपूरेस्सन्तीति कोटियं निविट्ठगेहतो पट्ठाय सपदानं पिण्डाय चरि । अय्यो किर सिद्धत्यकुमारो पिण्डाय चरतीति द्विभूमकतिभूमकादिसु पासादेमु सीहपञ्जरं विवरित्वा महाजनो दस्सनव्यावटो अहोसि ।

राहुलंमातापि देवी अय्यपुत्तो किर इमस्मिं येव नगरे महन्तेन राजानुभावेन मुवण्णसिविकादीहि विचरित्वा इदानि केसमस्सुं ओहारेत्वा कासायवत्थवसनो कपालहत्यो पिण्डाय चरति सोभति नुखोति सीह-पञ्जरं विवरित्वा ओलोकयमाना भगवन्तं नानाविरागसमुज्जलाय सरीरप्पभाय नगरवीथियो ओभासेत्वा व्यामप्पभापरिक्खेपसमुपगूल्हाय^१ असीत्यनुव्यञ्जनावभासिताय द्वितिसमहापुरिसलक्खणपतिमण्डिताय अनु-पमाय बुद्धसिरिया विरोचमानं दिस्वा उण्हीसतो पट्ठाय याव पादतलाः—

“सिनिद्धनीलमुदुकुञ्चितकेसो सुरि^२यनिम्मलतलाभिनलटो ।

युत्ततु गमुदुकायतनासो रंसिजालविततो नरसीहो ॥” ति ।

एवमादिकाहि अट्ठहि नरसीहगाथाहि नाम अभित्यवित्वा “तुम्हाकं पुत्तो पिण्डाय चरती” ति रञ्जो आरोवेसि । राजा संविग्गहदयो हत्थेन साटकं सण्ठपेन्तो तुरिततुरितं निक्खमित्वा वेगेन गन्त्वा भगवत्तो पुरतो ठत्वा आह “किं भन्ते ! अम्हे लज्जापेय ? किमत्थं पिण्डाय चरथ ? किं एत्तकानं भिक्खून् न सक्का भत्तं लद्धुन्ति[८९] सञ्जं करित्था” ति ? वंसचारित्तमेतं महाराज ! अम्हाकन्ति । ननु भन्ते ! अम्हाकं महासम्मत्तखत्तियवंसो नाम[८५]वंसो ? तत्थ च एकखत्तियोपि भिक्खाचरो^३ नाम नत्थीति । अयं महाराज ! राजवंसो नाम तव वंसो अम्हाकं पन दीपंकरो कोण्डञ्जो—पे—कस्सपोति अयं बुद्धवंसो नाम एते च अञ्जो च अनेकसहस्ससंखा बुद्धा भिक्खाचरा भिक्खाचारेनेव जीविकं कप्पेसुन्ति अन्तरवीथियं ठितोव :—

“उत्तिट्ठे नप्पमज्जेय्य धम्मं सुचरितं चरे ।

धम्मचारी सुखं सेति अस्मि लोके परमिह चा ॥”^४ ति ।

इमं गाथमाह । गाथापरियोसाने राजा सोतापत्तिफले पतिट्ठासिः—

“धम्मं चरे सुचरितं न नं दुच्चरितं चरे ।

धम्मचारी सुखं सेति अस्मि लोके परमिह चा ॥” ति ।

इमं पन गाथं नुत्वा सकदागामिफले पतिट्ठासि । महाधम्मपालजातकं^५ सुत्वा अनागामिफले पति-

१ रो०—समुपगूल्हाय । २ रो०—मुत्तिमला । ३ रो०—भिक्खाचरो । ४—धम्मपद, लोकवग ।

५ रो०—धम्मपालजातकं ।

दृष्टासि । मरणसमये सेतच्छतस्स हेट्ठा सिरिसयने निपन्नो येव अरहत्तं पापुणि । अरञ्जवासेन पन पधानानु-
योगकिच्चं रञ्जो नाहोसि । सोतापत्तिफलं सच्छिकत्वा येव पन भगवतो पत्तं गहेत्वा सपरिसं भगवन्तं महापासादं
आरोपेत्वा पणीतेन खादनीयेन भोजनीयेन परिवसि ।

७४. राहुलमातुया सिरिगम्भं अगमासि

भक्तकिच्चपरियोसाने सव्वं इत्यागारं आगन्त्वा भगवन्तं वन्दि ठपेत्वा राहुलमातरं । सा पन
“गच्छ अय्यपुत्तं वन्दाही” ति परिजनेन वुच्चमानापि “सचे मय्हं गुणो अत्थि सयमेव मे सन्तिकं अय्यपुत्तो
आगमिस्सति आगतमेव नं वन्दिस्सामी” ति वत्वा न अगमासि ।

भगवा राजानं पत्तं गहापेत्वा द्वीहि अगसावकेहि सद्धि राजधीताय सिरिगम्भं गन्त्वा राजधीता
यथारुचि वन्दमाना न किञ्चि वत्तव्वाति वत्वा पञ्जत्ते आसने निसीदि । सा वेगेनागन्त्वा गोप्फकेसु
गहेत्वा पादपिट्ठियं सीसं परिवत्तेत्वा यथाञ्ज्ञासयं वन्दि । राजा राजधीताय भगवति सिनेहवहुमानादि-
गुणसम्पत्तियो कथेसि—“भन्ते! मम धीता तुम्हेहि कासायानि [१०] निवत्थानीति सुत्वा ततो पट्ठाय
कासाववत्था जाता, तुम्हाकं एकभक्तिकभावं सुत्वा एकभक्तिकाव जाता, तुम्हेहि महासयनस्सं छड्डितभावं जत्वा
पट्ठिकामञ्चके येव निपन्ना, तुम्हाकं मालागन्धादीहि विरतभावं जत्वा विरतमालागन्धाव जाता अत्तनो
जातकेसु मयं पटिजग्गिस्सामाति सासने पेसिते एकजातकम्पि न ओलोकेसि । एवं गुणसम्पन्ना मे भगवा !
धीता” ति । “अनच्छरियं महाराज ! यं इदानीं तथा रक्खियमाना राजधीता परिपक्के जाणे [८६]
अत्तानं रक्खेय्य एसा पुब्बे अनारक्खा पव्वतपादे विचरमाना अपरिपक्के जाणे अत्तानं रक्खीति वत्वा
वन्दकित्तरजातकं कथेत्वा उट्ठायसना पक्कामि ।

§ ७५. नन्दं पव्वाजेसि

दुतियदिवसे नन्दस्स राजकुमारस्स अभिसेकगेहप्पवेसनविवाहमंगलेसु वत्तमानेसु तस्स गेहं
गन्त्वा कुमारं पत्तं गहापेत्वा पव्वाजेतुकामो मंगलं वत्वा उट्ठायसना पक्कामी । जनपदकल्याणी कुमारं
गच्छन्तं दिस्वा “तुवटं खो अय्यपुत्त ! आगच्छेय्यासी” ति वत्वा गीवं पसारेत्वा ओलोकेसि । सोपि भगवन्तं
पत्तं गण्हाति वत्तुं अविसहमानो विहारमेव अगमासि । तं अनिच्छमानं येव भगवा पव्वाजेसि । इति भगवा
कपिलपुरं गन्त्वा ततियदिवसे नन्दं पव्वाजेसि ।

§ ७६. राहुलं पव्वाजेसि

सत्तमे दिवसे राहुलमाता कुमारं अलंकरित्वा भगवतो सन्तिकं पेसेसि—“पस्स तात ! एतं वीसति-
सहस्ससमणपरिवुत्तं सुवण्णवण्णं ब्रह्मरूपीवण्णं समणं, अयं ते पिता एतस्स महन्ता निधयो^१ अहेसु^२ ।
त्यास्स निकम्भमनतो पट्ठाय न पस्साम गच्छ नं दायज्जं याच, अहं तात ! कुमारो अभिसेकं पत्वा चक्कवत्ती
भविस्सामि धनेन मे अत्थो धनं मे देहि सामिको हि पुत्तो पितु सन्तकस्सा” ति । कुमारो च भगवतो सन्तिकं
गन्त्वा पितुसिनेहं पटिलभित्वा हट्ठनुट्ठो “सुखा ते समण ! छाया” ति वत्वा अञ्जम्पि बहुं अत्तनो अनुरूपं
वदन्तो अट्ठासि ।

भगवा कतभक्तकिच्चो अनुमोदनं कत्वा उट्ठायसना पक्कामि । कुमारोपि “दायज्जं मे समण !
देहि, दायज्जं मे समण ! देही” ति भगवन्तं अनुवन्धि । भगवा कुमारं न निवत्तापेसि । परिजनोपि भगवता सद्धि
२ गच्छन्तं निवत्तेतुं नासक्खि । इति सो भगवता सद्धि आराममेव आगमासि । ततो भगवा चिन्तेसि, “यं अयं
पितुसन्तकं धनं इच्छति तं वट्ठानुगतं सविघातं हन्दस्स बोधिमण्डे पटिलद्वं सत्तविधं अरियधनं देमि लोवुत्तरदा-
यज्जस्स नं सामिकं करोमी” ति आयस्मन्तं सारिपुत्तं आमन्तेसि “तेन हि [११] त्वं सारिपुत्त ! राहुलकुमारं पव्वा-
जेही” ति । पव्वजिते पन कुमारे रञ्जो अधिमत्तदुक्खं उप्पज्जि । तं अधिवासेतुं असक्कोन्तो भगवतो
निवेदेत्वा “साधु भन्ते ! अय्या मातापितृहि अननुज्जातं पुत्तं न पव्वाजेय्यु” न्ति वरं याचि । भगवा

तस्स तं वचनं पटिस्फुणित्वा पुनरिदमे राजनिवेसने कतपातरासो एकमन्तं निसिन्नेन रञ्जा “भन्ते ! तुम्हाकं दुक्करकारिककाले^१ एका देवता मं उपसंकमित्वा पुत्तो ते कालकतोति आह । तस्सा वचनं असद्वहन्तो “न मय्हं पुत्तो [८७] बोधिं अप्पत्वा कालं करोतीति तं पटिक्खिपि” न्ति वुत्तं “इदानीं किं सद्वहिससथ ? ये तुम्हे पुब्बेपि अट्ठिकानि दस्सेत्वा पुत्तो ते मतोति वुत्ते न सद्वहिससथ” ति इमिस्सा अत्थुप्पत्तिया महाधम्मपालजातकं कथेसि । कथापरियोसाने राजा अनागामिफले पटिट्ठहि ।

§ ७७ अनाथपिण्डको जेतवनारामं कारेसि

इति भगवा पितरं तीसु फलेसु पटिट्ठापेत्वा भिक्खुसंघपरिवुत्तो पुनदेव राजगहं गन्त्वा सीतवने विहासि । तस्मिं समये अनाथपिण्डको गहपति पञ्चहि सकटसतेहि भाण्डं आदाय राजगहे अत्तनो पियसहायस्सा सेट्ठिनो गेहं गन्त्वा तत्थ बुद्धस्स भगवतो उप्पन्नभावं सुत्वा वलवपञ्चससमये देवतानुभावेन विवटेन द्वारेन सत्थारं उपसंकमित्वा धम्मं सुत्वा सोतापत्तिफले पटिट्ठाय दुतियदिवसे बुद्धपमुखस्स संघस्स महादानं दत्वा साव्रत्थि आगमनत्थाय सत्थुपटिञ्जं गहेत्वा अन्तरामग्गे पञ्चचत्तालीसयोजनट्ठाने सतसहस्सं सतसहस्सं दापेत्वा योजनिकाय योजनिकाय विहारे कारापेत्वा^२ जेतवनं कोटिसत्थारेन अट्ठारसहिरञ्जकोटीहि किणित्वा नवकम्मं पट्ठपेसि । सो मज्झे दसवलस्स गन्धकुटि कारेसि । तं परिवारेत्वा असीतिमहाथेरानं पाटि-यक्कसन्निवेसने आवासे एककुड्डकट्टिकुड्डकहंसवट्टकदीघसालामण्डपादिवसेन सेससेनासनानि पोक्ख-रणिगो चंकमनरत्तिट्ठानदिवा-ट्ठानानि चाति अट्ठारसकोटिपरिच्चागेन रमणीये भूमिभागो मनोरमं विहारं कारापेत्वा दसवलस्स आगमनत्थाय दूतं पेसेसि । सत्था दूतस्स वचनं सुत्वा महाभिक्खुसंघपरिवारो राजगहा निक्खमित्वा अनुपुब्बेन मावत्थिनगरं पापुणि ।

महासेट्ठिपि लो विहारमहं सज्जेत्वा तथागतस्स जेतवनं पविसनदिवसे पुत्तं सव्वालंकारपतिमण्डितं कत्वा अलंकतपटियत्तेहेव पञ्चहि कुमारसतेहि सद्धिं पेसेसि । सो सपरिवारो पञ्चवण्णवत्थसमुज्जलानि पञ्चधजसतानि गहेत्वा [९२] दसवलस्स पुरतो अहोसि । तेसं पच्छतो महासुभद्दा चूलसुभद्दाति द्वे सेट्ठिधीतरो पञ्चहि कुमारसतेहि सद्धिं पुण्णघटे गहेत्वा निक्खमिसु । तासं पच्छतो सेट्ठिभरिया सव्वालंकारपतिमण्डिता पञ्चहि मातुगामसतेहि सद्धिं पुण्णपातियो गहेत्वा निक्खमि । सव्वेसं पच्छतो सयं महासेट्ठि अहतवत्थनिवत्थो अहतवत्थेहेव पञ्चहि सेट्ठिसतेहि सद्धिं भगवन्तं अब्भुगञ्छि ।

भगवा इमं उपासकपरिसं पुरतो कत्वा महाभिक्खुसंघपरिवुत्तो अत्तनो सरीरप्पभाय सुवण्णरससेक-पिञ्जरानि विय वनन्तरानि कुरुमानो अनन्ताय बुद्धलीलहाय अप्पटिसमाय बुद्धसिरिया जेतवनविहारं पाविसि । अथ नं अनाथपिण्डको पुच्छि । [८८] “कथाहमन्ते ! इमस्मिं विहारे पटिपज्जामी” ति ? तेनहि गहपति ! इमं विहारं आगतानागतस्स भिक्खुसंघस्स देही” ति साधु भन्तेति महासेट्ठि सुवण्णभिङ्गारं आदाय दसवलस्स हत्थे उदकं पातेत्वा “इमं जेतवनविहारं आगतानागतस्स चातुद्दिस्स बुद्धपमुखस्स संघस्स दम्मी” ति अदासि । सत्था विहारं पटिगहेत्वा धनुमोदनं करोन्तोः—

“सीतं उण्हं पटिहन्ति ततो वाळमिगानि च ।
सिरिसपे च मक्खे सिसिरे चापि वुट्ठियो ॥
ततो वातातपे घोरे सज्जाते पटिहञ्जति ।
लेणत्थं च सुखत्थं च ज्ञामितुं च विपस्सितुं ॥
विहारदानं संघस्स अगं बुद्धेन वण्णितं ।
तस्मां हि पण्डितो पोसो सम्पस्सं अत्थमत्तनो ॥
विहारे कारये रम्मे वासयेत्थं बहुस्सुते ।
तेसं अन्नञ्च पाणं च वत्थसेनासनानि च ॥
ददेय्य उजुभूतेसु विप्पसन्नेन चेतसा । [९३]

ते तस्स धम्मं देसेन्ति सब्बदुक्खापनूदनं ।

यं सो धम्मं इधञ्जाय परिनिब्बाति अनासवो ॥” ति ।

विहारानिसंसं कथेसि । अनाथपिण्डको दुतियदिवसतो पट्ठाय विहारमहं आरभि । विसाखाय पासादमहो चतुहि मासेहि निट्ठितो । अनाथपिण्डकस्स पन विहारमहो नवहि मासेहि निट्ठसि । विहारमहेपि अट्ठारसेव कोटियो अगमंसु इति इमस्मिं येव विहारे चतुपण्णासकोटिसंखं धनं परिच्चजि ।

अतीते पन विपस्सिस्स भगवतो काले पुनब्बसुमित्तो नाम सेट्ठी सुवण्णिट्ठिकासन्थारेन किणित्वा तस्मिं येव ठाने योजनप्पमाणं संघारामं कारेसि । सिरिवस्स भगवतो काले सिरिवड्ढो नाम सेट्ठी सुवण्णजालसन्थारेन किणित्वा तस्मिं येव ठाने तिगावुत्तप्पमाणं संघारामं कारेसि । वेस्सभूस्स भगवतो काले सोत्थियो नाम सेट्ठिं सुवण्णहत्थिपदसन्थारेन किणित्वा तस्मिं येव ठाने अड्ढयोजनप्पमाणं संघारामं कारेसि । कवुसन्धस्स भगवतो काले अच्चुतो नाम सेट्ठी सुवण्णिट्ठिकासन्थारेनेव किणित्वा तस्मिं येव ठाने गावुत्तप्पमाणं संघारामं कारेसि । कोणागमणस्स भगवतो काले उग्गो नाम सेट्ठी सुवण्णकच्छपसन्थारेन किणित्वा तस्मिं येव ठाने अड्ढगावुत्तप्पमाणं संघारामं कारेसि । कस्सपस्स भगवतो काले सुमंगलो नाम सेट्ठी सुवण्णिट्ठिकसन्थारेन किणित्वा तस्मिं येव ठाने सोळसकरीसप्पमाणं [८९] संघारामं कारेसि । अम्हाकं पन भगवतो काले अनाथपिण्डको सेट्ठी कहापणकोटिसन्थारेन किणित्वा तस्मिं येव ठाने अट्ठकरिसप्पमाणं संघारामं कारेसि । इदं किर ठानं सब्बदुद्धानं अविजहित्ठानमेव । इति महाबोधिमण्डे सब्बञ्जुत्तप्पत्तितो याव महापरिनिब्बानमञ्चा यस्मिं यस्मिं ठाने भगवा विहासि इदं सन्तिकेनिदानं नाम । तस्स वसेन सब्बजातकानि वण्णयिस्साम ।

जातकटुकथाय

निदानकथानिड्डिता [१५]

—

जातकट्टकथा

१. एकनिपातो .

१. अपण्णकवग्गवण्णना

१. अपण्णकजातकं

पच्चुपन्नवत्थु

इमं ताव अपण्णकधम्मदसनं भगवा सावत्थिं उपनिस्साय जेतवनमहाविहारे विहरन्तो कथेसि ।
कम्पन आरब्ध अयं कथा समुट्ठिताति ? सेट्ठिस्स सहायके पञ्चसते तित्थियसावकेति ।

एकस्मिं हि दिवसे अनाथपिण्डको सेट्ठी अत्तनो सहायके पञ्चसते अञ्जतित्थियसावके आदाय
वहुं मालागन्धविलेपनञ्चेव तेलमधूपानितवत्थच्छादनानि च गाहापेत्वा जेतवनं गन्त्वा भगवन्तं वन्दित्वा
मालादीहि पूजत्वा भेसज्जानि च वत्थानि च भिक्खुसंघस्स विस्सज्जेत्वा छ निसज्जादोसे वज्जेत्वा एकमन्तं
निसीदि । तेपि अञ्जतित्थियसावका तथागतं वन्दित्वा सत्थु पुण्णचन्दसस्सिरिकं मुखं लक्खणानुव्यञ्जनपति-
मण्डितं व्यामप्पभापरिक्खित्तं ब्रह्मकायं आवेळावेळा यमकयमका हुत्वा निच्छरन्तियो घनबुद्धरस्मियो च
ओलोकयमाना अनाथपिण्डकस्स समीपे येव निसीदिमु ।

अथ नेसं सत्था मनोसिलातले सीहनाद नदन्तो तरुणसीहो विय गज्जन्तो, पावुस्सकमेधो विय च,
आकासगंगं ओता [१५] रेन्तो विय च, रतनदामं गन्थेन्तो विय च अट्ठंगसमन्नागतेन सबनीयेन ब्रह्मस्सरेन नाना
नयविचित्तं मधुरधम्मकथं कथेसि । ते सत्थुधम्मदेसनं सुत्वा पसन्नचित्ता बुट्ठाय दसवलं वन्दित्वा अञ्जतित्थिय-
सरणं भिन्दित्वा बुद्धं सरणं अगमंसु । ते ततो पट्ठाय निच्चकालं अनाथपिण्डकेन सट्ठि गन्धमालादिहत्था विहारं
गन्त्वा धम्मं सुणन्ति दानं देन्ति सीलं रक्खन्ति उपोसथकम्मं करोन्ति ।

अथ भगवा सावत्थितो पुनदेव राजगहं अगमासि । ते तथागतस्स गतकाले तं सरणं भिन्दित्वा पुन
अञ्जतित्थियसरणं गन्त्वा अत्तनो मूलट्ठाने येव पतिट्ठिता ।

भगवापि सत्तट्ठमासे वीतिनामेत्वा पुन जेतवनं अगमासि । अनाथपिण्डको पुनपि [१०] ते आदाय
सत्थु सन्तिकं गन्त्वा सत्थारं गन्धादीहि पूजेत्वा वन्दित्वा एकमन्तं निसीदि । तेपि भगवन्तं वन्दित्वा एकमन्तं
निसीदिमु । अथ नेसं अनाथपिण्डको तथागते चारिकं पक्कन्ते गहितसरणं भिन्दित्वा पुन अञ्जतित्थियसरणमेव
गहेत्वा मूले पतिट्ठितभावं भगवतो आरोचेसि ।

भगवा अपरिमितकप्पकोटियो निरन्तरं पवत्तितवचीसुचरितानुभावेन दिव्वगन्धगन्धितं नानागन्ध-
पूरितं स्तनकरण्डकं विवरन्तो विय मुखपटुमं विवरित्वा मधुरस्सरं निच्छारेन्तो “सच्चं किर तुम्हे उपासका !
तीणि सरणानि भिन्दित्वा अञ्जतित्थियसरणं गता” ति पुच्छि । अथ तेहि पटिच्छादेतुं आसक्कोन्तेहि “सच्चं
भगवा” ति वुत्ते सत्था “उपासका ! हेट्ठा अबीच्च उपरि भवग्गं परिच्छेदं कत्वा तिरियं अपरिमाणसु लोकधातुसु
सीलादिगुणेन बुद्धेन सदिसो नाम नत्थि कुतो अविकतरो । “यावता भिक्खवे ! सत्ता अपदा वा—पे—तथागतो
नेमं अगमक्खायत्ति” यं किञ्चि वित्तं इध वा हुरं वा—पे—अगतो वे पसन्नान” न्ति आदीहि सुत्तेहि पकासिते

१ इतिवृत्तक, सुत्तनिपात ।

रतनत्तयगुणे पकासेत्वा एत्तं उत्तमगुणेहि समन्नागतं रतनत्तयं सरणं गता उपासका वा उपासिका वा निरयादिसु निव्वत्तनका नाम नत्थि । अपायनिव्वत्तितो मुञ्चित्वा पन देवलोके उप्पज्जित्वा महासम्पत्तिं अनुभोन्ति । तस्मा तुम्हेहि एवरूपं सरणं भिन्दित्वा अज्जातित्थियसरणं गच्छन्तेहि अयुत्तं कत” न्ति आह ।

एत्थ च तीणि रतनानि मोक्खवसेन उत्तमवसेन च सरणं गतानं अपायेमु निव्वत्तिया अभावदीपनत्थं इमानि सुत्तानि दस्सेतव्वानि: [१०]—

“ये केचि बुद्धं सरणं गतासे न ते गमिस्सन्ति अपायं ।
 पहाय मानुसं देहं देवकायं परिपूरेस्सन्ति ॥
 ये केचि धम्मं सरणं गतासे न ते गमिस्सन्ति अपायं ।
 पहाय मानुसं देहं देवकायं परिपूरेस्सन्ति ॥
 ये केचि संघं सरणं गतासे न ते गमिस्सन्ति अपायं ।
 पहाय मानुसं देहं देवकायं परिपूरेस्सन्ति^१ ॥
 वहुं वे सरणं यन्ति पव्वतानि वनानि च ।
 आरामक्खचेत्यानि मनुस्सत्तिं भयतज्जिता ॥
 नेतं खो सरणं खेमं नेतं सरणमुत्तमं ।
 नेतं सरणमागम्म सव्वदुक्खा पमुच्चति ॥
 यो च बुद्धं च धम्मं च संघं च सरणं गतो ।
 चत्तारि अरियसच्चानि सम्मप्यञ्जाय पस्सति ॥ [११]
 दुक्खं दुक्खसमुप्पादं दुक्खस्स च अतिक्कमं ।
 अरियञ्चट्ठंगिकं मग्गं दुक्खूपसमगामिनं ॥
 एतं खो सरणं खेमं एतं सरणमुत्तमं ।
 एतं सरणमागम्म सव्वदुक्खा पमुच्चती ॥” ति ।^२

न केवलं च नेसं सत्था एत्तकं येव धम्मं देसेसि । अपि च खो “उपासका ! बुद्धानुस्सति कम्मट्ठानं नाम धम्मानुस्सति—ये—संधानुस्सति कम्मट्ठानं नाम सोतापत्तिमग्गं देति सोतापत्तिफलं देति सकदागामिमग्गं देति सकदागामिफलं देति अनागामिमग्गं देति अनागामिफलं देति अरहत्तमग्गं देति अरहत्तफलं देती” ति एवमादीहिपि नयेहि धम्मं देसेत्वा “एवरूपं नाम सरणं भिन्दन्तेहि अयुत्तं तुम्हेहि कत” न्ति आह ।

एतं च बुद्धानुस्सतिकम्मट्ठानादीनं सोतापत्तिमग्गादिप्पदानं “एकधम्मो भिक्खवे ! भावितो बहुलीकतो एकन्तनिव्विदाय विरागाय निरोधाय उपसमाय अभिञ्जाय, सम्बोधाय, निव्वानाय संवत्तति । कतमो एकधम्मो ? बुद्धानुस्सती” ति^३ एवमादिहि सुत्तेहि दीपेतव्वं ।

एवं भगवां नानप्पकारेहि उपासके ओवदित्वा “उपासका ! पुव्वेपि मनुस्सा असरणं सरणन्ति तक्कगाहेन विरुद्धगाहेन गहेत्वा अमनुस्सपरिगह्ति कन्तारे यक्खभक्खा हुत्वा महाविनासं पत्ता, अपण्णकगाहं पन एकंसगाहं अविरुद्धगाहं गहितमनुस्सा तस्मिं येव कन्तारे सोत्थिभावं पत्ता” ति वत्वा तुण्ही अहोसि ।

अथ खो अनाथपिण्डको गहपति उट्ठायासना भगवन्तं वन्दित्वा अभित्थवित्वा सिरसि अज्जलिम्प-
 तिट्ठापेत्वा एवमाह—“भन्ते ! इदानीं ताव इमेसं उपासकानं उत्तमसरणं भिन्दित्वा तक्कगाहं विरुद्धगाहं सरणगहणं अम्हाकं पाकटं पुव्वे पन अमनुस्सपरिगह्ति कन्तारे तक्किकानं विनासो अपण्णकगाहं गहितमनुस्सानं च सोत्थि-
 भावो अम्हाकं पटिच्छन्नो [१७] तुम्हाकमेव पाकटो । साधु वत नो भगवा आकासे पुण्णचन्दं उट्ठापेन्तो विय इमं कारणं पाकटं करोतु” ति ।

अथ भगवा मया खो गृहपति ! अपरिमितकालं दसपारमियो पूरेत्वा लोकस्स कंखच्छेदनत्यमेव सञ्चञ्जुतजाणं पटिविद्धं सीहवसाय सुवण्णपाति पूरेन्तो विय सक्कच्चं सोतमोदहिक्वा सुणोहीति सेटठिनो सनु-
प्पादं जनेत्वा हिमगन्धं पदाञ्जेत्वा पुण्णचन्दं नीहरन्तो विय भवन्तरेन पटिच्छन्नं कारणं पाकटं अकासिः—[९, २]

अतीतवत्यु

अतीते कासिरट्ठे वाराणसिनगरे ब्रह्मदत्तो नाम राजा अहोसि । तदा बोधिसत्तो सत्यवाहकुले पटिसन्धि गहेत्वा अनुपुब्बेन वयप्पत्तो पञ्चहि सकटसतेहि वाणिज्जं करोन्तो विचरति । सो कदाचि पुब्बन्ततो अपरन्तं गच्छति कदाचि अपरन्ततो पुब्बन्तं । वाराणसियं येव हि अञ्जोपि सत्यवाहपुत्तो अत्यि वालो अव्यत्तो अनुपायकुसलो । तदा बोधिसत्तो वाराणसितो महग्धं भण्डं गहेत्वा पञ्चसकटसतानि पूरेत्वा गमनसज्जानि कत्वा ठपेसि । सोपि वालसत्यवाहपुत्तो तथेव पञ्चसकटसतानि पूरेत्वा गमनसज्जानि कत्वा ठपेसि ।

बोधिसत्तो चिन्तेसि, सच्चे अयं वालसत्यवाहपुत्तो मया सद्धि येवग मिस्सति सकटसहस्से एकतो मग्गे गच्छन्तो मग्गोपि नप्पहोस्सति मनुस्सानं दारुदकादीनिपि वलिवद्दानं तिणानिपि दुल्लभानि भविस्सन्ति । एतेन वा मया वा पुरतो गन्तुं वट्ठीतीति ।

सो तं पक्कोसपेत्वा एतमत्थं आरोचेत्वा द्वीहिपि अम्हेहि एकतो गन्तुं न सक्का । किं त्वं पुरतो गमिस्ससि उदाहु पच्छतोति आह ।

सो चिन्तेसि-मयि पुरतो गच्छन्ते बहू आनिसंसा । मग्गेन अभिन्नेनेव गमिस्सामि । गोणा अनामट्ठ-
तिणं खादिस्सन्ति । मनुस्सानं अनामट्ठसूपेय्यपण्णं भविस्सति । पसन्नं उदकं भविस्सति । यथारुचिं अग्धं ठपेत्वा भण्डं विक्किणिस्सामीति । सो अहं सम्म ! पुरतो गमि [९८] स्सामीति आह ।

बोधिसत्तोपि पच्छतो गमने बहू आनिसंसे अद्दस । एवं हिस्स अहोसि-एते पुरतो गच्छन्ता मग्गे विसमट्ठानं समं करिस्सन्ति । अहं तेहि गतमग्गेन गमिस्सामि । पुरतो गतेहि वलिवद्देहि परिणतप्पट्ठतिणे खादिते मम गोणा पुन उट्ठितानि मधुरतिणानि खादिस्सन्ति । गहितपण्णट्ठानतो उट्ठितं मनुस्सानं सूपेय्यपण्णं मधुरं भविस्सति । अनुदके ठाने आवाटं खणित्वा एते उदकं उप्पादेस्सन्ति । परेहि कतेसु हि आवाटेसु मयं उदकं पिबिस्साम भण्डअग्घट्ठपनं नाम मनुस्सानं जीवितावोरोपनसदिसं अहं पच्छतो गन्त्वा एतेहि ठपितग्घेन भण्डं विक्किणिस्सामीति । सो एत्तके आनिसंसे दिस्वा-सम्म ! त्वं पुरतो गच्छाति आह ।

साधु सम्माति वालसत्यवाहो सकटानि योजेत्वा निक्खन्तो अनुपुब्बेन मनुस्सवासं अतिक्कमित्वा कन्तारमुखं पापुणि ।

कन्तारं नाम चोरकन्तारं, वाळकन्तारं, निरुदककन्तारं, अमनुस्सकन्तारं, अप्पभक्खकन्तारन्ति पञ्चविधं । तत्थ चोरेहि अविट्ठितमग्गो चोरकन्तारं नाम । सीहादीहि अविट्ठितमग्गो वाळकन्तारं नाम । यत्थ नहायितुं वा पातुं वा [९३] उदकं नत्थि इदं निरुदककन्तारं नाम । अमनुस्साविट्ठितं अमनुस्सकन्तारं नाम । मूलखादनीयादिविरहितं अप्पभक्खकन्तारं नाम । इमस्मिं पञ्चविधे कन्तारे तं कन्तारं निरुदककन्तारं चेव अमनुस्सकन्तारं च । तस्मा सो वालसत्यवाहपुत्तो सकटेसु महन्तमहन्ता चाटियो ठपेत्वा उदसकस्स पूरापेत्वा सट्ठियोजनिकं कन्तारं पटिपज्जि ।

अयस्स कन्तारमज्झं गतकाले कन्तारे अधिवत्ययक्खो इमेहि मनुस्सेहि गहितं उदकं छड्डपेत्वा दुब्बले कत्वा सव्वेव ते खादिस्सामीति सव्वसेततरुणवलिवद् [९९] युत्तं मनोरमं यानकं मापेत्वा धनुकलाप-
फलकावुधहत्थेहि दसहि वा द्वादसहि अमनुस्सेहि परिवुत्तो उप्पलकुमुदानि पिलन्वित्वा अल्लसीसो अल्लवत्थो इस्सरपुरिसो विय तस्मिं यानके निसीदित्वा कद्दममक्खितेहि चक्केहि पटिपथं अगमासि । परिवारमनुस्सापिस्स पुरतो च पच्छतो च गच्छन्ता अल्लकेसा अल्लवत्था उप्पलकुमुदमाला पिलन्वित्वा पट्टमपुण्डरीककलापे गहेत्वा भिसमळालानि खादन्ता उदकविन्दूहि चेव कललेन च पग्घरन्तेन अगमंमु ।

सत्थवाहा च नाम यदा धुरवातो^१ वायति तदा यानके निसीदित्वा उपट्ठाकजनपरिवृता रजं परिहरन्ता पुरतो गच्छन्ति । यदा पच्छतो वायति तदा तेनेव नयेन पच्छतो गच्छन्ति । तदा पन धुरवातो अहोसि । तस्मा सो बालसत्थवाहपुत्तो पुरतो अगमासि ।

यक्खो तं आगच्छन्तं दिस्वा अत्तनो यानकं मग्गा ओक्कमापेत्वा कहं गच्छथाति तेन सद्धि पटिसन्थारं अकासि । सत्थवाहोपि अत्तनो यानकं मग्गा ओक्कमापेत्वा सकटानं गमनोकासं दत्वा एकमन्तं ठितो तं यक्खं अबोच-भो ! अम्हे ताव वाराणसितो आगच्छाम । तुम्हे पन उप्पलकुमुदानि पिलन्धित्वा पदुमपुण्डरीकहत्था भिसमुल्लालानि खादन्ता कद्दममक्खिता उदकविन्दूहि पग्घरन्तेहि आगच्छथ । किन्नुखो तुम्हेहि आगतमग्गे देवो वस्सति उप्पलादिसञ्छन्नानि सरानि अत्थीति पुच्छि ।

यक्खो तस्स कथं सुत्वा-सम्म ! किन्नामेतं कयेसि ? एसा नीलवनराजि पञ्चायति, ततो पट्ठाय सकलं अरञ्जं एकोदकं निवद्धं वस्सति, कन्दरा पूरा, तस्मिं तस्मिं ठाने पदुमादिसञ्छन्नानि सरानीति वत्वा पटिपाटिया [100] गच्छन्तेसु सकटेसु इमानि सकटानि आदाय कहं गच्छथाति पुच्छि ।

असुकं जनपदं नामाति ।

इमस्मिं च इमस्मिं च सकटे किं नाम भण्डन्ति ?

अमुकं च असुकं चाति

पच्छतो आगच्छन्तं सकटं अतिवियं गरुक्कं हुत्वा आगच्छति एतस्मिं किं भण्डन्ति ?

उदकं एत्थाति ।

परतो ताव उदकं आनेन्तेहि वो मनापं कतं । इतो पट्ठाय पन उदकेन किच्चं नत्थि पुरतो बहं उदकं । चाटियो [९४] भिन्दित्वा उदकं छड्ढेत्वा सल्लहुकेन सकटेन गच्छथाति आह । एवं च पन वत्वा तुम्हे गच्छथ अम्हाकं पपञ्चो होतीति थोक्कं गत्वा तेसं अदस्सनं पत्वा अत्तनो यक्खनगरमेव अगमासि ।

सोपि खो बालसत्थवाहो अत्तनो बालताय यक्खस्स वचनं गहेत्वा चाटियो भिन्दापेत्वा पसतमत्तम्पि उदकं अनवसेसेत्वा सब्बं छड्ढेत्वा सकटानि पाजापेसि । पुरतो अप्पमत्तम्पि उदकं नाहोसि । मनुस्सा पानीयं अलभन्ता किलमिमु । ते याव सुखियत्थगमना गत्वा सकटानि मोचेत्वा परिवत्तनके ठपेत्वा गोणे चक्केसु बन्धिसु । नेव गोशानं उदकं अहोसि न मनुस्सानं यागुभत्तं वा । दुव्वलमनुस्सा तत्थ तत्थ अयोनिसो मनसिकत्वा निपज्जित्वा सर्पिसु^२ । रत्तिभागसमनन्तरे यक्खा यक्खनगरतो आगन्त्वा सब्बेपि गोणे च मनुस्से च जीवितक्खयं पापेत्वा तेसं मंसं खादित्वा अट्ठीनि अवसेसेत्वा अगमसु ।

एवं, एकं बालसत्थवाहपुत्तं निस्साय सब्बे ते विनासं पापुणिसु । हत्थट्ठिकादीनि दिसाविदिसासु विप्पकिण्णानि अहेमुं । पञ्चसकटसतानि यथापूरितानेव अट्ठंसु ।

बोधिसत्तोपि खो बालसत्थवाहपुत्तस्स निक्खन्तदिवसतो पट्ठाय मासद्धमासं वीतिनामेत्वा पञ्चहि सकटसतेहि सद्धि नगरा निक्खम्म अनुपुव्वेन कन्तारमुखं पापुणि । सो तत्थ उदकचाटियो पूरेत्वा बहं उदकं आदाय खन्धावारे भेरिञ्चरापेत्वा मनुस्से सन्नि [101] पातेत्वा एवमाह-अम्भो मं अनापुच्छित्वा पसतमत्तम्पि उदकं मा आसिञ्चित्थ । कन्तारे विसक्खता नाम होन्ति । पत्तं वा पुष्पं वा फलं वा तुम्हेहि पुरे च अखादितपुव्वं मं अनापुच्छित्वा मा खादित्थाति ।

एवं मनुस्सानं ओवादं दत्वा पञ्चहि सकटसतेहि कन्तारं पटिपज्जि ।

तस्मिं कन्तारमज्जे सम्पत्ते सो यक्खो पुरिमनयेनेव बोधिसत्तस्स पटिपये अत्तानं दस्सेसि ।

वोधिसत्तो तं दिस्वाव अञ्जासि इमस्मिं कन्तारे उदक नत्थि, निरुदककन्तारो नामेसो । अयञ्च निब्भयो रत्तनेत्तो, छायापिस्स न पञ्जायति । निस्संसयं इमिना पुरतो गतो बालसत्यवाहपुत्तो सव्वं उदकं छड्ढापेत्वा किलमेत्वा सपरिसो खादितो भविस्सति, मय्हं पन पण्डितभावं उपायकोसल्लं न जानाति मञ्जेति । ततो नं आह गच्छथ तुम्हे मयं वाणिजा नाम अञ्जं उदकं अदिस्वा गहितउदकं न छड्ढेम । दिट्ठट्ठाने पन छड्ढेत्वा सकटानि सल्लहुकानि कत्वा गमिस्सामाति ।

यक्खो थोकं गन्त्वा अदस्सनं उपगम्म अत्तनो यक्खनगरमेव गतो । यक्खे पन गते सव्वे मनुस्सा वोधि-
सत्तं उपगन्त्वा आहंसु-अय्य ! एते मनुस्सा एसा नीलवनराजि पञ्जायति, ततो पट्ठाय [९५] देवो निवट्ठं
वस्सतीति वत्वा उप्पलकुमुदमालामालिनो पदुमपुण्डरीककलापे आदाय भिसमुलानि खादन्ता अल्लवत्था
अल्लसीसा उदकविन्दूहि पग्घरन्तेहि आगता । उदकं छड्ढेत्वा लहुकेहि सकटेहि खिप्पं गच्छामाति ।

वोधिसत्तो तेसं वचनं सुत्वा सकटानि ठपापेत्वा सव्वमनुस्से सन्निगातापेत्वा तुम्हेहि इमस्मि
कान्तारे सरो वा पोक्खरणी वा अत्थीति कस्सचि मुतपुव्वन्ति पुच्छि ।

न अय्या ! सुतपुव्वं । निरुदककन्तारो नाम एसोति ।

इदानि एकच्चे मनुस्सा एताय नीलवनराजिया परतो देवो वस्सतीति वदन्ति । वुट्ठिवातो नाम
कित्तक [102] ट्ठानं वायतीति ।

योजनमत्तं^१ अय्याति ।

कच्चि पन वो एकस्सपि सरीरं वुट्ठिवातो पहरतीति ?

नत्थि अय्याति ।

मेघसीसं नाम कित्तके ठाने पञ्जायतीति ?

योजनमत्ते अय्याति ।

अत्थि पन वो केनचि एकम्पि मेघसीसं दिट्ठन्ति ?

नत्थि अय्याति ।

विज्जुल्लता नाम कित्तके ठाने पञ्जायतीति ?

चतुपञ्चयोजने अय्याति ।

अत्थि पन वो केनचि विज्जुल्लतोभासो दिट्ठोति ?

नत्थि अय्याति ।

मेघसद्दो नाम कित्तके ठाने मूयतीति ?

एकद्वियोजनमत्ते अय्याति ।

अत्थि पन वो केनचि मेघसद्दो सुतोति ?

नत्थि अय्याति ।

किं तुम्हे एते जानाथाति ।

न जानाम अय्याति ।

न एते मनुस्सा । यक्खा एते । अम्हे उदकं छड्ढापेत्वा दुव्वले कत्वा खादिस्सामाति आगता
भविस्सन्ति । पुरतो गतो बालसत्यवाहपुत्तो न उपायकुसलो । अद्धा सो एतेहि उदकं छड्ढापेत्वा किलमेत्वा
खादितो भविस्सन्ति, पञ्चसकटसतानि यथापूरितानेव ठितानि भविस्सन्ति । अज्ज मयं तानि पस्सिस्साम ।
पसनमत्तम्पि उदकं अछड्ढेत्वा सीघसीघं सकटानि पाजेयाति ।

सो गच्छन्तो ययापूरितानव पञ्चसकटसतानि गोणमनुस्सानञ्च हत्थट्ठिकादीनि दिसाविदिसासु विप्पकिण्णानि दिस्वा सकटानि भोचापेत्वा सकटपरिवत्तकेन खन्धावारं वन्धापेत्वा कालस्सेव मनुस्से च गोणे च सायमासभत्तं भोजापेत्वा मनुस्सानं मज्जे गोणे निपज्जापेत्वा सयं वलनायके गहेत्वा खग्गहत्थो तियामरत्ति आर-
क्खं गहेत्वा ठितकोव अरुणं उट्ठापेसि । पुनदिवसे पातोव सव्वकिच्चानि निट्ठापेत्वा गोणे भोजेत्वा दुव्वलसकटानि छड्ढेत्वा थिरानि गाहापेत्वा अप्पग्घं भण्डं छड्ढापेत्वा महग्घं आरोपेत्वा यथाविप्पेतं ठानं गन्त्वा द्विगुणतिगुणेन मूलेन भण्डं विक्किणित्वा सव्वं परिसं आदाय पुन अत्तनो नगरमेव अगमासि । [103]

सत्था इमं धम्मकथं कथेत्वा एवं गहपति पुत्थं तक्कगाहगाहिनो महाविनासं पत्ता अपण्णकगाह-
गाहिनो पन अमनुस्सानं हत्थ[१६]तो मुञ्चिक्वा सोत्थिना इच्छितट्ठानं गन्त्वा पुन सकट्ठानमेव पच्चाग-
मिस्सुति द्वेपि वत्थूनि घटेत्वा इमिस्सा अपण्णकधम्मदेसनाय अभिसम्बुद्धो हुत्वा इमं गायमाह—

“अपण्णकं ठानमेके दुतियं आहु तक्किका ।

एतदञ्जाय मेधावी तं गण्हे यदपण्णकन्ति ॥”

तत्थ— अपण्णकन्ति एकंसिकं अविहट्ठं निग्यानिकं । ठानन्ति कारणं । कारणं हि यस्मा तदायत्त-
वृत्तिताय फलं तिट्ठति नाम तस्मा तं ठानन्ति वुच्चति । “ठानञ्च ठानतो अट्ठानञ्च अट्ठानतो”ति^१ आदिषु
चस्स पयोगो वेदितव्वो । इति अपण्णकं ठानन्ति पदद्वयेनापि यं एकन्तहितसुखावहत्ता पण्डितेहि पटिपन्नं एकं-
सिककारणं सोभणकारणं अपण्णकन्नाम अविहट्ठकारणं निग्यानिककारणं तं इदन्ति दीपेति । अयमेत्थ संखेपो ।
पभेदतो पन तीणि सरणागमनानि पञ्च सीलानि अट्ठ सीलानि दस सीलानि पातिमोक्खसंवरो इन्द्रियसंवरो
आजीवपारिसुद्धिशीलसंवरो पच्चयपटिसेवनं सव्वम्पि चतुपारिसुद्धिशीलं इन्द्रियेषु गुत्तद्वारता भोजने मत्त-
ञ्जूता जागरियानुयोगो ज्ञानं विपस्सना अभिञ्जा समापत्ति अरियमग्गो अरियफलं सव्वम्पेतं अपण्णकं ठानं
अपण्णकपटिपदा निग्यानिकपटिपदाति अत्थो । यस्मा च पन निग्यानिकपटिपदाय एतं नामं तस्मा येव भगवा अप-
ण्णकपटिपदं देसेत्तो इमं सुत्तमाह—“तीहि भिक्खवे ! धम्मेहि समन्नागतो भिक्खु अपण्णकपटिपदं पटिपन्नो
होति विरियो चस्स आरद्धो होति आसवानं खयाय । कतमेहि तीहि ? इध भिक्खवे ! भिक्खु इन्द्रियेषु गुत्तद्वारो
होति भोजने मत्तञ्जू होति जागरियं अनुयुत्तो होति । कथं च भिक्खवे ! भिक्खु इन्द्रियेषु गुत्तद्वारो होति ? इध
भिक्खवे ! भिक्खु चक्खुना रूपं दिस्वा न निमित्तग्गाही होति—पे—एवं खो भिक्खवे ! भिक्खु इन्द्रियेषु गुत्त-
द्वारो होति । कथं च भिक्खवे ! भिक्खु भोजने मत्तञ्जूहोति ? इध भिक्खवे ! भिक्खु पटिसंखायोनिस्सो आहारं
आहारेति नेव दवाय न मदाय न मण्डनाय न विभूसनाय यावदेव इमस्स कायस्स ठितिया यापनाय विहिंसुपरतिया
ब्रह्मचरियानुग्गहाय इति पुराणञ्च वेदनं पटिसंखामि नवञ्च वेदनं न उप्पादेस्सामि यात्रा च मे भविस्सति
अनवज्जता च फामुविहारो चाति । एवं खो भिक्खवे ! भिक्खु भोजने मत्तञ्जूहोति । कथं च भिक्खवे ! भिक्खु
जागरियं अनुयुत्तो होति ? इध भिक्खवे ! भिक्खु दिवसं चंक्रमेन निसज्जाय आवरणीयेहि धम्मेहि चित्तं परिसोधेति
रत्तिया पठमं यामं चंक्रमेन निसज्जाय आवरणीयेहि धम्मेहि चित्तं परिसोधेति रत्तिया मज्झिमं यामं दक्खिणेन
पस्सेन सीहसेत्थं कप्पेति पादेन पादं अच्चाधाय सतो सम्पजानो उट्ठानसञ्जं मनसिकरित्वा रत्तिया पच्छिमं
यामं पच्चुट्ठाय चंक्रमेन निसज्जाय आवरणीयेहि धम्मेहि चित्तं परिसोधेति । एवं खो भिक्खवे ! भिक्खु जागरियं
अनुयुत्तो होती” ति । इमस्मिं चापि सुत्ते तथोव धम्मा वुत्ता । अयं पन अपण्णकपटिपदा याव अरहत्तफला लब्ध
[104]तेव । तत्थ अरहत्तफलम्पि फलसमापत्तिविहारस्स चेव अनुपादापरिनिव्वानस्स च पटिपदायेव नाम होति ।
एकेति एकच्चे पण्डितमनुस्सा । तत्थ किञ्चापि अमुको नामाति नियमो नत्थि, इदं पन सपरिसं बोधिसत्तं येव[१७]
सन्धाय वुत्तन्ति वेदितव्वं । दुतियं आहु तक्किकाति दुतियन्ति पठमं वुत्ततो^२ अपण्णकट्ठानतो निग्यानिककार-
णतो दुतियं तक्कगाहकारणं अनिय्यानिककारणं । आहु तक्किकाति एत्थ पन सद्धि पुरिमपदेन अयं योजना,
अपण्णकट्ठानं एकन्तिककारणं अविहट्ठकारणं निग्यानिककारणं एके बोधिसत्तप्पमुखा पण्डितमनुस्सा गर्णिहसु ।

ये पन ते वालसत्थवाहपुत्तप्पमुखा तक्किका आहु ते दुतियं सापरावं अनेकंसिकट्ठानं विरुद्धकारणं अनिय्या-
निककारणं अगहेसुं । तेसु ये अपण्णकट्ठानं अगहेसुं ते सुक्कपटिपदं पटिपन्ना ये दुतियं पुरतो भवितव्वं उदके-
नाति तक्कगाहसंखातं अनिय्यानिककारणं अगहेसुं ते कण्हपटिपदं पटिपन्ना । तत्थ सुक्कपटिपदा अपरिहानि-
पटिपदा कण्हपटिपदा परिहानिपटिपदा तस्मा ये सुक्कपटिपदं पटिपन्ना ते अपरिहीना लोत्थिभावं पत्ता, ये
पन कण्हपटिपदं पटिपन्ना ते परिहीना अनयव्यसनं आपन्नाति इममत्थं भगवा अनाथपिण्डकस्स गहपतिनो वत्वा
उत्तरि इदमाह—“एतदञ्जाय मेधावी तं गण्हे यदपण्णक” न्ति ! तत्थ एतदञ्जाय मेधावीति मेधाति लद्धनामाय
विमुद्दाय उत्तमाय पञ्जाय समन्नागतो कुलपुत्तो एतं अपण्णके चेव सपण्णके चाति द्वीसु अपण्णकगाहतक्कगाह-
संखातेसु ठानेसु गुणदोसं बुद्धिहानि अत्यानत्थं ठानाठानञ्च ज्ञत्वाति अत्थो । तं गण्हे यदपण्णकन्ति यं अपण्णकं
एकंसिकमुक्कपटिपदाअपरिहानियपटिपदासंखातं निय्यानिककारणं तदेव गण्हेय्य । कस्मा ? एकंसिकादिभाव-
तो येव । इतरं पन न गण्हेय्य । कस्मा ? अनेकंसिकादिभावतो येव । अयं हि अपण्णकपटिपदा नाम सव्वेसं बुद्ध-
पच्चेकबुद्धबुद्धपुत्तानं पटिपदा । सव्वबुद्धा हि अपण्णकपटिपदायमेव ठत्वा दळ्हेन विरियेन पारमियो पूरेत्वा
बोधितले बुद्धा नाम होन्ति । पच्चेकबुद्धा पच्चेकवोधि उप्पादेन्ति । बुद्धपुत्तापि सावकपारमिज्जाणं पटिविज्जन्ति ।
इति भगवा तेसं उपासकानं तिस्रो कुसलसम्पत्तियो छ कामावचरसग्गे ब्रह्मलोकसम्पत्तियो च दत्वापि परियो-
साने अरहत्तफलदायिका अपण्णकपटिपदा नाम चतुसु अपायेसु पञ्चसु च नीचकुलेसु निव्वत्तिदायिका सपण्ण-
कपटिपदा नामाति । इमं अपण्णकधम्मदेसनं दस्सेत्वा उपरि चत्तारि सच्चानि सोळसहि आकारेहि पकासेसि ।
चतुसच्चपरियोसाने सव्वेपि ते पञ्चसता उपासका सोतापत्तिफले पतिट्ठहिंसु ।

सत्था इमं धम्मदेसनं आहरित्वा दस्सेत्वा द्वे वत्थूनि कथेत्वा अनुसन्धि घटेत्वा जातकं समोधानेत्वा
दस्सेसि । तस्मिं समये वालसत्थवाहपुत्तो देवदत्तो अहोसि, तस्स[९८]परिसा देवदत्तपरिसा व, पण्डितसत्थवाह-
पुत्तपरिसा बुद्धपरिसा, पण्डितसत्थवाहपुत्तो पन अहमेव अहोसिन्ति देसनं निट्ठपेसि ।

अपण्णकजातकं

२. वण्णुपथजातकं

अकिलासुनोति इमं धम्मदेसनं भगवा सावत्थियं विहरन्तो कथेसि । कं पन आरब्भाति ? एकं ओस्स-
ट्ठविरियं भिक्खुं ।

पच्चुपन्नवत्थु

तथागते किर सावत्थियं विहरन्ते एको सावत्थिवासी कुलपुत्तो जेतवनं गत्वा सत्थु सन्तिके
धम्मदेसनं सुत्वा पसन्नचित्तो कामेसु आदीनवं नेक्खम्मं च आनिसंसं दिस्वा पव्वजित्वा उपसम्पदाय
पञ्चवस्सिको हुत्वा द्वे मातिका उगगिहत्वा विपस्सनाचारं सिक्खित्वा सत्थु संतिके अत्तनो चित्तरुचियं कम्म-
ट्ठानं गहेत्वा एकं अरञ्जं पविसित्वा वस्सं उपगन्त्वा तेमासं वायमन्तो ओभासमत्तं वा निमित्तमत्तं वा उप्पादेतुं
नासक्खि ।

अयस्स एतदहोसि—सत्थारा चत्तारो पुगला कथिता । तेसु मया पदपरमेन भवितव्वं । नत्थि
मञ्जे मय्हं ईमस्मि अत्तभावे मग्गो वा फलं वा । अहं किं करिस्सामि अरञ्जवासेन ? सत्थुसन्तिकं गत्वा अतिविय
रूपसोभगप्पत्तं बुद्धसरीरं ओलोकेन्तो मधुरवम्मदेसनं सुणन्तो विहरिस्सामीति पुन जेतवनमेव पच्चागमासि ।

अय नं सन्दिट्ठा सम्भत्ता भिक्खू आहंसु—आवुसो ! त्वं सत्थु सन्तिके कम्मट्ठानं गहेत्वा समणधम्मं
करिस्सामीति गतो इदानीं पन आगन्त्वा संगणिकाय अभिरममानो चरसि । किन्नु खो ते पव्वजितकिच्चं मत्थकं
पत्तं अप्पटिसन्धिको जातोसी” ति ?

आवुसो ! अहं मग्गं वा फलं वा अलभित्वा अभव्वपुगलेन मया भवितव्वन्ति विरियं ओस्सजित्वा
आगतोम्हीति ।

अकारणं ते आवुसो, कतं दळ्हविरियस्स सत्थु सासने पव्वजित्वा विरियं ओस्सजन्तेन । एहि
तथागतस्स तं दस्सेस्सामाति ते तं आदाय सत्थु संतिकं अगमंसु ।

सत्था तं दिस्वा एवमाह—भिक्खवे ! तुम्हे एतं भिक्खुं अनिच्छमानं आदाय आगता । किं कतं
इमिनाति ?

भन्ते ! अयं भिक्खु एवरूपे निय्यानिके सासने पव्वजित्वा समणधम्मं करोन्तो विरियं ओस्सजित्वा
आगतोति ।

अय नं सत्था आह—सच्चं किर तया भिक्खु ! विरियं ते ओस्सट्ठन्ति ?

सच्चं भगवाति ।

किं पन त्वं भिक्खु ! एवरूपे निय्यानिकसासने पव्वजित्वा अप्पिच्छोति वा सन्नुट्ठोति वा पवि-
वित्तोति वा असंसट्ठोति वा आरद्धविरियोति वा एवं अत्तानं अजानापेत्वा ओस्सट्ठविरियो भिक्खूति जानापेसि ।
ननु त्वं पुव्वे विरियवा अहोसि । तया एकेन कतं विरियं निस्साय मरुक्कन्तारे[९९]पञ्चसु सकटसतेसु गच्छन्तेसु
मनुस्सा च गोणा च पानीयं लभित्वा सुखिता जाता ! इदानीं कस्मा विरियं ओस्सजसीति ?

सो भिक्खु एतकेन उपत्थम्भितो अहोसि । तं पन कथं सुत्वा भिक्खू भगवन्तं याचिसु—भन्ते !
इदानीं इमिना भिक्खुना विरियस्स ओस्सट्ठभावो अम्हाकं पाकटो, पुव्वे पन एतस्स एकस्स कतविरियं निस्साय
मरुक्कन्तारे गोगमनुस्सानं पानीयं लभित्वा सुखितभावो पटिच्छन्नो, तुम्हाकं सव्वञ्जुतज्जाणस्सेव पाकटो ।
अम्हाकम्पेतं कारणं कथेथाति ।

तेनहि भिक्खवे ! सुणाथाति ।

भगवा तेसं भिक्खूनं सत्तुप्पादं जनेत्वा भवन्तरेन पटिच्छन्नं कारणं पाकटं अकासि-

अतीतवत्थु

अतीते कासिरट्ठे वाराणसियं ब्रह्मदत्ते रज्जं कारेन्ते बोधिसत्तो सत्थवाहकुले पटिसिन्धि गहेत्वा वयप्पत्तो पञ्चहि सकटसत्तेहि वणिज्जं करोन्तो विचरति । सो एकदा सट्ठियोजनिकं मरुकन्तारं पटिपज्जि । तस्मिं कन्तारे सुखुमवालिका मुट्ठिना गहिता हत्थे न तिठन्ति । सुरियुग्गमनतो पट्ठाय अंगाररासि विय उण्हा होति न सक्का अतिक्कमित्तुं । तस्मा तं पटिपज्जन्तो दारूदकतेलतण्डुलादीनि सकटेहि आदाय रत्तिमेव गन्त्वा अरुणुग्गमने सकटानि परिवत्तकानि कत्वा मत्थके मण्डपं कारेत्वा कालस्सेव आहारकिच्चं निट्ठापेत्वा छायाय निसिन्ना दिवसं खेपेत्वा अत्थं गते सुरिये सायमासं भुज्जित्वा भूमिया सीतलाय जाताय सकटानि योजेत्वा गच्छन्ति । समुद्गमनसदिसमेव गमनं तत्थ होति । फलनियामको नाम लद्धुं वट्टति । सो तारकसञ्जाय सत्थं तारेसि ।

सोपि सत्थवाहो तस्मिं काले इमिनाव नियामेन तं कन्तारं गच्छन्तो एकूनसट्ठियोजनानि गन्त्वा इदानि एकरत्तेनेव मरुकन्तारा निक्खमनं भविस्सतीति सायमासं भुज्जित्वा सत्थं दारूदकं खेपेत्वा सकटानि योजेत्वा पायासि । नियामको पुरिमसकटे आसिन्दि सन्थरापेत्वा आकासे तारकं ओलोकेन्तो इतो पाजेथ इतो पाजेथाति वदमानो निपज्जि । सो दीघमद्धानं अनिदायनभावेन किलमन्तो निदं ओक्कमि ।

गोणो निवत्तित्वा आगतमग्गमेव गणहन्ते न अञ्जासि । गोणा सत्थरत्ति अगमंसु । नियामको अरुणुग्गमनवेलाय पवुद्धो नक्खत्तं ओलोकेत्वा सकटानि निवत्तेथ निवत्तेथाति आह । सकटानि निवत्तेत्वा पटिपाटिं करोन्तानं येव अरुणो उग्गतो ।

मनुस्सा हिथ्यो अम्हाकं निविट्ठखन्धा [१००] वारट्ठानमेवेतं दारूदकम्पि नो खीणं इदानि नट्ठम्हाति सकटानि मोचेत्वा परिवत्तकेन ठपेत्वा मत्थके मण्डपं कत्वा अत्तनो अत्तनो सकटस्स हेट्ठा अनुसोचन्ता निपज्जिंसु ।

बोधिसत्तो मयि विरियं ओस्सजन्ते सत्थेपि विनस्सिस्सन्तीति पातोव सीतलवेलायमेव आहिण्डन्तो एकं दव्वत्तिणगच्छं दिस्वा इमानि तिणानि हेट्ठा उदकसिनेहेन उट्ठितानि भविस्सन्तीति चिन्तेत्वा कुद्दालं गाहापेत्वा तं पदेसं खणापेसि । ते सट्ठिहत्थट्ठानं खणिंसु । एत्तकं ठानं खणित्वा पहरन्तानं कुद्दालो हेट्ठा पासाणे पटिहज्जि । पट्टमत्ते सत्थेपि विरियं ओस्सजिंसु ।

बोधिसत्तो पन इमस्स पासाणस्स हेट्ठा उदकेन भवितव्वन्ति ओतरित्वा पासाणे ठितो ओनमित्वा सोतं ओदहित्वा सद्दं आवज्जेन्तो हेट्ठा उदकस्स पवत्तनसद्दं सुत्वा उत्तरित्वा चूलुपट्ठाकं आह-तात ! तया विरिये ओस्सट्ठे सत्थे विनस्सिस्साम । त्वं विरियं अनोस्सजित्वा इमं अयकूटं गहेत्वा आवाटं ओतरित्वा एतरिंम पासाणे पहारं देहीति ।

सो तस्स वचनं सम्पटिच्छित्वा सत्थेसु विरियं ओस्सजित्वा ठितेसुपि विरियं अनोस्सजन्तो ओतरित्वा पासाणे पहारं अदासि । पासाणो मज्जे भिज्जित्वा हेट्ठा पतित्वा सोतं सन्निरुम्भित्वा अट्ठासि । तालक्खन्ध-प्पमाणा उदकवट्ठि उग्गच्छि । सत्थे पानीयं पिवित्वा न्हायिंसु । अतिरेकानि अक्खयुगादीनि फालेत्वा यागुभत्तं पत्तित्वा भुज्जित्वा गोणे च भोजेत्वा सुरिये च अत्थं गते उदकावाटसमीपे धजं वन्धित्वा इच्छितट्ठानं अंगमिंसु । ते तत्थ भण्डं विक्किणित्वा दिगुणचतुग्गुणं लाभं^१ लभित्वा अत्तनो वसनट्ठानमेव अगमंसु^२ ।

ते तत्थ यावतायुक्कं ठत्वा यथाकम्मं गता । बोधिसत्तोपि दानादीनि पुञ्जानि कत्वा यथाकम्ममव गतो । सम्मासन्नुद्धो इमं वम्मदेसनं कथेत्वा अभिसम्बुद्धोव इमं गायं कथेसि-

“अकिलासुनो वण्णुपथे खणन्ता, उदंगणे तत्थ पपं अविन्दुं ।^१

एवं मुनी विरियवल्लूपपन्नो, अकिलासु विन्दे हृदयस्स सन्तिन्ति ॥”

तत्थ—अकिलासुनोति निक्कोसज्जा आरद्धविरिया । वण्णुपथेति वण्णु वुच्चति वालुका^२ । वालुकामगेति अत्थो । खणन्ताति भूमिं खणमाना । उदंगणेति एत्थ उद इति निपातो । अंगणेति अन्तो मनुस्सानं सञ्चरणट्ठाने अनावटे भूमिभागेति अत्थो ॥ [१०१] तत्थाति तस्मिं वण्णुपथे । पपं अविन्दुन्ति उदकं लभिसु । उदकं हि पिवनभावेन पपाति वुच्चति । पविट्ठं वा आपं पपं महोदकन्ति अत्थो । एवन्ति ओपम्मपटिपादनं । मुनीति मोनं वुच्चति आणं कायमोनेय्यादिषु वा अञ्चतरं तेन समन्नागतत्ता पुग्गलो मुनीति वुच्चति । सो पनेस आगारियमुनि अनागारिय-मुनि सेखमुनि असेखमुनि पच्चेकमुनि मुनिमुनीति अनेकविधो । तत्थ आगारियमुनीति गिहीआगतफलो विञ्जा-तसासनो । अनागारियमुनीति तथारूपोव पब्बजितो । सेखमुनीति सत्त सेखा । असेखमुनीति खीणासवो । पच्चेक-मुनीति पच्चेकसम्बुद्धो । मुनिमुनीति सम्मासम्बुद्धो । इमस्मिं पनत्थे सव्वसंगाहिकवसेन मोनेय्यसंखाताय पञ्चाय समन्नागतो मुनीति वेदितव्वो । विरियवल्लूपपन्नोति विरियेन चैव कायवल्लापणवलेन च समन्नागतो । अकिला-सूति निक्कोसज्जो । कामं तच्चो च नहार च अट्ठी च अवसिम्सतु^३ उपसुस्सतु सरीरे मंसलोहितन्ति एवं वुत्तेन चतुरंगसमन्नागतेन विरियेन समन्नागतत्ता अनलसो अकिलासु । विन्दे हृदयस्स सन्तिन्ति चित्तस्सपि हृदयरूपस्सपि सीतलभावकरणेन सन्तिन्ति संखं गतं ज्ञानविपस्सनाभिञ्जाअरहत्तमग्गजाणसंखातं अरियधम्मं विन्दति पटिल-भतीति अत्थो ।

भगवता हि—“दुक्खं भिक्खवे ! कुसीतो विहरति वोकिण्णो पापकेहि अकुसलेहि धम्मेहि महन्तञ्च सदत्थं परिहापेति; आरद्धविरियो च खो भिक्खवे ! सुखं विहरति पविवित्तो पापकेहि अकुसलेहि धम्मेहि महन्तञ्च सदत्थं परिपूरेति । न भिक्खवे ! हीनेन अग्गस्स पत्ति होती” ति^४ एवं अनेकेहि सुत्तेहि कुसीतस्स दुक्खविहारो आरद्धविरियस्स च सुखविहारो संवणितो । इधापि आरद्धविरियस्स अकताभिनिवेसस्स विपस्सकस्स विरिय-वलेन अधिगन्तव्वं तमेव सुखविहारं दस्सेन्तो “एवं मुनी विरियवल्लूपपन्नो अकिलासु विन्दे हृदयस्स सन्ति” न्ति आह । इदं वुत्तं होति, यथा ते वाणिजा अकिलासुनो वण्णुपथे खणन्ता उदकं लभिसु एवं इमस्मिम्पि सासने अकिलासु हुत्वा वायममानो पण्डितो भिक्खु इमं ज्ञानादिभेदं हृदयसन्तिं लभति । सोत्वं भिक्खु! पुब्बे उदकमत्तस्स अत्थाय विरियं कत्वा इदानी एवरूपे मग्गफलत्थाय निय्यानिके सासने कस्मा विरियं ओस्सज्जसीति ? एवं इमं धम्मदेसनं दस्सेत्वा चत्तारि सच्चानि पकासेसि । सच्चपरियोसाने ओस्सट्ठविरियो भिक्खु अग्गफले अरहत्ते पतिट्ठासि । [१०२]

सत्था द्वेपि वत्थूनि कथेत्वा अनुसन्धि घटेत्वा जातकं समोधानेत्वा दस्सेसि । तस्मिं समये विरियं अनोस्सजित्वा पासाणं भिन्दित्वा महाजनस्स उदकदायको चूळुपट्ठाको अयं ओस्सट्ठविरियो भिक्खु अहोसि अवसेसपरिसा इदानी वुद्धपरिसा जाता सत्थवाहजेट्ठको पन अहमेव अहोसिन्ति इमं धम्मदेसनं निट्ठपेसि ।

वण्णुपथजातकं ।

३. सेरिवणिजजातकं

इध चेहि न विराधेसीति इदम्पि धम्मदेसनं भगवा सावत्थियं विहरन्तो एकं ओस्सट्ठविरियमेव भिक्खुं आरब्ध कयेसि ।

पच्चुपन्नवत्थु

तं हि पुरिमनयेनेव भिक्खूहि आनीतं दिस्वा सत्था आह—“भिक्खु! त्वं एवरूपे मग्गफलदायके सासने पव्वजित्वा विरियं ओस्सजन्तो सतसहस्सग्घनिकाय कञ्चनपातिया परिहीनो सेरिवणिजो विय चिरं सोचेय्यासी” ति ।

भिक्खू तस्सत्यस्स आवीभावत्थं भगवन्तं याचिसु । भगवा भवन्तरेण पटिच्छन्नं कारणं पाकटं अकासि—

अतीतवत्थु

अतीते इतो पञ्चमे कप्पे वोधिसत्तो सेरिवरट्ठे सेरिवो नाम कच्छपुटवाणिजो अहोसि । सो सेरिवा नाम एकेन लोलकच्छपुटवाणिजेन सद्धि वोहारत्थाय गच्छन्तो नीलवाहिनिं नाम नदिं उत्तरित्वा अन्धपुरं^१ नाम नगरं पविसन्तो नगरवीथियो भाजेत्वा अत्तनो पत्तवीथिया भण्डं विविकणन्तो चरि । इतरोपि अत्तनो पत्तवीथिं गण्हि ।

तस्मिं पन नगरे एकं सेट्ठिकुलं परिजिण्णं अहोसि । सव्वे पुतभातिका च धनं च परिवस्सयं अगमंसु । एका दारिका अय्यिकाय सद्धि अवसेसा अहोसि । ता द्वेपि परेसं भति कत्वा जीवन्ति । गेहे पन तासं महासेट्ठिना परिभुत्तपुव्वा सुवण्णपाति भाजनन्तरे निक्खित्ता दीघरत्तं अवलज्जियमाना मलगहिता अहोसि । ता तस्सा सुवण्णपातिभावम्पि न जानन्ति ।

सो लोलवाणिजो तस्मिं समये “मणिके^३ गण्हथ, मणिके गण्हथा” ति विचरन्तो तं घरद्वारं पापुणि ।

सा कुमारिका तं दिस्वा अय्यिकं आह—अम्म ! मय्हं एकं पिलन्धनं गण्हाति ।

अम्म ! मयं दुग्गता किं दत्वा गण्हस्सामाति ?

अयं नो पाति अत्थि, नो च अम्हाकं उपकारा । इमं दत्वा गण्हाति ।

सा वाणिजं पक्कोसापेत्वा आसने निसीदापेत्वा तं पाति दत्वा—अय्य ! इमं गहेत्वा तव भगिनिया किञ्चिदेव देहीति आह ।

वाणिजो पातिं हत्थेन गहेत्वाव सुवण्णपाति भविस्सतीति परिवत्तेत्वा पातिपिट्ठियं सूचिया लेखं कड्ढित्वा सुवण्णभावं जत्वा इमासं किञ्चि अदत्वाव इमं पाति हरिस्सामीति—अयं किं च अग्घति ? अद्धमास-कोपिस्सा मूलं न होतीति भूमियं खिपित्वा उट्ठायासना पक्कामि । [१०३]

एकेन पविसित्वा निक्खन्तवीथिं इतरो पविसितुं लभतीति वोधिसत्तो तं वीथिं पविसित्वा “मणिके गण्हथ मणिके गण्हथा” ति विचरन्तो तमेव घरद्वारं पापुणि । पुन सा कुमारिका तथेव अय्यिकं आह ।

अयं नं अय्यिका—अम्म ! पठमं आगतवाणिजो पाति भूमियं खिपित्वा गतो इदानि किं दत्वा गण्ह-स्सामाति आह ।

अम्म ! सो वाणिजो फरुसवाचो अयं पन पियदस्सनो मुदुसल्लापो । अप्पेवनाम नं गण्हेय्याति ।

तेन हि पक्कोसाहीति ।

सा तं पक्कोसि । अथस्स गेहं पविसित्वा निसिन्नस्स तं पाति अदंसु । सो तस्सा सुवण्णपातिभावं ज्ञत्वा-अम्म ! अयं पाति सतसहस्सं अग्घति पातिअग्घनकभण्डं मय्हं हत्थे नत्थीति आह ।

अम्म ! पठमं आगतवाणिजो अयं अद्धमासकम्पि न अग्घतीति भूमियं खिपित्वा गतो । अयं पन तव पुञ्जेन सुवण्णपाति जाता भविस्सतीति । मयं इमं तुय्हं देम । किञ्चिदेव नो दत्त्वा इमं गहेत्वा याहीति ।

बोधिसत्तो तस्मिं खणे हत्थगतानि पञ्चकहापणसतानि पञ्चसतग्घनकञ्च भण्डं सव्वं दत्त्वा-मय्हं इमं तुलं च पसिञ्च कञ्च अट्ठ च कहापणे देथाति एत्तकं याचित्वा-आदाय पक्कामि । सो सीधमेव नदीतीरं गत्वा नाविकस्स अट्ठकहापणे दत्त्वा नावं अभिरुहि^१ ।

ततो लोलवाणिजोपि^२ पुन गेहं गन्त्वा-आहरथ तं पाति तुम्हाकं किञ्चिदेव दस्सामीति आह ।

सा तं परिभासित्वा-त्वं अम्हाकं सतसहस्सग्घनिकं सुवण्णपाति अद्धमासकग्घनिकम्पि न अकासि । तुय्हं पन सामिकसदिसो एको धम्मिकवाणिजो अम्हाकं सहस्सं दत्त्वा तं आदाय गतोति आह ।

तं सुत्वा तस्स 'संतसहस्सग्घनिकाय हि सुवण्णपातिया परिहीनोम्हि महाजानिकरो वत मे अयन्ति' सज्जातवलवसोको मति पच्चुपट्ठपेतुं असक्कोन्तो विसञ्जी हुत्वा अत्तनो हत्थगते कहापणे चैव भण्डकञ्च घरद्वारे येव त्रिकिरित्वा निवासनपारुपनं पहाय तुलादण्डं मुग्गरं कत्वा आदाय बोधिसत्तस्स अनुपदं पक्कन्तो नदीतीरं गत्वा बोधिसत्तं गच्छन्तं दिस्वा-अम्भो-नाविक ! नावं निवत्तेहीति आह ।

बोधिसत्तो 'मा निवत्तयीति' पटिसेवेसि ।

इतरस्सपि बोधिसत्तं गच्छन्तं पस्सन्तस्स पस्सन्तस्स बलवसोको उदपादि । हृदयं उण्हं अहोसि । मुखतो लोहितं उग्गञ्छि । वापिकद्दमो विय हृदयं फलि । सो बोधिसत्तो आघातं बन्धित्वा तत्थेव जीवितक्खयं पापुणि । इदं पठमं देवदत्तस्स बोधिसत्तो आघातवन्धनं । बोधिसत्तो दानादीनि पुञ्जानि करित्वा यथाकम्मं अगमासि । सम्मासम्बुद्धो इमं धम्मदेसनं कथेत्वा अभिसम्बुद्धो इमं गार्थं कथेसि -[१०४]

"इध चे हि नं विराघेसि सद्धम्मस्स नियामतं ।

चिरं त्वं अनुतपेस्ससि सेरिवायं वणिजो ॥" ति ।

तत्थ-इध चे हि नं विराघेसि सद्धम्मस्स नियामतन्ति इमस्मिं सासने एतं सद्धम्मस्स नियामतासंखातं सोतापत्तिमगं विराघेसि । चे यदि विराघेसि विरियं ओस्सजन्तो नाधिगच्छसि न पटिलभसीति अत्थो । चिरं त्वं अनुतपेस्ससीति एवं सन्ते त्वं दीधमद्धानं सोचन्तो परिदेवन्तो सदा अनुतपेस्ससि । अथवा ओस्सट्ठविरियताय अरियमगस्स विराधितत्ता दीघरत्तं निरयादिसु उप्पन्नो नानप्पकारानि दुक्खानि अनुभवन्तो अनुतप्पिस्ससि किलमिस्ससीति अयमेत्थ अत्थो । कथं सेरिवायं वणिजोति सेरिवाति एवं नामको । अयं वणिजो यथा । इदं वुत्तं होति-यथा पुर्वे सेरिवा नाम वणिजो सतसहस्सग्घनिकं सुवण्णपातिं लभित्वा तस्स गहणत्थाय विरियं अकत्वा ततोपि परिहीनो अनुतप्पि एवमेव त्वम्पि इमस्मिं सासने पटियत्तसुवण्णपातिसदिसं अरियमगं ओस्सट्ठविरियताय अनधिगच्छन्तो ततो परिहीनो-दीघरत्तं अनुतप्पिस्ससि सचे पन विरियं न ओस्सजिस्ससि पण्डित-वाणिजो सुवण्णपातिं विय मम सासने नवविधम्पि लोकुत्तरधम्मं पटिलभिस्ससीति ।

एवमस्स सत्था अरहत्तेन कूटं गण्हन्तो इमं धम्मदेसनं दस्सेत्वा चत्तारि सच्चानि पकासेसि । सच्चपरि-योसाने ओस्सट्ठविरियो भिक्खु अग्गफले अरहत्ते पतिट्ठासि । सत्थापि द्वे वत्थूनि कथेत्वा अनुत्तान्धि घट्टेत्वा जातकं समोधानेत्वा दस्सेसि । तदा बालवाणिजो देवदत्तो अहोसि, पण्डितवाणिजो अहमेव अहोसिन्ति देसनं निट्ठपेसि

सेरिवाणिजजातकं

४. चुल्लफसेट्टिजातकं

अप्पकेनापि मेधावीति इमं धम्मदेसनं भगवा राजगहं उपनिस्साय जीवकम्ववने विहरन्तो चुल्ल-
पन्थकत्थेरं आरब्ध कथेसि ।

चुल्लपन्थकस्स निव्वत्तिकथा

तत्थ चुल्लपन्थकस्स ताव निव्वत्ति कथेतत्त्वा—राजगहे किर महाधनसेट्ठिकुलस्स धीता अत्तनो
दासेनेव सद्धि सन्थवं कत्वा अञ्जेपि मे इमं कम्मं जानेय्युन्ति भीता एवमाह—अम्हेहि इमस्मिं ठाने वसितुं न सवका
सचे मे मातापितरो इमं दोसं जानिस्सन्ति खण्डाखण्डं करिस्सन्ति, विदेसं गन्त्वा वसिस्सामाति हत्थसारं गहेत्वा
अग्गद्वारेन निक्खमित्वा यत्थ वा तत्थ वा अञ्जेहि अजाननट्ठानं गन्त्वा वसिस्सामाति उभोपि अगमंसु । तेसं
एकस्मिं ठाने वसन्तानं संवासमन्वाय तस्सा [१०५] कुच्छियं गव्भो पतिट्ठासि । सा गव्भपरिपाकमागम्म
सामिकेन सद्धि मन्तेसि—गव्भो मे परिपाकं गतो, जातिवन्धुविरहिते च ठाने गव्भवुट्ठानं नाम उभिन्नम्पि
अम्हाकं दुक्खमेव, कुलगेहं गच्छामाति ।

सो अज्ज गच्छाम स्वे गच्छामाति दिवसे अतिक्कामेसि । सा चिन्तेसि—अयं बालो अत्तनो दोस-
महन्तताय गन्तुं न उस्सहति, मातापितरो नाम एकन्तहिता, अयं गच्छतु वा मा वा, मया गन्तुं वट्ठतीति ।
तस्मिं गेहा निक्खन्ते गेहपरिक्खारं पटिसामेत्वा अत्तनो कुलघरं गतभावं अनन्तरगेहेवासीनं आरोचेत्वा मग्गं
पटिपज्जि ।

अथ सो पुरिसो घरं आगतो नं अदिस्वा पटिविस्सके पुच्छित्वा कुलघरं गताति सुत्वा वेगेन अनुवन्धित्वा
अन्तरामग्गे सम्पापुणि । तस्सापि तत्थेव गव्भवुट्ठानं अहोसि । सो किं इदं भद्देति पुच्छिन् ।

सामि ! एको पुत्तो जातोति ।

इदानीं किं करिस्सामाति ?

यस्सत्थाय मयं कुलघरं गच्छेय्याम तं कम्मं अन्तराव निप्फन्नं, तत्थ गन्त्वा किं करिस्साम, निवत्ता-
माति द्वेपि एकचित्ता हुत्वा निवत्तिमु । तस्स च दारकस्स पन्थे जातत्ता पन्थकोति नामं अकंसु ।

तस्सा न चिरस्सेव अपरोपि गव्भो पतिट्ठहि । सव्वं पुरिमनयेनेव वित्त्यारेतव्वं । तस्सापि दारकस्स
पन्थे जातत्ता पठमजातस्स महापन्थकोति नामं कत्वा इतरस्स चुल्लपन्थकोति नामं अकंसु । ते द्वेपि दारके गहेत्वा
अत्तनो वसनट्ठानमेव आगता ।

पच्चुपन्नवत्थु

तेसं तत्थ वसन्तानं अयं पन्थकदारको अञ्जे दारके चुल्लपिताति, अय्यकोति, अय्यिकाति वदन्ते
सुत्वा मातरं पुच्छि—अम्म ! अञ्जे दारका चुल्लपिताति अय्यकोति अय्यिकाति वदन्ति । अम्हाकं जातका
नत्थीति ?

आम तात ! तुम्हाकं एत्थ जातका नत्थि । राजगहनगरे पन वो महाधनसेट्ठी नाम अय्यको तत्थ
तुम्हाकं बहू जातकाति ।

कस्मा तत्थ न गच्छाम अम्माति ?

सा अत्तनो अगमनकारणं पुत्तस्स कथेत्वा पुत्तेसु पुनप्पुनं कथेन्तेसु सामिकं आह—इमे दारका अति-
विय किलमेन्ति किं नो मातापितरो दिस्वा मंसं खादिस्सन्ति ! एहि, दारकानं अय्यककुलं दस्सेस्सामाति ।

अहं सम्मुखा गन्तुं न सक्खिस्सामि, तं पन तत्थ नयिस्सामीति आह ।

साधु, येन केनचि नयेन दारकानं अय्यककुलमेव दट्ठुं वट्ठतीति ते द्वेपि जना दारके आदाय अनुपु-
व्वेन राजगहं पत्वा नगरद्वारे एकस्सा सालाय निवासं कप्पेत्वा दारकमाता द्वे दारके आदाय आगतभावं माता-
पितुन्नं आरोचापेसि ।

ते तं सासनं सुत्वा-संसारे संसरन्तानं अम्हाकं न पुत्तो न धीता नाम नत्थि । ते अम्हाकं महापराधि-
का । न सक्काते हि अम्हाकं चक्खुपथे ठातुं । एतकं पन नाम धनं गहेत्वा [१०६] द्वेपि जना फासुकट्ठानं गत्वा
जीवन्तु । दारके पन इधेव पेसेन्तुति ।

सेट्ठीधीता मातापितृहि पेसितं धनं गहेत्वा दारके आगतदूतानं येव हत्थे दत्वा पेसेसि । दारका
अय्यककुले वड्ढन्ति । तेसु चुल्लपन्थको अतिदहरो, महापन्थको पन अय्यकेन सद्धि दसवलस्स धम्मकथं सोतुं
गच्छति । तस्स निच्चं सत्थुसम्मुखा धम्मं सुणन्तस्स पव्वज्जाय चित्तं नमि । सो अय्यकं आह- सच्चे तुम्हे
सम्पटिच्छथ अहं पव्वजेय्यन्ति ।

किं वदेसि तात ! मय्हं सकललोकस्सापि पव्वजिततो तवेव पव्वज्जा भट्टिका । सच्चे सक्कोसि पव्वज
ताताति सम्पटिच्छित्वा सत्थुसन्तिकं गतो ।

सत्था-किं महासेट्ठि ! अयं दारको ते लद्धोति ?

आम भन्ते ! अयं दारको मय्हं नत्ता, तुम्हाकं सन्तिके पव्वजामीति वदतीति आह ।

सत्था अञ्जतरं पिण्डपातिकभिक्षुं इमं दारकं पव्वाजेहीति आणापेसि । थेरो तस्स तचपञ्चककम्म-
ट्ठानं आचिक्खित्वा पव्वाजेसि ।

सो वहुं बुद्धवचनं उगगिहत्वा परिपुण्णवस्सो उपसम्पदं लभि । उपसम्पन्नो योनिसो मनसिकारेन
कम्मट्ठानं करोन्तो अरहतं पापुणि । सो ज्ञानसुखेन च मग्सुखेन च वीतिनामेन्तो चिन्तेसि, सक्का नुखो इमं
सुखं चुल्लपन्थकस्स दातुन्ति । ततो अय्यकसेट्ठिस्स सन्तिकं गत्वा-महासेट्ठि ! सच्चे तुम्हे सम्पटिच्छथ अहं
चुल्लपन्थकं पव्वाजेय्यन्ति आह ।

पव्वाजेथ भन्तेति ।

थेरो चुल्लपन्थकदारकं पव्वाजेत्वा दससु सीलेसु पतिट्ठापेसि । चुल्लपन्थकसामणेरो पव्वजित्वाव
दन्धो अहोसि । यथाह-

“पडुमं^१ यथा कोकनदं सुगन्धं पातो सिया फुल्लमवीतगन्धं ।

अंगीरस पस्स विरोचमानं तपन्तमादिच्चमिवन्तल्लिक्खे ॥” ति ।

इमं एकं गार्थं चतुहि मासेहि गणितुं नासक्खि ।

सो किर कस्सपसम्मासम्बुद्धकाले पव्वजित्वा पञ्चवा हुत्वा अञ्जतरस्स दन्धभिक्षुनो उद्देसगहण-
काले परिहासकेळि अकासि । सो भिक्षु तेन परिहासेन लज्जितो नेव उद्देसं गण्हि न सज्झायमकासि । तेन कम्मे-
नायं पव्वजित्वाव दन्धो जातो । गहितगहितपदं उपरि उपरि पदं गण्हन्तस्स नस्सति । तस्स इममेव गार्थं गहेतुं
वायमन्तस्स चत्तारो मासा अतिक्कन्ता ।

अथ नं महापन्थको आह-चुल्लपन्थक, त्वं इमस्मि सासने अभव्वो । चतुहि मासेहि एकं गार्थमपि
गहेतुं न सक्कोसि । पव्वजितकिच्चं पन त्वं कथं मत्थकं पापेस्ससि ? निक्खम इतो विहारानि
निक्कड्ढि । [१०७] चुल्लपन्थको बुद्धसासने सिनेहेन गिहिभावं न पत्थेति ।

तस्मिं च काले महापन्थको भत्तुद्देसको होति । जीवको कोमारभच्चो वहुं गन्धमालं आदाय अत्तनो

अम्बवनं गन्त्वा सत्थारं पूजेत्वा धम्मं सुत्वा उट्ठायासना दसवलं वन्दित्वा महापन्थकं उपसंकमित्वा— कित्तका भन्ते ! सत्थुसन्तिके भिक्खूति पुच्छि ।

पञ्चमत्तानि भिक्खुसतानीति ।

स्वे भन्ते ! बुद्धपमुखानि पञ्च भिक्खुसतानि आदाय अम्हाकं निवेसने भिक्खं गण्ध्याति ।

उपासक ! चुल्लपन्थको नाम दन्वो अविरुद्धधम्मो, तं ठपेत्वा सेसानं निमन्तणं पटिच्छामीति थेरो आह ।

तं सुत्वा चुल्लपन्थको चिन्तेसि— मय्हं भातिकत्थेरो एत्तकानं भिक्खूनं निमन्तणं पटिच्छन्तो मं वाहिरं कत्वा पटिच्छति । निस्संसयं मय्हं भातिकस्स मयि चित्तं भिन्नं भविस्सति । किं इदानीं मय्हं इमिना सासनेन ! गिही हुत्वा दानादीनि पुञ्जानि करोन्तो जीविस्सामीति । सो पुनद्विसे पातोव गिही भविस्सामीति पायासि ।

सत्था पच्चूसकाले येव लोकं ओलोकेन्तो इमं कारणं दिस्वा पठमतंरं गन्त्वा चुल्लपन्थकस्स गमनमग्गे ारकोट्ठके चंकमन्तो अट्ठासि । चुल्लपन्थको घरं गच्छन्तो सत्थारं दिस्वा उपसंकमित्वा वन्दि । अथ नं सत्था—कहं पन त्वं चुल्लपन्थक ! इमाय वेलाय गच्छसीति आह ।

भाता मं भन्ते ! निक्कड्ढि । तेनाहं गिही भविस्सामीति गच्छामीति ।

चुल्लपन्थक ! तव पव्वज्जा मम सन्तका । भातरा निक्कड्ढितो कस्मा मम सन्तिकं नागच्छि । एहि किं ते गिहीभावेन ? मम सन्तिके भविस्ससीति चुल्लपन्थकं आदाय गन्त्वा गन्धकुटिप्पमुखे नं निसीदापेत्वा चुल्लपन्थक ! पुरत्थाभिमुखो हुत्वा इमं पिळोतिकं रजोहरणं रजोहरणन्ति परिमज्जन्तो इधेव होहीति । इद्धिया अभिसंखटं परिसुद्धं पिळोतिकं दत्वा काले आरोचिते भिक्खुसंघपरिवुतो जीवकस्स गेहं गन्त्वा पञ्चात्तासने निसीदि ।

चुल्लपन्थकोपि सुरियं ओलोकेन्तो तं पिळोतिकाखण्डं रजोहरणं रजोहरणन्ति परिमज्जन्तो निसीदि । तस्स तं पिळोतिकाखण्डं परिमज्जन्तस्स परिमज्जन्तस्स किलिट्ठं अहोसि । ततो चिन्तेसि—इदं पिळोतिकाखण्डं अतिविय परिसुद्धं, इमं पन अत्तभावं निस्साय पुरिमपकत्तिं विजहित्वा एवं किलिट्ठं जातं, अनिच्चा वत संखाराति खयवयं पट्ठपेन्तो विपस्सनं वड्ढेसि ।

सत्थापि चुल्लपन्थकस्स चित्तं विपस्सनं आरुहन्ति अत्वा—चुल्लपन्थक ! त्वं एतं पिळोतिकाखण्डमेव संकिलिट्ठं रजोरज्जितं जातन्ति मा सञ्चं करि, अब्भन्तरे पन ते रागरजादयो अत्थि ते हराहीति वत्वा ओभासं विस्सज्जेत्वा पुरतो निसिन्नो विय पञ्जायमानरूपो हुत्वा इमा गाथा अभासिः—[१०८]

“रागो रजो न च पन रेणु वुच्चति रागस्सेतं अधिवचनं रजोति ।

एतं रजं विप्पजहित्व^१ भिक्खवो विहरन्ति ते विगत रजस्स सासने ॥

दोसो रजो न च पन रेणु वुच्चति दोसस्सेतं अधिवचनं रजोति ।

एतं रजं विप्पजहित्व भिक्खवो विहरन्ति ते विगतरजस्स सासने ॥

मोहो रजो न च पन रेणु वुच्चति मोहस्सेतं अधिवचनं रजोति ।

एतं रजं विप्पजहित्व भिक्खवो विहरन्ति ते विगतरजस्स सासने ॥” ति

गाथापरियोसाने चुल्लपन्थको सह पटिसम्भिदाहि अरहत्तं पापुणि । पटिसम्भिदाहि येवस्स सव्वानि तीणि पिटकानि आगमिसु ।

सो किर पुज्जे राजा हुत्वा नगरं पदक्खिणं करोन्तो नळाटतो सेदे मुच्चन्ते परिसुद्धेन साटकेन नळाटन्तं पुञ्चि । साटको किलिट्ठो अहोसि । सो इमं सरीरं निस्साय एवरूपो परिसुद्धो साटको पकत्तिं विजहित्वा

किलिट्ठो जातो अनिच्चा वत संखाराति अनिच्चसञ्जं पटिलभि । तेन कारणेनस्स रजोहरणमेव पच्चयो जातो ।

जीवकोपि खो कोमारभच्चो दसवलस्स दक्खिणोदकं उपनामेसि । सत्था—ननु जीवक ! विहारे भिक्खू अत्थीति हत्थेन पत्तं पिदहि ।

महापन्थको—ननु भन्ते ! विहारे नत्थि भिक्खूति आह ।

सत्था अत्थि 'जीवकाति' आह ।

जीवको—तेन हि भणे, गच्छथ विहारे भिक्खूनं अत्थिभावं वा नत्थिभावं वा जानाहीति पुरिसं पेसेसि ।

तस्मिं खणे चुल्लपन्थको मय्हं भातिको विहारे भिक्खू नत्थीति भणति । विहारे भिक्खूनं अत्थिभाव-मस्स पकासेस्सामीति सकलं अम्बवनं भिक्खूनञ्जेव पूरेसि । एकच्चे भिक्खू चीवरकम्मं करोन्ति एकच्चे रजनकम्मं एकच्चे सज्जायं करोन्तीति एवं अञ्जामञ्जं असदिसं भिक्खुसहस्सं मापेसि ।

सो पुरिसो विहारे बहू भिक्खू दिस्वा निवत्तित्वा—अय्य ! सकलं अम्बवनं भिक्खूहि परिपुण्णन्ति जीवकस्स आरोचेसि । थेरोपि खो तत्थेव—

“सहस्सक्खत्तुं अत्तानं निम्मिनित्वान पन्थको ।

निसीदि अम्बवने रम्मे याव कालप्पवेदना ॥” ति । [१०९]

अथ सत्था नं पुरिसं आह—विहारं गत्वा सत्था चुल्लपन्थकं नाम पक्कोसतीति वदेहीति ।

तेन गत्वा तथा वुत्ते अहं चुल्लपन्थको अहं चुल्लपन्थकोति मुखसहस्सं उट्ठहि । पुरिसो गत्वा—सव्वेपि किर भन्ते ! चुल्लपन्थकायेव नामाति आह ।

तेन हि त्वं गत्वा यो अहं चुल्लपन्थकोति पठमं वदति तं हत्थे गण्ह, अवसेसा अन्तरधायिस्सन्तीति ।

सो तथा अकासि । तावदेव सहस्समत्ता भिक्खू अन्तरधायिंसु । थेरो गतेन पुरिसेन सद्धिं अगमासि । सत्था भत्तकिच्चपरियोसाने जीवकं आमन्तेसि, जीवक ! चुल्लपन्थकस्स पत्तं गण्ह । अयं ते अनुमोदनं करि-स्सतीति । जीवको तथा अकासि । थेरो सीहनादं नदन्तो तरुणसीहो विय तीणि पिटकानि संखोभेत्वा अनुमोदनं अकासि ।

सत्था उट्ठायासना भिक्खुसंघपरिवारो विहारं गत्वा भिक्खूहि वत्ते दस्सिते उट्ठायासना गन्ध कुटिप्पमुखे ठत्वा भिक्खुसंघस्स सुगतोवादं दत्वा कम्मट्ठानं कथेत्वा भिक्खुसंघं उय्योजेत्वा सुरभिगन्धवासवा-सितं गन्धकुटिं पविसित्वा दक्खिणेन पस्सेन सीहसेय्यं उपगतो । अथ सायणहसमये धम्मसभायं भिक्खू इतो चित्तो च समोसरित्वा रत्तकम्बलसाणि परिविखपन्ता विय निसीदित्वा सत्थुगुणकथं आरभिमु—आवुसो ! महापन्थको चुल्लपन्थकस्स अज्झासयं अजानन्तो चतुहि मासेहि एकं गाथं गण्हितुं न सक्कोति दन्धो अयन्ति विहारा निक्क-ड्ढि । सम्मासम्बुद्धो पन अत्तनो अनुत्तरधम्मराजताय एकस्मिं येवस्स अन्तराभत्ते सहपटिसम्भिदाहि अरहत्तं अदासि । तीणि पिटकानि दस पटिसम्भिदाहि येव आगतानि । अहो बुद्धानं बलं नाम महन्तन्ति !

अथ भगवा धम्मसभायं इमं कथापवुत्तिं अत्वा अज्ज मया गन्तुं वट्ठतीति बुद्धसेय्याय उट्ठाया सुरत्तदुपट्ठं निवासेत्वा विज्जुल्लता विय कायवन्धनं बन्धित्वा रत्तकम्बलसदिसं सुगतमहाचीवरं पारुपित्वा सुरभिगन्धकुटितो निक्खम्म मत्तवरवारणसीहविककन्तविलासेन अनन्ताय बुद्धलील्लहाय धम्मसभं गत्वा अलंक-तमण्डपमज्जे सुपञ्जत्तवरबुद्धासनं अभिषेह्ण छव्वण्णबुद्धरंसियो विस्सज्जेन्तो अण्णवकुच्छि ओभासयमानो युगन्धरमत्थके बालसुरियो विय आसनमज्जे निसीदि ।

सम्मासम्बुद्धे पन आगतमत्ते भिक्खुसंघो कथं पच्छिन्दित्वा तुण्ही अहोसि । सत्था मुदुकेन मेत्तचित्तेन परिसं ओलोकेत्वा अयं परिसा अतिविय सोभति एकस्सपि हत्थकुक्कुच्चं वा [११०] पादकुक्कुच्चं वा उक्का-सितसद्दो वा खिपितसद्दो वा नत्थि सव्वेपिमे बुद्धगारवेन सगारवा बुद्धतेजेन तज्जिता मयि आयुक्कप्पम्पि अकथेत्वा निसिन्ने पठमं कथं समुट्ठापेत्वा न कथेस्सन्ति कथासमुट्ठापनवत्तं नाम मयाव जानितव्वं अहमेव

पठमं कप्पेस्सामीति मधुरेन ब्रह्मस्सरेन भिक्खू आमन्तेत्वा काय नुत्थ भिक्खवे ! एतरहि कथाय सन्निसिन्ना का च पन वो अन्तरा कथा विप्पकत्ताति आह ।

भन्ते ! न मयं इमस्मि ठाने निसिन्ना अञ्जं तिरच्छानकथं कथेम, तुम्हाकं येव पन गुणे वण्णयमाना निसीन्नम्हा—आवुसो महापण्यको चुल्लपण्यकस्स अज्झासयं अजानन्तो — पे— अहो बुद्धानं वलं नाम महन्तन्ति !

सत्था भिक्खूनं कथं सुत्वा—भिक्खवे ! चुल्लपण्यको मं निस्साय इदानीं ताव धम्मेषु धम्ममहन्तं पत्तो, पुब्बे पन मं निस्साय भोगेसुपि भोगमहन्तं पापुणिति आह ।

भिक्खू तस्सत्यस्स आवीभावत्थं भगवन्तं याचिंसु । भगवा भवन्तरेण पटिच्छन्नं कारणं पाकटं अकासिः—

अतीतवत्थु

अतीते कासिरट्ठे वाराणसियं ब्रह्मदत्ते रज्जं कारेन्ते बोधिसत्तो सेट्ठिकुले निव्वत्तित्वा वयप्पत्तो सेट्ठिट्ठानं लभित्वा चुल्लसेट्ठि^१ नाम अहोसि । सो पण्डितो व्यत्तो^२ सव्वनिमित्तानि जानाति । सो एकदिवसं राजुपट्ठानं गच्छन्तो अन्तरदीथियं मतमूसिकं दिस्वा तंखणे नक्खत्तं समानेत्वा इदमाह—सक्का चक्खुमत्ता कुलपुत्तेन इमं उन्दुरं गहेत्वा दाराभरणं वा कातुं कम्मन्ते वा पयोजेतुन्ति । अञ्जतरो दुग्गतकुलपुत्तो चूलन्तेवासिको नाम तं सेट्ठिस्स वचनं सुत्वा नायं अजानित्वा कथेस्सतीति मूसिकं गहेत्वा एकस्मि आपणे विळालस्सत्थाय विक्किणित्वा काकणिकं लभित्वा ताय काकणिकाय फाणितं गहेत्वा एकेन घटेन पानीयं गण्हि । सो अरञ्जतो आगच्छन्ते मालाकारे दिस्वा थोकं थोकं फाणितखण्डं दत्वा उलुंकेन पानीयं अदासि । ते तस्स एकेकं पुप्फमुट्ठिं अदंसु । सो तेन पुप्फमूलेन पुनदिवसेपि फाणितञ्च पानीयघटञ्च गहेत्वा पुप्फाराममेव गतो । तस्स तं दिवसं मालाकारा अड्ढोचितके पुप्फगच्छे दत्वा अगमंसु । सो नचिरस्सेव इमिना उपायेन अट्ठ कहापणे लभि ।

पुन एकस्मि वातवुट्ठिदिवसे राजुय्याने वहु सुक्खदण्डका च साखा च पलासञ्च वातेन पतितं होति । उय्यानपालो छड्ढेतुं उपायं न पस्सति । सो तत्थागन्त्वा—सचे इमानि दारुपण्णानि [१११] मय्हं दस्ससि अहं ते इमानि सव्वानि नीहरिस्सामीति उय्यानपालं आह ।

सो गण्ह अय्याति सम्पटिच्छि ।

चूलन्तेवासिको दारकानं केळिमण्डलं गन्त्वा फाणितं दत्वा मुहुत्तेन सव्वानि दारुपण्णानि नीहरापेत्वा उय्यानद्वारे रासि कारेसि । तदा राजकुम्भकारो राजकुलानं^३ भाजनानं पचनत्थाय दारुनि परियेसमानो उय्यानद्वारे तानि दिस्वा तस्स हत्थतो विक्किणित्वा गण्हि । तं दिवसं चुल्लन्तेवासिको दारुविक्रयेन सोळस कहापणे चाटिआदीनि च पञ्च भाजनानि लभि । सो चतुवीसतिया कहापणेषु जातेसु अत्थि अयं उपायो मय्हन्ति नगरद्वारतो अविद्वरट्ठाने एकं पानीयचाटिं ठपेत्वा पञ्चसते तिणहारके पानीयेन उपट्ठहि ।

ते आहंसु—त्वं सम्म, अम्हाकं वहुपकारो किं ते करोमाति ?

सो—मय्हं किच्चे उप्पन्ने करिस्सत्थाति वत्वा इतो चितो च विचरन्तो थलपथकम्मिकेन च जलपथकम्मिकेन च सट्ठि मित्तसन्धवं अकासि ।

तस्स थलपथकम्मिको—स्वे इमं नगरं अस्सवाणिजको पञ्च अस्ससतानि गहेत्वा आगमिस्सतीति आचिक्खि ।

सो तस्स वचनं सुत्वा तिणहारके आह, अज्ज मय्हं एकेकं तिणकलापं देथ मया च तिणे अविक्किणि— ते अत्तनो तिणं मा विक्किणायाति ।

ते साधूति सम्पटिच्छित्वा पञ्चतिणकलापसतानि आहरित्वा तस्स घरद्वारे पातयिंसु ।

अस्सवाणिजो सकलनगरे अस्सानं गोचरं अलभित्वा तस्स सहस्सं दत्त्वा तं तिणं गण्हि । कतिपाहच्च-
येनस्स जलपयकम्मिकसहायको आरोचेसि पट्टनं महानावा आगताति । सो अत्थि अयं उपायोति अट्ठहि कहापणेहि
सव्वपरिवारसम्पन्नं तावकालिकं रथं गहेत्त्वा महत्तेन यसेन नावापट्टनं गत्त्वा एकं अंगुलिमुद्धिकं नाविकस्स सच्च-
कारं दत्त्वा अविदूरट्ठाने साणिं परिविक्खपापेत्त्वा निसिन्नो पुरिसे आणापेसि, वाहिरवाणिजेषु आगतेसु ततियेन
परिहारेन आरोचेथाति । नावा आगताति सुत्वा वाराणसितो सतमत्ता वाणिजा भण्डं गण्हामाति आगमिंसु ।
भण्डं तुम्हे न लभिस्सथ असुकट्ठाने नाम महावाणिजेन सच्चकारो दिन्नोति । ते तं सुत्वा तस्स सन्तिकं आगता ।
पादमूलिकपुरिसा पुरिमसञ्जावसेन ततियेन परिहारेन तेसं आगतभावं आरोचेसुं ।

ते सतमत्तापि वाणिजा एकेकं सहस्सं दत्त्वा तेन सिद्धिं नावाय पत्तिका हुत्वा पुन एकेकं सहस्सं
दत्त्वा पत्तिं विस्सज्जापेत्त्वा भण्डं अत्तनो सन्तिकं अकंसु । [११२]

चुल्लन्तेवासिको द्वे सतसहस्सानि गण्हित्वा वाराणसिं आगन्त्वा कतज्जुना मे भवितुं वट्ठतीति
एकं सतसहस्सं गाहापेत्त्वा चुल्लकसेट्ठिस्स समीपं गतो । अथ नं सेट्ठि— किन्ते तात ! कत्वा इदं धनं लद्धन्ति
पुच्छि ।

सो—तुम्हेहि कथितउपाये ठत्वा चतुमासवन्तरेयेव लद्धन्ति, मतमूसिकं आदिं कत्वा सव्वं
पवुत्तिं कथेसि ।

चुल्लकमहासेट्ठि तस्स वचनं सुत्वा न इदानि एवरूपकं दारकं परसन्तिकं कातुं वट्ठतीति वयप्पत्तं
अत्तनो धीतरं दत्त्वा सकलकुटुम्बस्स सामिकं अकासि ।

सो सेट्ठिनो अच्चयेन तस्मिं नगरे सेट्ठिट्ठानं लभि । बोधिसत्तोपि यथाकम्मं अगमासि । सम्मा-
सम्बुद्धोपि इमं धम्मदेसनं कथेत्त्वा अभिसम्बुद्धोव इमं गाथं कथेसि—

“अप्पकेनपि मेधावी पाभतेन विचक्खणो ।

समुट्ठापेति अत्तानं अणुं अग्गिं व सन्धमन्ति ॥”

तत्थ अप्पकेनपीति थोकेनापि परित्तकेनापि । मेधावीति पञ्जावा । पाभतेनाति भण्डमूलेन । विचक्ख-
णोति वोहारकुसलो । समुपट्ठापेति अत्तानन्ति महन्तं धनं च यसञ्च उप्पादेत्त्वा तत्थ अत्तानं सण्ठपेति पतिट्ठा-
पेति । यथा किं ? अणुं अग्गिं व सन्धमन्ति यथा पण्डितो पुरिसो परित्तकं अग्गि अनुक्कमेन गोमयचुण्णादीनि
पक्खित्त्वा मुखवातेन धमन्तो समुट्ठापेति वड्ढेति महन्तं अग्गिक्खन्धं करोति । एवमेवं पण्डितो थोकम्पि
पाभतं लभित्वा नानाउपायेहि पयोजेत्त्वा धनञ्च यसञ्च उप्पादेति वड्ढेति वड्ढेत्त्वा च पन तत्थ तत्थ अत्तानं
पतिट्ठापेति ताय एव वा पन धनयसमहन्तताय अत्तानं समुट्ठापेति अभिञ्जातं पाकटं करोतीति अत्थो ।

इति भगवा भिक्खवे ! चुल्लपन्थको मं निस्साय इदानि धम्मेसु धम्ममहन्ततं पत्तो, पुव्वे पन भोगे-
सुपि भोगमहन्ततं यसमहन्ततं पापुणीति एवं इमं धम्मदेसनं दस्सेत्त्वा द्वे वत्थूनि कथेत्त्वा अनुसन्धि घट्टेत्त्वा
जातकं समोधानेसि । तदा चुल्लन्तेवासिको चुल्लपन्थको अहोसि चुल्लकमहासेट्ठी पन अहमेव अहोसिन्ति देसनं
निट्ठपेसि ।

चुल्लकसेट्ठिजातकं

५. तण्डुलनालिजातकं

किसंघति तण्डुलनालिकाति इदं सत्या जेतवने विहरन्तो लालुदायित्थेरं आरब्ध कथेसि।

पच्चुपन्नवत्थु

तस्मिं समये आयस्मा दब्बो मल्लपुत्तो संघस्स भत्तुद्देसको होति । तस्मिं [११३] पातोव सलाक-
भत्तानि उद्दिमाने लालुदायित्थेरस्स^१ कदाचि वरभत्तं पापुणाति कदाचि लामकभत्तं । सो लामकभत्तस्स
पत्तदिवसे सलाकग्गं आकुलं करोति— किं दब्बोव सलाकं दातुं जानाति, अम्हे न जानामातिपि वदति ।

तस्मिं सलाकग्गं आकुलं करोन्ते— हन्द दानि त्वमेव सलाकं देहिंति सलाकपच्छिं अदंसु ।

ततो पट्ठाय सो संघस्स सलाकं अदासि । ददन्तो पन इदं वरभत्तन्ति वा लामकभत्तन्ति वा असुक-
वस्सग्गे वरभत्तं ठितं असुकवस्सग्गे लामकभत्तन्ति वा न जानाति । ठितिकं करोन्तोपि असुकवस्सग्गे ठितिकाति
न सत्तलक्खेति । भिक्खू नं ठितवेलाय इमस्मिं ठाने अयं ठितिका ठिता इमस्मिं ठाने अयन्ति भूमियं वा भित्तिं वा
लेखं कड्ढति । पुन दिवसे सलाकग्गे भिक्खू मन्दतरा वा होन्ति बहुतरा वा । तेषु मन्दतरेसु लेखा हेट्ठा होति
बहुतरेसु उपरि । सो ठितिकं अजानन्तो लेखासञ्जाय सलाकं देति ।

अयं नं भिक्खू— आवुसो लालुदायी ! लेखा नाम हेट्ठा वा होतु उपरि वा वरभत्तं पन असुकवस्सग्गे
ठितं लामकभत्तं असुकवस्सग्गेति आहंसु ।

सो भिक्खू पटिप्परन्तो यदि एवं अयं लेखा कस्मा एवं ठिता, किं अहं तुम्हाकं सद्दहामि इमिस्सा
लेखाय सद्दहामीति वदति ।

अयं नं दहरा च सामगेरा च— आवुसो लालुदायी ! तयि सलाकं देन्ते भिक्खू लाभेन परिहा-
यन्ति । न त्वं दातुं अनुच्छविको, निग्गच्छ इतोति सलाकग्गतो निक्कड्ढिसु ।

तस्मिं खणे सलाकग्गे महन्तं कोलाहलं अहोसि । तं सुत्वा सत्या आनन्दत्थेरं पुच्छि— आनन्द !
सलाकग्गे महन्तं कोलाहलं, किं सद्दो नामेसोति ?

थेरो तथागतस्स तमत्थं आरोचेसि ।

आनन्द ! न इदानीं लालुदायी अत्तनो वालताय परेसं लाभहानिं करोति, पुव्वेपि अकासि येवाति
आह ।

थेरो तस्सत्थस्स आविभावत्थं भगवन्तं याचि । भगवा भवन्तरेण पटिच्छन्नं कारणं पाकटं अकासि—

अतीतवत्थु

अतीते कासिरट्ठे वाराणसियं ब्रह्मदत्तो राजा अहोसि । तदा अम्हाकं बोधिसत्तो तस्स अग्घकारको^२
अहोसि, हत्थिअस्सादीनि चैव गणिसुवण्णादीनि च अग्घापेसि । अग्घापेत्वा भण्डसामिकानं भण्डानुरूपमेव मूलं
दापेसि । राजा पन लुट्ठो होति । सो लोभपकतिताय एवं चिन्तेसि—अयं अग्घापनको एवं अग्घापेन्तो न चिरस्सेव
मम गेहे वनं परिक्रय्यं गमेस्सति अञ्जं अग्घापनकं करिस्सामीति । सो सीहपञ्जरं उग्घाटेत्वा राजंगणं ओलो-
केन्तो एकं गामिकमनुस्सं लोलवालं राजंगणेन गच्छन्तं दिस्वा एस मय्हं अग्घापनकम्मं कातुं सक्खिस्सतीति तं
पक्कोसापेत्वा सक्खिस्ससि भणे ! अम्हाकं [११४] अग्घापनिककम्मं कातुन्ति आह ।

सक्खिस्सामि देवाति ।

राजा अत्तनो घनरक्खणत्थाय तं वालं अग्घापनिककम्मे ठपेसि । ततो पट्ठाय सो वालो हत्थिअस्सा-
दीनि अग्घापेत्तो अग्घं हापेत्वा यथारुचिया कथेति । तस्स ठानन्तरे ठितत्तायं सो कथेति तमेव मूलं होति ।

तस्मिं काले उत्तरापथतो एको अस्सवाणिजो पञ्च-अस्ससतानि आनेसि । राजा तं पुरिसं पक्को-
सापेत्वा अस्से अग्घापेसि । सो पञ्चन्नं अस्ससतानं एकं तण्डुलनालिकं अग्घमकासि, कत्वा च पन अस्सवाणिजस्स
एकं तण्डुलनालिकं देवाति वत्वा अस्से अस्ससालाय सण्ठापेसि ।

अस्सवाणिजो पोरणकअग्घापनिकस्स सन्तिकं गन्त्वा तं पवुत्ति आरोचेत्वा इदानीं किं कत्तव्वन्ति
पुच्छि ।

सो आह—तस्स पुरिसस्स लञ्चं दत्वा एवं पुच्छथ 'अम्हाकं' तावअस्सा एकं तण्डुलनालिकं अग्घ-
न्तीति, वातमेतं, तुम्हे पन निस्साय तण्डुलनालिया अग्घं जानितुकामोमिह । सक्खिस्सथ वो रज्जो सन्तिके ठत्वा
सा तण्डुलनालिका इदं नाम अग्घतीति वत्तुन्ति ? सचे सक्कोमीति वदति तं गहेत्वा रज्जो सन्तिकं गच्छथ ।
अहमिं तत्थ आगमिस्सामीति ।

अस्सवाणिजो साधूति बोधिसत्तस्स वचनं सम्पटिच्छित्वा अग्घापनिकस्स लञ्चं दत्वा तमत्यं
आरोचेसि ।

सो लञ्चं लभित्वा— सक्खिस्सामि तण्डुलनालिं अग्घापेतुन्ति ।

तेन हि गच्छाम राजकुलन्ति तं आदाय रज्जो सन्तिकं अगमासि । बोधिसत्तोपि अज्जोपि बहू
अमच्चा अगमंमु ।

अस्सवाणिजो राजानं वन्दित्वा— अहं देव ! पञ्चन्नं अस्ससतानं एकं तण्डुलनालिं अग्घनभावं
जानिं, सा पन तण्डुलनालिका किं अग्घतीति अग्घापनिकं पुच्छथ देवाति ।

राजा तं पवुत्ति अजानन्तो अम्भो अग्घापनिक ! पञ्च अस्ससतानि किं अग्घन्तीलि पुच्छि ।

तण्डुलनालिं देवाति ।

होतु भणे ! पञ्च अस्ससता ताव तण्डुलनालिं अग्घन्तु, सा पन किमग्घति तण्डुलनालिकाति पुच्छि ।

सो वालपुरिसो— वाराणसि सन्तरवाहिरं अग्घति तण्डुलनालिकाति आह ।

सो किर पुब्बे राजानं अनुवत्तेत्तो एकं सालिताडुलनालिं अस्सानं अग्घं अकासि, पुन वाणिजकस्स
हत्थतो लञ्चं लभित्वा तस्सा तण्डुलनालिकाय वाराणसि सन्तरवाहिरं अग्घमकासि ।

तदा पन वाराणसिया पाकारपरिक्खेपो द्वादसयोजनिको होति । इदमस्सा अन्तरं वाहिरं पन तियो-
जनसत्तिकं रट्ठं इति सो वालो एवं महन्तं वाराणसि सन्तरवाहिरं तण्डुलनालिकाय अग्घं अकासि ।

तं सुत्वा बोधिसत्तो पुच्छन्तो इमं गाथमाह—

किमग्घति तण्डुलनालिकाय अस्सानमूलाय वदेहि राज !

वाराणसि सन्तरवाहिरन्तं अयमग्घती तण्डुलनालिका ॥ ति ।

तं सुत्वा अमच्चा पाणिं पहरित्वा हसमाना—मयं पुब्बे पठविञ्च रज्जञ्च अनग्घन्ति सज्जिनो
अहुम्हा एवं महन्तं किर सराजकं वाराणसिरज्जं तण्डुलनालिमत्तं अग्घति अहो अग्घापनिकस्स पञ्जासम्पदा !
कहं एत्तकं कालं अयं अग्घापनिको ठितोसि ? अम्हाकं रज्जो एव अनुच्छविकोति परिहासं अकंमु ।

तस्मिं काले राजा लज्जितो न वालं निक्कड्ढापेत्वा बोधिसत्तस्सेव अग्घापनिकट्ठानं अदासि ।
बोधिसत्तोपि यथाकम्मं गतो । सत्था इमं धम्मदेसनं आहरित्वा दस्सेत्वा द्वे वत्थूनि कथेत्वा अनुसन्धिं घटेत्वा
जातकं समोवानेसि । तदा गामिकवालअग्घापनिको लोशुदायी अहोसि पण्डितअग्घापनिको अहमेव अहोसिन्ति
देसनं निट्ठापेसि ।

६. देवधम्मजातकं

हिरिओत्तप्पसस्पन्नाति इदं भगवा जेतवने विहरन्तो अञ्जतरं बहुभण्डिकं भिक्खुं आरब्ध कथेसि ।

पच्चपन्नवत्थु

सावत्थिवासी किरिको कुटुम्बिको भरियाय कालकताय पव्वजि । सो पव्वजन्तो अत्तनो परिवेणञ्च अग्गिसालञ्च भण्डगव्वञ्च कारेत्वा भण्डगव्वं सप्पितण्डुलादीहि पूरेत्वा पव्वजि । पव्वजित्वा पन अत्तनो दासे पक्कोसापेत्वा यथारुचितं आहारं पचापेत्वा भुञ्जति बहुपरिक्खारो च अहोसि । रत्ति अञ्जं निवासन-पारुपणं होति दिवा अञ्जं । विहारपच्चन्ते वसति ।

तस्सेकदिवसं चीवरपच्चत्थरणादीनि नीहरित्वा परिवेणे पत्थरित्वा सुक्खापेन्तस्स सम्बहुला जान-पदा भिक्खू सेनासनचारिकं आहिण्डन्ता परिवेणं गन्त्वा चीवरादीनि दिस्वा कस्सिमानीति पुच्छिमु ।

सो मय्हं आवुसोति आह ।

आवुसो ! इदम्पि चीवरं इदम्पि चीवरं इदम्पि निवासनं इदम्पि निवासनं इदम्पि पच्चत्थरणं इदम्पि पच्चत्थरणं सव्वं तुहमेवाति ?

आम मय्हमेवाति ।

आवुसो ! ननु भगवता तीणि चीवरानि अनुञ्जातानि, त्वं एवं अप्पिच्छस्स बुद्धस्स सासने पव्व-जित्वा बहुपरिक्खारो जातो । एहि तं दसवलस्स सन्तिकं नेस्सामाति तं आदाय सत्थु सन्तिकं अगमंस्सु ।

सत्था तं दिस्वाव किन्नुखो भिक्खवे ! अनिच्छमानकं येव भिक्खुं गण्हित्वा आगतत्थाति आह । भन्ते ! अयं भिक्खु बहुभण्डो बहुपरिक्खारोति ।

सच्चं किर त्वं भिक्खु ! बहुभण्डोति ?

सच्चं भगवाति । [११६]

कस्मा पन त्वं भिक्खु ! बहुभण्डो जातो ? ननु अहं अप्पिच्छताय सन्तुट्ठिया पविवेकस्स विरियार-म्भस्स वण्णं वदामीति ।

सो सत्युवचनं सुत्वा कुपितो इमिनादानि नीहारेन चरिस्सामीति पारुपणं छड्ढेत्वा परिसमज्जे एकचीवरो अट्ठासि ।

अथ नं सत्था उपत्थम्भयमानो—ननु त्वं भिक्खु ! पुव्वे हिरोत्तप्पगवेसको दकरक्खसकालेपि हिरोत्तप्पं गवेसमानो द्वादस संवच्छरानि विहासि ? अथ कस्मा इदानि एवं गरुके बुद्धसासने पव्वजित्वा चतुपरिसमज्जे पारुपणं छड्ढेत्वा हिरोत्तप्पं पहाय ठितोसीति ?

सो सत्युवचनं सुत्वा हिरोत्तप्पं पच्चुपट्ठापेत्वा तं चीवरं पारुपित्वा सत्थारं वन्दित्वा एकमन्तं निसीदि । भिक्खु तस्सत्थस्स आवीभावत्थं भगवन्तं याचिमु । भगवा भवन्तरेण पटिच्छन्नं कारणं पाकटं अकासिः—

अतीतवत्थु

अतीते कासिरट्ठे वाराणसियं ब्रह्मदत्तो राजा अहोसि । तदा बोधिसत्तो तस्स अगमहेसिया कुच्छि-स्मिं पटिमन्वि गण्हि । सा दसमासेसु परिपुण्णेषु पुत्तं विजायि । तस्स नामगहणदिवसे महिसासकुमारोति । नमं अकंनु । तस्स आधावित्वा परिधावित्वा विचरणकाले रज्जो अञ्जोपि पुत्तो जातो । तस्स चन्दकुमारोति नामं अकंनु । तस्स पन आधावित्वा परिधावित्वा विचरणकाले बोधिसत्तमाता कालमकासि ।

राजा अञ्जं अगमहेसिट्ठाने ठपेसि । सा रज्जो पिया अहोसि मनापा । सा पियसंवासमन्वाय एकं पुत्तं विजायि । मुरियकुमारो तस्स नामं अकंनु । राजा पुत्तं दिस्वा तुट्ठचित्तो-भदे ! पुत्तस्स ते वरं दम्मीति आह ।

देवी वरं इच्छितकाले गहेतव्वं कत्वा ठपेसि । सा पुत्ते वयप्पत्ते राजानं आह—देवेन मय्हं पुत्तस्स जातकाले वरो दिन्नो, पुत्तस्स मे रज्जं देहीति ।

राजा मय्हं द्वे पुत्ता अग्गिक्खन्धा विय जलमाना विचरन्ति, न सक्का तव पुत्तस्स रज्जं दातुन्ति पटिक्खपित्वा तं पुनप्पुनं याचमानमेव दिस्वा ‘अयं मय्हं पुत्तानं पापकम्पि चिन्तेय्याति’ पुत्ते पक्कोसापेत्वा आह—ताता ! अहं सुरियकुमारस्स जातकाले वरं अदासिं । इदानिस्स माता रज्जं याचति । अहं तस्स न दातुकामो । मातुगामो नाम पापो, तुम्हाकं पापकम्पि चिन्तेय्य । तुम्हे अरज्जं पविसित्वा ममच्चयेन कुलसन्तके नगरे रज्जं करेय्याथाति रोदित्वा कन्दित्वा सीसे चुम्बित्वा उय्योजेसि ।

ते पितरं वन्दित्वा पासादा ओरोहन्ते राजंगणे कीळमानो सुरियकुमारोपि दिस्वा तं कारणं ज्ञत्वा अहम्पि भातिकेहि सद्धिं गमिस्सामीति तेहि सद्धिं येव निक्खमि । ते हिमवन्तं पर्विसिंसु । बोधिसत्तो मग्गा ओक्कम्म रक्खमूले निसीदित्वा[११७] सुरियकुमारं आमन्तेसि—तात ! सुरिय ! एकं सरं गन्त्वा नहात्वा च पिवित्वा च पदुमिनिपण्णेहि अम्हाकम्पि पानीयं आनेहीति ।

तं पन सरं वेस्सवणस्स सन्तिका एकेन दकरक्खसेन लद्धं होति । वेस्सवणो च तं आह— ठपेत्वा देवधम्मजाननके ये अज्जे इमं सरं ओतरन्ति ते खादितुं लभसि । अनोतिण्णे न लभसीति । ततो पट्ठाय सो रक्खसो ये तं सरं ओतरन्ति ते देवधम्मो पुच्छित्वा ये न जानन्ति ते खादति ।

अथ खो सुरियकुमारो तं सरं गन्त्वा अवीमंसित्वाव ओतरि । अथ नं सो रक्खसो गहेत्वा देवधम्मं जानासीति पुच्छि । सो देवधम्मो नाम चन्दमुरियाति आह । अथ नं त्वं देवधम्मो न जानासीति उदकं पवेसेत्वा अत्तनो वसनट्ठाने ठपेसि ।

बोधिसत्तोपि तं चिरायन्तं दिस्वा चन्दकुमारं पेसेसि । रक्खसो नम्पि गण्हित्वा देवधम्मो जानासीति पुच्छि ।

आम, जानामि । देवधम्मो नाम चतस्सो दिसाति ।

रक्खसो न त्वं देवधम्मो जानासीति तम्पि गहेत्वा तत्थेव ठपेसि ।

बोधिसत्तो तस्मिम्पि चिरायन्ते एकेन अन्तरायेन भवितव्वन्ति सयं तत्थ गन्त्वा द्विन्मपि ओतरण-पदवळज्जं दिस्वा रक्खसपरिगृहितेन इमिना सरेन भवितव्वन्ति खगं सन्नय्हित्वा धनुं गहेत्वा अट्ठासि । उदकर-क्खसो बोधिसत्तं उदकं अनोतरन्तं दिस्वा वनकम्मिकपुरिसो विय हुत्वा बोधिसत्तं आह— भो पुरिस ! त्वं मग्गकिलन्तो कस्मा इमं सरं ओतरित्वा नहायित्वा पिवित्वा भिसमूलानि खादित्वा पुष्फानि पिलन्धित्वा यथा-सुखं न गच्छसीति ?

बोधिसत्तो तं दिस्वा एस सो यक्खो भविस्सतीति ज्ञत्वा-तया मे भातिका गहिताति आह ।

आम मयाति ।

किंकारणाति ?

अहं इमं सरं ओतिण्णके लभामीति ।

किं पन सव्वेव लभसीति ? ये देवधम्मो जानन्ति ते ठपेत्वा अवसेसे लभामीति ।

अत्थि पन ते देवधम्मोहि अत्थोति ?

आम अत्थि ।

यदि एवमं अहं ते देवधम्मो कथेस्सामीति ।

तेनहि कथेहि अहं देवधम्मो सुणिस्सामीति ।

बोधिसत्तो अहं देवधम्ममे कथेय्यं किलिट्ठगतो पनम्हीति आह ।

यक्खो बोधिसत्तं नहापेत्वा भोजनं भोजेत्वा पानीयं पायेत्वा पुष्पानि पिळ्ण्वापेत्वा गन्धेहि विलिम्पापेत्वा अलंकृतमण्डपमज्जे पल्लं अत्थरित्वा अदासि । बोधिसत्तो आसने निसीदित्वा यक्खं पादमूले निसीदापेत्वा तेनहि ओहितसोतो सक्कच्चं देवधम्ममे सुणाहीति इमं गाथमाह—

“हिरिओत्तप्पसम्पन्ना सुक्कधम्मसमाहिता ।

सन्तो सप्पुरिसा लोके देवधम्माति बुच्चरे ॥” ति ।

तत्थ हिरिओत्तप्पसम्पन्नाति हिरिया च ओत्तप्पेन च समन्नागता । तेषु कायदुच्चरितादीहि हिरीयतीति हिरि । लज्जायेतं अधिवचनं । तेहियेव ओत्तप्पतीति ओत्तप्पं । पापतो उब्बेगस्सेतं अधिवचनं ।

तत्थ अज्झत्तसमुट्ठाना हिरि, वहिद्धासमुट्ठानं ओत्तप्पं । अत्ताधिपतेय्या हिरि, लोकाधिपतेय्यं ओत्तप्पं । लज्जासभावसण्ठिता हिरि, भयसभावसण्ठितं ओत्तप्पं । सप्पतिस्सवलक्खणा हिरि, वज्जभीरुकभयदस्सावीलक्खणं ओत्तप्पं ।

तत्थ अज्झत्तसमुट्ठानं हिरिं चतुहि कारणेहि समुट्ठापेति (१) जातिं पच्चवेक्खित्वा, (२) वयं पच्चवेक्खित्वा, (३) सूरभावं पच्चवेक्खित्वा, (४) बाहुसच्चं पच्चवेक्खित्वा ।

‘कथं ? पापकरणं नामेतं न जातिसम्पन्नानं कम्मं । हीनजच्चानं केवट्ठादीनं इदं कम्मं । तादिसस्स जातिसम्पन्नस्स इदं कम्मं कातुं न युत्तन्ति । एवं ताव जातिं पच्चवेक्खित्वा पाणातिपातादिपापं अकरोन्तो हिरिं समुट्ठापेति । तथा पापकरणं नामेतं दहरेहि कत्तव्वकम्मं । तादिसस्स वये ठितस्स इदं कम्मं कातुं न युत्तन्ति । एवं वयं पच्चवेक्खित्वा पाणातिपातादिपापं अकरोन्तो हिरिं समुट्ठापेति । तथा पापं नामेतं दुव्वलजातिकानं कम्मं । तादिसस्स सूरभावसम्पन्नस्स इदं कम्मं कातुं न युत्तन्ति । एवं सूरभावं पच्चवेक्खित्वा पाणातिपातादिपापं अकरोन्तो हिरिं समुट्ठापेति । तत्था पापकम्मं नामेतं अन्धवालानं कम्मं न पण्डितानं । तादिसस्स पण्डितस्स बहुस्सुतस्स इदं कम्मं कातुं न युत्तन्ति । एवं बाहुसच्चं पच्चवेक्खित्वा पाणातिपातादिपापं अकरोन्तो हिरिं समुट्ठापेति ।

एवं अज्झत्तसमुट्ठानं हिरिं चतुहि कारणेहि समुट्ठापेति । समुट्ठापेत्वा च पन अत्तनो चित्ते हिरिं पवेसेत्वा पापकम्मं न करोति । एवं हिरि अज्झत्तसमुट्ठाना नाम होति ।

कथं ओत्तप्पं वहिद्धासमुट्ठानं नाम ? सचे त्वं पापकम्मं करिस्ससि चतुसु परिसासु गरहप्पत्तो भविस्ससि—

“गरहिस्सन्ति तं विञ्जू असुचि नागरिको यथा ।

विवज्जितो सीलवन्तेहि कथं भिक्खु करिस्ससी ॥” ति ।

पच्चवेक्खन्तो हि वहिद्धासमुट्ठितेन ओत्तप्पेन पापकम्मं न करोति । एवं ओत्तप्पं वहिद्धासमुट्ठानं नाम होति ।

कथं हिरि अत्ताधिपतेय्या नाम ? इधेकच्चो कुलपुत्तो अत्तानं अधिपतिं जेट्ठकं कत्वा तादिसस्स सद्धापव्वजितस्स बहुस्सुतस्स धुतवादिस्स न युत्तं पापकम्मं कातुन्ति पापं न करोति । एवं हिरि अत्ताधिपतेय्या नाम होति । तेनाह भगवा— “सो अत्तानं येव अधिपतिं कत्वा अकुसलं पजहति [११९] कुसलं भावेति सावज्जं पजहति अनवज्जं भावेति । सुद्धं अत्तानं परिहरती” ति^१ ।

कथं ओत्तप्पं लोकाधिपतेय्यं नाम ? इधेकच्चो कुलपुत्तो लोक अधिपतिं जेट्ठकं कत्वा पापकम्मं

न करोति । यथाह—“महा खो पनायं लोकसन्निवासो तस्मिं खो पन लोकसन्निवासे सन्ति समणब्राह्मणा इद्धि-
मन्तो दिव्वचक्खुका परचित्तविदुनो । ते दूरतोपि पस्सन्ति आसन्नेपि पस्सन्ति चेतसापि चित्तं पजानन्ति । तेपि
मं एवं जानिस्सन्ति पस्सथ भो ! इमं कुलपुत्तं सद्दाय अगारस्मा अनगारियं पव्वजितो समानो वोकिण्णो विहरति
पापकेहि अकुसलेहि धम्मेहीति । सन्ति देवता इद्धिमन्तिनियो दिव्वचक्खुका परचित्तविदुनियो । ता दूरतोपि
पस्सन्ति आसन्नेपि पस्सन्ति चेतसापि चित्तं पजानन्ति । तापि मं जानिस्सन्ति पस्सथ भो ! इमं कुलपुत्तं सद्दाय
अगारस्मा अनगारियं पव्वजितो समानो वोकिण्णो विहरति पापकेहि अकुसलेहि धम्मेहीति । सो लोकं येव अधि-
पतिं करित्वा अकुसलं पजहति कुसलं भावेति सावज्जं पजहति अनवज्जं भावेति सुद्धं अत्तानं परिहरती” ति ।
एवं ओत्तप्पं लोकाधिपतेय्यं नाम होति ।

लज्जासभावसण्ठिता हिरि, भयसभावसण्ठितं ओत्तप्पन्ति । एत्थ पन लज्जाति लज्जनाकारो तेन
सभावेन सण्ठिता हिरि । भयन्ति अपायभयं । तेन सभावेन सण्ठितं ओत्तप्पं । तदुभयम्पि पापपरिवज्जने पाकटं
होति ।

एकच्चो हि यथा नामेको कुलपुत्तो उच्चारपस्सावादीनि करोन्तो लज्जितव्वयुत्तकं एकं दिस्वा
लज्जनाकारप्पत्तो भवेय्य हीलितो एवमेवं अज्जत्तं लज्जिधम्मं ओक्कमित्वा पापकम्मं न करोति । एकच्चो
अपायभयभीरुको हुत्वा पापकम्मं न करोति ।

तत्रिदं ओपम्मं । यथाहि द्वीसु अयोगुल्लेसु एको सीतलो भवेय्य गूथमक्खितो एको उण्हो आदित्तो ।
तत्थ पण्डितो सीतलं गूथमक्खितत्ता जिगुच्छन्तो न गण्हाति इतरं डाहभयेन । तत्थ सीतलस्स गूथमक्खितस्स
जिगुच्छाय अगण्हनं विय अज्जत्तं लज्जिधम्मं ओक्कमित्वा पापस्स अकरणं, उण्हस्स डाहभयेन अगण्हनं विय
अपायभयेन पापस्स अकरणं वेदितव्वं ।

सप्पतिस्सवलक्खणा हिरि वज्जभीरुकभयदस्साविलक्खणं ओत्तप्पन्ति । इदम्पि द्वयं पापपरिवज्जने
येव पाकटं होति । एकच्चो हि (१) जातिमहत्तपच्चवेक्खणा, (२) सत्थुमहत्तपच्चवेक्खणा, (३) दायज्जमह-
त्तपच्चवेक्खणा, (४) सन्नहचारीमहत्तपच्चवेक्खणाति चतुहि कारणेहि सप्पतिस्सवलक्खणं हिरिं समुट्ठापेत्वा
पापं न करोति । एकच्चो (१) अत्तानुवादभयं, (२) परानुवादभयं, (३) दण्डभयं [१२०] (४) दुग्गतिभयन्ति
चतुहि कारणेहि वज्जभीरुकभयदस्साविलक्खणं ओत्तप्पं समुट्ठापेत्वा पापं न करोति । तत्थ जातिमहत्तपच्च-
वेक्खणादीनि चैव अत्तानुवादभयादीनि च वित्थारेत्वा कथेतव्वानि । तेसं वित्थारो अंगुत्तरट्ठकथायं वुत्तो ।

सुक्कधम्मसमाहिताति इदमेव हिरोत्तप्पं आदिं कत्वा कत्तव्वा कुसला धर्मा सुक्कधम्मा नाम ।
ते सव्वसंगाहकनयेन चतुभूमिकलोकियलोकुत्तरधम्मा । तेहि समाहिता समन्नागताति अत्थो । सन्तो सप्पुरिसा
लोकेति कायकम्मादीनं सन्तताय सन्तो । कतञ्चुकतवेदिताय सोभनपुरिसाति सप्पुरिसा । लोको पन संखारलोको
सत्तलोको ओकासलोको खन्धलोको आयतनलोको धातुलोकोति अनेकविधो । तत्थ, एको लोको सव्वे सत्ता
आहारट्ठितिका—ये—अट्ठारसलोका अट्ठारसधातुयोति एत्थ संखारलोको वुत्तो । खन्धलोकादयो तदन्तो-
गधा-येव । अयं लोको परलोको देवलोको मनुस्सलोकोति आदिषु पन सत्तलोको वुत्तो—

“यावता चन्दिमसुरिया दिसा भन्ति विरोचना ।

तावता सहस्सधा लोको एत्थ ते वत्तती वसो ॥” ति ।

एत्थ ओकासलोको वुत्तो । तेसु इध सत्तलोको अधिप्पेतो । सत्तलोकिस्मिं हि येव एवरूपा सप्पुरिसा
ते देवधम्माति वुच्चरे । तत्थ देवाति सम्मुत्तिदेवा उप्पत्तिदेवा विसुद्धिदेवाति तिविधा । तेसु महासम्मत्कालतो
पट्ठाय लोकेन देवाति सम्मतत्ता राजराजकुमारादयो सम्मुत्तिदेवा नाम । देवलोको उप्पन्ना उप्पत्तिदेवा नाम ।
खीणासवा विसुद्धिदेवा नाम । वुत्तम्पि चेतं “सम्मुत्तिदेवा नाम राजानो देवियो कुमारा च । उप्पत्तिदेवा नाम

भूमदेवे उपादाय तदुत्तरं देवा । विसुद्धिदेवा नाम बुद्धपञ्चैकबुद्धखीणासवा" ति । इमेसं देवानं धम्माति देव-
धम्माति ।

बुच्चरेति बुच्चन्ति । हिरोत्तप्पमूलका हि कुसला धम्मा कुसलमम्पदाय देवलोके निव्वत्तिया च विसु-
द्धिभावस्सेव कारणत्ता कारणट्ठेन तिविधानं देवानं धम्माति देवधम्मा । तेहि देवधम्मेहि समन्नागता पुग्गलापि
देवधम्मा । तस्मा पुग्गलाधिष्ठानाय देसनाय ते धम्मे दस्सेन्तो "सन्तो सप्पुरिसा लोके देवधम्माति बुच्चरे" ति
आह ।

यक्खो इमं धम्मदेसनं मुत्वा पसन्नो वोविसत्तं आह-पण्डित ! अहं तुम्हाकं पसन्नो एकं भातरं देमि,
कत्तरं आनेमीति ?

कनिट्ठं आनेहीति ।

पण्डित ! त्वं केवलं देवधम्मे [१२१] जानासि येव न पन तेसु वत्तेसीति ।

किं कारणाति ?

यंकारणा जेट्ठं ठपेत्वा कनिट्ठं आनापेन्तो जेट्ठापचायिककम्मं नाम न करोसीति ।

देवधम्मे चाहं यक्ख ! जानामि तेसु च पवत्तामि । मयं हि इमं अरञ्जं एतं निस्साय पविट्ठा ।
एतस्स हि अत्थाय अम्हाकं पितरं एतस्स माता रज्जं याचि । अम्हाकं पन पिता न वरं अदत्वा अम्हाकं अनुरक्ख-
णत्थाय अरञ्जवासं अनुजानि । सो कुमारो अनुवत्तित्वा अम्हेहि सद्धि आगतो, तं अरञ्जे एको यक्खो स्थादीति
वुत्तेपि न कोचि सद्धिस्सति । तेनाहं गरहभयभीतो तमेव आनापेमीति ।

साधु साधु पण्डित ! त्वं देवधम्मे च जानासि तेसु च वत्तसीति पसन्नचित्तो यक्खो वोविसत्तस्स साधु-
कारं दत्वा द्वेपि भातरो आनेत्वा अदासि ।

अथ नं वोविसत्तो आह-सम्म ! त्वं पुब्बे अत्तना कतेन पापकम्मेन परेसं मंसलोहितखादको यक्खो
हुत्वा निव्वत्तो । इदानीं पुनपि पापमेव करोसि । इदं ते पापकम्मं निरयादीहि भुच्चित्तुं न दस्सति । तस्मा इतो
पट्ठाय पापं पहाय कुसलं करोहीति असक्खि च पन नं दमेतुं । सो तं यक्खं दमेत्वा तेन संविहितारक्खो तत्थेव
वसन्तो एकदिवसं नक्खत्तं ओलोकेत्वा पितुकालकतभावं अत्वा यक्खं आदाय वाराणसि गन्त्वा रज्जं गहेत्वा
चन्दकुमारस्स ओपरज्जं सुरियकुमारस्स सेनापतिट्ठानं दत्वा यक्खस्स रमणीये ठाने आयतनं कारेत्वा यथा सो
अग्गमालं अग्गपुप्फं अग्गगन्धं अग्गफलं अग्गभत्तञ्च लभति तथा अकासि । सो धम्मेन रज्जं कारेत्वा यथाकम्मं
गतो ।

सत्या इमं धम्मदेसनं आहरित्वा दस्सेत्वा सच्चानि पकासेसि । सच्चपरियोसाने सो भिक्खु सोतापत्ति-
फले पतिट्ठहि । सम्मासम्बुद्धोपि द्वे वत्थूनि कथेत्वा अनुसन्धि घटेत्वा जातकं समोधानेसि । तदा उदकरक्खसो
बहुभण्डिकभिक्खु अहोसि, सुरियकुमारो आनन्दो, चन्दकुमारो सारिपुत्तो जेट्ठकभाता महिसासकुमारो पन अहमेव
अहोसिन्ति ।

देवधम्मजातकं

७. कट्टहारिजातकं

पुत्तो त्याहं महाराजाति इदं सत्था जेतवने विहरन्तो वासभखत्तियाय वत्थुं आरब्ध कथेसि ।

पच्चुपन्नवत्थु

वासभखत्तियाय वत्थु द्वादसनिपाते भद्दसालजातके आविभवस्सति । सा किर महानामस्स सक्क-
स्स धीता नागमुण्डाय नाम दासिया कुच्छिस्मि जाता[१२२]कोसलराजस्स अगमहेसी अहोसि । सा रज्जो
पुत्तं विजायि । राजा पनस्सा पच्छा दासिभावं जत्वा ठाना परिहापेसि । पुत्तस्स विड्डभस्सापि ठाना परिहापेसि
येव । उभोपि अत्तनो निवेसने येव वसन्ति । सत्था तं कारणं जत्वा पुव्वण्हसमयं पच्चसतभिक्षुपरिवृतो रज्जो
निवेसनं गत्वा पञ्चत्तासने निसीदित्वा—महाराज ! कहं वासभखत्तियाति आह ।

राजा तं कारणं आरोचेसि ।

महाराज ! वासभखत्तिया कस्स धीताति ?

महानामस्स भन्तेति ।

आगच्छमाना कस्स आगताति ?

मय्हं भन्तेति ।

महाराज ! एसा रज्जो धीता रज्जो व आगता राजानं येव पटिच्च पुत्तं पटिलभि । सो पुत्तो किं
कारणा पितु सन्तकस्स रज्जस्स सामिको न होति ? पुव्वे राजानो मुहुत्तिकाय कट्टहारिकाय कुच्छिस्मिम्पि
पुत्तं लभित्वा पुत्तस्स रज्जं अदंसूति ।

राजा तस्सत्यस्साविभावत्थाय भगवन्तं याचि । भगवा भवन्तरेण पटिच्छन्नं कारणं पाकटं अकासि—

अतीतवत्थु

अतीते वाराणसियं ब्रह्मदत्तो राजा महन्तेन यसेन उय्यानं गत्वा तत्थं पुप्फफललोभेन विचरन्तो
उय्यानवनसण्डे गायित्वा गायित्वा दारुणि उद्धरमानं एकं इत्थि दिस्वा पटिबद्धचित्तो संवासं कप्पेसि । तं खणं
येव बोधिसत्तो तस्सा कुच्छियं येव पटिसिन्धि गण्हि । तावदेव तस्सा वजिरपूरिता विय गरुका कुच्छि अहोसि ।
सा गम्भस्स पतिट्ठितभावं जत्वा—गम्भो मे देव ! पतिट्ठितोति आह ।

राजा अंगुलिमुद्दिकं दत्वा सचे धीता होति इमं विस्सज्जेत्वा पोसेय्यासि सचे पुत्तो होति मुद्दिकाय
सद्धि मम सन्तिकं आनेय्यासीति वत्वा पक्कामि ।

सापि परिपक्कगम्भा बोधिसत्तं विजायि । तस्स आधावित्वा परिधावित्वा, विचरणकाले कीळा-
मण्डले कीळन्तस्स एवं वत्तारो होन्ति—निप्पतिकेनम्हा पहटाति ।

तं सुत्वा बोधिसत्तो मातु सन्तिकं गत्वा—अम्म ! को मय्हं पिताति पुच्छि ।

तात ! त्वं वाराणसिरज्जो पुत्तोति ।

अम्म ! अत्थि पन कोचि सक्खीति ?

तात ! राजा इमं मुद्दिकं दत्वा सचे धीता होति इमं विस्सज्जेत्वा पोसेय्यासि, सचे पुत्तो होति इमाय
मुद्दिकाय सद्धि आनेय्यासीति वत्वा गतोति ।

अम्म ! एवं सन्ते कस्मा मं पितु सन्तिकं न नेय्यासीति ?

सा पुतस्स अज्झासयं जत्वा राजद्वारं गत्वा रज्जो आरोचापेसि - रज्ज्वा च पक्कोसापिता पविसित्वा राजानं वन्दित्वा अयं ते देव ! पुत्तोति आह ।

राजा जानन्तोपि परिसमज्झे लज्जाय न मय्हं पुत्तोति आह ।

अयं ते देवमुद्दिका इमं सज्जानासीति ।

अयम्पि मय्हं मुद्दिका न होतीति ।

देव इदानीं टपेत्वा सच्चकिरियं अज्जो मम सक्खी नत्थि । सचायं दारको तुम्हे पटिच्च जातो खित्तो आकासे तिट्ठनु नो चे भूमियं पतित्वा [१२३] मरतूति वोविसत्तं पादे गहेत्वा आकासे त्तिपि । वोविसत्तो आकासे पल्लंकां आभुजित्वा निसिद्धो मधुरस्सरेण पितुधम्मं कथेन्तो इमं गायमाह-

पुत्तो त्याहं महाराज ! त्वं मं पोस जनाधिप !

अज्जेपि देवो पोसेति किञ्च देवो सकं पजन्ति ॥

तत्थ पुत्तो त्याहन्ति पुत्तो ते अहं । पुत्तो च नामेस^१ अन्नजो खेत्तजो अन्तेवासिको दिन्नकोति चतुर्विधो^२ । तत्थ अत्तानं पटिच्च जातो अन्नजो नाम । सयनपिट्ठे पल्लंके उरेति एवमादिमु निव्वत्तो खेत्तजो नाम । सन्तिके सिप्पुगण्हनको अन्तेवासिको नाम । पोसावनत्थाय दिन्नो दिन्नको नाम । इध पन अन्नजं सन्धाय पुत्तोति वुत्तं । चतुहि संकहवत्थूहि जनं रज्जयतीति राजा । महन्तो राजा महाराजा । तं आमन्तेन्तो आह महाराजाति । त्वं मं पोस जनाधिपाति जनाधिप ! महाजनजेट्ठक ! त्वं मं पोस भरस्सु वड्ढेहि । अज्जेपि देवो पोसेतीति अज्जेपि हत्थिअस्सादयो तिरच्छानगते बहुजने च देवो पोसेति । किञ्च देवो सकं पजन्ति एत्थ पन किञ्चाति गरहत्थे च अनुगहत्थे च निपातो । सकं पजं अत्तनो पुत्तं मं देवो न पोसेतीतिपि वदन्तो गरहति नाम । अज्जे बहुजने पोसेतीति वदन्तो अनुगण्हाति नाम । इति वोविसत्तो गहरन्तोपि अनुगण्हन्तोपि “किञ्च देवो सकं पज” न्ति आह । राजा वोविसत्तस्स आकासे निसीदित्वा एवं धम्मं देसेन्तस्स सुत्वा-ऐहि तात ! अहमेव पोसेस्सामि अहमेव पोसेस्सामीति हत्थं पसारेसि । हत्थसहस्सं पसारयित्थ । वोविसत्तो अज्जस्स हत्थे अनोतरित्वा रज्जोव हत्थे ओतरित्वा अंके निसीदि । राजा तस्स ओपरज्जं दत्वा मातरं अगमहेसि अकासि ।

सो पितु अच्चयेन कट्ठवाहनराजा नाम हूत्वा धम्मेन रज्जं कारेत्वा यथाकम्मं गतो । सत्था कोसल-रज्जो इमं धम्मदेसनं आहरित्वा द्वे वत्थूनि दस्सेत्वा अनुसन्धि घटेत्वा जातकं समोधानेसि । तदा माता महामाया अहोसि । पिता सुद्धोदनमहाराजा । कट्ठवाहनराजा अहमेव अहोसिन्ति ।

कट्ठहारिजातकं

८. गामनिजातकं

अपि अतरमानानन्ति इदं सत्या जेतवने विहरन्तो ओस्सट्ठविरियं भिक्खुं आरब्ध कथेसि ।
इमस्मिं पन जातके पच्चुप्पन्नवत्थुञ्च अतीतवत्थुञ्च एकादसनिपाते संवरजातके [१२४] आविभविस्सति ।
वत्थुं हि तस्मिञ्च इमस्मिञ्च एकसदिसमेव । गाथा पन नाना । गामनिकुमारो बोधिसत्तस्स ओवादे ठत्वा भातिक-
सतस्स कनिट्ठोपि हुत्वा भातिकसतपरिवारितो सेतच्छत्तस्स हेट्ठा वरपल्लंके निसिन्नो अत्तनो यससम्पत्तिं
ओलोकेत्वा अयं मय्हं यससम्पत्तिं अम्हाकं आचरियस्स सन्तकाति तुट्ठो इमं उदानं उदानेसि—

अपि अतरमानानं फलासाव समिज्झति ।

विपक्कब्रह्मचरियोस्मि एवं जानाहि गामनीति ।

तस्य अपीति निपातमत्तं । अतरमानानन्ति पण्डितानं ओवादे ठत्वा अतुरित्वा अवेगायित्वा उपायेन
कम्मं करोन्तानं । फलासाव समिज्झतीति यथापत्थितफले आसा तस्स फलस्स निप्फत्तिया समिज्झति येव ।
अथवा, फलासाति आसाय फलं यथापत्थितं फलं समिज्झति येवाति अत्थो । विपक्कब्रह्मचरियोस्मीति एत्थ
चत्तारि संग्रहवत्थूनि सेट्ठचरियत्ता ब्रह्मचरियं नाम । तञ्च तम्मूलिकाय यससम्पत्तिया पटिलद्धत्ता विपक्कं नाम ।
योवास्स यसो निप्फन्नो सोपि सेट्ठट्ठेन ब्रह्मचरियं नाम । तेनाह— विपक्कब्रह्मचरियोस्मि । एवं जानाहि
गामनीति कत्थचि गमिकपुरिसोपि गामजेट्ठकोपि गामनि इध पन सब्बजनजेट्ठकं अत्तानं सन्धायाह अम्भो
गामनि ! त्वं एतं कारणं एवं जानाहि आचरियं निस्साय भातिकसतं अतिक्कमित्वा इदं महारज्जं पत्तोस्मीति
उदानं उदानेसि । तस्मिं पन रज्जं पत्ते सत्तट्ठदिवसच्चयेन सब्बेपि भातरो अत्तनो अत्तनो वसनट्ठानं गता ।
गामनि राजा धम्मेन रज्जं कारेत्वा यथाकम्मं गतो । बोधिसत्तो पुञ्ञानि कत्वा यथाकम्मं गतो ।

सत्या इमं धम्मदेसनं आहरित्वा दस्सेत्वा सच्चानि पकासेसि । सच्चपरियोसाने ओस्सट्ठविरियो
भिक्खू अरहन्ते पतिट्ठितोति । सत्या द्वे वत्थूनि कथेत्वा अनुसन्धि घटेत्वा जातकं समोधानेसि । तदा गामनिराजा
आनन्दो, आचरियो पन अहमेवाति ।

गामनिजातकं

९. मखादेवजातकं

उत्तमंगरुहा मरुहन्ति इदं सत्या जेतवने विहरन्तो महाभिनिक्रमनं आरब्ध कथेशि ।

पञ्चपन्नवत्यु

तं हेट्ठा निदानकथायं कथितमेव । तस्मिं पन काले भिक्खू दसवलस्स नेक्खम्मं वण्णेन्ता निसीदिसु । अथ सत्या धम्मसभं आगन्त्वा बुद्धासने निसिन्नो भिक्खू आमन्तेसि— काय नुत्थ भिक्खवे! एतरहि कथाय सन्निसिन्नाति ?

भन्ते ! न अञ्जाय कथाय, तुम्हाकं येव पन नेक्खम्मं वण्णयमाना निसिन्नम्हाति ।

न भिक्खवे! तथागतो[१२५]एतरहि येव नेक्खम्मं निकखन्तो, पुव्वेपि निकखन्तो येवाति आह ।

भिक्खू तस्सत्यस्साविभावत्यं भगवन्तं याचिसु । भगवा भवन्तरेण पटिच्छन्नं कारणं पाकटमकासि—

अतीतवत्यु

अतीते विदेहरट्ठे मिथिलायं मखादेवो नाम राजा अहोसि धम्मिको धम्मराजा । सो चतुरासीति-वस्ससहस्सानि कुमारकीलं कीळि । तथा ओपरज्जं, तथा महारज्जं कत्वा दीघमद्धानं खेपेट्वा एकदिवसं कप्पकं आमन्तेसि—यदा मे सम्म कप्पक ! सिरस्मिं पलितानि पस्सेय्यासि अथ मे आरोचेय्यासीति ।

कप्पकोपि दीघमद्धानं खेपेट्वा एकदिवसं रज्जो अञ्जनवण्णानं केसानं अन्तरे एकमेव पलितं दिस्वा देव ! एकं ते पलितं दिस्सतीति आरोचेसि ।

तेन हि मे सम्म ! तं पलितं उद्धरित्वा पाणिमिह ठपेहीति च वुत्तो सुवण्णसण्डासेन उद्धरित्वा रज्जो पाणिमिह पतिट्ठापेसि ।

तदा रज्जो चतुरासीतिवस्ससहस्सानि आयुं अवसिट्ठं होति । एवं सन्तेपि पलितं दिस्वाव मच्चु-राजानं आगन्त्वा समीपे ठितं विय अत्तानं आदित्तपण्णसालं पविट्ठं विय च मञ्जमानो संवेगं आपज्जित्वा—बाल मखादेव ! याव पलितस्सुप्पादाव इमे किलेसे जहितुं नासक्खीति चिन्तेसि । तस्सेवं पलितपातुभावं आव-ज्जन्तस्स आवज्जन्तस्स अन्तोडाहो उप्पज्जि । सरीरा सेदा मुच्चिसु । साटका पीळेत्वा अपनेतव्वाकारप्पत्ता अहेसु । सो अज्जेव मया निक्रमित्वा पव्वजितुं बट्ठतीति कप्पकस्स सतसहस्युट्ठानं गामवरं दत्वा जेट्ठपुत्तं पक्कोसापेट्वा—तात ! मम सीसे पलितं पातुभूतं महल्लकोमिह जातो । भुत्ता खो पन मे मानुसका कामा इदानी दिव्वकामे परियेसिस्सामि नेक्खम्मकालो मरुहं त्वं इमं रज्जं पटिपज्ज । अहं पन पव्वजित्वा मखादेवम्ववनुत्थाने वसन्तो समणधम्मं करिस्सामीति आह ।

तं एवं पव्वजितुकामं अमच्चा उपसंकमित्वा— देव ! किं तुम्हाकं पव्वज्जाकारणन्ति पुच्छिसु राजा पलितं हत्येन गहेत्वा अमच्चानं इमं गाथमाह—

उत्तमंगरुहा मरुहं इमे जाता वयोहरा ।

पातुभूता देवदूता पव्वज्जासमयो ममा ॥ ति ।

तत्थ उत्तमंगरुहाति केसा । केसा हि सव्वेसं हत्यपादादीनं अंगानं उत्तमे सिरस्मिं निरुहता उत्त-मंगरुहा नामाति वुच्चन्ति । इमे जाता वयोहराति पस्सथताता ! पलितपातुभावेन तिण्णं वयानं हरणतो इमे जाता वयोहरा । पातुभूताति निव्वत्ता । देवदूताति देवोति मच्चु तस्स दूताति देवदूता । सिरस्मिं हि पलितेसु पातुभूतेसु

मच्चुराजस्स सन्तिके ठितो विय होति तस्मा पलितानि मच्चुदेवस्स दूताति वुच्चन्ति।[१२६] देवा विय दूतातिपि देवदूता । यथाहि अलंकतपटियत्ताय देवताय आकासे ठत्वा असुकदिवसेत्वं मरिस्ससीति वुत्ते तं तथेव होति एवं सिरस्मि पलितेसु पातुभूतेसु देवताय व्याकरणसदिसमेव होति । तस्मा पलितानि देवसदिसा दूताति वुच्चन्ति । विसुद्धिदेवानं दूतातिपि देवदूता । सव्ववोधिसत्ता हि जीणव्याधिमतपव्वजिते दिस्वाव संवेगमापाज्जित्वा निक्खम्म पव्वजन्ति । यथाह—

“जिणञ्च दिस्वा दुखितं च व्याधितं मतञ्च दिस्वा गतमायुसंख्यं ।

कासाववत्थं पव्वजितञ्च दिस्वा तस्मा अहं पव्वजितोमिह राजा ॥” ति ।

इमिना परियायेन पलितानि विसुद्धिदेवानं दूतत्ता देवदूताति वुच्चन्ति । पव्वज्जासमयो ममा ति गिहीभावतो निक्खन्तट्ठेन पव्वज्जाति लद्धनामस्स समणलिंगगहणस्स कालो मय्हन्ति दस्सेति । सो एवं वत्वा तं दिवसमेव रज्जं पहाय इसिपव्वज्जं पव्वजित्वा तस्मिञ्जेव मखादेवम्बवने विहरन्तो चतुरासीतिवस्ससहस्सानि चत्तारो ब्रह्मविहारे भावेत्वा अपरिहीनज्ज्ञाने ठितो कालं कत्वा ब्रह्मलोके निव्वत्तित्वा पुन ततो चुतो मिथिलायं येव निमि^१नाम राजा हुत्वा ओस्सक्कमानं अत्तनो वंसं घटेत्वा तत्थेव अम्बवने पव्वजित्वा ब्रह्मविहारे भावेत्वा पुन ब्रह्मलोकूपगोव अहोसि ।

सत्यापि न भिक्खवे ! तथागतो इदानीव महाभिनिक्खमनं निक्खन्तो, पुव्वेपि निक्खन्तो येवाति इमं धम्मदेसनं आहरित्वा दस्सेत्वा चत्तारि सच्चानि पकासेसि । सच्चपरियोसाने केचि सोतापन्ना अहेसुं केचि सकदागामिनो केचि अनागामिनो । इति भगवा इमानि द्वे वत्थूनि कथेत्वा अनुसन्धिं घटेत्वा जातकं समोधानेसि । तदा कप्पको आनन्दो अहोसि, पुत्तो राहुलो, मखादेवराजा पन अहमेवाति ।

मखादेवजातकं

१० सुखविहारिजातकं

यञ्च अञ्जे न रक्खन्तीति इदं सत्था अनुपियनगरं निस्साय अनुपियम्बवने विहरन्तो मुखविहारिं भद्दियत्थेरं आरब्ध कथेसि ।

पच्चुपन्नवत्थु

सुखविहारी भद्दियत्थेरो छक्खत्तियसमागम उपालिसत्तमो पव्वजितो । तेषु भद्दियत्थेरो च किम्बिलत्थेरो च भगुत्थेरो च उपालित्थेरो च अरहत्तं पत्ता । आनन्दत्थेरो सोतापन्नो जातो । अनुरुद्धत्थेरो दिव्वचक्खुको देवदत्तो ज्ञानलाभी जातो । छन्नं पन खत्तियानं [१२७] वत्थुं याव अनुपियनगरा खण्डहालजातके^१ आविभविस्सति ।

आयस्मा पन भद्दियो राजकाले अत्तानं रक्खन्तो रक्खणसंविधानञ्चेव ताव बहूहि रक्खाहि रक्खयमानस्स, उपरिपासादत्तले महासयने सम्परिवत्तमानस्सापि अत्तनो भयुप्पत्तिञ्च दिस्वा इदानि अरहत्तं पत्वा अरञ्जादिमु यत्थ कत्थच्च विचरन्तोपि अत्तनो विगतभयतञ्च समनुपस्सन्तो — अहो सुखं ! अहो सुखन्ति ! उदानं उदानेसि ।

तं सुत्वा भिक्खू आयस्मा भद्दियो अञ्जं व्याकरोतीति भगवतो आरोचेसुं ।

भगवा न भिक्खवे ! भद्दियो इदानेव सुखविहारी पुव्वेपि सुखविहारी येवाति आह ।

भिक्खू तस्सत्थस्साविभावत्थाय भगवन्तं याचिंसुं । भगवा भवन्तरेन पटिच्छन्नं कारणं पाकटमकासि—

अतीतवत्थु

अतीते वाराणसियं ब्रह्मदत्ते रज्जं कारयमाने बोधिसत्तो उदिच्चन्नाह्मणमहासालो हुत्वा कामेसु धादीनवं नेक्खम्मे चानिसंसं दिस्वा कामे पहाय हिमवन्तं पविसित्वा इसिपव्वज्जं पव्वजित्वा अट्ठसमापत्तियो निव्वत्तेसि । परिवारोपिस्स महा अहोसि पञ्चतापससतानि । सो वस्सकाले हिमवन्ततो निक्खमित्वा तापसगणपरिवृतो गामनिगमादिषु चारिकं चरन्तो वाराणसिं पत्वा राजानं निस्साय राजुय्याने वासं कप्पेसि तत्थ वस्सिके चत्तारो मासे वसित्वा राजानं आपुच्छि । अथ नं राजा तुम्हे भन्ते ! महल्लका, किं वो हिमवन्तेन । अन्तेवासिके हिमवन्तं पेसेत्वा इधेव वसथाति याचि । बोधिसत्तो जेट्ठन्तेवासिकं पञ्चतापससतानि पटिच्छापेत्वा गच्छ त्वं इमेहि सद्धिं हिमवन्ते वस अहं पन इधेव वसिस्सामीति ते उय्योजेत्वा सयं तत्थेव वासं कप्पेसि । सो पनस्स जेट्ठन्तेवासिको राजपव्वजितो महन्तं रज्जं पहाय पव्वजित्वा कसिणपरिकम्मं कत्वा अट्ठसमापत्तिलाभी अहोसि । सो तापसेहि सद्धिं हिमवन्ते वसमानो एकदिवसं आचरियं दट्ठुकामो हुत्वा ते तापसे आमन्तेत्वा तुम्हे अनुक्कण्ठमाना इधेव वसथ अहं आचरियं वन्दित्वा आगमिस्सामीति आचरियस्स सन्तिकं गन्त्वा वन्दित्वा पटि-सन्धारं कत्वा एकं तट्टिकं अत्यरित्वा आचरियस्स सन्तिके येव निपज्जि ।

तस्मिञ्च समये राजा तापसं पस्सिस्सामीति उय्यानं गन्त्वा वन्दित्वा एकमन्तं निसीदि । अन्तेवासी तापसो राजानं दिस्वापि नेव उट्ठासि । निपन्नको येव पन अहो सुखं अहो सुखन्ति ! उदानं उदानेसि ।

राजा अयं तापसो मं दिस्वापि न उट्ठितोति अनत्तमनो बोधिसत्तं आह—भन्ते ! अयं तापसो यदिच्छकं भुत्तो भविस्सति उदानं उदानेन्तो सुखसेय्यमेव कप्पेतीति ।

महाराज ! अयं तापसो पुव्वे तुम्हादिसो एको राजा अहोसि । स्वायं अहं पुव्वे गिहीकाले

रज्जसिरिं अनुभवन्तो [१२८] आवुधहत्थेहि बहूहि रक्खियमानोपि एवरूपं सुखं नाम नालत्थन्ति
अत्तनो पव्वज्जासुखं स्नानसुखं आरब्ध इमं उदानं उदानेतीति । एवञ्च पन वत्वा बोधिसत्तो रज्जो
धम्मकथं कथेतुं इमं गाथमाह—

“यञ्च अज्जे न रक्खन्ति यो च अज्जे न रक्खति ।

स वे राज सुखं सेति कामेसु अनपेक्खवा ॥”ति ।

तत्थ यञ्च अज्जे न रक्खन्तीति यं पुगलं अज्जे बहु पुगला न रक्खन्ति । यो च अज्जे न रक्खतीति
यो च एको अहं रज्जं कारेमीति अज्जे बहू न रक्खति । स वे राजा ! सुखं सेतीती महाराज ! सो पुगलो एको
अदुत्तियो पविवित्तो कायिकचेतसिकसुखसमंगी हुत्वा सुखं सेति । इदञ्च देसनासीसमेव न केवलं पन सुखं सेति
येव एवरूपो पन पुगलो सुखं गच्छति तिष्ठति निसीदति सयतीति सत्त्वरियापथेसु सुखप्पत्तोव होति । कामेसु
अनपेक्खवाति वत्थुकामकिलेसकामेसु अपेक्खारहितो विगतच्छन्दरागो नित्तण्हो एवरूपो पुगलो सत्त्वरिया-
पथेसु सुखं विहरति महाराजाति । राजा धम्मदेसनं सुत्वा तुट्ठमानसो वन्दित्वा निवेसनमेव गतो । अन्तेवासिकोपि
आचरियं वन्दित्वा हिमवन्तमेव गतो । बोधिसत्तो पन तत्थेव विहरन्तो अपरिहीनञ्ज्ञानो कालं कत्वा ब्रह्मलोके
निव्रत्ति । सत्या इमं धम्मदेसनं आहरित्वा दस्सेत्वा द्वे वत्थूनि कथेत्वा अनुरान्धि घटेत्वा जातकं समोधानेसि ।
तदा अन्तेवासिको भद्दियत्थेरो अहोसि गणसत्या अहमेवाति ।

सुखविहारिजातकं ।

अपण्णकवगो निवृत्तो

१. एककनिपातो

२. सीलवग्गवण्णना

१. लक्खणमिगजातकं

होति सीलवत्तं अत्थोति इदं सत्था राजगहं उपनिस्साय वेळुवने विहरन्तो देवदत्तं आरम्भ कथेसि । देवदत्तस्स वत्थु याव अभिमारप्पयोजना खंडहालजातके आविभविस्सति । याव घनपालकं विस्सज्जना पन चुल्लहंसजातके आविभविस्सति । याव पठविप्पवेसना सोलसनिपाते^१ समुद्वाणिजजातके आविभविस्सति ।

पच्चपन्नवत्थु

एकस्मिं समये देवदत्तो पच्चवत्थूनि याचित्वा अलभन्तो संधं भिदित्वा पच्चभिक्षुसतानि आदाय गयासीसे विहरति । अथ तेसं भिक्षूनं जाणं परिपाकं अगमासि ।

तं अत्वा [१२९] सत्था द्वे अगसावके आमन्तेसि — सारिपुत्ता ! तुम्हाकं निस्सितका पच्चसता भिक्षू देवदत्तस्स लद्धिं गोचेत्वा तेन सद्धिं गता । इदानि पन तेसं जाणं परिपाकं गतं, तुम्हे बहूहि भिक्षूहि सद्धिं तत्थ गन्त्वा तेसं धम्मं देसेत्वा ते भिक्षू मग्गफलेहि पवोघेत्वा गहेत्वा आगच्छथाति ।

ते तथेव गन्त्वा तेसं धम्मं देसेत्वा मग्गफलेहि पवोघेत्वा पुनदिवसे अरुणुग्गमनवेलाय ते भिक्षू आदाय वेळुवनमेव अगमंसु । आगन्त्वा च पन सारिपुत्तत्थेरस्स भगवन्तं वन्दित्वा टित्तकाले भिक्षू थेरं पसंसित्वा भगवन्तं आहंसु— भन्ते ! अम्हाकं जेट्ठकभातिको धम्मसेनापति पच्चभिक्षूसतेहि परिवुतो आगच्छन्तो अतिविय सोभति देवदत्तो पन पहीनपरिवारो जातोति ।

न भिक्षवे ! सारिपुत्तो इदानेव वातिसंघपरिवुतो आगच्छन्तोव सोभति पुव्वेपि सोभियेव देवदत्तोपि न इदानेव गणतो परिहीनो पुव्वेपि परिहीनो येवाति ।

भिक्षू तस्सत्थस्साविभावत्थाय भगवन्तं याचिसुं । भगवा भवन्तरेण पटिच्छन्नं कारणं पाकटमकासि-

अतीतवत्थु

अतीते मगधरट्ठे राजगहनगरे एको मगधराजा रज्जं कारेसि । तदा बोधिसत्तो मिगयोनिं पटिसन्धिं गहेत्वा वुद्धिपत्तो मिगसहस्सपरिवारो अरज्जे वसति । तस्स लक्खणो च कालो चाति द्वे पुत्ता अहेसुं । सो अत्तनो महल्लककाले — ताता ! अहं इदानि महल्लको तुम्हे इमं गणं परिहरथाति पच्च पच्च मिगसतानि एकेकं पुत्तं पटिच्छापेसि ।

ततो पट्ठाय ते द्वे जना मिगगणं परिहरन्ति । मगधरट्ठस्मिञ्च सस्ससमये किट्ठसम्बाधे अरज्जे मिगानं परिपण्यो होति । मनुस्सा सस्सखादकानं मिगानं मारणत्थाय तत्थ तत्थ ओपातं खणन्ति सुलानि रोपेन्ति पासाणयन्तानि सज्जेन्ति कूटपासादयो पासे ओड्डेन्ति । बहू मिगा विनासं आपज्जन्ति । बोधिसत्तो किट्ठसम्बाधसमयं अत्वा पुत्ते पक्कोसापेत्वा आह—ताता ! अयं किट्ठसम्बाधसमयो बहू मिगा विनासं पापुणन्ति । मयं महल्लका । येन केनुपायेन एकस्मिं ठाने वीतिनाभेस्साय । तुम्हे तुम्हाकं मिगगणं गहेत्वा अरज्जे पव्वत्तपादं पविसित्वा सस्सानं उट्ठकाले आगच्छेय्याथाति ।

ते सावूति पितु वचनं पटिस्सुणित्वा सपरिवारा निक्खमिसु । तेसं पन गमनागमनमग्गे मनुस्सा जानन्ति

हमस्मि काले मिगां पव्वतं आरोहन्ति इमस्मि काले ओरोहन्तीति । ते तत्थ तत्थ पटिच्छन्नट्ठाने निळीना वहू मिगे विज्झित्वा मारेन्ति ।

काळमिगोपि अत्तनो दन्धताय इमाय नाम वेलाय गन्तव्वं इमाय वेलाय न गन्तव्वन्ति अजानन्तो मिगगणं आदाय पुव्वण्हेपि सायण्हेपि [१३०] पदोसेपि पच्चूसेपि गामद्वारेन गच्छति । मनुस्सा तत्थ तत्थ पकति-याव ठिता च निळीना च वहू मिगे विनासं गमेन्ति । एवं सो अत्तनो दन्धताय वहू मिगे विनासम्पापेत्वा अप्पकेहेव मिगेहि अरञ्जं पाविसि ।

लक्ष्णमिगो पन पंडितो व्यत्तो उपायकुसलो इमाय वेलाय गन्तव्वं इमाय वेलाय न गन्तव्वन्ति जानाति । सो गामद्वारेनपि न गच्छति, दिवापि न गच्छति, पदोसेपि न गच्छति, पच्चूसेपि न गच्छति । मिगगणं आदाय अङ्कुरत्तसमयमेव गच्छति । तस्मा एकम्पि मिगं अविनासेत्वा अरञ्जं पाविसि ।

ते तत्थ चत्तारो मासे वसित्वा सस्सेसु उद्धटेसु पव्वता ओत्तरिंसु । कालो पच्छा^१ गच्छन्तोपि पुरिमन-येनेव अवसेसमिगेपि विनासं पापेन्तो एककोव आगमि । लक्ष्णमिगो पन एकमिगम्पि अविनासेत्वा पच्चहि मिगसत्तेहि परिवुतो मातापितुन्नं सन्तिक आगमि । बोधिसत्तो द्वे पुत्ते आगच्छन्ते दिस्वा मिगगणेन^२ सद्धिं मन्तेन्तो इमं गाथं समुट्ठापेसि—

होति सीलवतं अत्थो पटिसन्थारवुत्तिनं ।

लक्ष्णं पस्स आयन्तं जातिसंघपुरक्खतं ॥

अथ पस्ससि मं कालं सुविहीनं व जातिही' ति ।

तत्थ सीलवतन्ति सुखसीलताय सीलवन्तानं आचारसम्पन्नानं । अत्थोति वुड्ढि । पटिसन्थारवुत्ति-नन्ति धम्मपटिसन्थारो च आमिसपटिसन्थारो च एतेसं वुत्तिनोति पटिसन्थारवुत्तिनो । तेसं पटिसन्थारवुत्तिन । एत्थ च पापनिवारणओवादानुसासनादिवसेन धम्मपटिसन्थारो च गोचरलाभापनगिलानुपट्ठाकधम्मिक-रक्खावसेन आमिसपटिसन्थारो च वेदितव्वो । इदं वुत्तं होति । इमेसु द्वीसु पटिसन्थारेसु ठितानं आचारसम्पन्नानं पण्डितानं वुड्ढि नाम होति । इदानीं तं वुड्ढिं दस्सेतुं पुत्तमातरं^३ आलपन्तो विय लक्ष्णं पस्सति आदिमाह । तत्रायं संखेपत्थो । आचारपटिसन्थारसम्पन्नं अत्तनो पुत्तं एकमिगम्पि अविनासेत्वा जातिसंघेन पुरक्खतं परिवारितं आगच्छन्तं पस्स । ताय पन आचारपटिसन्थारसम्पदाय विहीनं दन्धपञ्चं अथ पस्ससि मं काळं एकम्पि जाति अनवसेसेत्वा^४ सुविहीनमेव जातीहि एककं आच्छन्तन्ति । एवं पुत्तं अभिनन्दित्वा पन बोधिसत्तो यावतायुकं ठत्वा यथाकम्मं गतो ।

सत्थापि न भिक्खवे! सारिपुत्तो इदानीं व जातिसंघपरिवारितो सोभति, पुव्वेपि सोभि येव । न च देवदत्तो एतरहि येव गणम्हा परिहीनो पुव्वेपि परिहीनो येवाति इमं धम्मदेसनं दस्सेत्वा द्वे वत्थूनि घटेत्वा अनुसन्धिं योजेत्वा जातकं समो [१३१] धानेसि । तदा काळो देवदत्तो अहोसि । परिसा पिस्स देवदत्तपरिसाव लक्ष्णो सारिपुत्तो परिसा पनस्स वुद्धपरिसा माता राहुलमाता अहोसि । पिता पन अहमेव अहोसिन्ति ।

२. निग्रोधमिगजातकं

निग्रोधमेव सेवेय्याति इदं सत्त्वा जेतवने विहरन्तो कुमारकस्सपत्येरस्स मातरं आरब्ध कथेसि ।

पच्चुपन्नवत्थु

सा किर राजगहनगरे महाविभवस्स सेट्ठिनो धीता अहोसि । उस्सन्नकुसलमूला परिमदितसंखारा पच्छिमभविकसत्ता । अन्तोकूटे पदीपो विय तस्सा हृदये अरहत्तुपनिस्सयो जलति । अथ सा अत्तानं जाननकालतो पट्ठाय गे हे अनभिरता पव्वजितुकामा हुत्वा मातापितरो आह—अम्म ताता ! मय्हं घरावासे चित्तं नाभिरमति अहं निय्यानिके बुद्धसासने पव्वजितुकामा पव्वाजेथ मन्ति ।

अम्म ! किं वदेसि ? इमं कुलं बहुविभवं । त्वञ्च अम्हाकं एकधीतिका । न लब्भा तया पव्वजितुन्ति ।

सा पुनप्पुनं याचित्वापि मातापितुन्नं सन्तिका पव्वज्जं अलभमाना चिन्तेसि— होतु पतिकुलं गता सामिकं आरावेत्वा पव्वजिस्सामीति । सा वयप्पत्ता पतिकुलं गन्त्वा पतिदेवता हुत्वा सीलवती कल्याणधम्मा अगारं अज्झावसि । अथस्सा संवासमन्वाय कुच्छियं गव्भो पतिट्ठहि । सा गव्भस्स पतिट्ठितभावं न अज्जासि । अथ तस्सि नगरे नक्खत्तं घोसयिंसु । सकलनगरवासिनो नक्खत्तं कीळिसु । नगरं देवनगरं विय अलंकतपटियत्तं अहोसि । सा पन ताव उल्लारायपि नक्खत्तकीळाय वत्तमानाय अत्तनो सरीरं न विलिम्पति नालंकरोति पकति-वेसेनेव चरति ।

अथ नं सामिको आह—भद्दे ! सकलनगरं नक्खत्तनिस्सितं त्वं पन सरीरं नप्पटिजग्गसि, अलंकारं न करोसि किंकारणाति ?

सा आह—अय्यपुत्त ! द्वत्तिसाय मे कुणपेहि पूरितं सरीरं । किं इमिना अलंकतेन ! अयं हि कायो नेव देवनिम्मितो न ब्रह्मनिम्मितो, न सुवण्णमयो, न मणिमयो, न हरिचन्दनमयो, न पुण्डरीककमलुप्पलगव्भसम्भूतो न अमतोसवपूरितो । अथ खो कुणपे जातो मातापेत्तिकसम्भवो निच्चुच्छादनपरिमद्दभेदनविद्धंसनधम्मो कट-सिवड्ढनो तण्हूपादिन्नो सोकानं निदानं परिदेवानं वत्थु सव्वरोगानं आलयो कम्मकरणानं परिग्गहो अन्तोपूति वहिनिच्चपग्घरणो किमिकुलानं आवासो, सीवथिकपरायणो, मरणपरियोसानो सव्वलोकस्सं चक्खुपथे परिवत्त-मानोपि—[१३२]

“अट्ठीनहारुसंयुत्तो तच्चमंसविलेपनो ।

छविया कायो पटिच्छन्नो यथाभूतं न दिस्सति ॥

अन्तपूरो उदरपूरो यकपेळस्स वत्थिनो ।

हृदयस्स पप्फासस्स वक्कस्स पिहकस्स च ॥

सिंघाणिकाय खेळस्स सेदस्स मेदस्स च ।

लोहितस्स लसिकाय पितस्स च वसाय च ॥

अथस्स नवहि सोतेहि असुची सवति सव्वदा ।

अक्खिम्हा अक्खिग्गूथको कण्णम्हा कण्णग्गूथको ॥

सिंघाणिका च नासातो मुखेन वमति एकदा ।

पित्तं सेम्हं च वमति कायम्हा सेदजल्लिका ॥

अथस्स सुसिरं सीसं मत्थलुंगेन पूरितं ।
 सुभतो नं मञ्जति वालो अविज्जाय पुरक्खतो ॥
 अनन्तादीनवो कायो विसक्खसमूपमो ।
 आवासो सव्वरोगानं पुञ्जो दुक्खस्स केवलो ॥
 सचे इमस्स कायस्स अन्तो बाहिरतो सिया ।
 दण्डं नून गहेत्वान काके सोणे च वारये ॥
 दुग्गन्धो असुची कायो कुणपो उक्करूपमो ।
 निन्दितो चक्खूभूतेहि कायो वालाभिनन्दितो ॥”
 अल्लचम्मपरिच्छन्नो नवद्वारो महावणो ।
 समन्ततो पग्घरति असुचिपूतिगन्धियो ॥
 यदा च सो मतो सेति उद्धुमातो विनीलको ।
 अपविद्धो सुसानस्मि अनपेक्खा होन्ति जातयो ॥
 खादन्ति नं सुवाणा च सिंगाला च वका किमि ।
 काका गिज्झा च खादन्ति ये चञ्जे सव्वपाणिनो ॥
 सुत्वान वृद्धवचनं भिक्खु च जाणवा इध ।
 सो खो नं अभिजानाति यथाभूतं हि पस्सति ॥
 यथा इमं तथा एतं यथा एतं तथा इदं ।
 अज्झत्तञ्च वहिद्धा च काये नन्दं विरज्जहं ॥

अय्यपुत्त ! इमं कायं अलंकरित्वा किं करिस्सामि ? ननु इमस्स अलंकरणं गूथपुण्णघटस्स वहिचित्तकम्मकरणं विय होतीति !

सेट्ठिपुत्तो तं तस्सा वचनं सुत्वा आह—भद्दे ! त्वं इमस्स सरीरस्स इमे दोसे पस्समाना कस्मा न पव्वजसीति ?

अय्यपुत्त ! अहं पव्वज्जं लभमाना अज्जेव पव्वजेय्यन्ति ।

सेट्ठिपुत्तो साधु अहं तं पव्वाजेस्सामीति वत्वा महादानं पवत्तेत्वा महासक्कारं कत्वा महन्तेन परिवारेण भिक्खुणीउपस्सयं नेत्वा तं पव्वाजेन्तो देवदत्तपक्खियानं भिक्खुणीनं सन्तिके पव्वाजेसि । सा पव्वज्जं लभित्वा परिपुण्णसंकप्पा अत्तमना अहोसि । अयस्सा गव्भे परिपाकं गच्छन्ते इन्द्रियानं अज्जथत्तं हृत्यपादपि-
 द्ढीनं वहळत्तं उदरपटलस्स च महन्ततं दिस्वा भिक्खुणियो तं पुच्छिसु—अय्ये ! त्वं गन्धिनी विय पञ्चायसि, किं एतन्ति ?

अय्य ! इदं नाम कारणन्ति न जानामि, सीलं पन मे परिपुण्णन्ति ।

अथ नं ता भिक्खुणियो देवदत्तस्स सन्तिकं नेत्वा देवदत्तं पुच्छिसु—अय्य ! अय्यं कुलधीता किच्छेन सामिकं आराधेत्वा पव्वज्जं लभि । इदानि पनस्सा गव्भो पञ्जायति । मयं [१३३] इमस्स गव्वस्स गिहीकाले वा पव्वजितकाले वा लद्धभावं न जानाम किं दानि करोमाति ? देवदत्तो अत्तनो अबुद्धभावेन खन्तिमेत्तानुद्धानं च नत्थिताय एवं चित्तेसि—देवदत्तस्स पक्खिका भिक्खुणी कुच्छिना गव्वं परिहरति । देवदत्तो च तं अज्झुपेक्खति येवाति मय्हं गरहा उप्पज्जिस्सति । मया इमं उप्पव्वाजेतुं वट्ठतीति । सो अवीमंसित्वाव सैल्लगुळं पवट्ठयमानो विय पक्खन्दित्वा गच्छथ इमं उप्पव्वाजेयाति आह । ता तस्स वचनं सुत्वा उट्ठाय वन्दित्वा उपस्सयं गता ।

अथ सा दहरा भिक्खुणियो आह—अय्या ! न देवदत्तत्थेरो बुद्धो, न पि मय्हं तस्स सन्तिके पव्वज्जा ।

लोके पन अगगपुगलस्स सम्मासम्बुद्धस्स सन्तिके मय्हं पव्वज्जा । सा च पन मे दुक्खेन लद्धा मा नं अन्तरथापथ ।
एथ मं गहेत्वा सत्थु सन्तिकं जेतवनं गच्छथाति ।

ता तं आदाय राजगहा पञ्चचत्तालीसयोजनं मगं अतिक्कम्म अनुपुब्बेन जेतवनं पत्वा सत्थारं
वन्दित्वा तमत्थं आरोचेसुं । सत्था चिन्तेसि—किञ्चापि गिहीकाले एतिस्सा गम्भो पतिट्ठितो एवं सन्तेपि समणो
गोत्तमो देवदत्तेन जहित्थं आदाय चरतीति तित्थियानं ओकासो भविस्सति, तस्मा इमं कथं पच्छिन्दितुं सराजि-
काय परिसाय मज्जे इमं अधिकरणं विनिच्छित्तुं वट्ठतीति । पुन दिवसे राजानं पसेनदिकोसलं महाअनाथपिण्डिकं
चूलअनाथपिण्डिकं विसाखं महाउपासिकं अज्जानि च अभिज्जातानि महाकुलानि पक्कोसापेत्वा सायण्हसमये
चतुसु परिसानु सन्निपतितासु उपलित्थेरं आमन्तेसि—गच्छ चतुपरिसमज्जे इमिस्सा दहरभिक्षुणिया कम्मं
सोवेहीति ।

साधु भन्तेति थेरो परिसमज्जे गन्त्वा अत्तनो पञ्जतासने निसीदित्वा रज्जो पुरतो विसाखं उपासिकं
पक्कोसापेत्वा इमं अधिकरणं पटिच्छापेसि—गच्छ विसाखे ! अयं दहरा असुकमासे असुकदिवसे पव्वजिताति
तत्ततो अत्वा इमस्स गम्भस्स पुरे वा पच्छा वा लद्धभावं जानाहीति ।

उपासिका साधूति सम्पटिच्छित्वा साणिं परिक्रिपपापेत्वा अन्तो साणियं दहरभिक्षुणिया हत्थपाद-
नाभिउदरपरियोसानानि ओलोकेत्वा मासदिवसे समानेत्वा गिहीभावे गम्भस्स लद्धभावं तत्ततो अत्वा थेरस्स
सन्तिकं गन्त्वा तमत्थं आरोचेसि ।

थेरो चतुपरिसमज्जे तं भिक्षुणिं सुद्धं अकासि ।

सा सुद्धा हुत्वा भिक्षुसंघं सत्थारं च वन्दित्वा भिक्षुणीहि सद्धिं उपस्सयमेव गता । सा गम्भपरिपाक-
मन्वाय पटुमुत्तरपादमूले पत्थितपत्थनं महानुभावं पुत्तं विजायि ।

अथेकदिवसं राजा भिक्षुणुपस्सयसमीपेन गच्छन्तो दारकसद्धं सुत्वा अमच्चे पुच्छि । अमच्चा नं
कारणं अत्वा—देव ! सा दहरभिक्षुणी पुत्तं विजायि तस्सेसो सद्धोति आहंसु । [१३४]

भिक्षुणीनं भणे ! दारकपटिजग्नं नाम पल्लिवोधो मयं नं पटिजग्गिस्सामाति राजा नं दारकं
नाटकित्थीनं दापेत्वा कुमारपरिहारेन वड्ढापेसि । नामगहणदिवसे चस्स कस्सपोति नामं अकंसु । अथ नं कुमार-
परिहारेन वड्ढित्ता कुमारकस्सपोति संजानिसुं । सो सत्तवस्सिककाले सत्थुसन्तिके पव्वजित्वा परिपुण्णवीसति-
वस्सो उपसम्पदं लभित्वा गच्छन्ते गच्छन्ते काले धम्मकथिकेसु चित्रकथी अहोसि । अथ नं सत्था “एतदग्गं भिक्खवे !
मम सावकानं भिक्खून् चित्रकथीनं यदिदं कुमारकस्सपो” ति^१ एतदग्गे ठपेसि । सो पच्छा वम्मिकसुत्ते अरहत्तं पापुणि
मातापिस्स भिक्खुणी विपस्सित्वा अगग^२लपत्ता । कुमारकस्सपो थेरो बुद्धसासने गगनमज्जे पुण्णचन्दो विय
पाकटो जातो । अथेकदिवसं तथागतो पच्छाभत्तं पिण्डपातं पटिक्कन्तो भिक्खून् ओवादं दत्वा गन्धकुटिं पाविसि ।
भिक्खू ओवादं गहेत्वा अत्तनो अत्तनो रत्तिट्ठानदिवाट्ठानेसु दिवसभागं खेपेत्वा सायण्हसमये धम्मसभायं सन्नि-
पत्तित्वा—आवुसो ! देवदत्तेन अत्तनो अवुद्धभावेन चैव खन्तिमेत्तादीनञ्च अभावेन कुमारकस्सपत्थेरो च थेरी
च उभो नासिता सम्मासम्बुद्धो पन अत्तनो धम्मराजताय चैव खन्तिमेत्तानुद्दयसम्पत्तिया च उभिन्नम्पि तेसं
पच्चयो जातोति बुद्धगुणे वण्णयमाना निसीदिसु ।

सत्था बुद्धलीलहाय धम्मसभं आगन्त्वा पञ्जतासने निसीदित्वा—काय नुत्थ भिक्खवे ! एतरहि
कथाय सन्निसिन्नाति पुच्छि ।

भन्ते ! तुम्हाकमेव गुणकथामाति सव्वं आरोचयिसु ।

न भिक्खवे ! तथागतो इदानीव इमेसं उभिन्नं पच्चयो च पतिट्ठा च जातो, पुब्बेपि अहोसि येवाति ।

भिक्षू तस्सत्थस्साविभावत्थाय भगवन्तं याचिसु । भगवा भवन्तरेण पटिच्छन्नं कारणं पाकटमकासि—

अतीतवत्थु

अतीते वाराणसियं ब्रह्मदत्ते रज्जं कारयमाने बोधिसत्तो मिगथोनिधं पटिसन्धिं गण्हि । सो मातु कुच्छितो निक्खन्तो सुवण्णवण्णो अहोसि । अक्खीनि चस्स मणिगुळसदिसानि अहेसुं । सिंगानि रजतवण्णानि । मखं रत्तकम्बलपुञ्जवण्णं हत्थपादपरियन्ता लाखारसपरिकम्मकता विय, वाळधि चमरस्स विय अहोसि । सरीरं पनस्स महन्तं अस्सपोतप्पमाणं अहोसि । सो पञ्चसतमिगपरिवारो अरञ्जेवासं कप्पेसि । नामेन निग्रोधमिगराजा नाम । अविदूरे पनस्स अञ्जोपि पञ्चसतमिगपरिवारो साखमिगो नाम वसति । सोपि सुवण्णवण्णो व अहोसि । तेन समयेन वाराणसिराजा मिगवधप्पसुतो होति[१३५]विना मंसेन न भुञ्जति । मनुस्सानं कम्मच्छेदं कत्वा सव्वे नेगमजानपदे सन्निपातेत्वा देवसिकं मिगवं गच्छति ।

मनुस्सा चिन्तेसुं— अयं राजा अम्हाकं कम्मच्छेदं करोति । यन्नून मयं उय्याने मिगानं निवापं वपित्वा पानीयं सम्पादेत्वा वहू मिगे उय्यानं पवेसेत्वा द्वारं वन्धित्वा रञ्जो निय्यादेस्सामाति ।

ते सव्वे उय्याने मिगानं निवापं तिणं रोपेत्वा उदकं सम्पादेत्वा द्वारं योजेत्वा वागुरानि आदाय मुग्ग-
रादिनानावुधहत्था अरञ्जं पविसित्वा मिगे परियेसमाना मज्जे ठिते मिगे गण्हिस्सामाति योजनमत्तं ठानं परि-
क्खित्वा संखिपमाना निग्रोधमिगसाखमिगानं वसनट्ठानं मज्जे कत्वा परिक्खिप्पिसु । अथ नं मिगगणं दिस्वा
खखगुम्वादयो च भूमिञ्च मुग्गरेहि पहरन्ता मिगगणं गहनट्ठानतो नीहरित्वा असिसत्तिधनुआदीनि
आवुधानि उगिरित्वा महानादं नदन्ता नं मिगगणं उय्यानं पवेसेत्वा द्वारं पिघाय राजानं उपसंकमित्वा—देव !
निबद्धं मिगवं गच्छन्ता अम्हाकं कम्मं नासेथ । अम्हेहि अरञ्जतो मिगे आनेत्वा तुम्हाकं उय्यानं पूरितं । इतो पट्ठाय
तेसं मंसानि खादथाति राजानं आपुच्छित्वा पक्कमिसु ।

राजा तेसं वचनं सुत्वा उय्यानं गन्त्वा मिगे ओलोकेन्तो द्वे सुवण्णमिगे दिस्वा तेसं अभयं अदासि ।
ततो पट्ठाय पन कदाचि सामं गन्त्वा एकमिगं विज्झित्वा आनेति । कदाचिस्स भत्तकारको गन्त्वा विज्झित्वा
आहरति । मिगा धनुं दिस्वाव मरणभयेन तज्जिता पलायन्ति । द्वे तयो पहारे लभित्वा किलमन्तिपि, गिलानापि
होन्ति मरणम्पि पापुणन्ति ।

मिगगणो तं पवुत्ति बोधिसत्तस्स आरोचेसि । सो साखं पक्कोसापेत्वा आह— सम्म ! बहु मिगा
नस्सन्ति । एकंसेन मरितव्वे सति इतो पट्ठाय मा कण्डेन मिगे विज्झन्तु । धम्मगण्डिकट्ठाने^१ मिगानं वारो होतु
एकदिवसं मम परिसाय वारो पापुणानु, एकदिवसं तव परिसाय वारो पापुणानु । वारप्पत्तो मिगो गन्त्वा धम्म-
गण्डिकाय सीसं ठपेत्वा निपज्जतु । एवं सन्ते मिगा भीता न भविस्सन्तीति ।

सो सावूति सम्पटिच्छि ।

ततो पट्ठाय वारप्पत्तोव मिगो गन्त्वा धम्मगण्डिकाय गीवं ठपेत्वा निपज्जति । भत्तकारको आगन्त्वा
तत्थ निपन्नकमेव गहेत्वा गच्छति ।

अयेकदिवसं साखमिगस्स परिसाय एकिस्सा गच्चिनिमिगिया वारो पापुणि । सा साखं उपसंकमित्वा-
सामि ! अहम्हि गच्चिणी, पुत्तकं विजायित्वा द्वे जना वारं गमिस्साम, मय्हं वारं अतिक्रामेहीति आह ।

सो—न सक्का तव वारं अञ्जेसं पापेतुं, त्वमेव तुय्हं पत्तं^२ जानिस्ससि गच्छाहीति आह ।

सा तस्स[१३६]सन्तिका अनुगहं अलभमाना बोधिसत्तं उपसंकमित्वा तमत्यं आरोचेसि ।

सो तस्सा वचनं सुत्वा [चिन्तेसि-पुव्वे बोधिसत्ता हि परेसं दुक्खं दिस्वा अत्तनो जीवितं नापेक्खन्ति ।
अत्तहिततो परहितमेव तेसं गरुतरं होति ।

सयं जीवन्ति सकुणा पसू सव्वे वने मिगा ।
 जीवयन्ति परे धीरा सन्तो सत्तहिते रता ॥
 वित्तं अंगञ्च पाणञ्च चत्तं तेहि हिताय च ।
 सो समत्थो बहू सत्ते सन्तारेस्सं सदेवके ॥
 इमिना सारहीनेन कायेन च अपुञ्जता ।
 अहन्ते नूनं यं लाभं लभिस्सामि अयं धुय ॥ न्ति ।

इति चिन्तेत्वा आह^१]—होतु गच्छ त्व अहं ते वारं अतिक्कमिरगामीणि सयं गत्वा धम्मगण्डिकाय सीस कत्वा निपज्जि । भत्तकारको तं दिस्वा लद्धाभयो मिगराजा गण्डिकाय निपन्नो किन्तु यो कारणन्ति वेगेन गत्वा रञ्जो आरोचेसि । राजा तावदेव रयं आगृह्ण महन्तेन परिवारेन आगन्त्वा बोधिमत्तं दिस्वा आह—सम्म मिगराज ! ननु मया तुय्हं अभयं दिन्नं ? कस्मा त्वं इध निपन्नाति ?

महाराज ! गम्भिणी मिगी आगन्त्वा मम वारं अञ्जस्स मिगस्स पावेहीति आह । न सक्ता खो पन मया एकस्स मरणदुक्कं अञ्जस्स उपरि पक्खिपितुं । स्वाहं अत्तनो जीवितं तस्सा दत्वा तस्सा सन्तकं मरणं गहेत्वा इध निपन्नो । मा अञ्जं किञ्चि आसंकित्त्य महाराजाति ।

राजा आह—सामि ! मुवण्णवण्णमिगराज ! मया न ताद्विगो खन्तिमेत्तानुद्दयनम्पन्नो मनुस्सेसुपि दिट्ठपुव्वो, तेन ते पसन्नोस्मि । उट्ठेहि तुय्हञ्च तस्सा च अभयं दम्मीति ।

द्वीहि अभये लद्धे अवसेसा किं करिस्सन्ति नरिन्दाति ?

अवसेसानम्पि अभयं दम्मि सामीति ।

महाराज ! एवम्पि उय्याने येव मिगा अभयं लभिस्सन्ति, सेसा किं करिस्सन्तीति ?

एतेसम्पि अभयं दम्मि सामीति ।

महाराज ! मिगा ताव अभयं लभन्तु सेसा चतुप्पदा किं करिस्सन्तीति ?

एतेसम्पि अभयं दम्मि सामीति ।

महाराज ! चतुप्पदा ताव अभयं लभन्तु दिजगणा किं करिस्सन्तीति ?

एतेसम्पि अभयं दम्मि सामीति ।

महाराज ! दिजगणा ताव अभयं लभिस्सन्ति । उदके वसन्ता मच्छा किं करिस्सन्तीति ?

एतेसम्पि अभयं दम्मि सामीति ।

एवं महासत्तो राजानं सव्वसत्तानं अभयं याचित्वा उट्ठाय राजानं पञ्चसु सीलेसु पतिट्ठापेत्वा “धम्मं चर महाराज ! मातापितुसु पुत्तवीतासु ब्राह्मणगृहपतिकेसु नेगमजानपदेसु धम्मं चरन्तो समं चरन्तो कायस्स भेदा परम्मरणा सुगतिं सगं लोकं गमिस्ससीति रञ्जो बुद्धलीळ्हाय धम्मं देसेत्वा कतिपाहं उय्याने वसित्वा रञ्जो ओवादं दत्वा मिगगणपरिवुतो अरञ्जं पाविसि । सापि खो मिगवेनु पुप्फकण्णिकसदिसं पुत्तं विजायि । सो कीळमानो साखमिगस्स सन्तिकं गच्छति । अयं न माता तस्स सन्तिकं गच्छन्तं दिस्वा—पुत्त ! इतो पट्ठाय मा एतस्स सन्तिकं गच्छ निग्रोधस्सेव सन्तिकं गच्छेय्यासीति ओवदन्ती इमं गाथमाह—

निग्रोधमेव सेवेय्य न साखमुपसंवसे ।

निग्रोधास्म मतं सेय्यो यञ्चे साखास्म जीवित ॥ न्ति । [१३७]

तत्थ निग्रोधमेव सेवेय्याति तात ! त्वं वा अञ्जो वा अत्तनो हितकामो निग्रोधमेव सेवेय्य, भजेय्य उपसंकमेय्य । न साखमपसंवसेति साखमिगं पन न उपसंवसे, उपगम्म न संवसेय्य, एतं निस्साय जीविकं न कप्पेय्य ।

१ सीहलपोत्थके न दिस्सति ।

निग्रोधस्मिं मृतं सेय्योति निग्रोधरञ्जो पादमूले मरणम्पि सेय्यो, वरं उत्तमं । यञ्चे साखस्मिं जीवितन्ति यम्प न साखस्स सन्तिके जीवितं तं नेव सेय्यो न वरं न उत्तमन्ति अत्थो ।

ततो पट्ठाय च पन अभयलद्धका मिगा मनुस्सानं सस्सानि खादन्ति । मनुस्सा लद्धाभया इमे मिगाति पहरितुं वा पलापेतुं वा न विसहन्ति । ते राजंगणे सन्निपत्तित्वा रञ्जो तमत्थं आरोचेसुं । राजा मया पसन्नेन निग्रोधमिगवरस्स वरो दिशो । अहं रज्जं जहेय्यं न च तं पटिञ्जं । गच्छथ न कोचि मम विजिते मिगे पहरितुं लभतीति ।

निग्रोधमिगो तं पर्वतिं सुत्वा मिगगणं सन्निपातापेत्वा — इतो पट्ठाय परेसं सस्सं खादितुं न लभ-
थाति मिगे वारेत्वा मनुस्सानं आरोचापेसि । इतो पट्ठाय सस्सकारकमनुस्सा सस्सरक्खणत्थं वति मा करोन्तू
खेतं पन आविज्झित्वा पण्णसञ्जं बन्धन्तूति । ततो पट्ठाय किर खेत्येसु पण्णबन्धनसञ्जा उदपादि । ततो पट्ठाय
पण्णसञ्जं अतिक्कमनकसिगो नाम नत्थि । अयं किर तेसं बोधिसत्ततो लद्धओवादो । एवं मिगगणं ओवदित्वा
बोधिसत्तो यावतायुकं ठत्वा सद्धि मिगेहि यथाकम्मं गतो । राजापि बोधिसत्तस्स ओवादे ठत्वा पुञ्जानि कत्वा
यथाकम्मं गतो ।

सत्था न भिक्खवे ! इदानेवाहं थेरिया च कुमारकस्सपस्स च अवस्सयो, पुव्वेपि अवस्सयो एवाति ।
इमं धम्मदेसनं आहरित्वा चतुसच्चधम्मदेसनं विनिवट्ठेत्वा द्वे वत्थूनि कथेत्वा अनुसन्धिं घटेत्वा जातकं
समोधानेसि । तदा साखमिगो देवदत्तो अहोसि परिसापिस्स देवदत्तपरिसाव, मिगधेनु थेरी अहोसि, पुत्तो
कुमारकस्सपो । राजा आनन्दो । निग्रोधमिगराजा पन अहमेव अहोसिन्ति ।

निग्रोधमिगजातकं

३. कण्डिनजातकं

धिरत्युकण्डिनं सल्लन्ति इदं सत्या जेतवने विहरन्तो पुराणदुतियिकापलोभनं आरब्ध कथेति ।
तं अट्ठनिपाते इन्द्रियजातके आविभविस्सति ।

पच्चुपन्नवत्यु

भगवा पन तं भिक्खुं एतदवोच[१३८]भिक्खु! पुञ्चेपि त्वं एतं मातुगामं निस्साय जीवितवत्तयं पत्वा
वीतच्चिकेसु अंगारेसु पक्वोति ।

भिक्खू तस्सत्यस्साविभात्तयाय भगवन्तं याचिंसु । भगवा भवन्तरेण पटिच्छन्नं कारणं पाक्कमकासि ।
इतो परं पन भिक्खून् याचनं भवन्तरपटिच्छन्नं तच्च अवत्वा अतीतं आहरीति एत्तकमेव ववखाम ।
एत्तके वुत्तोपि आयाचनं वलाहकगम्भतो चन्दनीहरणूपमाय भवन्तरपटिच्छन्नं कारणभावोचाति सव्वमेतं
हेट्ठा वुत्तनयेनेव योजेत्वा वेदितव्वं ।

अतीतवत्यु

अतीते मगधरट्ठे राजगहे मगधराजा रज्जं कारेति । मगधवासिकानं सस्ससमये मिगानं महापरि-
पन्थो होति । ते अरञ्जे पव्वतपादं पविसन्ति । तत्थ एको अरञ्जवासी पव्वतेय्यमिगो एकाय गामन्तवासिनिया
मिगपोतिकाय सद्धिं सन्थवं कत्वा तेसं मिगानं पव्वतपादतो ओरुह्य पुन गामन्तं ओसरणकाले मिगपोतिकाय
पटिवद्धचित्तता तेहि सद्धिं येव ओतरि । अथ नं सा आह— त्वं कोसि अय्य ?

पव्वतेय्यो वालमिगो ।

गामन्तो च नाम सासंको सप्पटिभयो मा अम्हेहि सद्धिं ओतराहीति ।

सो तस्सा पटिवद्धचित्तताय अतिवत्तिताय ताय सद्धियेव अगमासि

मगधवासिनो इदानि मिगानं पव्वतपादा ओतरणकालोति जत्वा मग्गे पटिच्छन्नकोट्ठकेसु तिट्ठन्ति
तेसम्पि द्वित्रं आगमणमग्गे एको लुट्ठको पटिच्छन्नकोट्ठके ठितो होति । मिगपोतिका मनुस्सगन्धं घायित्वा एको
लुट्ठको ठितो भविस्सतीति तं वालमिगं पुरतो कत्वा सयं पच्चत्तो अहोसि । लुट्ठको एकेन सरप्पहारेनेव मिगं तत्थेव
पातेसि । मिगपोतिका तस्स विद्धभावं जत्वा उप्पत्तिता वातगतिया पलायि । लुट्ठको कोट्ठका निक्खमित्वा
मिगं ओक्कन्तिता अग्गि कत्वा वीतच्चिकेसु अंगारेसु मधुरमंसं पचित्वा खादित्वा पानीयं पिवित्वा अवसेसं
लोहितविण्णुहि पग्घरन्तेहि काजेनादाय दारके तोसेन्तो घरं अगमासि ।

तद्वा बोधिसत्तो तस्मि वनखण्डे देवता हुत्वा निव्वत्तो होति । सो तं कारणं दिस्वा इमस्स वालमिगस्स
मरणं नेव मातरं निस्साय, न पितरं निस्साय अथखो कामं विस्साय कामनिमित्तं हि सत्ता सुगतिया हत्थच्छेदादिं
दुग्गतियञ्च पञ्चविधवन्धनादिनानप्पकारकं दुक्खं पापुणन्ति परेसं मरणदुक्खुप्पादनम्पि नाम इमस्मिं लोके
गरहितमेव । यं जनपदं मातुगामो विचारेति अनुसासति सो इत्थिपरिनायको जनपदोपि गरहितो वये सत्ता मातु-
गामस्स वसं गच्छन्ति तेपि गरहिता ये वाति एकाय गाथाय तीणि गरहवत्थूनि दस्सेत्वा वनदेवतासु साधुकारं
दत्वा गन्धपुष्पादीहि पूजयमानासु मधुरेण सरेण तं वनखण्डं उन्नादेत्तो इमाय गाथाय धम्मं देसेसि —[१३९]

धिरत्युकण्डिनं सल्लं पुरिसं गाळहवेचिनं,

धिरत्युत्तं जनपदं यत्थित्थी परिनायिका ।

तेचापि धिक्किता सत्ता ये इत्थीनं वसं गताति ।

तत्थ धिरत्थूति गरहणत्थे निपातो, स्वायमिध उत्तासउब्बेगवसेन गरहणे दट्ठव्वो । उत्तसितुव्विग्गो हि होन्तो बोधिसत्तो एवमाह । कण्डमस्स अत्थीति कण्डी । नं कण्डिनं । तंपन कण्डं अनुपविसनट्ठेन सल्लन्ति वुच्चति । तस्मा कण्डिनं सल्लन्ति एत्थ सल्लं कण्डिनन्ति अत्थो । सल्लं वा अस्स अत्थीति सल्लो । तं सल्लं च महत्तं वणमुखं कत्वा वलवप्पहारं देन्तो गाल्हं विज्झतीति गाल्हवेधी । तं गाल्हवेधिनं । नानप्पकारकेन कण्डेन कुमुदपत्तसण्ठान-
फलेन उज्जुगमनेनेव सल्लेन च समन्नागतं गाल्हवेधिनं पुरिसं धिरत्थूति अयमेत्थ अत्थो । परिनायिकाति इस्सरा-
संविधायिका । धिक्किताति गरहिता । सेसमेत्थ उत्तानत्थ मेव । इतो परं पन एत्तकम्पि अवत्वा यं यं अनुत्तानं तं तदेव वण्णयिस्साम । एवं एकाय गाथाय तीणि गरहवत्थूनि दस्सेत्वा बोधिसत्तो वनं उन्नादेत्वा बुद्धलील्हाय धम्मं देसेसि ।

सत्थो इमं धम्मदेसनं आहरित्वा सच्चानि पकासेसि । सच्चपरियोसाने उक्कण्ठितभिक्षु सोतापत्ति-
फले पतिट्ठहि । सत्था द्वे वत्थूनि कथेत्वा अनुसन्धि घटेत्वा जातकं समोधानेसि । इतो परं पन द्वे वत्थूनि कथेत्वाति
इमं अवत्वा अनुसन्धि घटेत्वाति एत्तकमेव वक्खाम । अबुत्तम्पि पन हेट्ठावुत्तनयेनेव योजेत्वा गहेतव्वं । तदा
पव्वतेय्यो मिग्गो उक्कण्ठितभिक्षुअहोसि । मिग्गपोतिका पुराणदुतियिका । कामेसु दोसं दस्सेत्वा धम्मं देसिकदेवता
पन अहमेव अहोसिन्ति ।

कण्डिनजातकं

४. वातमिगजातकं

न किरिस्थि रसेहि पापियोति इदं सत्था जेतवने विहरन्तो चुल्लपिण्डपातिकतिस्सत्थेरं आरब्ध कथेसि ।

पच्चुपन्नवत्थु

सत्थरि किर राजगहं उपनिस्साय वेळुवने विहरन्ते तिस्सकुमारो नाम महाविभवस्स सेट्ठिकुलस्स पुत्तो एकदिवसं वेळुवनं गत्वा सत्थुधम्मदेसनं सुत्वा पव्वजितुकामो पव्वज्जं याचित्वा मातापितृहि अननुञ्जातत्ता पटिक्खित्तो सत्ताहं भत्तच्छेदं कत्वा रट्ठपालत्थेरो विय मातापितरो आनुजानापेत्वा सत्थु सन्तिके पव्वजि । सत्था तं पव्वाजेत्वा अट्ठमासमत्तं वेळुवने विहरित्वा जेतवनं अगमासि । तत्रायं कुलपुत्तो तैरसधुतंगानि [१४०] समादाय सावत्थियं सपदानं पिण्डाय चरमानो कालं वीतिनामेसि । चुल्लपिण्डपातिकतिस्सत्थेरो नामाति वुत्तो गगनतले चन्दो वियबुद्धसासने पाकटो पञ्चातो अहोसि ।

तस्मिं काले राजगहे नक्खत्तकीलाय वत्तमानाय थेरस्स मातापितरो यं तस्स गिहीकाले अहोसि । आभरणभण्डकं तं रजतचंगोटके निक्खिपित्वा उरे ठपेत्वा अञ्जासु नक्खत्तकीळासु अम्हाकं पुत्तो इमिना इमिना अलंकारेन अलंकतो नक्खत्तं कीळति तं नो एकपुत्तकं गहेत्वा समणो गोतमो सावत्थिनगरं गतो, कहं नुखो सो एतरहि निसिन्नो, कहं ठितोति वत्वा रोदन्ति ।

अथेका वण्णदासी तं कुलं गत्वा सेट्ठिभरियं रोदन्तिं दिस्वा पुच्छि—किं अय्ये रोदसीति ?

सा तमत्थं आरोचेसि ।

किं पन अय्ये ! अय्यपुत्तो पियायतीति ?

असुकञ्च असुकञ्चाति ।

सचे तुम्हे इमस्मिं गेहे सत्थं इस्सरियं मय्हं देथ अहं वो पुत्तं आनेस्सामीति ।

सेट्ठिभरिया साधूति सम्पटिच्छित्वा परिव्वयं दत्वा महन्तेन परिवारेन तं उय्योजेसि-गच्छ अत्तनो वलेन मम पुत्तं आनेहीति ।

सा पटिच्छन्नयाने निसिन्ना सावत्थियं गत्वा थेरस्स भिक्खाचारवीथियं निवासं गहेत्वा सेट्ठिकुला आगतमनुस्से थेरस्स अदस्सेत्वा अत्तनो परिचारेनेव परिवुतो थेरस्स पिण्डाय पविट्ठस्स आदितोव उलुङ्गमिक्खं रसकमिक्खञ्च दत्वा रसतण्हाय वन्धित्वा, अनुक्कमेन गेहे निसीदापेत्वा भिक्खं ददमाना थेरस्स अत्तनो वसं उपगतभावं अत्वा गिलानालयं दस्सेत्वा अन्तोगम्भे निपज्जि ।

थेरोपि भिक्खाचारवेलाय सपदानं चरन्तो गेहद्वारं अगमासि । परिजनो थेरस्स पत्तं गहेत्वा थेरं धरे निसीदापेसि । थेरो निशीदित्वाव कहं उपासिकाति पुच्छि ।

गिलाना भन्ते ! तुम्हाकं दस्सनं इच्छतीति ।

सो रसतण्हाय वट्ठो अत्तनो वतसमादानं भिन्दित्वा तस्सा निपन्नद्वयानं पाविसि । सा अत्तनो आगत कारणं कथेत्वा तं पलोनेत्वा रसतण्हाय वन्धित्वा उप्पव्वाजेत्वा अत्तनो वसे ठपेत्वा याने निसीदापेत्वा महन्तेन परिवारेन राजगहमेव अगमासि ।

सा पवुत्ति पाकटा जाता । भिक्खु धम्मसभायं सन्निसिन्ना चुल्लपिण्डपातिकतिस्सत्थेरं किर एका वण्णदासी रसतण्हाय वन्धित्वा आदाय गताति कथं समुट्ठापेसुं ।

सत्था धम्मसभं उपगन्त्वा अलंकतामने निसीदित्वा काय नुत्थ भिक्खवे ! एतरहि कथाय सन्निसिन्नाति आह ।

तेतं पवुत्ति कथयिंसु।

न भिक्खवे ! इदानीं एसो भिक्खु रसतण्हाय वज्झित्वा तस्सा वसं गतो, पुब्बेपि तस्सा वसं गतो येवाति वत्वा अतीतं आहरि-

अतीतवत्थु

अतीते वाराणसियं रञ्जो ब्रह्मदत्तस्स सञ्जयो नाम उय्यानपालो आहोसि । अथेको वातमिगो तं उय्यानं आगन्त्वा सञ्जयं दिस्वा पलायति । सञ्जयोपि न तं तज्जेत्वा [१४१] नीहरति । सो पुनप्पुनं आगन्त्वा उय्याने येव चरति । उय्यानपालो पातोव उय्याने नानप्पकारकानि पुप्फफलानि गहेत्वा दिवसे दिवसे रञ्जो अभिहरति ।

अथ नं एकदिवसं राजा पुच्छि-अत्थि पन सम्म उय्यानपाल ! उय्याने किञ्चि अच्छरियं पस्ससीति ।

देव ! अञ्जं न पस्सामि एको पन वातमिगो आगन्त्वा उय्याने चरति एतं पस्सामीति ।

सक्खिस्ससि पन तं गहेतुन्ति ?

थोकं मधुलभन्तो इमं अन्तो राजनिवेसनम्पि आनेतुं सक्खिस्सामीति ।

राजा तस्स मधुं दापेसि । सो तं गहेत्वा उय्यानं गन्त्वा वातमिगस्स चरणट्ठाने तिणानि मधुना मक्खेत्वा निलीयि । मिगो आगन्त्वा मधुमक्खितानि तिणानि खादित्वा रसतण्हाय बद्धो अञ्जं अगन्त्वा उय्यानमेव आगच्छति । उय्यानपालो तस्स मधुमक्खिततिणेषु पलुट्ठभावं अत्वा अनुक्कमेन अत्तानं दस्सेसि ।

सो तं दिस्वा कतिपाहं पलायित्वा पुनप्पुनं पस्सन्तो विस्सासं आपज्जित्वा अनुक्कमेन उय्यानपालस्स हत्थे ठिततिणानि खादितुं आरब्धो । सो तस्स विस्सासं आपन्नभावं अत्वा याव राजनिवेसना वीथिं किलञ्जेहि परिक्खपित्वा तहं तहं साखाभंगं पातेत्वा मधुलावुकं अंसे लग्गेत्वा तिणकलापं उपकच्छके ठपेत्वा मधुमक्खितानि तिणानि मिगस्स पुरतो पुरतो विकिरन्तो अन्तो राजनिवेसनं येव अगमासि । मिगे अन्तो पविट्ठे द्वारं पिदहिंसु । मिगो मनुस्से दिस्वा कम्पमानो मरणभयभितो अन्तो निवेसनंगणे आधावति परिधावति ।

राजा पासादा ओरुय्ह तं कम्पमानं दिस्वा वातमिगो नाम मनुस्सानं दिट्ठट्ठानं सत्ताहं न गच्छति तज्जितट्ठानं यावजीवं न गच्छति , सो एवरूपो गहननिस्सितो वातमिगो रसतण्हाय बद्धो इदानीं एवरूपं ठानं आगतो । नत्थि वत भो ! लोके रसतण्हाय पापकतरं नामाति इमाय गाथाय धम्मदेसनं पट्ठपेसि -

न किरत्थि रसेहि पापियो आवासेहि वा सन्थवेहि वा ।

वातमिगं गहननिस्सितं वसमानेसि रसेहि सञ्जयो ॥ ति ।

तत्थ किराति अनुस्सनवत्थे निपातो । रसेहीति जिह्वाविञ्जेय्येहि मधुरम्बिलादीहि । पापियोति पापतरो । आवासेहि वा सन्थवेहि वाति निवद्धवसनट्ठानसंखातेसु हि आवासेसुपि मित्तसन्थवेसुपि छन्दरागो पाप-
करोव तेहि पन सञ्छन्दरागपरिभोगेहि आवासेहि वा मित्तसन्थवेहि वा सतगुणेन सहस्सगुणेन च धुवपट्टिसेवनट्ठेन आहारं विना जीवित्तिन्द्रियपालनाय अभावेन च सञ्छन्दरागपरिभोगरसाव पापतराति । बोधिसत्तो पन अनुस्स-
वागतं मिगं विय इममत्थं कत्वा न किरत्थि रसेहि पापियो आवासेहि वा सन्थवेहि वाति आह । इदानीं तेसं पापिय-
भावं दस्सेन्तो वातमिगन्ति आदिमाह । तत्थ गहननिस्सितन्ति [१४२] गहनट्ठाननिस्सितं, इदं वुत्तं होति-पस्सथ
रसानं पापियभावं इमं नाम अरञ्जायतने गहननिस्सितं वातमिगं सञ्जयो उय्यानपालो मधुरसेहि अत्तनो वसं
आनेसि । सञ्जयापि सञ्छन्दरागपरिभोगेहि रसेहि समं नाम अञ्जं पापकतरं लामकतरं नत्थीति रसतण्हाय
आदीनवं कथेसि कथेत्वा च पन तं मिगं अरञ्जमेव पेसेसि ।

सत्या न भिक्खवे ! सा वण्णदासी इदानीं वेतं रसतण्हाय बन्धित्वा अत्तनो वसे करोति पुब्बेपि अकासि
येवाति । इमं धम्मदेसनं आहरित्वा अनुसन्धिं घटेत्वा जातकं समोधानेसि । तदा सञ्जयो अयं वण्णदासी अहोसि ।
वातमिगो चुल्लपिण्डपातिको, वाराणसि राजा पन अहमेव अहोसिन्ति ।

वातमिग जातकं

५. खरादियजातकं

अठ्ठमुरं खरादियेति इदं सत्था जेतवने विहरन्तो अञ्जतरं दुव्वचभिक्षुं आरब्ध कथेसि ।

पच्चुपन्नवत्थु

सो किर भिक्षु दुव्वचो ओवादं न गण्हाति । अथ नं सत्था पुच्छि-सच्चं किर त्वं भिक्षु ! दुव्वचो ओवादं न गण्हासीति ?

सच्चं भगवाति ।

सत्था-पुव्वेपि त्वं दुव्वचताय पण्डितानं ओवादं अगहेत्वा पासेन बद्धोव जीवितक्खयं पत्तोति वत्वा अतीतं आहरि-

अतीतवत्थु

अतीते वाराणसियं ब्रह्मदत्ते रज्जं कारेन्ते बोधिसत्तो मिगो हुत्वा मिगगणपरिवुत्तो अरब्धे वसति ।

अथस्स भगिनी मिगी पुत्तकं दस्सेत्वा भातिक ! अयं ते भागिनेय्यो, एतं मिगमायं उग्गण्हा-
पेहीति पटिच्छापेसि ।

सो तं भागिनेय्यं असुकवेलाय नाम आगन्त्वा उग्गण्हाहीति आह ।

सो वुत्तवेलाय नागच्छति । यथा एकदिवसं एवं सत्तदिवसे सत्तोवादे अतिक्कन्तो सो मिगमायं अनु-
ग्गण्हित्वाव विचरन्तो पासे वज्झि । मातापिस्स भातरं उपसंकमित्वा किं ते भातिक ! भागिनेय्यो मिगमायं
उग्गण्हापितोति पुच्छि ।

बोधिसत्तो च तस्स अनोवादकस्स मा चिन्तयि न ते पुत्तेन मिगमाया उग्गहिताति वत्वा इदानिपि
तं अनोवदितुकामोव हुत्वा इमं गाथमाह-

‘‘अठ्ठमुरं खरादिये मिगं वंकातिवंकिनं ।

सत्तकालेहतिक्कन्तं न नं ओवदितुस्सहे ॥’’ ति ।

तत्थ अट्ठमुरन्ति एकेकस्मि पादे द्विन्नं द्विन्नं खुरानं वसेन अट्ठमुरं । खरादियेति तं नामेन आलपति ।
मिगन्ति सव्वसंगाहिकवचनं । वंकातिवंकिनन्ति मूले वंकानि अग्गे अतिवंकानीति वंकातिवंकानि । तादिसानि
सिगानि अस्स अत्थीति वंकातिवंकी, तं [१४३] वंकातिवंकिनं । सत्तकालेहतिक्कन्तेन्ति सत्तहि ओवादकालेहि
ओवादं अतिक्कन्तं । न तं ओवदितुस्सहेति एवं दुव्वचमिगं अहं ओवदितुं न उस्सहामि । एतस्स मे ओवादत्थाय
चित्तम्पि न उप्पज्जतीति दस्सेति । अथ नं दुव्वचमिगं पासे बद्धं लुट्ठो मारेत्वा मंसं आदाय पक्कामि ।

सत्यापि न त्वं भिक्षु ! इदानेव दुव्वचो पुव्वेपि दुव्वचो येवाति । इमं धम्मदेसनं आहरित्वा अनुसन्धि
घटेत्वा जातकं समोधानेसि । तदा भागिनेय्यो मिगो दुव्वचभिक्षु अहोसि । भगिनी उप्पलवण्णा । ओवादकमिगो
पन अहमेव अहोसिन्ति ।

खरादियजातकं

६. तिपल्लत्थमिगजातकं

मिगन्ति पल्लत्थन्ति इदं सत्था कोसम्बिर्यं वदरिकारामे विहरन्तो सिक्खाकामं राहुलत्थेरं आरब्धं कथेसि ।

पच्चुपन्नवत्थु

एकस्मिं हि काले सत्यरि आळविनगरं निस्साय अग्गाळवे चेतिये विहरन्ते बहू उपासका च उपासिका च भिक्खू च भिक्खुणियो च विहारं धम्मसवणाय गच्छन्ति । दिवा धम्मसवनं होति । गच्छन्ते पन काले उपासिका च भिक्खुणियो च न गच्छिंसु । भिक्खू चेव उपासका च अहेसुं । ततो पट्ठाय रत्तिं धम्मसवनं जातं । धम्मसवनपरियोसाने थेरा भिक्खू अत्तनो अत्तनो वसनट्ठानानि गच्छन्ति । दहुरा उपासकेहि सद्धि उपट्ठान-सालायं सयन्ति । तेसु निदं उपगतेसु एकच्चे धुरुधुरुपस्सासा काकच्छमाना दन्ते खादन्ता निपज्जिंसु । एकच्चे मुहुत्तं निदायित्वा उट्ठहिंसु । तेसं तं विप्पकारं दिस्वा भगवतो आरोचेसुं ।

भगवा “यो पन भिक्खु अनुपसम्पन्नेन सह सेय्यं कप्पेय्य पाचित्तियन्ति” सिक्खापदं पञ्जापेत्वा कोसम्बि अगमासि ।

तत्थ भिक्खू आयस्मन्तं राहुलं आहंसु-आवुसो राहुल ! भगवता सिक्खापदं पञ्जत्तं, इदानी त्वं अत्तनो वसनट्ठानं जानाहीति ।

पुब्बे पन ते भिक्खू भगवति च गारवं तस्स चायस्मतो सिक्खीकामतं पटिच्च तं अत्तनो वसनट्ठानं आगतं अतिविय संगण्हेन्ति । खुद्दकमञ्चकं पञ्जापेत्वा उस्सीसकरणत्थाय चीवरं देन्ति । तं दिवसं पन सिक्खा-पदभयेन वसनट्ठानम्पि नादंसु ।

राहुलभदोपि पिता मेति दसवलस्स वा उपज्झायो मेति धम्मसेनापतिनो वा, आचरियो मेति महा-मोग्गल्लानस्स वा चुल्लपिता मेति आनन्दत्थेरस्स वा सन्तिकं अगन्त्वा दसवलस्स वलज्जनवच्चकुटिं ब्रह्मविमानं पविसन्तो विय पविसित्वा वासं कप्पेसि । [१४४]

बुद्धानं हि वलज्जनकुटिया द्वारं सुपिहितं होति । गन्धधूपपरिभण्डकता भूमि गन्धदाममालादामानि ओसारितानेव होन्ति सव्वरत्तिं दीपो झायति । राहुलभदो पन न तस्सा कुटिया इमं सम्पत्तिं पटिच्च तत्थ वासं उपगतो । भिक्खूहि पन वसनट्ठानं जानाहीति वुत्तत्ता ओवादगारवेन सिक्खाकामताय तत्थ वासं उपगतो ।

अन्तरन्तरा हि भिक्खूपि तं आयस्मन्तं दूरतोवागच्छन्तं दिस्वा तस्स वीमंसनत्थाय अन्तोमुट्ठि-सम्मुज्ज्जिन्ति वा कचवरछड्डनिकं वा वहि खिपित्वा तस्मिं आगते आवुसो ! इमं केन छड्डितन्ति वदन्ति । तत्थ केहिचि राहुलो इमिना मग्गेन गतोति वुत्ते सो आयस्मा नाहं भन्ते ! एतं जानामीति अवत्वाव तं पटिसामेत्वा खमथ मे भन्तेति खमापेत्वा गच्छति । एवमेस सिक्खाकामो । सो तं सिक्खाकामतं येव पटिच्च तत्थ वासं उपगतो ।

अथ सत्था पुरे अरुणं येव वच्चकुटिद्वारे ठत्वा उक्कासि । सोपायस्मा उक्कासि । को एसोति ?

अहं राहुलोति निक्खमित्वा वन्दि ।

कस्मा त्वं राहुल ! इध निपन्नोति ?

वसनट्ठानस्स अभावतो । पुब्बे हि भन्ते ! भिक्खू मम संगहं करोन्ति, इदानी अत्तनो आपत्तिभयेन वसनट्ठानं न देन्ति । स्वाहं इदं अञ्जेसं अमंघट्टनट्ठानन्ति इमिना कारणेन इध निपन्नोति ।

अयं भगवतो राहुलं ताव भिक्षू एवं परिच्वजन्ता अञ्जे कुलदारके पव्वाजेत्वा किं करिस्सन्तीति धम्मसंवेगो उदपादि । अथ भगवा पातोव भिक्षू सन्निपातेत्वा धम्मसेनापतिं पटिपुच्छि—जानासि पन त्वं सारिपुत्त ! अज्ज कथंचि राहुलस्स वुत्थभावन्ति ?

न जानामि भन्तेति ।

सारिपुत्त ! अज्ज राहुलो वच्चकुटियं वसि । सारिपुत्त ! तुम्हे राहुलं एवं परिच्वजन्ता अञ्जे कुलदारके पव्वाजेत्वा किं करिस्सथ ? एवं हि सन्तो इमस्मि सासने पव्वजिता निपपत्तिट्ठा भविस्सन्ति । इतोदानि पट्ठाय अनुपसम्पन्नेन एकद्वेव दिवसे अत्तनो सन्तिके वसापेत्वा ततियदिवसे तेसं वसनट्ठानं ज्ञत्वा वहि वासे-
थाति इमं अनुप्पञ्जतिं कत्वा पुन सिक्खापदं पञ्चापेसि ।

तस्मिं समये धम्मसभायं सन्निसिन्ना भिक्षू राहुलस्स गुणकथं कथेन्ति—पस्सथावुसो ! याव सिक्खा-
कामो वतायं राहुलो । ‘तव वसनट्ठानं जानाहीति’ वुत्तो नाम अहं दसवल्स पुत्तो, तुम्हे के सेनासनस्स ? तुम्हे येव निक्खमथाति एकभिक्षुम्पि अप्पटिप्परित्वा वच्चकुटियं वासं कप्पेसीति । एवं तेसु कथयमानेसु सत्था धम्मसभं उपगन्त्वा अलंकतासने निसीदित्वा काय नुत्थ भिक्षवे ! एतरहि कथाय सन्निसिन्नाति आह ।

भन्ते ! राहुलस्स सिक्खाकामकथाय, न अञ्जाय कथायाति ।

सत्था न भिक्षवे ! राहुलो इदानेव सिक्खाकामो पुट्ठे तिरच्छानयोनियं निव्वत्तोपि सिक्खाकामो येवाति वत्वा अतीतं आहरि—[१४५]

अतीतवत्थु

अतीते राजगहे एको मगधराजा रज्जं कारेति । तदा बोधिसत्तो मिगयोनियं निव्वत्तित्वा मिगगण-
परिवुतो अरञ्जे वसति । अथस्स भगिनी अत्तनो पुत्तकं उपनेत्वा भातिक ! इमं ते भागिनेय्यं मिगमायं सिक्खा-
पेहीति आह ।

बोधिसत्तो साधूति पटिस्सुणित्वा—गच्छ तात ! असुकवेलाय नाम आगन्त्वा सिक्खेय्यासीति आह ।

सो मातुलेन वुत्तवेलं अनतिक्रमित्वा तं उपसंकमित्वा मिगमायं सिक्खि । सो एकदिवसं वने विचरन्तो
पासेन वट्ठो वट्ठरावं रवि । मिगगणो पलायित्वा—‘पुत्तो ते पासेन वट्ठोति’ तस्स मातुया आरोचेसि ।

सा भातुसन्तिकं गन्त्वा— भातिक ! भागिनेय्यो ते मिगमायं सिक्खापितोति पुच्छि ।

बोधिसत्तो मा त्वं पुत्तस्स किञ्चि पापकं आसंकि । सुगहीता नेन मिगमाया । इदानि तं हासंय-
मानो आगच्छिस्सतीति वत्वा इमं गायमाह—

“मिगं तिपल्लत्थमनेकमायं अट्ठखुरं अड्ढरत्तावपायिं ।

एकेन सोतेन छमास्ससन्तो छहि कलाहतिभोति भागिनेय्यो ॥” ति ।

तत्थ मिगन्ति भागिनेय्यमिगं । तिपल्लत्थन्ति पल्लत्थं वुच्चति सयनं उभोहि पस्सेहि उज्जुमेव च
गोनिशिक्षकवसेनाति तीहाकारेहि पल्लत्थं अस्स तीणि वा पल्लत्थानि अस्साति तिपल्लत्थो । तं तिपल्लत्थं ।
अनेकमायन्ति बहुमायं, बहु वञ्चनं । अट्ठखुरन्ति एकेकस्मि पादे द्विनं-द्विन्नं खुरानं वसेन अट्ठहि खुरेहि समन्ना-
गतं । अड्ढरत्तापपायिन्ति पुरिमयामं अतिक्रमित्वा मज्झिमयामे अरञ्जतो आगम्म पानीयस्स पिबन्तो अड्ढरत्ते
आपं पिबतीति अड्ढरत्तापपायी तं । अड्ढरत्ते आपं अपायिन्ति अत्थो । मम भागिनेय्यं मिगं अहं साधुकं मिगमायं
उग्गण्हापेसि । कथं ? यथा एकेन सोतेन छमास्ससन्तो छहि कलाहतिभोति भागिनेय्योति । इदं वुत्तं होति अहं
हि नव पुत्तं तथा उग्गण्हापेसि न यथा एकास्मि उपरिमनासिकसोते वातं सन्निरुम्हत्वा पठविया अल्लीनेन एकेन
हेट्ठिमसोतेन तत्थेव छमायं अस्ससन्तो छहि कलाहि लुट्ठकं अतिभोति छहि कोट्ठासेहि अज्झोत्थरति, वञ्चेतीति
अत्थो । कतमाहि छहि? चत्तारो पादे पसारित्वा एकेन पस्सेन सेय्याय, खुरेहि तिणपंसुखणनेन, जिह्वानिन्नामनेन,

उदरस्स उद्धुमातभावकरणेन, उच्चारपस्सावविस्सज्जनेन वातसन्निरुम्भनेनाति । अपरो नयो—पादेसु^१ गहेत्वा अभिमुखाकड्डनेन, पटिप्पणामनेन उभतो पस्सेसु सञ्चरणेन उदरं उद्धं उक्खिपनेन अधो अवक्खिपनेनाति इमाहि छहि कलाहि यथा अतिभोति मतो अयन्ति सञ्चं उप्पादेत्वा वञ्चेति । एवं तं मिगमायं उग्गण्हापेसिन्ति दीपेति । अपरो नयो— तथा नं उग्गण्हापेसि [१४६] यथा एकेन सोतेन छमास्ससत्तो छहि कलाहति द्वीसुपि नयेसु दस्सितेहि छहि कारणेहि कलाहति कलायिस्सति लुद्धकं वञ्चेस्सतीति अत्थो । भोतीति भगिनिं आलपति । भागिनेय्योति एवं छहि कारणेहि वञ्चनकं भागिनेय्यं निद्विसति ।

एवं बोधिसत्तो भागिनेय्यस्स मिगमायाय साधुकं उग्गहितभावं दस्सेन्तो भगिनिं समस्सासेसि । सोपि मिगपोतको पासे वद्धो अविप्फन्दित्वा येव भूमियं महाफासुकपस्सेन पादे पसारेत्वा निपन्नो पादानं आसन्न-
ट्ठाने सुरेहेव पहरित्वा पंसुं च तिणानि च उप्पाटेत्वा उच्चारपस्सावं विस्सज्जेत्वा सीसं पातेत्वा जिह्वं निन्नामेत्वा सरीरं खेलकिलिन्नं कत्वा वातग्गहणेन उदरं उद्धुमातकं कत्वा अक्खीनि परिवत्तेत्वा हेट्ठानासिका-
सोतेन वातं सञ्चरापेन्तो उपरिमनासिकासोतेन वातं सन्निरुम्भित्वा सकलसरीरं थद्धभावं गाहापेत्वा मत्ताकारं दस्सेसि । नीलमक्खिकापि नं परिवारेसुं । तस्मिं तस्मिं ठाने काका निलीयिसु ।

लुद्धो आगत्त्वा उदरे हत्येन पहरित्वा पातोव वद्धो भविस्सति पूतिको जातोति तस्स बन्धनरज्जुकं मोचेत्वा एत्येवदानि नं उक्कन्तित्वा मंसं आदाय गमिस्सामीति निरासंको हुत्वा साखापलासं गहेत्तुं आरद्धो ।

मिगपोतकोपि उट्ठाय चतूहि पादेहि ठत्वा कायं विधुनित्वा गीवं पसारेत्वा महावातेन छिन्नबलाहको विय वेगेन मानुसन्तिकं अगमासि ।

सत्यापि न भिक्खवे ! राहुलो इदानीं सिक्खाकामो पुब्बेपि सिक्खाकामोयेवाति इमं धम्मदेसनं आहरित्वा अनुसन्धि घटेत्वा जातकं समोधानेसि । तदा भागिनेय्यमिगपोतको राहुलो अहोसि, माता उप्पल-
वण्णा, मातुलमिगो पन अहमेव अहोसिन्ति ।

तिपल्लत्यमिगजातकं

७. मालुतजातकं

काले वा यदि वा जुण्हेति इदं सत्या जेतवने विहरन्तो द्वे बुद्धपव्वजिते आरम्भ कथेसि ।

पच्चुपन्नवत्थु

ते किर कोसलजनपदे एकस्मिं अरञ्जवासे वसन्ति । एको काळत्थेरो नाम, एको जुण्हत्थेरो नाम । अथेकदिवसं जुण्हो काळं पुच्छि—भन्ते काल ! सीतं नाम कस्मिं काले होतीति ?

सो काळे सीतं होतीति आह ।

अथेकदिवसं काळो जुण्हं पुच्छि— भन्ते जुण्ह ! सीतं नाम कस्मिं काले होतीति ?

सो जुण्हे होतीति आह ।

ते उभोपि अत्तनो कंखं छिन्दितुं असक्कोन्ता सत्थु सन्तिकं [१४७] गन्त्वा सत्थारं वन्दित्वा— भन्ते ! सीतं नाम कस्मिं काले होतीति पुच्छिमु ।

सत्या तेसं कथं सुत्वा पुव्वेपाहं भिक्खवे ! तुम्हाकं इमं पञ्हे कथेसि, भवसंखेपगतत्ता पन न सत्तलक्ख- यित्थाति वत्ता अतीतं आहरि—

अतीतवत्थु

अतीते एकस्मिं पव्वतपादे सीहो च व्यग्घो च द्वे सहायका एकस्सा येव गुहाय वसन्ति । तदा बोधि- सत्तोपि इसिपव्वज्जं पव्वजित्वा तस्मिं येव पव्वतपादे वसति । अथेकदिवसं तेसं सहायकानं सीतं निस्साय विवादो उदपादि । व्यग्घो काळे येव सीतं होतीति आह—सीहो जुण्हे येवाति । ते उभोपि अत्तनो कंखं छिन्दितुं असक्कोन्ता बोधिसत्तं पुच्छिमु । बोधिसत्तो इमं गाथमाह—

“काळे वा यदि वा जुण्हे यदा वायति मालुतो ।

वातजानि हि सीतानि उभोत्थमपराजिता !” ति ।

तस्य काले वा यदि वा जुण्हेति काळपक्खे वा जुण्हपक्खे वा । यदा वायति मालुतोति यस्मिं समये पुरत्थिमादिभेदो वातो वायति तस्मिं समये सीतं होति । किं कारणा ? वातजानि हि सीतानि यस्मा वाते विज्ज- न्तेयेव सीतानि होन्ति, काळे पक्खे वा जुण्हपक्खे वा एत्थ अप्पमाणन्ति वुत्तं होति । उभोत्थमपराजिताति उभोपि तुम्हे इमस्मिं पञ्हे अपराजिताति । एवं बोधिसत्तो ते सहायके पञ्जापेसि ।

सत्यापि भिक्खवे ! पुव्वेपि मया तुम्हाकं अयं पञ्हे कथितोति इमं धम्मदेसनं आहरित्वा सच्चानि पकासेसि, सच्चपरियोसाने द्वेपि ते थेरा सोतापत्तिफले पतिट्ठहिंसु । सत्या अनुसन्धि घटेत्वा जातकं समोधानेसि । तदा व्यग्घो काळो अहोसि, सीहो जुण्हो अहोसि । पञ्हविस्सजनकतापसो पन अहमेव अहोसिन्ति ।

८. मतकभत्तजातकं

एवं चे सत्ता जानेय्यन्ति इदं सत्था जेतवने त्रिहरन्तो मतकभत्तं आरब्ध कथेसि ।

पच्चपन्नवत्थु

तस्मिं हि काले मनुस्सा वहू अजेळकादयो मारेत्वा कालकते जातके उद्दिस्स मतकभत्तं नाम देन्ति । भिक्खू ते मनुस्से तथा करोन्ते दिस्वा सत्थारं पुच्छिसु—एतरहि भन्ते ! मनुस्सा वहू पाणे जीवितक्खयं पापेत्वा मतकभत्तं नाम देन्ति । अत्थि नु खो भन्ते ! एत्थ वड्ढीति ?

सत्था न भिक्खवे ! मतकभत्तं दस्सामीति कतेपि पाणातिपाते काचि वड्ढि नाम अत्थि । पुव्वेपि पण्डिता आकासे निसज्ज[१४८]वम्मं देसेत्वा एत्थ आदीनवं कथेत्वा सकलजम्बुदीपवासिके एतं कम्मं जहापेसुं । इदानि पन भवसंखेपगतत्ता पुन पातुभूतन्ति वत्ता अतीतं आहरि—

अतीतवत्थु

अतीते वाराणसियं ब्रह्मदत्ते रज्जं कारेन्ते एको तिण्णं वेदानं पारगू दिसापामोक्खो आचरियब्राह्मणो मतकभत्तं दस्सामीति एकं एळकं गाहापेत्वा अन्तेवासिके आह—ताता ! इमं एळकं नदिं नेत्वा नहापेत्वा कण्ठे मालं परिक्खिपित्वा पञ्चंगुलिकं दत्वा मण्डेत्वा आनेथाति ।

ते साधूति पटिस्सुणित्वा तं आदाय नदिं गत्वा नहापेत्वा मण्डेत्वा नदितीरे ठपेसुं । सो एळको अत्तनो पुव्वकम्मं दिस्वा एवरूपा नाम दुक्खा अज्ज मुञ्चिस्सामीति सोमनस्सजातो घटं भिन्दन्तो विय महाहसितं हसित्वा, पुन अयं ब्राह्मणो मं घातेत्वा मया लद्धं दुक्खं लभिस्सतीति ब्राह्मणे कारुञ्जं उप्पादेत्वा महन्तेन सद्देन परोदि ।

अयं नं ते माणवका पुच्छिसु—सम्म एळक ! त्वं महासद्देन हसि चेव रोदि च । केन नुखो कारणेन हसि केन कारणेन रोदीति ?

तुम्हे मं इमं कारणं अत्तनो आचरियस्स सन्तिके पुच्छेय्याथाति ।

ते तं आदाय गत्वा इदं कारणं आचरियस्स आरोचेसुं । आचरियो तेसं वचनं सुत्वा एळकं पुच्छि—कस्मा त्वं एळक ! हसि, कस्मा रोदीति ?

एळको अत्तनो कतकम्मं जातिस्सरजाणेन अनुस्सरित्वा ब्राह्मणस्स कथेसि—अहं ब्राह्मण ! पुव्वे तादिसोव मन्तज्जायकब्राह्मणो हुत्वा मतकभत्तं दस्सामीति एकं एळकं मारेत्वा अदासिं । स्वाहं एकस्स एळकस्स घातितत्ता एकेनूनेसू पञ्चसु अत्तभावसत्तेसु सीसच्छेदं पापुणि । अयं मे कोटियं ठितो पञ्चसतिमो अत्तभावो । स्वाहं अज्ज एवरूपा दुक्खा मुञ्चिस्सामीति सोमनस्सजातो । इमिना कारणेन हसि । रोदन्तो पन अहं ताव एकं एळकं मारेत्वा पञ्चजातिसतानि सीसच्छेददुक्खं पत्वा अज्ज तस्मा दुक्खा मुञ्चिस्सामि । अयं पन ब्राह्मणो मं मारेत्वा अहं विय पञ्चजातिसतानि सीसच्छेददुक्खं लभिस्सतीति तयि कारुञ्जेन रोदिन्ति ।

एळक ! मा भायि । नाहं तं मारेस्सामीति ।

ब्राह्मण ! किं वदेसि ? तयि मारेन्तेपि अमारेन्तेपि न सक्का अज्ज मया मरणा मुञ्चितुन्ति ।

एळक ! मा भायि ! अहं ते आरक्खं गहेत्वा तथा सद्धि येव विचरिस्सामीति ।

ब्राह्मण ! अप्पमत्तको तव आरक्खो मया कतपापं पन महन्तं वलवन्ति ।

ब्राह्मणो एलकं मुञ्चित्वा इमं एलकं करसच्चिपि मारेतुं न दस्सामाति अन्तेवासिको आदाय एलकेनेव सद्धिं विचरि । एलको विस्मट्ठमतोव एकं पासाणपिट्ठि निस्साय जातगुम्बे गीवं उविया[१४९] पित्वा पण्णानि खादितुं आरद्धो । तं खणं येव तस्मिं पासाणपिट्ठे असनि पति । ततो एका पासाणमकर्त्तव्या छिज्जित्वा एलकरस पसारितगीवाय पतित्वा सीसं छिन्दि । महाजनो सन्निपति । तदा बोधिसत्तो तस्मिं ठाने रुक्खदेवता हूत्वा निव्यत्तो । सो पस्सन्तस्सेव तस्स महाजनस्स देवतानुभावेन आकासे पल्लंकेन निसीदित्वा इमे सत्ता एवं पापस्स फलं जानमाना अप्पेव नाम पाणातिपातं न करेय्युन्ति मधुरेन सरेन धम्मं देसेतो इमं गायमाह—

एवं चे सत्ता जानेय्युं दुक्खायं जातिसम्भवो ।

न पाणो पाणिनं हञ्जे पाणघाती हि सोचती ॥ ति ।

तस्य एवञ्चे सत्ता जानेय्युन्ति इमे सत्ता एवञ्चे जानेय्युं । कथं ? दुक्खाय जातिसम्भवोति अयं तत्त्व तस्य जाति च जातस्स अनुक्कमेन वड्डिसंखातो सम्भवो न जराव्याधिमरणअधियमम्पयोगपियविण्ययोगहृत्थ-पादच्छेदादीनं दुक्खानं वत्थुभूतत्ता दुक्खोति यदि जानेय्युं । न पाणो पाणिनं हञ्जेति परं वधेन्तो जातिसम्भवे वयं लभति पीळेन्तो पीळं लभतीति जातिसम्भवस्स दुक्खवत्थुताय दुक्खभावं जानन्तो कोचि पाणो अञ्जं पाणिनं न हञ्जे सत्तो सत्तं न हनेय्याति अत्थो । किं कारणा ? पाणघाती हि सोचतीति यस्मा साहस्यिकादिमु छमु पयोगेसु येन केनचि पयोगेन परस्स जीवितन्द्रियुपच्छेदनेन पाणघाती पुग्गलो अट्ठमु महानिरयेसु सोळसमु उस्सदनिरयेसु नानप्पकाराय तिरच्छानयोनिया पेत्तिविसये असुरकायेति इमेसु चतुसु अपायेसु महादुक्खं अनुभवमानो दीघरत्तं अन्तोनिज्झायनलक्खणेन सोकेन सोचति । यथा वा अयं एलको मरणभयेन सोचि एवं दीघरत्तं सोचतीतिपि अत्था न पाणो पाणिनं हञ्जे कोचि पाणातिपातकम्मं नाम न करेय्य । मोहेन पन मूल्हा अविज्जाय अन्वीकता इमं आदीनवं अपस्सन्ता पाणातिपातं करोन्तीति ।

एवं महासत्तो निरयभयेन तज्जेत्वा धम्मं देसेसि । मनुस्सा तं धम्मदेसनं सुत्वा निरयभयभीता पाणा-तिपाता विरमिन्नु । बोधिसत्तोपि धम्मं देसेत्वा महाजनं सीले पतिट्ठापेत्वा यथाकम्मं गतो । महाजनोपि बोधि-सत्तस्स ओवादे ठत्वा दानादीनि पुञ्जानि कत्वा देवनगरं पूरेसि । सत्था इमं धम्मदेसनं आहुरित्वा अनुसन्धि घटत्वा जातकं समोधानेसि । अहं तेन समयेन रुक्खदेवता अहोसिन्ति ।

६. आयाचितभक्तजातकं

सच्चे मुञ्चेति इदं सत्या जेतवने विहरन्तो देवतानं आयाचनवलिकम्मं आरब्ध कथेसि ।

पच्चपन्नवत्थु

तदा किर मनुस्सा वणिज्जाय गच्छन्ता पाणे वधित्वा देवतानं वलिकम्मं कत्वा मयं अनन्तरायेन अत्यसिद्धिं पत्वा आगन्त्वा पुन तुम्हाकं वलिकम्मं करिस्सामाति आयाचित्वा गच्छन्ति । तत्थ अनन्तरायेन अत्थ-सिद्धिं पत्वा आगन्त्वा देवतानुभावेन इदं जातन्ति मञ्जमाना बहू पाणे वधित्वा आयाचनतो मुच्चित्तुं वलिकम्मं करोन्ति । तं दिस्वा भिक्खू— अत्थि नु खो भन्ते ! एत्थ अत्थोति भगवन्तं पुच्छिसु ।

भगवा अतीतं आहरि—

अतीतवत्थु

अतीते कासिरट्ठे एकस्मिं गामके एको कुटुम्बिको गामद्वारे ठितनिग्रोधरुक्खे अधिवत्थाय देवताय वलिकम्मं पटिजानित्वा अनन्तरायेन आगन्त्वा बहू पाणे वधित्वा आयाचनतो मुच्चिस्सामीति रुक्खमूलं गतो । रुक्खदेवता खन्वविटपे ठत्वा इमं गाथमाह—

सच्चे मुञ्चे पेच्च मुञ्चे मुच्चमानो हि वज्झति ।

न हेवं धीरा मुच्चन्ति मुत्ति बालस्स बन्धन ॥ न्ति ।

तत्थ सच्चे मुञ्चे पेच्च मुञ्चे ति भो पुरिस ! त्वं सच्चे मुञ्चे यदि मुच्चित्तुकामोसि पेच्च मुञ्चे यथा परलोकेन वज्झसि एवं । मुच्चमानो हि वज्झतीति यथा पन त्वं पाणं वधित्वा मुच्चित्तुं इच्छसि एवं मुच्चमानो हि पापकम्मेन वज्झतीति । तस्मा न हेवं धीरा मुच्चन्तीति ये पण्डितपुरिसा ते एवं पटिस्सवतो न मुच्चन्ति । किं कारणा ? एवरूपा हि मुत्ति बालस्स बन्धनं एसा पाणातिपातं कत्वा मुत्ति नाम बालस्स बन्धनमेव होतीति धम्मं देसेसि ।

ततो पट्ठाय मनुस्सा एवरूपा पाणातिपातकम्मा विरता धम्मं चरित्वा देवनगरं पूरयिसु । सत्था इमं धम्मदेसनं आहरित्वा अनुसन्धि घटेट्वा जातकं समोधानेसि । अहं तेन समयेन रुक्खदेवता अहोसिन्ति ।

आयाचितभक्तजातकं

१० नलपानजातकं

दिस्वा पदमनुत्तिण्णन्ति इदं सत्था कोसलेसु चारिकं चरमानो नलकपाणगामं गत्वा नलकपाण-
पोक्खरणिं केतकवने विहरन्तो नलदण्डके आरब्ध कथेसि ।

पच्चुपन्नवत्थु

तदा किर भिक्खू नलकपाणपोक्खरणिं नहात्वा गूचिघरत्थाय सामणेरेहि [१५१] नलदण्डके
गाहापेत्वा ते सव्वत्थकमेव छिद्दे दिस्वा सत्थारं उपसंक्रमित्वा—भन्ते ! मयं गूचिघरत्थाय नलदण्डके गण्हापेम ।
ते मूलतो याव अग्गा सव्वत्थकमेव छिद्दा, किन्नुखो एतन्ति पुच्छिसु ।

सत्था इदं भिक्खवे ! मय्हं पोरणकाविट्ठानन्ति वत्वा अतीतं आहरि-

अतीतवत्थु

पुव्वे किर सो वनसण्डो अरञ्जो अहोसि । तस्साणि पोक्खरणिं एको दकरक्खसो ओत्तिण्णातिण्णे
खादति ।

तदा बोधिसत्तो रोहितमिगपोतकप्पमाणो कपिराजा हुत्वा असीतिसहस्समत्तवानरपरिवृतो यूथं
परिहरन्तो तस्मिं अरञ्जे वसति । सो वानरगणस्स ओवाढं अदासि—ताता ! इमस्मिं अरञ्जे विसस्सखापि
अमनुस्सपटिग्गहिता पोक्खरणिं योपि तत्थेव होन्ति तुम्हे अखादितपुव्वं पलाफलं खादन्ता वा अपीतपुव्वं पानीयं
पिवन्ता वा मं पटिपुच्छेय्याथाति ।

ते साधूति पटिस्सुणित्वा एकदिवसं अगतपुव्वट्ठानं गता ।

तत्थ बहुदेव दिवसं चरित्वा पानीयं गवेसमाना एकं पोक्खरणिं दिस्वा पानीयं अपिवित्वा
बोधिसत्तस्स आगमनं ओलोकयमाना निसीदिसु । बोधिसत्तो आगन्त्वा—किं ताता ! पानीयं न पिवथाति आह ।

तुम्हाकं आगमनं ओलोकेमाति । सुट्ठु ताताति बोधिसत्तो तं पोक्खरणिं आविज्झित्वा पदं परि-
च्छिन्दन्तो ओत्तिण्णमेव पस्सि न उत्तिण्णं ।

सी निस्संसयं एसा अमनुस्सपरिग्गहिताति अत्वा—सुट्ठु वो कतं तात ! पानीयं अपिवन्तेहि,
अमनुस्सपरिग्गहिता अयन्ति आह ।

दकरक्खसोपि तेसं अनोतरणभावं अत्वा नीलोदरो पण्डरमुखो सुरत्तहत्थपादो वीभच्छदस्सनो हुत्वा
उदकं द्विधा कत्वा निक्खमित्वा—कस्मा निसीदथ ? इमं पोक्खरणिं ओतरित्वा पानीयं पिवथाति आह ।

अथ नं बोधिसत्तो पुच्छि-त्वं इध निव्वत्तदकरक्खसोति ?

आम अहं निव्वत्तोम्हीति ।

त्वं पोक्खरणिं ओत्तिण्णके लभसीति ?

आम लभामि । अहं इवोत्तिण्णं अन्तमसो सकुणिकं उपादाय न किञ्चि मुञ्चामि । तुम्हेपि सव्वे
खादिस्सामीति !

न मयं अत्तानं तुय्हं खादितुं दस्सामाति ।

पानीयं पन किं पिविस्सथाति ।

आम, पानीयं च पिविस्साम, न च ते वसं गमिस्सामाति ।

अथ कथं पानीयं पिविस्सथाति ?

किं पन त्वं मञ्जसि ओतरित्वा पिविस्सन्तीति ? मयं हि अनोतरित्वा असीतिसहस्सापि एकमेकं नलदण्डकं गहेत्वा उप्पलनाळेन उदकं पिवन्ता विय तव पोक्खरणिया पानीयं पिविस्साम । एवं नो त्वं खादितुं न सक्खिस्ससीति । एतमत्थं विदित्वा सत्या अभिसम्बुद्धो हुत्वा इमिस्सा गाथाय पुरिमपदद्वयं अभासि—

दिस्वा पदमनुत्तिणं दिस्वा नोतरितं पदं ।

नलेन वारि पिविस्साम नेव मं त्वं वधिस्ससी ॥ ति । [१५२]

तस्सत्थो—भिक्षवे ! सो कपिराजा तस्सा पोक्खरणिंया एकम्पि उत्तिण्णं पदं नादस । ओतरितं पदं ओतिण्णपदमेव अदस, एवं दिस्वा पदं अनुत्तिण्णं दिस्वान ओतरितं पदं अद्धा अयं पोक्खरणी अमनुस्सपरिग्गहीताति जत्वा तेन सद्धिं सल्लपन्तो महापुरिसो आह—नळेन वारि पिविस्सामाति तस्सत्थो मयं तव पोक्खरणिया नलेन पानीयं पिविस्सामाति । पुन महासत्तोव आह—नेव मं त्वं वधिस्ससीति एवं नळेन पाणीयं पिवन्तं सपरि-सम्पि मं त्वं नेव वधिस्ससीति अत्थो ।

एवं वत्वा पन बोधिसत्तो एकं नलदण्डकं आहरापेत्वा पारमियो आवज्जेत्वा सच्चकिरियं कत्वा मुखेन धमि । नळो अन्तो किञ्चि गण्ठि असेसेत्वा सव्वत्थकमेव सुसिरो अहोसि । इमिना नियामेन अपरम्पि अपरम्पि आहरापेत्वा धमित्वा अदासीति एवं सन्ते पन न सक्का निट्ठपेतुं । तस्मा एवं न गहेतव्वं । बोधिसत्तो पन “इमं पोक्खरणिं परिवारेत्वा जाता सव्वेपि नळा एकच्छिद्दा होन्तू” ति अधिट्ठासि । बोधिसत्तानं हि हित्तु-पचारस्स महन्तताय अधिट्ठानं समिज्जति । ततो पट्ठाय सव्वेपि न पोक्खरणिं परिवारेत्वा उट्ठिता नळा एकच्छिद्दाव जाता ।

इमस्मिं हि कप्पे चत्तारि कप्पट्ठित्यपाटिहारियानि नाम । कतमानि चत्तारि? (१) चन्दस्स ससल-क्खणं सकलम्पि इमं कप्पं ठस्सति । (२) वट्टकजातके अग्गिनो निव्वुतट्ठानं सकलम्पि इमं कप्पं अग्गि न ज्ञापे-स्सति । (३) घटिकारनिवेसनट्ठानं सकलम्पि इमं कप्पं अनोवस्सकं ठस्सति । (४) इमं पोक्खरणिं परिवारेत्वा उट्ठितनळा सकलम्पि इमं कप्पं एकच्छिद्दा भविस्सन्तीति इमानि चत्तारि कप्पट्ठित्यपाटिहारियानि नाम ।

बोधिसत्तो एवं अधिट्ठित्वा एकं नलं आदाय निसीदि । तेपि असीतिसहस्सा वानरा एकेकं नलं आदाय पोक्खरणिं परिवारेत्वा निसीदिसु । तेपि बोधिसत्तस्स नलेन आकड्ढित्वा पानीयं पिवनकाले सव्वे तीरे निसिन्नाव पिविसु । एवं तेहि पानीये पीते दकरक्खसो कञ्चि अलभित्वा अनत्तमनो सकनिवेसनमेव गतो । बोधि-सत्तोपि सपरिवारो अरञ्जमेव पाविसि । -

सत्या पन इमेसं भिक्षवे ! नळानं एकच्छिद्दभावो नाम मय्हमेवेतं पोराणकं अधिट्ठानन्ति इमं धम्मदेसनं आहरित्वा अनुसन्धि घटेत्वा जातकं समोधानेसि । तदा दकरक्खसो देवदत्तो अहोसि । असीतिसहस्स-वानरा बुद्धपरिसा । उपायकुसलो पन कपिराजा अहमेव अहोसिन्ति ।

नलपानजातकं

तिलवग्गो ङुतियो [१५३]

३. कुरुंगवग्गवण्णना

१. कुरुंगमिगजातकं

जातमेतं कुरुंगस्साति इदं सत्था वेळुवने विहरन्तो देवदत्तं आरब्ध कथेसि ।

पच्चुपन्नवत्थु

एकस्मिं हि समये धम्मसभायं सन्निपतिता भिक्खू—आवुसो ! देवदत्तो तथागतस्स घातनत्थाय धनुग्गहे पयोजेसि, सिलं पविज्झि, धनपालकं विस्सज्जेसि, सब्बथापि दसवलस्स वधाय परिसक्कतीति देवदत्तस्स अवण्णं कथेन्ता निसीदिसु । सत्था आगन्त्वा पञ्जत्तासने निसिन्नो कायनुत्थ भिक्खवे ! एतरहि कथाय सन्नि-
सिन्नाति पुच्छि ।

भन्ते ! देवदत्तो तुम्हाकं वधाय परिसक्कतीति देवदत्तस्स अगुणकथाय सन्निसिन्नम्हाति ।

सत्था न भिक्खवे ! देवदत्तो इदानीव मम वधाय परिसक्कति पुव्वेपि परिसक्कि येव न च पन वधितुं असक्खीति वत्वा अतीतं आहरि—

अतीतवत्थु

अतीते वाराणसियं ब्रह्मदत्ते रज्जं कारेन्ते वोधिसत्तो कुरुंगमिगो हुत्वा एकस्मिं अरञ्जायतने फला-
फलानि खादन्तो वसति । सो एकस्मिं काले फलसम्पन्ने सेपण्णिरुक्खे सेपण्णिफलानि खादति । अथेको गामवासी
अट्ठकळुट्ठको फलरुक्खमूलेसु मिगानं पदानि उपघारेत्वा उपरिरुक्खे अट्ठकं वन्धित्वा तत्थ निसीदित्वा
फलानि खादितुं आगतागते मिगे सत्तिया विज्झित्वा तेसं मंसं विक्किणन्तो जीविकं कप्पेसि ।

सो एकदिवसं तस्मिं रुक्खमूले वोधिसत्तस्स पदवलज्जं दिस्वा तस्मिं सेपण्णिरुक्खे अट्ठकं वन्धित्वा ।
पातोव भुज्जित्वा सत्ति आदाय वनं पविसित्वा तं रुक्खं अभिरुहित्वा अट्ठके निसीदि । वोधिसत्तोपि पातोव
वसनट्ठाना निकखमित्वा सेपण्णिफलानि खादिस्सामीति आगम्म तं रुक्खमूलं सहसाव अपविसित्वा कदाचि
अट्ठकलुट्ठा रुक्खेसु अट्ठकं वन्धन्ति अत्थी नु खो एवरूपो उपद्दोति परिगण्हन्तो वाहिरतोव अट्ठासि । लुट्ठकोपि
वोधिसत्तस्स अनागमनभावं अत्वा अट्ठके निसिन्नोव सेपण्णिफलानि खिपित्वा खिपित्वा तस्स पुरतो पातेसि ।

वोधिसत्तो इमानि फलानि आगन्त्वा मय्हं पुरतो पतन्ति, अत्थि नुखो तस्स उपरि लुट्ठकोति पुनप्पुनं
ओलोकेन्तो लुट्ठकं दिस्वा अपस्सन्तो विय हुत्वा—अम्मो रुक्ख ! पुव्वे त्वं ओलम्बकं ओतारेन्तो^१ विय उज्जुमेव
फलानि पातेसि । अज्ज पन ते रुक्खधम्मो परिच्चत्तो एवं तथा रुक्खधम्मो परिच्चत्ते अहम्पि अज्ज रुक्खमूलं
उपसंकमित्वा मय्हं आहारं परियेसिस्सामीति वत्वा इमं गाथमाह—

जातमेतं कुरुंगस्स यं त्वं सेपण्णि ! सेय्यसि ।

अञ्जं सेपण्णिं गच्छामि न मे ते रुच्चते फलन्ति ॥ [१५४]

तत्थ जातन्ति पाकटं जातं । एतन्ति इदं कम्मं । कुरुंगस्साति कुरुंगमिगस्स । यं त्वं सेपण्णि !
सेय्यसीति यं त्वं हम्मो सेपण्णिरुक्ख ! पुरतो पुरतो फलानि पातमयानो सेय्यसि, विसेय्यसि, विसिण्णफलो

२. कुक्कुरजातकं

ये कुक्कुराति इदं सत्या जेतवने विहरन्तो आतत्यचरियं आरब्ध कथेसि । सा द्वादसनिपाते भद्-
साळजातके आविभविस्सति । इदं पन वत्थुं पतिट्ठपेत्वा अतीतं आहरि-

अतीतवत्थु

अतीते वाराणसियं ब्रह्मदत्ते रज्जं कारेन्ते वोधिसत्तो तथारूपं कम्मं पटिच्च कुक्कुरयोनिं निव्व-
त्तिवा अनेकसत्तकुक्कुरपरिवुतो महासुसाने वसति । अथेकदिवसं राजा सेतसिन्धवयुत्तं सव्वालंकारपतिं
मण्डितं रथं अभिरुह्य उय्यानं गन्त्वा तत्थ दिवसभागं कीळित्वा अत्यंगते सुरिये नगरं पाविसि । तस्स तं रथवरत्तं
यथानद्वमेव राजंगणे ठपयिंसु । सो रत्ति देवे वस्सन्ते तित्तो । उपरि पासादतो कोलेय्यकसुणखा ओतरित्वा तस्स
चम्मञ्च नन्दिञ्च खादिसु ।

पुन दिवसे रज्जो आरोचयिंसु-देव ! निद्वमनमुखेन सुनखा पविसित्वा रथस्स चम्मञ्च
नन्दिञ्च खादिसूति ।

राजा सुनखानं कुञ्चित्वा दिट्ठदिट्ठाने सुनखे घातेथाति आह ।

ततो पट्ठाय सुनखानं महाव्यसनं उदपादि । ते दिट्ठदिट्ठाने घातयिमाना पलायित्वा सुसानं गन्त्वा
वोधिसत्तस्स सन्तिकं अगमंसु । वोधिसत्तो-तुम्हे बहू सन्तिपतिता किन्नुखो कारणन्ति पुच्छि ।

ते-अन्तेपुरे किर रथस्स चम्मञ्च नन्दिञ्च [१५५] सुनखेहि खादिताति कुद्धो राजा सुनखवधं
आणापेसि । बहू सुनखा विनस्सन्ति, महाभयं उप्पन्नन्ति आहंसु ।

वोधिसत्तो चिन्तेसि-आरक्खट्ठाने बहि सुणखानं ओकासो नत्थी अन्तोराजनिवेशने कोलेय्यकसुन-
खानं येवेतं कम्मं भविस्सति । इदानी पन चोरानं किञ्चि भयं नत्थि । अचोरा मरणं लभन्ति । यन्नूनाहं चोरे रज्जो
दस्सेत्वा जातिसंधस्स जीवितदानं ददेय्यन्ति । सो आतके समस्सासेत्वा-तुम्हे मा भायित्थ अहं वो अभयं आह-
रिस्सामि । याव राजानं पस्सामि ताव इधेव होथाति पारमियो आवज्जेत्वा मेत्ताभावनं पुरेचारिकं कत्वा मय्हं
उपरि लेड्डुं वा मुगरं वा मा कोचि खिपितुं उस्सहीति अधिट्ठाय एककोव अन्तो नगरं पाविसि ।

अथ नं दिस्वा एकसत्तोपि कुञ्चित्वा ओलोकेन्तो नाम नाहोसि । राजापि सुनखवधं आणापेत्वा सयं
विनिच्छये निसिन्नो होति । वोधिसत्तो तत्थेव गन्त्वा पक्खन्दित्वा रज्जो आसनस्स हेट्ठा पाविसि । अथ नं राज-
पुरिसा नीहरितुं आरद्धा । राजा पन निवारेसि ।

सो थोकं विसमेत्वा हेट्ठासना निक्खमित्वा राजानं वन्दित्वा-सच्चं किर तुम्हे कुक्कुरे
मारापेथाति पुच्छि ।

आम मारापेमि हन्ति ।

को तेसं अपराधो नरिन्दाति ?

रथस्स मे परिवारचम्मञ्च नन्दिञ्च खादिसूति ।

ये खादिसु ते जानाथाति ?

न जानामाति ।

इमे नाम चम्मखादकचोराति तत्ततो अजानित्वाव दिट्ठदिट्ठाने येव मारापनं न युत्तं दवाति ।

रथचम्मस्स कुक्कुरहि खादितत्ता दिट्ठदिट्ठे सव्वेव मारेयाति सुनखवधं अणापेसिन्ति ।

किं पन वो मनुस्सा सव्वेव कुक्कुरे मारेन्ति उदाहु मरणं अलभन्तापि अत्थीति ?

अत्थि अम्हाकं घरे कोलेय्यका मरणं न लभन्तीति ।

महाराज ! इदानीं तुम्हे रथचम्मस्स कुक्कुरेहि खादितत्ता दिट्ठदिट्ठे सव्वेव मारेयाति सुनखवधं अणापेसिन्ति अबोचुत्थ । इदानीं पन अम्हाकं घरे कोलेय्यका मरणं न लभन्तीति वदेथ । ननु एवं सन्ते तुम्हे छन्दा-
दिवसेन अगतिगमनं गच्छथाति? अगतिगमनञ्च नाम न युत्तं, न च राजवम्मो । रञ्जो नाम कारणगवेसकेन
तुलासद्विसेन भवितुं वट्ठति । इदानीं च कोलेय्यका मरणं न लभन्ति, दुव्वलसुनखाव लभन्ति । एवं सन्ते नायं
सव्वसुनखवच्चा दुव्वलघातिका नामेसाति ।

एवञ्च पन वत्ता महासत्तो मधुरस्सरं निच्छारेत्वा—महाराज ! यं तुम्हे करोय नायं धम्मोति
रञ्जो धम्मं देसेन्तो इमं गायमाह—

ये कुक्कुरा राजकुलम्हि वद्धा कोलेय्यका वण्णवलूपपन्ना ।

तेमे न वज्झा मयमस्म वज्झा नायं सघच्चा दुव्वलघातिकायन्ति [१५६]

तत्थ ये कुक्कुराति, ये सुनखा । यथा हि धारुण्होपि पस्सावो पूतिमुत्तन्ति, तदहुजातोपि सिगालो जरसि-
गालोति, कोमलापि गळोचि-लता पूतिलताति, सुवण्णवण्णोपि कायो पूतिकायोति वुच्चति, एवमेवं वस्सस-
तिकोपि सुनखो कुक्कुरोति वुच्चति । तस्मा महल्लका कायवलूपपन्नापि ते कुक्कुरात्वेव वुत्ता । वद्धाति
वड्ढता । कोलेय्यकाति राजकुले जाता सम्भूता संवद्धा । वण्णवलूपपन्नाति सरीरवण्णेन चैव कायवलेन
च सम्पन्ना । तेमे न वज्झाति ते इमे सस्सामिका सारक्खा न वज्झा । मयमस्म वज्झाति अस्सामिका
अनारक्खा मयं वज्झा नाम जाता । नायं सघच्चाति एवं सन्ते अयं अविसेसेन सघच्चा नाम न होति ।
दुव्वलघातिकायन्ति अयं पन दुव्वलानं येव घातनतो दुव्वलघातिका नाम होति । राजूहि नाम चोरा
निगण्हितव्वा नो अचोरा इव पन चोरानं किञ्चि नत्थि अचोरा मरणं लभन्ति अहो ! इमस्मिं लोके अयुत्तं
वत्तति अहो ! अवम्मो वत्ततीति ।

राजा बोधिसत्तस्स वचनं सुत्वा आह—जानासि पन त्वं पण्डित ! असुकेहि नाम रथचम्मं खादितन्ति ।

आम जानामीति ।

केहि खादितन्ति ?

तुम्हाकं गेहे वसनकेहि कोलेय्यकसुनखेहीति ।

कर्यं तेहि खादितभावो जानितव्वोति आह ?

अहं तेहि खादितभावं दस्सेस्सामीति ।

दस्सेहि पण्डिताति ।

तुम्हाकं घरे कोलेय्यकसुनखे आनापेत्वा थोकं तक्कञ्च दव्वतिणानि च आहरापेयाति ।

राजा तथा अकासि ।

अयं न महासत्तो इमानि तिणानि तक्केन मद्दापेत्वा एते सुनखे पायेयाति आह ।

राजा तथा कत्वा पायापेसि । पीतपीता सुनखा सद्धिं चम्मेहि वर्मिसु । राजा सव्वञ्जुवुद्धस्स व्याकरणं
वियाति तुट्ठो बोधिसत्तस्स सेतच्छत्तेन पूजं अकासि । बोधिसत्तो “धम्मं चर महाराज ! मातापितुसु खत्तिया”
ति आदीहि तेसकुणजातके आगताहि दसहि वम्मचरियगाथाहि रञ्जो धम्मं देसेत्वा—महाराज ! इतो पट्ठाय
अप्पमत्तो होहीति राजानं पञ्चसु सीलेसु पतिट्ठापेत्वा सेतच्छत्तं रञ्जोव पट्टिअदासि ।

राजा महासत्तस्स धम्मकथं सुत्वा सव्वसत्तानं अभयं दत्वा बोधिसत्तं आदिं कत्वा सव्वसुनखानं अत्तनो भोजनसदिसमेव निच्चभत्तं पट्ठपेत्वा बोधिसत्तस्स ओवादे ठितो यावतायुक्कं दानादीनि पुब्बानि करित्वा कालं कत्वा देवलोके उप्पज्जि । कुक्कुरोवादो दसवस्सहस्सानि पवत्ति । बोधिसत्तोपि यावतायुक्कं ठत्वा यथाकम्मं गतो । [१५७]

सत्था न भिक्खवे ! तथागतो इदानीं जातकानं अत्थं चरति पुब्बेपि चरि येवाति वत्वा इमं धम्मदेसनं आहरित्वा अनुसन्धिं घटेत्वा जातकं समोधानेसि । तदा राजा आनन्दो अहोसि । अवसेसा वुद्धपरिसा । कुक्कुर-पण्डितो पन अहमेवाति ।

कुक्कुरजातकं

३. भोजाजानीयजातकं

अपि पस्सेन सेमानोति इदं सत्या जेतवने विहरन्तो एकं ओस्सट्ठविरियं भिक्खुं आरब्ध कथेसि ।

पच्चुपन्नवत्थु

तस्मिं हि समये सत्या नं भिक्खुं आमन्तेत्वा भिक्खु ! पुब्बे पण्डिता अनायतनेपि विरियं अकंसु, पहारं लद्धापि नेव ओस्सजिञ्जुति वत्वा अतीतं आहरि-

अतीतवत्थु

अतीते वाराणसियं ब्रह्मदत्ते रज्जं कारेन्ते बोधिसत्तो भोजाजानीयसिन्धवकुले निव्वत्तो सब्बाकार-सम्पन्नो वाराणसिरञ्जो मंगलस्सो अहोसि । सो सतसहस्सगघनिकाय सुवण्णपातिर्यं येव नानग्गरससम्पन्नं तिवस्सि-कगन्धसालिभोजनं भुञ्जति । चतुजातिकगन्धूपलित्तायमेव भूमियं तिट्ठति । तं ठानं रत्तकम्बलसाणिपरिक्खित्तं उपरि सुवण्णतारखचितं चेलवितानं समोसरितगन्धदाममालादामं अविजहितगन्धतेलप्पदीपं होति । वाराणसि-रज्जं पन अपत्येन्ता राजानो नाम नत्थि । एकं समयं सत्त राजानो वाराणसिं परिक्खिपित्वा अम्हाकं रज्जं वा देतु युद्धं वाति वाराणसिरञ्जो पणं पेसयिंसु । राजा अमच्चे सन्निपातापेत्वा तं पवुत्ति आचिक्खित्वा इदानि किं करोम ताताति पुच्छि ।

देव ! तुम्हेहि ताव आदितोव युद्धाय न गन्तव्वं , असुकं नाम अस्सारोहं पेसेत्वा युद्धं कारेथ । तस्मिं असक्कोन्ते पच्छा जानिस्सामाति ।

राजा तं पक्कोसापेत्वा-सक्खिस्ससि तात ! सत्तहि राजूहि सद्धि युद्धं कातुन्ति आह ।

देव ! सचे भोजाजानीयसिन्धवं लभामि, तिट्ठन्तु सत्त राजानो सकलजम्बुदीपे राजूहि सद्धि युज्झितुं सक्खिस्सामाति ।

तात ! भोजाजानीयसिन्धवो वा होतु अञ्जो वायं इच्छसि तं गहेत्वा युद्धं करोहीति ।

सो साधू देवाति राजानं वन्दित्वा पासादा ओरुय्ह भोजाजानीयसिन्धवं आहरापेत्वा सुवम्मितं कत्वा अत्तनापि सव्वसन्नाहसन्नद्धो खगं वन्धित्वा सिन्धवपिट्ठवरगतो नगरा निक्खम्म विज्जुलता विय चरमानो पठमं वलकोट्ठकं भिन्दित्वा एकं राजानं जीवगाहमेव गहेत्वा आगत्वा नगरे वलस्स निय्यादेत्वा पुन गत्वा दुतियं वलकोट्ठकं भिन्दित्वा दुतियन्ति एवं पञ्च राजानो जीवगाहं गहेत्वा छट्ठं वलकोट्ठकं [१५८] भिन्दित्वा छट्ठस्स रञ्जो गहितकाले भोजाजानीयो पहारं लभि । लोहितं पग्घरति । वेदना वलवतियो वत्तन्ति । अस्सारोहो तस्स पहरभावं अत्वा भोजाजानीयसिन्धवं राजद्वारे निपज्जापेत्वा सन्नाहं सिथिलं कत्वा अञ्जं अस्सं सन्नय्हितुं आरद्धो ।

बोधिसत्तो महाफासुकपस्सेन निपन्नोव अक्खीनि उम्मीलेत्वा अस्सारोहं दिस्वा अयं अञ्जं अस्सं सन्नय्हति अयञ्च अस्सो सत्तमं वलकोट्ठकं भिन्दित्वा सत्तमं राजानं गण्हितुं न सक्खिस्सति मया कतकम्मं विनस्सिस्सति अप्पटिसमो अस्सारोहोपि नस्सिस्सति राजापि परहत्थं गमिस्सति, ठपेत्वा मं अञ्जो अस्सो सत्तमं वलकोट्ठकं भिन्दित्वा सत्तमं राजानं गहेतुं समत्थो नाम नत्थीति निपन्नकोव अस्सारोहं पक्कोसापेत्वा-सम्म अस्सारोह ! सत्तमं वलकोट्ठकं भिन्दित्वा सत्तमं राजानं गहेतुं समत्थो ठपेत्वा मं अञ्जो अस्सो नाम नत्थि । नाहं मया कतकम्मं नासेस्सामि ममञ्जेव उट्ठापेत्वा सन्नय्हति वत्वा इमं गाथमाह-

अपि पस्सेन सेमानो सल्लेहि सल्ललीकतो ।

सेय्योव वलवा भोज्जो युञ्ज मञ्जेव सारथीति ॥

तत्थ अपि पस्सेन सेमानोति एकेन पस्सेन सयमानकोपि । सल्लेहि सल्ललीकतोति सल्लेहि विद्धोपि समानो । सेय्योव वलवा भोज्जोति वलवोति सिन्धवकुले अजातो खलुंकस्सो । भोज्जोति भोजाजानीय-सिन्धवो । इति एतस्मा वलवा सल्लेहि विद्धोपि भोजाजानीयसिन्धवोव इति एतस्मा वलवा सल्लेहि विद्धोपि भोजाजानीयो सेय्यो वरो, उत्तमो । युञ्ज मञ्जेव सारथीति यस्मा एवं गतोपि अहमेव सेय्यो तस्मा ममञ्जेव योजेहि, मा अञ्जेपीति वदति ।

अस्सारोहो बोधिसत्तं उट्ठापेत्वा वणं वन्धित्वा सुसन्नद्धं सन्नयित्वा तस्स पिट्ठयं निसीदित्वा सत्तमं वलकोट्ठकं भिन्दित्वा सत्तमं राजानं जीवगाहं गहेत्वा राजवलस्सं निर्यादेसि । बोधिसत्तम्पि राजद्वारं आनयिषु । राजा तस्स दस्सनत्थाय निक्खमि । महासत्तो राजानं आह—महाराज ! सत्त राजानो मा घातयित्थ । सपथं कारेत्वा विस्सज्जेथ । मय्हञ्च अस्सारोहस्स च दातव्वं यसं अस्सारोहस्सेव देथ । सत्त राजानो गहेत्वा दिन्नं योधं नाम नासेतु न वट्ठति । तुम्हेपि दानं देथ । सीलं रक्खथ । धम्मेन समेन रज्जं कारेयाति ।

एवं बोधिसत्तेन रज्जो ओवादे दिन्ने बोधिसत्तस्स सन्नाहं मोचयिषु । सो सन्नाहे मुञ्चते मुञ्चन्ते येव निरुज्झि । राजा तस्स सरीरकिच्चं कारेत्वा अस्सारोहस्स महन्तं यसं दत्त्वा सत्त राजानो पुन अत्तनो अट्ठ-भाय सपथं कारेत्वा सकट्ठानानि पेसेत्वा धम्मेन समेन रज्जं कारेत्वा जीवितपरियोसाने यथाकम्मं गतो । [१५९]

सत्था—एवं भिक्खु ! पुब्बे पण्डिता अनायतनेपि विरियं अकंसु एवरूपं पहारं लद्धापि न ओस्सजिषु । त्वं पन एवरूपे नीयानिकसासने पव्वजित्वा कस्मा विरियं ओस्सजसीति वत्वा चत्तारि सच्चानि पकासेसि । मच्चपरियोसाने ओस्सट्ठविरियो भिक्खु अरहत्तफले पतिट्ठासि ।

सत्था इमं धम्मदेसनं आहरित्वा अनुसन्धि घटेत्वा जातकं समोधानेसि । तदा राजा आनन्दो अहोसि । अस्सारोहो सारिपुत्तो, भोजाजानीयसिन्धवो पन अहमेव अहोसिन्ति ।

४. आजञ्जजातकं

यदा यदाति इदम्पि सत्या जेतवने विहरन्तो ओस्सट्ठविरियमेव भिक्खुं आरब्ध कथेसि ।

पच्चपन्नवत्थु

तं पन भिक्खुं सत्या आमन्तेत्वा भिक्खु ! पुब्बे पण्डिता अनायतनेपि लद्धप्पहारापि हुत्वा विरियं अकंसू ति वत्वा अतीतं आहरिः—

अतीतवत्थु

अतीते वाराणसियं ब्रह्मदत्ते रज्जं कारेन्ते पुरिमनयेनेव सत्त राजानो नगरं परिवारयिंसु । अथेको रथिकयोवो द्वेभातिकसिन्धवे रथे योजेत्वा नगरा निक्खम्म छ वलकोट्ठके भिन्दित्वा छ राजानो अगगहेसि । तस्मिं खणे जेट्ठकअस्सो पहारं लभि । रथिको रथं योजेत्वा पाजेन्तो^१ राजद्वारं आगन्त्वा जेट्ठकभातिकं रथा मोचेत्वा सन्नाहं सिथिलं कत्वा एकेन पस्सेन निपज्जापेत्वा अञ्जं अस्सं सन्नय्हितुं आरब्धो । बोधिसत्तो तं दिस्वा पुरिमनयेनेव चिन्तेत्वा रथिकं पक्कोसापेत्वा निपन्नकोव इमं गायमाह—

यदा यदा यत्थ यदा यत्थ यत्थ यदा यदा ।

आजञ्जो कुरुते वेगं हायन्ति तत्थ वालवाति ॥

तत्थ यदा यदाति पुव्वण्हादिसु यस्मिं यस्मिं काले । यत्थाति यस्मिं ठाने मग्गे वा संगामसीसे वा । यदाति यस्मिं खणे । यत्थ यत्थाति सत्तन्नं वलकोट्ठकानं वसेन बहुसु युद्धमण्डलेसु । यदा यदाति यस्मिं यस्मिं काले पहारं लद्धकाले वा अलद्धकाले वा । आजञ्जो कुरुते वेगन्ति सारथिस्स चित्तरुचितं कारणं आजाननसभावो आजञ्जो वरसिन्धवो वेगं करोति वायमति विरियं आरभति । हायन्ति तत्थ वालवाति तस्मिं वेगे कयिरमाने इतरे वलवसंखाता खल्लुकस्सा हायन्ति परिहायन्ति । तस्मा इमस्मिं मञ्जेव योजेहीति आह ।

सारथी बोधिसत्तं उट्ठापेत्वा योजेत्वा सत्तमं वलकोट्ठकं भिन्दित्वा सत्तमं राजानं आदाय रथं पाजेन्तो^२ [१६०] राजद्वारं आगन्त्वा सिन्धवं मोचेसि । बोधिसत्तो एकेन पस्सेन निपन्नो पुरिमनयेनेव रञ्जो ओवादं दत्वा निरुज्झि । राजा तस्स सरीरकिञ्चं कारेत्वा रथिकस्स सम्मानं कत्वा धम्मेन रज्जं कारेत्वा यथाकम्मं गतो ।

सत्या इम धम्मदेसनं आहरित्वा सच्चानि पकासेत्वा जातकं समोधानेसि । सच्चपरियोसाने सो भिक्खु अरहत्ते पतिट्ठासि । तदा राजा आनन्दत्येरो अहोसि । अस्सो पन अहमेव सम्मासम्बुद्धोति ।

आजञ्जजातकं

५. तिड्डजातकं

अञ्जमञ्जेहि तित्थेहीति इदं सत्था जेतवने विहरन्तो धम्मसेनापतिस्स सद्धिविहारिकं एकं सुवण्ण-
कारपुत्तं भिक्खुं आरब्ध कथेसि ।

पच्चुपन्नवत्थु

आसयानुसयजाणं हि बुद्धानं येव होति न अञ्जेसं । तस्मा धम्मसेनापति अत्तनो आसयानुसयजा-
णस्स नत्थिताय सद्धिविहारिकस्स आसयानुसयजाणं अजानन्तो असुभकम्मट्ठानमेव कथेसि । तस्स तं न सप्पाय-
महोसि । कस्मा ? सो किर पटिपाटिया पच्चजातिसतानि सुवण्णकारगेहे येव पटिसन्वि गण्हि । अयस्स दीघ-
रत्तं परिसुद्धसुवण्णदस्सनस्सेव परिचितत्ता असुभं न सप्पायमहोसि । सो तत्थ निमित्तमत्तम्पि उप्पादेतुं असक्कोन्तो
चत्तारो मासे खेपेसि । धम्मसेनापति अत्तनो सद्धिविहारिकस्स अरहत्तं दातुं असक्कोन्तो अद्दायं बुद्धवेनेय्यो
भविस्सति तथागतस्स सन्तिकं नेस्सामीति चिन्तेत्वा पातोव तं आदाय सयं सत्थु सन्तिकं अगमासि ।

सत्था— किन्नुखो सारिपुत्त ! एकं भिक्खुं आदाय आगतोसीति पुच्छि ।

अहम्भन्ते ! इमस्स कम्मट्ठानं अदास्सि । अयम्पन चतुहि मासेहि निमित्तमत्तम्पि न उप्पादेसि ।
स्वाहं बुद्धवेनेय्यो एसो भविस्सतीति चिन्तेत्वा तुम्हाकं सन्तिकं आदाय आगतोति ।

सारिपुत्त ! कतरं पन ते कम्मट्ठानं सद्धिविहारिकस्स दिन्नन्ति ?

असुभकम्मट्ठानं भगवाति ।

सारिपुत्त ! नत्थि तव सन्ता^१ने आसयानुसयजाणं, गच्छ त्वं सायण्हसमये आगत्वा तव सद्धि-
विहारिकं आदाय गच्छेय्यासीति ।

एवं सत्था थेरं उय्योजेत्वा तस्स भिक्खुस्स मनापनिवासनञ्च चीवरं च दापेत्वा तं आदायेव पिण्डाय
पविसित्वा पणीतं खादनीयभोजनीयं दापेत्वा महाभिक्खुसंघपरिवारो पुन विहारं आगन्त्वा गन्धकुटियं दिवस-
भागं खेपेत्वा सायण्हसमये तं भिक्खुं गहेत्वा विहारचारिकं चरमानो अम्बवने एकं पोक्खरणिं [१६१]
मापेत्वा तत्थ महन्तं पटुमिनिगच्छं, तत्रापि च महन्तं एकं पटुमपुप्फं मापेत्वा भिक्खु ! इमं पुप्फं ओलोकेन्तो
निसीदाहीति निसीदापेत्वा गन्धकुटिं पाविसि ।

सो भिक्खु नं पुप्फं पुनप्पुनं ओलोकेसि । भगवा तं पुप्फं जरं पापेसि । तं तस्स पस्सन्तस्सेव जरं पत्वा
विवण्णं अहोसि । अयस्स परियन्ततो पट्ठाय पत्तानि पतन्तानि मुहुत्तेन सव्वानि पतिसु । ततो किञ्जकखं पत्ति,
कण्णिकाव अवसिस्सि । सो भिक्खु तं पस्सन्तो चिन्तेसि, इदं पटुमपुप्फं इदानीव अभिरूपं अहोसि दस्सनीयं ।
अयस्स वण्णो परिणतो पत्तानि च किञ्जकखञ्च पतितं कण्णिकमत्तमेव ठितं । एवरूपस्स नाम पटुमस्स जरा पत्ता,
मय्हं सरीरस्स किं न पापुणिस्सति ? सव्वे संखारा अविच्चाति विपस्सनं पट्ठपेसि । सत्था तस्स चित्तं विपस्सनं
आरब्धहन्ति ञ्जत्वा गन्धकुटियं निसिन्नो व ओभासं फरित्वा इमं गाथमाह—

उच्छिन्द सिनेहमत्तनो कुमुदं सारदिकं व पाणिना ।

सन्तिमग्गमेव ब्रूह्य निव्वाणं सुगतेन देसितन्ति^२ ॥

सो भिक्खु गाथापरियोसाने अरहत्तं पत्वा भुत्तो वतम्हि सव्वभवेहीति चिन्तेत्वा—

सो वृत्थवासो परिपुष्णमानसो, खीणासवो अन्तिमदेहधारी ।

विसुद्धसीलो सुसमाहितिन्द्रियो-चन्दो यथा राहुमुखा पमुत्तो ॥

तमोत्तं मोहमहन्वकारं विनोदधि सच्चमलं असेसं ।

आलोकमुज्जोतकरो पभंकरो सहस्सरंसी विय भानुमा नभेति ॥

आदीहि गाथाहि उदानं उदानेसि । उदानेत्वा च पन गन्त्वा भगवन्तं वन्दि । थेरोपि आगन्त्वा सत्थारं वन्दित्वा अत्तनो सद्धिविहारिकं गहेत्वा आगमासि ।

अयं पवुत्ति भिक्खून् अन्तरे पाकटा जाता । भिक्खू धम्मसभायं दसवलस्स गुणे वण्णयमाना निसी-
दिसु-आवुसो ! सारिपुत्तथेरो आसयानुसयजाणस्स अभावेन अत्तनो सद्धिविहारिकस्स आसयं न जानाति ।
सत्था पन अत्वा एकदिवसेनेव तस्स सहपटिसम्भदाहि अरहत्तं अदासि । अहो ! बुद्धो नाम महानुभावोति !

सत्था आगन्त्वा पञ्जत्तासने निसीदित्वा-कायं नुत्थ भिक्खवे एतरहि कथाय सन्निसिन्नाति पुच्छि ।

न भगवा ! अञ्जाय, तुम्हाकञ्जेव पन धम्मसेनापतिनो सद्धिविहारिकस्स आसयानुसय-

[१६२] जाणकथायाति ।

सत्था न भिक्खवे ! एतं अच्छरियं स्वाहं एतरहि बुद्धो हुत्वा तस्स आसयं जानामि । पुब्बेपाहं तस्स
आसयं जानामि येवाति वत्तां अतीतं आहरि-

अतीतवत्थु

अतीते वाराणसियं ब्रह्मदत्तो रज्जं कारेसि । तदा बोधिसत्तो तं राजानं अत्थे च धम्मे च अनुसासति ।
तदा रज्जो मंगलस्सनहानतित्थे अञ्जतरं पठमं वळ्वं खळ्वं कस्सं^१ नहापेसुं । मंगलस्सो वळ्वेन नहातित्थं
ओत्तारियमानो जिगुच्छित्वा ओतरितुं न इच्छि । अस्सगोपको गन्त्वा रज्जो आरोचेसि-देव । मंगलस्सो तित्थं
ओतरितुं न इच्छतीति ।

राजा बोधिसत्तं पेसेसि- गच्छ पण्डित ! जानाहि केन कारणेन अस्सो तित्थं ओत्तारियमानो न
ओतरतीति ।

बोधिसत्तो सावु देवाति नदीतीरं गन्त्वा अस्सं ओलोकेत्वा निरोगभावञ्चस्स^२ अत्वा केन नुखो
कारणेन अयं इमं तित्थं न ओतरतीति उपधारेत्तो पठमतरे एत्थ अञ्जो नहापितो भविस्सति तेनेस जिगुच्छ-
मानो^३ तित्थं न ओतरति मञ्जेति चिन्तेत्वा अस्सगोपके पुच्छि-हम्मो ! इमस्मि तित्थे कं पठमं
नहापयित्थाति ?

अञ्जतरं वळ्वस्सं सामीति ।

बोधिसत्तो 'एस अत्तनो सिगारताय जिगुच्छन्तो एत्थ नहायितुं न इच्छति । इमं अञ्जस्मि तित्थे
नहापेतुं वट्ठीतीति' तस्स आसयं जत्वा- भो अस्सगोपक ! सप्पिमधुफाणित्ताभिसंखतपायासस्मि ताव पुनप्पुनं
भुञ्जन्तस्स तिति होति । अयं अस्सो वहु वारे इव तित्थे नहातो अञ्जाम्पि ताव नं तित्थं ओतरेत्वा नहापेथ
पायेथ चाति वत्वा इमं गाथमाह-

अञ्जमञ्जेहि तित्थेहि अस्सं पायेहि सारथि ।

अच्चासनस्स पुरिसो पायासस्सपि तप्पतीति ॥

तत्थ अञ्जमञ्जेहीति अञ्जेहि अञ्जेहि । पायेहीति देसनासीसमेतं, नहापेहि च पायेहि चाति अत्थो ।
अच्चासनस्साति करणत्थे सामिवचनं । अतिअसनेन अतिभुत्तेनाति अत्थो । पायासस्सपि तप्पतीति सप्पिआदीहि

अभिसंखतेन मधुरपायासेन तप्पति तित्तो होति धातो सुहितो नं पुन भुञ्जितुकामतं आपज्जति तस्मा अयम्पि अस्सो इमस्मि तित्थे निवद्धं नहानेन परिर्यत्ति आपन्नो भविस्सति । अञ्जत्थ तं नहापेथाति ।

ते तस्स वचनं सुत्वा अस्सं अञ्जं तित्थं ओतारेत्वा पार्यिसु चेव नहापेसुञ्च । बोधिसत्तो अस्सस्स पानीयं पिवित्वा नहानकाले रञ्जो सन्तिकं अगमासि । राजा किं तात ! अस्सो नहातो च पीतो चाति पुच्छि ? आम देवाति । पठमं किं कारणा न इच्छतीति ? इमिना नाम कारणेनाति सव्वं आचिकिख । राजा एवरूपस्स तिरच्छानस्सापि नाम आसयं जानाति । अहो पण्डितोति ! बोधिसत्तस्स महन्तं यसं दत्वा जीवितपरियोसाने यथाकम्मं गतो । बोधिसत्तोपि यथाकम्ममेव गतो ।

सत्था न भिक्खवे ! अहं एतस्स इदानीव आसयं जानामि, पुव्वेपि जानामि येवाति इमं धम्मदेसनं आहरित्वा अनुसन्धि घटेत्वा जातकं समोधानेसि । तदा मंगलस्सो अयं भिक्खु अहोसि, राजा आनन्दो, पण्डितव-
मच्चो पन अहमेवाति अहोसिन्ति ।

तिट्ठजातकं

६. महिलामुखजातकं

पुराणचोरान वचो निसम्माति इदं सत्था वेळुवने विहरन्तो देवदत्तं आरब्ध कथेसि ।

पच्चपन्नवत्थु

देवदत्तो अजातसत्तुकुमारं पसादेत्वा लाभसक्कारं निप्पादेसि^१ । अजातसत्तुकुमारो देवदत्तस्स गयासीसे विहारं कारेत्वा नानगगरसेहि तिवस्सिकगन्धसालिभोजनस्स दिवसे दिवसे पच्चथालिपाकसतानि अभिहरि । लाभसक्कारं निस्साय देवदत्तस्स परिवारो महन्तो जातो । देवदत्तो परिवारेण सद्धिं विहारेयेव होति ।

तेन समयेन राजगहवासिका द्वे सहाया । तेसु एको सत्थु सन्तिके पव्वजितो, एको देवदत्तस्स । ते अञ्जमञ्ज तस्मिं तस्मिं ठानेपि पस्सन्ति विहारं गन्त्वापि पस्सन्ति येव ।

अथेकदिवसं देवदत्तस्स निस्सितको इतरं आह—आवुसो ! किं त्वं देवसिकं सेदेहि मुच्चमानेहि पिण्डाय चरसि ? देवदत्तो गयासीसे विहारे निसीदित्वाव नानगगरसेहि सुभोजनं भुञ्जति । एवरूपो पायासो इध नत्थि^२ । किं त्वं दुक्खं अनुभोसि ? किं ते पातोव गयासीसं आगन्त्वा सउत्तरिभंगं यागुं पिवित्वा अट्ठारसविधं खज्जकं खादित्वा नानगगरसेहि सुभोजनं भुञ्जितुं न वट्ठतीति ?

सो पुनप्पुनं उच्चमानो गन्तुकामो हुत्वा ततो पट्ठाय गयासीसं गन्त्वा भुञ्जित्वा भुञ्जित्वा कालस्सेव वेळुवनं आगच्छति । सो सब्बकाले पटिच्छादेतुं नासंक्खि । गयासीसं गन्त्वा देवदत्तस्स पट्ठपितं भत्तं भुञ्जतीति न चिरस्सेव पाकटो जातो । अथ नं सहाया पुच्छिसु—सच्चं किर त्वं आवुसो ! देवदत्तस्स पट्ठपितं भत्तं भुञ्जसीति ?

को एवमाहाति ?

असुको च असुको चाति ।

सच्चं अहं आवुसो ! गयासीसं गन्त्वा भुञ्जामि । न पन मे देवदत्तो भत्तं देति, अञ्जे मनुस्सा देन्तीति ।

आवुसो ! देव [१६४] दत्तो वुद्धानं पटिकण्टको, दुस्सीलो अजातसत्तुं पसादेत्वा अधम्मेन अत्तनो लाभसक्कारं उप्पादेसि । त्वं एवरूपे निव्यानिकसासने पव्वजित्वा देवदत्तस्स अधम्मेन उप्पन्नं भोजनं भुञ्जसि । एहि तं सत्थुसन्तिकं नेस्सामाति तं भिक्खुं आदाय धम्मसभं आगमिसु ।

सत्था तं दिस्वाव—किं भिक्खवे ! एतं भिक्खुं अनिच्छन्तञ्जेव आदाय आगतत्थाति ?

आम भन्ते ! अयं भिक्खु तुम्हाकं सन्तिके पव्वजित्वा देवदत्तस्स अधम्मेन उप्पन्नं भोजनं भुञ्जतीति ।

सच्चं किर त्वं भिक्खु ! देवदत्तस्स अधम्मेन उप्पन्नं भोजनं भुञ्जसीति ?

न भन्ते ! देवदत्तो मय्हं भत्तं देति, अञ्जे मनुस्सा देन्ति तमहं भुञ्जामीति ।

सत्था—मा भिक्खु ! एत्थ परिहारं करि । देवदत्तो अनाचारो दुस्सीलो । कथं हि नाम त्वं इध पव्वजित्वा मम सासनं भजन्तो येव देवदत्तस्स भत्तं भुञ्जसि ? निच्चकालम्पि भजनसीलकोव त्वं दिट्ठदिट्ठे येव भजसीति वत्वा अतीतं आहरि—

अतीतवत्थु

अतीते वाराणसियं ब्रह्मदत्ते रज्जं कारेन्ते वोधिसत्तो तस्स अमच्चो अहोसि । तदा रज्जो महिला-मुखो नाम मंगलहत्यी अहोसि सीलवा आचारसम्पन्नो न किञ्चि विहेठेति । अथेकदिवसं तस्स सालाय समीपे रत्तिभागसमनन्तरे चोरा आगन्त्वा तस्स अविदूरे निसिन्ना चोरमन्तं^३ मन्तयिसु—एवं उम्मगो^४ भिन्दितव्वो

१ रो०—निप्पादेसि । २ सी०—एवरूपो उपायो नत्थि । ३ रो०—चोरा । ४ स्या०—उम्मङ्गो ।

एवं सन्विच्छेदकम्मं कत्तव्वं उम्मगञ्च सन्विच्छेदञ्च मग्गसदिसं तित्थसदिसं निज्जटं निग्गुम्भं कत्वा भण्डं हरितुं वट्ठति । हरन्तेन मारेत्वाव हरितव्वं एवं उट्ठातुं समत्थो नाम न भविस्सति । चोरेन च नाम सीलाचारयुत्तेन न भवितव्वं कक्खल्लेन फरुसेन साहसिकेन भवितव्वन्ति । एवं मन्तेत्वा अञ्जमञ्जं उग्ग-
ण्हापेत्वा अगमंसु । एतेनेव उपायेन पुन दिवसे पुन दिवसेति बहू दिवसे तत्थ आगन्त्वा मन्तयिंसु ।

सो तेसं वचनं सुत्वा मं सिक्खापेन्तीति सञ्जाय इदानीं मया कक्खल्लेन फरुसेन साहसिकेन भवि-
तव्वन्ति तथारूपोव अहोसि । पातोव आगतं हत्थिगोपकं सोण्डाय गहेत्वा भूमियं पोथेत्वा मारेसि । अपरम्पि
तथा अपरम्पि तथाति आगतागतं मारेति येव ।

महिळामुखो उम्मत्तको जातो दिट्ठदिट्ठे मारेतीति रञ्जो आरोचयिंसु । राजापि बोधिसत्तं पहिणि-
गच्छ पण्डित ! जानाहि केन कारणेन सो दुट्ठो जातोति ।

बोधिसत्तो गन्त्वा तस्स सरीरे रोगाभावं जत्वा केन नुखो कारणेनेस दुट्ठो जातोति उपधा-
रेन्तो^१ अद्धा अविदूरे केसञ्चि वचनं सुत्वा मं [१६५] एते सिक्खापेन्तिति सञ्जाय दुट्ठो जातोति सन्निट्ठानं
कत्वा हत्थिगोपके पुच्छि-अत्थि नुखो हत्थिसालासमीपे रत्तिभागे केहिचि किञ्चि कथितपुव्वन्ति ?

आम सामि ! चोरा आगन्त्वा कथयिंसुति ।

बोधिसत्तो गन्त्वा रञ्जो आरोचेसि-देव ! अञ्जो हत्थिस्स सरीरे विकारो नत्थि । चोरानं
कथं सुत्वा दुट्ठो जातोति ।

इदानीं किं कातुं वट्ठतीति ?

सीलवन्ते समणब्राह्मणे हत्थिसालायं निसीदापेत्वा सीलाचारकथं कथापेतुं वट्ठतीति ।

एवं कारेहि ताताति ।

बोधिसत्तो गन्त्वा सीलवन्ते समणब्राह्मणे हत्थिसालाय निसीदापेत्वा सीलकथं कथेय भन्तेति आह ।

ते हत्थिस्स अविदूरे निसिन्ना- न कोचि परामसितव्वो, न मारेतव्वो सीलाचारसम्पन्नेन खन्ति-
भेत्तानुद्दयायुत्तेन भवितुं वट्ठतीति सीलकथं कथयिंसु ।

सो तं सुत्वा मं एते सिक्खापेन्ति इतोदानीं पट्ठाय सीलवता भवितव्वन्ति सीलवा अहोसि । राजा
बोधिसत्तं पुच्छि-किं ताता ! सीलवन्तो जातोति ? बोधिसत्तो आह-आम देवाति । एवरूपो दुट्ठहत्थी पण्डिते
निस्साय पोरानकधम्मे येव पत्तिट्ठितोति वत्वा इमं गाथमाह-

पुराणचोरान वचो निसम्म महिळामुखो पोथयमानुचारि ।

सुसञ्जतानं हि वचो निसम्म गजुत्तमो सव्वगुणेषु अट्ठाति ॥

तत्थ पुराणचोरानाति पुराणचोरानं । निसम्माति सुत्वा । पठमं चोरानं वचनं सुत्वानाति अत्थो ।
महिळामुखोति हत्थिनिमुखेन सदिसमुखो । अथवा-यथा महिला पुरतो ओलोकियमाना सोभति न पच्छतो
तथा सोपि पुरतो ओलोकियमानो सोभति । तस्मा महिळामुखोतिस्स नाम अकंसु । पोथयमानुचारीति पोथयन्तो
मारेन्तो अन्वचारी । अयमेव वा पाठो । सुसञ्जतानन्ति सुट्ठु सञ्जतानं सीलवन्तानं । गजुत्तमोति उत्तमगजो
मंगलहत्थी । सव्वगुणेषु अट्ठाति सव्वेषु पोरानकगुणेषु पत्तिट्ठितोति । राजा तिरञ्छानगतस्सापि आसयं जाना-
तीति बोधिसत्तस्स महत्तं यसं अदासि । सो यावतायुकं ठत्वा सद्धिं बोधिसत्तेन यथाकम्मं गतो ।

सत्था पुव्वेपि त्वं भिक्खु ! दिट्ठदिट्ठे येव भजि । चोरानं वचनं सुत्वा चोरे भजि, धम्मिकानं वचनं
सुत्वा धम्मिके भजीति । इमं धम्मदेसनं आहरित्वा अनुसन्धि घटेत्वा जातकं समोधानेसि । तदा महिळामुखो
विपक्खसेवकभिक्खु अहोसि । राजा आनन्दो । अमच्चो पन अहमेवाति । [१६६]

महिळामुखजातकं

७. अभिण्डजातकं

नालं कवलं पदातवेति इदं सत्या जेतवने विहरन्तो एकं उपासकञ्च महलकत्थेरञ्च आरब्ध
कथेसि ।

पञ्चपन्नवत्यु

सावत्थियं किर द्वे सहायका । तेसु एको पव्वजित्वा देवसिकं इतरस्स घरं गच्छति । सो तस्स भिक्खं
दत्त्वा सयम्पि भुञ्जित्वा तेनेव सद्धिं विहारं आगन्त्वा याव सुरियस्सत्थंगमा अल्लापसल्लापेन निसीदित्वा नगरं
पविसति । इतरोपि नं याव नगरद्वारा अनुगन्त्वा निवत्तति । सो तेसं विस्सासो भिक्खूनं अन्तरे पाकटो जातो ।
अथेकदिवसं भिक्खू तेसं विस्सासकथं कथेन्ता धम्मसभायं निसीदिसु ।

सत्या आगन्त्वा-काय नुत्थ भिक्खवे ! एतरहि कथाय सन्निसिन्नाति पुच्छि ।

ते-इमाय नाम भन्तेति कययिसु ।

सत्या-न भिक्खवे ! इमे इदानीं विस्सासिका, पुञ्चेपि विस्सासिकाव अहेसुन्ति वत्त्वा अतीतं
आहरि-

अतीतवत्यु

अतीते वाराणसियं ब्रह्मदत्ते रज्जं कारेन्ते बोधिसत्तो तस्स अमच्चो अहोसि । तदा एको कुक्कुरो
मंगलहत्थिसालं गन्त्वा मंगलहत्थिस्स भुञ्जनट्ठाने पतितानि भत्तसित्थानि खादति । सो तेनेव भोजनेन संवद्ध-
मानो मंगलहत्थिस्स विस्सासिको जातो हत्थिस्सेव सन्तिके भुञ्जति । उभोपि विना वत्तितुं न सक्कोन्ति । सो
हत्थी नं सोण्डाय गहेत्वा अपरापरं करोन्तो कीळति । अथेकदिवसं एको गामिकमनुस्सो हत्थिगोपकस्स मूलं दत्त्वा
नं कुक्कुरं आदाय अत्तनो गामं अगमासि ।

ततो पट्ठाय सो हत्थी कुक्कुरं अपस्सन्तो नेव खादति न पिवति न नहायति । तमत्थं रञ्जो आरो-
चयिसु । राजा बोधिसत्तं पहिणि-गच्छ पण्डित ! जानाहि किं कारणा हत्थी एवं करोतीति ?

बोधिसत्तो हत्थिसालं गन्त्वा हत्थिस्स दुम्मनभावं जत्त्वा इमस्स सरीरे रोगो न पञ्जायति केनचि
पनस्स सद्धिं मित्तसन्थवेन भवितव्वं, तं अपस्सन्तो एस मञ्जे सोकाभिभूतोति हत्थिगोपके पुच्छि-अत्थि
नुखो इमस्स केनचि सद्धिं विस्सासोति ?

आम सामि ! एकेन सुनखेन सद्धिं वलवा मेत्तीति ।

कहं सो एतरहीति ?

एकेन मनुस्सेन नीतोति ।

जानाथ पनस्स निवासनट्ठानन्ति ?

न जानाम सामीति ।

बोधिसत्तो रञ्जो सन्तिकं गन्त्वा-नत्थि देव ! हत्थिस्स कोचि आवाधो एकेन पनस्स सुनखेन सद्धिं
वलवविस्सासो । तं अपस्सन्तो न भुञ्जति मञ्जेति वत्त्वा इमं गायमाह-

नालं कवलं पदातवे न च पिण्डं न कुसे न घंसुं ।

मञ्जामि अभिण्डस्सना नागो सिनेहमकासि कुक्कुरेति ॥ [१६७]

तत्थ नालन्ति न समत्थो । कवलन्ति भोजनकाले पठममेव दिन्नं कवलं । पदातवेति पादातवे । सन्धि-
वसेन आकारलोपो वेदितव्वो । गहेतुन्ति अत्थो । न च पिण्डन्ति खादनत्थाय वट्टेट्वा दीयमानं भत्तपिण्डम्पि
नालं गहेतुं । न कुसेति खादनत्थाय दिन्नानि तिणानिपि नालं गहेतुं । न घंतितुन्ति नहापियमानो सरीरम्पि
घंसितुं नालं । एवं यं यं सो हत्थी कातुं न समत्थो तं तं सब्बं रञ्जो आरोचेत्वा तस्स असमत्थभावे अत्तना सल्ल-
क्खितकारणं आरोचेन्तो मञ्जाभीति आदिमाह ।

राजा वोधिसत्तस्स वचनं सुत्वा—इदानीं किं कातव्वं पण्डिताति पुच्छि ।

‘अम्हाकं किर मंगलहत्थिस्स सहायसुनखं एको मनुस्सो गहेत्वा गतो यस्स घरे तं सुनखं पस्सन्ति तस्स
अयं अयं नाम् दण्डोति’ भेरि चरापेथ देवाति ।

राजा तथा कारेसि । तं पवुत्ति सुत्वा सो पुरिसो सुनखं विस्सज्जेसि । सुनखो वेगेन गन्त्वा हत्थिसन्ति-
कमे वअगमासि । हत्थी तं सोण्डाय गहेत्वा कुम्भे ठपेट्वा रोदित्वा परिदेवित्वा कुम्भा ओतारेत्वा तेन भुत्ते पच्छा
अत्तना भुञ्जि । तिरच्छानगतस्स आसयं जानीति राजा वोधिसत्तस्स महन्तं यसं अदासि ।

सत्था न भिक्खवे ! इमे इदानीं विस्सासिका पुव्वेपि विस्सासिका येवाति इमं धम्मदेसनं आह-
रित्वा चतुसच्चकथायं विनिवट्टेट्वा अनुसन्धि घट्टेट्वा जातकं समोवानेसि । इदं चतुसच्चकथायं विनिवट्टनं
नाम सव्वजातकेसुपि अत्थि येव । मयम्पन यत्थस्स आनिसंसो पञ्जायति तत्थेव दस्सयिस्सामाति । तदा सुनखो
उपासको अहोसि, हत्थी महल्लकत्थेरो, राजा आनन्दो, अमच्चपण्डितो पन अहमेव अहोसिन्ति ।

अभिण्हजातकं

८. नन्दिविसालजातकं

सनुञ्जमेव भासेय्या ति इदं सत्या जेतवने विहरन्तो छव्वगियानं भिक्खून् ओमसवादं आरब्धं कथेसि ।

पच्चुपन्नवत्थु

तस्मिं हि-समये छव्वगिया भिक्खू कलहं करोन्ता पेसले भिक्खू खुंसेन्ति, वम्भेन्ति, ओविज्झन्ति, दसहि अक्कोसवत्थूहि अक्कोसन्ति । भिक्खू भगवतो आरोचेसुं । भगवा छव्वगिये भिक्खू पक्कोसापेत्वा 'सच्चं किर तुम्हे कलहं करोथ भिक्खवोति पुच्छित्वा सच्चन्ति वुत्ते विगरहित्वा- भिक्खवे ! फरुसा वाचा नाम अनत्थकारिका तिरच्छानगतानम्पि अमनापा । पुव्वेपि एको तिरच्छानगतो अत्तानं फरुसेन समुदाचरन्तं सहस्सं पराजेसीति वत्वा अतीतं आहरि-[१६८]

अतीतवत्थु

अतीते गन्धाररट्ठे तक्कसिलायं गन्वारराजा रज्जं कारेसि । तदा बोधिसत्तो गोयोनियं निव्वत्ति । अथ नं तरुणवच्छककाले येव एको ब्राह्मणो गोदक्खिणादायकानं सन्तिकं गन्त्वा गोणं लभित्वा नन्दिविसालोति नामं कत्वा पुत्तट्ठाने ठपेत्वा सम्पियायमानो यागुभत्तादीनि दत्वा पोसेसि ।

बोधिसत्तो वयप्पत्तो चिन्तेसि-अहं इमिना ब्राह्मणेन किच्छेन पटिजग्गतो मया च सदिसो सकलजम्बुदीपे अञ्जो समधुरो गोणो नाम नत्थि, यन्नूनाहं अत्तनो बलं दस्सेत्वा ब्राह्मणस्स पोसावनियं ददेय्यन्ति ।

सो एकदिवसं ब्राह्मणं आह-गच्छ ब्राह्मण ! एकं गोविन्दकं सेट्ठीं उपसंकमित्वा मय्हं बलिवद्दो अतिवद्धं सकटसतं पवट्ठेतीति वत्वा सहस्सेन अब्भुतं करोहीति ।

सो ब्राह्मणो सेट्ठीस्स सन्तिकं गन्त्वा कथं समुट्ठापेसि इमस्मिं नगरे कस्स गोणो थामसम्पन्नोति ? अथ नं सेट्ठी असुकस्स च असुकस्स चाति वत्वा सकलनगरे पन अम्हाकं गोणेहि सदिसो नाम नत्थीति आह ।

ब्राह्मणो-मय्हं एको गोणो अतिवद्धं सकटसतं पवट्ठेतुं समत्थो अत्थीति आह ।

सेट्ठी गहपति-कुतो एवरूपो गोणोति आह ।

ब्राह्मणो-मय्हं गेहे अत्थीति ।

तेन हि अब्भुतं करोहीति ।

साधु करोमीति सहस्सेन अब्भुतं अकासि ।

सो सकटसतं वालिकासक्खरपासाणादीनं येव पूरेत्वा पटिपाटियो ठपेत्वा सब्बानि अक्खवन्धन-योत्तेन एकतो वन्धित्वा नन्दिविसालं नहापेत्वा गन्धेन पञ्चंगुलिं दत्वा कण्ठे मालं पिळ्ळित्वा पुरिमसकटधुरे एककमेव योजेत्वा सयं धुरे निसीदित्वा पतोदं उक्खिपित्वा-अञ्छ कूट ! वहस्सु कूटाति आह ।

बोधिसत्तो अयं मं अकूटं कूटवादेन समुदाचरतीति चत्तारो पादे थम्भे विय निच्चलं कत्वा अट्ठासि ।

सेट्ठी तं खणञ्जेव ब्राह्मणं सहस्सं आहरापेसि । ब्राह्मणो सहस्सपराजितो गोणं मुञ्चित्वा घरं गन्त्वा सोकाभिभूतो निपज्जि । नन्दिविसालो चरित्वा आगतो ब्राह्मणं सोकाभिभूतं दिस्वा उपसंकमित्वा-किं ब्राह्मण ! निद्रायसीति आह ।

कुतो मे निहा सहस्त्रं पराजितस्साति ?

ब्राह्मण ! मया एतत्कं कालं तव गेहे वसन्तेन अत्थि किञ्चि भाजनं वा भिन्नपुत्रं, कोचि वा महित-
पुत्रो, अट्ठाने वा पन उच्चारपस्सावो कतपुत्रोति ?

नत्थि ताताति ।

अथ मं कस्मा कूटवादेन समुदाचरसि ? तवेवेसो दोसो मय्हं दोसो नत्थि । गच्छ, तेन सद्धि द्वीहि
सहस्सेहि अब्भुतं करोहि, केवलं मं अकूटं कूटवादेन न समुदाचरीति ।

ब्राह्मणो तस्स वचनं सुत्वा गत्वा द्वीहि सहस्सेहि अब्भुतं कत्वा पुरिमनयेनेव सकटसत्तं अतिवन्धित्वा
नन्दिविसालं मण्डेत्वा पुरिमसकटधुरे योजेसि । कथं योजेसीति ? युगं [१६९] धुरे निच्चलं बन्धित्वा एकाय
कोटिथा नन्दिविसालं योजेत्वा एकं कोटिं धुरयोत्तेन पळ्ळिवेट्त्वा युगकोटिञ्च अक्खानि पादञ्च निस्साय
मण्डरुक्खदण्डकं दत्वा तेन योत्तेन निच्चलं बन्धित्वा ठपेसि । एवं हि कत्ते युगं एत्तो वा इत्तो वा न गच्छति ।
सक्का होति एकेनेव गोणेन आकड्ढितुं । अयस्स ब्राह्मणो धुरे निसीदित्वा नन्दिविसालस्स पिट्ठि परिम-
ज्जित्वा— गच्छ भद्र ! वहस्सु भद्राति आह ।

बोधिसत्तो अतिवद्धं सकटसत्तं एकवेगेनेव आकड्ढित्वा पच्छा ठितं सकटं पुरतो ठितस्स सकटस्स ठाने
ठपेसि । गोविन्दकसेट्ठी पराजितो ब्राह्मणस्स द्वे सहस्सानि अदासि । अञ्जेषि मनुस्सा बोधिसत्तस्स वहुं धनम-
दंसु । तं सत्त्वं ब्राह्मणस्सेव अहोसि । एवं सो बोधिसत्तं निस्साय वहुं धनं लभि ।

सत्या— न भिक्खवे ! फएसवचनं नाम कस्सचि मनापन्ति छव्वग्गिये भिक्खू गरहित्वा सिक्खापदं
पञ्चापेत्वा अभिसम्नुद्धो हुत्वा इमं गायमाह—

मनुञ्जमेव भासेय्य नामनुञ्जं कुदाचनं ।

मनुञ्जं भासमानस्स गरुभारं उदद्धरी ॥

धनञ्च नं अलब्भेसि तेन चत्तमनो अहूति ।

तत्थ मनुञ्जमेव भासेय्याति परेन सद्धि भासमानो चतुदोसविरहितं मधुरं मनापं सण्हं मुदुकं पिय-
वचनमेव भासेय्य । गरुभारं उदद्धरीति नन्दिविसालवल्लिवट्ठो अमनापं भासमानस्स भारं अनुद्धरित्वा पच्छा मनापं
पियवचनं भासमानस्स ब्राह्मणस्स गरुं भारं उद्धरि उद्धरित्वा कड्ढित्वा पवट्ठेसीति अत्थो । दकारो पनेत्थ
व्यञ्जनसन्धिवसेन पदसन्धिकरोति ।

इति सत्या मनुञ्जमेव भासेय्याति इमं धम्मदेसनं आहरित्वा जातकं समोधानेसि । तदा ब्राह्मणो
आनन्दो अहोसि, नन्दिविसालो पन अहमेवाति ।

नन्दिविसालजातकं

९. कण्हजातकं

यतो यतो गरुधुरन्ति इदं सत्या जेतवने विहरन्तो यमकपाटिहारियं आरब्ध कथेसि ।

पञ्चपन्नवत्थु

तं सद्धि देवोरोहणेन तेरसनिपाते सरभमिगजातके^१ आविभविस्सति । सम्मासम्बुद्धो पन यमकपाटि-
हारियं कत्वा देवलोके वसित्वा महापवारणाय संकस्सनगरद्वारे^२ ओरुय्ह महन्तेन परिवारेन जेतवनं पविट्ठे भिक्खू
वम्मसभायं सन्निपतिता— आवुसो ! तथागतो नाम असमधुरो । तेन तथागतेन वूड्हं धुरं अञ्जो वहितुं समत्थो
[१७०] नाम नत्थि । छ सत्थारो मयमेव पाटिहारियं करिस्साम मयमेव पाटिहारियं करिस्सामाति वत्वा एकम्पि
पाटिहारियं न अकंसु । अहो, सत्था असमधुरोति सत्थुगुणकथं कथेन्तो निसीदिसु ।

सत्था आगन्त्वा काय नुत्थ भिक्खवे ! एतरहि कथाय सन्निसिन्नाति पुच्छि ।

न भन्ते ! अञ्जाय कथाय एवरूपाय नाम तुम्हाकमेव गुणकथायाति ।

सत्था भिक्खवे ! इदानीं मया वूड्हधुरं को वहिस्सति ? पुब्बेपि तिरच्छानयोनियं निव्वत्तोपि अहं
अत्तना समधुरं कञ्चि नालत्यन्ति वत्वा अतीतं आहरि—

अतीतवत्थु

अतीतं वाराणसियं ब्रह्मदत्ते रज्जं कारेन्ते बोधिसत्तो गोयोनियं पटिसिन्धि गण्हि । अथ नं सामिका
तरुणवच्छककाले येव एकस्सा महल्लिकाय घरे वसित्वा निवासवेतनतो^३ परिच्छिन्दित्वा अदंसु । सा तं यागु-
भत्तादिहि पटिजग्गमाना पुत्तठाने ठपेत्वा बड्ढेसि । सो अय्यकाकालकोत्वेव पञ्जायित्थ । वयप्पत्तो च अञ्ज-
नवण्णो हुत्वा गामगोणेहि सद्धि चरति । सीलाचारसम्पन्नो अहोसि । गामदारका सिंगेसुपि कण्णेसुपि गळेपि
गहेत्वा ओलम्बन्ति, नंगुठेपि गहेत्वा कीळन्ति, पिट्ठियम्पि निसीदन्ति । सो एकदिवसं चिन्तेसि— मय्हं माता
दुग्गता मं पुत्तठाने ठपेत्वा दुक्खेन पोसेसि, यन्नूनाहं भति कत्वा इमं दुग्गतभावतो मोचेय्यन्ति । सो ततो पट्ठाय
भति उपघारेन्तो चरति ।

अथेकदिवसं एको सत्यवाहपुत्तो पञ्चहि सकटसतेहि विसमतित्थं सम्पत्तो । तस्स गोणा सकटानि
उत्तारेतुं न सक्कोन्ति । पञ्चसु सकटसतेसु गोणा युगपरम्पराय योजिता एकम्पि सकटं उत्तारेतुं नासक्खिसु ।
बोधिसत्तोपि गामगोणेहि सद्धि तित्थसमीपं चरति । सत्यवाहपुत्तोपि गोसुतवित्तको । सो अत्थि नुखो एतेसं गुब्बं
अन्तरे इमानि सकटानि उत्तारेतुं समत्थो उसभाजानिय्योति उपधारयमानो बोधिसत्तं दिस्वा अयं आजानिय्यो
सक्खिस्सति मय्हं सकटानि उत्तारेतुं को नुखो अस्स सामिकोति गोपालके पुच्छि—को नु खो भो ! इमस्स सामिको
अहं इमं सकटेसु योजेत्वा सकटेसु उत्तारितेसु वेतनं दस्सामीति ।

ते आहंसु—गहेत्वा नं योजेथ नत्थि इमस्स इमस्मि ठाने सामिकोति ।

सो तं नासाय रज्जुकेन वन्धित्वा कड्ढेन्तो चालेतुं नासक्खि । बोधिसत्तो किर भतिया कथिताय
गमिस्सामीति न अगमासि । सत्यवाहपुत्तो तस्साधिप्पायं अत्वा— सामि ! तथा पञ्चसु सकटसतेसु उत्तारि-
तेसु एकेकसकटस्स द्वे द्वे कहापणानि भति कत्वा सहस्सं दस्सामीति आह ।

तदा बोधिसत्तो सयमेव अगमासि ।

अथ नं पुरिसा सकटेषु योजेसु । अथ नं एकवेगेनेव उक्खिपित्वा थले पतिट्ठापेसि । एतेनुपा-
[१७१] येन सव्वसकटानि उत्तारेसि । सत्यवाहपुत्तो एकेकस्स सकटस्स एकं कत्वा पञ्चसतानि भण्डक
कत्वा तस्स गळे वन्धि ।

सो अयं मय्हं यथापरिच्छिन्नं भति न देति न दानिस्स गन्तुं दस्सामीति गन्त्वा सव्वपुरिमस्स सकटस्स
पुरतो मगं निवारेत्वा अट्ठासि । अपनेतुं वायमन्तापि नं अपनेतुं नासक्खिसु । सत्यवाहपुत्तो जानाति मञ्जे
एस अत्तनो भतिया ऊनभावन्ति एकस्मि साटके सहस्सभण्डकं वन्धित्वा—अयं ते सकटुत्तारणभतीति गीवाय
लग्गेसि ।

सो सहस्सभण्डकं आदाय मातु सन्तिकं अगमासि । गामदारका किं नामेतं अय्यिकाकाळस्स गळेति
बोधिसत्तस्स सन्तिकं आगच्छन्ति । सो तेहि अनुवन्धितो दूरतोव पलायन्तो मातुसन्तिकं गतो । पञ्चन्नं पन सकट-
सतानं उत्तारितुत्ता रत्तेहि अक्खीहि किलन्तरूपो पञ्जायित्थ । उपासिका तस्स गीवाय सहस्सत्यविकं दिस्वा
तात ! अयं ते क्हं लद्धाति गोपालदारके पुच्छित्वा तमत्थं सुत्वा तात ! किं अहं तथा लद्धभतिया जीवितुकामा ?
किंकारणा एवरूपं दुक्खं अनुभोसीति वत्वा बोधिसत्तं उण्होदकेन नहापेत्वा सकलसरीरं तेलेन भक्खेत्वा पानीयं
पायेत्वा सप्पायं भोजनं भोजेत्वा जीवितपरियोसाने सद्धिं बोधिसत्तेन यथाकम्मं गता ।

सत्या न भिक्खवे ! तथागतो इदानीव असमधुरो पुव्वेपि असमधुरो येवाति इमं घम्मदेसनं आहरित्वा
अनुसन्धि घटेत्वा अभिसम्बुद्धो हुत्वा इमं गायमाह—

यतो यतो गरुधुरं यतो गम्भीरवत्तनी ।

तदस्सु कण्हं युञ्जन्ति स्वास्सु तं वहते धुरन्ति ॥

तथ यतो यतो गरुधुरन्ति यस्मिं यस्मिं ठाने धुरं गरुभारियं होति अञ्जे वलिवद्दं उक्खिपितुं न सक्कोन्ति ।
यतो गम्भीरवत्तनीति वत्तन्ति एत्याति वत्तनी । मग्गस्सेतं नामं । यस्मिं ठाने उदकाच्चिक्खत्तलमहत्तताय वा विसम-
च्छिन्नतटभावेन वा मग्गो गम्भीरो होतीति अत्थो । तदस्सु कण्हं युञ्जन्तीति अस्सूति निपातमत्तं । तदा कण्हं
युञ्जन्तीति अत्थो । यदा धुरञ्च गरु होति, मग्गो च गम्भीरो तदा अञ्जे वलिवद्दे अपनेत्वा कण्हमेव योजेन्तीति
वुत्तं होति । स्वास्सु तं वहते धुरन्ति एत्यापि अस्सूति निपातमत्तमेव । सो तं धुरं वहतीति अत्थो ।

एवं भगवा तदा भिक्खवे ! कण्होव तं धुरं वहतीति दस्सेत्वा अनुसन्धि घटेत्वा जातकं समोधानेसि ।
तदा महल्लिका उप्पलवण्णा अहोसि, अय्यिकाकाळको पन अहमेवाति ।

कण्हजातकं [१७२]

१०. मुनिकजातकं

मा मुनिकस्साति इदं सत्या जेतवने विहरन्ती थुल्लकुमारिकपलोभनं आरब्ध कथेसि । तं ते रसनिपाते चुल्लनारदकस्सपजातको आविभविस्सति ।

पच्चुपन्नवत्थु

सत्या पन तं भिक्खुं— सच्चं किर त्वं भिक्खु ! उक्कण्ठितोति पुच्छि । आम भन्तेति । किं निस्सायाति ? थुल्लकुमारिकपलोभनं भन्तेति ।

सत्या— भिक्खु ! एसा तव अनत्यकारिका, पुब्बेपि त्वं इमिस्सा विवाहदिवसे जीवितक्खयं पत्वा महाजनस्स उत्तरिभंगभावं पत्तोति वत्वा अतीतं आहरि—

अतीतवत्थु

अतीते वाराणसियं ब्रह्मदत्ते रज्जं कारेन्ते वोधिसत्तो एकस्मिं गामके एकस्स कुटुम्बिकस्स गेहे गोयोनिं निव्वत्ति महालोहितोति नामेन । कण्ठिभातापिस्स चुल्ललोहितो नाम अहोसि । तेयेव द्वे भातिके निस्साय तस्मिं कुले कम्मवुरं वड्ढति । तस्मिं पन कुले एका कुमारिका अत्थि । नं एको नगरवासी कुलपुत्तो अत्तनो पुत्तस्स वारेसि । तस्सा मातापितरो कुमारिकाय विवाहकाले आगतानं पाहुनकानं उत्तरिभंगो भविस्सतीति यागुभत्तं दत्वा मुनिकं नाम सूकरं पोसेसुं । तं दिस्वा चुल्ललोहितो भातरं पुच्छि — इमस्मिं कुले कम्मवुरं वड्ढमानं अम्हे द्वे भातिके निस्साय वड्ढति, इमे पन अम्हाकं तिणपलालादीनेव देन्ति सूकरं यागुभत्तेन पोसेन्ति । केन नुखो कारणेनेस एतं लभतीति ?

अयस्स भाता— तात चुल्ललोहित ! मा त्वं एतस्स भोजनं पिहयि । अयं सूकरो मरणभत्तं भुञ्जति । एतिस्साय हि कुमारिकाय विवाहकाले आगतानं पाहुनकानं उत्तरिभंगो भविस्सतीति इमे एतं सूकरं पोसेन्ति । इतो कतिपाहस्सच्चयेन ते मनुस्सा आगमिस्सन्ति अयं नं सूकरं पादेसु गहेत्वा कड्ढेन्ता हेट्ठा मञ्चतो नीहरित्वा जीवितक्खयं पापेत्वा पाहुनकानं सूपव्यञ्जनं करीयमानं पस्सिस्ससीति वत्वा इमं गाथमाह—

मा मुनिकस्स पिहयि आतुरन्नानि भुञ्जति ।

अप्पोस्सुक्को भुसं खाद एतं दीघायुलक्खणन्ति ॥

तत्थ मा मुनिकस्स पिहयिती मुनिकस्स भोजने पिहं मा उप्पादयि । एस सुभोजनं भुञ्जतीति मा मुनिकस्स पिहयि—कदा नुखो अहम्पि एवं सुखितो भवेय्यन्ति । मा मुनिकभावं पत्थयि । अयं हि आतुरन्नानि भुञ्जतीति आतुरन्नानीति मरणभोजनानि । अप्पोस्सुक्को भुसं खादति तस्स भोजने निरस्सुक्को हुत्वा अत्तना लद्धं भुसं खाद । एतं दीघायुलक्खणन्ति एतं दीघायुभावस्स कारणं ।

- ततो नचिरस्सेव ते मनुस्सा आगमिंसु । मुनिकं घातेत्वा नानप्पकारेहि पच्चिंसु । वोधिसत्तो चुल्ललोहितं आह—दिट्ठो ते तात ! मुनिकोति ? दिट्ठं मे भातिक ! मुनिकस्स भोजनं [१७३] फलन्ति । एतस्स भत्ततो सतगुणेन सहस्सगुणेन अम्हाकं तिणपलालभुसमेव उत्तमञ्च अनवज्जञ्च दीघायुलक्खणञ्चाति ।

सत्या एवं खो त्वं भिक्खु पुब्बेपि इमं कुमारिकं निस्साय जीवितक्खयम्पत्वा महाजनस्स उत्तरिभंगिकभावं गतोति इमं धम्मदेसनं आहरित्वा सच्चानि पकासेसि । सच्चपरियोसाने उक्कण्ठितभिक्खु सोतापत्ति-फले पतिट्ठासि । सत्यापि अनुसन्धि घटेत्वा जातकं समोधानेसि । तदा मुनिकसूकरो उक्कण्ठितभिक्खु अहोसि । थुल्लकुमारिका एसा एव, चुल्ललोहितो आनन्दो, महालोहितो पन अहमेवाति ।

मुनिकजातकं

कुरुङ्गवागो ततियो त्रिद्वितो

४. कुलावकवग्गवण्णना

१. कुलावकजातकं

कुलावकाति इदं सत्था जेतवने विहरन्तो अपरिस्सावेत्वा पानीयं पीतं भिक्खुं आरब्ध कथेसि ।

पच्चपन्नवत्थु

सावत्थितो किर द्वे सहायका दहरभिक्खू जनपदं गन्त्वा एकस्मिं फासुकट्ठाने यथाज्जासयं वसित्वा सम्मासम्बुद्धं पस्सिस्सामाति पुन ततो निक्खमित्वा जेतवनाभिमुखा पायिसु । एकस्स हत्थं परिस्सावणं अत्थि एकस्स नत्थि । द्वेपि एकतो पानीयं परिस्सावेत्वा पिबन्ति । ते एकदिवसं विवादं अकंसु । परिस्सावनसामिको इतरस्स परिस्सावनं अदत्त्वा सयमेव पानीयं परिस्सावेत्वा पिबि । इतरो पन परिस्सावनं अलभित्वा पिपासं सन्वारेतुं असक्कोन्तो अपरिस्सावेत्वा पानीयं पिबि । ते उभोपि अनुपुब्बेन जेतवनं आगन्त्वा सत्थारं वन्दित्वा निसीदिसु । सत्था सम्मोदनीयं कथं कत्वा—कुतो आगतत्थाति पुच्छि ।

भन्ते ! मयं कोसलजनपदे एकस्मिं गामके वसित्वा ततो निक्खमित्वा तुम्हाकं दस्सनत्थाय आगताति ।

कच्चि पन वो समग्गा आगतत्थाति ?

अपरिस्सावनको आह—अयं भन्ते अन्तरामग्गे मया सद्धिं विवादं कत्वा परिस्सावनं नादासीति ।

इतरो आह—अयं भन्ते ! अपरिस्सावेत्ताव जानं सप्पाणकं उदकं पिवीति ।

सच्चं किर त्वं भिक्खु ! जानं सप्पाणकं उदकं पिवीति ?

आम भन्ते ! अपरिस्सावितं उदकं पीतं भयाति ।

सत्था भिक्खू ! पुब्बे पण्डिता देवनगरे रज्जं कारेन्ता युद्धपराजिता समुद्दिप्पेन पलायन्ता इस्सरियं निस्साय पाणवधं न करिस्सामाति ताव महन्तं यसं परिच्चजित्वा सुपण्णपोतकानं जीवितं दत्त्वा रथं निवत्तयिभूति वत्ता अतीतं आहरि—

अतीतवत्थु

अतीते मगधरट्ठे राजगहे एको मगधराजा रज्जं कारेसि । तदा बोधिसत्तो यथा एतरहि सक्को पुरिमे अत्तभावे मगधरट्ठे मचलगामके निव्वत्ति । एवं तस्मिं येव मचलगामके [१७४] महाकुलस्स पुत्तो हुत्वा निव्वत्ति । नामगहण-दिवसे चस्स मघकुमारोत्वेव नामं अकंसु । सो वयप्पत्तो मघमाणवोति पञ्चायित्थ । अथस्स मातापितरो समानजा-तिया कुल्लो दारिकं आनयिसु । सो पुत्तधीताहि वड्ढमानो दानपति अहोमि । पच्च सीलानि रक्खति । तस्मिञ्च गामे तिस्रेव कुलानि होन्ति । ते च तिस्रं कुला मनुस्सा एकदिवसं गाममज्जे ठत्वा गामकम्मं करोन्ति । बोधिसत्तो ठितट्ठाने पादेहि पंसुं विवूहित्वा तं पदेसं रमणीयं कत्वा अट्ठासि । अथञ्चो एको आगन्त्वा तस्मिं ठाने ठितो । बोधिसत्तो अपरं ठानं रमणीयं कत्वा अट्ठासि । सत्थपि अञ्चो ठितो । बोधिसत्तो अपरम्पि अपरम्पीति सञ्जे-सम्पि ठितट्ठानं रमणीयं कत्वा अपरेन समयेन तस्मिं ठाने मण्डपं कारेसि । मण्डपम्पि अपनेत्वा सालं कारेसि । तत्थ फलकासनानि सन्थरित्वा पानीयचाट्ठि ठपेसि । अपरेन समयेन तेपि तिस्रं जना बोधिसत्तेन समानच्छन्दा अहेसु । ते बोधिसत्तो पच्चसु सीलेसु पतिट्ठापेत्वा ततो पट्ठाय तेहि सद्धिं पुञ्जानि करोन्तो विचरति । तेपि

तेनेव सद्धिं पुञ्जानि करोन्ता कालस्सेव वुट्ठाय वासिफरसुमूसलहत्था चतुमहापथादिषु मूसलेन पासाणे उव्वत्तेत्वा पवट्ठेन्ति । यानानं अक्खपटिघातरुक्खे हरन्ति । विसमं समं करोन्ति । सेतुं अत्थरन्ति । पोक्खरणियो खणन्ति । सालं करोन्ति । दानानि देन्ति । सीलानि रक्खन्ति । एवं येभ्य्येन सकलगामवासिनो बोधिसत्तस्स ओवादे ठत्वा सीलानि रक्खिषु ।

अथ नेसं गामभोजको चिन्तेसि—अहं पुंवे एतेसु सुरं पिवन्तेसु पाणातिपातादीनि करोन्तेसु चाटिका-
पणादिवसेन चैव दण्डबलिवसेन च धनं लभामि, इदानि पन मघो माणवो सीलं रक्खापेसीति, तेसं पाणातिपाता-
दीनि कातुं न देति । इदानि पन नो पञ्च सीलानि रक्खापेस्सतीति कुट्ठो राजानं उपसंकमित्वा—देव बहू चोरा
गामघातादीनि करोन्ता विचरन्तीति आह ।

राजा तस्स वचनं सुत्वा—गच्छ ते आनेहीति आह ।

सो गत्वा सव्वेपि ते वन्धित्वा आनेत्वा आनीता आनीता देव ! चोराति रञ्जो आरोचेसि ।

राजा तेसं कम्मं असोवेत्ताव हत्थिना ते मद्दापेथाति आह ।

ततो सव्वेपि ते राजंगणे निपज्जापेत्वा हत्थि आनयिषु । बोधिसत्तो तेसं ओवादं अदासि तुम्हे सीलानि
आवज्जेय पेसुञ्जकारके च रञ्जे च हत्थिम्हि च अत्तनो सरीरे च एकसदिसमेव मेत्तं भावेथाति । ते तथा अकंसु ।

अथ तेसं मद्दनत्थाय हत्थि उपनेसुं । सो उपनीयमानोपि न उपगच्छति, महाविरवं विरवित्वा
पलायति । अथ अञ्जामञ्जं हत्थि आनयिषु । तेपि तथेव पलायिषु ।

राजा—एतेसं हत्थे किञ्चि ओसधं भविस्सतीति चिन्तेत्वा विचिनथाति आह ।

विचिनन्ता अदिस्वा नत्थि देवाति आहंसु ।

तेन हि किञ्चि मन्तं परिवत्तेस्सन्ति [१७५] पुच्छथ ते अत्थि वो परिवत्तनामन्तोति ।

राजपुरिसा पुच्छिषु ।

बोधिसत्तो अत्थीति आह ।

राजपुरिसा अत्थि किर देवाति आरोचयिषु ।

राजा सव्वेपि ते पक्कोसापेत्वा तुम्हाकं जाननमन्तं कथेथाति आह ।

बोधिसत्तो अबोच—देव ! अञ्जो अम्हाकं मन्तो नाम नत्थि, अम्हे पन तिसमत्ता जना पाणं न हनाम,
अदिन्नं नादियाम, मिच्छा न चराम, मुखावादं न भणाम, मज्जं न पिवाम, मेत्तं भावेम, दानं देम, मग्गं समं करोम,
पोक्खरणियो खणाम, सालं करोम । अयं अम्हाकं मन्तो च परित्तञ्च वड्ढि चाति ।

राजा तेसं पसन्नो पेसुञ्जकारकस्स सव्वं गेहे विभन्नं तञ्च तेसञ्जेव दासं कत्वा अदासि । तं हत्थिञ्च
तेसञ्जेव अदासि । ते ततो पट्ठाय यथारुचिया पुञ्जानि करोन्ता चतुमहापथे महन्तं सालं कारेस्सामाति वड्ढकिं
पक्कोसापेत्वा सालं पट्ठपेसुं । मातुगामेसु पन विगतच्छन्दताय तस्सा सालाय मातुगामानं पत्तिं नादंसु । तेन च
समयेन बोधिसत्तस्स गेहे सुधम्मा सुचित्ता सुनन्दा सुजाताति चतस्सो इत्थियो होन्ति । तासु सुधम्मा वड्ढकिना सद्धिं
एकतो हुत्वा भातिक ! इमिस्सा सालाय मं जेट्ठिकं करोहीति वत्वा लञ्चं अदासि । सो साधूति सम्पटिच्छित्वा
पठममेव कण्णिकरुक्खं सुक्खापेत्वा तच्छेत्वा विज्झित्वा कण्णिकं निट्ठापेत्वा वत्थेन पळिवेठेत्वा ठपेसि । अथ
सालं निट्ठापेत्वा कण्णिकारोपनकाले—अहो अय्या ! एकं न सरिम्हाति आह ।

किं नाम होति ?

कण्णिकं लद्धं वट्ठतीति ।

होतु आहरिस्सामाति ।

इदानि छिन्नरुक्खेन कातुं न सक्का, पुंवे येव छिन्दित्वा तच्छेत्वा विज्झित्वा ठपितकण्णिकं लद्धं
वट्ठतीति ।

इदानीं किं कातव्यन्ति ?

सचे कस्सचिं गेहे निट्ठापेत्वा ठपितविव्कायिककणिका अत्थि सा परियेसितव्वाति ।

ते परियेसन्ता मुधम्माय गेहे दिस्वा मूलेन न लभिसु । सचे मं सालायं पत्तिकं करोथ दस्सामीति वुत्तं पन मयं मातुगामानं पत्तिं नादम्हाति आहंमु । अथ ने वट्ठकी आह-अय्या तुम्हे किं कथेय ? ठपेत्वा ब्रह्मलोकं अञ्जं मातुगामरहितट्ठानं नाम नत्थि । गण्हथ कणिकं एवं सन्ते अम्हाकं कम्मं निट्ठं गमिस्सतीति । ते साधूति कणिकं गहेत्वा सालं निट्ठापेत्वा आसनफलकानि सन्थरित्वा पानीयचाटियो ठपेत्वा यागुभत्तं निर्वान्विसु । सालं पाकारेण परिक्विपित्वा द्वारं योजेत्वा अन्तोपाकारे वालुकं आकिरित्वा वहिपाकारे तालपन्ति रोपेसुं । सुचित्तापि तस्मिं ठाने उय्यानं कारेसि । पुप्फूपगफलूपगस्खो असुको नाम तस्मिं नत्थीति नाहोसि । सुनन्दापि तस्मिं येव ठाने पोक्खरणिं कारेसि पञ्चवण्णेहि पटुमेहि सञ्छन्नं रमणीयं । सुजाता किञ्चि न अकासि । बोविसत्तो मातुउपट्ठानं पितुउपट्ठानं कुलजेट्ठापचायिककम्मं सच्चवाचं अफरुसवाचं अपिसुणवाचं मच्छेरविनयन्ति इमानि सत्तवतपदानि पूरेत्वा-

“मातापेत्तिभरं जन्तुं कुल जेट्ठापचायिनं ।

सण्हं सखिलसम्भासं पेसुणेय्यप्पहायिनं ॥

मच्छेरविनये युत्तं सच्चं फोधाभिभुं नरं ।

तंचे देवा तावतिसा आहु सप्पुरिसो इती ॥”^१ ति ।

एवं पासंसियभावं आपज्जित्वा जीवितपरियोसाने तावतिसभवने सक्को देवराजा हुत्वा निव्वत्ति । तेपिस्स सहाया तत्येव निव्वत्तिसु । तस्मिं काले तावतिसभवने असुरा पटिवसन्ति । सक्को देवराजा किं नो साधारणेन रज्जंजाति असुरे दिव्वपानं पायेत्वा मत्ते समाने पादेसु गाहापेत्वा सिनेरुपाते खिपापेसि । ते असुरभवनमेव सम्पापुणिसु । असुरभवनं नाम सिनेरुस्स हेट्ठिमतले तावतिसदेवलोकप्पमाणमेव । तत्य देवानं पारिच्छत्तको विय चित्तपाटली नाम कप्पट्ठियस्खो होति । ते चित्तपाटलिया पुप्फिताय जानन्ति नायं अम्हाकं देवलोको देवलोकस्मिं हि पटिच्छत्तको पुप्फतीति । अथ ते जरसक्को अम्हे मत्ते कत्वा महासमुद्दपिट्ठे खिपित्वा अम्हाकं देवनगरं गण्हि । ते मयं तेन सद्धि युज्जित्वा अम्हाकं देवनगरमेव गण्हिस्सामाति किपिल्लिका विय थम्भं सिनेरुं अनुसञ्चरमाना उट्ठहिंसु । सक्को असुरा किर उट्ठिताति सुत्वा समुद्दपिट्ठे येव अम्भुगन्त्वा युज्जमानो तेहि पराजितो दियड्ढयोजनसत्तिकेन वेजयन्तरथेन दक्खिणसमुद्दस्स मत्थकमत्थकेन पलायितुं आरद्धो । अथस्स रथो समुद्दपिट्ठेन वेगेन गच्छन्तो सिम्बलिवनं पक्खन्तो तस्स गमनमग्गे सिम्बलिवनं तालवनं^२ विय छिज्जित्वा छिज्जित्वा समुद्दपिट्ठे पतति । सुपण्णपोतका समुद्दपिट्ठे परिपतन्ता महारवं रविंसु । सक्को मातलिं पुच्छि-सम्म मातलि ! किं सद्दो नामेस अतिकरुणो रवो वत्ततीति ? देव ! तुम्हाकं रथवेगविचुण्णिते सिम्बलिवने पतन्ते सुपण्णपोतका मरणभयतज्जिता एकविरवं विरवन्तीति । महासत्तो सम्म मातलि ! मा अम्हे निस्साय एते किल-मन्तु न मयं इस्सरियं निस्साय पाणवघकम्मं करोम । एतेसं पन अत्थाय मयं जीवितं परिच्चजित्वा असुरानं दस्साम निवत्तयेतं रथन्ति वत्वा इमं गाथमाह-

कुलावका मातलि ! सिम्बलिस्मिं ईसामुखेन परिवज्जयस्सु ।

कामं चजाम असुरेसु पाणं मायिमे दिजा विकुलावा अहेसुन्ति ॥

तत्य कुलावकाति सुपण्णपोतका । मातलीति सारथि आमन्तेसि । सिम्बलिस्मिन्ति पस्स एते सिम्बलिरुक्खे ओलम्बन्ता ठिताति दस्सेति । ईसामुखेन परिवज्जयस्सुति एते एतस्स रथस्स[१७७] ईसामुखेन यथा न हञ्जन्ति एवं ते परिवज्जयस्सु । कामं चजाम असुरेसु पाणन्ति यदि अम्हेसु असुरानं पाणं चजन्तेसु एतेसं सोत्थि होति कामं

चजाम एकंसेनेव मयं असुरेसु अम्हाकं पाणं चजाम । मायिमे दिजा विकुलावा अहेसुन्ति इमे पन दिजा इमे पन गरुल-
पोतका विद्धस्तविचुण्णितकुलावकताय विकुलावा मा अहेसुं, मा अम्हाकं दुक्खं एतेसं उपरि खिप निवत्तय निवत्तय
रथन्ति । मातलिसंगाहको तस्स वचनं सुत्वा रथं निवत्तत्वा अञ्जेन मग्गेन देवलोकाभिमुखं अकासि । असुरा पन
तं निवत्तयमानमेव दिस्वा अद्धा अञ्जेहिपि चक्कवाळेहि सक्का आगच्छन्ति, बलं लभित्वा रथो निवत्तो भविस्स-
तीति मरणभयभीता पलायित्वा असुरभवनमेव पविसिंसु । सक्कोपि देवनगरं पविसित्वा द्वीसु देवलोकेसु देवगणेन
परिवृतो नगरमज्झे अट्ठासि । तस्मिं खणे पठविं भिन्दित्वा योजनसहस्सुब्बेधो वेजयन्तपासादो उट्ठहि । विजयन्ते
उट्ठितत्ता वेजयन्तो त्वेव नामं अकंसु । अथ सक्को पुन असुरानं अनागमनत्थाय पञ्चसु ठानेसु आरक्खं ठपेसि ।
यं सन्वाय वुत्तं-

“अन्तरा द्विन्नं अयुज्झपुरानं पञ्चविधा ठपिता अभिरक्खा ।

उरगो करोति पयस्स च हारी मदनयुत्ता चतुरो च महन्ता ॥” ति ।

द्वे नगरानिपि युद्धेन गहेतुं असक्कुण्येयताय अयुज्झपुरानि नाम जातानि, देवनगरञ्च असुरनगरञ्च । यदा
हि असुरा बलवन्ता होन्ति अथ देवेहि पलायित्वा देवनगरं पविसित्वा द्वारे पिहिते असुरानं सतसहस्सम्पि किञ्चि
कातुं न सक्कोति । यदा देवा बलवन्ता होन्ति अथ असुरेहि पलायित्वा असुरनगरस्स द्वारे पिहिते सक्कानं सत-
सहस्सम्पि किञ्चि कातुं न सक्कोति । इति इमानि द्वे नगरानि अयुज्झपुरानि नाम । तेसं अन्तरा एतेसु उरगादिसु
पञ्चसु ठानेसु सक्केन रक्खा ठपिता ।

तत्थ उरगसद्देन नागा गंहिता । ते उरगा उदके बलवन्ता होन्ति । तस्मा सिनेरुस्स पठमालिन्दे तेसं
आरक्खा । करोति सद्देन सुपण्णा गहिता तेसं किर करोटि नाम पानभोजनं तेन तै नामं लभिसुं । दुतियालिन्दे
तेसं आरक्खा । पयस्सहारिसद्देन कुम्भण्डा गहिता दानवरक्खसा किरेते । ततियालिन्दे तेसं आरक्खा । मदन-
युतसद्देन यक्खा गहिता । विसमचारिनो किर ते युद्धसोण्डा चतुत्थालिन्दे तेसं आरक्खा । चतुरो च महन्ताति
चत्तारो महाराजानो वुत्ता पञ्चमालिन्दे तेसं आरक्खा । तस्मा यदि असुरा कुपिता आविलचित्ता देवपूरं उपयन्तिं
पञ्चविधेसु युद्धेसु यं गिरिनो पठमं परिभण्डं तं उरगा पट्टिवाहिय तिट्ठन्ति । एवं सेसेसु सेसा । [१७८]

इमेसु पन पञ्चसु ठानेसु आरक्खं ठपेत्वा सक्के^३ देवानमिन्दे दिव्वसम्पत्तिं अनुभवमाने सुधम्मा
चवित्वा तस्सेव पादपरिचारिका हुत्वा निव्वत्ति । कण्णिकाय दिन्ननिस्सन्देन चस्सा पञ्चयोजनसत्तिका
सुवम्मा नाम देवमणिसभा उदपादि यत्थ दिव्वसेतच्छत्तस्स हेट्ठा योजनप्पमाणे कञ्चनपल्लंके निसिन्नो
सक्को देवानमिन्दो देवमनुस्सानं कत्तव्वकिच्चानि करोति । सुचित्तापि चवित्वा तस्सेव पादपरिचारिका हुत्वा
निव्वत्ति । उय्यानस्स करणनिस्सन्देन चस्सा चित्तलतावनं नाम उय्यानं उदपादि । सुनन्दापि चवित्वा तस्सेव पाद-
परिचारिका हुत्वा निव्वत्ति । पोक्खरणिनिस्सन्देन चस्सा नन्दा नाम पोक्खरणी उदपादि ।

सुजाता पन कुसलकम्मस्स अकतत्ता एक्किम अरञ्जे कन्दराय वकसकुणिका हुत्वा निव्वत्ता ।
सक्को मुजाता न पञ्जायति, कत्थ नुखो निव्वत्ता ति आवज्जेन्तो दिस्वा तत्थ गत्त्वा तं आदाय देवलोकं गत्त्वा
तस्सा रमणीयं देवनगरं सुवम्मादेवसभं चित्तलतावनं नन्दापोक्खरणिञ्च दस्सेत्वा एता कुसलं कत्वा मय्हं पाद-
परिचारिका हुत्वा निव्वत्ता त्वं पन कुसलं अकत्वा तिरच्छानयोनियं निव्वत्ता इतो पट्ठाय सीलं रक्खाहीति तं
ओवदित्वा पञ्चसु सीलेसु पतिट्ठापेत्वा तत्थेव नेत्वा विस्सज्जेसि । सापि ततो पट्ठाय सीलं रक्खति । सक्को
कतिपाह्वयेन सक्का नुखो सीलं रक्खितुन्ति गत्त्वा मच्छरूपेन उत्तानो हुत्वा पुरतो निपज्जि । सा मतमच्छकोति
सज्जाय सीसे अग्गहेसि । मच्छो नंगुट्ठं चालेसि । अथ नं जीवति मज्जेति विस्सज्जेसि । सक्को साधु साधु सक्खि-
स्ससि सीलं रक्खितुन्ति देवलोकां अगमासि । सा ततो चुता वाराणसियं कुम्भकारगेहे निव्वत्ति । सक्को कहन्नुखो

निव्वत्ताति तत्थ निव्वत्तभावं अत्वा सुवण्णएलालुकानं यानकं पूरेत्वा मज्झे गामस्स महल्लकवेसेन निसीदित्वा एलालुकानि गण्हयाति एलालुकानि गण्हयाति उग्घोसेसि । मनुस्सा आगन्त्वा देहि ताताति आहंसु । अहं सीलं रक्खकानं देमि, तुम्हे सीलं रक्खथाति ? मयं सीलं नाम न जानाम मूलेन देहीति । न मय्हं मूलेन अत्यो । सीलं रक्खकानञ्जेवाहं दम्मीति । मनुस्सा को चायं ? एलालुकोति पक्कमिं सु । सुजाता तं पवत्ति सुत्वा मय्हं आनीतं भविस्सतीति गन्त्वा देहि ताताति आह । सीलं रक्खसि अम्माति ? आम रक्खामीति । इदं मया तुय्हमेव अत्थाय आभतन्ति सद्धि यानकेन गेहद्वारे ठपेत्वा पक्कामि । सापि यावतायुक् सीलं रक्खित्वा ततो चुता वेपचित्तिस्स असुरिन्दस्स धीता हुत्वा निव्वत्ति सीलानिसंसेन अभिहपा अहोसि । सो तस्सा वयप्पत्त[१७१] काले मय्हं धीता अत्तनो चित्तरुचितं सामिकं गण्हतूति असुरे सन्निपातेसि । सक्को कहन्नुखो सा निव्वत्ताति ओलोकेन्तो तत्थ निव्वत्तभावं अत्वा सुजाता चित्तरुचितं गण्हन्ती मं गण्हिस्सतीति असुरवण्णं मापेत्वा तत्थ अगमासि । सुजातं अलंकरित्वा सन्निपातट्ठानं आनेत्वा चित्तरुचितं सामिकं गण्हाति आहंसु । सा ओलोकेन्ती सक्कं दिस्वा पुव्वेपि सिनेहवसेन अयं मे सामिकोति अगगहेसि । सो तं देवनगरं आनेत्वा अड्ढतियानं नाटिकाकोटीनं जेट्ठकं कत्वा यावतायुक् टत्वा यथाकम्मं गतो ।

सत्था इमं धम्मदेसनं आहरित्वा एवं भिक्खवे पुव्वे पण्डिता देवरज्जं कारयमाना अत्तनो जीवितं परिच्चजन्तापि पाणातिपातं न करिंसु । त्वं नाम एवहपे निय्यानिकसासने पव्वजित्वा अपरिस्सावितं सप्पाणकं उदकं पिबिस्ससीति तं भिक्खुं गरहित्वा अनुसन्वि घटेत्वा जातकं समोधानेसि । तदा मातलिसंगाहको आनन्दो अहोसि, सक्को पन अहमेवाति ।

कुलावकजातकं

२. नचजातकं

रुदं मनुञ्जन्ति इदं सत्या जेतवने विहरन्तो एकं बहुभण्डिकं भिक्षुं आरब्ध कथेसि ।

पच्चपन्नवत्यु

वत्यु हेठ्ठा देवधम्मजातके वुत्तसदिसमेव । सत्या तं भिक्षुं सच्चं किर त्वं भिक्षु ! बहुभण्डोति पुच्छि । आम भन्तेति । किं कारणा त्वं भिक्षु ! बहुभण्डो जातोति ?

सो एत्तकं सुत्ताव कुद्धो निवासनपारुपनं छड्ढेत्वा इमिनादानि नीहारेन विचरामीति सत्यु पुरतो नग्गो अट्ठासि । मनुस्सा धिधीति आहंसु । सो ततो पलायित्वा हीनायावत्तो । भिक्षू धम्मसभायं सन्निसिन्ना सत्यु नाम पुरतो एवरूपं करिस्सतीति तस्स अगुणकथं कथेसुं ।

सत्या आगन्त्वा— काय नुत्य भिक्षवे ! एतरहि कथाय सन्निसिन्नाति पुच्छि ।

भन्ते ! सो हि नाम भिक्षु तुम्हाकं पुरतो चतुपरिसमज्जे हिरोत्तप्यं पहाय गामदारको विय नग्गो ठत्वा मनुस्सेहि जिगुच्छियमानो हीनायावत्तित्वा सासना परिहीनोति तस्स अगुणकथाय निसिन्नम्हाति ।

सत्या— न भिक्षवे ! इदानीव सो भिक्षु हिरोत्तप्पाभावेन रतनसासना परिहीनो, पुब्बेपि इत्थिरतन-पटिलाभतोपि परिहीनो येवाति वत्वा अतीतं आहरि—

अतीतवत्यु

अतीते पठमकप्पे चतुप्पदा सीहं राजानं अकंसु, मच्छा आनन्दमच्छं, सकुणा सुवण्णहंसं । तस्स पन सुव-ण्णहंसराजस्स धीता हंसपोतिका अभिरूपा अहोसि । सो तस्सा वरं अदासि । [१८०] सा अत्तनो चित्तरुचितं सामिकं वारेसि । हंसराजा तस्सा वरं दत्वा हिमवन्ते सव्वसकुणे सन्निपातापेसि । नानप्यकारा हंसमोरादयो सकुणगणा समा-गन्त्वा एकस्मि महन्ते पासाणतले सन्निपत्तिं सु । हंसराजा अत्तनो चित्तरुचितं सामिकं आगन्त्वा गण्हतूति धीतरं पक्कोसापेसि । सा सकुणसंधं ओलोकेन्ती मणिवण्णगीत्रं चित्रपेखुणं मोरं दिस्वा अयं मे सामिको होत्ति आरोचेसि । सकुणसंधा मोरं उपसंकमित्वा आहंसु—सग्ग मोर ! अयं राजधीता एत्तकानं सकुणानं मज्जे सामिकं रोचेन्ती तयि रुचि उप्पादेसीति । मोरो अज्जापि ताव मे बलं न पस्ससीति^१ अतितुट्ठिया हिरोत्तप्यं भिन्दित्वा ताव महतो सकुणसंधस्स मज्जे पक्खे पसारेत्वा नच्चितुं आरभि । नच्चन्तो अप्पदिच्छन्नो अहोसि । सुवण्णहंसराजा लज्जितो इमस्स नेव अज्जत्तसमुट्ठाना हिरि अत्थि न बहिट्ठासमुट्ठानं ओत्तप्यं । नास्स भिन्नहिरोत्तप्पस्स मम धीतरं दस्सामीति सकुणसंधमज्जे इमं गाथमाह—

रुदं मनुञ्जं रुचिरा च पिट्ठी वेळुरियवण्णूपनिभा^२ च गीवा ।

व्याममत्तानि च पेक्खुणानि नच्चेन ते धीतरं नो ददामीति ॥

तत्य रुदं मनुञ्जन्ति तकारस्स दकारो कतो । रुदं मनापं वस्सितसद्दो मधुरोति अत्थो । रुचिरा च पिट्ठीति पिट्ठीपि ते चिन्ना चेव स्ोभना च । वेळुरियवण्णूपनिभाति वेळुरियमणिवण्णसदिसा । व्याममत्तानीति एकव्यामप्यमाणानि । पेक्खुणानीति पिज्जानि । नच्चेन ते धीतरं नो ददामीति हिरोत्तप्यं भिन्दित्वा नच्चितभा-वेनेव ते एवरूपस्स निल्लज्जस्स धीतरं नो ददामीति वत्वा हंसराजा तस्मि येव परिसमज्जे अत्तनो भागिनेय्य-हंसपोतकस्स धीतरं अदासि । मोरो हंसपोतिकं अलभित्वा लज्जित्वा ततोव उड्ढेत्वा^३ पलायि । हंसराजापि अत्तनो वसनट्ठानमेव गतो ।

सत्या न भिक्षवे ! इदानीवेस हिरोत्तप्यं भिन्दित्वा रतनसासना परिहीनो पुब्बे इत्थिरतनपटिलाभतोपि परिहीनोयेवाति इमं धम्मदेसनं आहरित्वा अनुसन्धि घटेत्वा जातकं समोधानेसि । तदा मोरो बहुभण्डिको भिक्षु अहोसि । हंसराजा पन अहमेवाति ।

नचजातकं [१८१]

३. सम्मोदमानजातकं

सम्मोदमानाति इदं सत्या कपिलवत्युं उपनिस्साय निग्रोधारामे विहरन्तो जातककलहं^१ आरब्ध कथेसि । सो कुणालजातके आविभवस्सति । तदा पन सत्या जातके आमन्तेत्वा महाराजानो जातकानं अञ्ज-मञ्जं विग्गहो नाम न युत्तो तिरच्छानगतापि हि पुब्बे समग्गकाले पञ्चामित्ते अभिभवित्वा सोत्थिम्पत्ता यदा विवादमापन्ना तदा महाविनासं पत्ताति वत्वा जातिराजकुलेहि याचितो अतीतं आहरि-

अतीतवत्यु

अतीते वाराणसियं ब्रह्मदत्ते रज्जं कारेन्ते बोधिसत्तो वट्टकयोनिनं निव्वत्तित्वा अनेकवट्टकसह-स्सपरिवारो अरञ्जे वसति । तदा एको वट्टकलुद्धको तेसं वसनट्ठानं गन्त्वा वट्टकवस्सितं कत्वा तेसं सन्नि-पतितभावं अत्वा तेसं उपरि जालं खिपित्वा परियन्तेसु मद्दन्तो सब्बे एकतो कत्वा पच्छिं पूरेत्वा घरं गन्त्वा ते विविकणित्वा तेन मूलेन जीविकं कप्पेति ।

अथेकदिवसं बोधिसत्तो ते वट्टके आह- अयं साकुणिको अम्हाकं जातके विनासं पापेति अहं एकं उपायं जानामि येनेस अम्हे गण्हितुं न सक्खिस्सति । इतोदानि पट्ठाय एतेन अम्हाकं उपरि जाले खित्तमत्ते एकेका एकेकस्मिं जालक्खिके सीसं ठपेत्वा जालं उक्खिपित्वा इच्छितट्ठानं हरित्वा एकस्मिं कण्टकगुम्बे पक्खिपथ । एवं सन्ते हेट्ठा तेन तेन ठानेन पलायिस्सामाति ।

ते सब्बे साधूति पटिसुणिंसु ।

दुतियदिवसे उपरि जाले^२ खित्ते बोधिसत्तेन वृत्तनयेनेव जालं उक्खिपित्वा एकस्मिं कण्टकगुम्बे खिपित्वा सयं हेट्ठाभागेन ततो ततो पलायिंसु । साकुणिकस्स गम्बतो जालं मोचेन्तस्सेव विकालो जातो । सो तुच्छहत्योव अगमासि । पुनदिवसतो पट्ठायापि ते वट्टका तथेव करोन्ति । सोपि याव सुरियस्सत्थंगमना जालमेव मोचेन्तो किञ्चि अलभित्वा तुच्छहत्योव गेहं गच्छति ।

अथस्स भरिया कुञ्जित्वा त्वं दिवसे दिवसे तुच्छहत्यो आगच्छसि, अञ्जम्पि ते वहि पोसितव्वट्ठानं अत्थि मञ्जेति आह ।

साकुणिको- भद्दे ! मम अञ्जं पोसितव्वट्ठानं नत्थि । अपि च खो पन ते वट्टका समग्गा हुत्वा विचरन्ति, मया खित्तमत्तं जालं आदाय कण्टकगुम्बे खिपित्वा गच्छन्ति । नखो पनेते सब्बकालमेव सम्मोदमाना विहरिस्सन्ति । त्वं मा चिन्तयि । यदा ते विवादमापज्जिस्सन्ति तदा ते सब्बेव आदाय तव मुखं हासयमानो आगच्छिस्सामीति वत्वा भरियाय इमं गाथमाह-

सम्मोदमाना गच्छन्ति जालमादाय पक्खिनो ।

यदा ते विवदिस्सन्ति तदा एहिन्ति मे वसन्ति ॥

तत्थ यदा ते विवदिस्सन्तीति यस्मिं काले ते वट्टका नाना लद्धिका नानागाहा हुत्वा विवदिस्सन्ति कलहं करिस्सन्तीति अत्थो । तदा एहिन्ति मे वसन्ति तस्मिं काले सब्बेपि ते मम वस आगच्छिस्सन्ति । अथाहं त गहेत्वा तव मुखं हासयन्तो आगच्छिस्सामीति भरियं समस्सासेसि ।

कतिपाहस्सेव पन अच्चयेन एको वट्टको गोचरभूमि ओतरन्तो असल्लक्खेत्वा अञ्जस्स सीसं अवकमि ।

तरो को मं सीसे अक्कमीति कुज्झि । अहं असल्लेक्खेत्वा अक्कमि, मा कुज्झति वुत्तेपि च कुज्झयेव । ते पुनप्पुनं कथेन्ता त्वमेव मञ्जे जालं उक्खिपसीति अञ्जमञ्जं विवादं करिं सु । ते सु विवदन्ते सु बोधिसत्तो चिन्तेसि-विवादके सोत्थिभावो नाम नत्थि, इदानीं ते जालं न उक्खिपिस्सन्ति, ततो महन्तं विनासं पाप्पुणिस्सन्ति, साकुणिको ओकासं लभिस्सति, मया इमस्मि ठाने न सक्का वसितुन्ति । सो अत्तनो परिसं आदाय अञ्जत्थ गतो ।

साकुणिकोपि खो कतिपाहच्चयेन आगन्त्वा वट्टकवस्सितं वस्सित्वा तेसं सन्निपतितानं उपरि जालं उक्खिपि । अथेको वट्टको-तुय्हं किर जालं उक्खिपन्तस्सेव मत्थके लोमानि पतितानि इदानि उक्खिपाति आह ।

अपरो तुय्हं किर जालं उक्खिपन्तस्सेव द्वीसु पक्खेसु पत्तानि पतितानि इदानि उक्खिपाति आह ।

इति तेसं त्वं उक्खिप त्वं उक्खिपाति वदन्तानञ्जेव साकुणिको जालं संखिपित्वा सव्वेव ते एकतो कत्वा पच्छि पूरेत्वा भरियं हासयमानो गेहं अगमासि ।

सत्था एवं महाराजा ! आतकानं कलहो नाम न युत्तो, कलहो हि विनासमूलमेव होतीति इमं घम्मदेसनं आहरित्वा अनुसन्धि घटेत्वा जातकं समोधानेसि । तदा अपण्डितवट्टको देवदत्तो अहोसि । पण्डित-वट्टको पन अहमेवाति । ५

सम्मोदमानजातकं

४. मच्छजातकं

न मं सीतं न मं उण्हन्ति इदं सत्था जेतवने विहरन्तो पुराणदुत्तियिकापलोभनं आरब्ध कथसि ।

पच्चुपन्नवत्थु

तदा हि सत्था तं भिक्खुं सच्चं किर त्वं भिक्खु ! उक्कण्ठितोति पुच्छि । सच्चं भगवाति । केनासि उक्कण्ठापितोति ? पुराणदुत्तियिका मे भन्ते ! मधुरहत्थरसा तं जहितुं न सक्कोमीति ।

अथ नं सत्था—भिक्खु ! एसा हि इत्थी तव अनत्थकारिका । पुब्बेपि त्वं एतं निस्साय मरणं पापुणन्तो मं आगम्म मरणा मुत्तोति वत्वा अतीतं आहरि—

अतीतवत्थु

अतीते वाराणसियं ब्रह्मदत्ते रज्जं कारेन्ते बोधिसत्तो तस्स पुरोहितो अहोसि । तदा केवट्टा नदियं जालं खिप्पिसु । अथेको महामच्छो रतिवसेन अत्तनो मच्छिया सद्धि कीळमानो आगच्छति । तस्स सा मच्छी पुरतो गच्छमाना जाल[१८३]गन्वं धायित्वा जालं परिहरमाना गता । सो पन कामगिद्धो लोलमच्छो जालकुच्छि-मेव पविट्ठो । केवट्टा तस्स जालं पविट्ठभावं अत्वा जालं उक्खिपित्वा मच्छं गहेत्वा अमारेत्वाव वालिकपिट्ठे खिपित्वा इमं अंगारेसु पचित्वा खादिस्सामाति अंगारे करोन्ति, सूलं तच्छेन्ति । मच्छो एतं अंगारतापनं वा सूलवेधनं वा अञ्जं वा पन दुक्खं न मं किलमेति । यं पन सा मच्छी अञ्जं सो नून रतिवसेन गतोति मयि दोमनस्स आपज्जति तदेव मं वाधतीति परिदेवमानो इमं गाथमाह—

न मं सीतं न मं उण्हं न मं जालस्मि वाधनं ।

यं च मं मञ्जते मच्छी अञ्जं सो रतिया गतोति ॥

तत्थ न मं सीतं न मं उण्हन्ति मच्छानं उदका नीहट्ठकाले सीतं होति, तस्मिम्पि गते उण्हं होति । उट्ठभयं सन्धाय न मं सीतं न मं उण्हं वाधतीति परिदेवति । यम्पि अंगारेसु पच्चनमूलकं दुक्खं भविस्सति तम्पि सन्धाय न मं उण्हन्ति परिदेवतेव । न मं जालस्मि वाधनन्ति यम्पि मे जालस्मि वाधनं अहोसि तम्पि मं न वाधेतीति परिदेवति । यं च मन्ति आदिसु अयं पिण्डत्थो—सा मच्छी मम जाले पतितस्स इमेहि केवट्ठेहि गहितभावं अजानन्ती मं अपस्समाना सो मच्छो इदानी अञ्जं मच्छि कामरतिया गतो भविस्सतीति चिन्तेति तं तस्सा दोमनस्सप्पत्ताय चिन्तनं मं वाधतीति वालिकापिट्ठे निपन्नो परिदेवति ।

तस्मिं समये पुरोहितो दासपरिसपरिवृतो नहानत्थाय नदीतीरं आगतो । सो पन सब्बरुतञ्जू होति । तेनस्म मच्छपरिदेवनं सुत्वा एतदहोसि—अयं मच्छो किलेसपरिदेवनं परिदेवति । एवं आतुरचित्तो खो पनेस मिय्यमानोपि निरयेयेव निव्वत्तिस्सति, अहमस्स अवस्सयो भविस्सामीति केवट्टानं सन्तिकं गत्वा—हम्भो ! तुम्हे अम्हाकं एकदिवसम्पि व्यञ्जनत्थाय मच्छं न देयाति आह ।

केवट्टा—किं वदेथ सामि ! तुम्हाकं रुच्चनकमच्छं गण्हित्वा गच्छथाति आहंसु ।

अम्हाकं अञ्जेन कम्मं नत्थि, इमञ्जेव देयाति ।

गण्हथ सामीति ।

बोधिसत्तो तं उभोहि हत्थेहि गहेत्वा नदीतीरे निसीदित्वा—अम्भो मच्छ ! सचे ताहं अज्ज न पस्से-य्यं जीवितकय्यं पापुण्य्यासि । इदानी इतो पट्ठाय मा किलेसवसिको अहोसीति ओवदित्वा उदके विस्सज्जेत्वा नगरं पाविनि ।

सत्था इमं धम्मदेशनं आहरित्वा सच्चानि पकायेसि । सच्चपरियोसाने उक्कण्ठितभिक्खु सोतापत्ति-पत्ते पत्तिट्ठासि । सत्थापि अनुसन्धि घट्टेत्वा जातकं समोधानेसि । तदा मच्छी पुराणदुत्तियिका अहोसि, मच्छो उक्कण्ठितभिक्खु, पुरोहितो अहमेव अहोसिन्ति ।

५. वट्टकजातकं

सन्ति पक्खाति इदं सत्था मगघेसु चारिकं चरमानो दावग्गिनिव्वापनं आरब्ध कथेसि ।

पच्चुपन्नवत्थु

एकस्मिं हि समये सत्था मगघेसु चारिकं चरमानो अञ्जतरस्मिं मगघगामके पिण्डाय चरित्वा पच्छाभत्तं पिण्डपातपटिक्कन्तो भिक्खुगणपरिवृतो मगं पटिपज्जि । तस्मिं समये महादावो उट्ठहि । पुरतो च पच्छतो च बहू भिक्खू दिस्सन्ति । सोपि खो अग्गि एकधूमो एकजालो हुत्वा अवत्थरमानो आगच्छतेव । तत्थेके पृथुज्जनभिक्खू मरणभयभीता पटंगि दस्साम, तेन दड्ढट्ठानं इतरो अग्गि न ओत्थरिस्सतीति अरणिमहितं नीहरित्वा अग्गि करोन्ति । अपरे आहंसु — आवुसो ! तुम्हे किं नाम करोथ ? गगनमञ्छे ठितं चन्दं पाचीन-लोकधातुतो उगगच्छन्तं सहस्सरंसिपतिमण्डितं सुरियमण्डलं वेलातीरे ठिता, समुद्धं सिनेहं निस्साय ठिता सिनेरु-ञ्च अपस्सन्ता विय सदेवके लोके अगगुगलं अत्तना सिद्धिं गच्छन्तमेव सम्भासम्बुद्धं अनोलोकेत्वा पटंगि देमाति वदथ, बुद्धवलं नाम न जानाथ ? एथ सत्थु सन्तिकं गमिस्सामाति । ते पुरतो च पच्छतो च गच्छन्ता सन्नेपि एकतो हुत्वा दसवलस्स सन्तिकं अगमंसु ।

सत्था महाभिक्खुसंघपरिवारो अञ्जतरस्मिं पदेसे अट्ठासि । दावग्गि अभिभवन्तो विय विरवन्तो आगच्छति । आगन्त्वा तथागतस्स ठितट्ठानं पत्वा तस्स पदेसस्स सभन्ता सोळसकरीसमत्तं ठानं पत्तो उदके ओपिलापिततिणुक्का विय निव्वायि । विनिव्वेधतो वृत्तिसकरीसमत्तट्ठानं अवत्थरितुं नासक्खि । भिक्खू सत्थु गुणकथं आरभिसु—अहो ! बुद्धानं गुणा^१ नाम अयं हि नाम अचेतनो अग्गि बुद्धानं ठितट्ठानं अवत्थरितुं न सक्कोति, उदके तिणुक्का विय निव्वायति । अहो ! बुद्धानं आनुभावो नामाति ।

सत्था तेसं कथं सुत्वा न भिक्खवे ! एतं एतरहि मय्हं वलं यं इमं भूमिप्पदेसं पत्वा एस अग्गि निव्वायति । इदं पन मय्हं पोरानकसच्चवलं । इमस्मिं हि पदेसे सकलम्पि इमं कैप्पं अग्गि न जलिस्सति कप्पट्ठियपाटि-हारियं नामेतन्ति आह ।

अथायस्मा आनन्दो सत्थु निसीदनत्थाय चतुग्गुणं संघाटिं पञ्जपेसि । निसीदि सत्था पल्लकं आभु जित्वा । भिक्खुसंघोपि तथागतं वन्दित्वा परिवारेत्वा निसीदि । अथ सत्था इदं ताव भन्ते ! अम्हाकं पाकटं अतीतं पटिच्छन्नं तं नो प्राकटं करोथाति भिक्खूहि आयाचितो अतीतं आहरि—

अतीतवत्थु

अतीते मगघरट्ठे तस्मियेव पदेसे महावोधिसत्तो वट्टकयोनियं पटिसन्धिं गहेत्वा मातुकुच्छितो जातो अण्डकोसं पदान्तेत्वा निक्खन्तकाले महाभण्डुकप्पमाणे^२ वट्टकपोतको अहोसि । अथ नं मातापितरो कुलावके निपज्जापेत्वा [१८५] मुखतुण्डकेन गोचरं आहरित्वा पोसेन्ति । तस्स पक्खे पसारेत्वा आकासेन गमनवलं वा पाद उक्खिपित्वा थले गमनवलं वा नत्थि । तञ्च पदेसं संवच्छरे संवच्छरे दावग्गि गण्हति । सो तस्मिम्पि समये महारवं रवन्तो तं पदेसं गण्हि । सकुणसंघा अत्तनो अत्तनो कुलावकेहि निक्खमित्वा मरणभयभीता विरवन्ता पलायन्ति । बोधिसत्तस्सापि मातापितरो मरणभयभीता बोधिसत्तं छड्डेत्वा पलायंसु । बोधिसत्तो कुलावके निपन्नको व गोवं उक्खिपित्वा अवत्थरित्वा आगच्छन्तं अग्गि दिस्वा चिन्तेसि— सचे मय्हं पक्खे पसारेत्वा आकासेन

गमनवलं भवेय्य उप्पत्तिवा अञ्जत्य गच्छेय्यं, सचे पादे उक्खिपित्वा गमनवलं भवेय्य पदवारेन अञ्जत्य गच्छेय्यं । मातापितरोपि खो मे मरणभयभीता मं एककं पहाय अत्तानं परित्तायन्ता पलाता । इदानीं मे अञ्जं पटिसरणं नत्थि अत्ताणोमिह असरणो, किन्नुखो अज्ज मया कातुं वट्ठतीति । अथस्स एतदहोसि— इमस्मिं लोके सीलगुणो नाम अत्थि, सच्चगुणो नाम अत्थि । अतीते पारमियो पूरेत्वा बोधितले निसीदित्वा अभिसम्बुद्धा सीलसमाधिप-
ञ्चाविमुत्तिविमुत्तिजाणदस्सनसम्पन्ना सच्चानुद्दयकारुञ्जखन्ति समन्नागता सव्वसत्तेसु च समप्पवत्तमेत्ताभावना सव्वञ्जुवुद्धो नाम अत्थि, तेहि च पटिविद्धा धम्मगुणा नाम अत्थि, मयि चापि एकं सच्चं अत्थि संविज्जमानो एको सभावधम्मो पञ्चायति तस्मा अतीते बुद्धे चेव तेहि पटिविद्धगुणे च आवज्जित्वा मयि विज्जमानं सच्च-
सभावधम्मं गहेत्वा सच्चकिरियं कत्वा अग्गि पटिक्कमापेत्वा अज्ज मया अत्तनो चेव सेससकुणानं च सोत्थिभावं कातुं वट्ठतीति । तेन वुत्तं—

“अत्थि लोके सीलगुणो सच्चं सोचेय्यनुद्दया ।

तेन सच्चेन काहामि सच्चकिरियमनुत्तरं ॥

आवज्जित्वा धम्मवलं सरित्वा पुव्वके जिने ।

सच्चवलमवस्साय सच्चकिरिय अकासह ॥” न्ति^१ ।

अयं बोधिसत्तो अतीते परिनिव्वुत्तानं बुद्धानं गुणे आवज्जित्वा अत्तनि विज्जमानं सच्चसभावं आरब्ध सच्चकिरियं करोन्तो इमं गायमाहु—

सन्ति पक्खा अपतना सन्ति पादा अवञ्चना ।

माता पिता च निक्खन्ता जातवेद ! पटिक्कमाति ॥

तस्य सन्ति पक्खा अपतनाति मय्हं पक्खा नाम अत्थि उपलब्धन्ति । नो च खो सक्का एतेहि उप्पत्तितुं आकासेन गन्तुन्ति अपतना । सन्ति पादा अवञ्चनान्ति पादापि मे अत्थि । तेहि पन मे वञ्चितुं पादचारगमनेन गन्तुं न सक्काति [१८६] अवञ्चना । मातापिता च निक्खन्ताति ये च मं अञ्जत्य नेय्युं तेषि मरणभयेन मातापितरो निक्खन्ता । जातवेदाति अग्गि आलपति । सो हि जातोव वेदियति पञ्चायति तस्मा जातवेदोति वुच्चति — पटिक्कमाति पटिगच्छ निवत्ताति जातवेदं आणापेति ।

इति महासत्तो सचे मय्हं पर्क्खानं अत्थिभावो ते च पसारेत्वा आकामे अपतनभावो च सच्चं पादानं अत्थिभावो चेव^२ उक्खिपित्वा अवञ्चनभावो मातापितुन्नं मं कुलावके येव छड्डेत्वा पलातभावो च सव्वो सभाव-
भूतो येव जातवेद ! एतेन सच्चेन त्वं इतो पटिक्कमाति । कुलावके निपन्नको व सच्चकिरियं अकासि । तस्स सह सच्चकिरियाय सोळसकरीसमत्ते ठाने जातवेदो पटिक्कमि पटिक्कमन्तो च पन ज्ञायमानो वने अञ्जं गतो उदके पन ओपिलापिता उक्का विथ तत्थेव निव्वायि । तेन वुत्तं—

“सह सच्चकते मय्हं महापज्जलितो सिखी ।

वज्जेसि सोळसकरीसानि उदकं पत्वा यथा सिखी ॥” ति^३ ।

तं पनेतं ठानं सकलेपि इमस्मिं कप्पे अग्गिना अनभिभवतीयत्ता कप्पट्ठियपाटिहारियं नाम जातं । एवं बोधिसत्तो सच्चकिरियं कत्वा जीवितपरियोसाने यथाकम्मं गतो ।

सत्या न भिक्खवे ! इमस्स वनस्स अग्गिना अनज्झोत्थरणं एत्तरहि मय्हं वलं पोराणं पनेतं वट्ठक-
पीनककाले मय्हमं व सच्चवलन्ति इमं धम्मदेसनं आहरित्वा सच्चानि पकासेसि । सच्चपरियोसाने केचि सोतापन्ना अहेसुं केचि सकदागामिनो, केचि अनागामिनो अहेसुं, केचि अरहत्तं पत्ताति । सत्यापि अनुसन्धि घटेत्वा जातकं समोधानेसि । तदा मातापितरो एत्तरहि मातापितरोव अहेसुं । वट्ठकराजा पन अहमेवाति ।

वट्ठकजातकं

६. सकुणजातकं

यं निस्सिताति इदं सत्था जेतवने विहरन्तो दड्ढपण्णसालं भिक्खुं आरब्भ कथेसि ।

पच्चुपन्नवत्थु

एको किर भिक्खु सत्थुसन्तिके कम्मट्ठानं गहेत्वा जेतवनतो निक्खम्म कोसलेसु एकं पच्चन्तगामं उपनिस्साय एकस्मिं अरञ्जरे सेनासने वसति । अथस्स पठममासे येव पण्णसाला डड्ढत्थ। सो पण्णसाला मे दड्ढा दुक्खं वसामीति मनुस्सानं आचक्खि । मनुस्सा इदानि नो खेतं परिसुक्खं केदारे पायेंत्वा करिस्साम एतस्मिं पायिते बीजं वपित्वा बीजे वपिते वतिकत्वा वतिया कताय निड्डायित्वा लायित्वा मद्दित्वाति एवं तं तं कम्मं अपदिसन्ता [१८७] येव तेमासं वीतिनामेसु । सो भिक्खु तेमासं अब्भोकासे दुक्खं वसन्तो कम्मट्ठानं वड्ढेत्वा विसेसं निव्वत्तेतुं नासक्खि । पवारत्त्वा पन सत्थु सन्तिकं गन्त्वा वन्दित्वा एकमन्ते निसीदि ।

सत्था तेन सद्धि पटिसन्थारं कत्वा— किं भिक्खु ! सुखेन वस्सं वुत्थोसि ? कम्मट्ठानं ते मत्थकं पत्तन्ति पुच्छि ।

सो तं पवुत्ति आचिक्खित्वा सेनासनसप्पायस्स मे अभावेन कम्मट्ठानं मत्थकं न पत्तन्ति आह ।

सत्था— पुव्वे भिक्खुः तिरच्छानगतापि अत्तनो सप्पायासप्पायं जानिंसु त्वं कस्मा न अञ्जासीति वत्वा अतीतं आहरि—

अतीतवत्थु

अतीते वाराणसियं ब्रह्मदत्ते रज्जं कारेन्ते बोधिसत्तो सकुणयोनिं निव्वत्तित्वा सकुणसंघपरिवुत्तो अरञ्जायतने साखाविटपसम्पन्नं महारुक्खं निस्साय वसति । अथेकदिवसं तस्स रुक्खस्स साखासु अञ्जमञ्जं घंसन्ति सु चुण्णं पतति धूमो उट्ठाति । तं दिस्वा बोधिसत्तो चिन्तेसि—इमा द्वे साखा एवं घंसमाना अग्निं विस्सज्जेस्सन्ति सो पतित्वा पुराणपण्णानि गण्हिस्सति । ततो पट्ठाय इमम्पि रुक्खं आपेस्सति । न सक्का इध अम्हेहि वसितुं । इतो पलायित्वा अञ्जत्थ गन्तुं वट्ठीति । सो सकुणसंघस्स इमं गाथमाह—

यं निस्सिता जगतिरुहं विहंगमा स्वायं अग्निं पमुञ्चति ।

दिसा भजथ वक्कंगा ! जातं सरणतो भयन्ति ॥

तत्थ जगतिरुहन्ति जगती वुच्चति पठवी । तत्थ जातरुक्खो जगतिरुहोति वुच्चति । विहंगमाति विहं वुच्चति आकासं तत्थ गमनतो पक्खी विहंगमाति वुच्चन्ति । दिसा भजथाति इमं रुक्खं मुञ्चित्वा अञ्जतो पलायन्ता चतस्सो दिसा भजथ । वक्कंगाति सकुणे आलपति ते हि उजुगं ^१ गळं कदाचि कदाचि वंकां करोन्ति तस्मा वक्कंगाति वुच्चन्ति । वंका वा तं सं उभोसु पस्सेसु पक्खा जातातिपि वक्कंगा । जातं सरणतो भयन्ति अम्हाकं अवस्सयरुक्खतो येव भयं निव्वत्तं । एथ अञ्जत्थ गच्छामाति ।

बोधिसत्तस्स वचनकरा पण्डितसकुणा तन सद्धि एकप्पहारेनेव उप्पत्तित्वा अञ्जत्थ गता । ये पन अपण्डिता ते एवमेवं आहंसु एस त्रिन्दुमत्ते उदके कुम्भीले पस्सतीति । तस्स वचनं अगहेत्वा तत्थेव वसिंसु । ततो

नचिरस्सेव बोधिसत्तेन चिन्तिताकारेणेव अग्निं निव्वत्तित्वा तं रुक्खं अग्गहेसि । धूमं च जालासु च उट्ठितासु धूमन्धा सकुणा अञ्जत्थ गन्तुं नासंखिसु अग्निमिह पतित्वा विनासं पाप्पुणिषु ।

सत्या एवं भिक्खु ! पुब्बे तिरच्छानगतापि रुक्खगगे वसन्ता अत्तनो सप्पयासप्पायं जानन्ति, त्वं कस्मा न अञ्जासीति इमं धम्मदेसनं आहरित्वा सच्चानि पकासेसि । सच्चपरियोसाने [१८८] सो भिक्खु सोतापत्तिफले पतिद्वितो सत्थापि अनुसन्धि घटेत्वा जातकं समोधानेसि । तदा बोधिसत्तस्स वचनकरा सकुणा बुद्धपरिसा अहेसुं पण्डितसकुणो पन अहमेवाति ।

सकुणजातकं

७. तित्तिरजातकं

ये बद्धमपचायन्तीति^१ इदं सत्या सावर्त्थि गच्छन्तो सारिपुत्तत्थेरस्स सेनासनपट्टिवाहनं आरब्ध कथेसि ।

पच्चुपन्नवत्थु

अनाथपिण्डिकेन हि विहारं कारेत्या दूते पेसिते सत्या राजगहा निक्खम्म वेसारि पत्वा तत्थ यथाभिरन्तं विहरित्वा सावर्त्थि गमिस्सामीति मगं पट्टिपज्जि । तेन च समयेन छव्वगियानं अन्तेवासिका पुरतो पुरतो गत्वा ये रानं सेनासनेसु अगहितेस्वेव इदं सेनासनं अम्हाकं उपज्झायस्स इदं आचरियस्स इदं अम्हाकमेव भविस्सतीति सेनासनानि पल्लिबुज्जन्ति । पच्छा आगता थेरा सेनासनानि न लभन्ति । सारिपुत्तत्थेरस्सापि अन्तेवासिका थेरस्स सेनासनं परियेसन्ता न लभिसु ।

थेरो सेनासनं अलभन्तो सत्थु सेनासनंस्स अविदूरे एक्किंम रुक्खमूले निसज्जाय च चंकमेन च वीतिनामेसि । सत्या पच्चूससमये निक्खमित्वा उत्कासि । थेरोपि उत्कासि । को एसोति ?

अहं भन्ते ! सारिपुत्ताति ।

सारिपुत्त ! इमाय वेलाय इव किं करोसीति ?

सो तं पवुत्ति आरोचेसि ।

सत्या थेरस्स वचनं सुत्वा इदानि ताव मयि जीवन्ते येव भिक्खू अज्जमज्जं अगारवा अप्पत्तिस्सा विहरन्ति, परिनिव्वुते नुखो किं करिस्सन्तीति आवज्जेन्तस्स धम्मसंवेगो उदपादि । सो पभाताय रत्तिया भिक्खु-संघं सन्निपातापेत्वा भिक्खू पुच्छि— सच्चं किर भिक्खवे ! छव्वगिया पुरतो पुरतो गत्वा थेरानं भिक्खूनं सेनासनं पट्टिवाहन्तीति ?

सच्चं भगवाति ।

ततो छव्वगिये गरहित्वा धम्मि कथं कत्वा भिक्खू आमन्तेसि— को नुखो भिक्खवे ! अग्गासनं अग्गोदकं अग्गपिण्डं अरहतीति ?

एकच्चे भिक्खू खत्तियकुला पव्वजितोति आहंसु, एकच्चे ब्राह्मणकुला, एकच्चे गृहपतिकुला पव्वजितोति । अपरे विनयवरो, धम्मकथिको, पठमस्स ज्ञानस्स लाभो, दुतियस्स, ततियस्स, चतुत्थस्स ज्ञानस्स लाभोति । अपरे सोतापन्नो, सकदागामी, अनागामी, अरहा तेविज्जो छल्लभिज्जोति आहंसु ।

एवं तेहि भिक्खूहि अत्तनो अत्तनो रुचिवसेन अग्गासनादिरहानं कथितकाले सत्या आह— न भिक्खवे ! मय्हं सासने अग्गासनादीनि पत्वा खत्तियकुला पव्वजितो पमाणं, न ब्राह्मणकुला, न गृहपतिकुला पव्वजितो, न विनयवरो, न सुत्तन्तिको, नाभिवम्मिको, न पठमज्झानादिलाभिनो, न सोतापन्नादयो पमाणं । अथ खो भिक्खवे ! इमस्मि सासने यथावुड्डं अभिवादनपच्चुट्ठानं अज्जलिकम्मं सामीचिकम्मं कातव्वं अग्गासनं अग्गोदकं अग्गपिण्डो लद्धव्वो, इदमेत्थ पमाणं । तस्मा वुड्ढतरो भिक्खु एतेसं अनुच्छविको, इदानि खो पन भिक्खवे ! सारिपुत्तो मय्हं अग्गसावको अनुधम्मचक्कप्पवत्तको ममानन्तरं सेनासनं लद्धं अरहति । सो इमं रत्ति सेनासनं अलभन्तो रुक्खमूले वीतिनामेसि । तुम्हे इदानेव एवं अगारवा अप्पत्तिस्सा गच्छन्ते-गच्छन्ते काले किन्ति कत्वा विहरिस्सयाति !

अथ तेसं ओवाददानत्थाय— पुञ्चे भिक्खवे ! तिरच्छानगतापि नखो पनेतं अम्हाकं पतिरुपं य मयं अञ्जमञ्जं अगारवा अप्पतिस्सा असभागवुत्तिनो विहरेय्याम । अम्हेसु महल्लकतरं जानित्वा तस्स अभिवादनादीनि करिस्सामाति साधुकं वीमंसित्वा अयं नो महल्लकोति जत्वा तस्स अभिवादनादीनि कत्वा देवपथं पूरयमाना गताति वत्वा अतीतं आहरिः—

अतीतवत्थु

अतीते हिमवन्तपस्से एकं महानिग्रोधं उपनिस्साय तयो सहाया विहरिंसु—तित्तिरो मक्करो हत्थीति । ते अञ्जमञ्जं अगारवा अप्पतिस्सा असभागवुत्तिनो अहेसुं । अथ नेसं एतदहोसि—न युत्तं अम्हाकं एवं विहरितुं । यन्नून मयं यो नो महल्लकतरो तस्स अभिवादनादीनि करोन्ता विहरेय्यामाति ।

को पन नो महल्लकतरोति चिन्तेत्वा एकदिवसं अत्थेसो उपायोति तयोपि जना निग्रोधमूले निसीदित्वा तित्तिरो च मक्कटो च हत्थि पुच्छिंसु— सम्म हत्थि ! त्वं इमं निग्रोधरुक्खं कीवप्पमाणकालतो पट्ठाय जानासीति ?

सो आह— सम्मा ! अहं तरुणपोतककाले इमं निग्रोधगच्छं अन्तरसत्थीसु कत्वा गच्छामि । अन्तरित्वा ठितकाले च पन मे एतस्स अगगसाखा नाभि घट्टेति । एवाहं इमं गच्छकालतो पट्ठाय जानामीति ।

पुन उभोपि जना पुरिमनयेनेव मक्कटं पुच्छिंसु ।

सो आह— अहं सम्मा ! मक्कटच्छापको समानो भूमियं निसीदित्वा गीवं अनुक्खिपित्वाव इमस्स निग्रोधपोतकस्स अगगं कुरं खादामि । एवाहं इमं खुद्दककालतो पट्ठाय जानामीति आह ।

अथ इतरे उभोपि पुरिमनयेनेव तित्तिरं पुच्छिंसु ।

सो आह—सम्मा ! पुञ्चे असुर्कस्मि नाम ठाने महानिग्रोधरुक्खो अहोसि । अहं तस्स फलानि खादित्वा एतस्मि ठाने वच्चं पातेसि, ततो एस रुक्खो जातो । एवाहं इमं अजातकालतो पट्ठाय जानामि । तस्मा अहं तुम्हेहि जातिया महल्लकतरोति ।

एवं वुत्ते मक्कटो च हत्थी च तित्तिरपण्डितं आहंसु— सम्म ! त्वं अम्हेहि महल्लकतरो । इतो पट्ठाय मयं तव सक्कारगरुकारमाननवन्दनपूजनानि चेव अभिवादनपच्चुट्ठानं अञ्जलिकम्मसामीचिकम्मानि च करिस्साम, अपवादे च ते ठस्साम । त्वं पन इतो पट्ठाय अम्हाकं ओवादानुसासिं ददेय्यासीति ।

ततो पट्ठाय तित्तिरो तेसं ओवादं अदासि, सीलेसु पटिट्ठापेसि, सयम्पि सीलानि समादियि । ते तयोपि जना पच्चसु सीलेसु पटिट्ठाय अञ्जमञ्जं सगारवा सप्पतिस्सा सभागवुत्तिनो हुत्वा जीवितपरियोसाने देवलोकपरायणा अहेसुं ।

तेसं तिण्णं समादानं तित्तिरियन्नहं मचरियं नाम अहोसि । ते हि नाम भिक्खवे ! तिरच्छानगता अञ्जमञ्जं सगारवा सप्पतिस्सा विहरिंसु । तुम्हेपि एवं स्वाक्खाते धम्मविनये पव्वजित्वा कस्मा अञ्जमञ्जं अगारवा अप्पतिस्सा विहरथ ? अनुजानामि भिक्खवे ! इतो पट्ठाय तुम्हाकं यथावुड्ढं अभिवादनपच्चुट्ठानं अञ्जलिकम्मसामीचिकम्मं यथावुड्ढं अगगासनं अगोदकं अगपण्डं । न इतो पट्ठाय च नक्कतरेन वुड्ढतरो सेनासनेन पटिवाहितव्वो । यो पटिवाहेय्य आपत्ति दुक्कटस्साति । एवं सत्था इमं धम्मदेसनं आहरित्वा अभिसम्बुद्धो हुत्वा इमं गाथमाह—

ये वद्धमपचायन्ति नरा धम्मस्स कोविदा ।

दिट्ठेव धम्मे पासंसा सम्पराये च सुगतीति ॥

तत्थ ये वद्धमपचायन्तीति जातिवद्धो वयोवद्धो गुणवद्धोति तयो वद्धा । तेसु जातिसम्पन्नो जातिवद्धो नाम । वये ठितो वयोवद्धो नाम । गुणसम्पन्नो गुणवद्धो नाम । तेसु गुणसम्पन्नो वयोवद्धो ईमस्मि ठाने वद्धोति

अधिष्णेतो । अपचायन्तीति जेट्ठापचायिकम्ममेन पूजेन्ति । धम्मस्स कोविदाति जेट्ठापचायनधम्ममे कोविदा कुसला दिट्ठेव धम्ममेति इमस्मिं येव अत्तभावे । पासंसाति पंससाति पंससारहा । सम्पराये च सुग्गतीति सम्परेतव्वो इमं लोकं हित्वा गन्तव्वो परलोकोपि तेसं सुगति येव होतीति । अयं पनेत्थ पिण्डत्थो! भिक्खवे! खत्तिया वा होन्तु ब्राह्मणा वा वेस्सा वा सुद्दा वा गहट्ठा वा पच्चजिता वा तिरच्छानगता वा ये केचि सत्ता जेट्ठापचितिकम्ममे छेका कुसला, गुणसम्पन्नानं वयोवृद्धानं अपचितिं करोन्ति, ते इमस्मिं च अत्तभावे जेट्ठापचितिकारकाति पसंसं वण्णनं थोमनं लभन्ता कायस्स च भेदा सग्गे निव्वत्तन्तीति ।

एवं सत्था जेट्ठापचितिकम्मस्स गुणं कथेत्वा अनुसन्धि घटेत्वा जातकं समोधानेसि । तदा हत्थिनागो मोग्गल्लानो अहोसि । मक्कटो सारिपुत्तो । तित्तिरपण्डितो पन अहमेवाति ।

तित्तिरजातकं

८. वक्त्रजातकं

नाचचन्तनिकतिप्यञ्जोति इदं सत्या जेतवने विहरन्तो चीवरवड्डकं भिक्खुं आरब्ध कथेसि ।

पञ्चपसवत्थु

एको किर जेतवनवासिको भिक्खु यं किञ्चि चीवरे कत्तव्वं छेदनघट्टनविचारणसिद्धनादिकं कम्मं तत्थ सुकुसलो । सो ताय कुसलताय चीवरं वड्डेति । तस्मा चीवरवड्डकोत्वेव पन्नायित्थ । किं पनेस करोतीति ? जिण्णपिलोतिकासु हत्थकम्मं दस्सेत्वा सुफस्सितं मनापं चीवरं कत्वा रजनपरियोसाने पिट्ठोदकेन रजित्वा संखेन घंसित्वा उज्जलं मनुञ्जं कत्वा निक्खिपति । चीवरकम्मं कातुं अजानन्ता भिक्खू अहते साट्ठके गहेत्वा तस्स सन्तिकं आगन्त्वा मयं चीवरं कातुं न जानाम चीवरं नो कत्वा देयाति वदन्ति । सो चीवरं आवुसो ! कयिर-मानं चिरेन निट्ठाति । मया कतचीवरमेव अत्थि इमे साट्ठके ठपेत्वा गण्हित्वा गच्छथाति नीहरित्वा दस्सेति । ते तस्स वण्णसम्पर्पितं येव दिस्वा अन्तरं अजानन्ता थिरन्ति सञ्जाय अहतसाट्ठके चीवरवड्डकस्स दत्वा गण्हित्वा गच्छन्ति । तं तेहि थोकं किलिट्ठकाले उण्होदकेन धोवियमानं अत्तनो पकति दस्सेति । तत्थ तत्थ जिण्णट्ठानं पञ्जायति । ते विप्पटिसारिनो होन्ति । एवं आगतागते पिलोतिकाहि वञ्चेन्तो सो भिक्खु सव्वत्थ पाकटो जातो ।

यथा चेस जेतवने तथा अञ्जातरस्मि गामकेपि एको चीवरवड्डको लोकं वञ्चेतीति । तस्स सम्भत्ता भिक्खू- भन्ते ! जेतवने किर एको चीवरवड्डको एवं लोकं वञ्चेतीति आरोचयिंसु ।

अथस्स एतदहोसि हन्दाहं तं नगरवासिकं वञ्चेमीति पिलोतिकचीवरं अतिमनापं कत्वा सुरत्तं रजित्वा तं पारुपित्वा जेतवनं अगमासि ।

इतरो तं दिस्वां व लोभं उप्पादेत्वा-भन्ते ! इमं चीवरं तुम्हेहि कतन्ति पुच्छि ।

आम आवुसोति ।

भन्ते चीवरं मय्हं देथ, तुम्हे अञ्जं लभिस्सथाति ।

आवुसो ! मयं गामवासिका दुल्लभप्पच्चया इमाहं तुय्हं दत्वा अत्तना किं पारुपिस्सामीति ?

भन्ते ! मम सन्तिके अहतसाट्ठका अत्थि, ते गहेत्वा तुम्हाकं चीवरं करोथाति ।

आवुसो ! मया एत्थ हत्थकम्मं दस्सितं तथि पन एवं वदन्ते किं सक्का कातुं ? गण्हाहि नन्ति तस्स पिलोतिकचीवरं दत्वा अहतसाट्ठके आदाय तं वञ्चेत्वा पक्कामि । जेतवनवासिकोपि तं चीवरं पारुपित्वा कति-पाहच्चयेन उण्होदकेन धोवन्तो जिण्णपिलोतिकभावं दिस्वा लज्जितो । गामवासिचीवरवड्डकेन किर जेतवन-वासिको वञ्चितोति तस्स वञ्चितभावो संघमज्जे पाकटो जातो । अथेक दिवसं भिक्खू धम्मसभायं तं कथं कथेन्ता निसीदिसु ।

सत्या आगन्त्वा- कायनुत्थ भिक्खवे ! एतरहि कथाय सन्निसिन्नाति पुच्छि ।

ते तमत्थं आरोचयिंसु ।

सत्या- न भिक्खवे ! जेतवनवासी चीवरवड्डको इदानेव अञ्जे वञ्चेति पुव्वेपि वञ्चेसि येव । न गामवासिकेनपि इदानेव एस जेतवनवासी चीवरवड्डको वञ्चितो पुव्वेपि वञ्चितो येवाति वत्ता अतीतं आहरि-

अतीतवत्थु

अतीते एक्कस्मि अरञ्जायतने वोधिसत्तो अञ्जतरं पडुमसरं निस्साय ठित्ते खखे खखदेवता हुत्वा

निव्वत्ति । तदा अञ्जतरस्मि नातिमहन्ते सरे निदाघसमये उदकं मन्दं अहोसि, बहू चेत्थ मच्छा होन्ति । अथेको वको ते मच्छे दिस्वा एकेनुपायेन इमे मच्छे वञ्चेत्वा खादिस्सामीति गन्त्वा उदकपरियन्ते चिन्तेन्तो निसीदि । अयं नं मच्छा दिस्वा— किं अय्य ! चिन्तेन्तो निसिन्नोसीति पुच्छिषु । तुम्हाकं चिन्तेन्तो निसिन्नोम्हीति ।

अम्हाकं किं चिन्तेसि अय्याति ?

इमस्मि सरे उदकं परित्तं गोचरो च मन्दो निदाघो च महन्तो । इदानीमे मच्छा किं नाम करिस्सन्तीति तुम्हाकं चिन्तेन्तो निसिन्नोम्हीति ।

अथ किं करोम अय्याति ?

तुम्हे सचे मय्हं वचनं करेय्याथ अहं वो एकेकं मुखतुण्डकेन गहेत्वा एकं पञ्चवण्णपटुमसञ्छन्नं महासरं नेत्वा विस्सज्जेय्यन्ति ।

अय्य ! पठमकप्पिकतो पट्ठाय मच्छानं चिन्तनकवको नाम नत्थि । त्वं अम्हेसु एकेकं खादितुकामोसीति, न मयं तुय्हं सद्दहामाति ।

नाहं खादिस्सामि । सचे पन सरस्स अत्थिभावं मय्हं न सद्दहथ एकेकं मच्छं मया सद्धि सरं पस्सितुं पेसेयाति ।

मच्छा तस्स सद्दहित्वा अयं जलेपि थलेपि समत्थोति एकं काणमहामच्छं अदंसु—इमं गहेत्वा गच्छथाति ।

सो तं गहेत्वा नेत्वा सरे विस्सज्जेत्वा सव्वं सरं दस्सेत्वा पुनानेत्वा तेसं मच्छानं सन्तिके विस्सज्जेसि । सो नेसं मच्छानं सरस्स सम्पत्तिं वण्णेसि । ते तस्स कथं सुत्वा गन्तुकामा हुत्वा साधु अय्य ! अम्हे गण्हित्वा गच्छाहीति आहंसु । वको पठमं तं काणमहामच्छमेव गहेत्वा सरतीरं नेत्वा सरं दस्सेत्वा सरतीरे जाते वरणरुक्खे निलीयित्वा तं विटपन्तरे पक्खिपित्वा तुण्डेन विज्झन्तो जीवितक्खयं पापेत्वा मंसं खादित्वा कण्टके रुक्खमूले पातेत्वा पुन गन्त्वा विस्सट्ठो मे सो मच्छो अञ्जो आगच्छतूति एतेनुपायेन एकेकं गहेत्वा सव्वमच्छके खादित्वा पुन आगतो एकमच्छम्पि नाइस ।

एको पनेत्थ कक्कटको अवसिट्ठो । वको तम्पि खादितुकामो हुत्वा— भो ! कक्कटक ! मया सव्वे मच्छे नेत्वा पटुमसञ्छन्ने महासरे विस्सज्जिता । एहि तम्पि नेस्सामीति ।

मं गहेत्वा गच्छन्तो कथं गण्हिस्ससीति ?

डसित्वा गण्हिस्सामीति ।

त्वं एवं गहेत्वा गच्छन्तो मं पातेस्ससि । नाहं तथा सद्धि गमिस्सामीति ।

मा भायि अहं तं सुगहितं गहेत्वा गमिस्सामीति ।

कक्कटको चिन्तेसि—इमस्स मच्छे नेत्वा सरे विस्सज्जनं नाम नत्थि । सचे पन मं सरे विस्सज्जेस्सति इच्चेतं कुसलं नो चे विस्सज्जेस्सति गोवमस्स छिन्दित्वा जीवितं हरिस्सामीति । अथ नं एवमाह— सम्म वक ! न खो त्वं सुगहितं गहेतुं सक्खिस्ससि । अम्हाकं पन गहनं सुगहणं— सचाहं अलेन तव गोवं गहेतुं लभिस्सामि, तव गोवं सुगहितं कत्वा तथा सद्धि गमिस्सामीति ।

सो तं वञ्चेतुकामो एस मन्ति अजानन्तो साधूति सम्पटिच्छि । कक्कटको अत्तनो अलेहि कम्मारसण्डासेन विय तस्स गोवं सुगहितं कत्वा इदानीं गच्छाति आह । सो तं नेत्वा सरं दस्सेत्वा वरणरुक्खाभिमुखो पायासि । कक्कटको आह— मातुल ! अयं सरो एत्तो त्वं पन इत्तो नेसीति ।

वको पियमातुलको अति भगिनिपुत्तोसि मे त्वन्ति वत्वात्वं एस मं उक्खिपित्वा विचरन्तो मय्हं दासोति सञ्जं करोसि मञ्जे पस्सेतं वरणरुक्खमूले कण्टकरासि, यथा मे सव्वमच्छा खादिता तम्पि तथेव खादिस्सामीति आह ।

कक्कटको एते मच्छा अत्तनो वालताय तया खादिता । अहं पन ते मं खादितुं न दस्सामि । तज्जेव पन विनासं पापेस्सामि । त्वं हि वालताय मया वञ्चितभावं न जानासि । मरन्ता उभोपि मरिस्साम । एस ते सीसं छिन्दित्वा भूमियं खिपिस्सामीति वत्वा सण्डासेन विय अलेहि तस्स गीवं निप्पीलेसि ।

सो वत्तकतेन मुखेन अक्खीहि अस्सुना पग्घरन्तेन मरणभयतज्जितो— सामि ! अहं तं न खादिस्सामि । जीवितं मे देहीति आह ।

यदि एवं, ओतरित्वा सरस्मि मं विस्सज्जेहीति ।

सो निवत्तित्वा सरमेव ओतरित्वा कक्कटकं सरपरियन्ते पंकपिट्ठे ठपेसि ।

कक्कटको कत्तरिकाय कुमुदनालं कप्पेन्तो विय तस्स गीवं कप्पेत्वा उदकं पाविसि । तं अच्छरियं दिस्वा वरणक्खे अधिवत्ता देवता साधुकारं ददमाना वनं उन्नादयमाना मधुरस्सरेन इमं गाथमाह—

नाच्चन्तनिकतिप्पञ्जो निकत्या सुखमेधति ।

आराधेति निकतिप्पञ्जो वको कक्कटकामिवाति ॥

तत्थ नाच्चन्तनिकतिप्पञ्जो निकत्यासुखमेधतीति निकति वुच्चति वञ्चना । निकतिप्पञ्जो वञ्चन-पञ्जो पुग्गलो, ताय निकत्या निकतिया वञ्चनाय, न अच्छन्तं सुखमेधतीति निच्चकाले सुखस्मिञ्जेव पतिट्ठालुं न सक्कोति एकंसेन पन विनासं पापुणाति येवाति अत्थो । आराधेतीति पटिलभति । निकतिप्पञ्जोति केराटिक-भावा सिक्खितपञ्जो पापपुग्गलो अत्तना कतस्स पापस्स फलं पटिलभति विन्दतीति अत्थो । कथं ? वको कक्क-टकामिव यथा वको कक्कटका गीवच्छेदनं पापुणाति एवं पापपुग्गलो अत्तना कतपापतो दिट्ठधम्मे वा सम्प-रायं वा भयं आराधेति पटिलभतीति । इममत्थं पकासेन्तो महासत्तो वनं उन्नादेन्तो धम्मं देसेसि ।

सत्था—न भिक्खवे ! इदानीं गामवासीचीवरवड्ढकेनेस वञ्चितो । अतीतेपि वञ्चितो येवाति इमं धम्मदेसनं आहरित्वा अनुसन्धि घटेत्वा जातकं समोधानेसि । तदा सो वको जेतवनवासी चीवरवड्ढको अहोसि । कक्कटको गामवासी चीवरवड्ढको अहोसि । रक्खदेवता पन अहमेवाति ।

वकजातकं

६. नन्दजातकं

मञ्जे सोवण्यो रासीति—इदं सत्या जेतवने विहरन्तो सारिपुत्तथेरस्स सद्धिविहारिकं आरब्धं कथेसि ।

पच्चपन्नवत्थु

सो किर भिक्खु सुवचो अहोसि वचनक्खमो थेरस्स महन्तेनुस्साहेन उपकारं करोति । अथेकं समयं थेरो सत्यारं आपुच्छित्वा चारिकं चरन्तो दक्खिणागिरिजनपदं अगमासि । सो भिक्खुतत्थगतकाले मानत्थद्धो हुत्वा थेरस्स वचनं न करोति । आवुसो ! इदं नाम करोहीति वुत्ते पन थेरस्स पटिपक्खो होति । थेरो तस्स आसयं न जानाति । सो तत्थ चारिकं चरित्वा पुन जेतवनं आगतो । सो भिक्खु थेरस्स जेतवनविहारं आगतकालोतो पट्ठाय पुन तादिसोव जातो । थेरो तथागतस्स आरोचेसि— भन्ते ! मय्हं एको सद्धिविहारिको एकस्मिं ठाने सतेन कीतदासो विय होति, एकस्मिं ठाने मानत्थद्धो हुत्वा इदं नाम करोहीति वुत्ते पटिपक्खो होतीति ।

सत्या— नायं सारिपुत्त ! भिक्खु इदानीव एवंसीलो, पुब्बेपेस एकं ठानं गतो सतेन कीतदासो विय होति, एकं ठानं गतो पटिपक्खो पटिसत्तु होतीति वत्वा थेरेन याचितो अतीतं आहरि—

अतीतवत्थु

अतीते वाराणसियं ब्रह्मदत्ते रज्जं कारेन्ते वोधिसत्तो एकस्मिं कुटुम्बियकुले पटिसन्धिं गण्हि । तस्सेको सहायको कुटुम्बिको सयं महल्लको । भरिया पनस्स तरुणी । सा तं निस्साय पुत्तं पटिलभि । सो चिन्तेसि— अयं इत्थिका तरुणत्ता ममच्चयेन किञ्चिदेव पुरिसं गहेत्वा इमं धनं विनासेय्य पुत्तस्स मे न ददेय्य । यन्नूनाहं इमं धनं पठविगतं करेय्यन्ति ।

घरे नन्दं नाम दासं गहेत्वा अरब्धं गन्त्वा एकस्मिं ठाने तं धनं निदहित्वा तस्स आचिक्खित्वा— तात नन्द ! इमं धनं मम अच्चयेन मय्हं पुत्तस्स आचिक्खेय्यासि । मा च नं परिच्चजित्था ति ओवदित्वा कालमकासि ।

पुत्तोपिस्स अनुक्कमेन वयप्पत्तो जातो । अथ नं माता आह— तात ! तव पिता नन्दं दासं गहेत्वा धनं निधेसि तं आहरापेत्वा कुटुम्बं सण्ठपेहीति ।

सो एकदिवसं नन्दं आह— मातुल ! अत्थि किञ्चि मय्हं पितरा धनं निदहितन्ति ?

आम सामीति ।

कुहिं तं निदहितन्ति ?

अरब्जे सामीति । तेनहि गच्छामाति कुदालपिटकं आदाय निधिट्ठानं गन्त्वा— कहं मातुल !

वनन्ति आह ।

नन्दो आरब्धं धनमत्थके ठत्वा धनं निस्साय मानं उप्पादेत्वा—अरे ! दासिपुत्त ! चेटक ! कुतो ते इमस्मिं ठाने धनन्ति कुमारं अक्कोसति ।

कुमारो तस्स फरसवचनं सुत्वा असुणन्तो विय— तेनहि गच्छामाति— तं गहेत्वा पटिनिवत्तित्वा पुन द्वे तयो दिवसे अतिक्कमित्वा अगमासि । नन्दो तथेव अक्कोसति ।

कुमारो तेन सद्धिं फरसवचनं अवत्ताव निवत्तित्वा अयं दासो इतो पट्ठाय धनं आचिक्खित्वाभीति

गच्छति गन्त्वा पन अक्कोसति । तत्थ कारणं न जानामि । अत्थि नु खो पन मे पितुसहायो कुटुम्बिको तं पटि-
पुच्छित्वा जानिस्सामीति । बोधिसत्तस्स सन्तिकं गन्त्वा सब्बं तं पर्वत्ति आरोचेत्वा— किन्नु खो तात ! कारणन्ति
पुच्छिं ।

बोधिसत्तो— यस्मिं ते तात ! ठाने ठितो नन्दो अक्कोसति तत्थेव ते पितुसन्तकं धनं । तस्मा ते यदा
नन्दो अक्कोसति तदा नं एहि दास ! किं अक्कोसीति आकड्ढित्वा कुद्दालं गहेत्वा तं ठानं भिन्दित्वा कुलसन्तकं
धनं नीहरित्वा दासं उक्खिपापेत्वा धनं आहराति वत्वा इमं गाथमाह—

मञ्जे सोवण्णयो रासि सोवण्णमाला च नन्दको ।

यत्थ दासो आमजातो ठितो थुल्लानि गज्जतीति ॥

तत्थ मञ्जेति एवं अहं जानामि । सोवण्णयोति सुन्दरो वण्णो एतेसन्ति सोवण्णानि । कानि
तानि? रजतमणिकञ्चनपवालादिरतनानि । इमस्मिं हि ठाने सञ्चानेतानि सुवण्णानीति अधिप्पेतानि । तेसं रासि
सोवण्णयो रासि । सोवण्णमाला चाति तुय्हं पितु सन्तका सुवण्णमालापि च एत्थेवाति मञ्जामि । नन्दको यत्थ
दासोति यस्मिं ठाने ठितो नन्दको दासो । आमजातोति आम अहं वो दासीति एवं दासव्यं उपगताय आमदासी-
संखाताय दासिया पुत्तो । ठितो थुल्लानि गज्जतीति सो यस्मिं ठाने ठितो थुल्लानि फरसवचनानि वदति तत्थेव
ते कुलधनं एवमहन्तं मञ्जामीति । बोधिसत्तो कुमारस्स वनगहणुपायं आचिक्खि ।

कुमारो बोधिसत्तं वन्दित्वा घरं गन्त्वा नन्दं आदाय निधिठानं गन्त्वा यथानुसिद्धं पटिपज्जित्वा
तं धनं आहरित्वा कुटुम्बं सण्ठपेत्वा बोधिसत्तस्स ओवादे ठितो दानादीनि पुञ्जानि कत्वा जीवितपरियोसाने
यथाकम्मं गतो ।

सत्था—पुव्वेपेस एवंसीलो येवाति वत्वा इमं धम्मदेसनं आहरित्वा अनुसन्धि घटेत्वा जातकं समो-
वानेसि । तदा नन्दो सारिपुत्तस्स सद्धिविहारिको अहोसि । कुटुम्बिकपुत्तो सारिपुत्तो पण्डितकुटुम्बिको पन अह-
मेवाति ।

नन्दजातकं

१०. खदिरझारजातकं

कामं पतानि निरयन्ति—इदं सत्था जेतवने विहरन्तो अनाथपिण्डिकस्स दानं आरब्ध कथेसि ।

पच्चपन्नवत्थुं

अनाथपिण्डिको हि विहारमेव आरब्ध चतुपण्णासकोटिधनं बुद्धसासने परिच्चजित्वा विकिरित्वा उपेत्वा तीणि रतनानि अञ्जत्थ रतनसञ्जमेव अनुप्पादेत्वा सत्थरि जेतवने विहरन्ते देवसिकं तीणि महाउपट्ठानानि गच्छति । पातोव एकवारं गच्छति, कतपातरासो एकवारं, सायण्हे एकवारं । अञ्जानिपि अन्तरूपट्ठानानि होन्ति येव । गच्छन्तो च किन्नुखो आदाय आगतोति सामणेरा वादहरावा हत्थम्पि मे ओलोकेय्युन्ति तुच्छहत्थो नाम न गतपुव्वो । पातो व गच्छन्तो यागुं गाहापेत्वा गच्छति । कतपातरासो सप्पिनवनीतमधुफाणितादीनिपि सायण्ह-समये गन्धमालावत्थहत्थोति । एवं दिवसे दिवसे परिच्चजन्तस्स पनस्स परिच्चागे पमाणं नत्थि । बहु वोहारूप-जीविनोपिस्स हत्थतो पण्णे आरोपेत्वा अट्ठारसकोटिसंखं धनं इणं गण्हिसुं । ते महासेट्ठि न आहरापेति । अञ्जा पनस्स कुलसन्तका अट्ठारसकोटियो नदीतीरे निदहित्वा ठपिता वातोदकेन नदीकूले भिन्ने महासमुद्दं पविट्ठा । ता यथापिहितलञ्छिता व लोहचाटियो अण्णवकुच्छियं पवट्ठन्ता विचरन्ति । गेहे पनस्स पञ्चन्नं भिक्खुसतानं निच्चभत्तं निवद्धमेव होति । सेट्ठिनो हि गेहं भिक्खुसंघस्स चातुमहापथे खणितपोक्खरणीसदिसं सव्वभिक्खूनं मातापितुट्ठाने ठितं । तेनस्स घरं सम्मासम्बुद्धोपि गच्छति, असीतिमहाथेरापि गच्छन्ति येव । सेसभिक्खूनं पन आगच्छन्तानं च पमाणं नत्थि । तं पन घरं सत्तभूमकं सत्तद्वारकोट्ठकपतिमण्डितं ।

तस्स चतुत्थे द्वारकोट्ठके एका मिच्छादिट्ठका देवता वसति । सा सम्मासम्बुद्धे गेहं पविसन्ते अत्तनो विमाने ठातुं न सक्कोति, दारके गहेत्वा ओतरित्वा भूमियं तिट्ठति । असीतिमहाथेरेसुपि अवसेसथेरे-सुपि पविसन्तेसु च निक्खमन्तेसु च तथेव करोति । सा चिन्तेसि—समणे च गोतमे सावकेसु चस्स इमं गेहं पवि-सन्तेसु मय्हं सुखं नाम नत्थि, निच्चकालं ओतरित्वा ओतरित्वा भूमियं ठातुं न सक्खिस्सामि । यथा इमे एतं घरं नप्पविसन्ति तथा मया कातुं वट्ठतीति ।

अथेकदिवसं सयनूपगतस्सेव महाकम्मन्तिकस्स सन्तिकं गन्त्वा ओभासं फरित्वा अट्ठासि । को एत्थाति च वुत्ते अहं चतुत्थद्वारकोट्ठके निव्वत्तदेवताति ।

कस्मा आगतासीति ?

तुम्हे सेट्ठिस्स किरियं न पस्सथ अत्तनो पच्छिमकालं अनोलोकेत्वा धनं नीहरित्वा समणं गोतमं येव पूजेति, न वणिज्जं पयोजेति, न कम्मन्ते पट्ठपेति । तुम्हे सेट्ठि तथा ओवदथ यथा अत्तनो कम्मं करोति यथा च समणो गोतमो ससावको इमं घरं नप्पविसति तथा करोथाति ।

अथ नं सो आह—बालदेवते ! सेट्ठी धनं विस्सज्जेन्तो नित्थानिके बुद्धसासने विस्सज्जेति । सो सचे मं चूलायं गहेत्वा विक्किणस्सति नेवाहं किञ्चि कथेस्सामि । गच्छ त्वन्ति ।

सा पुनेकदिवसं सेट्ठिनो जेट्ठपुत्तं उपसंकमित्वा तथेव ओवदि । सो पि नं पुरिमनयेनेव तज्जेसि । सेट्ठिना पन सद्धि कथेतुं येव न सक्कोति ।

सेट्ठिनोपि निरन्तरं दानं देन्तस्स वोहारे अकरोन्तस्स अये मन्दीभूते धनं परिक्खयं अगमासि । अथस्स अनुक्कमेन दालिद्विप्यत्तस्स परिभोगसाटकसयनभोजनानिपि पुराणसदिसानि न भविसु । एवंभूतोपि

भिक्षुसंघस्त दानं देति । पणीतं पन कत्वा दातुं न सक्कोति । अथ नं एकदिवसं वन्दित्वा निसिन्नं सत्था— दीयति पन ते गहपति ! कुले दानन्ति पुच्छि ।

सो—दिश्यति भन्ते ! तञ्च खो कणाजिकं विलंगदुतियन्ति आह ।

अथ नं सत्था— गहपति ! लूखं दाने देमीति मा चित्तं संकोचयित्थ, चित्तिस्मिं हि पणीते बुद्धपच्चे-
कबुद्धबुद्धसावकानं दिन्नं दानं लूखं नाम न होति ।

कस्मा ?

विपाकमहन्तत्ताति आह । चित्तिम्पि पणीतं कातुं सक्कोन्तस्स दानं लूखं नाम नत्थीति चेत्तं
एवं वेदितव्वं—

“नत्थि चित्ते पसन्नमिह अप्पिका नाम दक्खिणा ।

तथागते वा सम्बुद्धे अथवा तस्स सावके ॥

न किरत्थि अनोमदस्सिसु परिचरिया बुद्धेसु अप्पिका ।

सुक्खाय अलोणिकाय च पस्स फलं कुम्मासपिण्डया” ति ।

अपरम्पि नं आह— गहपति ! त्वं ताव लूखं दानं ददमानो अट्ठन्नं अरियपुग्गल्लानं देसि अहं वेला-
मकाले सकलजम्बुदीपं उन्नङ्गलं कृत्वा सत्तरत्तनानि ददमानो पञ्चमहानदियो एकोघपुण्णं कत्वा विय च
महादानं पवत्तयमानो तिसरणगतं वा पञ्चसीलरक्खकं वा कञ्चि नालत्थं दक्खिण्येय्यपुग्गला नाम एवं दुल्लभा
तस्मा लूखं मम दानन्ति मा चित्तं संकोचयित्थाति एवं च पन वत्वा वेलामसुत्तं कथेसि ।

अथ खो सा देवता इस्सरकाले सेट्ठिना सद्धिं कथेतुम्पि असक्कोन्ती इदानायं दुग्गतत्ता मम वचनं
गणिहस्सतीति मञ्जमाना अड्ढरत्तसमये सिरिगम्भं पविसित्वा ओभासं फरित्वा आकासे अट्ठासि । सेट्ठी तं
दिस्वा— को एसोति आह ।

अहं महासेट्ठी ! चतुत्यद्वारकोट्ठके अधिवत्था देवताति ।

किमत्थं आगतासीति ?

तुय्हं ओवादं कथेतुकामा हुत्वाति ।

तेन हि कथेहीति ।

महासेट्ठी ! त्वं पच्छिमकालं न चिन्तेसि पुत्तधीतरो न ओलोकेसि, समणस्स ते गोतमस्स
सासने बहुधनं विष्पकिण्णं सो त्वं अतिवेलं धनविस्सज्जनेन वा वणिज्जकम्मान्तानं अकरणेन वा समणं
गोतमं निस्साय दुग्गतो जातो । एवम्भूतोपि समणं गोतमं न मुञ्चसि । अज्जापि ते समणा घरं पविसन्ति
येव यं ताव तेहि नीतं तं न सक्का पच्चाहरापेतुं गहितमेव होतु इतो पट्ठाय पन सयं च समणस्स गोतमस्स सन्तिकं
मा गमित्थ सावकानञ्चस्स इमं घरं पविसितुं मा अदासि, समणं गोतमं निवत्तित्वापि अनोलोकेन्तो अत्तनो
वोहारे च वणिज्जं च कत्वा कुटुम्बं सण्ठपेहीति ।

अथ नं सो एवमाह— अयं तथा मय्हं दातव्वओवादोति ।

आम अयन्ति ।

तादिसानं देवतानं सतेनपि सहस्सेनपि सतसहस्सेनपि अकम्पनीयो अहं दसवलेन कतो मम हि सद्धा
सिनेह विय अचला सुप्पतिट्ठिता । मया निर्याणिके रत्तनसासने धनं विस्सज्जितं अयुत्तं ते कथितं । बुद्धसासने
पहारो दिन्नो । एवरूपाय अनाचाराय दुस्सीलाय कालकण्णिआ सद्धिं तथा मम एकगेहे वसनकिच्चं नत्थि, सीधं
मम गेहा निक्खमित्वा अञ्जत्थ गच्छाति ।

सा सोतापन्नस्स अरियसावकस्स वचनं सुत्वा ठातुं असक्कोन्ती अत्तनो वसनट्ठानं गत्वा दारके

हृत्थेन गहेत्वा निक्खमि । निक्खमित्वा च पन अञ्जत्थ वसनट्ठानं अलभमाना सेट्ठिं खमापेत्वा तत्थेव वसिस्सामीति नगरपरिग्गाहकदेवपुत्तस्स सन्तिकं गत्वा तं वन्दित्वा अट्ठासि ।

केनत्थेन आगतासीति च वुत्ता अहं सामि ! अनुपधारेत्वा अनाथपिण्डिकेन सद्धिं कथेसिं, सो मं कुञ्चित्वा वसनट्ठाना निक्कड्ढि । मं सेट्ठिस्स सन्तिकं नेत्वा खमापेत्वा वसनट्ठानं मे देथाति ।

किं पन तया सेट्ठि वुत्तो ति ?

इतो पट्ठाय वुद्धुपट्ठानं संधुपट्ठानं माकरि, समणस्स गोतमस्स घरे पवेसनं मा अदासीति । एवं मे वुत्तो सामीति ।

अयुत्तं तया वुत्तं, सासने पहारो दिन्नो । अहं तं आदाय सेट्ठिनो सन्तिकं गन्तुं न उस्सहामीति ।

सा तस्स सन्तिका संगहं अलभित्वा चतुन्नं महाराजानं सन्तिकं अगमासि । तेहिपि तथेव पटिक्खत्ता सक्कं देवराजं उपसंक्रमित्वा तं पवत्ति आचिक्खित्वा—अहं देव ! वसनट्ठानं अलभमाना दारके हृत्थेन गहेत्वा अत्ताणा विचरामि तुम्हाकं सिरिया मय्हं वसनट्ठानं दापेथाति सुट्ठुतरं याचि ।

सोपि नं आह—तया अयुत्तं कतं, जिनसासने पहारो दिन्नो । अहमिपि तं निस्साय सेट्ठिना सद्धिं कथेतुं न सक्कोमि । एकं पन ते सेट्ठिस्स खमनूपायं कथेस्सामीति ।

साधु देव ! कथेहीति ।

महासेट्ठिस्स हृत्थतो मनुस्सेहि पण्णे आरोपेत्वा अट्ठारसकोटिसंखं धनं गहितं अत्थि त्वं तस्स आयुत्तकवेसं गहेत्वा कञ्चि अजानापेत्वा तानि पण्णानि आदाय कतिपयेहि यक्खतरुणेहि परिवारिता एकेन हृत्थेन पण्णं एकेन लेखनिं गहेत्वा तेसं गेहं गत्वा गेहमज्जे ठिता अत्तनो यक्खानुभावेन ते उत्तासेत्वा इदं तुम्हाकं इण-पण्णं, अम्हाकं सेट्ठी अत्तनो इस्सरकाले तुम्हे न किञ्चि आह इदानी दुग्गतो जातो तुम्हेहि गहितकहापणानि देथाति अत्तनो यक्खानुभावं दस्सेत्वा सव्वापि ता अट्ठारसहिरञ्जकोटियो साधेत्वा सेट्ठिस्स तुच्छकोट्ठके पूरेत्वा अञ्जं अचिरवतीनदीतीरे निहितधनं नदीकूले भिन्ने समुद्दं पविट्ठं अत्थि तमिपि अत्तनो आनुभावेन आहरित्वा कोट्ठे पूरेत्वा अञ्जमिपि असुकट्ठाने नाम अस्सामिकं अट्ठारसकोटिमत्तमेव धनं अत्थि तमिपि आहरित्वा तुच्छ-कोट्ठके पूरेहि, इमाहि चतुपण्णासकोटीहि इमं तुच्छकोट्ठके पूरणेन दण्डकम्मं कत्वा महासेट्ठिं खमापेहीति ।

सा साधु देवाति तस्स वचनं सम्पटिच्छित्वा वुत्तनयेनेव सव्वं धनं आहरित्वा अड्ढरत्तसमये सेट्ठिस्स सिरिगव्वं पविसित्वा ओभासं फरित्वा आकासे अट्ठासि ।

को एसोति वुत्ते अहं ते महासेट्ठि ! चतुत्थद्वारकोट्ठके अधिवत्था अन्धवालदेवता मया महामोहमू-ल्हाय वुद्धगुणे अजानित्वा पुरिमेसु दिवसेसु तुम्हेहि सद्धिं किञ्चि कथितं अत्थि तं मे दोसं खमथ सक्कस्स हि मे देवराजस्स वचनेन तुम्हाकं इणं सोधेत्वा अट्ठारसकोटियो समुद्दं गता अट्ठारसकोटियो तस्मिं तस्मिं ठाने अस्सामिकधनस्स अट्ठारसकोटियोति चतुपण्णासकोटियो आहरित्वा तुच्छकोट्ठं पूरणेन दण्डकम्मं कतं जेतव-नविहारं आरब्धं परिकखयं गतधनं सव्वं सम्पिण्डितं वसनट्ठानं अलभमाना किलमामि मया अञ्जाणताय कथितं मनसि अकत्वा खमथ महासेट्ठीति आह ।

अनाथपिण्डिको तस्सा वचनं सुत्वा चिन्तेसि—अयं च देवता दण्डकम्मं च मे कतन्ति वदति अत्तनो च दोसं पटिजानाति सत्था इमं चिन्तेत्वा अत्तनो गुणे जानापेस्सति सम्मासम्बुद्धस्स नं दस्सेस्सामीति । अथ नं आह—अम्म देवते ! सचेसि मं खमापेतुकामा सत्थुसन्तिके मं खामापेहीति ।

साधु एवं करिस्सामि सत्थु पन मं सन्तिकं गहेत्वा गच्छाहीति ।

सो साधूति वृत्वा विभाताय रत्तिया पातोव तं गहेत्वा सत्थुसन्तिकं गत्वा ताय कतकम्मं सव्वं तथागतस्स आरोचेसि ।

सत्या तस्स वचनं सुत्वा इध गहपति ! पापपुग्गलोपि याव पापं न पच्चति ताव भद्रानि पस्सति यदा पनस्स पापं पच्चति तदा पापमेव पस्सति । भद्रपुग्गलोपि याव भद्रं न पच्चति ताव पापानि पस्सति, यदा पनस्स भद्रं पच्चति तदा भद्रमेव पस्सतीति वत्वा इमा धम्मपदे द्वे गाथा अभसि—

“पापोपि पस्सति भद्रं याव पापं न पच्चति ।

यदा च पच्चति पापं अथ पापो पापानि पस्सति ॥

भद्रोपि पस्सति पापं याव भद्रं न पच्चति ।

यदा च पच्चति भद्रं अथ भद्रो भद्रानि पस्सती” ति ।

इमासं च पन गाथानं परियोसाने सा देवता सोतापत्तिफले पतिट्ठासि । सा चक्कङ्कितेसु सत्थु पादेसु निपतित्वा मया भन्ते ! रागरत्ताय दोसदुट्ठाय मोहमूलहाय अविज्जन्धाय तुम्हाकं गुणे अजानन्तिया पापकं वचनं वुत्तं तं मे खमथाति सत्थारं खमापेत्वा महासेट्ठिं खमापेसि ।

तस्मिं समये अनाथपिण्डको सत्थु पुरतो अत्तनो गुणं कथेसि— भन्ते ! अयं देवता वुट्ठपट्ठानादीनि मा करोहीति वारयमानापि मं वारेतुं नासक्खि दानं न दातव्वन्ति इमाय वारियमानोपहं अदासिमेव ननु एस भन्ते ! मय्हं गुणोति ?

सत्था— त्वं खोसि गहपति ! सोतापन्नो अरियसावको अवलसद्धो विसुद्धदस्सनो तुय्हं इमाय अप्पसक्खदेवताय वारन्तिया अवारितभावो नाच्छरियो यं पन पुव्वे पण्डिता अनुप्पन्ने वुट्ठे अपरिपक्के बाणे ठिता कामावचरिस्सरेन मारेन आकासे ठत्वा सचे दानं दस्ससि इमस्मिं निरये पच्चिस्ससीति असीतिहत्थगम्भीरं अंगारकासुं दस्सेत्वा मा दानं अदासीति वारिता पदुमकणिकमज्जे ठत्वा अदंसु इदं अच्छरियन्ति वत्वा अनाथ-पिण्डकेन याचितो अतीतं आहरि—

अतीतवत्थु

अतीते वाराणसियं ब्रह्मदत्ते रज्जं कारेन्ते बोधिसत्तो वाराणसीसेट्ठिस्स कुले निव्वत्तित्वा नानप्पकारेहि सुखूपकरणेहि देवकुमारो विय संवड्ढियमानो अनुक्कमेन विज्झुतं पत्वा सोलसवस्सकाले येव सव्व-सिप्पेसु निष्फत्ति पत्तो । सो पितु अच्छयेन सेट्ठिट्ठाने ठत्वा चतुसु नगरद्वारेसु चतस्सो दानसालायो मज्जे नगरस्स एकं अत्तनो निवेसनद्वारे एकन्ति छ दानसालायो कारेत्वा महादानं देति, सीलं रक्खति, उपोसथकम्मं करोति । अथेकदिवसं पातरासवेलाय बोधिसत्तस्स नानगरसे मनुज्जभोजने उपनीयमाने एको पच्चेकवुट्ठो सत्ताहच्चयेन निरोवा उट्ठाय भिक्खाचारवेलं सल्लवखेत्वा अज्ज मया वाराणसीसेट्ठिस्स गेहद्वारं गन्तुं वट्ठतीति नागलतादन्तकट्ठं खादित्वा अनोतत्तदहे मुखं धोवित्वा मनोसिलातले ठितो निवासेत्वा कायवन्धनं वन्धित्वा चीवरं पारुपित्वा इद्धिमयमत्तिकपत्तं आदाय आकासेनागन्त्वा बोधिसत्तस्स भत्ते उपनीतमत्ते गेहद्वारे अट्ठासि ।

बोधिसत्तो तं दिस्वाव आसना वुट्ठाय निपच्चाकारं दस्सेत्वा कम्मकारकं ओलोकेसि । किं करोमि सामीति च वुत्ते अय्यस्स पत्तं आहरथाति आह । तं खणञ्जेव मारो पापिमा विकम्पमानो उट्ठाय अयं पच्चेक-वुट्ठो इतो सत्तमे दिवसे आहारं लभि । अज्ज अलभन्तो विनस्सिस्सति इमं च विनासेस्सामि सेट्ठिनो च दानन्तरायं करिस्सामीति तं खणञ्जेव आगन्त्वा अन्तरवत्थुमिह असीतिहत्थमत्तं अंगारकासुं निम्मिणि । सा खदिरंगारपुण्णा सम्पज्जलिता सजोतिभूता अवीचिमहानिरयो विय खायित्थ । तं पन मापेत्वा सयं आकासे अट्ठासि । पत्तहरणत्थाय गच्छमानो पुरिसो तं दिस्वा महाभयप्पत्तो निवत्ति ।

बोधिसत्तो— किं तात ! निवत्तोसीति पुच्छि ।

अयं सामि ! अन्तरवत्थुमिह महती अंगारकासु सम्पज्जलिता सजोतिभूताति ।

अयञ्जो अयञ्जोति एवं आगतागता सव्वेपि भयप्पत्ता वेगेन पलायिसु ।

बोधिसत्तो चिन्तेसि— अज्ज मय्हं दानन्तरायं कातुकामो वसवत्ती मारो उय्युत्तो भविस्सति, न खो पन जानाति मारसतेन मारसहस्सेनापि मय्हं अकम्पियभावं । अज्जदानि मय्हं वा मारस्स वा वलमहन्ततं आनुभावमहन्ततं जानिस्सामीति तं यथासज्जितमेव भत्तपार्तिं सयं आदाय गेहा निवखम्म अंगारकासुतटे ठत्वा आकासं उल्लोकेत्वा मारं दिस्वा— कोसि त्वन्ति आह ।

अहं मारोति ।

अयं अंगारकासु तथा निम्मिताति ?

आम मयाति ।

किमत्थायाति ?

तव दानस्स अन्तरायकरणत्थाय च पच्चेकबुद्धस्स च जीवितनासनत्थायाति ।

बोधिसत्तो— नेव त अहं अत्तनो दानस्स अन्तरायं न पच्चेकबुद्धस्स जीवितन्तरायं कातुं दस्सामि । अज्जदानि मय्हं वा तुय्हं वा वलमहन्ततं आनुभावमहन्ततं जानिस्सामीति अंगारकासुया तटे ठत्वा— भन्ते ! पच्चेकवरबुद्ध ! अहं इमिस्सापि अंगारकासुया अधोसीसो पतमानोपि न निवत्तिस्सामि केवलं तुम्हे मया दिन्न-भोजनं पतिगण्हाति वत्वा इमं गाथमाह—

कामं पतामि निरयं उद्धपादो अवंसिरो ।

नानरियं करिस्सामि हन्द पिण्डं पटिग्गहाति ॥

तत्रायं पिण्डत्थो भन्ते ! पच्चेकवरबुद्ध ! सचे अहं तुम्हाकं पिण्डपातं देन्तो एकसेनेव इमं निरयं उद्धपादो अवंसिरो हुत्वा पतामि तथापि यदिदं अदानं च असीलियं च अरियेहि अकातव्वत्ता अनरियेहि च कातव्वत्ता अनरियन्ति वुच्चति न तं अनरियं करिस्सामि हन्द इमं मया दीयमानं पिण्डं पटिग्गह पतिगण्हाहीति । एत्थ च हन्दाति ववस्सगत्थे निपातो ।

एवं वत्वा बोधिसत्तो दल्हसमादानेन भत्तपार्तिं गहेत्वा अंगारकासुमत्थकेन पक्खन्तो । तावदेव असीतिहत्थगम्भीराय अंगारकासुया तलतो उपरूपपरि जातं अत्तसत्तमं एकं महापटुमं उग्गन्त्वा बोधिसत्तस्स पादं सम्पटिच्छि । ततो महातुम्बमत्ता रणुउग्गन्त्वा महासत्तस्स मुद्धनि ठत्वा पतित्वा सकलसरीरं सुवण्णचुण्ण-समोकिण्णमिव अकासि । सो पटुमकणिण्णकाय ठत्वा नानग्गरसभोजनं पच्चेकबुद्धस्स पत्ते पतिट्ठापेसि । सो तं पटिग्गहेत्वा अनुमोदनं कत्वा पत्तं आकासे खिपित्वा पस्सन्तस्सेव महाजनस्स सयम्पि वेहासं अट्ठुग्गन्त्वा नान-प्पकारं वलाहकपन्ति मद्मानो विय हिमवन्तमेव गतो ।

मारोपि पराजितो दोमनस्सं पत्वा अत्तनो वसनट्ठानमेव गतो । बोधिसत्तो पन पटुमकणिण्णकाय ठितक्रोव महाजनस्स दानसीलसंवण्णनेन धम्मं देसेत्वा महाजनेन परिवुत्तो अत्तनो निवेसनमेव पविसित्वा यावजीवं दानादीनि पुञ्जानि करित्वा यथाकम्मं गतो ।

सत्या-न इदं गहपति ! अच्छरियं यं त्वं एवं दस्सनसम्पन्नो एतरहि देवताय न कम्पितो पुव्वेपि पिण्ड-तेहि कतमेव अच्छरियन्ति इमं धम्मदेसनं आहरित्वा अनुसन्धि घटेत्वा जातकं समोधानेसि । तदा पच्चेकबुद्धो तत्थेव परिनिव्वायि । मारं पराजेत्वा पटुमकणिण्णकाय ठत्वा पच्चेकबुद्धस्स पिण्डपातदायको वाराणसीसेट्ठि पन अहमेवाति ।

खदिरङ्गारजातकं

कुलावकवग्गो चतुत्थो

५. अस्थकामवग्गवण्णना

१. लोसकजातकं

यो अस्थकामस्साति इदं सत्था जेतवने विहरन्तो लोसकतिस्सत्थेरं नाम आरब्ध कथेसि ।

पच्चपन्नवत्थु

को पनेस लोसकतिस्सत्थेरो नामाति ? कोसलरट्ठे एको अत्तनो कुलनासको केवट्ठपुत्तको अलाभी भिक्खू । सो किर निव्वत्तट्ठानतो चवित्वा कोसलरट्ठे एकस्मिं कुलसहस्सवासे केवट्ठगामे एकस्सा केवट्ठिया कुच्छिस्मिं पटिसन्धिं गण्हि । तस्स पटिसन्धिग्गहणदिवसे तं कुलसहस्सं जालहत्थं नदियं च तलाकादिसु व मच्छे परियेसन्तं एकं खुद्दकमच्छम्पि नालत्थ । ततो पट्ठाय च ते केवट्ठे परिहायन्ति येव तस्मिं कुच्छिगते येव तेसं गामो सत्तवारे अग्गिना दड्ढो सत्तवारे रज्जा दण्डितो । एवं अनुक्कमेन दुग्गता जाता । ते चिन्तियिमु-पुव्वे अम्हाकं एवहपं नत्थि इदानीं पन परिहायाम अम्हाकं अन्तरे एकाय कालकण्णिथा भवितव्वं द्वे वग्गा होमाति । पच्च पच्च कुलसतानि एकतो अहेसुं । ततो यत्थ तस्स मातापितरो सो कोट्ठासो परिहायति इतरो वड्ढति । ते तम्पि कोट्ठासं द्विधा, तम्पि द्विधाति एवं याव तमेव कुलं एकं अहोसि ताव विभजित्वा तेसं कालकण्णिभावं जत्वा पोथेत्वा निक्कड्ढिसु ।

अथस्स माता किच्छेन जीवमाना परिपक्के गम्भे एकस्मिं ठाने विजायि । पच्छिमभविकसत्तं न सवका नासेतुं अन्तोघटे दीपो विय हिस्स हृदये अरहत्तस्स उपनिस्सयो जलति । सा तं दारकं पटिजग्गित्वा आधावित्वा परिधावित्वा विचरणकाले एकमस्स कपालकं हत्थे दत्वा पुत्तं एकं घरं पविसाति पेसेत्वा पलाता ।

सो ततो पट्ठाय एककोव हुत्वा तत्थ भिक्खं परियेसित्वा एकस्मिं ठाने सयति । न नहायति न सरीरं पटिजग्गति, पंसुपिसाचको विय किच्छेन जीविकं कप्पेति । सो अनुक्कमेन सत्तवस्सिको हुत्वा एकस्मिं गेहद्वारे उक्खलिधोवनस्स छड्ढितट्ठाने काको विय एकेकं सित्थकं उच्चिनित्वा खादति ।

अथ नं धम्मसेनापति सावन्धियं पिण्डाय चरमानो दिस्वा अयं सत्तो अतिकारज्जप्पत्तो कतरगाम-वासिको नु खोति तस्मिं वड्ढेत्वा एहि रेति आह । सो गत्त्वा थेरं वन्दित्वा अट्ठासि । अथ नं थेरो-कतरगाम-वासिकोसि कहं वा ते मातापितरोति पुच्छि ।

अहं भन्ते । निप्पच्चयो, मय्हं मातापितरो मं निस्साय किलन्तम्हाति मं छड्ढेत्वा पलाताति ।

अपि पन पव्वजिस्ससीति ?

भन्ते ! अहं ताव पव्वजेत्थं मादिसं पन कपणं को पव्वाजेस्सतीति ।

अहं पव्वाजेस्साभीति ।

साधु पव्वाजेत्थाति ।

थेरो तस्स खादनीयं भोजनीयं दत्वा तं विहारं नेत्वा सहत्थेनेव नहापेत्वा पव्वाजेत्वा परिपुण्णवस्सं उपसम्पादेसि । सो महल्लककाले लोसकतिस्सत्थेरोति पञ्चायित्थ निप्पुज्जो अप्पलाभो । तेन किर असदिसदानेपि कुच्छिपूरो न लद्धपुव्वो, जीवितघटनमत्तकमेव लभति । तस्स हि पत्ते एकस्मिञ्जेव यागुं उलुंके दिन्ने पत्तो समतित्तिको विय हुत्वा पञ्चायति । अथ मनुस्सा इमस्स पत्तो पूरोति हेट्ठा यागुं देन्ति । तस्स पत्ते यागुं दानकाले मनुस्सानं भाजने यागुं अन्तरवायतीतिपि वदन्ति । खज्जकादिसुपि एसेव नयो । सो अपरेन समयेन विपस्सन् वड्ढेत्वा अग्गफले अरहत्ते पतिट्ठितोपि अप्पलाभोव अहोसि । अथस्स अनुपुव्वेन आयुसंखारेसु परिही-नेसु परिनिव्वाणदिवसो सम्पापुणि ।

धम्मसेनापति आवज्जेन्तो तस्स परिनिव्वाणभावं ज्ञत्वा अयं लोसकतिस्सत्थेरो अज्ज परिनिव्वा-
यिंस्सति । अज्ज मया एतस्स यावदत्थं आहारं दातुं वट्ठीतीति नं आदाय सावत्थि पण्डाय पाविसि । थेरो तं निस्साय
ताव वट्ठमनुस्साय सावत्थिया हत्थं पसारत्वा वन्दनमत्तम्पि नालत्थ । अथ नं थेरो गच्छावुसो ! आसनसालाय
निसीदाति उय्योजेसि । ततो आगतमेव मनुस्सा अय्यो आगतोति आसने निसीदापेत्वा भोजेन्ति । थेरो पि
इमं लोसकस्स देथाति लद्धाहारं पेसेसि । तं गहेत्वा गता लोसकत्थेरं असरित्वा सयमेव भुञ्जिषु ।
अथ थेरस्स उट्ठाय विहारं गमनकाले लोसकतिस्सत्थेरो गन्त्वा थेरं वन्दि, थेरो निवत्तित्वा ठितकोव
लद्धं ते आवुसो ! भत्तन्ति पुच्छि ।

थेरो संवेगप्पत्तो कालं ओलोकेसि । कालो अतिक्कन्तो । थेरो— होतावुसो ! इधेव निसीदाति
लोसकत्थेरं आसनसालाय निसीदापेत्वा कोसलरज्जो निवेसनं अगमासि । राजा थेरस्स पत्तं गाहापेत्वा भत्तस्स
अकालोति पत्तनूरं चतुमधुरं दापेसि ।

थेरो तमादाय गन्त्वा एहावुसो तिस्स ! इमं चतुमधुरं भुञ्जाति वत्ता पत्तं गहेत्वाव अट्ठासि ।
सो थेरे गारवेन लज्जन्तो न परिभुञ्जति, अथनं थेरो सहावुसो तिस्स ! अहं इमं पत्तं गहेत्वाव ठस्सामि त्वं
निसीदित्वा परिभुञ्ज, सचे इमं पत्तं हत्थतो मुञ्चेय्यं किञ्चि न भवेय्याति आह ।

अथायस्मा लोसकतिस्सत्थेरो अग्गिस्सरे धम्मसेनापतिम्हि पत्तं गहेत्वा ठिते चतुमधुरं परिभुञ्जि ।
तं थेरस्स अरियिद्विवलेन परिकखं न अगमासि । तदा लोसकतिस्सत्थेरो यावदत्थं उदरपूरं कत्वा परिभुञ्जि ।
तं दिवसमेव च अनुपादिसेसाय निव्वाणधातुया परिनिव्वायि । सम्मासम्बुद्धो तस्स सन्तिके ठत्वा सरीरनिवखेपं
कारेसि । धातुयो गहेत्वा चेतियं करिषुं ।

तदा भिक्खू धम्मसभायं सन्निपतित्वा—आवुसो ! लोसकत्थेरो अपुञ्जो अप्पलाभी एवरूपेन नाम
अपुञ्जेन अप्पलाभिना कथं अरियधम्मो लद्धोति कथेन्ता निसीदिषु ।

सत्था धम्मसभायं गन्त्वा— काय नुत्थ भिक्खवे ! एतरहि कथाय सन्निसिन्नाति पुच्छि ।

ते इमाय नाम भन्तेति आरोचेसुं ।

सत्था-भिक्खवे एसो भिक्खु अत्तनो अप्पलाभिभावञ्च अरियधम्मलाभीभावं च अत्तनाव अकासि ।
अयं हि पुब्बे परेसं लाभन्तरायं कत्वा अप्पलाभी जातो अनिच्चं दुक्खं अनत्ताति विपस्सनाय युत्तभावस्स
फलेन अरियधम्मलाभी जातोति वत्ता अतीतं आहरि—

अतीतवत्थु

अतीते कस्सपसम्मासम्बुद्धकाले अज्जतरो भिक्खु एकं कुटुम्बिकं निस्साय गामकावासे वसति
पकत्तो सीलवा विपस्सनाय युत्तपयुत्तो । अथेको खीणासवत्थेरो समवत्तवासं वसमानो अनुपुब्बेन तस्स
भिक्खुनो उपट्ठाककुटुम्बिकस्स वसनगामं सम्पत्तो । कुटुम्बिको थेरस्स इरियापथे येव पसीदित्वा पत्तं
आदाय घरं पवेसेत्वा सक्कच्चं भोजेत्वा थोकं धम्मकथं सुत्वा थेरं वन्दित्वा— भन्ते ! अम्हाकं धुरविहारमेव
गच्छय मयं सायण्हसमये आगन्त्वा पस्सिस्सामिमाति आह ।

थेरो विहारं गन्त्वा नेवासिकत्थेरं वन्दित्वा आपुच्छित्वा एकमन्तं निसीदि । सोपि तेन सद्धि पटि-
सन्थारं कत्वा— लद्धो ते आवुसो ! भिक्खाहारोति पुच्छि ।

आम लद्धोति ।

कहं लद्धोति ?

तुम्हाकं धुरंगामे कुटुम्बिकघरेति । एवञ्च पन वत्ता अत्तनो सेनासनं पुच्छित्वा पटिजग्गित्वा पत्त-
चीवरं पटिसामेत्वा ज्ञानसुखेन फलसुखेन वीतिनामेन्तो निसीदि ।

सोपि कुटुम्बिको सायण्हे गन्धमालञ्चेव दीपतेलञ्च गाहापेत्वा विहारं गन्त्वा नेवासिकत्येवं वन्दित्वा भन्ते ! एको आगन्तुकत्येरो अत्थि आगतो नु खोति पुच्छि ।

आम आगतोति ।

इदानीं कहन्ति ?

असुकसेनासने नामाति ।

सो तस्स सन्तिकं गन्त्वा वन्दित्वा एकमन्तं निसिन्नो धम्मकथं सुत्वा सीतलवेलाय चेतियं च वोदिं च पूजेत्वा दीपे जालेत्वा उभोपि जने निमन्तेत्वा गतो । नेवासिकत्येरोपि खो अयं कुटुम्बिको परिभिन्नो सचायं भिक्खु इमस्मि विहारे वसिस्सति न मं एस किस्मिं च गणयिस्सतीति थेरे अनत्तमनत्तं आपज्जित्वा इमस्मि विहारे एतस्स अवसनाकारो मया कातुं वट्ठीतीति तेन उपट्ठानवेलाय आगतेन सद्धिं किञ्चि न कथेसि ।

खीणासवत्येरो तस्स अज्झासयं जानित्वा अयं थेरो मम कुले वा लाभेत्वा गणे वा अपनिवुद्धभावं न जानीतीति अत्तनो वसनट्ठानं गन्त्वा ज्ञानसुखेन फलसुखेन वीतिनामेसि ।

नेवासिकोपि पुनदिवसे नखपिट्ठेन गण्डं पहरित्वा, नखेन द्वारं आकोटेत्वा, कुटुम्बिकस्स गेहं अगमासि । सो तस्स पत्तं गहेत्वा पञ्जत्तासने निसीदापेत्वा—आगन्तुकत्येरो कुहिं भन्तेति, पुच्छि ।

नाहं तव कुलूपकस्स पवत्तिं जानामि, । गण्डं पहरन्तो द्वारं आकोटेन्तो पवोयेतुं नासक्खि । हिय्यो तव गेहे पणीतभोजनं भुञ्जित्वा जीरापेतुं असक्कोन्तो इदानीं निहं ओक्कन्तो येव भविस्सति । त्वं पसीदमानो एवरूपेसु ठानेसु येव पसीदसीति आह ।

खीणासवत्येरोपि अत्तनो भिक्खाचारखेलं सल्लखेत्वा सरीरं पटिजग्गित्वा पत्तचीवरमादाय आकासे उप्पतित्वा अञ्जत्थ अगमासि ।

सो कुटुम्बिको नेवासिकत्येवं सप्पिमधुसक्कराभिसंखत्तं पायासं पायेत्वा पत्तं गन्धचुण्णेहि उच्चट्ठेत्वा पुन पूरेत्वा— भन्ते ! सो थेरो मग्गकिलन्तो भविस्सति इदमस्स हरथाति अदासि ।

इतरो अप्पटिक्खित्वाव गहेत्वा गच्छन्तो सचे सो भिक्खु इमं पायासं पिबिस्सति गीवाय गहेत्वा निक्कड्ढियमानोपि न गमिस्सति । सचे पनाहं इमं पायासं मनुस्सस्स दस्सामि पाकटं मे कम्मं भविस्सति । सचे उदके ओपिलापेस्सामि उदकपिट्ठे सप्पि पञ्चायिस्सति । सचे भूमियं छड्ढेस्सामि काकसन्निपातेन पञ्चायिस्सति । कथं नु खो इमं छड्ढेय्यन्ति उपधारेन्तो एकं ज्ञामक्खेत्तं दिस्वा अंगारे वियूहित्वा तत्थ पक्खित्वा उपरि अंगारेहि पटिच्छादेत्वा विहारं गतो । तं भिक्खुं अदिस्वा चिन्तेसि— अट्ठा सो भिक्खु खीणासवो मम अज्झासयं विदित्वा अञ्जत्थ गतो भविस्सति । अहो ! मया उदरहेतु अयुत्तं कतन्ति । तावदेवस्स महन्तं दोमनस्सं उदपादि । ततो पट्ठायेव च मनुस्सपेतो हुत्वा नचिरस्सेव कालं कत्वा निरये निव्वत्ति ।

सो बहूनि वस्ससत्तसहस्सानि निरये पच्चित्वा पक्कावसेनेन पटिपाटिया पञ्चजातिसत्तेसु यक्खो हुत्वा एकदिवसप्पि उदरपूरं आहारं न लभि । एकदिवसं पन गन्धमलं उदरपूरं लभि । पुन पञ्चजातिसत्तेसु सुनखो अहोसि । तदापि एकदिवसं भत्तवमनं उदरपूरं लभि । सेसकाले पन तेन उदरपूरो आहारो नाम न लद्ध-पुञ्चो । सुनखयोनिनो पन चवित्वा कासिरट्ठे एकस्मिं गामे दुग्गतकुले निव्वत्ति । तस्स निव्वत्तितो पट्ठाय तं कुलं परमदुग्गतमेव जातं । नाभितो उद्धं उदककञ्जिकमतप्पि न लभि । तस्स पन मित्तविन्दकोति नामं अहोसि । मातापितरो छातकटुकं अधिवासेतुं असक्कोन्ता गच्छ कालकणिकाति तं पोथेत्वा नीहरिंसु । सो अप्परिसरणो विचरन्तो वाराणसि अगमासि ।

तदा बोधिसत्तो वाराणसियं दिसापामोक्खो आचरियो हुत्वा पञ्चमाणवकसतानि सिप्पं वाचेति । तदा वाराणसिवासिनो दुग्गतानं परिव्वयं दत्वा सिप्पं सिक्खापेन्ति । अयम्पि मित्तविन्दको

बोधिसत्तस्स सन्तिके पुञ्जसिप्पं सिक्खति । सो फरुसो अनोवादक्खमोतं तं पहरन्तो विचरति बोधिसत्तेन ओवदियमानोपि ओवादं न गण्हाति । तं निस्साय आयोपिस्स मन्दो जातो । अथ सो माणवकेहि सिद्धिं भण्डित्वा ओवादं अगण्हन्तो ततो पलायित्वा आहिण्डन्तो एकं पच्चन्तगामं गत्वा भति कत्वा जीवति । सो तत्थ एकाय दुग्गतित्थया सिद्धिं संवासं कप्पेसि । सा तं निस्साय द्वे दारके विजायि । गामवासिनो अम्हाकं सुसासनं दुस्सासनं आरोचेय्यासीति मित्तविन्दकस्स भति दत्त्वा तं गामं द्वारे कुटिकाय वसापेसु । तं पन मित्तविन्दकं निस्साय ते [२०७] पच्चन्तगामवासिनो सत्तक्खत्तुं राजदण्डं अदंसु । सत्तक्खत्तुं तलाकं छिज्जि ।

ते चिन्तयिसु अम्हाकं पुब्बे इमस्स मित्तविन्दकस्स अनागमनकाले एवरूपं नत्थि इदानीं पनस्स आगतकालतो पट्ठाय परिहायामाति तं पोथेत्वा नीहरिसु । सो अत्तनो दारके गहेत्वा अञ्जत्थ गच्छन्तो एकं अमनुस्सपरिगहं अट्ठवि पाविसि । तत्थस्स अमनुस्सा द्वे दारके च भरियञ्च मारेत्वा मंसं खादिसु ।

सो ततो पलायित्वा ततो ततो आहिण्डन्तो एकं गम्भीरं नाम पट्टनगामं नावाविस्सज्जनदिवसे येव पत्वा कम्मकरो हुत्वा नावं अभिरुहि । नावा समुद्वपिट्ठे सत्ताहं गत्वा सत्तमे दिवसे समुद्वमज्जे आकोटेत्वा ठपिता विय अट्ठासि । ते कालकणिसलाकं विचारेसु^१ । सत्तक्खत्तुं मित्तविन्दकस्सेव पापुणि । मनुस्सा तस्सेकं वेणुकलापकं दत्त्वा हत्थे गहेत्वा समुद्वे खिप्पिसु । तस्मिं खित्तमत्ते नावा अगमासि । मित्तविन्दको वेणुकलापे निपज्जित्वा समुद्वपिट्ठे गच्छन्तो कस्सपसम्मासम्बुद्धकाले रक्खितसीलस्स फलेन समुद्वपिट्ठके एकास्मिं फळिकविमाने चतस्सो देवधीतरो पटिलभित्वा तासं सन्तिके सुखं अनुभवमानो सत्ताहं वसि ।

ता पन विमानपेतियो सत्ताहं सुखं अनुभवन्ति सत्ताहं दुक्खं । दुक्खं अनुभवितुं गच्छमाना 'याव मयं आगच्छाम ताव इधेव होहीति' वत्वा अगमंसु ।

मित्तविन्दको तासं गतकाले वेणुकलापे निपज्जित्वा पुरतो गच्छन्तो रजतविमाने अट्ठदेवधीतरो लभि । ततोपि परं गच्छन्तो मणिविमाने सोलस, कणकविमाने द्वत्तिस देवधीतरो लभि । तासम्पि वचनं अकत्वा परतो गच्छन्तो अन्तरदीपके एकं यक्खनगरं अट्ठसु । तत्थेका यक्खिणी अजरूपेन विचरति । मित्तविन्दको तस्सा यक्खिणीभावं अजानन्तो अजमंसं खादिस्सामीति तं पादे अगाहेसि । सा यक्खानुभावेन तं उक्खिपित्वा खिपि । सो ताय खित्तो समुद्वमत्थकेन गत्वा बाराणसियं परिखापिट्ठे एकास्मिं कण्टकगुम्बमत्थके पतित्वा पवट्टमानो भूमियं पतित्ठासि ।

तस्मिं च समये तस्मिं परिखापिट्ठे रञ्जो अजिका चरमाना चोरा हरन्ति । अजिकगोपका चोरे गण्हिस्सामाति एकमन्तं निलीना अट्ठंसु । मित्तविन्दको पवट्टित्वा भूमियं ठितो ता अजिका दिस्वा चिन्तेसि—अहं समुद्वे एकास्मिं दीपके अजिकं पादे गहेत्वा ताय खित्तो इध पतितो । स चेपनिदानि एकं अजिकं पादे गहेस्सामि सा मं परतो समुद्वपिट्ठे विमानदेवतानं सन्तिके खिप्पिस्सतीति । सो एवं अयोनिसो मनसिकरित्वा अजिकं पादे गण्हि । सा गहितमत्ता विरवि । अजिकगोपका इतोचितो च आगत्वा तं गहेत्वा एत्तकं कालं राजकुले अजिकाय खादको एस चोरोति तं कोट्टेत्वा वन्धित्वा रञ्जो सन्तिकं नेन्ति । [२०८]

तस्मिं खणे बोधिसत्तो पञ्चसतमाणवकपरिवृतो नगरा निक्खम्म नहयितुं गच्छन्तो मित्तविन्दकं दिस्वा सञ्जानित्वा ते मनुस्से आह । ताता ! अयं अम्हाकं अन्तेवासिको कस्मा तं गण्हित्थाति ? अजिकचोरको अय्य ! एकं अजिकं पादे गण्हि तस्मा गहितोति । तेनहेतं अम्हाकं दासं कत्वा देथ अम्हे निस्साय जीविस्सतीति । ते साधु अय्याति तं विस्सज्जेत्वा अगमंसु । अथ नं बोधिसत्तो मित्तविन्दक त्वं एत्तकं कालं कहं वसीति पुच्छि । सो सव्वं अत्तना कतकम्मं आरोचेसि । बोधिसत्तो अत्थकामानं वचनं अकरोन्तो एतं दुक्खं पापुणन्तीति वत्वा इमं गाथमाह—

यो अत्यकामस्स हितानुकम्पिनो ओवज्जमानो न करोति सासनं,
अजिया पादमोलुब्ध मित्तको विय सोचतीति ।

तत्थ अत्यकामस्साति वुड्ढि इच्छन्तस्स । हितानुकम्पिनोति हितेन अनुकम्पमानस्स । ओवज्जमानोति मुदुकेन हितचित्तेन ओवदियमानो । न करोति सासनन्ति अनुसत्थि न करोति दुव्वचो अनोवादको होति । मित्तको विय सोचतीति यथा अयं मित्तविन्दको अजाय पादं गहेत्वा सोचति किलमति एवं निच्चकालं सोचतीति इमाय गाथाय बोधिसत्तो धम्मं देसेसि ।

एवं तेन थेरेन एत्तके अदाने तीसु येव अत्तभावेसु कुच्छिपूरो लद्धपुव्वो यक्खेन हुत्वा एकदिवसं गम्भ-
मलं लद्धं, सुनखेन हुत्वा एकदिवसं भत्तवमनं, परिनिव्वाणदिवसे धम्मसेनापतिस्सानुभावेन चतुमधुरं लद्धं ।
एवं परस्स लाभन्तरायकरणं नाम महादोसन्ति वेदितव्वं ।

तस्मिं पन काले सोपि आचरियो मित्तविन्दकोपि यथाकम्मं गता^१ । सत्था एवं भिक्खवेः अत्तना अप्प-
लाभीभावञ्च अरियधम्मलाभीभावञ्च सयमेव एसो अकासीति इमं धम्मदेसनं आहरित्वा अनुसन्धि घटेत्वा
जातकं समोधानेसि । तदा मित्तविन्दको लोसकतिस्सत्थेरो अहोसि । दिसापामोक्खाचरियो पन अहमेवाति ।

लोसकजातकं ।

२. कपोतजातकं

यो अत्यकामस्ताति इदं सत्या जेतवने विहरन्तो अञ्जतरं लोलभिक्षुं आरब्ध कथेसि ।

पच्चुपन्नवत्थु

तस्स लोलभावो नवकनिपाते काकजातके आवीभविस्सति । तदा पन तं भिक्षुं अयं [२०९]
भन्ते ! भिक्षु लोलोति सत्थु आरोचेसुं ।

अय नं सत्या सच्चं किर त्वं भिक्षु ! लोलोति पुच्छि ।

आम भन्तेति ।

सत्या पुव्वेपि त्वं भिक्षु ! लोलो लोलकारणा जीवितक्खयं पत्तो पण्डितापि तं निस्साय
अत्तनो वसनट्ठाना परिहीनाति वत्वा अतीतं आहरि-

अतीतवत्थु

अतीते बाराणसियं ब्रह्मदत्ते रज्जं कारेन्ते बोधिसत्तो पारापतयोनियं निव्वत्ति । तदा बाराणसीवासिनो
पुञ्जकामताय तस्मिं तस्मिं ठाने सकुणानं सुखवासत्थाय थुसपच्छियो ओलम्बेन्ति । बाराणसिसेट्ठि-
नोपि भत्तकारको अत्तनो महानसे एकं थुसपच्छि ओलम्बेत्वा ठपेसि । बोधिसत्तो तत्थ वासं कप्पेसि । सो पातोव
निक्खमित्वा गोचरे चरित्वा सायं आगन्त्वा तत्थ वसन्तो कालं खेपेति । अथेकदिवसं एको काको महानसमत्थ-
केन गच्छन्तो अम्बिलानम्बिलमच्छमंसानं धूपनवासं धारित्वा लोभं उप्पादेत्वा किन्नु खो निस्साय इमं मच्छ-
मंसं लभिस्सामीति अविदूरे निसीदित्वा परिगण्हन्तो सायं बोधिसत्तं आगन्त्वा महानसं पविसन्तं दिस्वा इमं
पारापतं निस्साय मच्छमंसं लभिस्सामीति पुन दिवसे पातोव आगन्त्वा बोधिसत्तस्स निक्खमित्वा गोचरत्थाय
गमनकाले पिट्ठितो पिट्ठितो अगमासि ।

अथ नं बोधिसत्तो-कस्मा त्वं सम्म ! अम्हेहि सद्धिं चरसीति आह ।

सामि ! तुम्हाकं किरिया मय्हं रुच्चति । इतो पट्ठाय तुम्हे उपट्ठहिस्सामीति ।

सम्म ! तुम्हे अञ्जगोचरा, मयं अञ्जगोचरा । तुम्हेहि अम्हाकमुपट्ठानं दुक्करन्ति ।

सामि ! तुम्हाकं गोचरगहणकाले अहम्पि गोचरं गहेत्वा तुम्हेहि सद्धिं येव गमिस्सामीति ।

सायु, केवलन्ते अप्पमत्तेन भवित्व्वन्ति ।

एवं बोधिसत्तो काकं ओवदित्वा गोचरे चरन्तो तिणवीजादीनि खादति । बोधिसत्तस्स पन गोचर-
गहणकाले काको गन्त्वा गोमयपिण्डं अपनेत्वा पाणके खादित्वा उदरं पूरेत्वा बोधिसत्तस्स सन्निकं आगन्त्वा-
सामि ! तुम्हे अतिवेलं चरथ अतिवहुभक्खेन नाम भवितुं न वट्ठीतीति वत्वा बोधिसत्तेन गोचरं गहेत्वा सायं
आगच्छन्तेन सद्धिं येव महानसं पाविसि । भत्तकारको अम्हाकं कपोतो अञ्जम्पि गहेत्वा आगतोति वत्वा
काकस्सपि पच्छि ठपेसि । ततो पट्ठाय द्वे जना वसन्ति ।

अथेकदिवसं सेट्ठिस्स वहुं मच्छमंसं आहरिस्सु । तं आदाय भत्तकारको महानसे तत्थ तत्थ ओलम्बे-
सि । काको तं दिस्वा लोभं उप्पादेत्वा स्वे गोचरभूमिं अगन्त्वा मया इदमेव खादित्व्वन्ति रत्तिं तित्तिणन्तो^१ निप-
ज्जि । पुन दिवसे बोधिसत्तो गोचराय गच्छन्तो-एहि सम्म ! काकाति आह ।

सामि ! तुम्हे गच्छथ मय्हं कुच्छिरोगो अत्थीति ।

सम्म ! काकानं कुच्छिरोगो नाम कदाचि न भूतपुव्वो । रत्तिं तीसु यामेसु एकेकस्मिं [२१०] यामे

मुच्छिता होन्ति । दीपवट्टिं गलितकाले पन नेसं मुहुत्तं तित्ति होति । त्वं इमं मच्छमंसं खादितुकामो भविस्ससि, एहि मनुस्सपरिभोगो नाम तुम्हाकं दुप्परिभुज्जियो मा एवरूपं अकासि, मया सद्धिं येव गोचराय गच्छाहीति ।

न सक्कोमि सामीति ।

तेनहि पञ्जायिस्ससि सकेन कम्मेन लोभवसं अगन्त्वा अप्पमत्तो होहीति तं ओवदित्वा बोधिसत्तो गोचराय गतो । भत्तकारको नानप्पकारं मच्छमंसविकत्तिं सम्पादेत्वा उरुमं निच्चापनत्थं भाजनानि थोकं विव-
रित्वा रसपरिस्सावनकरोटिं भाजनमत्थके ठपेत्वा वहि निक्खगित्वा सेदं पुच्छमानो अट्ठासि ।

तस्मिं खणे काको पच्छितो सीसं उक्खिपित्वा भत्तगेहं ओलोकेन्तो तस्सा निक्खमितभावं अत्वा—
अयं दानि मय्हं मनोरथं पूरेत्वा मंसं खादितुं कालो किन्नुखो महामंसं खादामि उदाहुं चुण्णिकमंसान्ति चिन्तेत्वा
चुण्णिकमंसेन नाम खिप्पं कुच्छिं पूरेतुं न सक्का महन्तं मंसखण्डं आहरित्वा पच्छियं निक्खिपित्वा खादमानो
निपज्जिस्सामीति पच्छितो उप्पतित्वा रसकरोटियं निलीयि । सा किलीति सद्धमकासि । भत्तकारको तं सद्धं
सुत्वा किन्नुखो एतन्ति पविट्ठो काकं दिस्वा अयं दुट्ठकाको मया सेट्ठिनो पक्कमंसं खादितुकामो अहं खो पन
सेट्ठि निस्साय जीवामि न इमं बालं, किम्मे इमिनाति द्वारं पिधाय काकं गहेत्वा सकलसरीरे पत्तानि लुञ्चित्वा
अट्ठसिगिवेरं लोणजीरकाय कोट्टेत्वा अम्बिलतक्केन आलोळेत्वा तेनस्स सकलसरीरं मक्खेत्वा तं काकं पच्छियं
खिपि । सो अधिमत्तवेदनाभिभूतो तित्तिणायन्तो निपज्जि । बोधिसत्तो सायं आगन्त्वा तं व्यसनप्पत्तं दिस्वा
लोल काक ! मम वचनं अक्त्वा तव लोभं निस्साय महादुक्खं पत्तोसीति वत्वा इमं गायमाह—

यो अत्थकामस्स हितानुकम्पिनो ओवज्जमानो न करोति सासनं ।

कपोतकस्स वचनं अक्त्वा अमित्तहत्थत्यगतो व सेतीति ॥

तत्थ कपोतकस्स वचनं अक्त्वाति पारापतस्स हितानुसासनि वचनं अक्त्वा अमित्तहत्थत्यगतो
व सेतीति अमित्तानं अनत्थकारकानं दुक्खूप्पादकपुग्गलानं हत्थपथं गतो । अयं काको विय पुग्गलो महन्तं व्यसनं
पत्वा अनुसोचमानो सेतीति ।

बोधिसत्तो इमं गायं वत्वा इदानि मया च एतस्मिं ठाने न सक्का वसितुन्ति अञ्जात्य गतो । काको
पि तत्थेव जीवितक्खयं पत्तो । अथ न भत्तकारको सद्धिं पच्छिया गहेत्वा संकारट्ठाने छड्ढेसि । [२११]

सत्थापि न त्वं भिक्खु ! इदानेव लोलो पुव्वेपि लोलो येव तच्च पन ते लोलं निस्साय पण्डितापि
सकम्हा आवासा परिहीना ति इमं धम्मदेसनं आहरित्वा सञ्चानि पकासेसि । सच्चपरियोसाने सो भिक्खू
अनागामिफलं पत्तो । सत्था अनुसन्धिं घटेत्वा जातकं समोधानेसि । तदा काको लोलभिक्खु अहोसि । पारापतो
पन अहमेवाति ।

३. वेलुकजातकं

यो अत्यकामस्ताति इदं सत्या जेतवने विहरन्तो अञ्जतरं दुव्वचभिक्षुं आरब्ध कथेसि ।

पच्चपन्नवत्थु

तं हि भगवा सच्चं किर त्वं भिक्षु ! दुव्वचोति पुच्छित्वा सच्चं भन्तेति वुत्ते न त्वं भिक्षु । इदानेव दुव्वचो पुव्वेपि दुव्वचो येव दुव्वचत्ता येव पण्डितानं वचनं अक्त्वा सप्पमुखे जीवितक्खयं पत्तोसीति वत्वा अतीतं आहरि-

अतीतवत्थु

अतीते वाराणसियं ब्रह्मदत्ते रज्जं कारेन्ते वोधिसत्तो कासिरट्ठे महाभोगकुले निव्वत्तो । विञ्जुतं पत्वा कामेसु आदीनवं नेक्खम्मे चानिसंसं दिस्वा कामे पहाय हिमवन्तं पविसित्वा इसिपव्वज्जं पव्वजित्वा कसिण-परिकम्मं कत्वा पञ्च अभिञ्जा अट्ठ समापत्तियो उप्पादेत्वा ज्ञानमुखेन वीतिनामेन्तो अपरभागे महापरिवारो पञ्चहि तापससतेहि परिवुतो गणस्स सत्या हुत्वा विहासि ।

अथेको आसिविसपोतको अतनो धम्मताय चरन्तो अञ्जतरस्स तापसस्स अस्समपदं पत्तो । तापसो तस्मिं पुत्तसिनेहं उप्पादेत्वा तं एकस्मिं वेळुपव्वे सयापेत्वा पटिजग्गति । तस्स वेळुपव्वे सयनतो वेळुको त्वेव नामं अकंसु । तं पुत्तसिनेहेन पटिजग्गनतो तापसस्स वेळुकपितात्वेव नामं अकंसु । तदा वोधिसत्तो एको किर तापसो आसीविसं पटिजग्गतीति सुत्वा पक्कोसित्वा सच्चं किर त्वं आसिविसं जग्गसीति पुच्छित्वा सच्चन्ति वुत्ते आसिविसेन सद्धिं विस्सासो नाम नत्थि, मा एवं जग्गसीति आह । तापसो आह-सो मे आचरिय ! पुत्तो नाहं तेन विना वत्तितुं सक्खिस्सामीति ।

तेनहि एतस्सेव सन्तिका जीवितक्खयं पापुणिस्ससीति ।

तापसो वोधिसत्तस्स वचनं न गण्हि, आसिविसम्पि जहितुं नासक्खि ।

ततो कतिपाहच्चयेनेव सव्वे तापसा फलाफलत्थाय गन्त्वा गतट्ठाने फलाफलस्स सुलभभावं दिस्वा द्वे तयो दिवसे तत्थेव वसिंसु । वेळुकपितापि तेहि सद्धिं गच्छन्तो [२१२] आसीविसं वेळुपव्वे येव सयापेवा पिदहित्वा गतो । सो पुन तापसेहि सद्धिं द्वीहतोहच्चयेन आगन्त्वा वेळुकस्स गोचरं दस्सामीति वेळुपव्वं उग्घाटेत्वा -एहि पुत्त ! छातकोसीति हत्थं पसारेसि ।

आसिविसो द्वीहं तीहं निराहारताय कुज्झित्वा पसारितहत्थे डसित्वा तापसं तत्थेव जीवितक्खयं पापेत्वा अरञ्जं पाविसि । तापसा नं दिस्वा वोधिसत्तस्स आरोचेसु । वोधिसत्तो तस्स सरीरकिच्चं कारेत्वा इसिगणस्स मज्जे निसीदित्वा इसीनं ओवादवसेन इमं गाथमाह-

यो अत्यकामस्स हितानुकम्पिनो ओवज्जमानो न करोति सासनं ।

एवं सो निहतो सेति वेळुकस्स तथा पिताति ॥

तत्थ एवं सो निहतो सेतीति यो हि इसीनं ओवादं न गण्हाति सो यथा एस तापसो आसीविसमुखे पूतिभावं पत्वा निहतो सेति एवं महाविनासं पत्वा निहतो सेतीति अत्थो । एवं वोधिसत्तो इसिगणं ओवदित्वा चत्तारो ब्रह्मविहारे भावेत्वा आयुपरियोसाने ब्रह्मलोके उप्पज्जि ।

सत्यापि न त्वं भिक्षु ! इदानेव दुव्वचो पुव्वेपि दुव्वचो येव । दुव्वचभावेनेव च आसीविसमुखे पूतिभावं पत्तोति इमं धम्मदेसनं आहरित्वा अनुसन्धि घटेत्वा जातकं समोधानेसि । तदा वेळुकपिता दुव्वचभिक्षु अहोसि, सेसपरिसा बुद्धपरिसा, गणसत्या पन अहमेवाति ।

वेळुकजातकं

४. मकसजातकं

सेय्यो अमित्तोति इदं सत्या मगधेसु चारिकं चरमानो अञ्जतरस्मि गामको वालगामिकमनुस्से
आरब्ध कथेसि ।

पच्चपन्नवत्थु

तयागतो किर एकस्मिं समये सावत्थितो मगधरट्ठं गन्त्वा तत्थ चारिकं चरमानो अञ्जतरं गामकं
सम्पापुणि । सो च गामको येभ्येन अन्धवालमनुस्सेहि येव उस्सन्नो । तत्थेकदिवसं ते अन्धवालमनुस्सा सन्नि-
पत्तिवा-भो ! अम्हे अरञ्जं पविसित्वा कम्मं करोन्ते मकसा खादन्ति तप्पच्चया अम्हाकं कम्मच्छेदो
होति । सव्वेव धनूनि चैव आवुधानि च आदाय गन्त्वा मकसेहि सद्धिं युज्झित्वा सव्वमकसे विज्झित्वा
छिन्दित्वा च मारेमाति मन्तयित्वा अरञ्जं गन्त्वा मकसे विज्झिस्सामाति अञ्जमञ्जं विज्झित्वा च पहरित्वा
च दुक्खप्पत्ता आगन्त्वा अन्तोगामे च गाममज्जे च गामद्वारे च निपज्जिषु । [२१३]

सत्या भिक्खुसंघपरिवृतो तं गामं पिण्डाय पाविसि । अवसेसा पण्डितमनुस्सा भगवन्तं दिस्वा
गामद्वारे मण्डपं कत्वा वुद्धपुम्हस्स भिक्खुसंखस्स महादानं दत्त्वा सत्थारं वन्दित्वा निसीदिसु । सत्था तस्मिं तस्मिं
ठाने पतितमनुस्से दिस्वा ते उपासके पुच्छि-वहू इमे गिलानमनुस्सा किं एतेहि कतन्ति ?

भन्ते ! एते मनुस्सा मकसयुद्धं करिस्सामाति गन्त्वा अञ्जमञ्जं विज्झित्वा सयं गिलाना जाताति ।

सत्था-न इदानेव अन्धवालमनुस्सा मकसे पहरिस्सामाति अत्तानं पहरन्ति पुव्वेपि मकसं पहरिस्सा-
माति परं पहरणकमनुस्सा अहेसुं येवाति वत्ता तेहि मनुस्सेहि याचितो अतीतं आहरि-

अतीतवत्थु

अतीते वाराणसियं ब्रह्मदत्ते रज्जं कारेन्ते वोधिसत्तो वणिज्जाय जीविकं कप्पेति । तदा कासिरट्ठे
एकस्मिं पच्चन्तगामे वहू वड्ढकी वसन्ति । तत्थेको खल्लातवड्ढकी^१ रुक्खं तच्छति । अथस्स एको मकसो तम्ब-
लोहथालकपिट्ठिसदिसे सीसे निसीदित्वा सत्तिया पहरन्तो विय सीसं मुखतुण्डकेन विज्झि । सो अत्तनो सन्तिके
निसिन्नं पुत्तं आह-तात ! मय्हं सीसं मकसो सत्तिया पहरन्तो विय विज्झति निवारेहि नन्ति ।

तात ! अधिवासेहि एकप्पहारेन तं मारेस्सामीति ।

तस्मिं समये वोधिसत्तो पि अत्तनो मण्डं परियेसमानो तं गामं पत्वा तस्स वड्ढकीसालाय निसिन्नो
होति । अथ सो वड्ढकी पुत्तं आह-तात ! इमं मकसं वारेहोति । सो वारेस्सामि ताताति तिखिणं महाफरसुं
उक्खिपित्वा पितु पिट्ठिपस्से ठत्वा मकसं पहरिस्सामीति पितु मत्थकं द्विधा भिन्दि । वड्ढकी तत्थेव जीवितवक्खयं
पत्तो । वोधिसत्तो तस्स तं कम्मं दिस्वा पच्चामित्तोपि पण्डितोव सेय्यो । सो हि दण्डभयेनापि मनुस्से न मारे-
स्सतीति चिन्तेत्वा इमं गायमाह-

सेय्यो अमित्तो मतिया उपेतो न त्वेव मित्तो मतिविप्पहीनो ।

मकसं वधिस्सन्ति हि एलमूगो पुत्तो पितु अग्निदा उत्तमंगन्ति ॥

तत्थ सेय्योति पवरो उत्तमो । मतिया उपेतोति पञ्जाय समन्नागतो । एलमूगोति लालामुखो^२ वालो ।
पुत्तो पितु अग्निदा उत्तमंगन्ति अत्तनो वालताय पुत्तोपि हुत्वा पितु उत्तमंगं मत्थकं मकसं मारिस्सामीति द्विधा
भिन्दि । तस्मा वालमित्ततो पण्डितो अमित्तोव सेय्योति । इमं गायं वत्ता वोधिसत्तो उट्ठाय यथाकम्मं गतो
वड्ढकिस्सापि जातका सरीरकिञ्चं अकंसु ।

सत्या एवं उपासका ! पुव्वेपि मकसं पहरिस्सामाति परं पहरणकमनुस्सा अहेसुं येवाति । इमं
वम्मदेसनं आहरित्वा अनुसन्धि घटेत्वा जातकं समोधानेसि । तदा गायं वत्ता पक्कन्तो पण्डितवाणिजो
पन अहमेव अहोसिन्ति ।

५, रोहिणीजातकं

सेय्यो अमित्तोति इदं सत्था जेतवने विहरन्तो एकं अनाथपिण्डकसेट्ठिनो दासि आरब्ध कथेसि ।

पच्चुपन्नवत्थु

अनाथपिण्डकस्स किर एका रोहिणी नाम दासी अहोसि । तस्सा वीहिपहरणट्ठाने आगन्त्वा महल्लिका माता निपज्जि । तं मक्खिका परिवारेत्वा सूचिया विज्झमाना विय खादन्ति । सा धीतरं आह—
अम्म ! मक्खिका मं खादन्ति । एता वारेहीति ।

सा वारेस्सामि अम्माति मुसलं उक्खिपित्वा मातुसरीरे मक्खिका मारेत्वा विनासं पापेस्सामीति मातरं मुसलेन पहरित्वा जीवितक्खयं पापेसि । नं दिस्वा माता मे मताति रोदितुं आरभि । तं पवुत्ति सेट्ठिस्स आरोचेसुं । सेट्ठी तस्सा सरीरकिच्चं कारेत्वा विहारं गन्त्वा सव्वं तं पवुत्ति सत्थु आरोचेसि । सत्था—नखो गहपति ! एसा मातुसरीरे मक्खिका मारेमीति इदनेव मूसलेन पहरित्वा मातरं मारेसि पुव्वेपि मारेसि येवाति वत्ता तेन याचितो अतीतं आहरि—

अतीतवत्थु

अतीते वाराणसियं ब्रह्मदत्ते रज्जं कारेन्ते बोधिसत्तो सेट्ठिकुले निव्वत्तित्वा पितु अच्चयेन सेट्ठिट्ठानं पापुणि । तस्सापि रोहिणी नाम दासी अहोसि । सापि अत्तनो वीहिपहरणट्ठानं आगन्त्वा निपन्नाय 'मातरा मक्खिका मे अम्म वारेहीति वुत्ता एवमेवं मुसलेन पहरित्वा मातरं जीवितक्खयं पापेत्वा रोदितुं आरभि । बोधिसत्तो तं पवुत्ति सुत्वा अमित्तोपि हि इमस्मिं लोके पण्डितो व सेय्योति चिन्तेत्वा इमं गाथमाह—

सेय्यो अमित्तो मेधावी यञ्चे वालानुकम्पको ।

पत्त रोहिणिकं जम्मि मातरं हन्त्वान सोचतीति ॥

तत्थ मेधावीति पण्डितो जाणी विभावी । यञ्चे वालानुकम्पकोति एत्थ एत्थ यन्ति लिंगविपल्लासो कतो । चेति नामत्थे निपातो । यो नाम वालो अनुकम्पको ततो सतगुणेन सहस्सगुणेन पण्डितो अमित्तो होन्तोपि सेय्यो येवाति अत्थो । अथवा—यन्ति पटिसेधनत्थे निपातो नो चे वालानुकम्पकोति अत्थो । जम्मिन्ति लामिकं दव्वं । मातरं हन्त्वा सोचतीति मक्खिका मारेस्सामीति मातरं हन्त्वान इदानी अयं वाला—सयमेव रोदति परिदेवति । इमिना कारणेन इमस्मिं लोके अमित्तोपि पण्डितो व सेय्योति । बोधिसत्तो पण्डितं पसंसन्तो इमाय गाथाय धम्मं देसेसि ।

सत्था न खो गहपति ! एसा इदनेव मक्खिका मारेस्सामीति मातरं घातेसि पुव्वेपि घातेसि येवाति इमं धम्मदेसनं आहरित्वा अनुसन्धि घटेत्वा जातकं समोधानेसि । तदा माता येव माता अहोसि, धीता येव धीता, महासेट्ठी पन अहमेव अहोसिति ।

रोहिणीजातकं [२१५]

६, आरामदूसकजातकं

न वे अनत्यकुसलेनाति इदं सत्या जेतवने विहरन्तो अञ्जतरस्मि कोसलगामके उय्यानदूसके आरम्भ कथेसि ।

पच्चुपन्नवत्यु

सत्या किर कोसलेसु चारिकं चरमानो अञ्जतरं गामकं सम्पापुणि । तत्थेको कुटुम्बिको तयागतं निमन्तेत्वा अत्तनो उय्याने निसीदापेत्वा वृद्धपमुखस्स संघस्स दानं दत्त्वा—भन्ते ! ययाहचिया इमस्मि उय्याने विचरयाति आह ।

भिक्षू उट्ठाय उय्यानपालं गहेत्वा उय्याने विचरन्ता एकं अंगणट्ठानं दिस्वा उय्यानपालं पुच्छिन्तु—उपासक ! इमं उय्यानं अञ्जत्थ सन्दच्छायं^१ इमस्मि पन ठाने कोचि रुक्खो वा गच्छो वा नत्थि, किन्तु खो कारणंति ?

भन्ते ! इमस्स उय्यानस्स रोपनकाले एको गामदारको उदकं सिञ्चिन्तो इमस्मि ठाने रुक्खपोतके उम्मूलं कत्वा मूलप्पमाणेन उदकं सिञ्चि । ते रुक्खपोतका मिलायित्वा मता । इमिना कारणेन इदं ठानं अंगणं जातन्ति । भिक्षू सत्थारं उपसंकमित्वा एतमत्थं आरोचेसु । सत्या न भिक्षवे ! सो गामदारको इदमेव आरामदूसको पुव्वेपि आरामदूसको येवाति वत्वा अतीतं आहरि—

अतीतवत्यु

अतीते वाराणसियं ब्रह्मदत्ते रज्जं कारेन्ते वाराणसियं नक्खत्तं घोसियिसु । नक्खत्तभेरिस्सद्दवण-कालतो पट्ठाय सकलनगरवासिनो नक्खत्तनिस्सितका हुत्वा विचरन्ति । तदा रज्जो उय्याने बहू मक्कटा वसन्ति । उय्यानपालो चिन्तेसि—नगरे नक्खत्तं घुट्ठं । इमे वानरे उदकं सिञ्चयाति वत्वा अहं नक्खत्तं कीळिस्सामीति जेट्ठकवानरं उपसंकमित्वा—सम्म वानरजेट्ठक ! इमं उय्यानं तुम्हाकम्पि बहूपकारं, तुम्हे एत्थ पुप्फफलपल्लवानि खादथ । नगरे नक्खत्तं घुट्ठं, अहं नक्खत्तं कीळिस्सामि । यावाहं न आगच्छामि ताव इमस्मि उय्याने रुक्खपोतकेसु उदकं सिञ्चितुं सक्खिस्सयाति पुच्छि ।

साधु सिञ्चिस्सामीति ।

तेनहि अप्पमत्ता होथाति उदकं सिञ्चनत्थाय तेसं चम्मकूटे^२ चेव दारुकूटे च दत्त्वा गतो ।

वानरा चम्मकूटे चेव दारुकूटे च गहेत्वा रुक्खपोतकेसु उदकं सिञ्चन्ति । अथ ने वानरजेट्ठको एवमाह—भो वानरा ! उदकं नाम रक्खितत्वं, तुम्हे रुक्खपोतकेसु उदकं सिञ्चन्ता उप्पाटेत्वा उप्पाटेत्वा मूलं ओलोकेत्वा गम्भीरगतेसु मूलेसु वहुं उदकं सिञ्चथ, अगम्भीरगतेसु अप्पं । पच्छा अम्हाकं उदकं दुल्लभं भविस्सतीति ।

ते साधूति सम्पटिच्छित्वा तथा अकंसु । तस्मि समय एको पण्डितपुरिसो राजुय्याने ते वानरे तथा करोन्ते दिस्वा एवमाह—भो वानरा ! कस्मा तुम्हे रुक्खपोतके उप्पाटेत्वा उप्पाटेत्वा मूलप्पमाणेन उदकं सिञ्चयाति ? ते एवं नो वानरजेट्ठको ओवदतीति आहंसु । सो तं वचनं सुत्वा—अहो वत भो ! वाला अपण्डिता अत्थं करिस्सामाति अनत्यमेव करोन्तीति चिन्तेत्वा इमं गाथमाह—[२१६]

न वे अनत्यकुसलेन अत्यचरिया सुखावहा ।

हापेति अत्थं दुम्मेधो कपि आरामिको ययाति ॥

तत्थ वेति निपातमत्तं । अनत्थकुसलेनाति अनत्थे अनायतने कुसलेन अत्थे आयतने कारणे अकुस-
लेन जाति अत्थो । अत्थचरियाति वड्ढिकिरिया । सुखावहाति एवरूपेन अनत्थकुसलेन कायिकचेतसिकसुख-
संखातस्स अत्थस्स चरिया न सुखावहा, न सक्का आवहितुन्ति अत्थो । किं कारणा ? एकन्तेनेव हि हापेति अत्थं
दुम्मेधोति बालपुग्गलो अत्थं करिस्सामीति अत्थं हापेत्वा अनत्थमेव करोति । कपि आरामिको यथाति यथा
आरामे नियुत्तो आरामरक्खणको मक्कटो अत्थं करिस्सामीति अनत्थमेव करोति । एवं यो कोचि अनत्थकुसलो
तेन न सक्का अत्थचरियं आवहितुं । सो तञ्जेव^१ अत्थं हापेति येवाति ।

एवं सो पण्डितपुरिसो इमाय गाथाय वानरजेट्ठकं गरहित्वा अत्तनो परिसं आदाय उय्याना निक्ख-
मि । सत्या न भिक्खवे ! एस गामदारको इदानेव आरामदूसको पुब्बेपि आरामदूसको येवाति वत्वा इमं धम्म-
देसनं आहरित्वा अनुसन्धि घटेत्वा जातकं समोधानेसि । तदा वानरजेट्ठको आरामदूसकगामदारको अहोसि ।
पण्डितपुरिसो पन अहमेवाति ।

आरामदूसकजातकं ।

७. वारुणिजातकं

न वे अनत्यकुसलेनाति इदं सत्या जेतवने विहरन्तो वारुणीदूसकं आरब्ध कथेसि ।

पञ्चुपन्नवत्यु

अनाथपिण्डकस्स किर सहायो एको वारुणिवाणिजो तिखिणं वारुणिं योजेत्वा हिरञ्जमुवण्णादीनि गहेत्वा विक्किणन्तो महाजने सन्निपतिते तात ! त्वं दातव्वमूलं गहेत्वा वारुणिं देहिंति अन्तेवासिकं आणापेत्वा सयं नहायितुं अगमासि । अन्तेवासिको महाजनस्स वारुणिं देन्तो मनुस्से अन्तरन्तरा लोणसक्खरं आहरापेत्वा खादन्ते दिस्वा सुरा अलोणिका भविस्सति लोणमेत्य पक्खिपिस्सामीति मुरावाटियं नाळिमत्तं लोणं पक्खिपित्वा तेसं सुरं अदासि । ते मुखं पूरेत्वा छड्ढेत्वा—किं ते कतन्ति पुच्छिमु ।

तुम्हे सुरं पिवित्वा लोणं आहरापेन्तो दिस्वा लोणेन योजेसिन्ति ।

एवरूपं नाम मनापं वारुणिं नासेसि वालाति तं गरहित्वा उट्ठागुट्ठाय पक्कन्ता ।

वारुणिवाणिजो आगन्ता एकम्पि अदिस्वा—वारुणिपायका कहं गताति पुच्छि ।

सो तमत्थं आरोचेसि ।

अथ नं आचरियो—वाल ! एवरूपा नाम ते सुरा नासितीति गरहित्वा गन्त्वा इमं कारणं अनाथपिण्डकस्स आरोचेसि ।

अनाथपिण्डको अत्थि नो इदं कथापारभतन्ति जेतवनं गन्त्वा [२१७] सत्यारं वन्दित्वा एतमत्थं आरोचेसि ।

सत्या—न एस गहपति ! इदानेव वारुणीदूसको पुव्वेपि वारुणीदूसको येवाति वत्वा तेन याचितो अतीतं आहरि—

अतीतवत्यु

अतीते वाराणसियं ब्रह्मदत्ते रज्जं कारेन्ते बोधिसत्तो वाराणसियं सेट्ठी अहोसि । तं उपनिस्साय एको वारुणीवाणिजो जीवति । सो तिखिणं सुरं योजेत्वा इमं विक्किणाहीति अन्तेवासिकं वत्वा नहायितुं गतो । अन्तेवासिको तस्मिं गतमत्ते येव सुराय लोणं पक्खिपित्वा इमिनाव नयेन सुरं विनासेसि । अथस्स आचरियो आगन्त्वा तं कारणं जत्वा सेट्ठिस्स आरोचेसि । सेट्ठि अनत्यकुसला नाम वाला अत्थं करिस्सामाति अनत्यमेव करोन्तीति वत्वा इमं गाथमाह—

न वे अनत्यकुसलेन अत्थचरिया सुखवहा ।

हापेति अत्थं दुम्मेवो कोण्डञ्जो वारुणिं ययाति ॥

तत्थ कोण्डञ्जो वारुणिं ययाति यथा अयं कोण्डञ्जनामको अन्तेवासिको अत्थं करिस्सामीति लोणं पक्खिपित्वा वारुणिं हापेसि परिहापेसि विनासेसि एवं सव्वोपि अनत्यकुसलो अत्थं हापेतीति । बोधिसत्तो इमाय गाथाय वम्मं देसेसि ।*

सत्यापि न एस गहपति ! इदानेव वारुणीदूसको पुव्वेपि वारुणीदूसको येवाति वत्वा अनुसन्धि घटेत्वा जातकं समोधानेसि । तदा वारुणीदूसको इदानिपि वारुणीदूसको अहोसि । वाराणसीसेट्ठि पन अहमेवाति ।

वारुणिजातकं

८. वेदम्भजातकं

अनुपायेन यो अत्यन्ति इदं सत्या जेतवने विहरन्तो दुव्वचं भिक्षुं आरब्ध कथेसि ।

पच्चपन्नवत्थु

तं हि भिक्षुं सत्या न त्वं भिक्षु ! इदानीव दुव्वचो पुव्वेपि दुव्वचो येव । तेनेव च कारणेन पण्डितान वचनं अकत्वा तिण्हेन असिना द्विधा कत्वा छिन्नो हुत्वा मग्गे निपतित्थ । तं च एककं निस्साय पुरिससहस्सं जीवितक्खयं पत्तन्ति वत्वा अतीतं आहरि-

अतीतवत्थु

अतीते वाराणसियं ब्रह्मदत्ते रज्जं कारेन्ते एकस्मिं गामके अञ्जतरो ब्राह्मणो वेदम्भं^१ नाम मन्तं जानाति । सो किर मन्तो अनग्घो महारहो नक्खत्तयोगे लद्धे तं मन्तं परिवत्तेत्वा आकासे उल्लोकिते आकासतो सत्तरतनवस्सं वस्साति । तदा बोधिसत्तो तस्स ब्राह्मणस्स सन्तिके सिप्पं उगण्हाति । अथेकदिवसं ब्राह्मणो बोधिसत्तं आदाय कोन चिदेव करणीयेन अत्तनो गामा निक्खमित्वा [२१८] चेतिरट्ठं^२ अगमासि । अन्तरामग्गे च एकस्मिं अरञ्जट्ठाने पञ्चसता पेसनकचोरा नामपन्थघातं करोन्ति । ते बोधिसत्तं च वेदम्भब्राह्मणं च गण्हंसु ।

कस्मा पनेते पेसनकचोराति वुच्चन्ति ? ते किर द्वे जने गहेत्वा एकं घनाहरणत्थाय पेसेन्ति तस्मा पेसनकचोरातेव वुच्चन्ति । तेपि च एकस्मिं अरञ्जट्ठाने ठिता पितापुत्ते गहेत्वा पितरं त्वं अम्हाकं धनं आहरित्वा पुत्तं गहेत्वा याहीति वदन्ति । एतेनुपायेन मातुधीतरो गहेत्वा मातरं विस्सज्जेन्ति । जेट्ठकणिट्ठे गहेत्वा जेट्ठकभातिकं विस्सज्जेन्ति । आचरियन्तेवासिके गहेत्वा अन्तेवासिकं विस्सज्जेन्ति । ते तस्मिम्पि काले वेदम्भब्राह्मणं गहेत्वा बोधिसत्तं विस्सज्जेसुं ।

बोधिसत्तो आचरियं वन्दित्वा-अहमेकाहदीहच्चयेन आगमिस्सामि तुम्हे मा भायित्थ, अपि च खो पन मम वचनं करोथ । अज्ज धनवस्सापनकनक्खत्तयोगो भविस्सति । मा खो तुम्हे दुक्खं असहन्ता मन्तं परिवत्तेत्वा धनं वस्सापयित्थ । सचे वस्सापेस्सथ तुम्हे विनासं पापुणिस्सथ इमे च पञ्चसता चोराति एवं आचरियं ओवदित्वा धनत्थाय अगमासि ।

चोरापि सुरिये अत्यंगते ब्राह्मणं वन्धित्वा निपज्जापेसुं । तं खणञ्जेव पाचीनलोकधातुतो परिपुण्णं चन्दमण्डलं उट्ठहि । ब्राह्मणो नक्खत्तं ओलोकेन्तो, धनवस्सापनकनक्खत्तयोगो लद्धो, किम्मे दुक्खेन अनुभूतेन मन्तं परिवत्तेत्वा रतनवस्सं वस्सापेत्वा चोरानं धनं दत्वा यथासुखं गमिस्सामीति चिन्तेत्वा, चोरे आमन्तेसि-भो चोरा ! तुम्हे मं किमत्थाय गण्हित्थाति ?

धनत्थाय अय्याति ।

सचे वो धनेन अत्थो खिप्पं मं वन्धना मोचेत्वा सीसं नहापेत्वा अहतवत्थाति अच्छादेत्वा गन्धेहि विलिम्पापेत्वा पुप्फानि पिलन्धापेत्वा ठपेथाति ।

चोरा तस्स कथं सुत्वा तथा अकंसु । ब्राह्मणो नक्खत्तयोगं जत्वा मन्तं परिवत्तेत्वा आकासं उल्लोकेसि । तावदेव आकासा रतनानि पत्तिमु । चोरा तं धनं संकड्ढित्वा उत्तरासंगेसु भण्डिकं कत्वा पायिमु । ब्राह्मणोपि तेसं पच्छतोव अगमासि ।

अथ ते चोरे अञ्जे पञ्चसता चोरा गर्णिहसु । किमत्थं अम्हे गण्हायाति च वुत्ते धनत्थायाति आहंसु ।
यदि वो धनेन अत्थो एतं ब्राह्मणं गण्हा एसो अकासं उल्लोकेत्वा धनं वस्सापेसि । अम्हाकम्पेत्
एतेनेव दिन्नन्ति ।

चोरा चोरे विस्सज्जेत्वा अम्हाकम्पि धनं देहीति ब्राह्मणं गर्णिहसु ।

ब्राह्मणो—अहं तुम्हाकं धनं ददेय्यं धनवस्सापनकनक्खत्तयोगो पन इतो संवच्छरमत्थके भविस्सति ।
यदि वो धनेन अत्थो अधिवासेथ तदा धनवस्सं वस्सापेस्सामीति आह ।

चोरा कुञ्जित्वा—अम्हो दुट्ठब्राह्मण ! [२१९] अञ्जेसं इदानेव धनं वस्सापेत्वा अम्हे अञ्जं
संवच्छरं अधिवासापेसीति—तिण्हेन असिना ब्राह्मणं द्विधा छिन्दित्वा मग्गे छड्ढेत्वा वेगेन अनुबन्धित्वा तेहि
चोरेहि सद्धिं युञ्जित्वा ते सव्वेपि मारेत्वा धनं आदाय पुन द्वे कोट्ठासा हुत्वा अञ्जमञ्जं युञ्जित्वा अड्ढ-
तियानि पुरिससतानि घातेत्वा एतेन उपायेन याव द्वे जना अवसिट्ठा अहेसुं ताव अञ्जमञ्जं घातरियसु ।

एवं तं पुरिससहस्सं विनासं पत्तं । ते पन द्वे जना उपायेन तं धनं आहरित्वा एकस्मिं गामसमीपे
गहनट्ठाने धनं पटिच्छादेत्वा एको खगं गहेत्वा रक्खन्तो निसीदि । एको तण्डुले गहेत्वा भत्तं पचापेतुं गामं
पाविसि । लोभो च नामेस विनासमूलमेवाति । धनसन्तिके निसिन्नो चिन्तेसि—तस्मिं आगते इमं धनं द्वे कोट्-
ठासा^१ भविस्सन्ति यन्नूनाहं तं आगतमत्तमेव खग्गेन पहरित्वा घातेय्यन्ति । सो खगं सन्नयित्वा तस्स आगमनं
ओलोकेन्तो निसीदि ।

इतरोपि चिन्तेसि—त धनं द्वे कोट्ठासा भविस्सन्ति यन्नूनाहं भत्ते विसं पक्खपित्वा तं पुरिसं
भोजेत्वा जीवितक्खयं पापेत्वा एकोव धनं गण्हेय्यन्ति । सो निट्ठिते भत्ते सयं भुञ्जित्वा सेसके विसं पक्ख-
पित्वा तं आदाय तत्थ अगमासि ।

तं भत्तं ओतारेत्वा ठितमत्तमेव इतरो खग्गेन द्विधा तं पटिच्छन्ने ठाने छड्ढेत्वा तं च भत्तं भुञ्जित्वा
सयम्पि तत्थेव जीवितक्खयं पापुणि ।

एवं तं धनं निस्साय सव्वेपि विनासं पापुणिषु । बोधिसत्तोपि खो एकाहद्वीहच्चयेन धनं आदाय
आगतो । तस्मिं ठाने आचरियं अदिस्वा विप्पकिण्णं पन धनं दिस्वा आचरियेन मम वचनं अकत्वा धनं वस्सापितं
भविस्सति सव्वेहि विनासं पत्तेहि भवितव्वन्ति महामग्गेन पायासि । गच्छन्तो आचरियं महामग्गे द्विधा छिन्नं
दिस्वा मम वचनं अकत्वा भत्तोति दारुणि उद्धरित्वा चित्तकं कत्वा आचरियं ज्ञापेत्वा वनपुप्फेहि पूजेत्वा
पुरतो गच्छन्तो जीवितक्खयं पत्ते पञ्चसते पुरतो अड्ढतियसतेति अनुक्कमेन अवसाने द्वे जने जीवितक्खयं
पत्तं दिस्वा चिन्तेसि—इमं द्वीहि ऊनं पुरिससहस्सं विनासं पत्तं अञ्जेहि द्वीहि चोरेहि भवितव्वं । तेपि सन्थम्भितुं
न सक्खिस्सति कहन्नुखो ते गताति गच्छन्तो तेसं धनं आदाय गहनट्ठानपविट्ठमगं दिस्वा गच्छन्तो भण्डिक-
वद्धस्स धनस्स रासि दिस्वा एकं भत्तपाति अवत्थरित्वा मत्तं अहस । ततो इदं नाम तेहि कतं भविस्सतीति सव्वं
जत्वा कहन्नुखो सो पुरिसोति विचिनन्तो तम्पि पटिच्छन्ने ठाने अपविट्ठं^२ दिस्वा अम्हाकमाचरियो मम वचनं
अकत्वा अत्तनो दुव्वचभावेन [२२०] अत्तनापि विनासं पत्तो अपरम्पि तेन पुरिससहस्सं विनासितं अनुपायेन
वृत्त अकारणेन अत्तनो वुड्ढिं पत्थयमाना^३ अम्हाकमाचरियो विय महाविनासमेव पापुणिस्सन्तीति चिन्तेत्वा
इमं गायमाह—

अनुपायेन यो अत्थं इच्छति सो विहञ्जति ।

चेता हंसि वदेव्वं सव्वे ते व्यसनमज्झगूति ॥

तत्थ सो विहञ्जतीति सो अनुपायेन अत्तनो अत्थं वुड्ढिं सुखं इच्छामीति अकाले वायामं करोन्तो

पुगलो विहञ्जति किलमति महाविनासं पापुणाति । चेताति चेतियरट्ठवासिनो चोरा । हनिंस्सु वेदवभन्ति वेदवभमन्तवसेन वेदवभोति लद्धनामं ब्राह्मणं हनिंस्सु । सव्वे ते व्यसनमङ्गलूति ते पि च सव्वे अनवसेसा अञ्ज-
मञ्जं घातयमाना व्यसनं अधिगच्छिंस्सु पटिलभिसूति ।

एवं बोधिसत्तो—यथा अम्हाकं आचरियो अनुपायेन अट्ठाने परक्कमं करोन्तो धनं वस्सापेत्वा अत्तना जीवितक्खयं पत्तो अञ्जेसञ्च पञ्चन्नम्पि जनसतानं विनासप्पच्चयो जातो । एवमेव यो अञ्जोपि अनुपायेन अत्तनो अत्थं इच्छित्वा वायामं करिस्सति सव्वो सो अत्तना च विनस्सिस्सति परेसं च विनासप्पच्चयो भविस्सतीति—वनं उन्नादेत्वा देवतासु साधुकारं ददमानासु इमाय गाथाय धम्मं देसेत्वा तं धनं उपायेन अत्तनो गेहं आहरित्वा दानादीनि पुञ्जानि करोन्तो यावतायुकं ठत्वा जीवितपरियोसाने सग्गपथं पूरयमानो अगमासि ।

सत्थापि न त्वं भिक्खु ! इदानीव दुव्वचो, पुव्वेपि दुव्वचोव, दुव्वचत्ता पन महाविनासं पत्तोति इमं धम्मदेसनं आहरित्वा जातकं समोधानेसि । तदा वेदवभब्राह्मणो दुव्वचभिक्खु अहोसि, अन्तेवासिको पन अहमेवाति ।

नक्खत्तजातकं

नक्खत्तं पतिमानेन्तति इदं सत्था जेतवने विहरन्तो अञ्जतरं आजीवकं^१ आरब्ध कथेसि ।

पच्चपन्नवत्थु

सावत्थियं किरकं कुलधीतरं जनपदे एको कुलपुत्तो अत्तनो पुत्तस्स वारेत्वा असुकदिवसे नाम गण्हिस्सामीति दिवसं ठपेत्वा तस्मिं दिवसे सम्पत्ते अत्तनो कुलूपकं आजीवकं पुच्छि-भन्ते ! अञ्ज मयं एकं मंगलं करिस्साम सोभनं नुखो नक्खत्तन्ति ?

सो अयं मं पठमं अपुच्छित्वाव दिवसं ठपेत्वा इदानीं पटिपुच्छति[२२१]होतु, सिक्खापेस्सामि नन्ति कुज्झित्वा-अञ्ज असोभनं नक्खत्तं । मा अञ्ज मंगलं करित्थ । सचे करिस्सथ महाविनासो भविस्सतीति आह ।

तस्मिं कुले मनुस्सा तस्स सद्वित्त्वा तं दिवसं न गच्छिषु । नगरवासिनो सच्चं मंगलकिरियं कत्वा तेसं अनागमनं दिस्वा तेहि अञ्ज दिवसो ठपितो नो च खो आगता अम्हाकम्पि बहं खयं कम्मं गतं । किं नो तेहि ? अम्हाकं धीतरं अञ्जस्स दस्सामीति यथाकतेनेव मंगलेन धीतरं अञ्जस्स अदंसु ।

इतरे पुनदिवसे आगन्त्वा देथ नो दारिकन्ति आहंसु ।

अथ ने सावत्थिवासिनो जनपदवासिनो नाम तुम्हे छिन्नगहपतिका पापमनुस्सा । दिवसं ठपेत्वा अवञ्जाय नागता । आगतमग्गेनेव पटिगच्छथ । अम्हेहि अञ्जेसं दारिका दिन्नाति परिभासिषु । ते तेहि सद्धि कलहं कत्वा दारिकं अलभित्वा यथागतमग्गेनेव गता ।

तेनपि आजीवकेन तेसं मनुस्सानं मंगलन्तरायकतभावो भिक्खूनमन्तरे पाकटो जातो । ते भिक्खू धम्मसभायं सन्निपतिता आवुसो ! आजीवकेन कुलस्स मंगलन्तरायो कतोति कथयमाना निसीदिषु ।

सत्था आगन्त्वा-काय नुत्थ भिक्खवे ! एतरहि कथाय सन्निसिन्नाति पुच्छि ?

ते-इमाय नामाति कथयिषु ।

न भिक्खवे ! इदनेव आजीवको तस्स कुलस्स मंगलन्तरायं करोति । पुब्बेपि एस तेसं कुज्झित्वा मंगलन्तरायं अकासि येवाति वत्वा अतीतं आहरि-

अतीतवत्थु

अतीते वाराणसियं ब्रह्मदत्ते रज्जं कारेन्ते नगरवासिनो जनपदवासिनं धीतरं वारेत्वा दिवसं ठपेत्वा अत्तनो कुलूपकं आजीवकं पुच्छिषु-भन्ते ! अञ्ज अम्हाकं एका मंगलकिरिया, सोभनं नुखो नक्खत्तन्ति ?

सो इमे अत्तनो रुचिया दिवसं ठपेत्वा इदानीं मं पुच्छन्तीति कुज्झित्वा अञ्ज नेसं मंगलन्तरायं करिस्सामीति चिन्तेत्वा-अञ्ज असोभनं नक्खत्तं । सचे करोथ महाविनासं पापुणिस्सथाति आह । ते तस्स सद्वित्त्वा नागमिषु ।

जनपदवासिनो तेसं अनागमनं वत्वा-ते अञ्ज दिवसं ठपेत्वापि न आगता किन्नो तेहीति, अञ्जेसं धीतरं अदंसु ।

नगरवासिनो पुनदिवसे आगन्त्वा दारिकं याचिषु । जनपदवासिनो-तुम्हे नगरवासिनो नाम छिन्नहिरिका गहपतिका दिवसं ठपेत्वा दारिकं न गण्हित्थ । मयं तुम्हाकं अनागमनभावेन अञ्जेसं अदम्हाति ।

नखत्तजातकं

मयं आजीवकं पटिपुच्छित्वा नखत्तं न सोभनन्ति नागता । देय नो दारिकन्ति ।

अम्हेहि तुम्हाकं अनागमनभावेन अञ्जेसं दिन्ना । इदानीं दिन्नदारिकं कथं पुन आनेस्सामाति ।

एवं तेसु अञ्जमञ्जं कलहं करोन्तेसु एको नगरवासी पण्डितपुरिसो एकेन कम्मेन जनपदं गतो तेसं नगरवासीनं मयं आजीवकं पुच्छित्वा नखत्तस्स असोभनभावेन नागताति कथेन्तानं सुत्वा—नखत्तेन को अत्यो ! ननु दारिकाय लद्धभावाव नखत्तन्ति वत्वा इमं गाथमाहु—

नखत्तं पतिमानेत्तं^१ अत्यो वालं उपच्चगा ।

अत्यो अत्यस्स नखत्तं किं करिस्सन्ति तारकाति ॥

तत्प पतिमानेत्तन्ति ओलोकेत्तं । इदानीं नखत्तं भविस्सति इदानीं भविस्सतीति आगमयमानं । अत्यो वालं उपच्चगाति एवं नगरवासिकं वालं दारिकटिलाभसंखातो अत्यो अतिवकन्तो । अत्यो अत्यस्स नखत्तन्ति यं अत्यं परियेसन्तो चरति सो पटिलद्धो अत्योव अत्यस्स नखत्तं नाम । किं करिस्सन्ति तारकाति इतरे पन आकासे तारका किं करिस्सन्ति ! कतरत्थं साधेन्तीति अत्यो । नगरवासिनो कलहं कत्वा दारिकं अलभित्वाव अगमंसु ।

सत्त्यापि न भिक्खवे ! एस आजीवको इदानेवस्स कुलस्स मंगलन्तरायं करोति पुब्बेपि अकासि ये-वाति इमं धम्मदेसनं आहरित्वा अनुत्तन्धि घटेत्वा जातकं समोधानेसि । तदा आजीवको एतरहि आजीवकोव अहोसि । तानिपि कुलानि इदानीं कुलानेव गाथं वत्वा ठितो, पण्डितपुरिसो पन अहमेवाति ।

नखत्तजातकं

१०. दुम्मेधजातकं

दुम्मेधानन्ति इदं सत्था जेतवने विहरन्तो लोकतथचरियं आरब्ध कथेसि । सा द्वादसनिपाते महा-
कण्हजातके आवीभविस्सति ।

अतीतवत्थु

अतीते वाराणसियं ब्रह्मदत्ते रज्जं कारेन्ते बोधिसत्तो तस्स रज्जो अगमहेसिया कुच्छिस्मि
पटिसिन्धि गण्हि । तस्स मातु कुच्छितो निक्खन्तस्स नामगहणदिवसे ब्रह्मदत्तकुमारोति नामं अकंमु । सो सोळ-
^१सवस्सुदेसिको हुत्वा तक्कसिलायं सिप्पं उग्गण्हित्वा तिण्णं वेदानं पारं गत्वा अट्ठारसन्नं विज्जट्ठानानं निप्फ-
त्ति पापुणि । अथस्स पिता ओपरज्जं अदासि ।

तस्मिं समये वाराणसिवासिनो देवतामंगलिका हन्ति । देवतं नमस्सन्ति । बहूअजेळककुक्कुटसूक-
रादयो वधित्वा नानप्पकारेहि पुप्फगन्वेहि चेव मंसलोहितेहि च बलिकम्मं करोन्ति । बोधिसत्तो चिन्तेसि-
इदानि सत्ता देवतामंगलिका बहुं पाणवधं करोन्ति । महाजनो येभ्येन अवम्मस्मियेव निविट्ठो । अहं पितु
अच्चयेन रज्जं लभित्वा एकम्पि अकिलमेत्वा उपायेनेव पाणवधं कातुं न दस्सामीति ।

सो एकदिवसं रथमभिरुह्य नगरा निक्खन्तो अद्दस एकस्मिं महन्ते वटख्खे महाजनं सन्निपतितं
तस्मिं ख्खे निव्वत्तदेवताय सन्तिके पुत्तधीतुयसधनादिषु यं यं इच्छति तं तं पत्येन्तं^२ । सो रथा [२२३]
ओरुह्य तं ख्खं उपसंकमित्वा गन्धपुप्फेहि पूजेत्वा उदकेन अभिसेकं कत्वा ख्खं पदक्खिणं कत्वा देवता-
मंगलिको विय हुत्वा देवतं नमस्सित्वा रथं आरुह्य नगरमेव पाविसि ।

ततो पट्ठाय इमिनाव नियामेन अन्तरन्तरे तत्थ गत्वा देवतामंगलिको विय पूजं करोति । सो
अपरेन समयेन पितु अच्चयेन रज्जे पतिट्ठाय चतस्सो अगूतियो वज्जेत्वा दस राजधम्मे अकोपेन्तो धम्मेन
रज्जं कारेन्तो चिन्तेसि—मय्हं मनोरथो मत्थकं पत्तो । रज्जे पतिट्ठितोस्मि । यं पनाहं पुब्बे एकं अत्थं चिन्तयिं
इदानि तं मत्थकं पापेस्सामीति । अमच्चे च ब्राह्मणगहपतिकादयो च सन्निपातापेत्वा आमन्तेसि—जानाथ
भो ! मया केन कारणेन रज्जं पत्तन्ति ?

न जानाम देवाति ।

अपि वोहं अमुकं नाम वटख्खं गन्धादीहि पूजेत्वा अज्जलिं पग्गहेत्वा नमस्समानो दिट्ठपुब्बोति?
आम देवाति ।

तदाहं पत्यनं अकासि—सचे रज्जं पापुणिस्सामि बलिकम्मं ते करिस्सामीति तस्सा मे देवताय
आनुभावेन इदं रज्जं लद्धं । इदानि तस्सा बलिकम्मं करिस्सामि तुम्हे पपञ्चं अकत्वा खिप्पं देवताय बलिकम्मं
सज्जेयाति ।

किं गण्हाम देवाति ?

भो ! अहं देवताय आयाचमानो ये च मय्हं रज्जे पाणातिपातादीनि पञ्चदुस्सीलकम्मानि दस अकु-
सलकम्मपथे समादाय वत्तिस्सन्ति ते घातेत्वा अन्तवट्ठिमंसलोहितादीहि बलिकम्मं करिस्सामीति आयाचिं ।
तस्मा तुम्हे एवं भेरिं चरापेथ, अम्हाकं राजा उपराजकाले येव एवं आयाचि सचाहं रज्जं पापुणिस्सामि ये मे

रज्जं दुस्सीला भविस्सन्ति ते संघे घातेत्वा वलिकम्मं करिस्सामीति । सो इदानीं पञ्चविधं दसविधं दुस्सीलकम्मं समादाय वत्तमानानं दुस्सीलानं सहस्सं घातापेत्वा तेसं हृदयमंसादीनि गाहापेत्वा देवताय वलिकम्मं कारेतुकामो—एवं नगरवासिनो जानन्तूति । एवञ्च पन वत्वा ये दानि इतो पट्ठाय दुस्सीलकम्मे वत्तिस्सन्ति तेसं सहस्सं घातेत्वा यञ्जं यजित्वा आयाचनतो मुच्चिस्सामीति एतमत्थं पकासेन्तो इमं गाथमाह—

दुग्धमेधानं सहस्सेन यञ्जो मे उपयाचितो ।

इदानीं खो हं यजिस्सामि बहू अधम्मिको जनोति ॥

तत्थ दुग्धमेधानं सहस्सेनाति इदं कम्मं कातुं वट्ठति इदं न वट्ठतीति अजाननभावेन दससु वा पन अकुसलकम्मपयेसु समादाय वत्तनभावेन दुट्ठा मेधा एतेसन्ति दुग्धमेधा । तेसं दुग्धमेधानं निप्पञ्जानं वालपुग्गलानं गणित्वा गहितेन सहस्सेन । यञ्जो मे उपयाचितोति मया देवतं उपसंकमित्वा एवं यजिस्सामीति यञ्जो याचितो । इदानीं खो हं यजिस्सामिति सो अहं इदानीं आपाचनेन रज्जस्स पट्टिलद्धत्ता इदानीं यजिस्सामि किं कारणे ? इदानीहि बहू अधम्मिको जनो [२२४] तस्मा इदानीं नं गहेत्वा वलिकम्मं करिस्सामीति ।

अमच्चा बोधिसत्तस्स वचनं सुत्वा साधु देवाति द्वादसयोजनिके वाराणसीनगरे भेरिं चरापेसुं । भेरिया आणं सुत्वा एकम्पि दुस्सीलकम्मं समादाय ठितो एको पुरिसोपि नाहोसि । इति याव बोधिसत्तो रज्जं कारेसि ताव एकपुग्गलोपि पञ्चसु वा दससु वा दुस्सीलकम्मेसु एकम्पि कम्मं करोन्तो न पञ्जायित्थ । एवं बोधिसत्तो एकपुग्गलम्पि अकिलमेन्तो सकलरट्ठवासिनो सीलं रक्खापेत्वा सयम्पि दानादीनि पुञ्जानि करित्वा जीवितपरियोसाने अत्तनो परिसं आदाय देवनगरं पूरेन्तो अगमासि ।

सत्यापि न भिक्खवे ! तयागतो इदानीं लोकस्स अत्थं चरति पुञ्चेपि चरि येवाति इमं धम्मदेसनं आहरित्वा अनुसन्धि घटेत्वा जातकं समोवानेसि । तदा परिता बुद्धपरिता अहेसुं । वाराणसीराजा पन अहमे-
वाति ।

• दुग्धमेधजातकं

अत्यकामवग्गो पञ्चमो पठमपण्णासको

६. आसिंसवग्गवण्णना

१. महासीलवजातकं

आसिंसेथेव पुरिसोति इदं सत्था जेतवने विहरन्तो ओस्सट्ठविरियं भिक्खुं आरब्भ कथेसि ।

पच्चपन्नवत्थु

तं हि सत्था सच्चं किर त्वं भिक्खु ! ओस्सट्ठविरियोति पुच्छि । आम भन्तेति च वुत्ते-कस्मा त्वं भिक्खु ! एवरूपे निय्यानिकसासने पव्वजित्वा विरियं ओस्सज्जि ? पुव्वे पण्डिता रज्जा परिहायित्वापि अत्तनो विरिये ठत्ताव नट्ठम्पि यसं पुन उप्पादयिंस्सुति वत्ता अतीतं आहरि-

अतीतवत्थु

अतीते वाराणसियं ब्रह्मदत्ते रज्जं कारेन्ते बोधिसत्तो रज्जो अगमहेसिया कुच्छिंस्मि निव्वत्तो । तस्स नामगहणदिवसे सीलवकुमारोति नामं अकंभु । सो सोल्लसवस्सपदेसिकोव सव्वसिप्पेसु निष्फात्ति पत्ता अपरभागे पितु अच्चयेन रज्जे पत्तिट्ठितो महासीलवराजा नाम अहोसि धम्मिको धम्मराजा । सो नगरस्स चतुसु द्वारेसु चतस्सो, मज्जे एकं निवेसनद्वारे एकन्ति छ दानसालायो कारेत्वा कपणद्विकानं दानं देति सीलं रक्खति उपोसथकम्मं करोति । खन्तिमेत्तानुद्दयसम्पन्नो अंके निसिन्नं पुत्तं विय सव्वसत्ते परितोसयमानो धम्मेन रज्जं कारेति । तस्सेको अमच्चो अन्तेपुरे पटुब्भित्वा^३ अपरभागे पाकटो जातो । अमच्चा रज्जो आरोचेसुं ।

राजा परिगण्हन्तो अत्तना[२२५]पच्चक्खतो जत्वा तं अमच्चं पक्कोसापेत्वा-अन्धवाल! अयुत्तं ते कत्तं न त्वं मम विजिते वसितुं अरहसि, अत्तनो धनं च पुत्तदारे च गहेत्वा अज्जत्थयाहीति रट्ठा पव्वाजेसि ।

सो कासिरट्ठं अतिक्कम्भु कोसलराजानं उपट्ठहन्तो अनुक्कमेन रज्जो अब्भन्तरे विस्सासिको जातो । सो एकदिवसं कोसलराजानं आह-देव ! वाराणसीरज्जं नाम निम्मक्खिकमधुपटलसदिसं राजा अतिमुदुको अप्पेनेव बलवाहनेन सक्का वाराणसीरज्जं गण्हितुन्ति ।

राजा तस्स वचनं सुत्वा वाराणसीरज्जं नाम महा अयं च अप्पेनेव बलवाहनेन सक्का गण्हितुन्ति आह । किन्नुखो पयुत्तकचोरो सियाति चिन्तेत्वा-पयुत्तकोसि मज्जेति आह ।

नाहं देव ? पयुत्तको, सच्चमेव वदामि । सचे मे न सद्दहथ मनुस्से पेसेत्वा पच्चन्तगामं हनापेथ । ते मनुस्से गहेत्वा अत्तनो सन्तिकं नीते चोरानं धनं दत्वा विस्सज्जेस्सतीति ।

राजा अयं अतिविय सूरु हत्वा कथेति वीमंसिस्सामि तावाति-अत्तनो पुरिसे पेसेत्वा पच्चन्तगामं हनापेसि । ते चोरे गहेत्वा वाराणसीरज्जो दस्सेसुं । राजा ते दिस्वा-ताता ! कस्मा गामं हनथाति पुच्छि ।

जीवितुं असक्कोन्ता देवाति ।

अथ कस्मा मम सन्तिकं न आगमित्थ ? इतो दानि पट्ठाय एवरूपं मांकरित्थाति तेसं धनं दत्वा विस्सज्जेसि ।

ते गन्त्वा कोसलरज्जो तं पवुत्ति आरोचेसुं । सो एत्तकेनापि गन्तुं अविसहन्तो पुन मज्जे जनपदं हनापेसि । तेपि चोरे राजा तथेव धनं दत्वा विस्सज्जेसि । सो एत्तकेनापि अगन्त्वा पुन पेसेत्वा अन्तरवीथियं विलुम्पापेसि । राजा तेसम्पि चोरानं धनं दत्वा विस्सज्जेसि येव । तदा कोसलराजा अतिविय धम्मिको राजाति जत्वा वाराणसीरज्जं गहेस्सामीति बलवाहनं आदाय निय्यासि ।

तदा पन वाराणसीरञ्जो मत्तवारणेपि अभिमुखं आगच्छन्ते अनिवत्तनधम्मा, असनिय्यापि सीसे पतन्तिया असन्तसनसभावा सीलवमहाराजस्स रुचियासति सकलजम्बुदीपे रज्जं गहेतुं समत्या सहस्स-मत्ता अभेज्जवरसूरमहायोधा होन्ति । ते कोसलराजा आगच्छतीति सुत्वा राजानं उपसंकमित्वा—देव ! कोसलराजा किर वाराणसीरज्जं गण्हस्सामीति आगच्छति । गच्छाम मयं अम्हाकं रज्जसीमं अतोक्कन्त-मत्तमेव नं पोथेत्वा गण्हामाति वदिसु ।

ताता ! मं निस्साय अञ्जेसं किलमनकिच्चं नत्थि । रज्जत्थिका रज्जं गग्गन्तु । मा गमित्वाति निवारेसि ।

कोसलराजा रज्जसीमं अतिक्कमित्वा जनपदमज्जं पाविसि । अमच्चा पुनपि राजानं उपसंकमित्वा तेथेव वदिसु । राजा पुरिमनयेनेव निवारेसि । कोसलराजा बाहनगरेठ्ठा रज्जं वा देतु युद्धं वाति सीलव[२२६] महाराजस्स सासनं पेसेसि । राजा तं सुत्वा नत्थि मया सद्धि युद्धं, रज्जं गण्हातूति पटिसासनं पेसेसि ।

पुनपि अमच्चा राजानं उपसंकमित्वा—देव ! न मयं कोसलरञ्जो नगरं पव्विसितुं देम, वहिनगरे येव नं पोथेत्वा गण्हामाति आहंसु ।

राजा पुरिमनयेनेव निवारेत्वा नगरद्वारानि अवापुरापेत्वा सद्धि अमच्चसहस्सेन महातले पल्लक-मज्जे निसीदि ।

कोसलराजा महन्तेन वलवाहनेन वाराणसि पाविसि । सो एकम्पि पटिसत्तुं अपस्सन्तो रञ्जो निवेसनद्वारं गत्वा अमच्चगणपरिवृतो अपारुतद्वारे निवेसने अलंकतपटियत्तं महातलं आरुह्य निसिन्नं निरप-राधं सीलवमहाराजानं सद्धि अमच्चसहस्सेन गण्हापेत्वा गच्छथ इमं राजानं अमच्चेहि पच्छावाहं^१ गाळ्हवन्धनं बन्धित्वा आमकसुसानं नेत्वा गळप्पमाणे आवाटे खणित्वा यथा एकोपिं हत्थं उक्खिपितुं न सक्कोति एवं पंसुं पक्खिपित्वा निखणय । रत्तिं सिगाला आगन्त्वा एतेसं कातव्वयुत्तकं करिस्सन्तीति आह ।

मनुस्सा चोररञ्जो आणं सुत्वा राजानं सद्धि अमच्चेहि पच्छावाहं गाळ्हवन्धनं बन्धित्वा निक्ख-मिसु । तस्मिम्पि काले सीलवमहाराजा चोररञ्जो आघातमत्तम्पि नाकासि । तेसुपि अमच्चेसु एवं बन्धित्वा नीयमानेसु एकोपि रञ्जो वचनं भिन्दितुं समत्थो नाम नाहोसि । एवं सुविनीता किरस्स परिस्ता । अथ ते राजपुरिस्ता सामच्चं सीलवराजानं आमकसुसानं नेत्वा गळप्पमाणे आवाटे खणित्वा सीलवमहाराजानं मज्जे उभोसु पस्सेसु सेसामच्चेति एवं सव्वेपि आवाटे ओतारेत्वा पंसुं आकिरित्वा धनं आकोटेत्वा अगमंसु । सीलव-राजा अमच्चे आमन्तेत्वा चोररञ्जो उपरि कोपं अक्त्वा मेत्तमेव भावेथ ताताति ओवदि ।

अथ अड्ढरत्तसमये मनुस्समंसं खादिस्सामाति सिगाला^२ आगमिसु । ते दिस्वा राजा च अमच्चा च एकप्पहारेनेव सद्धमकंसु । सिगाला भीता पलायिसु । ते निवत्तित्वा ओलोकेन्ता पच्छतो कस्सचि अनागमनभावं ज्ञत्वा पुन पच्चागमिसु । इतरेपि तत्थेव सद्धमकंसु । एवं याव तत्तियं पलायित्वा पुन ओलोकेन्तो तेसु एकस्सापि अनागमनभावं ज्ञत्वा वज्जप्पत्ता एते भविस्सन्तीति मूरा हुत्वा निवत्तित्वा पुन तेसु सद्धं करोन्तेसुपि न पलायिसु । जेट्ठकसिगालो राजानं उपगञ्छि । सेसा सेसानं सन्तिकं अगमंसु । उपायकुसलो राजा तस्स अत्तनो सन्तिकं आगतभावं ज्ञत्वा डसितुं ओकासं देन्तो विय गीवं उक्खिपित्वा तं गीवाय इस्मानं हनुकट्ठिकेन आकड्ढित्वा यन्ते पक्खिपित्वा विय गाळ्हकं गण्हि । नागवलेन रञ्जा हनुकट्ठिकेन आकड्ढित्वा गीवायं दळ्हं गहितसिगा-लो अत्तानं मोचेतुं [२२७] असक्कोन्तो मरणभयतज्जितो महाविरवं विरवि । अवसेससिगाला तस्स तं अट्ट-स्सरं सुत्वा एकेन पुरिस्सेन गहितो भविस्सतीति अमच्चे उपसंकमितुं असक्कोन्तो मरणभयतज्जिता सव्वे पला-

यिसु । रञ्जो हनुकट्टिकेन यन्ते पक्खपित्वा विय दळ्हं कत्वा गहितसिगाले अपरापरं सञ्चरन्ते पंगु मिथिल-
ला अहोसि । सोपि सिगालो मरणभयभीतो चतुहि पादेहि रञ्जो उपरिमभागे पंगुं अपव्वूहि । राजा पंगुनो
सिथिलभावं जत्वा सिगालं विस्सज्जेत्वा नागवलो ग्रामसम्पन्नो अपरापरं संचरन्तो उभो हत्ये उक्खित्वा
आवाटमुखवट्टियं ओलुब्धं वातच्छिन्नवलाहको विय निक्खमित्वा ठितो अमच्चे अस्सासेत्वा पंगुं वियूहित्वा
सव्वे उद्धरित्वा अमच्चपरिवृतो आमकसुसाने अट्ठासि ।

तस्मिं समये मनुस्सा एकं मतमनुस्सं आमकसुसाने छड्डेन्ता द्विजं यक्खानं सीमन्तरिकाय छट्ठेमुं ।
ते यक्खा तं मतमनुस्सं भाजेतुं असक्कोन्ता-मयं इमं भाजेतुं न सक्कोम अयं सीलवराजा धम्मिको एस नो भा-
जेत्वा दस्सति एतस्स सन्तिकं गच्छामाति-तं मतमनुस्सं पादे गहेत्वा आकड्डेन्ता रञ्जो सन्तिकं गत्वा-
देव ! अम्हाकं इमं भाजेत्वा देहीति आहंसु ।

भो यक्खा ! अहं इमं तुम्हाकं भाजेत्वा ददेय्यं, अपरिसुद्धो पनम्हि नहायिस्सागि तावाति ।

यक्खा चोररञ्जो ठपितवासितउदकं अत्तनो आनुभावेन आहरित्वा रञ्जो नहानत्थाय अदंसु ।
नहात्वा ठितस्स संहिरित्वा ठपिते चोररञ्जो साटके आहरित्वा अदंसु । ते निवासेत्वा ठितस्स चतुजातिगन्ध-
समुग्गं आहरित्वा अदंसु । गन्धे विलिम्पित्वा ठितस्स सुवण्णसमुग्गे मणितालवण्ठेसु ठपितानि नानापुप्फानि आह-
रित्वा अदंसु । पुप्फानि पिलन्धित्वा ठितकाले-अञ्जं किं करोमाति पुच्छिमु ।

राजा अत्तनो छातकाकारं दस्सेसि ।

ते गत्वा चोररञ्जो सम्पादितं नानगरसभोजनं आहरित्वा अदंसु । राजा नहानानुलित्तो^१
मण्डितपसाधितो नानगरसभोजनं भुञ्जि । यक्खा चोररञ्जो ठपितवासितपानीयं सुवण्णभिकारेनेव सुवण्ण-
सरकेनपि सद्धि आहरिंसु । अथस्स पानीयं पिवित्वा मुखं विक्खालेत्वा हत्ये धोवितकाले चोररञ्जो सम्पादितं
पञ्चसुगन्धिकपरिवारं^२ तम्बूलं आहरित्वा अदंसु । तं खादित्वा ठितकाले-अञ्जं किं करोमाति पुच्छिमु ।

गत्वा चोररञ्जो उस्सीसके निक्खित्तं मंगलखगं आहरथाति ।

ते तस्मिं गत्वा आहरिंसु । राजा खगं गहेत्वा तं मतमनुस्सं उजुक्कं ठपापेत्वा मत्थकमज्जे असिना
पहरित्वा द्वे कोट्ठासे कत्वा द्विजं यक्खानं समविभत्तमेव विभजित्वा अदासि । दत्वा च पन खगं धोवित्वा
सन्नयहित्वा अट्ठासि । अथ ते यक्खा मनुस्समसं खादित्वा सुहिता हुत्वा तुट्ठचित्ता-[२२८] अञ्जं ते
महाराज ! किं करोमाति पुच्छिमु ।

तेनहि तुम्हे अत्तनो आनुभावेन मं चोररञ्जो सिरिगम्भे ओतारेथ । इमे च अमच्चे अत्तनो अत्तनो
गेहे पतिट्ठापेशाति ।

ते साधु देवाति सम्पटिच्छित्वा तथा अकंसु ।

तस्मिं समये चोरराजा अलंकृतसिरिगम्भे सिरिसयनपिट्ठे निपन्नो निदायति । राजा तस्स पमत्तस्स
निदायन्तस्स खगगतलेन उदरं पहरि । सो भीतो पवुज्झित्वा दीपालोकेन सीलवमहाराजानं सञ्जानित्वा सयना
वुट्ठाय सति^३ उपट्ठेत्वा ठितो राजानं आह-महाराज ! एवरूपाय रत्तिया गहितारक्खे पिहितद्वारे भवने-
आरक्खमनुस्सेहि निरोकासे ठाने खगं सन्नयित्वा अलंकृतपटियत्तो कथं नाम त्वं इमं सयनपिट्ठं आगतोति ?

राजा अत्तनो आगमनाकारं सव्वं वित्थारतो कथेसि ।

तं नुत्वा चोरराजा संविग्गमानसो-महाराज ! अहं मनुस्सभूतोपि समानो तुम्हाकं गुणं न जानामि ।
परेसं लोहितमसखादकेहि पन कक्खळेहि फरुसेहि यक्खेहि तव गुणा ज्ञाता ! न दानाहं नरिन्द ! एवरूपे सील-

१ सी०-—नहात्वानुलित्तो । २ रो०-—पञ्चसुगन्धिकपरिवारं । ३ सी०-—धिति ।

सम्पन्ने तयि दुब्भिस्सामीति-खगं आदाय सपथं कत्वा राजानं खमापेत्वा महासयने निपज्जापेत्वा अत्तनो खुद्द-
कमञ्चके निपज्जित्वा पभाताय रत्तिया उट्ठिते सुरिये भेरिञ्चरापेत्वा सव्वसेनियो च अमच्चब्राह्मणगहपतिके
च सन्निपातापेत्वा तेसं पुरतो आकासे पुण्णचन्दं उक्खिपन्तो विय सीलवरञ्जो गुणे कथेत्वा परिसमज्जे येव
पुन राजानं खमापेत्वा रञ्जं पटिच्छापेत्वा इतो पट्ठाय तुम्हाकं उप्पन्नो चोरुपह्वो मय्हं भारो मया गहितार-
क्खा तुम्हाकं रञ्जं कारेयाति वत्वा पेसुञ्जकारस्स आणं कत्वा अत्तनो बलवाहनं आदाय सकरट्ठमेव गतो ।

सीलवमहाराजापि खो अलंकतपट्ठित्तो सेतच्छत्तस्स हेट्ठा सरभपादके कञ्चनपल्लंके निसिन्नो
अत्तनो सम्पत्तिं ओलोकेत्वा अयं च एवरूपा सम्पत्तिं अमच्चसहस्सस्स च जीवितपटिलाभो मयि विरियं अकरो-
न्ते नकिञ्चि अबविस्स, विरियवलेन पनाहं नट्ठं च इमं यसं पटिलिभि, अमच्चसहस्सस्स च जीवितदनं अदासिं,
आसाच्छेदं वत्त अक्त्वा विरियमेव कत्तव्वं, कत्तविरियस्स हि फलं नाम एवं समिज्झतीति चिन्तेत्वा उदानवसेन
इमं गाथमाह—

आसिंसेथेव पुरिसो न निन्दिन्देय पण्डितो ।

पस्सामि वोहं अत्तानं यथा इच्छिं तथा अहूति ॥

तत्थ आसिंसेथेवाति एवाहं विरियं आरभन्तो इमम्हा दुक्खा मुञ्चिस्सामीति अत्तनो विरियवले
आसं करोयेव । न निन्दिन्देय पण्डितोति पण्डितो उपायकुसलो युत्तट्ठाने विरियं करोन्तो अहं इमस्स विरियस्स
फलं न लभिस्सामीति न उक्कड्ढेय्य, आसाच्छेदकम्मं न करेय्याति अत्थो । पस्सामि वोहं अत्तानन्ति एत्थ वोति
निपातमत्तं । अहं अज्ज अत्तानं पस्सामि । यथा इच्छिं तथा अहूति अहं हि आवाटे निखातो तम्हा दुक्खा मुञ्चित्वा
पुन अत्तनो रज्जसम्पत्तिं इच्छिं सो अहं इमं सम्पत्तिं पत्तं अत्तानं पस्सामि यथेवाहं पुव्वे इच्छिं तथेव मे अत्ता
जातोति । एवं बोधिसत्तो अहो वत्त भो ! सीलसम्पन्नानं विरियफलं नाम समिज्झतीति इमाय गाथाय उदानं
उदानेत्वा यावजीवं पुञ्जानि करित्वा यथाकम्मं गतो ।

सत्थापि इमं धम्मदेसनं आहरित्वा सच्चानि पकासेसि । सच्चपरियोसाने ओस्सट्ठविरियो भिक्खु
अरहत्ते पत्तिट्ठासि । सत्था अनुसन्धि घटेत्वा जातकं समोधानेसि । तदा पटुट्ठामच्चो देवदत्तो अहोसि ; अमच्च-
सहस्सं बुद्धपरिसा, सीलवमहाराजा पन अहमेवाति ।

महासीलवजातकं

२. चूलजनकजातकं

वायमेथेव पुरिसोति इदं सत्या जेतवने विहरन्तो ओस्सट्ठविरियमेव आरुमं कथेनि । तत्थं यं वत्तव्वं तं सब्बं महाजनकजातके आवीभविस्सति । जनकराजा पन सेतच्छत्तस्म हेट्ठा निसिन्नो इमं गाथमाह—

वायमेथेव पुरिसो न निद्विन्देय्य पण्डितो ।

पस्सामि वोहं अत्तानं उदका थलमुव्वतन्ति ॥

तत्थ वायमेथेवाति वायामं करोथेव । उदका थलमुव्वतन्ति उदकतो थलमुत्तिण्णं थले पतिट्ठितं अत्तानं पस्सामीति । इघापि ओस्सट्ठविरियो भिक्खु अरहत्तपत्तो । जनकराजा सम्मागम्बुद्धोव अहोसीति ।

चूलजनकजातकं

३. पुण्यपातिजातकं .

तत्थ पुण्यपातियोति इदं सत्था जेतवने विहरन्तो विसवारुणि आरब्भ कथेसि ।

पञ्चुपन्नवत्थु

एकं समयं सावत्थियं सुराधुत्ता सन्निपत्तिवा मन्तयिषु—सुरामूलं नो खीणं कहन्नु खो लभिस्सामाति ।
अथेको कक्खलधुत्तो आह—मा चिन्तयित्थ, अत्थेको उपायोति ।

कतरुपायो नामाति ?

अनाथपिण्डको अंगुलिमुद्दिका पिलन्धीत्वा मट्ठसाटकनिवत्थो राजुपट्ठानं गच्छति, मयं सुरा-
पानिय^१ विसञ्जीकरणभेसज्जं पक्खपित्वा आपाणं सज्जेत्वा निसीदित्वा अनाथपिण्डकस्स आगमनकाले इतो
एहि महासेट्ठीति पक्कोसित्वा तं सुरं पायेत्वा विसञ्जीभूतस्स अंगुलिमुद्दिका च साटके च गहेत्वा सुरामूलं
करिस्सामाति ।

ते साधूति सम्पटिच्छित्वा तथा कत्वा सेट्ठिस्स आगमनकाले पटिमगं गत्वा—सामि ! इतो
ताव आगच्छथ अयं अम्हाकं सन्तिके अतिमनापा सुरा, थोकं पिवित्वा गच्छथाति वदिंनु ।

सोतापन्नो अरियसावको किं सुरं पिविस्सति ! अनत्थिको समानोपि पन इमे धुत्ते परिगण्हिस्सामीति
तेसं आपाणभूमिं गत्वा तेसं किरियं ओलोकेत्वा अयं सुरा इमेहि इमिना नाम कारणेन योजिताति अत्वा इतो-
दानि पट्ठाय इमे इतो पलापेस्सामीति चिन्तेत्वा आह—अरे दुट्ठधुत्ता ! तुम्हे सुरापानियं भेसज्जं पक्खपित्वा
आगतागते पायेत्वा विसञ्जी कत्वा विळुम्पिस्सामाति आपाणमण्डलं सज्जेत्वा निसिन्ना केवलं इमं सुरं वण्णथ ।
एकोपि वो उक्खिपित्वा पिवितुं न उस्सहति । सचे अयं अयोजितका अस्स तुम्हे च पिवेय्याथाति ।

ते धुत्ते तज्जेत्वा ततो पलापेत्वा अत्तनो गेहं गत्वा धुत्तेहि कतकारणं तथागतस्स आरोचेस्सामीति
जेतवनं गत्वा सत्थु आरोचेसि ।

सत्था—न इदानि ताव गहपति ! ते धुत्ता तं वञ्चेतुकामा जाता पुब्बे पन पण्डितेपि वञ्चेतुकामा
अहेसुन्ति वत्ता तेन याचितो अतीतं आहरि—

अतीतवत्थु

अतीते वाराणसियं ब्रह्मदत्ते रज्जं कारेन्ते बोधिसत्तो वाराणसीसेट्ठि अहोसि । तदापेते धुत्ता एव-
मेव सम्मन्तेत्वा सुरं योजेत्वा वाराणसीसेट्ठिस्स आगमनकाले पटिमगं गत्वा एवमेव कथयिषु । सेट्ठि अनत्थि-
को हुत्वा ते पटिगण्हितुकामो गत्वा तेसं किरियं ओलोकेत्वा इदन्नाम एते कातुकामा पलापेस्सामि ते इतोति
चिन्तेत्वा एवमाह—भो धुत्ता ! सुरं पिवित्वा राजकुलं गन्तुं नाम न युत्तं । राजानं दिस्वा पुन आगच्छन्तो
जानिस्सामि । तुम्हे इधेव निसीदथाति ।

राजुपट्ठानं गत्वा पच्चागच्छि । धुत्ता—इतो एथ सामीति ।

सो तत्थ गत्वा भेसज्जयोजिता पातियो ओलोकेत्वा एवमाह—भो धुत्ता ! तुम्हाकं किरिया मय्हं
न रुच्चति तुम्हाकं सुरापानियो यथापूरिताव ठित्ता, तुम्हे केवलं सुरं वण्णथ न पन पिवथ । स चायं मनापा अस्स
तुम्हेपि पिवेय्याथ इमाय पन विससंयुत्ताय भवितव्वन्ति तेसं मनोरथं भिन्दन्तो इमं गाथमाह—

तथेव पुण्णपातियो अञ्जायं वत्तते कथा ।

आकारकेन जानामि न चायं भट्टिका^१ सुराति ॥

तत्थ तथेवाति यथा मया गमनकाले दिट्ठा इदानीपि इमा सुरापातियो तथेव पुण्णा । अञ्जायं वत्तते कथाति या अयं तुम्हाकं सुरावण्णनकथा वत्तति, सा अञ्जावअभूता अतच्छा यदि हि एसा सुरा मनापा अस्स तुम्हेपि पिवेय्याथ उपड्ढपातियो अवसिस्सेय्युं । तुम्हाकं पन एकेनापि सुरा न पीता । आकारकेन जानामीति तस्मा इमिना कारणेन जानामि । न चायं भट्टिका सुराति नेव अयं भट्टिका सुरा, विसयोजिताय एताय भविन-
व्वन्ति । धुत्ते गहेत्वा यथा न पुन एवरूपं करोन्ति तथा ते तज्जेत्वा विस्सज्जेसि । सो यावजीवं दानादीनि पुञ्ञानि करित्वा यथाकम्मं गतो ।

सत्था इमं धम्मदेसनं आहरित्वा जातकं समोधानेसि । तदा धुत्ता एतरहि धुत्ता वाराणसीसेट्ठि पन अहन्तेन समयेनाति ।

पुण्णपातिजातकं

४. फलजातकं

नायं रुक्खो दुरारुहोति इदं सत्था जेतवने विहरन्तो एकं फलकुसलं उपासकं आरब्ध कथेसि ।

पच्चुपन्नवत्थु

एको किर सावत्थिवासी कुटुम्बिको बुद्धपमुखं संधं निमन्तेत्वा अत्तनो आरामे निसीदापेत्वा यागुख-
ज्जकं दत्वा उय्यानपालं आणापेसि—भिक्षूहि सद्धि उय्याने विचरित्वा अय्यानं अम्बादीनि नानाफलानि देहीति ।

सो साधूति सम्पटिच्छित्वा भिक्षुसंधं आदाय उय्याने विचरन्तो रुक्खं ओलोकेत्वाव एतं फलं
आमं एतं न सुपक्वं एतं सुपक्वन्ति जानाति । यं सो वदति तं तथेव होति ।

भिक्षू गन्त्वा तयागतस्स आरोचेसुं—भन्ते ! अयं उय्यानपालो फलकुसलो । भूमियं ठितोव रुक्खं
ओलोकेत्वा एतं फलं आमं एतं न सुपक्वं एतं सुपक्वन्ति जानाति । यं सो वदति तं तथेव होतीति ।

सत्था—न भिक्षवे ! अयमेव उय्यानपालो फलकुसलो पुब्बे पन पण्डितापि फलकुसला अहेसुन्ति
वत्वा अतीतं आहरि—

अतीतवत्थु

अतीते वाराणसियं ब्रह्मदत्ते रज्जं कारेन्ते बोधिसत्तो सत्थवाहुकुले निव्वत्तित्वा वयप्पत्तो पञ्चहि
सकटसतेहि वणिज्जं करोन्तो एकस्मिं काले महावत्तनिअटविं पत्वा अटविमुखे ठत्वा सव्वे मनुस्से सन्निपाता-
पेत्वा—इमिस्सा अटविआ विसरुक्खा नाम होन्ति विसपत्तानि विसपुप्फानि विसफलानि विसमधूनि होन्ति
येव । पुब्बे तुम्हेहि अपरिभुत्तं यं किञ्चि पत्तं वा पुप्फं वा फलं वा मं अनापुच्छित्वा मा खादित्थाति आह ।

ते साधूति सम्पटिच्छित्वा अटविं ओतरिंसु ।

अटविमुखे च एकस्मिं गामद्वारे किम्फलरुक्खो नाम अत्थि । तस्स खन्धसाखापलासपुप्फफलानि
सव्वानि अम्बसदिसानेव होन्ति, न केवलं वण्णसण्ठानतो गन्वरसेहिपिस्स आमपक्कानि फलानि अम्बफल-
सदिसानेव । खादितानि पन हलाहलविसं विय तं खणं येव जीवितक्खयं पापेन्ति ।

पुरतो गच्छन्ता एकच्चे लोलपुरिसा [२३२] अम्बरुक्खो अयन्ति सञ्जाय फलानि खादिंसु ।
एकच्चे सत्थवाहं पुच्छित्वा व खादिस्सामाति हत्थेन गहेत्वा अट्ठंसु । ते सत्थवाहे आगते—अय्य ! इमानि अम्ब-
फलानि खादामाति पुच्छिसु ।

बोधिसत्तो नायं अम्बरुक्खोति अत्वा—किम्फलरुक्खो नामेस नायं अम्बरुक्खो मा खादित्थाति—वा-
रेत्वा ये खादिंसु तेपि वमापेत्वा चतुमधुरं पायेत्वा अरोगे अकासि ।

पुब्बे पन इमस्मिं रुक्खमूले मनुस्सा निवासं कप्पेत्वा अम्बफलानीति इमानि विसफलानि खादित्वा
जीवितक्खयं पापुणन्ति । पुन दिवसे गांमवासिजो निक्खमित्वा मतमनुस्से दिस्वा पादे गण्हित्वा पटिच्छन्नट्ठाने
छेडेत्वा सकटेहि सद्धि येव सव्वन्तेसं सन्तकं गहेत्वा गच्छन्ति ।

ते तं दिवसम्पि अरुणुग्गमनकाले येव मय्हं वलिवद्दा भविस्सन्ति मय्हं सकटं मय्हं भण्डन्ति वेगेन
तं रुक्खमूलं गन्त्वा मनुस्से निरोगे दिस्वा—कथं तुम्हे इमं रुक्खं नायं अम्बरुक्खोति जानित्थाति पुच्छिसु ।

ते मयं न जानाम सत्थवाहजेट्ठको नो जानातीति आहंसु ।

मनुस्सा बोधिसत्तं पुच्छिसु—पण्डित, किन्ति कत्वा त्वं इमस्स रुक्खस्स अनम्बरुक्खभावं अञ्जासीति ?

सो द्वीहि कारणेहि अञ्जासिन्ति वत्वा इमं गाथमाह—

नायं रुक्खो दुरारुहो नपि गामतो आरका ।

आकारकेन जानामि नायं साधुफलो दुमीति ॥

तत्थ नायं रुक्खो दुरारुहोति अयं विसरुक्खो न दुक्खारुहो होति । उक्खिपित्वा ठपिननिस्सेणि विय सुखेन आरोहितुं सक्काति वदति । नपि गामतो आरकाति गामतो दूरे ठितोपि न होति गामद्वारे ठितो येवाति दीपेति । आकारकेन जानामीति इमिना दुविघेन कारणेनाहं इमं रुक्खं जानामि किन्ति ! नायं साधुफलो दुमीति सचे हि अयं मधुरफलो अम्वरुक्खो अभविस्स एवं सुग्वारुहे अविदूरे ठिते एतस्मि एकस्मि फलं न तिट्ठेय्य, फलखादकमनुस्सेहि निच्चं परिवृतोव अस्स । एवं अहं अत्तनो जाणेन परिच्छिन्दित्वा इमस्स विसरुक्खभावं अञ्जासिन्ति महाजनस्स धम्मं देसेत्वा सोत्थिगमनं गतो ।

सत्यापि एवं भिक्खवे ! पुब्बे पण्डिता फलकुसला अहेसुन्ति इमं धम्मदेसनं आहरित्वा अनुमान्धि घटेत्वा जातकं समोधानेसि । तदा परिसा बुद्धपरिसा अहेसुं सत्यवाहो पन अहमेवाति ।

फलजातकं

५. पञ्चावुधजातकं

यो अलीनेन चित्तेनाति इदं सत्था जेतवने विहरन्तो एकं ओस्सट्ठविरियं भिक्खुं आरब्धं कथेसि ।

पञ्चपन्नवत्थु

तं हि भिक्खुं सत्था आमन्तेत्वा—सच्चं किर त्वं भिक्खु ! ओस्सट्ठविरियोति पुच्छित्वा [२३३]
सच्चं भगवाति वुत्ते—भिक्खु ! पुब्बे पण्डिता विरियं कातुं युत्तट्ठाने विरियं कत्वा रज्जसम्पत्तिं पापुणिस्सति
वत्त्वा अतीतं आहरि—

अतीतवत्थु

अतीते वाराणसियं ब्रह्मदत्ते रज्जं कारेन्ते बोधिसत्तो तस्स रज्जो अगमहेसिया कुच्छिस्मि निव्वत्ति ।
तस्स नामगह्णदिवसे अट्ठसत्तं ब्राह्मणे सव्वकामेहि सन्तप्पेत्वा लक्खणानि पटिपुच्छिसु । लक्खणकुसला
ब्राह्मणा लक्खणसम्पत्तिं दिस्वा पुञ्ञसम्पन्नो महाराज ! कुमारो तुम्हाकं अच्चयेन रज्जं पापुणिस्सति पञ्चा-
वुधकम्मे पञ्चातो पाकटो जम्बुदीपे अगगुरिसो भविस्सतीति व्याकरिमु । ब्रह्मणानं वचनं सुत्वा कुमारस्स नामं
गणहन्ता पञ्चावुधकुमारोति नामं अकंसु ।

अथ नं विञ्जुतं पत्वा सोळसवस्सप्पदेसे ठितं राजा आमन्तेत्वा—तात ! सिप्पं उगगण्हाहीति आह ।

कस्स सन्तिके उगगण्हामि देवाति ?

गच्छ तात ! गन्धाररट्ठे तक्कसिलानगरे दिसापामोक्खस्सु आचरियस्स सन्तिके सिप्पं उगगण्ह,
इदमस्स आचरियस्स भागं ददेय्यासीति सहस्सं दत्त्वा उय्योजेसि ।

सो तत्थ गन्त्वा सिप्पं सिक्खित्वा आचरियेन दिन्नं पञ्चावुधं गहेत्वा आचरियं वन्दित्वा तक्कसि-
लानगरतो निक्खमित्वा सन्नद्धपञ्चावुधो वाराणसीमगगं पटिपज्जि । सो अन्तरामगगे सिलेसलोमयक्खेन नाम
अधिट्ठितं एकं अट्ठवि पापुणि । अथ नं अट्ठविमुखे मनुस्सा दिस्वा—भो माणव ! मा इमं अट्ठवि पाविसि सिलेस-
लोमयक्खो नामेत्य अत्थि सो दिट्ठदिट्ठमनुस्से जीवितक्खयं पापेतीति वारयिंसु ।

बोधिसत्तो अत्तानं तक्केन्तो असम्भीतकेसरसीहो विय अट्ठवि पाविसि येव । तस्मिं अट्ठविमज्झं सम्पत्ते
सो यक्खो तालमत्तो हुत्वा कूटागारमत्तं सीसं चक्कप्पमाणानि^१ अक्खनि कन्दळमकुलमत्ता द्वे दाठा च मापेत्वा
सेतमुखो कवरकुच्छि नीलहत्थपादो हुत्वा बोधिसत्तस्स अत्तानं दस्सेत्वा—कहं यासि, तिट्ठ भक्खो मेति आह ।

अथ नं बोधिसत्तो—यक्ख ! अहं अत्तानं तक्केत्वा इध पविट्ठो । त्वं अप्पमत्तो हुत्वा मं उपगच्छे-
य्यासि । विसपीत्तेन हि तं सरेन विज्झित्वा एत्थेव पातेस्सामीति सन्तज्जेत्वा हलाहलविसपीतं सरं सन्नय्हित्वा
मुञ्चि । सो यक्खस्स लोमेसु येव अल्लीयि । ततो अञ्जन्ति एवं पञ्चा सरे मुञ्चि । सव्वे तस्स लोमेसु येव अल्ली-
यिंसु ।

यक्खो सव्वेपि ते सरे पोठेत्वा अत्तनो पादमूले येव पातेत्वा बोधिसत्तं उपसंकमि । बोधिसत्तो पुनपि
तं तज्जेत्वा खगं कड्ढित्वा पहरि । तत्तिसंगुलायतो खगो लोमेसु येव अल्लीयि । अथ नं कणपेन पहरि । सोपि
लोमेसु येव अल्लीयि । तस्स अल्लीन [२३४] भावं जत्त्वा मुग्गरेन पहरि । सोपि लोमेसु येव अल्लीयि । तस्स
अल्लीनभावं जत्त्वा—भो यक्ख ! न ते अहं पञ्चावुधकुमारो नामानि सुतपुञ्ञो ? अहं तथा अधिट्ठितं अट्ठवि
पविसन्तो न धनुआदीनि तक्केत्वा पविट्ठो अत्तानं येव पन तक्केत्वा पविट्ठो, अज्ज तं पोठेत्वा चुण्णविचुण्णं
करिस्सामीति अभीतसीहनादं नाम दस्सेत्वा उन्नदित्वा दक्खिणहत्थेन यक्खं पहरि । हत्थो लोमेसु येव अल्लीयि

वामहृत्थेन पहरि, सोपि अल्लीयि । दक्खिणपादेन पहरि, सोपि अल्लीयि । वामपादेन पहरि, सोपि अल्लीयि । सीसेन तं पोठेत्वा चुण्णविचुण्णं करिस्सामीति सीसेन पहरि, तम्पि लोमेषु येव अल्लीयि । सो पञ्चमु ठानेमु वद्धो ओलम्बन्तोपि निवभयो निस्सारज्जोव अहोसि ।

यक्खो चिन्तेसि-अयं एको पुरिससीहो पुरिसाजानीयो न पुरिसमत्तोव । मादिसेन नामस्स वदथेन गहितस्स सन्तासमत्तम्पि न भविस्सति । मया इमं मग्गं हनन्तेन एकोपि एवरूपो पुरिसो न दिट्ठपुट्ठो । कस्मा नुखो एस न भायतीति ! सो तं खादितुं अविसहन्तो-कस्मा नुखो त्वं माणव ! मरणभयं न भायसीति पुच्छि ।

किं कारणा यक्ख भायिस्सामि ? एकस्मिं हि अत्तभावे एकं मरणं नियतमेव, अपि च मय्हं कुच्छिम्हि वजिरावुधं अत्थि, सचे मं खादिस्ससि तं च आवुधं जीरेतुं न सक्खिस्ससि । तं ते अन्तानि खण्डावण्डं छिन्दित्वा जीवितक्खयं पापेस्सति । इति उभोपि नस्सिस्साम । इमिना कारणेनाहं न भायामीति । इदं किर बोधिमत्तो अत्तनो अब्भन्तरे वाणावुधं सन्धाय कथेसि ।

तं सुत्वा यक्खो चिन्तेसि-अयं माणवो सच्चमेव भणति इमस्स पुरिससीहस्स सरीरतो मूग्गवीजमत्तम्पि मंसखण्डं मय्हं कुच्छि जीरेतुं न सक्खिस्सति विस्सज्जेस्सामि नन्ति मरणभयतज्जितो बोधिसत्तं विस्सज्जेत्वा-माणव ! पुरिससीहो त्वं । न ते अहं मंसं खादिस्सामि । त्वं अज्ज राहुमुखा मुत्तचन्दो विय मम हत्थतो मुञ्चित्वा वातिसुहज्जमण्डलं तोसेन्तो याहीति आह ।

अयं नं बोधिसत्तो आह-यक्ख ! अहं ताव गच्छिस्सामि त्वं पन पुव्वेपि अकुसलं कत्वा लुट्ठो लोहितपाणी पररुधिरमंसभक्खो यक्खो हुत्वा निव्वत्तो । सचे इधापि ठत्वा अकुसलमेव करिस्ससि अन्धकारमेव गमिस्ससि । मं दिट्ठकालतो पट्ठाय पन न सक्का तथा अकुसलं कातुं पाणातिपातकम्मं नाम निरये तिरच्छानयोनियं पेट्तिविसये असुरकथिं च निव्वत्तेति मनुस्सेसु निव्वत्तट्ठाने अप्पायुकसंवत्तनिकं होतीति ।

एवमादिना नयेन पञ्चभ्रं दुस्सील्यकम्मानं [२३५] आदीनवं पञ्चभ्रं सीलानं आनिसंसं च कथेत्वा नानाकारणेहि यक्खं तज्जेत्वा धम्मं देसेत्वा दमेत्वा निव्विसेवनं कत्वा पञ्चसु सीलेसु पतिट्ठापेत्वा तस्सा येव नं अटविद्या वलिपटिगाहकं देवतं कत्वा अस्पमादेन ओवदित्वा अटवितो निक्खमन्तो अटवीमुखे मनुस्सानं आचिक्खित्वा सन्नट्ठपञ्चावुधो वाराणसि गत्वा मातापितरो दिस्वा अपरभागे रज्जे पतिट्ठाय धम्मेन रज्जं कारेन्तो दानादीनि च पुञ्ञानि करित्वा यथाकम्मं अगमासि । सत्थापि इमं धम्मदेसनं आहरित्वा अभिसम्बुद्धो हुत्वा इमं गाथमाह-

यो अलीनेन चित्तेन अलीनमनसो नरो ।

भावेति कुसलं धम्मं योगक्खेमस्स पत्तिया ॥

पापुणे अनुपुव्वेन सव्वसंयोजनक्खयन्ति ।

तत्थायं पिण्डत्यो । यो पुरिसो अलीनेन असंकुचितेन चित्तेन पकितियापि अलीनमनो अलीनज्जासयो हुत्वा अनवज्जट्ठेन कुसलं सत्ततिसवोधिपक्खियभेदं धम्मं भावेति वड्ढेति विसालेन चित्तेन विपस्सनं अनुयुञ्जति । चतुहि योगेहि खेमस्स निव्वाणस्स पत्तिया सो एवं सव्वसंखारेसु अनिच्चं दुक्खं अनत्ता ति तिलक्खणं आरोपेत्वा तरुणविपस्सनतो पट्ठाय उप्पन्ने बोधिपक्खियधम्मे भावेन्तो अनुपुव्वेन एकं संयोजनम्पि अनवसेसेत्वा सव्वसंयोजनानं खयकरस्स चतुत्थमग्गस्स परियोसाने उत्पन्नत्ता सव्वसंयोजनक्खयोति संखं गतं अरहत्तं पापुण्ययाति ।

एवं सत्था अरहत्तेन धम्मदेसनाय कूटं गहेत्वा मत्थके चत्तारि सच्चानि पकासेसि । सच्चपरियोसाने सो भिक्खु अरहत्तं पापुणि । सत्थापि अनुसन्धि घटेत्वा जातकं समोधानेसि । तदा यक्खो अंगुलिमालो अहोसि । पञ्चावुधकुमारो नाम अहमेवाति ।

पञ्चावुधजातकं

६. कञ्चनकखंधजातकं

यो पट्टेन चित्तेनाति इदं सत्था जेतवने विहरन्तो अञ्जतरं भिक्खुं आरब्ध कथेसि ।

पच्चपन्नवत्थु

एको किर सावत्थिवासी कुलपुत्तो सत्थु धम्मदेसनं सुत्वा रतनसासने उरं दत्वा पव्वजि । अथस्स आचरियुपज्जाया—आवुसो ! एकविधेन सीलं नाम, दुविधेन, त्रिविधेन, चतुर्विधेन, पञ्चविधेन, छविधेन, सत्तविधेन, अट्ठविधेन, नवविधेन, दसविधेन, बहुविधेन सीलं नाम; इदं चुल्लसीलं नाम, इदं मज्झिमसीलं नाम, इदं महासीलं नाम, इदं पातिमोक्खसंवरसीलं नाम, इदं इन्द्रियसंवरसीलं नाम, इदं आजीवपारिमुद्धिसीलं नाम, इदं पच्चयपटिसेवनसीलं नामाति सीलं आचिक्खन्ति ।

सो [२३६] चिन्तेसि—इदं सीलं नाम अतिबहुं । अहं एतकं समादाय वत्तितुं न सक्खिस्सामि । सीलं पूरेतुं असक्कोन्तस्स नाम पव्वज्जाय को अत्थो ? अहं गिही हुत्वा दानादीनि पुञ्ञानि च करिस्सामि पुत्तदारञ्च पोसेस्सामीति ।

एवञ्च पन चिन्तेत्वा—भन्ते ! अहं सीलं रक्खितुं न सक्खिस्सामि, असक्कोन्तस्स च नाम पव्वज्जाय को अत्थो ? अहं हीनायावत्तिस्सामि । तुम्हाकं पत्तचीवरं गण्हथाति आह ।

अथ नं आचरियुपज्जाया आहंसु—आवुसो ! एवं सन्ते दसवलं वन्दित्वा याहीति ।

ते तं आदाय सत्थु सन्तिकं धम्मसभं अगमंसु ।

सत्था तं दिस्वाव—किं भिक्खवे ! अनत्थिकं भिक्खुं आदाय आगतत्थाति आह ।

भन्ते ! अयं भिक्खु अहं सीलं रक्खितुं न सक्खिस्सामीति पत्तचीवरं निव्यादेति । अथ नं मयं गहेत्वा आगताति ।

कस्मा पन तुम्हे भिक्खवे ! इमस्स भिक्खुनो बहुं सीलं आचिक्खथ ? यत्तकं एस रक्खितुं सक्कोति तत्तकमेव रक्खिस्सति । इतो पट्ठाय तुम्हे एवं मा किञ्चि अवचुत्थ । अहमेत्थ कत्तव्वं जानिस्सामीति । एहि त्वं भिक्खु ! किन्ते बहुना सीलेन ? तीणि येव सीलानि रक्खितुं सक्खिस्ससीति ?

सक्खिस्सामि भन्तेति ।

तेन हि त्वं इतो पट्ठाय कायद्वारं वचीद्वारं मनोद्वारन्ति तीणि द्वारीणि रक्ख । मा कायेन पापकम्मं करि । मा वाचाय, मा मनसा । गच्छ, मा हीनायावत्ति । इमानि तीणि येव सीलानि रक्खाति ।

एत्तावता सो भिक्खू तुट्ठमानसो—साधु भन्ते, रक्खिस्सामि इमानि तीणि सीलानीति सत्थारं वन्दित्वा आचरियुपज्जायेहि सद्धि येव अगमासि ।

सो तानि तीणि सीलानि पूरेन्तोव अञ्ञासि—आचरियुपज्जायेहि मय्हं आचिक्खितं सीलम्पि एत्तकमेव । ते पन अत्तनो अवुद्धभावेन मं बुज्जापेतुं नासक्खिसुं । सम्मासम्बुद्धो अत्तनो बुद्धसुबुद्धताय अनुत्तरधम्मराजताय एत्तकं सीलं तीसु येव द्वारेसु पक्खिपित्वा मं गण्हापेसि । अवस्सयो वत मे सत्था जातोति विपस्सनं वड्ढेत्त्रा कतिपाहेनेव अरहन्ते पतिट्ठासि ।

तं पवुत्ति अत्वा धम्मसभायं सन्निपतिता भिक्खू—आवुसो ! तं किर भिक्खुं सीलानि रक्खितुं न सक्कोमीति हीनायावत्तन्तं सव्वंसीलानि तीहि कोट्ठासेहि पक्खिपित्वा गाहापेत्वा सत्था अरहत्तं पापेसि । अहो ! बुद्धा नाम अच्छरियमनुस्साति बुद्धगुणे कथेन्ता निसीदिसु ।

सत्या आगन्त्वा—काय नृत्य भिक्खवे ! एतरहि कथाय सन्निसिन्नाति पुच्छि ।

इमाय नामाति वृत्ते—भिक्खवे ! अतिगरुकोपि भारो कोट्ठासवसेन भाजेत्वा द्विग्नो लहुको विय होति । पुव्वेपि पण्डिता महन्तं कञ्चनक्खन्धं लभित्वा उक्खिपितुं असक्कोन्ता विभागं कत्वा उक्खिपित्वा अगमंसूति क्त्वा अतीतं आहरि— [२३७]

अतीतवत्यु

अतीते वाराणसियं ब्रह्मदत्ते रज्जं कारेन्ते बोधिसत्तो एकस्मिं गामके कस्सको अहोसि । सो एकदिवसं अञ्जतरस्मि छड्डितगामके खेत्ते कस्सि कसति । पुव्वेपि च तस्मिं गामे एको विभवसप्पन्नो सेट्ठी अरुमत्तपरिमाणं^२ चतुहत्यायामं कञ्चनक्खन्धं निदहित्वा कालमकासि । तस्मिं बोधिसत्तस्स तंगलं लगित्वा अट्ठामि । सो मूलसन्तानकं भविस्सतीति पंशुं वियूहन्तो तं दिस्वा पंसुना पटिच्छादेत्वा दिवसं कसित्वा अत्थं गते मुरिये युगनंगलादीनि एकमन्ते निक्खिपित्वा कञ्चनक्खन्धं गण्हित्वा गच्छिस्सामीति तं उक्खिपितुं नासक्खि ।

असक्कोन्तो निसीदित्वा—एत्तकं कुच्छिभरणाय भविस्सति, एतकं निदहित्वा ठपेस्सामि, एत्तकेन कम्मन्ते संयोजेस्सामि, एत्तकं दानादिपुञ्जकिरियाय भविस्सतीति चत्तारो कोट्ठासे अकासि ।

तस्सेवं विभक्तकालेसो कञ्चनक्खन्धो सल्लहुको विय अहोसि । सो तं उक्खिपित्वा घरं नेत्वा चतुधा विभजित्वा दानादीनि पुञ्जानि कत्वा यथाकम्मं गतोति । भगवा इमं धम्मदेसनं आहरित्वा अभिसम्बुद्धो हुत्वा इमं गाथमाह—

यो पहट्ठेन चित्तेन पहट्ठमनसो नरो ।

भावेति कुसलं धम्मं योगक्खेमस्स पत्तिया ॥

पापुणें अनुपुव्वेन सव्वसंयोजनं क्खयन्ति ॥

तत्थ पहट्ठेनाति विनीवरणेन । पहट्ठमनसोति ताय एव विनीवरणताय पहट्ठमनसो सुवण्णं विय पहंसित्वा समुज्जोतितसप्पमासकतचित्तो हुत्वाति अत्थो ।

एवं सत्या अरहत्तनिकूटेन देसनं निट्ठपेत्वा अनुसन्धि घटेत्वा जातकं समोधानेसि । तदा कञ्चनक्खन्धं लद्धपुरिसो अहमेव अहोसिन्ति ।

७. वानरिन्दजातकं

यस्सेते चतुरो धम्माति इदं सत्था वेळुवने विहरन्तो देवदत्तस्स वधाय परिसक्कनं आरब्ध कथेसि ।

पच्चुपन्नवत्थु

तस्मिं हि समये सत्था देवदत्तो वधाय परिसक्कतीति सुत्वा न भिक्खवे ! इदानीव देवदत्तो मय्हं वधाय परिसक्कति पुव्वेपि परिसक्कि येव, तासमत्तम्पि पन कातुं न सक्खीति वत्वा अतीतं आहरि-

अतीतवत्थु

अतीते वाराणसियं ब्रह्मदत्ते रज्जं कारेन्ते बोधिसत्तो कपियोनियं निव्वत्तित्वा बुद्धिमन्वाय अस्स-पोतकप्पमाणो थामसम्पन्नो एकचरो हुत्वा नदीतीरे विहरति । तस्सा पन नदिया वेमज्जे एको दीपको नानप्प-कारेहि अम्बपणसादीहि फलरुक्खेहि सम्पन्नो । बोधिसत्तो नागवलो थामसम्पन्नो नदिया ओरिमतीरतो उप्पत्तित्वा दीपकस्स ओरतो [२३८] नदीमज्जे एको पिट्ठिपासाणो अत्थि तस्मिं निपत्तति । ततो उप्पत्तित्वा तस्मिं दीपके पतति । तत्थ नानप्पकारानि फलानि खादित्वा सायं तेनेव उपायेन पच्चागन्त्वा अत्तनो वसनट्ठाने वसित्वा पुनरिद्वसेपि तथेव करोति । इमिना नियामेन तत्थ वासं कप्पेति ।

तस्मिं पन काले एको कुम्भीलो सपजापतिको तस्सा नदिया वसति । तस्स सा भरिया बोधिसत्तं अपरापरं गच्छन्तं दिस्वा बोधिसत्तस्स हृदयमंसे दोहळं उप्पादेत्वा कुम्भीलं आह-मय्हं खो अय्य ! इमस्स वानरि-न्दस्स हृदयमंसे दोहळो उप्पन्नोति ।

कुम्भीलो-साधु भोति ! लच्छसीति वत्वा-अज्ज तं सायं दीपकतो आगच्छन्तमेव गण्हिस्सामीति गन्त्वा पिट्ठिपासाणे निपज्जि ।

बोधिसत्तो दिवसं चरित्वा सायण्हसमये दीपके ठितोव पासाणं ओलोकेत्वा-अयं पासाणो इदानी उच्चतरो खायति, किन्नुखो कारणन्ति चिन्तेसि ।

तस्स किर उदकप्पमाणञ्च पासाणप्पमाणञ्च सुववत्थापितमेव होति । तेनस्स एतदहोसि-अज्ज इमिस्सा नदिया उदकं नेव हायति न वड्ढति, अथ च पनायं पासाणो महा हुत्वा पञ्जायति कच्चिनुखो एत्थ मय्हं गहणत्थाय कुम्भीलो निपन्नोति, सो वीमंसामि ताव नन्ति तत्थेव ठत्वा पासाणेन सद्धिं कथेन्तो विद्य भो पासाणाति वत्वा पटिवचनं अलभन्तो यावत्ततियं पासाणाति आह । पासाणो किं पटिवचनं न दस्सति ? पुनपि नं वानरो-किं भो पासाण ! अज्ज मय्हं पटिवचनं न देसीति आह ।

कुम्भीलो-अद्धा अञ्जेसु दिवसेसु अयं पासाणो वानरिन्दस्स पटिवचनं अदासि, दस्सामिद्वानिस्स पटिवचनन्ति चिन्तेत्वा-किं भो ! वानरिन्दाति आह ।

कोसि त्वन्ति ?

अहं कुम्भीलोति ।

किमत्थं एत्थ निपन्नोसीति ?

तव हृदयमंसं पत्थयमानोति ।

बोधिसत्तो चिन्तेसि-अञ्जो मे गमनमगो नत्थि, अज्ज मया एस कुम्भीलो वञ्चेतव्वोति । अथ नं

एवमाह— सम्म कुम्भील ! अहं अत्तानं तुय्हं परिच्चजिस्सामि त्वं मुखं विवरित्वा मं तव सन्तिकं आगतकाले गण्हाहीति ।

कुम्भीलानं हि मुखे विवटे अक्खीनि निमीलन्ति । सो तं कारणं असल्लक्खेत्वा मुखं विवरि । अथस्स अक्खीनि पिथीयिसु । सो मुखं विवरित्वा अक्खीनि निमीलेत्वा निपज्जि ।

बोधिसत्तो तथाभावं वत्वा दीपका उप्पत्तितो गन्त्वा कुम्भीलस्स मत्थकं अक्कमित्वा ततो उप्पत्तितो विज्जुल्लता विद्य विज्जोत्तमानो परतीरे अट्ठासि ।

कुम्भीलो तं अच्छरियं दिस्वा इमिना वानरिन्देन अतिच्छेरकं कतन्ति चिन्तेत्वा भो वानरिन्द !
[२३९] इमस्मि लोके चतुहि धम्मेहि समन्नागतो पुगलो पच्चामित्ते अभिभवति ते सव्वेपि तुय्हं अवभन्तरे अत्थि मज्जेति वत्वा इमं गाथमाह—

यस्सेते चतुरो धम्मा वानरिन्द ! यथा तव ।

सच्चं धम्मो धितो चागो दिट्ठं सो अतिवत्ततीति ॥

तत्थ यस्सत्ताति यस्स कस्सचि पुगलस्स । एतेति इदानीं वत्तव्वे पच्चक्खतो निद्दिसति । चतुरो धम्माति चत्तारो गुणा । सच्चन्ति वचीसच्चं, मम सन्तिकं आगमिस्सामीति हि वत्वा मुसावादं अक्त्वा आगतो येवाति । एतं ते वचीसच्चं । धम्मोति विचारणपञ्ञा । एवं कते इदन्नाम भविस्सतीति । एसा ते विचारणपञ्ञा । धितोति अव्वोच्छिन्नं विरियं वुच्चति । एतम्पि ते अत्थि । चागोति अत्तपरिच्चागो । त्वं अत्तानं परिच्चजित्वा मम सन्तिकं आगतो यम्पनाहं गण्हितुं नासक्खि मय्हमेवेत्थ दोसो । दिट्ठन्ति पच्चामित्तं । सो अतिवत्ततीति यस्स पुगलस्स यथा तव एवं एते चत्तारो धम्मा अत्थि सो यथा मं अज्ज त्वं अतिक्कन्तो तथेव अत्तनो पच्चामित्तं अतिक्कमति अभिभवतीति ।

एवं कुम्भीलो बोधिसत्तं पसंसित्वा अत्तनो वसनट्ठानं गतो । सत्था—न भिक्खवे देवदत्तो इदानीं मय्हं वधाय परिसक्कति पुव्वेपि परिसक्कियेवाति । इमं धम्मदेसनं आहरित्वा अनुसन्धि घटेत्वा जातकं समोधानेमि । तदा कुम्भीलो देवदत्तो अहोसि, भरियास्स चिञ्चामाणविका । वानरिन्दो पन अहमेवाति ।

वानरिन्दजातकं

८. तयोधम्मजातकं

यस्स एतेति इदम्पि सत्था वेळुवने विहरन्तो वधाय परिसक्कनमेव आरब्ध कथेसि ।

अतीतवत्थु

अतीते वाराणसियं ब्रह्मदत्ते रज्जं कारेन्ते देवदत्तो वानरयोनिं निव्वत्तिवा हिमवन्तपदेसे यूथं परिहरन्तो अत्तानं पटिच्चजातानं वानरपोतकानं बुद्धिप्पत्तानं इमे यूथं परिहरेय्युन्ति भयेन दन्तेहि डसित्वा तेसं बीजानि उप्पाटेति ।

तदा बोधिसत्तोपि तं येव पटिच्च एकस्सा वानरिया कुच्छिम्हि पटिसन्धि गण्हि । अथ सा वानरी गम्भस्स पतिट्ठितभावं अत्तानो गम्भं अनुरक्खमाना अज्जं पव्वतपादं अगमासि । सा परिपक्वगम्भा बोधिसत्तं विजायि । सो बुद्धिमन्वाय विज्जुतं पत्तो थामसम्पन्नो अहोसि । 'सो एकदिवसं मातरं पुच्छि- अम्म ! मय्हं पिता कहन्ति ?

तात ! असुकास्मि नाम पव्वतपादे यूथं परिहरन्तो वसतीति ।

अम्म ! तस्स मं सन्तिकं नेहीति ।

तात ! न सक्का तया [२४०] पितु सन्तिकं गन्तुं । पिता हि ते अत्तानं पटिच्च जातानं वानरपोतकानं यूथपरिहरणभयेन दन्तेहि डसित्वा बीजानि उप्पाटेतीति ।

अम्म ! नेहि मं तत्थ, अहं जानिस्सामीति । ।

सा पुत्तं आदाय तस्स सन्तिकं अगमासि । सो वानरो अत्तानो पुत्तं दिस्वाव अयं वड्ढन्तो मय्हं परिहरितुं न दस्सति । इवानेव मारेतव्वोति एतं आलिगन्तो विय गाळ्हं पीळेत्वा जीवितक्खयं पापेस्सामीति चिन्तेत्वा-एहि तात ! एत्तकं कालं कहं गतोसीति-बोधिसत्तं आलिगन्तो विय निप्पीळेसि । बोधिसत्तो पन नागवलो थामसम्पन्नो । सोपि तं निप्पीळेसि । अथस्स अट्ठीनि भिज्जनाकारप्पत्तानि अहेसुं ।

अथस्स एतदहोसि-अयं वड्ढन्तो मं मारेस्सति । केन नुखो उपायेन पुरेतरज्जेव मारेय्यन्ति । ततो चिन्तेसि-अयं अविदूरे रक्खसपरिग्गहीतो सरो तत्थ नं रक्खसेन खादापेस्सामीति । अथ नं एवमाह-तात ! अहं महल्लको, इमं यूथं तुय्हं निव्यादेमि । अज्जेव तं राजानं करोमि । असुकास्मि नाम ठाने सरो अत्थि । तत्थ द्वे कुमुदिनियो तिस्सो उप्पलिनियो पञ्च पदुमिनियो पुप्फन्ति । गच्छ ततो पुप्फानि आहराति ।

सो साधु तात ! आहरिस्सामीति गत्वा सहसा अनोतरित्वा समन्ता पदं परिच्छिन्दन्तो ओत्तिण्ण-पदं येव अद्दस न उत्तिण्णपदं । सो-इमिना सरेन रक्खसपरिग्गहितेन' भवित्त्वं, मय्हं पिता अत्तना वधितुं असक्कोन्तो रक्खसेन मं खादापेतुकामो भविस्सति, अहं इमं च सरं न ओतरिस्सामि, पुप्फानि च गहेस्सामीति-निरुदकं ठानं गत्वा वेगं गहेत्वा उप्पत्तिवा पुरतो गच्छन्तो निरुदके आकासे ठितानेव द्वे पुप्फानि गहेत्वा परतीरे पति । परतो च ओरिमतीरं आगच्छन्तो तेनेवुपायेन द्वे गण्हि । एवं उभोसु पस्सेसु रासिं करोन्तो पुप्फानि च गण्हि रक्खसस्स च आणट्ठानं न ओतरि ।

अथस्स इतो उत्तरिं उक्खपितुं न सक्खिस्सामीति तानि पुप्फानि गहेत्वा एकस्मि ठाने रासिं करो-न्तस्स सो रक्खसो मया एत्तकं कालं एवरूपो पञ्चवा अच्छरियपुरिसो न दिट्ठपुव्वो । पुप्फानि च नाम यावदि-

च्छकं गहितानि, मय्हं च आणट्ठानं न ओतरीति उदकं द्विधा भिन्दन्तो उदकतो उट्ठाय बोधिसत्तं उपसंकमित्वा—
वानरिन्द ! इमस्मिं लोके यस्स तंयो धम्मा अत्थि सो पञ्चामित्तं अभिभोति ते सव्वेपि तव अब्भन्तरे अत्थि
मञ्जेति वत्वा बोधिसत्तस्स थुत्तिं करोन्तो इमं गाथमाह—

यस्स एते तयो धम्मा वानरिन्द ! यथा तव ।

दक्खियं सूरियं पञ्जा दिट्ठं सो अतिवत्ततीति ॥ [२४१]

तत्थ दक्खियन्ति दक्खभावो सम्पत्तभयं विधमितुं जाननपञ्जाय सम्पयुत्तउत्तमविरियस्सेतं नामं ।
सूरियन्ति सूरभावो निवभयभावस्सेतं नामं । पञ्जाति पञ्जापन पट्ठपनाय उपायपञ्जायेतं नामं ।

एवं सो दकरक्खसो इमाय गाथाय बोधिसत्तस्स थुत्तिं कत्वा—इमानि पुष्पानि किमत्थं हरसीति
पुच्छि ।

पिता मं राजानं कातुकामो, तेन कारणेन हरामीति ।

न सक्का तादिसेन उत्तमपुरिसेन पुष्पानि गहितुं, अहं गण्हिस्सामीति उक्खिपित्वा तस्स पच्छतो
पच्छतो अगमासि ।

अथस्स पिता दूरतोव तं दिस्वा अहं इमं रक्खसभत्तं भविस्सतीति पहिंणि, सो दानेस रक्खसं पुष्पानि
गाहापेन्तो आगच्छति इदानिम्हि नट्ठोति चिन्तेन्तो सत्तधा हृदयफालनं पत्वा तत्थेव जीवितक्खयं पत्तो । सेस-
वानरा सन्निपतित्वा बोधिसत्तं राजानं अकंसु ।

सत्था इमं धम्मदेसनं आहरित्वा अनुसन्धि घटेत्वा जातकं समोधानेसि । तदा यूथपति देवदत्तो
अहोसि, यूथपतिपुत्तो पन अहमेवाति ।

तथोधम्मजातकं

६. भेरिवादजातकं

धमे धमेति इदं सत्था जेतवने विहरन्तो अञ्जतरं दुव्वचं आरब्ध कथेसि ।

पच्चुपन्नवत्थु

तञ्हि भिक्खुं सत्था-सच्चं किर त्वं दुव्वचोसीति पुच्छित्वा सच्चं भगवाति वुत्ते- न त्वं भिक्खु !
इदानव दुव्वचो पुव्वेपि दुव्वचो येवाति वत्वा अतीतं आहरि-

अतीतवत्थु

अतीते वाराणसियं ब्रह्मदत्ते रज्जं कारेन्ते वोधिसत्तो भेरिवादककुले निव्वत्तित्वा गामके वसति ।
सो वाराणसियं नक्खत्तं घुट्ठन्ति सुत्वा समज्जमण्डले भेरि वादेत्वा धनं आहरिस्सामीति पुत्तं आदाय तत्थ
गन्त्वा भेरि वादेत्वा वहुं धनं लभि । तं आदाय अत्तनो नामं गच्छन्तो चोराटवि पत्वा पुत्तं निरन्तरं भेरि वादे-
न्तं वारेसि-तात ! निरन्तरं अवादेत्वा मग्गपट्टिपन्नं इस्सरभेरि विय अन्तरन्तरा वादेहीति । सो पित्तरा
वारियमानोपि भेरिसद्देनेव चोरे पलापेस्सामीति वत्वा निरन्तरमेव वादेसि ।

चोरा पठमञ्जेव भेरिसद्दं सुत्वा इस्सरभेरि भविस्सतीति पलायित्वा अतिविय एकावद्धं सद्दं सुत्वा
नायं इस्सरभेरि भविस्सतीति आगन्त्वा उपधारेत्वा द्वे येव जने दिस्वा पोथेपेत्वा विळ्ळिम्पिमु^१ ।

वोधिसत्तो किच्छेन वत नो लद्धं धनं एकावद्धं कत्वा वादेन्तो नासेसीति वत्वा इमं गाथमाह-

धमे धमे नातिधमे अतिधन्तं हि पापकं ।

धन्तेन सतं लद्धं अतिधन्तेन नासितन्ति ॥ [२४२]

तत्थ धमे धमेति धमेय्य नो न धमेय्य । भेरि वादेय्य । न न वादेय्याति अत्थो । नातिधमेति अतिक्क-
मेत्वा पन निरन्तरमेव कत्वा न वादेय्य । किं कारणा ? अतिधन्तं हि पापकन्ति निरन्तरं भेरिवादं इदानि अम्हाकं
पापकं लामकं जातं । धन्तेन सतं लद्धन्ति नगरे भेरिवादनेन कहापणसतं लद्धं । अतिधन्तेन नासितन्ति इदानि पन
मे पुत्तेन वचनं अकत्वा यमिदं अटवियं अतिधन्तं तेन अतिधन्तेन सच्चं नासितन्ति ।

सत्था इमं धम्मदेसनं आहरित्वा अनुसन्धि घटेत्वा जातकं समोधानेसि । तदा पुत्तो दुव्वचभिक्खु
अहोसि । पिता पन अहमेवाति ।

भेरिवादजातकं

१०. सङ्खधमनजातकं

धमे धमेति इदं सत्या जेतवने विहरन्तो दुव्वचमेव आरब्ध कथेसि ।

अतीतवत्यु

अतीते वाराणसियं ब्रह्मदत्ते रज्जं कारेन्ते वोधिसत्तो सङ्खधमककुले निव्वत्तित्वा वाराणसियं नक्खत्ते
घुट्ठे पितरं आदाय सङ्खधमनकम्मेन धनं लभित्वा आगमनकाले चोराटवियं पितरं निरन्तरं सङ्खं धमन्तं वारेसि ।
सो सङ्खसद्देन चोरे पलापेस्सामीति निरन्तरमेव धमि । चोरा पुरिमनयेनेव आगन्त्वा विळुम्पिसु । वोधिसत्तोपि
पुरिमनयेनेव गाथं अभासि—

धमे धमे नातिधमे अतिधन्तञ्जिह पापकं ।

धन्तेनाधिगता भोगा ते तातो विधमी धमन्ति ॥

तत्थ ते तातो विधमी धमन्ति ते सङ्खं धमित्वा लद्धभोगे मम पिता पुनप्पुनं धमेन्तो विधमीति विद्धं-
सेसि विनासेसीति ।

सत्या इमं धम्मदेसनं आहरित्वा अनुसन्धि घटेत्वा जातकं समोधानेसि । तदा पिता दुव्वचभिक्षु
अहोसि, पुत्तो पन अहमेवाति ।

सङ्खधमनजातकं

आसिसवग्गो छट्ठो

७. इत्थीयगवण्णना

१. असातमन्तजातकं

असा लोकित्थियो नामाति इदं सत्था जेतवने विहरन्तो उक्कण्ठितभिक्षुं आरब्ध कथेसि ।
तस्स वत्थु उम्मदन्तिजातके^१ आवीभन्निस्सति ।

पच्चुपन्नवत्थु

तं पन भिक्षुं सत्था-भिक्षु ! इत्थियो नाम असा असत्थियो लामिका पच्छिमिका । त्वं एवरूपं
लामिकं इत्थिं निस्साय कस्मा उक्कण्ठितोति वत्था अतीतं आहरि- [२४३]

अतीतवत्थु

अतीते वाराणसियं ब्रह्मदत्ते रज्जं कारेन्ते बोधिसत्तो गन्धाररट्ठे तक्कसिलायं ब्राह्मणकुले निव्व-
त्तिवा विञ्जुतं पत्तो । तीमु वेदेसु सब्बसिपेसु च निप्फत्तिम्पत्तो दिसापामाक्खो आचरियो अहोसि । तदा वारा-
णसियं एकस्मिन् ब्राह्मणकुले पुत्तस्स जातदिवसे अग्गि गहेत्वा अनिव्वायन्तं ठपयिसु । अथ नं ब्राह्मणकुमारं सोळस-
वस्सकाले मातापितरो आहंसु -पुत्त ! मयं तव जातदिवसे अग्गि गहेत्वा ठपयिम्हा सच्चे ब्रह्मलोकपरायणो
भवितुकामो तं अग्गि आदाय अरब्धं पविसित्वा अग्गि भगवन्तं नमस्समानो ब्रह्मलोकपरायणो होहि ।
सच्चे अगारं अज्झावसितुकामो तक्कसिलं गन्त्वा दिसापामोक्खस्स आचरियस्स सन्तिके सिप्पं उग्गहिहत्वा कुटुम्भं
सण्ठपेहीति ।

माणवो-नाहं सक्खिस्सामि अरब्धे अग्गि परिचरितुं, कुटुम्बमेव सण्ठपेस्सामीति-माता-
पितरो वन्दित्वा आचरियभागं सहस्सं गहेत्वा तक्कसिलं गन्त्वा सिप्पं उग्गहिहत्वा पच्चागमि । मातापितरो
पनस्स अनत्थिका धरावासेन । अरब्धे अग्गि परिचरापेतुकामा होन्ति ।

अथ नं माता इत्थीनं दोसं दस्सेत्वा अरब्धं पेसेतुकामा सो आचरियो पण्डितो व्यत्तो सक्खिस्सति
मे पुत्तस्स इत्थीनं दोसं कथेतुन्ति चिन्तेत्वा आह-उग्गहितन्ते तात ! सिप्पन्ति ?

आम अम्माति ।

असातमन्तापि ते उग्गहिताति ?

न उग्गहिता अम्माति ।

तात ! यदि ते असातमन्ता न उग्गहिता किन्नाम ते सिप्पं उग्गहितं ? गच्छ उग्गहेत्वा एहीति ।

सो साधूति पुन तक्कसिलाभिमुखो पायासि ।

तस्सपि आचरियस्स माता महल्लिका वीसंवस्ससत्तिका । सो तं सहत्था नहापेन्तो भोजेन्तो पायेन्तो
पटिजग्गति । अब्धे मनुस्सा तं तथा करोन्तं जिगुच्छन्ति । सो चिन्तेसि यच्चूनाहं अरब्धं पविसित्वा तत्थ मातरं
पटिजग्गन्तो विहरेय्यन्ति । अथेकस्मिन् विवित्ते अरब्धे उदकफासुकट्ठाने पण्णसालं कारेत्वा सप्पितण्डुलादीनि
आहरापेत्वा मातरं उक्खिपित्वा तत्थ गन्त्वा मातरं पटिजग्गन्तो वासं कप्पेसि ।

सोपि खो माणवो तक्कसिलं गन्त्वा आचरियं अपस्सन्तो कहां आचरियोति पुच्छित्वा तं पवत्ति
सुत्वा तत्थ गन्त्वा वन्दित्वा अट्ठासि ।

१. स्या०-उम्मादयन्तिजातके ।

अथ नं आचरियो-किन्नुखो तात ! अतिसीघं आगतोसीति ?
 ननु अहं तुम्हेहि असातमन्तो नाम न उग्गण्हापितोति ?
 को पन ते असातमन्तो उग्गण्हितव्वे कत्वा कथेसीति ?
 मय्हं माता आचरियाति ।

बोधिसत्तो चिन्तेसि असातमन्ता नाम केचि नत्थि । इमस्स पन माता इमं इत्थिदोसे जानापेतुकामा भविस्सतीति । [२४४]

अथ नं-साधु तात ! दस्सामि ते असातमन्ते । त्वं अज्ज आदिं कत्वा मम ठाने ठत्वा मम मातरं सहत्था नहापेन्तो भोजेन्तो पायेन्तो पटिजग्गहि । हत्थपादसीसपिट्ठिसम्वाहनादीनि चस्सा करोन्तो-अय्ये ! जरं पत्तकालेपि ताव ते एवरूपं सरीरं, दहरकाले कीदिसं अहोसीति हत्थपरिकम्मादिकरणकाले हत्थपादादीनं वण्णं कयेय्यासि । यं च ते मम माता कथेति तं अलज्जन्तो अनिगूहन्तो मय्हं आरोचेय्यासि एवं करोन्तो असातमन्ते लच्छसि । अकरोन्तो न लच्छसीति ।

सो साधु आचरियाति तस्स वचनं सम्पटिच्छित्वा ततो पट्ठाय सब्बं यथावुत्तविधानं अकासि ।

अथस्सा तस्मि माणवे पुनप्पुनं वण्णयमाणे अयं मया सद्धि अभिरमितुकामो भविस्सतीति अन्धाय जराजिण्णाय अब्भन्तरे किलेसो उप्पज्जि । सा एकदिवसं अत्तनो सरीरवण्णं कथयमानं माणवं आह-मया सद्धि अभिरमितुं इच्छसीति ?

अय्ये ! अहं ताव इच्छेय्यं आचरियो पन गरुकोति ।

सचे मं इच्छसि पुत्तं मे मारेहीति ।

अहं आचरियस्स सन्तिके एत्तकं सिप्पं उग्गण्हित्वा किलेसमत्तं निस्साय किन्ति कत्वा आचरियं मारेस्सामीति ?

तेनहि सचे त्वं मं न परिच्चजसि अहमेव नं मारेस्सामीति ?

एवं इत्थियो नाम असा लामिका पच्छिमिका तथारूपे नाम वये ठिता रागचित्तं उप्पादेत्वा किलेसं अनुवत्तमाना एवं उपकारकं पुत्तं मारेतुकामा जाता । माणवो सब्बं तं कयं बोधिसत्तस्स आरोचेसि । बोधिसत्तो सुट्ठु ते माणव ! कतं मय्हं आरोचेन्तेनाति वत्वा, मातुंआयुसंखारं ओलोकेन्तो अज्जेव मरिस्सतीति अत्वा-एहि माणव ! वीमंसिस्सामि नन्ति एकं उदुम्बररुक्खं छिन्दित्वा अत्तनो पमाणेन कट्ठरूपकं कत्वा ससीसं पारुपित्वा अत्तनो सयनट्ठाने उत्तानं निपज्जापेत्वा रज्जुकं बन्धित्वा अन्तेवासिकं आह-तात ! फरसुं आदाय गन्त्वा मम मातु सब्बं देहीति ।

माणवो गन्त्वा-अय्ये ! आचरियो पण्णसालायं अत्तनो सयनट्ठाने निपन्नो । रज्जुसज्जा मे वद्धा, इमं फरसुं आदाय गन्त्वा सचे सक्कोसि मारेहि नन्ति आह ।

त्वं मं न परिच्चजिस्ससीति ?

किं कारणा परिच्चजिस्सामीति ?

सा फरसुं आदाय पवेवमाना उट्ठाय रज्जुसज्जाय गन्त्वा हत्थेन परामसित्वा अयं मे पुत्तोति सज्जाय कट्ठरूपकस्स मुत्ततो साट्ठके अपनेत्वा फरसुं आदाय एकप्पहारनेव मारेस्सामीति गीवायमेव पहरित्वा टन्ति सहे^१ उप्पन्ने रुक्खभावं अज्जासि ।

अय बोधिन्नत्तेन किं करोसि अम्माति वुत्ते वञ्चितमहीति तत्थेव मरित्वा पतिता । अत्तनो किर पण्णसालाय निपन्नायपि तं खणं ताव मरितव्वमेव । सो तस्सा मतमावं अत्वा सरीर [२४५] किच्चं कत्वा

आळाहनं ' निव्वापेत्वा वनपुष्पेहि पूजेत्वा माणवं आदाय पण्णसालद्वारे निसीदित्वा-तात! पाटियेवको असात-
मन्तो नाम नत्थि । इत्थियो असाता नाम तव माता असातमन्ते उग्गण्हाति मम सन्तिकं पेसयमाना इत्थीनं दोसं
जाननत्थं पेसेति । इदानीं पन ते पच्चक्खमेव मम मातु दोसा दिट्ठा । इमिना कारणेन इत्थियो नाम असा-
लामिकाति जानेय्यासीति तं ओवदित्वा उय्योजेसि ।

सोपि आचरियं वन्दित्वा मानापितुञ्चं सन्तिकं अगमासि । अथ नं माता पुच्छि-उग्गहिता ते असातमन्ताति?

आम अम्माति ।

इदानीं किं करिस्ससि पव्वजित्वा अग्निं वा परिचरिस्ससि अगारमज्जे वा वसिस्ससीति ?

माणवो-मया अम्म ! पच्चक्खतो इत्थीनं दोसा दिट्ठा । अगारेन मे किच्चं नत्थि पव्वजिस्सामह-

न्ति अत्तनो अधिप्पायं पकासेन्तो इमं गाथमाह-

असा लोकित्थियो नाम वेला तासं न विज्जति ।

सारत्ता च पगग्भा च सिलो सव्वघसो यथा ।

ता हित्वा पव्वजिस्सामि विवेकमनुब्रूहयन्ति ॥

तत्थ असाति असत्थियो लामिका । अथवा, सातं वुच्चति सुखं । तं तासु नत्थि अत्तनि पटिवद्धचित्तानं
असातमेव देन्तीतिपि असाता दुक्खा दुक्खवत्थुभूताति अत्थो । इमस्स पनत्थस्स दीपनत्थाय इदं सुत्तं आहरितव्वं -

“माया चेत्ता मरीची च सोको रोगो चुपद्दवो,

खरा च वन्धना चेत्ता मच्चुपासो गुहासयो ।

तासु यो विस्ससे पोसो सो नरेसु नराघमो ति ॥”

लोकित्थियोति लोके इत्थियो । वेला तासं न विज्जतीति अम्म ! तासं इत्थीनं किलेसुप्पत्तिं पत्वा
वेला संवरो मरियादा पमाणन्नामेतं नत्थि । सारत्ता च पगग्भा चाति वेला च एतासं नत्थि । पच्चसु कामगु-
णेषु सारत्ता अल्लीना तथा कायपागग्भियेन वाचापागग्भियेन मनोपागग्भियेनाति तिविधेन पागग्भियेन
समन्नागतत्ता पगग्भा चेत्ता । एतासं हि अन्तरे कामद्वारादीनि पत्वा संवरो नाम नत्थि । लोला काकप-
टिभागाति दस्सेति । सिलो सव्वघसो यथाति अम्म ! यथा जालसिखाय सिखीति सङ्घं गतो । अग्निं
नाम गूथगतादिभेदं अनुचिम्पि सप्पिमधुफाणितादिभेदं सुचिम्पि इट्ठम्पि अनिट्ठम्पि यं यदेव लभति सव्वं
घसति खादति तस्मा सव्वघसोति वुच्चति । तथेव ता इत्थियोपि हत्थिमेण्डोमेण्डादयो वा होन्तु हीनजच्चा
हीनकम्मन्ता खत्तियादयो वा होन्तु उत्तमकम्मन्ता हीनुक्कट्ठभावं अचिन्तेत्वा लोकस्सादवसेन किलेससन्थवे
उप्पन्ने यं यं लभन्ति सव्वमेव सेवन्तीति सव्वघससिखीसदिसा होन्ति तस्मा सिखी सव्वघसो यथा तथा-
वेत्ताति वेदितव्वा । ता हित्वा पव्वजिस्सामीति [२४६] अहं ता लामिका दुक्खवत्थुभूता इत्थियो हित्वा
अरञ्जं पविसित्वा इसिपव्वज्जं पव्वजिस्सामी । विवेकमनुब्रूहयन्ति कायविवेको चित्तविवेको उपधिविवेकोति
तयो विवेका । तेषु इध कायविवेकोपि वट्ठति चित्तविवेकोपि । इदं वुत्तं होति अहं अम्म ! पव्वजित्वा
कसिणपरिकम्मं कत्वा अट्ठसमापत्तियो पच्चवभिञ्जायो च उप्पादेत्वा गणतो कायं किलेसेहि च चित्तं
विवेचेत्वा इमं विवेकं ब्रूहेन्तो वड्ढेन्तो ब्रह्मलोकपरायणो भविस्सामि । अलं मे अगारेनाति । एवं इत्थियो
गरहित्वा मातापितरो वन्दित्वा पव्वजित्वा वुत्तप्पकारं विवेकं ब्रूहेन्तो ब्रह्मलोकपरायणो अहोसि ।

सत्यापि एवं भिक्खू ! इत्थियो नाम असालामिका दुक्खदायिकाति इत्थीनं अगुणं कथेत्वा सच्चानि
पकासेसि । सच्चपरियोसाने सो भिक्खु सोतापत्तिफले पतिट्ठहि । सत्था अनुसन्धिं घटेत्वा जातकं समोधा-
नेसि । तदा माता भद्दाकापिलानी, पिता महाकस्सपो अहोसि, अन्तेवासिको आनन्दो, आचरियो पन अहमेवाति ।

२. अण्डभूतजातकं

यं ब्राह्मणोति इदं सत्था जेतवने विहरन्तो उक्कण्ठितमेव आरब्ध कथेसि ।

पच्चुपन्नदत्थु

तं हि सत्था सच्चं किर त्वं भिक्खु ! उक्कण्ठितोति पुच्छित्वा सच्चन्ति वुत्ते—भिक्खु इत्थियो नाम अरक्खिया । पुव्वे पण्डिता इत्थि गम्भतो पट्ठाय रक्खन्ता रक्खितुं नासक्खिसूति वत्ता अतीतं आहरि—

अतीतदत्थु

अतीते वाराणसियं ब्रह्मादत्ते रज्जं कारेन्ते वोधिसत्तो तस्स अग्गमहेसिया कुच्छिस्मि निव्वत्तित्वा वयप्पत्तो सव्वसिप्पेसु निष्फत्ति पत्ता पितु अच्चयेन रज्जे पतिट्ठाय धम्मेन रज्जं कारेसि । सो पुरोहितेन सद्धिं दूतं कीळति । कीळन्तो पन—

सव्वा नदी वंकगता सव्वे कट्ठमया वना ।

सव्वित्थियो करे पापं लभमाना निवातकेति ॥

इमं दूतगीतं गायन्तो रजतफलके सुवण्णपासके खिपति । एवं कीळन्तो पन राजा निच्चं जिनाति । पुरोहितो पराजियति । सो अनुक्कमेन घरे विभवे परिकखयं गच्छन्ते चिन्तेसि—एवं सन्ते सव्वं इमस्मि घरे खीयिस्सति परियेसित्वा पुरिसन्तरं अगतं एकं मातुगामं घरे करिस्सामीति । अथस्स एतदहोसि—अञ्जपुरिसं दिट्ठपुव्वं इत्थि रक्खितुं न सक्खिस्सामि गम्भतो पट्ठायेकं मातुगामं रक्खित्वा तं वयप्पत्तं वसे [२४७] ठपेत्वा एकपुरिसिकं कत्वा गाळ्हं आरक्खं संविदहित्वा राजकुलतो धनं आहरिस्सामीति ।

सो च अंगविज्जाय छेको होति । अथेकं दुग्गतित्थि गव्विर्णि दिस्वा धीतरं विजायिस्सतीति वत्ता तं पक्कोसापेत्वा परिव्वयं दत्वा घरे येव वसापेत्वा विजातकाले धनं दत्वा उय्योजेत्वा तं कुमारिकं अञ्जेसं पुरिसानं दट्ठुं अदत्वा इत्थीनं येव हत्थे दत्वा पोसापेत्वा वयप्पत्तकाले तं अत्तनो वसे ठपेसि । यावचेसा वड्ढति ताव रज्जा सद्धिं दूतं न कीळि ।

तं पन वसे ठपेत्वा—महाराज ! दूतं कीळामाति आह ।

राजा साधूति पुरिमनयेनेव कीळि ।

पुरोहितो रज्जा गायित्वा पासकं खिपनकाले ठपेत्वा मम माणविकन्ति आह ।

ततो पट्ठाय पुरोहितो जिनाति, राजा पराजियति । वोधिसत्तो इमस्स घरे एकपुरिसिकाय एकाय इत्थिया भवितव्वन्ति परिगण्हापेन्तो अत्थिभावं वत्ता सीलमस्सा भिन्दापेस्सामीति एकं धुत्तं पक्कोसापेत्वा—सक्खसि पुरोहितस्स इत्थिया सीलं भिन्दितुन्ति आह । सक्कोमि देवाति । अथस्स राजा धनं दत्वा तेन हि खिप्पं निट्ठापेहीति तं पहिणि ।

सो रज्जो सन्तिका धनं आदाय गन्धधूपचुण्णकप्पूरादीनि गहेत्वा तस्स घरतो अविदूरे सव्वगन्धापणं पसारेसि । पुरोहितस्सपि गेहं सत्तभूमकं सत्तद्वारकोट्ठकं हेति । सव्वेसुपि द्वारकोट्ठकेसु इत्थीनञ्जेव आरक्खो । ठपेत्वा पन ब्राह्मणं अञ्जो पुरिसो गेहं पविसितुं लभन्तो नाम नत्थि । कचवरच्छड्डनपच्छिम्पि सोधेत्वायेव

पवेसेन्ति । तं माणविकं पुरोहितो चैव ददृत्तुं लभति, तस्सा च एका परिचारिका इत्थि । अथस्सा सा परिचारिका गन्धपुष्पमूलं गहेत्वा गच्छन्ती तस्सेव धुत्तस्स आपणसमीपेन गच्छति ।

सो अयं तस्सा परिचारिकाति सुट्ठु वत्वा एकदिवसं तं आगच्छन्ति दिस्वाव आपणा उट्ठाय गन्त्वा तस्सा पादमूले पतित्वा उभोहि हत्थेहि पादे गाळ्हुं गहेत्वा—अम्म ! एत्तकं कालं कहं गतासीति परिदेवि ।

अथ सेसापि पयुत्तकधुत्ता एकमन्तं ठत्वा—हत्थपादमुखसण्ठानेहि च आकप्पेन च मातापुत्ता एकसदिसा येवाति आहंसु ।

सा इत्थी तेसु तेसु कथेन्तेसु अत्तनो असद्वह्तिवा अयं मे पुत्तो भविस्सतीति सयम्पि रोदितुं आरभि । ते उभोपि कन्दित्वा रोदित्वा अञ्जमञ्जं आलिंगित्वा अट्ठंसु ।

अथ सो धुत्तो आह—अम्म ! कहं वससीति ?

किन्नरलीळ्हाय वसमानाय रूपसोभगप्पत्ताय पुरोहितस्स दहरित्थिया उपट्ठानं कुरुमाना वसामि ताताति ।

इदानी कहं यासि अम्माति ?

तस्सा गन्धमालादीनं अत्थायाति ।

अम्म ! किन्ते अञ्जत्थ गतेन इतो पट्ठाय ममेव सन्तिका हराति मूलं अगहेत्वाव बहूनि तम्बूल-तक्कोलादीनिचैव नाना पुष्पानि च अदासि । [२४८]

माणविका बहूनि गन्धपुष्पादीनि आहरन्ति दिस्वा—किं अम्म ! अज्ज अम्हाकं ब्राह्मणो पसन्नोति आह ।

कस्मा एवं वदसीति ?

इमेसं बहुभावं दिस्वाति ।

न ब्राह्मणो बहुं मूलं अदासि , मया पनेतं मय्हं पुत्तस्स सन्तिका आनीतन्ति ।

ततो पट्ठाय सा ब्राह्मणेन दिन्नं मूलं अत्तनाव गहेत्वा तस्सेव सन्तिका गन्धपुष्पादीनि आहरति । धुत्तो कतिपाहञ्चयेन गिलानालयं कत्वा निपज्जि ।

सा तस्स आपणद्वारं गन्त्वा तं अदिस्वा—कहं मे पुत्तोति पुच्छि ।

पुत्तस्स ते अफासुकं जातन्ति ।

सा तस्स निपन्नट्ठानं गन्त्वा निसीदित्वा पिट्ठिं परिमज्जन्ती—किन्ते तात ! अफासुकन्ति पुच्छि ।

सो तुण्ही अहोसि ।

किं न कथेसि पुत्ताति ?

अम्म ! मरन्तेनापि तुय्हं कथेतुं न सक्काति ।

मय्हं अकथेत्वा कस्स कथेसि ताताति ?

अम्म ! मय्हं अञ्जं अफासुकं नत्थि, तस्सा पन माणविकाय वण्णं सुत्वा पटिवद्धचित्तोस्मि जातो तं लभन्तो जीविस्सामि अलभन्तो इधेव मरिस्सामीति ।

तात ! मय्हं एस भारो मा त्वं एतं निस्साय चिन्तयीति ।

तं अस्सासेत्वा बहूनि गन्धपुष्पादीनि आदाय माणविकाय सन्तिकं गन्त्वा—पुत्तो मे अम्म ! मम सन्तिका तव वण्णं सुत्वा पटिवद्धचित्तो जातो किं कातव्वन्ति ?

सचै आनेतुं सक्कोथ मया कतोकासो येवाति ।

सा तस्सा वचनं सुत्वा ततो पट्ठाय तस्स गेहस्स कण्णकण्णेहि बहुं कचवरं संकड्ढित्वा पुष्पपच्छि-

या गहेत्वा गच्छन्ती सोधनकाले आरक्खित्थया उपरि छड्ढेनि । मा तेन अट्टियमाना अपेति । एनरा नेनेव निया-
मेन या या किञ्चि कथेति तस्सा तस्मा उपरि कचवरं छड्ढेनि । ततो पट्ठाय यं यं मा आहरति वा हरति
वा तं न काचि सोधेतुं उस्सहति । तस्मि काले सा तं धुनं पुप्फपच्छियं निपज्जापेत्वा माणविकाय सन्तिकं
अतिहरि । धुत्तो माणविकाय सीलं भिन्दित्वा एकाहद्दीहं पासादे येव अहोणि । पुरांदिने वहि निक्खन्ते उभो
अभिरमन्ति । तस्मि आगते धुत्तो निलीयति ।

अथ नं सा एकाहद्दीहच्चयेन-सामि ! इदानी तव गन्तुं वट्ठनीति आह ।

अहं ब्राह्मणं पहरित्वा गन्तुकामोति ।

सा-एवं होतूति-धुत्तं निलीयापेत्वा ब्राह्मणे आगते एवमाह-अहं अय्य ! तुम्हंमु वीणं वादेन्तेसु
नच्चित्तुं इच्छामीति ।

साधु भद्दे ! नच्चस्मूति वीणं वादेसि ।

तुम्हंमु ओलोकेन्तेसु लज्जामि मुखं पन वो साटकेन वन्धित्वा नच्चिस्सामीति ।

सचे लज्जासि एवं करोहीति ।

माणविका धनसाटकं गहेत्वा तस्स अक्खीनि पिदहमाना मुत्तं वन्धि । ब्राह्मणो मुत्तं बन्धापेत्वा
वीणं वादेसि । सा मुहुत्तं नच्चित्वा-अय्य ! अहं ते एकवारं सीसे पहरितुकामाति आह ।

इत्थिलोलो ब्राह्मणो किञ्चि कारणं अजानन्तो-पहराहीति आह ।

माणविका धुत्तस्स सञ्जमदासि । [२४९] सो सणिकं आगन्त्वा ब्राह्मणस्स पिट्ठिपस्से टत्वा
सीसे कप्परेन^१ पहरि । अक्खीनि पतनाकारप्पत्तानि अहेसुं । सीसे गण्डो उट्ठहि ।

सो वेदनट्ठो हुत्वा -आहर ते हत्यन्ति आह ।

माणविका अत्तनो हत्थं उक्खिपित्वा तस्स हत्थे ठपेसि ।

ब्राह्मणो-हत्यो मुदुको पहारो पन थट्ठोति आह ।

धुत्तो ब्राह्मणं पहरित्वा निलीयि । माणविका तस्मि निलीने ब्राह्मणस्स मुखतो साटकं मोचेत्वा तेलं
आदाय सीसे पहारं सम्वाहि^२ । ब्राह्मणे वहि निक्खन्ते पुन सा इत्थी धुत्तं पच्छियं निपज्जापेत्वा नीहरि । सो
रज्जो सन्तिकं गन्त्वा सव्वं तं पवत्ति आरोचेसि ।

राजा अत्तनो उपट्ठानं आगतं ब्राह्मणं आह-दूतं कीळाम ब्राह्मणाति ।

साधु महाराजाति ।

राजा दूतमण्डलं सज्जापेत्वा पुरिमनयेनेव दूतगीतं गायित्वा पासे खिपति । ब्राह्मणो माणविकाय
तपस्स भिन्नभावं अजानन्तो-ठपेत्वा मम माणविकन्ति आह । एवं वदन्तोपि पराजितो येव ।

राजा जानित्वा-ब्राह्मण ! किं ठपेसि ? माणविकाय ते तपो भिन्नो । त्वं मातुगामं गव्वमतो
पट्ठाय रक्खन्तो सत्तसु ठानेसु आरक्खं करोन्तो रक्खितुं सक्खिस्सामीति मज्जसि ? मातुगामो नाम^३ कुच्छियं
पक्खिपित्वा चरन्तेनापि रक्खितुं न सक्का एकपुरिसिका इत्थी नाम नत्थि । तव माणविका नच्चित्तुकामाहीति
वत्वा वीणं वादेन्तस्स तव साटकेन मुखं वन्धित्वा अत्तनो जारं तव सीसे कप्परेन पहारापेत्वा उय्योजेसि ।
इदानी किं ठपेसीति वत्वा इमं गायमाह-

यं ब्राह्मणो अवादेसी वीणं सम्मुखवेठितो ।

अण्डभूता भता भरिया तासु को जातु विस्ससेति ॥

तत्थ यं ब्राह्मणो अवादेसि वीणं सम्मुखवेठितोति येन कारणेन ब्राह्मणो धनसाटकेन सह मुखेन

वेष्ठितो हुत्वा वीणं वादेसि । तं कारणं न जानातीति अत्थो । तस्मिन् हि सा वञ्चेतुकामा एवमकासि । ब्राह्मणो पन तं इत्थीनं बहुमायाभावं न जानन्तो मातुगामस्स सद्वित्ता मं एसा लज्जतीति एवं सञ्जी अहोसि । तेनस्स अञ्जाणभावं पकासेन्तो राजा एवमाह । अयमेत्थ अधिप्पायो । अण्डभूता भता भरियाति अण्डं वुच्चति वीजं वीजभूता मातु कुच्छित्तो अनिक्खन्तकालेयेव आभता आनीता । भताति वा पुट्ठाति अत्थो । का सा ? भरिया पजापती पादपरिचारिका । सा हि भत्तवत्थादीहि भरितव्वताय भिन्नसंवरताय लोकधम्मेहि भरितव्वताय वा भरियाति वुच्चति । तासु को जातु विस्ससेति जातूति एकंसाधिवचनं । तासु मातु कुच्छित्तो पट्ठाय रक्खियमानासुपि एवं विकारं आपज्जन्तीसु भरियासु को [२५०] नाम पण्डितपुरिसो एकंसेन विस्ससे ? निव्विकारा एता मय्हन्ति को सद्वहेय्याति अत्थो । असद्धम्मवसेन हि आमन्तकेसु निमन्तकेसु विज्जमानेसु मातुगामो नाम न सक्का रक्खितुन्ति ।

एवं बोधिसत्तो ब्राह्मणस्स धम्मं देसेसि । ब्राह्मणो बोधिसत्तस्स धम्मदेसनं सुत्वा निवेसनं गत्वा तं माणविकं आह—तया किर एवरूपं पापकम्मं कतन्ति ?

अय्य ! को एवमाह ? न करोमि, अहमेव पहुँरि न अञ्जो कोचि । सचे न सद्वत्थ अहं तुम्हे ठपेत्वा अञ्जस्स पुरिसस्स हत्थसम्फस्सं न जानामीति सच्चकिरियं कत्वा अग्गि पविसित्वा तुम्हे सद्वहापेस्सामीति ।

ब्राह्मणो एवं होतूति महन्तं दारुरासिं कारेत्वा अग्गि दत्त्वा तं पक्कोसापेत्वा—सचे अत्तनो सद्वहसि अग्गि पविसाति आह ।

माणविका अत्तनो परिचारिकं पठममेव सिक्खापेसि—अम्म ! तव पुत्तं तत्थ गत्त्वा मम अग्गि पविसनकाले हत्थगहणं कातुं वदेहीति । सा गत्त्वा तथा अवच । धुत्तो आगत्त्वा परिसमज्झे अट्ठासि । सा माणविका ब्राह्मणं वञ्चेतुकामा महाजनमज्झे ठत्वा ब्राह्मण ! तं ठपेत्वा अञ्जस्स पुरिसस्स हत्थसम्फस्सं नाम न जानामि । इमिना सच्चेन अयं अग्गि मा मं ज्ञापेसीति—अग्गि पविसितुं आरद्धा ।

तस्मिन् खणे धुत्तो—पस्सथ भो पुरोहितब्राह्मणस्स कम्मं एवरूपिं माणविं अग्गि पवेसापेतीति—गत्त्वा तं माणविकं हत्थे गण्हि । सा हत्थं विस्सज्जापेत्वा पुरोहितं आह—अय्य ! मम सच्चकिरिया भिन्ना । न सक्का अग्गि पविसितुन्ति ।

किं कारणाति ?

अज्ज मया एवं सच्चकिरिया कत्ता ठपेत्वा मम सामिकं अञ्जं पुरिसस्स हत्थसम्फस्सं न जानामीति । इदानीं चम्हि इमिना पुरिसेन हत्थे गहिताति ।

ब्राह्मणो वञ्चितो अहं इमायाति वत्त्वा तं पोथेत्वा नीहरापेसि । एवं असद्धम्मसमन्नागता किरेता इत्थिया कीवमहन्तस्मिन् पापकम्मं कत्वा अत्तनो सामिकं वञ्चेतुं नाहं एवरूपं करोमीति दिवसस्मि सपथं कुरुमाना नानाचित्ताव होन्ति । तेन वुत्तं—

“चोरीनं बहुवुद्धीनं यासु सच्चं सुदुल्लभं,
थीनं भावो दुराजानो मच्छस्सेवोदके गतं ।
मुसा तासं यथा सच्चं सच्चं तासं यथा मुसा,
गावो बहुतिणस्सेव ओमसन्ति वरं वरं ।
चोरियो कठिना हेता वाळा चपलसक्खरा,
न ता किञ्चि न जानन्ति यं मनुस्सेसु वञ्चन”न्ति ।

सत्था एवं अरक्खियो मातुगामोति इमं धम्मदेसनं आहरित्वा सच्चानि पकासेसि । सच्चपरियो-साने उक्कण्ठितभिव्बु सोतापत्तिफले पतिट्ठहि । सत्थापि अनुसन्धि घटेत्वा जातकं समोधानेसि । तदा वारा-णसीराजा अहमेव अहोसिन्ति ।

३. तक्कजातकं

कोयना अकतञ्जूचाति इदं सत्था जेतवने विहरन्तो उक्कण्ठितभिक्षुञ्जेव आरब्ध कथेसि ।

पच्चुपन्नवत्थु

तच्चिह सत्था सच्चं किर त्वं भिक्षु ! उक्कण्ठितोति पुच्छित्वा सच्चन्ति वुत्ते इत्थियो नाम अकत-
तञ्जू मित्तदुभा कस्मा ता निस्साय उक्कण्ठितोसीति वत्वा अतीतं आहरि-

अतीतवत्थु

अतीते वाराणसियं ब्रह्मदत्ते रज्जं कारेन्ते बोधिसत्तो इसिपव्वज्जं पव्वजित्वा गंगातीरे अस्समं
मापेत्वा समापत्तियो चेव अभिञ्जा च निव्वत्तेत्वा ज्ञानरतिसुखेन विहरति । तस्मिं समये वाराणसीसेट्ठिनो
धीता दुट्ठकुमारी नाम चण्डा अहोसि फरुसा दासकम्मकरे अक्कोसति पहरति । अथ नं एकदिवसं परिवार-
मनुस्सा गहेत्वा गंगाय कीळिस्सामाति अगमंसु । तेसं कीळन्तानं येव सुरियत्थंगमनवेला जाता । मेघो उट्ठहि ।
मनुस्सा मेघं दिस्वा इतोचितो च वेगेन पलायिसु । सेट्ठिधीताय दासकम्मकरा अज्जम्हेहि एतिस्सा पिट्ठि
पस्सितुं वट्ठतीति तं अन्तो उदकस्मिञ्जेव छड्ढेत्वा उत्तरिसु । देवो पावस्सि । सुरियोपि अत्थं गतो । अन्व-
कारो जातो । ते ताय विनाव गेहं गन्त्वा कहां साति वुत्ते गंगातो ताव उत्तिण्णा अथ नं न जानाम कहां गताति ।
आतका विचिन्तिवा पि न पस्सिसु ।

सा महाविरवं विरवन्ती उदकेन ब्यूहमाना अङ्गरत्तसमये बोधिसत्तस्स पण्णसालासमीपं पापुणि ।
सो तस्सा सद्दं सुत्वा मातुगामस्स सहो परित्ताणमस्सा करिस्सामीति तिणुक्कं आदाय नदीतीरं गन्त्वा तं दिस्वा
मा भायि मा भायीति अस्सासेत्वा नागवलो थामंसम्पन्नो नदिं तरमानो गन्त्वा तं उक्खिपित्वा अस्समपदं आने-
त्वा अङ्गि कत्वा अदासि । सीते विगते मधुरानि फलाफलानि उपनामेसि । तानि खादित्वा ठितं कत्थ वासि-
कासि ? कथं च गंगायं पतित्तासीति पुच्छि । सा तं पर्वत्ति आरोचेसि । अथ नं त्वं एत्थेव वसाति पण्णसालाय
वसापेन्तो द्वीहीतीहं सयं अब्भोकासे वसित्वा इदानि गच्छाति आह । सा इमं तापसं सीलभेदं पापेत्वा गहेत्वा
गमिस्सामीति न गच्छति । अथ गच्छन्ते काले इत्थिकुत्तं इत्थिलीळ्हं दस्सेत्वा तस्स सीलभेदं कत्वा ज्ञानं अन्तर-
घापेसि । सो तं गहेत्वा अरञ्जे येव वसति । [२५२]

अथ नं सा आह-अय्य ! किं नो अरञ्जवासेन ? मनुस्सपथं गमिस्सामाति ।

सो तं आदाय एकं पच्चन्तगामकं गन्त्वा तक्कभतियाव जीविकं कप्पेत्वा तं पोसेति । तस्स तक्कं
विक्रणित्वा जीवतीति तक्कपण्डितोति नामं अकंसु । अथस्स ते गामवासिनो परिव्वयं दत्वा अम्हाकं सुयुत्त-
दुयुत्तकं आचिक्खन्तो एत्थ वसाति गामद्वारे कुटियं वासेसु ।

तेन च समयेन चोरा पव्वता ओरुय्ह पच्चन्तं पहरन्ति । ते एकदिवसं तं गामं पहरित्वा गामवासि-
केहियेव भण्डानि उक्खिपापेत्वा गच्छन्ता तम्पि सेट्ठिधीतरं गहेत्वा अत्तनो वसनट्ठानं गन्त्वा सेसजनं विस्स-
ज्जेयुं । चोरजेट्ठको पन तस्सा रूपे वज्झित्वा तं अत्तनो भरियं अकासि । बोधिसत्तो इत्थन्नामा कहन्ति पुच्छि ।
चोरजेट्ठकेन गहेत्वा अत्तनो भरिया कताति च सुत्वापि न सा तत्थ मया विना वसिस्सति पलायित्वा आगच्छि-
स्सतीति तस्सा आगमनं ओलोकेन्तो तत्थेव वसि । सेट्ठिधीतापि चिन्तेसि-अहं इव सुखं वसामि । । कदाचि मं
तक्कपण्डितो किञ्चिदेव निस्साय आगन्त्वा इतो आदाय गच्छेय्य अथेतस्मा सुखा परिहायिस्सामि यन्नूनाहं

सम्पिदायमाना विय तं पक्कोसापेत्वा घातापेय्यन्ति । सा एकं मनुस्सं पक्कोसित्वा—अहं इध दुक्खं जीवामि, तक्कपण्डितो मं आगन्त्वा आदाय गच्छतूति—सासनं पेसेसि ।

सो तं सासनं सुत्वा सद्वह्तिवा तत्थ गन्त्वा गामद्वारे ठत्वा सासनं पेसेसि । सा निक्खमित्वा तं दिस्वा अय्य ! सचे मयं इदानि गच्छिस्साम चोरजेट्ठको अनुवन्धित्वा उभोपि अम्हे घातेस्सति रत्तिभागे गच्छिस्सामाति तं आनेत्वा भोजेत्वा कोट्ठके निसीदापेत्वा सायं चोरजेट्ठकस्स आगन्त्वा सुरं पिवित्वा मत्तकाले—सामि ! सचे इमाय वेलाय तव सपत्तं^१ पस्सेय्यासि किन्ति नं करेय्यासीति आह ।

इदञ्चिदञ्च करिस्सामीति ।

किं पन सो दूरे ? ननु कोट्ठके निसिन्नोति ?

चोरजेट्ठको उक्कं आदाय तत्थ गन्त्वा तं दिस्वा गहेत्वा गेहमज्जे पातेत्वा कप्परादीहि यथार्थं पोथेसि । सो पोथियमानोपि अञ्जं किञ्चि अवत्वा “कोधना अकतञ्जू च पिसुणा मित्तदूभिकाति” एत्तकमेव वदति । चोरो तं पोथेत्वा वन्धित्वा निपज्जापेत्वा सायमासं भुञ्जित्वा सधि । पवुद्धो जिण्णाय सुराय पुन तं पोथेतुं आरभि । सोपि तानेव चत्तारि पदानि वदति । चोरो चिन्तेसि—अयं एवं पोथियमानोपि अञ्जं किञ्चि अवत्वा इमानेव चत्तारि पदानि वदति पुच्छिस्सामि नन्ति तं पुच्छि—अम्भो पुरिस ! त्वं एवं पोथियमानोपि कस्मा एतानेव पदानि वदसीति ? [२५३]

तक्कपण्डितो—तेनहि सुणाहीति तं कारणं आदितो पट्ठाय कथेसि—अहं पुव्वे अरञ्ज-वासिको एको तापसो ज्ञानलाभी । स्वाहं एतं गंगाय बृहन्मानं उत्तारेत्वा पटिजग्गि । अथ मं एसा पलोभेत्वा ज्ञाना परिहापेसि । स्वाहं अरञ्जं पहाय एतं पोसेन्तो पच्चन्तगामके वसामि । अथेसा चोरेहि इधानीता अहं दुक्खं वसामि, आगन्त्वा मं नेतूति मय्हं सासनं पेसेत्वा इदानि तव हत्थे पातेसि । इमिना कारणेनाहं एवं कथेमीति ।

चोरो चिन्तेसि—या एसा एवरूपे गुणसम्पन्ने उपकारंके एवं विप्पटिपज्जि सा मय्हं कतरन्नाम उपट्ठं न करेय्य ? हारेतव्वा एसाति । सो तक्कपण्डितं अस्सासेत्वा तं पवोधेत्वा खगं आदाय निक्खम्म एवं पुरिसं गाम-द्वारे घातेस्सामीति वत्ता ताय सद्धि वहिगामं गन्त्वा एतं हत्थे गण्हाति तं ताय हत्थे गाहापेत्वा खगं आदाय तक्क-पण्डितं पहरन्तो विय तं द्विधा छिन्दित्वा ससीसं नहात्वा^२ तक्कपण्डितं कतिपाहं पणीतभोजनेन सन्तप्तेत्वा—इदानि कहं गमिस्ससीति आह ।

तक्कपण्डितो—घरावासेन मे किच्चं नत्थि इसिपव्वज्जं पव्वजित्वा तत्थेव अरञ्जे वसिस्सा-मीति आह ।

तेन हि अहम्पि पव्वजिस्सामीति । उभोपि पव्वजित्वा तं अरञ्जायतनं गन्त्वा पञ्चअभिञ्जा अट्ठ च समापत्तियो निव्वत्तेत्वा जीवितपरियोसाने ब्रह्मलोकपरायणा अहेसुं ।

सत्था इमानि द्वे वत्थूनि कथेत्वा अनुसन्धि घटेत्वा अभिसम्बुद्धो हुत्वा इमं गाथमाह—

कोधना अकतञ्जू च पिसुणा च विभेदिका ।

ब्रह्मचरियं चर भिक्खु ! सो सुखं न विहाहितीति ॥

तत्रायं पिण्डत्यो—भिक्षु ! इत्थियो नामेता कोधना उप्पन्नं कोधं निवारेतुं न सक्कोन्ति । अकत-ञ्जू च अत्तिमहन्तम्पि उपकारं न जानन्ति । पिसुणा च पियसुञ्जभावकरणमेव कथं कथेन्ति । विभेदिका मित्ते भिन्दन्ति मित्तभेदनकथं कथनसीलायेव । एवरूपेहि पापकम्मेहि समन्नागता एता किन्ते एताहि? ब्रह्मचरियं चर भिक्षु ! अयं हि मेथुनविरति परिसुद्धट्ठेन ब्रह्मचरियं नाम तं चर सो सुखं न विहाहिस्ति सो त्वं एतं ब्रह्म-

चरियवासं वसन्तो ज्ञानसुखं मग्गसुखं फलसुखं च न विहाहिसि । एतं सुखं न विजहिस्ससि । एतस्मा सुखा न परिहायिस्ससीति अत्थो । न परिहायसीतिपि पाठो । अयमेवत्थो ।

सत्या इमं धम्मदेसनं आहरित्वा सच्चानि पकासेसि । सच्चपरियोसाने उक्कण्ठितभिक्षू सोतापत्तिफले पत्तिट्ठहि । सत्यापि जातकं समोधानेसि । तदा चोरजेट्ठको आनन्दो अहोसि । तवकपण्डितो पन अहमेवाति ।

तवकजातकं [२५४]

४. दुराजानजातकं

मासु नन्द इच्छति मन्ति इदं सत्था जेतवने विहरन्तो एकं उपासकं आरब्ध कथेसि ।

पञ्चपन्नवत्थु

एको किर सावत्थिवासी उपासको तीसु सरणेसु पञ्चसु च सीलेसु पतिवृत्तो बुद्धमामको धम्म-
मामको संघमामको । भरिया पनस्स दुस्सीला पापधम्मा । यं दिवसं मिच्छाचारं चरति तं दिवसं सतकीता
दासी विय होति । मिच्छाचारस्स पन अकतदिवसे सामिनी विय होति चण्डा फरसा । सो तस्सा भावं जानितुं
न सक्कोति । अथ ताय उव्वाल्हो बुद्धूपट्टानं न गच्छति । अथ नं एकदिवसं गन्धपुष्पाणि आदाय आगन्त्वा
वन्दित्वा निसिन्नं सत्था आह—किन्तु खो त्वं उपासक ! सत्तट्ठदिवसे बुद्धूपट्टानं नागच्छसीति ?

घरणी मे भन्ते ! एकस्मि दिवसे सतकीता दासी विय होति एकस्मि सामिनी विय चण्डा फरसा ।
अहं तस्सा भावं जानितुं न सक्कोमि । स्वाहं—ताय उव्वाल्हो बुद्धूपट्टानं नागच्छामीति ।

अथस्स वचनं सुत्वा सत्था—उपासक ! मातुगामस्स भावो नाम दुज्जानोति । पुब्बेपि ते पण्डिता
कथयिंसु । त्वं पन तं भवसंखेपगतत्ता सत्तलक्खेतुं न सक्कोसीति वत्वा तेन याचितो अतीतं आहरि—

अतीतवत्थु

अतीते वाराणसियं ब्रह्मदत्ते रज्जं कारेन्ते वोधिसत्तो दिसापामोवखो आचरियो हुत्वा पञ्चमाणव-
कसतानि सिप्पं सिक्खापेति । अथेको तिरोरट्ठवासिको ब्राह्मणमाणवको आगन्त्वा तस्स सन्तिके सिप्पं उग-
ण्हन्तो एकाय इत्थिया पटिवद्धचित्तो हुत्वा तं भरियं कत्वा तस्मिं येव वाराणसीनगरे वसन्तो द्वे तिस्सो वेला
आचरियस्स उपट्टानं न गच्छति । सा पनस्स भरिया दुस्सीला पापधम्मा । मिच्छाचारं चिण्णदिवसे दासी विय
होति । आचिण्णदिवसे सामिनी विय चण्डा फरसा होति । सो तस्सा भावं जानितुं असक्कोन्तो ताय उव्वाल्हो
आकुलचित्तो आचरियस्स उपट्टानं न गच्छति । अथ नं सत्तट्ठदिवसे अतिक्कमित्वा आगतं—किं माणव !
न पञ्चायसीति आचरियो पुच्छि । सो—भरिया मं आचरिय ! एकदिवसं इच्छति पत्थेति दासी विय निहत-
माना होति एकदिवसे सामिनी विय थद्धा चण्डा फरसा । अहं तस्सा भावं जानितुं न सक्कोमि । ताय
उव्वाल्हो आकुलचित्तो तुम्हाकं उपट्टानं नागतोम्हीति ।

आचरियो—एवमेतं माणव ! इत्थियो नाम दुस्सीला अनाचारं चिण्णदिवसे सामिकं अनुवत्तन्ति
दासी विय निहतमाना होन्ति । अनाचिण्णदिवसे पन मानत्थद्धा हुत्वा सामिकं न गणेन्ति । एवं इत्थियो
नामेता अनाचारा दुस्सीला तासं भावो नाम दुज्जानो । तासु इच्छन्तीसुपि अनिच्छन्तीसुपि मज्झत्तेनेव भवि-
तव्वन्ति वत्वा तस्सोवादवसेन इमं गाथमाह—

मा सु नन्दि इच्छति मं मा सु सोचि न इच्छति ।

थीनं भावो दुराजानो मच्छस्सेवोदके गतन्ति ॥

तत्थ मासु नन्दि इच्छति मन्ति सुकारो निपातमत्तं । अयं इत्थी मं इच्छति पत्थेति मयि सिनेहं करो-
तीति मा तुस्सि । मा सु सोचि न इच्छतीति अयं मं न इच्छतीतिपि मा सोचि । तस्सा इच्छमानाय नन्दि,
अनिच्छमानाय च सोकं अकत्वा मज्झत्तोव होहीति दीपेति । थीनं भावो दुराजानोति इत्थीनं भावो नाम इत्थि-
मायाय पटिच्छन्नता दुराजानो । यथा किं ? मच्छस्सेवोदके गतन्ति यथा मच्छगमनं उदकेन पटिच्छन्नता
दुज्जानं तेनेव सो केवट्टे आगते उदकेन गमनं पटिच्छादेत्वा पलायति । अत्तानं गणितुं न देति ।
एवमेव इत्थियो महत्तम्पि दुस्सीलकम्मं कत्वा मयं एवरूपं न करोमाति अत्तना कतकम्मं इत्थिमायाय
पटिच्छादेत्वा सामिके वञ्चेन्ति । एवं इत्थियो नामेता पापकम्मा दुराचारा । तासु मज्झत्तो येव
सुखितो होतीति ।

एवं बोधिसत्तो अन्तेवासिकस्स ओवादं अदासि । ततो पट्टाय सो तस्सा उपरि मज्झत्तो अहोसि । सापिस्स भरिया आचरियेन किर मे दुस्सीलभावो जातोति ततो पट्टाय न अनाचारं चरि । सापि तस्स उपासकस्स इत्थी सम्मासम्बुद्धेन किर मय्हं दुराचारभावो जातोति ततो पट्टाय पापकम्मं नाम न अकासि ।

सत्थापि इमं धम्मदेसनं आहरित्वा सच्चानि पकासेसि । सच्चपरियोसाने उपासको सोतापत्तिफले पतिट्ठहि । सत्था अनुसन्धि घटेत्वा जातकं समोधानेसि । तदा जयम्पतिका येव इदानि जयम्पतिका । आचरियो पन अहमेव अहोसिन्ति ।

दुराजानजातकं ।

५. अनभिरतिजातकं

यथा नदी च पन्थो जाति इदं सत्या जेतवने विहरन्तो तथारूपं येव उपासकं आरब्ध कथेसि ।

पच्चुपन्नवत्थु

सो पन परिगण्हन्तो तस्सा दुस्सीलभावं जत्वा च भण्डितो चित्तव्याकुलताय सत्तट्टदिवसे उपट्ठानं न आगमासि । सो एकदिवसं विहारं गत्वा तथागतं ब्रन्दित्वा निसिन्नो कस्मा सत्तट्टदिवसानि नागतोसीति वृत्ते-भरिया मे भन्ते ! दुस्सीला । तस्सा उपरि व्याकुलचित्तताय नागतोम्हीति ।

सत्या-उपासक ! इत्थीसु अनाचारा एताति कोपं अकत्वा मज्झत्तेनेव भवितुं वट्ठतीति । पुव्वेपि ते पण्डिता कथयिंसु । त्वं पन भवन्तरेण पटिच्छन्नत्ता तं कारणं न सत्त्वस्वेसीति वत्वा तेन याचितो अतीतं आहरि-

अतीतवत्थु

अतीते वाराणसियं ब्रह्मदत्ते रज्जं कारेन्ते वोधिसत्तो पुरिमनयेनेव दिसापामोवखो आचरियो अहोसि । अथस्स अन्तेवासिको भरियाय दोसं दिस्वा व्याकुलचित्तताय कतिपाहं अनागत्वा एकदिवसं आचरियेन पुच्छितो तं कारणं निवेदेसि । (२५६)

अथस्स आचरियो-तात ! इत्थियो नाम सब्बसाधारणा । तासु दुस्सीला एताति पण्डिता कोपं न करोन्तीति वत्वा ओवादवसेन इमं गाथमाह-

यथा नदी च पन्थो च पानागारं सभा पपा ।

एवं लोकित्थियो नाम नासं कुज्झन्ति पण्डिताति ॥

तत्थ यथा नदीति यथा अनेकतित्था नदी नहानत्थाय सम्पत्तसम्पत्तानं चण्डालादीनं खत्तियादीनम्पि साधारणा, न तत्थ कोचि नहायितुं न लभति नाम । पन्थोति आदीसुपि यथा महामग्गोपि सब्बेसं साधारणो, न कोचि तेन गन्तुं न लभति । पानागारम्पि सुरागेहं सब्बेसं साधारणं । यो यो पातुकामो सब्बो तत्थ पविसतेव । पुज्जत्थिकेहि तत्थ तत्थ मनुस्सानं निवासत्थाय कता सभापि साधारणा । न तत्थ कोचि पविसितुं न लभति । महामग्गे पानीयचाटियो ठपेत्वा कता पपापि सब्बेसं साधारणा । न तत्थ कोचि पानीयं पिबितुं न लभति । एवं लोकित्थियो नाम एवमेवं तात माणव ! इमस्मिं लोके इत्थियोपि सब्बसाधारणा । तेनेव साधारणट्ठेन नदीपन्थपानागारसभापपासदिसा । तस्मा नासं कुज्झन्ति पण्डिता एतासं इत्थीनं लामिका एता अनाचारा दुस्सीला सब्बसाधारणाति चित्तेत्वा पण्डिता छेका बुद्धिसम्पन्ना न कुज्झन्तीति ।

एवं वोधिसत्तो अन्तेवासिकस्स ओवादं अदासि । सो तं ओवादं सुत्वा मज्झत्तो अहोसि । भरिया-पिस्स आचरियेन किरिम्ह जाताति ततो पट्ठाय पापकम्मं न अकासि । तस्सापि उपासकस्स भरिया सत्थारा किरिम्ह जाताति ततो पट्ठाय पापकम्मं न अकासि ।

सत्या इमं धम्मदेसनं आहरित्वा सच्चानि पकासेसि । सच्चपरियोसाने उपासको सोतापत्तिफले पतिट्ठासि । सत्थापि अनुसन्धि घटेत्वा जातकं समोधानेसि । तदा जयम्पत्तिकाव एतरहि जयम्पत्तिका । आचरियब्राह्मणो पन अहमेव अहोसिन्ति ।

६. सुदुलक्ष्णजातकं

एका इच्छा पुरे आसीति इदं सत्या जेतवने विहरन्तो संकिलेसं आरब्ध कथेसि ।

पञ्चपन्नवत्यु

एको किर सावत्थिवासी कुलपुत्तो सत्यु धम्मदेसनं सुत्वा रतनसासने उरं^१ दत्वा पव्वजित्वा पटि-
पन्नको योगावचरो अविस्सट्ठकम्मट्टानो हुत्वा एकदिवसं सावत्थियं पिण्डाय चरमानो एकं अलंकतपटियत्तं
इत्थि दिस्वा सुभवसेन इन्द्रियाणि भिन्दित्वा ओलोकेसि । तस्सव्वभन्तरे किलेसो चलि । वासिया आकोटि-
तखीरुक्खो विय अहोसि । सो ततो पट्टाय किलेसवसिको हुत्वा नेव कायस्सादं न चित्तस्सादं (२५७) लभति ।
भन्तमिगसप्पटिभागो सासने अनभिरतो पहलूहकेसलोमो दीघनखो किलिट्ठचीवरो अहोसि ।

अथस्स इन्द्रियविकारं दिस्वा सहायका भिक्खू—किन्तु खो ते आवुसो ! न यथा पोरानानि इन्द्रिया-
नीति पुच्छिस्सु ।

अनभिरतोस्मि आवुसोति ।

अथ नं ते सत्यु सन्तिकं नयिस्सु । सत्या किं भिक्खवे ! अनिच्छमानं भिक्खुं आदाय आगतत्थाति
पुच्छि ।

अयं भन्ते ! भिक्खु अनभिरतोति ।

सच्चं किर त्वं भिक्खु ! अनभिरतोति ?

सच्चं भगवाति ।

को तं उक्कण्ठापेसीति ?

अहं भन्ते ! पिण्डाय चरन्तो एकं इत्थि इन्द्रियाणि भिन्दित्वा ओलोकेसि । अथ मे किलेसो चलि ।
तेनम्ह उक्कण्ठतोति ।

अथ नं सत्या—अनच्छरियमेतं भिक्खु ! यं त्वं इन्द्रियाणि भिन्दित्वा विसभागारम्मणं सुभवसेन
ओलोकेन्तो किलेसेहि कम्पितो । पुव्वे पञ्चाभिञ्जाअट्ठसमापत्तिलाभिनो ज्ञानवलेन किलेसे विक्खम्भेत्वा
विमुद्धचित्ता गगनतलचरा बोधिसत्तापि इन्द्रियाणि भिन्दित्वा विसभागारम्मणं ओलोकेयमाना ज्ञाना परि-
हायित्वा किलेसेहि कम्पिता महादुक्खं अनुभविस्सु । नहि सिनेरुउप्पाटनकवातो हत्थिमत्तमुण्डपव्वतकं महा-
जम्बुउम्मूलकवातो छिन्नतटे विरुलूहगच्छकं महासमुद्दं वा पन सोसनकवातो खुदुकतलाकं किस्मिच्च देव गण्हति,
एवं उत्तमदुद्धीनं नाम विसुद्धचित्तानं बोधिसत्तानं अञ्जाणभावकरा किलेसा तयि किं लज्जिस्सन्ति ? विसु-
द्धापि सत्ता संकिलिस्सन्ति । उत्तमयससमग्गिनोपि अयसं पापुणन्तीति वत्वा अतीतं आहरि—

अतीतवत्यु

अतीते वाराणसियं ब्रह्मदत्ते रज्जं कारेन्ते बोधिसत्तो कासिरट्ठे एकस्स महाविभवस्स ब्राह्मणस्स कुले
निव्वजित्वा विञ्जुतं पत्तो सव्वसिप्पानं पारं गन्त्वा कामे पहाय इसिपव्वज्जं पव्वजित्वा कसिणपरिकम्मं
कत्वा अभिञ्जा च सगापत्तियो च उप्पादेत्वा ज्ञानसुखेन वीतिनामेन्तो हिमवन्तप्पदेसे वासं कप्पेसि । सो
एकस्मि काले न्नाणम्बिलमेवन्त्याय हिमवन्ता ओतरित्वा वाराणसियं पत्वा राज्ज्याने वसित्वा पुनदिवसे कत-
मरीर-गट्टिजगगतो रत्नचाकमयं निवासनपासपनं सण्ठपेत्वा अजिनं एकस्मि असे कत्वा जटामण्डलं वन्धित्वा
मारिकामआदाय वाराणसियं भिक्खुं चरमानो रज्जो घरद्वारं पापुणि ।

राजा चस्स चरियाविहारे^३ येव पसीदित्वा पक्कोसापेत्वा महारहे आसने निसीदापेत्वा पणीतेन खादनीयभोजनीयेन सन्तप्पेत्वा तं कतानुमोदनं उय्याने वसनत्थाय याचि ।

सो सम्पटिच्छित्वा राजगेहे भुञ्जित्वा राजकुलं ओववदमानो तस्मिं उय्याने सोलसवस्सानि वसि । अथेकदिवसं राजा कुपितं पच्चन्तं वूपसमेतुं गच्छन्तो मुदुलक्खणं नाम अगमहेसिं (२५८) अप्पमत्ता अय्यस्स उपट्ठानं करोहीति वत्वा अगमासि । बोधिसत्तो रञ्जो गतकालतो पट्टाय अत्तनो रुच्चनवेलाय गेहं गच्छति । अथेकदिवसं मुदुलक्खणा बोधिसत्तस्स आहारं सम्पादेत्वा अज्ज अय्यो चिरायतीति गन्धोदकेन नहायित्वा सव्वालंकारपतिमण्डिता महातले चुल्लसयनं पञ्जापेत्वा बोधिसत्तस्स आगमनं ओलोकयमाना निपज्जि ।

बोधिसत्तोपि अत्तनो वेलं सत्तलक्खेत्वा ज्ञाना वुट्ठाय आकासेनेव राजनिवेशनं अगमासि । मुदुलक्खणा वाकचीरसद्दं सुत्वाव अय्यो आगतोति वेगेन उट्ठहि । तस्सा वेगेन उट्ठहन्तिया महसाटको भरिस्सि । तापसो सीहपञ्जरेण पविसन्तो देविया विसभागरूपारम्मणं दिस्वा इन्द्रियाणि भिन्दित्वा सुभवसेन ओलोकेसि । अयस्स अव्वभन्तरे किलेसो चलि । वासिया पहट्खीरक्खो विय अहोसि । तावदेवस्स ज्ञानं अन्तरघायि । छिन्नपक्खो काको विय अहोसि । सो ठितकोव आहारं गहेत्वा अभुञ्जित्वाव किलेसकम्पितो पासादा ओरुह् उय्यानं गन्त्वा पण्णसालं पविसित्वा फलकत्थरसयनस्स हेट्ठा आहारं ठपेत्वा विसभागारम्मणे बद्धो किलेसगिना ड्य्हमानो निराहारताय सुक्खमानो सत्तदिवसानि फलकत्थरके निपज्जि ।

सत्तमे दिवसे राजा पच्चन्तं वूपसमेत्वा आगतो नगरं पदक्खिणं कत्वा निवेशनं अगन्त्वाव अय्यं परसासीति उय्यानं गन्त्वा पण्णसालं पवितित्वा तं निपन्नकं दिस्वा एकं अफासुकं जातं मञ्जोति पण्णसालं सोधापेत्वा पादे परिमज्जन्तो—किं अय्य ! अफासुकन्ति पुच्छि ।

महाराज ! अञ्जं मे अफासुकं नत्थि, किलेसवसेन पनम्हि पटिवद्वचित्तो जातोति ।

कहं पटिवद्वन्ते अय्य ! चित्तन्ति ?

मुदुलक्खणाय महाराजाति ।

साधु अय्य ! अहं मुदुलक्खणं तुम्हाकं दम्मीति तापसं आदाय निवेशनं पविसित्वा देविं सव्वालंकारपतिमण्डितं कत्वा तापसस्स अदासि । ददमानो येव मुदुलक्खणाय सञ्जामदासि तया अत्तनो बलेन अय्यं रक्खितुं वायमितन्वन्ति ।

साधु देव ! रक्खिस्सामीति ।

तापसो देविं गहेत्वा राजनिवेशना ओतरि । अथ नं महाद्वारतो निक्खन्तकाले—अय्य ! अम्हाकं एकं गेहं लद्धं वट्ठति । गच्छ राजानं गेहं याचाहीति आह ।

तापसो गन्त्वा गेहं याचि । राजा मनुस्सानं वच्चकुटिकिच्चं साधयमानं एकं छड्डितं गेहं दापेसि । सो देविं गहेत्वा तत्थ अगमासि । सा पविसितुं न इच्छति ।

किं कारणा न पविससीति ?

असुचिभावेनाति ।

इदानीं किं करोमीति ?

पटिजग्गाहि नन्ति वत्वा रञ्जो सन्तिकं पेसेत्वा गच्छ, कुट्टालं आहर, पच्छिं आहराति आहरापेत्वा असुचिं च संकारञ्च छड्डापेत्वा गोमयं आहरापेत्वा लिम्पापेत्वा पुनपि गच्छ मञ्चं आहर, दीपं आहर, अत्थरणं आहर, चाटि (२५९) आहर, घटं आहराति एकमेकं आहरापेत्वा पुन उदकाहरणादीनं अत्थाय आणापेसि । सो घटं आदाय उदकं आहरित्वा चाटिं पूरेत्वा नहानोदकं सज्जेत्वा सयनं अत्थरि ।

अथ नं सयने एकतो निसीदन्तं फासुकासु गहेत्वा आकड्डित्वा तव समणभावं वा ब्राह्मणभावं वा न जानासीति ओनमेत्वा अत्तनो अभिमुखं आकड्डि । सो तस्मिं काले सति पटिलभि । एतके पन काले अञ्जा-

णो अहोसि । एवं अञ्जाणकरणा किलेसा नाम । “कामच्छन्दनीवरणं भिक्खवे ! अन्धकरणं अञ्जाण-
करण”न्ति आदिमेत्य वत्तव्वं । सो सति पटिलभित्वा चिन्तेसि । अयं तण्हा वड्डमाना मम चतूहि अपायेहि
सीसं उक्खिपितुं न दस्सति अञ्जेव मया इमं रञ्जो निय्यादेत्वा हिमवन्तं पविसितुं वट्ठीतीति । सो तं आदाय
राजानं उपसंकमित्वा—महाराज ! तव देविया मय्हं अत्थो नत्थि, केवलं मे इमं निस्साय तण्हा वड्डिताति
वत्वा इमं गाथमाह :—

एका इच्छा पुरे आसि अलद्धा मुदुलवखणं ।

यतो लद्धा अलारक्खी इच्छा इच्छं विजायथाति ॥

तत्रायं पिण्डत्योः—महाराज ! मय्हं इमं तव देवि मुदुलवखणं अलभित्वा पुरे अहो वताहं एतं
लभेय्यन्ति एका इच्छा आसि एकाव तण्हा उप्पज्जि । यतो पन मे अयं अलारक्खी विसालनेत्ता सोभनलोचना
लद्धा अथ मे सा पुरिमिका इच्छा गेहतण्हं उपकरणतण्हं उपभोगतण्हन्ति उपरूपरि अञ्जं नानप्पकारं इच्छं
विजायथ जनेसि, उप्पादेसि । सा खो पन मे एवं वड्डमाना इच्छा अपायतो सीसं उक्खिपितुं न दस्सति ।
अलम्मे इमाय भरियाय त्वं येव तव भरियं गण्ह । अहं पन हिमवन्तं गमिस्सामीति ।

तावदेव नट्ठं ज्ञानं उप्पादेत्वा आकासे निसिन्नो धम्मं देसेत्वा रञ्जो ओवादं दत्वा आकासेनेव हिम-
वन्तं गन्त्वा पुन मनुस्सपथं नाम नागमासि । ब्रह्मविहारे पन भावेत्वा अपरिहीनज्ज्ञानो ब्रह्मलोके निव्वत्ति ।

सत्था इमं धम्मदेसनं आहरित्वा सच्चानि पकासेसि । सच्चपरियोसाने सो भिक्खु अरहत्ते येव पत्ति-
ट्ठासि । सत्थापि अनुसन्धि घटेत्वा जातकं समोधानेसि । तदा राजा आनन्दो, मुदुलवखणा उप्पलवण्णा,
इसि पन अहमेवाति ।

मुदुलवखणा जातकं ।

७. उच्छृङ्खलातकं

उच्छृङ्गे देव ! मे पुत्तोति इदं सत्था जेतवने विहरन्तो अञ्जतरं जानपदित्थिं आरब्ध कथेसि ।

पच्चुपन्नवत्थु

एकस्मिं हि समये कोसलरट्ठे तयो जना अञ्जतरस्मिं अटविमुखे कसन्ति । (२६०) तस्मिं समये अन्तोअटवियं चोरा मनुस्से विलुम्पित्वा पलायिंसु । मनुस्सा ते चोरे परियेसित्वा अपस्सन्ता तं ठानं आगन्त्वा तुम्हे अटवियं विलुम्पित्वा इदानि कस्सका विय होताति । ते चोरा इमेति वन्धित्वा आनेत्वा कोसलरञ्जो अदंसु । अथेका इत्थी आगन्त्वा अच्छादनम्मे देथ, अच्छादनम्मे देथाति परिदेवन्ती पुनप्पुनं राजनिवेसनं परियाति । राजा तस्सा सद्दं सुत्वा देथिमिस्सा अच्छादनन्ति आहं । साटकं गहेत्वा अदंसु । सा तं दिस्वा नाहं एतं अच्छादनं याचामि, सामिकच्छादनं याचामीति आह । मनुस्सा गन्त्वा रञ्जो निवेदयिंसु न किरेसा इमं अच्छादनं कथेति सामिकच्छादनं कथेतीति ।

अथनं राजा पक्कोसापेत्वा—त्वं किर सामिकच्छादनं याचसीति पुच्छि ।

आम देव ! इत्थिया हि सामिको अच्छादनं नाम । सामिकम्हि असति सहस्समूलम्पि साटकं निवत्था इत्थी नग्गा येव नाम । इमस्स पनत्थस्स साधनत्थं :—

“नग्गा नदी अनोदिका नगं रट्ठं अराजिकं,
इत्थीपि विधवा नग्गा यस्सापि दस भातरो”ति ।

इदं सुत्तं आहरितव्वं । राजा तस्सा पसन्नो इमे ते तयो जना के होन्तीति पुच्छि ।

एको मे देव ! सामिको, एको भाता, एको पुत्तोति ।

राजा-अहन्ते तुट्ठो इमेसु तीसु एकं देमि । कतमं इच्छसीति पुच्छि ।

सा आह—अहं देव ! जीवमाना एकं सामिकं लभिस्सामि, पुत्तम्पि लभिस्सामेव, मातापितुन्नं पन मे मतत्ता-भाताव दुल्लभो । भातरम्मे देहि देवाति ।

राजा तुस्सित्वा तयोपि विस्सज्जेसि । एवं तं एकिकं निस्साय तयो जना दुक्खतो मुत्ता । तं कारणं भिक्खुसङ्घे पाकटं जातं । अथेकदिवसं भिक्खू धम्मसभायं सन्निपत्तिता—आवुसो ! एकं इत्थि निस्साय तयो जना दुक्खा मुत्ताति तस्सा गुणकथाय निसीदिसु ।

सत्था आगन्त्वा कायनुत्थ भिक्खवे एतरहि कथाय सन्निसिन्नाति पुच्छित्वा इमाय नामाति वुत्ते—
न भिक्खवे ! एसा इत्थी इदानेव ते तयो जने दुक्खा मोचेसि, पुव्वेपि मोचेसि येवाति वत्ता अतीतं आहरि—

अतीतवत्थु

अतीते वाराणसियं ब्रह्मदत्ते रज्जं कारेन्ते तयो जना अटविमुखे कसन्तीति सव्वं पुरिमसदिसमेव । तदा पन रञ्जा तीसु जनेसु कं इच्छसीति वुत्ते सा आह—तयोपि दातुं न सक्कोथ देवाति ।

आम न सक्कोमीति ।

सचे तयो दातुं न सक्कोथ, भातरम्मे देयाति ।

पुत्तकं वा सामिकं वा गण्ह, किन्ते भातराति च वुत्ता—एते नाम देव ! सुलभा, भाता पन दुल्लभोति वत्ता इमं गाथमाहः—

उच्छृङ्गे देव ! मे पुत्तो पथे धावन्तिया पति ।

तञ्च देसं न पस्सामि यतो सोदरियमानयेति ॥ (२६१)

तत्थ उच्छङ्गे देव ! मे पुत्तोति देव ! मय्हं पुत्तो उच्छङ्गो येव । यथा हि अरञ्जं पविसित्वा उच्छङ्गो कत्वा साकं^१ उच्चिनित्वा तत्थ पक्खिपन्तिया उच्छङ्गो साकं नाम सुलभं होति, एवं इत्थिया पुत्तोपि सुलभो । उच्छङ्गोसाकसदिसोव । तेन वृत्तं—उच्छङ्गो देव ! मे पुत्तोति । पथे धावन्तिया पतीति मग्गं आरुह् एकिकाय गच्छमानायपि हि इत्थिया पति नाम सुलभो दिट्ठादिट्ठे येव होति । तेन वृत्तं—पथे धावन्तिया पतीति । तञ्च देसं न पस्सामि यतो सोदरियमानयेति यस्मा पन मे मातापितरो नत्थि तस्मा इदानीं तं मातुकुच्छिसङ्खातं अञ्जं देसं न पस्सामि यतो अहं समाने उदरे जातत्ता सहजदरियसङ्खातं भातरं आनेय्यं, तस्मा भातरं येव मे देयाति । राजा सच्चं एसा वदतीति तुट्ठचित्तो तयोपि जने वन्धनागारतो आनेत्वा अदासि । सा तयोपि ते जने गहेत्वा गता ।

सत्यापि न भिक्खवे ! इदानीं पुब्बेपेसा इमे तयो जने दुक्खा मोचेसि येवाति इमं धम्मदेसनं आहरित्वा अनुसन्धि घटेत्वा जातकं समोधानेसि । अतीते चत्तारो एतरहि चत्तारोव । राजा पन अहं तेन समयेनानि ।

उच्छङ्गजातकं ।

८. साकेतजातकं

यस्मिं मनौ निविसतीति इदं सत्या साकेतं निसाय अञ्जनवने विहरन्तो एकं ब्राह्मणं आरब्ध कथेसि ।

पञ्चपन्नवत्यु

भगवतो किर भिक्खुसङ्घपरिवृतस्स साकेतं निस्साय अञ्जनवनं पविसनकाले एको साकेतनगरवासी महल्लकब्राह्मणो नगरतो वहि गच्छन्तो अन्तरद्वारे दसवलं दिस्वा पादेसु पतित्वा गोप्फकेसु गाल्हं गहेत्वा—तात ! ननु नाम पुत्तेहि जिण्णकाले मातापितरो पटिजग्मित्वा ? कस्मा एत्तकं कालं अम्हाकं अत्तानं न दस्सेसि ? मया ताव दिट्ठोसि मातरं पन पस्सितुं एहीति—सत्थारं गहेत्वा अत्तनो गेहं अगमासि । सत्था तत्थ गन्त्वा निसीदि पञ्चत्ते आसने सद्धिं भिक्खुसङ्घेन । ब्राह्मणीपि इदानी मे पुत्तो आगतोति आगन्त्वा सत्थु पादेसु पतित्वा—तात ! एत्तकं कालं कहां गतोसि ? ननु नाम मातापितरो महल्लका उपट्ठातव्वाति परिदेवि । पुत्तधीतरोपि एथ भातरं वन्दथाति वन्दापेसि । उभो तुट्ठमानसा महादानं अदंसु । सत्था भत्तकिच्चं निट्ठापेत्वा तेसं द्विन्नम्पि जनानं जरासुत्तं कथेसि । सुत्तपरियोसाने उभोपि अनागामिफले पतिट्ठहिंसु । सत्था उट्ठायासना अञ्जनवनमेव अगमासि ।

भिक्खू धम्मसभायं सन्निसिन्ना कथं समुट्ठापेसुं—आवुसो ! ब्राह्मणो तथागतस्स पिता सुद्धोदनो, माता (२६२) महामायाति जानाति । जानन्तोव सद्धिं ब्राह्मणिया तथागतं अम्हाकं पुत्तोति वदति । सत्थापि अधिवासेति । किन्नु खो कारणन्ति ?

सत्था तेसं कथं सुत्वा—भिक्खो ! उभोपि ते अत्तनो पुत्तमेव पुत्तोति वदन्तीति वत्वा अतीतं आहरिः—

अतीतवत्यु

भिक्खवे ! अयं ब्राह्मणो अतीते निरन्तरं पञ्चजातिसतानि मय्हं पिता अहोसि । पञ्चजातिसतानि चुल्लपिता, पञ्चजातिसतानि महापिता, एसापि ब्राह्मणी-निरन्तरमेव पञ्चजातिसतानि माता अहोसि, पञ्चजातिसतानि चुल्लमाता, पञ्चजातिसतानि महामाता । एवाहं दियड्ढजातिसहस्सं ब्राह्मणस्स हत्थे संवड्ढो दियड्ढजातिसहस्सं ब्राह्मणिया हत्थे संवड्ढोति तीणि जातिसहस्सानि कथेत्वा अभिसम्बुद्धो हुत्वा इमं गाथमाहः—

यस्मिं मनो निविसति चित्तं वापि पसीदति,

अदिट्ठपुब्बके पोसे कामं तस्मिम्पि विस्ससेति ।

तत्थ—यस्मिं मनो निविसतीति यस्मिं पुगले दिट्ठमत्ते येव चित्तं पतिट्ठाति । चित्तं वापि पसीदतीति यस्मिं दिट्ठमत्ते चित्तं पसीदति मुदुकं होति । अदिट्ठपुब्बके पोसेति पकतिया तस्मिं अत्तभावे अदिट्ठपुब्बेपि पुगले । कामं तस्मिम्पि विस्ससेति अनुभूतपुव्वसिनेहेनेव तस्मिम्पि पुगले एकसेन विस्ससेति विस्सासं आपज्जति येवाति अत्थो ।

एवं सत्था इमं धम्मदेसनं आहरित्वा अनुसन्धिं घटेत्वा जातकं समोधानेसि । तदा ब्राह्मणो च ब्राह्मणी च एते एव अहेसुं । पुत्तोपि अहमेवाति ।

साकेतजातकं ।

९. विसवन्तजातकं

धिरत्यु तं विसं वन्तन्ति इदं सत्या जतवने विहरन्तो धम्मसेनापतिं आरब्ध कथेसि ।

पच्चपन्नवत्यु

थेरस्स किर पिट्ठखज्जकं खादनकाले मनुस्सा संघस्स वहुं पिट्ठखादनीयं गहेत्वा विहारं अगमंसु । भिक्खुसङ्घस्स गहितावसेसं वहुं अतिरित्तं अहोसि । मनुस्सा—भन्ते ! अन्तोगामगतानम्पि गण्हथाति आहंसु । तस्मिं खणे थेरस्स सद्धिविहारी दहरो अन्तोगामं गतो होति । तस्स कोट्टासं गहेत्वा तस्मिं आनागच्छन्ते अति-दिवाहोतीति थेरस्स अदंसु । थेरेन तस्मिं परिभुत्ते दहरो आगमासि ।

अयं नं थेरो—मयं आवुसो ! तुय्हं ठपितखादनीयं परिभुञ्जिम्हाति आह ।

सो—मवुरं नाम भन्ते ! कस्स अप्पियन्ति आह ।

महायेरस्स संवेगो उदपादि । सो इतो पट्ठाय पिट्ठखादनीयं न खादिस्सामीति अधिट्ठहि । ततो पट्ठाय किर सारिपुत्तथेरेन पिट्ठखादनीयं नाम न खादितपुव्वं । तस्स पिट्ठखादनीयं अखादनभावो भिक्खुसङ्घे [२६३] पाकटो जातो । भिक्खू तं कथं कथेन्ता धम्मसभायं सन्निसीदिसु ।

अयं सत्या—कायनुत्य भिक्खवे ! एतरहि कथाय सन्निशिन्नाति पुच्छि । इमाय नामाति च वुत्ते भिक्खवे ! सारिपुत्तो एकवारं जहितकं जीवितं परिच्चजन्तोपि न गण्हति येवाति वत्वा अतीतं आहरि :—

अतीतवत्यु

अतीते वाराणसियं ब्रह्मदत्तो रज्जं कारेन्ते बोधिसत्तोपि विसवेज्जकुले निव्वत्तित्वा वेज्जकम्मेन जीविकं कप्पेति । अयेकं जनपदमनुस्सं सप्पो डसि । तस्स ज्ञातका पमादं अक्त्वा खिप्पं वेज्जं आनयिसु ।

वेज्जो आह—किन्ताव ओसवेन, परिभावित्वा विसं हरामि । दट्ठसप्पं आवाहेत्वा दट्ठानतो तेनेव विसं आकड्ढापेमीति ।

सप्पं आवाहेत्वा विसं आकड्ढापेहीति ।

सो सप्पं आवाहेत्वा तथा अयं दट्ठोति आह ।

आम मयाति ।

तथा दट्ठानतो त्वं येव मुखेन विसं आकड्ढाहीति ।

मया एकवारं जहितकविसं पुन न गहितपुव्वं । नाहं मया जहितविसं कडिडस्सामीति ।

सो दारुणि आहरापेत्वा अग्गिं कत्वा आह—सत्ते अत्तनो विसं नाकड्ढसि इमं अग्गिं प विसाति । सप्पो अपि अग्गिं पविसिस्सामि नेवत्तना एकवारं जहितविसं पच्चावमिस्सामीति वत्वा इमं गाथमाहः—

धिरत्यु तं विसं वन्तं यमहं जीवितकारणा,

वन्तं पच्चावमिस्सामि मतम्मे जीविता वरन्ति ।

तत्थ धिरत्युति गरहणत्ये निपातो । तं विसन्ति यमहं जीवितकारणा वन्तं विसं पच्चावमिस्सामि तं वन्तं विसं धिरत्यु । मतम्मे जीविता वरन्ति तस्स विसस्स अपच्चावमनकारणा यं अग्गिं पविसित्वा मरणं, तं मम जीविततो वरन्ति अत्यो ।

एवञ्च पन वत्वा अग्गिं पविसित्तुं पायासि । अथ नं वेज्जो निवारेत्वा नं पुरिसं ओसवेहि च मन्तेहि च निव्विनं अरोगं कत्वा सप्पस्स सीलानि दत्वा इतो पट्ठाय मा कञ्चि विहेठेहीति विस्सज्जेसि ।

सत्यापि न भिक्खवे ! सारिपुत्तो एकवारं जहितकं जीवितम्पि परिच्चजन्तो पुन गण्हतीति इमं धम्म-देसनं आहृत्त्वा अनुसन्धिं घटेत्वा जातकं समोधानेसि । तदा सप्पो सारिपुत्तो अहोसि । वेज्जो पन अहमेवाति ।

१०. कुदालजातकं

न तं जितं साधु जितन्ति इदं सत्या जेतवने विहरन्तो चित्तहृत्यसारिपुत्तत्थेरं आरब्ध कथेसि ।

पच्चपन्नवत्थु

सो किर सावत्थियं एको कुलदारको । अथकदिवसं कसित्वा आगच्छन्तो विहारं पविसित्वा एकस्स थेरस्स पत्ततो सिनिद्धं मधुरं पणीतभोजनं लभित्वा चिन्तेसि—मयं रत्ति दिवं सहत्थेन नाना कम्मनि कुरु-
मानापि एवरूपं मधुराहारं न लभाम, मयापि समणेन भवितव्वन्ति ।

सो पव्वजित्वा मासद्धमासच्चयेन अयोनिस्सो मंसिकरोन्तो किलेसवसिको हुत्वा विव्वभमित्वा पुन भत्तेन किलमन्तो आगन्त्वा पव्वजित्वा अभिवम्मं उग्गण्हि । इमिनाव उपायेन छ्वारे विव्वभमित्वा पव्वजितो । ततो सत्तमे भिक्खुभावे सत्तप्पकरणिको हुत्वा बहूभिक्खू धम्मं वाचेन्तो विपस्सनं वड्ढेत्वा अरहत्तं पापुणि । अथस्स सहायका भिक्खू—किन्नुखो आवुसो ! चित्त ! पुव्वे विय ते एतरहि किलेसा न वड्ढेन्तीति परिहासं करित्तु ।

आवुसो ! अबव्वो दानाहं इतो पट्टाय गिहीभावस्साति ।

एवं तस्मिं अरहत्तं पत्ते धम्मसभायं कथा उदपादि—आवुसो ! एवरूपस्स नाम अरहत्तस्स उपनिस्सये सति आयस्मा चित्तहृत्यसारिपुत्तो छक्खत्तुं उप्पव्वजितो । अहो ! महादोसो पुथुज्जनभावोति ।

सत्या आगन्त्वा कायनुत्थ भिक्खवे ! एतरहि कथाय सन्निभिन्नाति पुच्छित्वा इमाय नामाति वुत्ते—
भिक्खवे ! पुथुज्जनचित्तं नाम लहुकं दुन्निग्गहं, आरम्भणवसेन गन्त्वा अल्लीयति । एक वारं अल्लीनं न सक्का होति खिप्पं सोचेत्तुं । एवरूपस्स चित्तस्स दमथो साधु । दन्तमेव हि तं सुखं आवहतीति वत्वा आह—

“दुन्निग्गहस्स लहुनो यत्थ कामनिपातिनो,

चित्तस्स दमथो साधु चित्तं दन्तं सुखावहं” ।^१

तस्स पन दुन्निग्गहणताय पुव्वेपि पण्डिता एकं कुदालकं निस्साय तं जहितुं असक्कोन्ता लोभवसेन छक्खत्तुं उप्पव्वजित्वा सत्तमे पव्वजितभावे भ्रानं उप्पादेत्वा तं लोभं निग्गण्हिसूति वत्वा अतीतं आहरिः—

अतीतवत्थु

अतीते वाराणसियं ब्रह्मदत्ते रज्जं कारेन्ते बोधिसत्तो मणिककुले निव्वत्तित्वा विञ्जुतं पापुणि । कुदालपण्डितोतिस्स नामं अहोसि । सो कुदालकेन भूमिपरिकम्मं कत्वा साकञ्चेव अलावुकुब्भण्डिएलालुकादीनि च वपित्वा तानि विक्किणन्तो कपणजीविकं कप्पेति । तं हिस्स एकं कुदालकं ठपेत्वा अञ्जं धनं नाम नत्थि । सो एकदिवसं चिन्तेसि किम्मे धरावासेन ? निक्खमित्वा पव्वजिस्सामीति । अथेकदिवसं तं कुदालकं पटि-
च्छन्नट्टाने ठपेत्वा इसिपव्वज्जं पव्वजित्वा तं कुदालकमनुस्सरित्वा लोभं छिन्दितुं असक्कोन्तो कुण्ठ-
कुदालकं निस्साय उप्पव्वजि । एवं दुतियं ततियम्पीति छ वारे तं कुदालकं पटिच्छन्ने ठाने निक्खपित्वा पव्वजितो चेवुप्पव्वजितो च । [२६५]

सत्तमे पन वारे चिन्तेसि अहं ममु इमं कुण्ठकुदालकं निस्साय पुनप्पुनं उप्पव्वजितो । इदानि तं महा-
नदियं पक्खपित्वा पव्वजिस्सामीति । नदीतीरं गन्त्वा सचस्स पतितट्टानं पस्सिस्सामि पुनागन्त्वा उद्धरितु-
कामता भवेय्याति तं कुदालकं दण्डे गहेत्वा नागवलो थामसम्पन्नो सीसस्स उपरिभागे तिक्खत्तुं
आविञ्जेत्वा^२ अक्खीनि निम्मीलेत्वा नदीमज्जे खिपित्वा जितं मे जितं मेति तिक्खत्तुं सीहनादं नदि ।

१ धम्मपद, चित्तवग्गो ।

२ त्या०—आविज्झित्वा ।

तस्मिं खणे वाराणसीराजा पच्वन्तं वूपसमेत्वा आगतो नदिया सीसं नहायित्वा सव्वालङ्कारपति-
मण्डितो हृत्थिक्खन्वेन गच्छमानो तं वोधिसत्तस्स सद्दं सुत्वा अयं पुरिसो जितं मेति वदति, कोनुखो एतेन जितो ?
पक्कोसथ नन्ति पक्कोसापेत्वा—भो ! पुरिस ! अहं ताव विजितसङ्गामो इदानि जयं गहेत्वा आगच्छामि,
तया पन को जितोति पुच्छि ।

वोधिसत्तो—महाराज ! तया सङ्गाम-सहस्सस्मिं सङ्गामसत्तसहस्सस्मिं जितन्तेन दुज्जितमेव
किलेसानं अजितत्ता । अहं पन अब्भत्तरे लोभं निग्गण्हन्तो किलेसे जिणिन्ति कथेन्तो येव महानदि ओलोकेत्वा
आपोकसिणारम्मणं भानं निव्वत्तेत्वा सम्पत्तानुभावो आकासे निसीदित्वा रञ्जो धम्मं देसेन्तो इमं गाथमाह—

न तं जितं साधु जितं यं जितं अवजीयति,
तं खो जितं साधु जितं यं जितं नावजीयतीति ।

तत्थ न तं जितं साधु जितं यं जितं अवजीयतीति यं पच्चामित्ते पराजित्वा रद्धं जितं पटिलद्धं पुन
जितेहि पच्चामित्तेहि अवजीयति तं जितं साधु नाम न होति । कस्मा ? पुन अवजीयनतो । अपरो नयो-
जितं वुच्चति जयो । यो पच्चामित्तेहि सद्धिं युञ्जित्वा अधिगतो जयो पुन तेसु जितन्तेसु पराजयो होति सो
न साधु, न सोभनो । कस्मा ? यस्मा पुन पराजयोव होति । तं खो जितं साधु जितं यं जितं नाव जीयतीति
यं खो पन पच्चामित्ते निम्मयत्वा जितं पुन तेहि नावजीयति, यो वा एकवारं लद्धो जयो पुन पराजयो न होति
तं जितं साधु जितं सोभनं । सो जयो साधु सोभनो नाम होति । कस्मा ? पुन नावजीयनतो । तस्मा त्वं
महाराज ! सहस्सक्खत्तुम्पि सत्तसहस्सक्खत्तुम्पि सङ्गामसीसं जिणित्वापि सङ्गामयोधो नाम न होति ।
किं कारणा ? अत्तनो किलेसानं अजितत्ता । यो पन एकवारम्पि अत्तनो अब्भत्तरे किलेसे जिनाति अयं
उत्तमो सङ्गामसीसयोधोति आकासे निसिन्नको एवं बुद्धलील्हाय रञ्जो धम्मं देसेसि । उत्तमसङ्गामयोध-
भावो पनेत्थ :—

“यो सहस्सं सहस्सेन सङ्गामे मानुसे जिने,
एकं च जेय्यं मत्तानं स वे सङ्गामजुत्तमो”ति ।^१

इदं सुत्तं साधकं । रञ्जो पन धम्मं सुणन्तस्सेव तदङ्गपहानवसेन किलेसा पहीणा पव्वज्जाय चित्तं
नमि । राजवलस्सापि तथेव किलेसा पहीयिसु ।

राजा—इदानि तुम्हे कहं गमिस्सथाति ? वोधिसत्तं पुच्छि ।

हिमवन्तं पविसित्वा इसिपव्वज्जं पव्वजिस्सामि महाराजाति ।

राजा तेनहि अहम्पि पव्वजिस्सामीति वोधिसत्तेनेव सद्धिं निक्खमि । वलकायो ब्राह्मणगहपतिका
सव्वा सेणियोति सव्वोपि तस्मिं ठाने सन्निपतितो जनकायो रञ्जा सद्धिं येव निक्खमि । वाराणसीवासिनो
अम्हाकं किर राजा कुद्दालपण्डितस्स धम्मदेसनं सुत्वा पव्वज्जाभिमुखो हुत्वा सद्धिं वलकायेनेव निक्खन्तो मयं
इध किं करिस्सामाति द्वादसयोजनिकाय वाराणसिया सकलनगरवासिनो निक्खमिसु । द्वादसयोजनिका
परिस्सा अहोसि । तं आदाय वोधिसत्तो हिमवन्तं पाविसि तस्मिं खणे सक्कस्स देवरञ्जो निसिन्नासनं उण्हा-
कारं दस्सेसि ।

सो आवज्जमानो कुद्दालपण्डितो महाभिनिक्खमणं निक्खन्तोति दिस्वां महासमागमो भविस्सति
वसनट्टानं लद्धं वट्ठतीति विस्सकम्मं^२ आमन्तेत्वा—तात ! कुद्दालपण्डितो महाभिनिक्खमणं निक्खन्तो वसन-
ट्टानं लद्धं वट्ठति । त्वं हिमवन्तप्पदेसं गत्वा समभूभिभागे दीघसो तिसयोजनं वित्थारतो पण्णरसयोजनं
अस्समपदं मापेहीति आह । सो साधु देवाति पटिस्सुत्वा गत्वा तथा अकासि । अयमेत्थ सङ्खेपो । वित्थारो
पन हत्थीपालजातके आवीमविस्सति । इदञ्च हि तञ्च एकपरिच्छेदमेव ।

विस्सकम्मोपि अस्समपदे पणसालं मापेत्वा दुस्सद्दे भिगे च सकुणे च अमनुस्से च पटिक्कमापेत्वा तेन तेन दिसाभागेन एकपदिकमगं निम्मिनित्वा अत्तनो वसनट्टानमेव अगमासि । कुदालपण्डितोपि तं परिसं आदाय हिमवन्तं पविसित्वा सक्कदत्तियं अस्समपदं गत्वा विस्सकम्मेन मापितं पव्वजित-परिक्खारं गहेत्वा पठमं अत्तना पव्वजित्वा पच्छा परिसं पव्वाजेत्वा अस्समपदं भाजेत्वा अदासि । सत्त राजानो सत्त रज्जानि छट्ठियिं सु । तिसयोजनं अस्समपदं पूरि । कुदालपण्डितो सेसकसिणेषुपि परिकम्मं कत्वा ब्रह्मविहारे भावेत्वा परिसाय कम्मट्टानं आचिक्खि । सव्वे समापत्तिलाभिनो हुत्वा ब्रह्मविहारे भावेत्वा ब्रह्मलोक-परायणा अहेसुं । ये पन तेसं पारिचरियं अकंसु ते देवलोकपरायणा अहेसुं । (२६७)

सत्या एवं भिक्खवे ! चित्तन्नामेतं किलेसवसेन अल्लीनं दुम्मोच्चयं होति उप्पन्ना लोभधम्मा दुप्पजहा एवरूपेपि पण्डिते अञ्जाणे करोन्तीति इमं धम्मदेसनं आहरित्वा सच्चानि पकासेसि । सच्च परियोसाने केचि सोतापन्ना अहेसुं, केचि सकदागामिनो, केचि अनागामिनो, केचि अरहत्तं पापुणिसु । सत्यापि अनुसन्धि घटेत्वा जातकं समोधानेसि । तदा राजा आनन्दो अहोसि । परिसा बुद्धपरिसा, कुदालपण्डितो पन अहमेवाति ।

कुदालजातकं ।

इत्थिवग्गो सत्तमो ।

८. “वरणवग्गवणणा”

१. वरणजातकं

यो पुब्बे करणीयानीति इदं सत्था जेतवने विहरन्तो कुटुम्बियपुत्ततिस्सत्थेरं आरब्भ कथेसि ।

पच्चपन्नवत्थु

एकस्मिं किर दिवसे सावत्थिवासिनो अञ्जमञ्जं साहायका तिसमत्ता कुलपुत्ता गन्धपुप्फवत्थादीनि गहेत्वा सत्थु धम्मदेसनं सुणिस्सामाति महाजनपरिवृता जेतवनं गन्त्वा नागमालक-विसालमालकादिसु थोकं निसीदित्वा सायण्हसमये सत्थरि सुरभि-गन्धवासिताय गन्धकुटितो निक्खमित्वा धम्मसभं गन्त्वा अल-ङ्कतवुद्धासने निसिन्ने सपरिवारा धम्मसभं गन्त्वा सत्थारं गन्धपुप्फेहि पूजेत्वा चक्कडिकतलेसु फुल्लपटुम-ससिरीकेसु पादेसु वन्दित्वा एकमन्तं निसिन्ना धम्मं सुणिंसु । अथ नेसं एतदहोसि यथा यथा खो मयं भगवता धम्मं देसितं आजानाम्.....पे०.....पव्वजेय्यामाति । ते तथागतस्स धम्मसभातो निक्खन्तकाले तथागतं उपसङ्कमित्वा वन्दित्वा पव्वज्जं याचिसु । तेसं सत्था पव्वज्जं अदासि ।

ते आचरियुपज्जाये आराधेत्वा उपसम्पदं लभित्वा पञ्च वस्सानि आचरियुपज्जायानं सन्तिके वसित्वा द्वे मातिका पगुणं कत्वा कप्पियाकप्पियं जत्वा तिस्सो अनुमोदना उग्गण्हित्वा चीवरानि सिब्बेत्वा रजित्वा समणधम्मं करिस्सामाति आचरियुपज्जाये आपुच्छित्वा सत्थारं उपसङ्कमित्वा वन्दित्वा एकमन्तं निसीदित्वा—मयं भन्ते ! भवेसु उक्कण्ठिता जातिजराव्याधिमरणभयभीता तेसं नो संसारपरिमोचनत्थाय कम्मट्टानं कथेयाति याचिसु । सत्था तेसं अट्ठतिसाय कम्मट्टानेसु सप्पायं विदित्वा एकं कम्मट्टानं कथेसि ।

ते सत्थु सन्तिके कम्मट्टानं गहेत्वा सत्थारं वन्दित्वा पदक्खिणं कत्वा परिवेणं गन्त्वा आचरियुपज्जाये ओलोकेत्वा पत्तचीवरं आदाय समणधम्मं करिस्सामाति निक्खमिसु ।

अथ नेसं अब्भन्तरे एको भिक्खु नामेन कुटुम्बियपुत्त तिस्सत्थेरो नाम कुसीतो हीनविरियो रसगिद्धो । सो एवं चिन्तेसि अहं नेव अरञ्जे वसितुं न पवानं पदहितुं न [२६८] भिक्खाचरियाययापेतुं सक्खिस्सामि, को मे गमनेन अत्थो निवत्तिस्सामीति । सो विरियं ओत्सजित्वा ते भिक्खू अनुगन्त्वा निवत्ति । तेपि खो भिक्खू कोसलेसु चारिकं चरमाना अञ्जातरं पच्चन्तगामं गन्त्वा तं उपनिस्साय एकस्मिं अरञ्जायतने वस्सं उपगन्त्वा अन्तो तेमासं अप्पमत्ता घटेन्ता वायमन्ता विपस्सनागव्भं गाहापेत्वा पठविं उन्नादयमाना अरहत्तं पत्वा वृत्थ-वस्सा पवारेत्वा पटिलद्धगुणं सत्थु आरोचेस्सामाति ततो निक्खमित्वा अनुपुब्बेन जेतवनं पत्वा पत्तचीवरं पटि-सामेत्वा आचरियुपज्जाये दिस्वा तथागतं दट्ठुकामा सत्थु सन्तिकं गन्त्वा वन्दित्वा निसीदिसु । सत्था तेहि सद्धिं मधुरपटिसन्यारं अकासि । ते कतपटिसन्यारा अत्तनो पटिलद्धगुणं तथागतस्स आरोचेसु । सत्था ते भिक्खू पसंसि ।

कुटुम्बियपुत्ततिस्सत्थेरो सत्थारं तेसं गुणकथं कथेन्तं दिस्वा सयम्पि समणधम्मं कातुकामो जातो । तेपि खो भिक्खू मयम्पि भन्ते ! तमेव अरञ्जावासं गन्त्वा वसिस्सामाति सत्थारं आपुच्छिसु । सत्था साधूति अनुजानि । ते सत्थारं वन्दित्वा परिवेणं अगमंसु । अथ सो कुटुम्बियपुत्ततिस्सत्थेरो रत्तिभागसमनन्तरे अच्चारद्धविरियो हुत्वा अतिवेगेन समणधम्मं करोन्तो मज्झिमयामसमनन्तरे आलम्बणफलकं निस्साय ठित-कौव निदायन्तो परिवत्तित्वा पति । उरट्टिकं तस्स भिज्जि । वेदना महन्ता जाता । तेसं भिक्खूनां तं पटि-जग्गन्तानं गमनं न सम्पज्जि ।

अथ ने उपट्टानवेलायं आगते सत्था पुच्छि—ननु तुम्हे भिक्खवे ! स्वे गमिस्सामाति हिय्यो आपुच्छि याति ?

आम भन्ते ! अपि च खो पनम्हाकं सहायको कुटुम्बियपुत्ततिस्सत्थेरो अकाले अतिवेगेन समणधम्मं करोन्तो निदाभिभूतो परिवत्तित्वा पतितो उरट्टिकस्स भिन्ना तं निस्साय अम्हाकं गमनं न सम्पन्नन्ति ।

सत्या न भिक्खवे ! इदानीवेस अत्तनो हीनविरियभावेन अकाले अतिवेगेन विरियं करोन्तो तुम्हाकं गमनन्तरायं करोति । पुब्बेपेस तुम्हाकं गमनन्तरायं अकासि येवाति वत्वा तेहि याचितो अतीतं आहरिः—

अतीतवत्थु

अतीते गन्धाररट्ठे तक्कसिलायं बोधिसत्तो दिसापामोक्खो आचरियो हुत्वा पञ्चमाणवकसत्तानि सिप्पं उग्गण्हापेति । अथस्स ते माणवा एक-दिवसं दासं आहरणत्थाय अरञ्जं गत्वा दारुनि उद्धरिंसु । तेसं अन्तरे एको कुसीतमाणवो महन्तं वरणरुक्खं दिस्वा सुक्खरुक्खो एसोति सञ्जाय मुहुत्तं ताव निपज्जित्वा पच्छा रुक्खं अभिरुहित्वा दारुनि पातेत्वा आदाय गमिस्सामीति उत्तरसाटकं पथरित्वा निपज्जित्वा काकच्छमानो निदं ओक्कमि । इतरे माणवका दारुकलापे बन्धित्वा आदाय गच्छन्ता तं पादेन पिट्ठियं पहरित्वा पवोधेत्वा अगमंसु । [२६९]

कुसीतमाणवो उट्ठाया अक्खीनि पुञ्छित्वा पुञ्छित्वा अविगतनिद्दोव तं रुक्खं अभिरुहित्वा साखं गहेत्वा अत्तनो अभिमुखं आकड्ढित्वा भञ्जन्तो भिज्जित्वा उट्ठितकोटिया अत्तनो अक्खिं भिन्दापेत्वा एकेन हृत्येन तं पिधाय एकेन हृत्येन अल्लदारुनि भञ्जित्वा रुक्खतो ओरुह दारुकलापं बन्धित्वा उक्खपित्वा वेगेन गत्वा तेहि पातितानं दारुनं उपरि पातेसि । तं दिवसं च जनपदगामके एकं कुलं स्वे ब्राह्मणवाचकं करिस्सामाति आचरियं निमन्तेसि । आचरियो माणवके आह—ताता ! स्वे एकं गामं गन्तव्वं तुम्हे पन निराहारा न सक्खिस्सथ गन्तुं पातोव यागुं पचापेत्वा तत्थ गत्वा अत्तनो लद्धकोट्टासं च अम्हाकं पत्तकोट्टासं च सव्वं आदाय आगच्छथाति ।

ते पातोव यागुपाचनत्थाय दासि उट्ठापेत्वा खिप्पं नो यागुं पचाहीति आहंसु । सा दारुनि गणहन्ती उपरि ठितानि अल्लवरणदारुनि गहेत्वा पुनप्पुनं मुखवातं ददमानापि अंगि उज्जालेतुं असक्कोन्ती सुरियं उट्ठापेसि । माणवका अति दिवा जातो इदानी न सक्का गन्तुन्ति आचरियस्स सन्तिकं अगमिंसु । आचरियो किं ताता ! न गतत्थाति ? आम आचरिय ! न गतम्हाति । किं कारणाति ? असुको नाम कुसीतमाणवो अम्हेसि सिद्धिं दारुवनं गत्वा वरणरुक्खमूले निद्वायित्वा पच्छा वेगेनारुह अक्खिं भिन्दापेत्वा अल्लवरणदारुनि आहरित्वा अम्हेहि आनीतदारुनं उपरि पक्खपि । यागुपाचिका तानि सुक्खदारुसञ्जाय गहेत्वा याव सुरियस्सुग्गमना उज्जालेतुं नासक्खि । इमिना नो कारणेन गमनन्तरायो जातोति । आचरियो माणवेन कत्तकम्मं सुत्वा अन्धवालानं कम्मं निस्साय एवरूपाव परिहानि होतीति वत्वा इमं गाथं समुट्ठापेसिः—

यो पुब्बे कारणीयानि पच्छा सो कातुमिच्छति,

वरणकट्ठभञ्जोव स पच्छा अनुत्तप्पतीति ।

तत्थ—स पच्छा अनुत्तप्पतीति यो कोचि पुग्गलो इदं पुब्बे कत्तव्वं इदं पच्छाति अवीमंसित्वा पुब्बे कारणीयानि पठममेव कत्तव्वकम्मानी पच्छा करोति अयं वरणकट्ठभञ्जो अम्हाकं माणवको विय सो वालपुग्गलो पच्छा अनुत्तप्पति सोचति परिदेवतीति अत्थो । एवं बोधिसत्तो अन्तेवासिकानं इमं कारणं कथेत्वा दानादीनि पुञ्जानि कत्वा जीवितपरियोसाने यथाकम्मं गतो ।

सत्या न भिक्खवे ! इदानीवेस तुम्हाकं अन्तरायं करोति पुब्बेपि अकासि येवाति वत्वा इमं धम्म-देसनं आहरित्वा अनुसन्धि घटेत्वा जातकं समोधानेसिं तदा अक्खिभेदम्पत्तो माणवो उरुभेदम्पत्तो भिक्खु अहोसि । सेसमाणवा बृद्धपरिसा, आचरियब्राह्मणो पन अहमेवाति । (२७२)

२. सीलवनागजातकं

अकतञ्जुस्स पोसस्साति इदं सत्था वेलुवने विहरन्तो देवदत्तं आरब्ध कथेसि ।

पच्चुपन्नवत्थु

धम्मसभायं भिक्खू आवुसो ! देवदत्तो अकतञ्जु तयागतस्स गुणे न जानातीति कथेन्ता निसीदिंसु । सत्था आगन्त्वा कायनुत्थ भिक्खवे ! एतरहि कथाय सन्निसिन्नाति पुच्छित्वा इमाय नामाति वुत्ते—न भिक्खवे ! इदानीव देवदत्तो अकतञ्जु पुव्वेपि अकतञ्जु येव । न कदाचि मय्हं गुणं जानातीति वत्वा तेहि याचितो अतीतं आहरि :—

अतीतवत्थु

अतीते वाराणसियं ब्रह्मदत्ते रज्जं कारेन्ते वोधिसत्तो हिमवन्तप्पदेसे हत्थियोनियं निव्वत्ति । सो मातु-कुच्छितो निक्खन्तो सव्वसेतो अहोसि रजतपुञ्जसन्निभो । अक्खीनि पनस्स मणिगुलसदिसानि पञ्जायमान-पञ्चप्पसादानि अहेसुं, मुखं रत्तकम्बलसदिसं, सोण्डं सुवण्णविन्दुपतिमण्डितं रजतदामं विय चत्तारो पादा कत-लाखापरिकम्मा विय, एवमस्स दसहि पारमीहि अलङ्कतो रूपगप्पत्तो अत्तभावो अहोसि । अथ नं विञ्जुत्तं पत्तं सकलहिमवन्ते वारणा सन्निपतित्वा उपट्टुहन्ता विचरिंसु । एवं सो असीतिसहस्सवारणपरिवारो हिम-वन्तप्पदेसे वसमानो अपरभागे गणे दोसं दिस्वा गणम्हा कायविवेकं गन्त्वा एककोव अरञ्जे वासं कप्पेसि । सीलवन्तताय च पनस्ससीलवनागराजात्वेव नामं अहोसि । अथेको वाराणसीवासिको वनचरको हिमवन्तं पविसित्वा अत्तनो आजीवभण्डकं गवेसमानो दिसा ववत्थापेतुं असक्कोन्तो मग्गमूल्हो हुत्वा मरणभयभीतो वाहा पग्गय्ह परिदेवमानो चरति ।

वोधिसत्तो तस्स तं वलवपरिदेवितं सुत्वा इमं पुरिसं दुक्खा मोचेस्सामीति कारुञ्जेन चोदितो तस्स सन्तिकं अगमासि । सो तं दिस्वाव भीतो पलायि । वोधिसत्तो तं पलायन्तं दिस्वा तत्थेव अट्ठासि । सो पुरिसो वोधिसत्तं ठितं दिस्वा अट्ठासि । वोधिसत्तो पुन अगमासि । सो पुन पलायित्वा तस्स ठितकाले ठत्वा चिन्तेसि । अयं वारणो मम पलायनकाले तिट्ठति ठितकाले आगच्छति नायं मय्हं अनत्थकामो इमम्हा पुन मं दुक्खा मोचतुकामोव भविस्सतीति सूरु हुत्वा अट्ठासि । वोधिसत्तो, तं उपसङ्गकमित्वा—कस्मा भो ! त्वं पुरिस ! परिदेवमानो विचरसीति पुच्छि ।

सामि ! दिसा ववत्थापेतुं असक्कोन्तो मग्गमूल्हो हुत्वा मरणभयेनाति ।

अथ नं वोधिसत्तो अत्तनो वसनट्टानं नेत्वा कतिपाहं फलाफलेहि सन्तप्पेत्वा भो पुरिस ! मा भायि अहं तं मनुस्सपथं नं स्सामीति अत्तनोपिट्ठे निसीदापेत्वा मनुस्सपथं पायासि । (२७१) अथ खो सो मित्तद्वुभी पुरिसो सचे कोचि पुच्छिस्सति आचिक्खितव्वं भविस्सतीति वोधिसत्तस्स पिट्ठे निसिन्नो येव रक्खनिमित्तं पव्वतनिमित्तं उपघारेन्तोव गच्छति । अथ नं वोधिसत्तो अरञ्जा नीहरित्वा वाराणसीगामी महामग्गे ठपेत्वा भो पुरिस ! इमिना मग्गेन गच्छ मय्हं पन वसनट्टानं पुच्छितोपि अपुच्छितोपि मा कस्सचि आचिक्खीति तं उय्योजेत्वा अत्तनो वसनट्टानं येव अगमासि ।

अथ सो पुरिसो वाराणसि गन्त्वा अनुविचरन्तो दन्तकारवीथीं पत्वा दन्तकारे दन्तविकतियो कूमाने दिग्धा—किम्पन भो ! जीवदन्तम्पि लभित्वा गण्हेय्याथाति ?

भो कि वदसि ? जीवदन्तो नाम मतहत्थिदन्ततो महग्घतरोति ।

तेनहि अहं वो जीवदन्तं आहरिस्सामीति पाथेय्यं गहेत्वा खरककचं आदाय वोधिसत्तस्स वसनट्टानं अगमासि । वोधिमत्तो तं दिस्वा—किमत्थं आगतोसीति पुच्छि ।

अहं सामि ! दुग्गतो कपणो जीवितुमसक्कोन्तो तुम्हं दन्तखण्डं याचित्वा सचे दस्सथ तं आदाय गन्त्वा विक्किणित्वा तेन मूलेन जीविस्सामीति आगतोति ।

होतु भो ! दन्तं ते दस्सामि सचे दन्तकप्पनत्थाय ककचं अत्थीति ।

ककचं गहेत्वा आगतोमिह सामीति ।

तेनहि दन्ते ककचेन कन्तित्वा आदाय गच्छाति ।

बोधिसत्तो पादे सम्मिञ्जेत्वा गोनिसिन्नकं निसीदि । सो तस्स द्वेपि अगगदन्ते छिन्दि ।

बोधिसत्तो ते दन्ते सोण्डाय गहेत्वा-भो ! पुरिस ! नाहं एते दन्ता मय्हं अप्पिया अमनापाति दम्मि, इमेहि पन मे दन्तेहि सहस्सगुणेन सतसहस्सगुणेन सव्वधम्मपटिवेधनसमत्थं सव्वञ्जुतञ्जाणं पियतरं, तस्स मे इदं दन्तदानं सव्वञ्जुतञ्जाणपटिविज्झनत्थाय होतूति सव्वञ्जुतञ्जाणस्स आवज्जनं^१ कत्वा दन्तयुगलं अदासि ।

सो तं ओदाय गत्वा विक्किणित्वा तस्मिं मूले खीणे पुन बोधिसत्तस्स सन्तिकं गत्वा-सामि ! तुम्हाकं दन्ते विक्किणित्वा लद्धमूलं मय्हं इणसोधनमत्तमेव जातं, अवसेसदन्ते मे देथाति आह ।

बोधिसत्तो साधूति पटिस्सुणित्वा पुरिमनयेनेव कप्पापेत्वा अवसेसदन्ते अदासि । सो तेपि विक्किणित्वा पुन आगत्वा-सामि ! जिवितुं न सक्कोमि, मूलदाठा मे देहीति आह ।

बोधिसत्तो साधूति वत्वा पुरिमनयेनेव निसीदि । सो पापपुरिसो महासत्तस्स रजतदामसदिसं सोण्डं मद्दमानो केलासकूटसदिसं कुम्भं अभिरूहित्वा उभो दन्तकोटियो पण्हिया पहरन्तो मंसं वियूहित्वा कुम्भं आरूय्हु खरककचेन मूलदाठा कप्पेत्वा पक्कामि । बोधिसत्तस्स दस्सनूपचारं विजहन्ते विजहन्ते येव पन तस्मिं पाप-पुरिसे चतुनहुताधिकानि द्वियोजनसतसहस्सानि वहलघनपठवी सिनेरुयुगन्धरादयो महाभारे दुग्गन्धजेगुच्छानि [२७२] गूयमुत्तादीनि च धारेतुं समत्थापि तस्स अगुणरासिं धारेतुं असक्कोन्ति विय भिज्जित्वा विवरमदासि । तावदेव अविच्चिमहानिरयतो जाला निक्खमित्वा तं मित्तदुभीपुरिसं कुलसन्तकेन कम्बलेन पारुपन्ति विय परिविखपित्वा गण्हि । एवं तस्स पापपुगलस्स पठविं, पविट्ठकाले तस्मिं वनसण्डे अधिवत्था रुक्खदेवता अकतञ्जुं मित्तदुभिपुगलं चक्कवत्तिरज्जं दत्वापि तोसेतुं न सक्कोतीति वनं उन्नादेत्वा धम्मं देसयमाना इमं गाथमाहः-

अकतञ्जुस्स पोसस्स निच्चं विवरदस्सिनो,
सव्वं चे पठविं दज्जा नेव नं अभिराधयेति ।

तत्थ-अकतञ्जुस्साति अत्तनो कतगुणं अजानन्तस्स । पोसस्साति पुरिसस्स । विवरदस्सिनोति छिद्दमेव ओकासमेव ओलोकेन्तस्स । सव्वं चे पठविं दज्जाति सचेपि तादिसस्स पुगलस्स सकलं चक्कवत्ति-रज्जं इमं वा पन महापठविं परिवत्तेत्वा पठवोजं ददेय्य । नेव नं अभिराधयेति एवं करोन्तोपि एवरूपं कत-गुणविद्धंसकं कोचि परितोसेतुं वा पसादेतुं वा न सक्कुण्येयाति अत्थो । एवं सा देवता तं वनं उन्नादेत्वा धम्मं देसेसि । बोधिसत्तो यावतायुकं ठत्वा यथाकम्मं अगमासि ।

सत्था न भिक्खवे ! देवदत्तो इदानीं अकतञ्जु पुब्बेपि अकतञ्जूयेवाति वत्वा इमं धम्मदेसनं आहारित्वा अनुसन्धि घटेत्वा जातकं समोधानेसि । तदा मित्तदुभी पुगलो देवदत्तो अहोसि रुक्खदेवता सारि-पुत्तो, सीलवनागराजा पन अहमेवाति ।

सीलवनागराजजातकं ।

३. सच्चंकिरजातकं

सच्चं किरवमाहंसूति इदं सत्या वेनुवने विहरन्तो वधाय परिसवकनं आग्न्ध कथेसि ।

पच्चुपन्नवत्यु

भिक्षुसङ्घस्मिं हि धम्मसभायं निसीदित्वा आवुसो ! देवदत्तो सत्यु गुणं न जानाति वधायेव परि-
सवकतीति देवदत्तस्स अगुणं कथेन्ते सत्या आगन्त्वा कायनुत्थ भिक्षव्वे ! एतरहि कथाय मन्निमिन्नाति पुच्छित्वा
इमाय नामाति वुत्ते न भिक्षव्वे ! इदानीव देवदत्तो मय्हं वधाय परिसवकति पुव्वेपि परिम्विक येवाति वत्वा
अतीतं आहरिः—

अतीतवत्यु

अतीते वाराणसियं ब्रह्मदत्ते रज्जं कारेन्ते तस्स दुट्ठकुमारो नाम पुत्तो अहोमि । कव्वन्नो फणसो
पह्ढासीविसोपमो अनवकोसित्वा वा अपहरित्वा वा केनचि सद्धिं न कथेति । 'सो अन्तोजनस्स च बहिजनस्स
च अक्खिम्हि पतितरजं विय खादितुं आगतपिसाच्चो विय च अमनापो अहोसि उव्वेजनीयो ।

सो एकदिवसं नदीकीलं कीलितुकामो महन्तेन परिवारेन नदी तीरं अगमासि । तस्मिं खणे महामेघो
उट्ठहि । दिसा अन्धकारा जाता । सो दासपेस्सजनं आह—एथ भणे ! मं गहेत्वा नदीमज्झं नेत्वा नहापेत्वा
आनेथाति ।

ते तं तत्थ नेत्वा किं नो राजा करिस्सति, इमं पापपुरिसं एत्थेव मारेमानि-मन्तयित्वा एत्थ गच्छ
कालकणीति उदके नं ओपिलापेत्वा पच्चत्तरित्वा तीरे अट्ठंसु ।

कहं कुमारोति च वुत्ते न मयं कुमारं पस्साम मेघं उट्ठितं दिस्वा उदके निमृज्जित्वा पुरतो आगतो
भविस्सतीति । अमच्चा रज्जो सन्निकं अगमंसु ।

राजा—कहं मे पुत्तोति पुच्छि ।

न जानाम देव ! मेघे उट्ठिते पुरतो आगतो भविस्सतीति सज्जाय आगतम्हाति ।

राजा द्वारं विवरापेत्वा नदीतीरं गन्त्वा विचिण्थाति तत्थ तत्थ विचिणापेसि । कोचि कुमारं नादस ।
सो पि खो मेघन्धकारे देवे वस्सन्ते नदिया वुड्ढमानो एकं दासखन्धं दिस्वा तत्थ निसीदित्वा मरणभयतज्जितो
परिदेवमानो गच्छति ।

तस्मिं पन काले वाराणसीवासी एको सेट्ठी नदीतीरे चत्तालीसकोटिधनं निदहित्वा धनतण्हाय धन-
पिट्ठे सप्पो हुत्वा निव्वत्ति । अपरो तस्मिं येव पदेसे तिसकोटियो निदहित्वा धनतण्हाय तत्थेव उन्दुरो हुत्वा
निव्वत्ति । तेसं वसनट्ठानं उदकं पाविसि । ते उदकस्स पविट्ठमग्गेनेव निव्वमित्वा सोतं छिन्दन्ता गन्त्वा
नं राजकुमारेण अभिनिसिन्नं रुक्खखन्धं पत्वा एको एकं कोटि इतरो इतरं आरुह्य खन्धपिट्ठेव निपज्जिसु ।
तस्सायेव खो पन नदिया तीरे एको सिम्बलीरुक्खो अत्थि । तत्थेको सुवंपोतको वसति । सोपि रुक्खो
उदकेन धोतमूलो नदीपिट्ठे पति सुवंपोतको देवे वस्सन्ते उप्पतित्वा गन्तुं असवकोन्नो गन्त्वा तस्सेव खन्धस्स
एकपस्से निलीयि । एवं ते चत्तारो जना एकतो वुड्ढमाना गच्छन्ति ।

बोधिसत्तोपि खो तस्मिं काले कासिरट्ठे उदिच्च ब्राह्मणकुले निव्वत्तित्वा बुद्धिप्पत्तो इसिपव्वज्जं पव्व-
जित्वा एकास्मि नदीनिवत्तने पण्णसालं मापेत्वा वसति । सो अड्ढरत्तसमये चङ्कममानो तस्स राजकुमारस्स
वलवपरिदेवनसद्धं सुत्वा चिन्तेसि—मादिसे नाम मेत्तानुद्दयसम्पन्ने तापसे पस्सन्ते एतस्स पुरिसस्स मरणं अयुत्तं
उदकतो उट्ठरित्वा तस्स जीवितदानं दस्सामीति । सो तं मा भायि मा भायीति अस्सासेत्वा उदकसोतं छिन्दन्तो
गन्त्वा तं दासखन्धं एकाय कोटिया गहेत्वा आकड्ढन्तो नागवलो थामसम्पन्नो एकवेगेन तीरं पत्वा कुमारं उव्वि-
पित्वा तीरे पतिट्ठपेसि । तेपि सप्पादयो दिस्वा [२७४] उक्खिपित्वा अस्समपदं नेत्वा अग्गि जालेत्वा ते
दुव्वलतराति पठमं सप्पादीनं सरीरं सेदेत्वा पच्छा राजकुमारस्स सरीरं सेदेत्वा तम्पि अरोगं कत्वा आहारं
देन्तोपि पठमं सप्पादीनं येव दत्वा पच्छा तस्स फलाफलानि उपनामेसि ।

राजकुमारो अयं कूट तापसो मं राजकुमारं अगणेतवा तिरच्छानगतानं सम्मानं करोतीति बोधिसत्ते आघातं वन्धि । ततो कतिपाहृच्चयेन सव्वेसुपि तेसु थामवलप्पत्तेसु नदिया ओघे पच्छिन्ने सप्पो तापसं वन्दित्वा आहः—

भन्ते ! तुम्हेहि मय्हं महाउपकारो कतो न खो पनाहं दलिद्दो । असुकट्टाने मे चत्तालीस हिरञ्जकोटियो निदहित्वा ठपिता । तुम्हाकं धनेन किच्चे सति सव्वमेतं धनं तुम्हाकं दातुं सक्कोमि, तं ठानं आगन्त्वा दीधाति पक्कोसेय्याथाति वत्वा पक्कामि ।

उन्दुरोपि तथेव तापसं निमन्तेत्वा अत्थे सति असुकट्टाने ठत्वा—उन्दुराति पक्कोसेय्याथाति वत्वा पक्कामि ।

सुवो पन तापसं वन्दित्वा—भन्ते ! मय्हं धनं नत्थि रत्तसालीहि पन वो अत्थे सति असुकन्नाम मय्हं वसनट्टानं तत्थ गन्त्वा सुवाति पक्कोसेय्याथ । अहं ज्ञातकानं आरोचेत्वा अनेकसकटपूरमत्ता रत्तसालियो आहरापेत्वा दातुं सक्कोमीति वत्वा पक्कामि ।

इतरो पन मित्तदुभीधम्मसेसु धम्मताय किञ्चि अवत्वा एव तं अत्तनो सन्तिकं आगतं मारेस्सतमीति चिन्तेत्वा—भन्ते ! मयि रज्जे पतिट्ठिते आगच्छेय्याथ अहं वो चतुहि पच्चयेहि उपट्ठहिस्सामीति वत्वा पक्कामि ।

सो गन्त्वा न चिरस्सेव रज्जे पतिट्ठासि । बोधिसत्तो वीमंसिस्सामि ताव तेति पठमं सप्पस्स सन्तिके आगन्त्वा अविद्वरे ठत्वा दीधाति पक्कोसि । सो एकवचनेनेव निक्खमित्वा बोधिसत्तं वन्दित्वा भन्ते ! इमस्मि ठाने चत्तालीसहिरञ्जकोटियो ता सव्वापि नीहरित्वा गण्हाति आह । बोधिसत्तो एवमत्थु उप्पन्ने किच्चे जानिस्सामीति तं निवत्तापेत्वा उन्दुरस्स सन्तिकं गन्त्वा सहमकासि । सोपि खो तथेव पटिपज्जि । बोधिसत्तो तम्पि निवत्तापेत्वा सुवस्स सन्तिकं गन्त्वा सुवाति पक्कोसि । सोपि एकवचनेनेव खक्खग्गतो ओतरित्वा बोधिसत्तं वन्दित्वा किं भन्ते ! मय्हं ज्ञातकानं वत्वा हिमवन्तप्पद्देसतो तुम्हाकं सयं जानसाली आहरापेमीति पुच्छि । बोधिसत्तोपि अत्थे सति जानिस्सामीति तम्पि निवत्तापेत्वा इदानि राजानं परिगण्हिस्सामीति गन्त्वा राजुय्याने वसित्वा पुनदिवसे आकप्पसम्पत्तिं कत्वा भिक्खाचारवत्तेन नगरं पाविसि ।

तस्मिं खणे सो मित्तदुभी राजा अलंकतहत्थिक्खन्धवरगतो महन्तेन परिवारेण नगरं पदक्खणं करोति । सो बोधिसत्तं दूरतोव दिस्वा—अयं कूटतापसो मम सन्तिके [२७५] भुत्वा भुत्वा वसितुकामो आगतो, याव परिस्समज्जे अत्तनो मय्हं कतगुणं नप्पकासेति तावदेवस्स सीसं छिन्दापेस्सामीति पुरिसे ओलोकेसि । किं करोम देवाति च वुत्ते—एस कूटतापसो मं किञ्चि याचितुकामो आगच्छति मज्जे । एतस्स कालकण्णिक तापसस्स मं पस्सितुं अदत्ताव एतं गहेत्वा पच्छावाहं वन्धित्वा चतुक्के चतुक्के पहरन्ता नगरा निक्खामेत्वा आघातने सीसमस्स छिन्दित्वा सरीरं सूले उत्तासेथाति आह ।

ते साधूति सम्पटिच्छित्वा गन्त्वा निरपराधं महासत्तं वन्धित्वा चतुक्के चतुक्के पहरन्ता आघातनं नेतुं आरभिसु । बोधिसत्तो पट्टपट्टट्टाने अम्म ताताति अकन्दित्वा निव्विकारो इमं गाथमाहः—

सच्चं किरवमाहंसु नरा एकच्चिया इध,
कट्टं निप्फविनं सेय्यो नत्वेवेकच्चियो नरोति ।

तत्थ—सच्चं किरवमाहंसुति अवितथमेव किर एवं वदन्ति । नरा एकच्चिया इधाति इधकच्चे पण्डितपुरिसा । कट्टं निप्फविनं सेय्योति नदिया वुय्हमानं सुक्खदारं निप्फविनं उत्तारेत्वा थले ठपितं सेय्यो—सुन्दरत्तरो, एवं हि वदमाना ते पुरिसा सच्चं किर वदन्ति । किं कारणा ? तं हि यागुभत्तादीनं पचनत्थाय सीतातुरानं विसीवनत्थाय अज्जेसम्पि च परिस्सयानं हरणत्थाय उपकारं होति । नत्वेवेकच्चियो नरोति एकच्चो पन मित्तदुभी अकतज्जू पापपुरिसो ओघेन वुय्हमानो हत्थे गहेत्वा उत्तारितो नत्वेव वरं । तथाहि अहं इमं पापपुरिसं उत्तारेत्वा इमं अत्तनो दुक्खं आहरन्ति ।

एवं पट्टपट्टट्टाने इमं गाथमाह ।

तं सुत्वा ये तत्थ पाण्डितपुरिसा ते आहंसु किं पन भो ! पव्वजित ! तया अम्हाकं रज्ज्जो अत्थि कोचि गुणो कतोति ?

बोधिसत्तो तं पव्वत्ति आरोचेत्वा एवमिमं महोघतो उत्तारेन्तो अहमेव अत्तनो दुक्खं अकासिं । न वत मे पोराणक पाण्डितानं वचनं कतन्ति अनुस्सरित्वा एवं वदामीति आह ?

तं सुत्वा खत्तियद्वाह्याणादयो नगरवासिनो स्वायं मित्तदुभी राजा एवं गुणसम्पन्नस्स अत्तनो जीवित-
दायकस्स गुणमत्तभि न जानाति तं निस्साय कृतो अम्हाकं वडिड । गण्हय नन्ति कुपिता समन्ततो उट्ठहित्वा
उसुसत्तिपासाणमुगारादिप्पहारेहि हत्थिक्खन्धगतमेव तं घातेत्वा पादे गहेत्वा कडिडत्वा परिखापिट्ठे छड्ढेत्वा
बोधि सत्तं अभिसिञ्चित्वा रज्ज्जे पटिट्ठापेसुं ।

सो धम्मेन रज्ज्जं कारेन्तो पुन एकदिवसं सप्पादयो परिगण्हितुकामो महन्तेन परिवारेन सप्पस्स वसन-
ट्टानं गन्त्वा—ढीघाति पक्कोसि ।

सप्पो आगन्त्वा वन्दित्वा—इदन्ते सामि ! धनं गण्हाति आहं ।

राजा चत्तालीमहिग्गञ्जकोटिधनं अमच्चे [२७६] पटिच्छापेत्वा उन्दुरस्स सन्तिकं गन्त्वा उन्दुराति
पक्कोसि ।

सोपि आगन्त्वा वन्दित्वा तिसकोटिधनं निर्यादेसि । राजा तम्पि अमच्चे पटिच्छापेत्वा सुवस्स
वसनट्टानं गन्त्वा सुवाति पक्कोसि ।

सोपि आगन्त्वा पादे वन्दित्वा—किं सामि ! सालि आहरामीति आह ।

राजा सालीहि अत्थे सति आहरिस्ससि एहि गच्छामाति सत्ततिया हिरग्गञ्जकोटीहि सद्धि ते तयोपि
जने गाहापेत्वा नगरं गन्त्वा पासादवरे महातलं आरुह्य धनं संगोपापेत्वा सप्पस्स वसनत्थाय सुवण्णनालिं
उन्दुरस्स फलिकगुहं सुवस्स सुवण्णपञ्जरं कारापेत्वा सप्पस्स च सुवस्स च भोजनत्थाय देवसिकं कञ्चनतट्टके
मधुलाजे उन्दुरस्स गन्धसालितण्डुले दापेसि । दानादीनि च पुञ्जानि करोति । एवं ते चत्तारोपि जना
यावजीवं समग्गा सम्मोदमाना विहरित्वा जीवितक्खये यथाकम्मं अगमंसु ।

सत्था न भिक्खवे ! देवदत्तो इदनेव मय्हं वधाय परिसक्कति पुव्वेपि परिसक्कि येवाति वत्वा इमं
धम्मदेसनं आहरित्वा अनुसन्धि घटेत्वा जातकं समोधानेसि । तदा दुट्टराजा देवदत्तो अहोसि, सप्पो सारि-
पुत्तो, उन्दुरो मोग्गल्लानो, सुवो आनन्दो, रज्ज्जं पत्तो धम्मराजा पन अहमेवाति ।

सच्चंकिरजातकं ।

४. रुक्खधम्मजातकं

साधु सम्बहुला ज्ञातीति इदं सत्या जेतवने विहरन्तो उदककलहेन अत्तनो ज्ञातकानं महाविनासं पच्चु-
पट्टितं जत्वा आकासेन गत्वा रोहिणिया नदिया उपरि पल्लङ्केन निसीदित्वा नीलरंसि विस्सज्जेत्वा ज्ञातके
संवेजेत्वा आकासा ओरुह् नदीतीरे निसिन्नो तं कलहं आरब्ध कथेसि । अयमेत्थ सङ्खेपो । वित्यारो पन
कुणालजातके आवीभवस्सति ।

पच्चुपन्नवत्थु

तदा पन सत्या ज्ञातके आमन्तेत्वा—महाराजा ! तुम्हेहि ज्ञातकेहि नाम समग्गेहि सम्मोदमानेहि
भवितुं वट्ठति ज्ञातकानं हि सामग्गिया सति पच्चामित्ता न ओकासं लभन्ति । तिठुन्तु ताव मनुस्सभूता अचेत-
नानं रुक्खानम्पि सामग्गी । लद्धुं वट्ठति । अतीतस्मिं हि हिमवन्तप्पदेसे महावातो सालवनं पहरि । तस्स
पन सालवनस्स अञ्जमञ्जरुक्खगच्छगुम्बलताहि सम्बद्धत्ता एकरुक्खम्पि पातेतुं असक्कोत्तो मत्थकमत्थकेनेव
अगमासि । एकं पन अङ्गणे ठितं साखाविटपसम्पन्नम्पि महारुक्खं अञ्जेहि रुक्खेहि असम्बद्धत्ता उम्मुलेत्वा
भूमियं पातेसि । इमिना कारणेन तुम्हेहिपि समग्गेहि सम्मोदमानेहि भवितुं वट्ठतीति वत्वा तेहि याचितो अतीतं
आहरि [२७७] ।

अतीतवत्थु

अतीते वाराणसियं ब्रह्मदत्ते रज्जं कारेन्ते पठमं उप्पन्नो वेस्सवणो महाराजा चवि । सक्को अञ्जं
वेस्सवणं ठपेसि । एतस्मिं वेस्सवणे परिवत्ते पच्छा निव्वत्तवेस्सवणो रुक्खगच्छगुम्बलतानं अत्तनो अत्तनो
रुच्चनट्टाने विमानं गण्हत्तुति सासनं पेसेसि ।

तदा बोधिसत्तो हिमवन्तप्पदेसे एकस्मिं सालवनं रुक्खदेवता हुत्वा निव्वत्ति । सो ज्ञातके आह—तुम्हे
विमानानि गण्हन्ता अङ्गणंठितरुक्खेसु मा गण्हित्थ, इमस्मिं पन सालवने मया गहितविमानं परिवारेत्वाव
गण्हथाति । तत्थ बोधिसत्तस्स वचनकरा पण्डितदेवता बोधिसत्तस्स विमानं परिवारेत्वाव ठित विमानानि
गण्हिसु । अपण्डिता पन किं अम्हाकं अरञ्जे विमानेहि ? मयं मनुस्सपथे व गामनिगमराजधानिद्वारेसु
विमानानि गण्हिस्साम, गामादयो हि उपनिस्साय वसमाना देवता लाभगयसग्गप्पत्ता होन्तीति वत्वा मनुस्स-
पथे अङ्गणट्टाने निव्वत्तमहारुक्खेसु विमानानि गण्हिसु ।

अथेकस्मिं दिवसे महती वातवुट्ठि उप्पज्जि । वातस्स अतिथद्धताय दल्लहमूला वनजेट्टकरुक्खापि
सम्भग्गसाखाविटपा समूला निपतिसु । तं पन अञ्जमञ्जं सम्बन्धनेन ठित सालवनं पत्वा इतोचितो च
पहरन्तो एकरुक्खम्पि पातेतुं नासक्खि । भग्गविमाना देवता निप्पटिसरणा दारके हत्थेसु गहेत्वा हिमवन्तं
गत्वा अत्तनो पवर्त्ति सालवने देवतानं कथयिसु । ता तासं एवं आगतभावं बोधिसत्तस्स आरोचेसुं ।

बोधिसत्तो पण्डितानं वचनं अगहेत्वा निप्पच्चयट्टानं गता नाम एवरूपाव होन्तीति वत्वा धम्मं देसेन्तो
इमं गाथमाहः—

साधु सम्बहुला ज्ञाती अपि रुक्खा अरञ्जाजा ।

वातो वहति एकट्ठं ब्रह्मन्तम्पि वनप्पतिन्ति ।

तत्थ—सम्बहुला ज्ञातीति चत्तारो उपादाय तत्तुत्तरिं सतसहस्रस्सम्पि सम्बहुला नाम । एवं सम्ब-
हुला अञ्जमञ्जं निस्साय वसन्ता ज्ञातका । साधूति सोभना पसत्या परेहि अप्पघंसियाति अत्थो । अपि
रुक्खा अरञ्जाजाति तिठुन्तु मनुस्सभूता अरञ्जे जातरुक्खापि सम्बहुला अञ्जमञ्जपूत्थम्मेन ठिता साधु-
येव रुक्खानम्पि हि सम्पच्चयभावावे लद्धुं वट्ठति । वातो वहति एकट्ठन्ति पुरत्थिमादिभेदो वातो वायन्तो
अङ्गणट्टाने ठितं एकट्ठं एककमवे ठितं । ब्रह्मन्तम्पि वनप्पतिन्ति साखा विटपसम्पन्नं महारुक्खम्पि वहति
उम्मुलेत्वा पातेतीति अत्थो ।

बोधिसत्तो इमं कारणं कथेत्वा आयुक्खये यथाकम्मं गतो । सत्यापि एवं महाराजा ! ज्ञातकानं
ताव सामग्गियेव [२७८] लद्धुं वट्ठति । समग्गा सम्मोदमाना पियसंवासमेव वसथाति इमं धम्मदेसनं आह-
रित्वा जातकं समोधानेसि । तदा देवता बुद्धपरिसा अहेसुं । पण्डितदेवता पन अहमेवाति ।

रुक्खधम्मजातकं ।

५. मच्छजातकं

अभित्यनय पञ्जुघ्नाति इदं सत्या जेतवने विहरन्तो अत्तना वस्सापितवस्सं आरब्धं कथेसि ।

पच्चपन्नवत्थु

एकस्मिं किर समये कोसलरट्ठे देवो न वस्सि । सस्सानि मिलायन्ति । तेषु तेषु ठानेसु तलाकपोवख-
रणिसरा सुस्सन्ति । जेतवनद्वारकोट्टकसमीपे जेतवनपोवखरणियापि उदकं छिज्जि । कललगहनं पविसित्वा
निपन्ने मच्छकच्छपे काककुललादयो कणयग्गसदिसेहि तुण्डेहि कोट्टत्वा नीहरित्वा नीहरित्वा विप्फन्दमाने
खादन्ति ।

सत्या मच्छकच्छपानं तं व्यसनं दिस्वा महाकरुणाय उस्साहितहृदयो अज्ज मया देवं वस्सापेतुं वट्ठतीति
पभाताय रत्तिया सरीरपटिजगनं कत्वा भिक्खाचारवेलं सल्लकखेत्वा महाभिवखुसङ्गपरिवृतो बुद्धलील्हाय
सार्वत्थि पिण्डाय पविसित्वा पच्छाभत्तं पिण्डपातपटिकन्तो सावत्थितो विहारं गच्छन्तो जेतवनपोवखरणिया
सोपाने ठत्वा आनन्दत्थेरं आमन्तेसि—आनन्द ! उदकसाटिकं आहर जेतवन पोवखरणियं नहायिस्समीति ।

ननु भन्ते ! जेतवन पोवखरणियं उदकं छिन्नं कललमत्तमेव अवसिद्वन्ति ?

आनन्द ! बुद्धवलं नाम महन्तं आहर त्वं उदकसाटिकन्ति ।

थेरो आहरित्वा अदासि । सत्या एकेन अन्तेन उदकसाटिकं निवासेत्वा एकेनन्तेन सरीरं पारुपित्वा
जेटवनपोवखरणियं नहायिस्सामीति सोपाने अट्ठासि ।

तं खणञ्जोव सक्कस्स पण्डुकम्बलसिलासनं उण्हाकारं दस्सेसि । सो किन्तु खोति आवज्जेन्तो तं
कारणं ञ्त्वा वस्सवलाहकदेवराजानं पक्कोत्तापेत्वा तात ! सत्या जेतवनपोवखरणियं नहायिस्समीति धुर-
सोपाने ठितो, खिप्पं सकलकोसलरट्ठं एकमेघं कत्वा वस्सापेहीति ।

सो सावूति सम्पटिच्छित्वा एकं वलाहकं निवासेत्वा एकं पारुपित्वा मेघगीतं गायन्तो पाचीनलोक-
धातुमुखो पक्खन्दि । पाचीनदिसाभागे खलमण्डलमत्तं एकं मेघपटलं उट्ठाप्य सपतपटलसहस्सपटलं हुत्वा
अभित्यनन्तं विज्जुलतं निच्छारेत्तं अवोमुखं ठपित उदककुम्भाकारेण वस्समानं सकलं कोसलरट्ठं महोधेन
विय अज्जोत्थरि । देवो अच्छिन्नध्वारं वस्सन्तो मुहुत्तेनेव जेतवनपोवखरणिं पूरेसि । धुरसोपानं आहच्च
उदकं अट्ठासि । [२७६]

सत्या पोवखरणियं नहायित्वा रत्तदुपट्ठं निवासेत्वा कायबन्धनं बन्धित्वा सुगतमहाचीवरं एकसं कत्वा
भिक्खुसङ्गपरिवृतो गन्त्वा गन्धकुटिपरिवेणे पञ्चात्तवरवृद्धासने निसीदित्वा भिक्खुसङ्गधेन वत्ते दस्सिते
उट्ठाप्य मणि पाणफलके ठत्वा भिक्खुसङ्गधस्स ओवादं दत्वा उय्योजेत्वा सुरभिगन्धकुटि पविसित्वा दक्खि-
णेन पस्सेनसीहसेय्यं कप्पेत्वा सायणहसमये धम्मसभायं सन्निपतितानं भिक्खून्—पस्सथावुसो ! दसवलस्स
खन्तिमेत्तानुद्दयसम्मत्ति विविधसस्सेसु मिलायन्तेसु नानाजलासयेसु सुस्सन्तेसु मच्छकच्छपेसु महादुक्खं पापु-
णन्तेसु काहञ्जं पटिच्च महाजनं दुक्खा मोचेस्सामीति उदक साटिकं निवासेत्वा जेतवनपोवखरणिया धुर-
सोपाने ठत्वा मुहुत्तेन सकलकोसलरट्ठं महोधेन ओपिलापेन्तो विय देवं वस्सापेत्वा महाजनं कायिकचेतसिक-
दुक्खतो मोचेत्वा विहारं पविट्ठोति कथाय वत्तमानाय—गन्धकुटितो निक्खमित्वा धम्मसभं आगन्त्वा काय-
नृत्य भिक्खवे ! एतरहि कथाय सन्निसिन्नाति पुच्छित्वा इमाय नामाति वुत्ते न भिक्खवे ! तथागतो इदानीव
महाजने किलमन्ते देवं वस्सापेसि पुव्वे तिरच्छानयोनियं निव्वत्तित्वा मच्छराजकालेपि वस्सापेसि थेवाति
वत्वा अतीतं आहरिः—

अतीतवत्थु

अतीते इमस्मिं येव कोसलरट्ठे इमिस्साव सावत्थिया इमस्मिं येव जेतवनपोवखरणिद्वाने एका वल्लि-
गहनपरिक्खित्ता कन्दरा अहोसि । तदा वोविसत्तो मच्छयोनियं निव्वत्तित्वा मच्छगणपरिवृतो तत्थ पटिवसति ।
यथा पन इदानी एवमेवं तदापि तस्मिं रट्ठे देवो न वस्सि । मनुस्सानं सस्सानि मिलायिस्सु । वापि आदिसु

उदकं छिज्जि । मच्छकच्छपा कललगहनं पविसिंसु । इमिस्सापि कन्दराय मच्छा कललगहनं पविसित्वा तस्मि तस्मि ठाने निलीयिंसु । काकादयो तुण्डेन कोट्टेत्वा नहिरित्वा खादिंसु ।

बोधिसत्तो जातिसङ्घस्स तं व्यसनं दिस्वा इमं हि एतेसं दुक्खं ठपेत्वा मं अज्जोमोचेतुं समत्थो नाम नत्थि, सच्चकिरियं कत्वा देवं वस्सापेत्वा जातके मरणदुक्खा मोचेस्सामीति कालवण्णं कद्दमं द्विधा विवूहित्वा निक्खमित्वा अज्जनरुक्खसारघटिकवण्णमहामच्छो सुधोतलोहितङ्कमणि सदिसानि अक्खीनि उम्मीलेत्वा आकासं उल्लोकेत्वा पज्जुन्नदेवराजस्स सहं दत्वा—भो पज्जुन्न ! अहं जातके निस्साय दुक्खितो, त्वं मयि सीलवन्ते किलमन्ते कस्मा देवं न वस्सापेसि ? मया समानजातिकानं खादनट्टाने निव्वत्तित्वा तण्डुलप्पमाणम्पि मच्छं आदि कत्वा खादितपुव्वो नाम नत्थि, अज्जोपि [२८०] मे पाणो सज्जिच्च जीविता न वोरपितपुव्वो । इमिना सच्चेन देवं वस्सापेत्वा जातिसङ्घं मे दुक्खा मोचेहीति क्त्वा परिचारकचेटकं आणापेन्तो विय पज्जुन्नं देवराजानं आलपन्तो इमं गाथमाहुः—

अभित्थनय पज्जुन्न ! निर्धि काकस्स नासय,
काकं सोकाय रन्धेहि मज्ज सोका पमोचयाति ।

तत्थ—अभित्थनय पज्जुन्नाति पज्जुन्नो वुच्चति मेघो, अयं पन मेघवसेन लद्धनामं वस्सवलाहकदेवराजानं आलपति । अयं किरस्स अधिप्पायो । देवो नाम अनभित्थनन्तो विज्जुलतं अनिच्छारेन्तो पवस्सन्तोपि न सोभति, तस्मा त्वं अभित्थनन्तो विज्जुलतं निच्छारेन्तो वस्सापेहीति । निर्धि काकस्स नासयाति काका कललं पविसित्वा ठिते मच्छे तुण्डेन कोट्टेत्वा नीहरित्वा खादन्ति, तस्मा नेसं अन्तो कलले मच्छा निधीति वुच्चन्ति, तं काकसङ्घस्स निर्धिं देवं वस्सापेन्तो उदकेन पटिच्छादेत्वा नासेहीति । काकं सोकाय रन्धेहीति काकसङ्घो इमिस्सा कन्दराय उदकेन पुण्णाय मच्छे अलभमानो सोचिस्सति, तं काकगणं त्वं इमं कन्दरं पूरेन्तोपि सोकाय रन्धेहि । सोकस्सत्थाय पापय । यथा अन्तो निज्झानलक्खणं सोकं पापुणाति एवं करोहीति अत्थो । मज्ज सोका पमोचयाति एत्थ चकारो सम्पिण्डनत्थो । एवं मं च मम जातके च सव्वेव इमम्हा मरणसोका मोचेहीति ।

एवं बोधिसत्तो परिचारकचेटकं आणापेन्तो विय पज्जुन्नं आलपित्वा सकलकोसलरट्ठे महावस्सं वस्सापेत्वा महाजनं मरणदुक्खा मोचेत्वा जीवितपरियोसाने यथाकम्मं गतो ।

सत्या न भिक्खवे ! तथागतो इदानेव देवं वस्सापेति, पुव्वेपि मच्छयोनियं निव्वत्तोपि वस्सापेसि येवाति क्त्वा इमं धम्मदेसनं आहरित्वा अनुसन्धि घटेत्वा जातकं समोधानेसि । तदा मच्छगणो बुद्धपरिसा अहोसि, पज्जुन्नदेवराजा आनन्दो, मच्छराजा पन अहमेवाति ।

मच्छजातकं ।

६. असङ्ख्यजातकं

असंख्योमिह गामम्हीति इदं सत्या जेतवने विहरन्तो एकं सावत्थिवासिं उपासकं आरब्ध कथेसि ।

पच्चुपन्नवत्यु

सो किर सोतापन्नो अरियसावको केनचिदेव करणीयेन एकेन सकटसत्यवाहेन सद्धिं मगं पटिपज्जित्वा एकास्मि अरञ्जद्वाने सकटानि मोचेत्वा खन्धावारवन्धे कते सत्यवाहस्स अविदूरे अञ्जतरस्मि रुक्खमूले चङ्कमति । अत्तनो कालं सल्लकखेत्वा [२८१] पञ्चसता चारा खन्धावारं विलुम्पिस्सामाति वनमुग्गरादि हत्था तं ठानं परिवारयिस्सु । उपासकोपि चङ्कमि येव । चोरा नं दिस्वा अट्ठा एस खन्धावारं रुक्खको भविस्सति इमस्स निहं ओक्कन्तकाले विलुम्पिस्सामाति अज्झोत्थरितुं असक्कोन्ता तत्थ तत्थेव अट्ठंस्सु । सोपि उपासको पठमयामेपि मज्झिमयामेपि पच्चिमयामेपि चङ्कमञ्जेव अधिट्ठासि । पच्चूसकाले जाते चोरा ओकासं अलभन्ता गहितगहिते पासाणमुग्गरादयो छड्ढेत्वा पलायिस्सु ।

उपासकोपि अत्तनो कम्मं निट्ठापेत्वा पुन सार्वत्थि आगन्त्वा सत्थारं उपसङ्कमिन्त्वा—भन्ते ! अत्तानं रुक्खमाना पररक्खका होन्तीति पुच्छि ।

आम उपासक ! अत्तानं रुक्खन्ता परं रुक्खति, परं रुक्खन्तो अत्तानं रुक्खतीति ।

सो याव सुभासितमिदं भन्ते ! भगवता ।

अहं एकेन सत्यवाहेन सद्धिं मगं पटिपन्नो रुक्खमूले चङ्कमन्तो रुक्खिस्सामीति सकलसत्थं रुक्खन्ति आह ।

सत्या उपासक ! पुब्बेपि पण्डिता अत्तानं रुक्खन्ता परं रुक्खिंस्सूति वत्वा तेन याचितो अतीतं आहरिः—

अतीतवत्यु

अतीते वाराणसियं ब्रह्मदत्ते रज्जं कारेन्ते वोधिसत्तो ब्राह्मणकुले निव्वत्तित्वा वयप्पत्तो कामेसु आदीनवं दिस्वा इसिपव्वज्जं पव्वजित्वा हिमवन्ते वसन्तो लोणम्बिलसेवनत्थाय जनपदं आगन्त्वा जनपदचारिकं चरन्तो एकेन सत्यवाहेन सद्धिं मगं पटिपज्जित्वा एकास्मि अरञ्जद्वाने सत्थे निविट्ठे सत्थतो अविदूरे भानसुखेन वीतिनामेन्तो अञ्जतरस्मि रुक्खमूले चङ्कमं अधिट्ठासि । अथ खो पञ्चसता चोरा सायमासभत्तस्स भुत्तकाले तं सकटसत्थं विलुम्पिस्सामाति आगन्त्वा परिवारयिस्सु । ते तं तापसं दिस्वा सचे अयं अग्हे पस्सिस्सति सत्यवासिकानं आरोचेस्सति एतस्स निहं पगतवेलाय विलुम्पिस्सामाति तत्थेव अट्ठंस्सु । तापसो सकलम्पि रत्ति चङ्कमियेव ।

चोरा ओकासं अलभित्वा गहितगहिते मुग्गरपासाणे छड्ढेत्वा सकटसत्यवासीनं सहं दत्वा—भो सत्थवासीनो ! सचे एस रुक्खमूले चङ्कमणकतापसो अज्ज नाभविस्स सव्वे महाविलोपं पत्ता अभविस्सथ, स्वे तापसस्स महासक्करं करेय्याथाति वत्वा पक्कमिस्सु ।

अ पभाताय रत्तिया चारेहि छड्ढित्ते मुग्गरपासाणादयो दिस्वा भीता वोधिसत्तस्स सन्तिकं गन्त्वा वन्दित्वा—भन्ते ! दिट्ठा वो चोराति पुच्छिस्सु ।

आमावुसो ! दिट्ठाति ।

भन्ते ! एत्तके वो चोरे दिस्वा भयं वा सारज्जं वा न उप्पज्जीति ?

वोधिसत्तो—आवुसो ! चोरे दिस्वा भयं नाम सधनस्स होति, अहं पन निद्धनो, स्वाहं किं भायिस्सामि ? मय्हं हि गामेपि अरञ्जे पि वसन्तस्स भयं वा सारज्जं वा नत्थीति वत्वा तेसं धम्मं देसेन्तो इमं गायमाह [२८२]

असङ्ख्योमिह गामम्हि अरञ्जे नत्थि मे भयं,

उज्जमगं समारुहो मेत्ताय करुणाय चाति ।

तत्थ—असङ्खकियोम्हि गामम्हीति सङ्काय नियुत्तो पतिट्ठितोति सङ्कियो, न सङ्कियो असङ्कियो, अहं गामे वसन्तोपि सङ्काय अप्पतिट्ठितत्ता असङ्कियो निव्वभयो निरासङ्कोति दीपेति । अरञ्जेति गाम-गामूपचारविनिम्मुत्ते ठाने । उज्जुमग्गं समारुहो मेत्ताय करुणाय चाति अहं तिकचतुक्कज्झानिकाहि मेत्ताकरुणाहि कायवंकादिविरहितं उज्जुं ब्रह्मलोकगामीमग्गं आरुहोति वदति । अथ वा—परिसुद्धसीलताय काय-वचीमनोवङ्कविरहितं उज्जुं देवलोकमग्गं आरुहोम्हीति दस्सेत्वा ततो उत्तरिं मेत्ताय करुणाय च पतिट्ठितत्ता उज्जुं ब्रह्मलोकमग्गमिपि आरुहोम्हीतिपि दस्सेति । अपरिहीनज्झानस्स हि एकन्तेन ब्रह्मलोकपरायणत्ता मेत्ताकरुणादयो उज्जुमग्गा नाम ।

एवं बोधिसत्तो इमाय गाथाय धम्मं देसेत्वा तुट्ठचित्तेहि तेहि मनुस्सेहि सक्कतपूजितो यावजीवं चत्तारो ब्रह्मविहारे भावेत्वा ब्रह्मलोके निव्वत्ति ।

सत्था इमं धम्मदेसनं आहरित्वा अनुसन्धि घट्टेत्वा जातकं समोधानेसि । तदा सत्थवासिनो बुद्धपरिसा अहेसुं, तापसो पन अहमेवाति ।

असङ्ख्यजातकं ।

७. महासुपिनजातकं

लापूनि सीदन्तीति इदं सत्था जेतवने विहरन्तो सोलसमहासुपिने आरब्ध कथेसि'।

पच्चुपन्नवत्यु

एकदिवसं किर कोसलमहाराजा रत्तिं निदूपगतो पच्छिमे यामे सोलस महासुपिने दिस्वा भीततसितो पवुज्झित्वा इमेसं सुपिनानं दिट्ठत्ता किन्नुखो मे भविस्सतीति मरणभयतज्जितो सयनपिट्ठे निसिन्नकोव वीतिनामेसि ।

अथ नं पभाताय रत्तिया ब्राह्मणपुरोहिता उपसङ्कमित्वा सुखमसयित्थ महाराजाति पुच्छिसु ।

कुतो मे आचरिया सुखं ? अज्जाहं पच्चूससमये सोलस महामुपिने पस्सि । सोमिह तेसं दिट्ठकालतो पट्ठाय भयप्पत्तोति ।

वदेथ महाराज ! सुत्वा जानिस्सामाति वुत्ते ब्राह्मणानं दिट्ठसुपिने कथेत्वा—किन्नुखो मे इमेसं दिट्ठकारणा भविस्सतीति पुच्छि ।

ब्राह्मणा हत्थे विधून्सि । कस्मा हत्थे विधून्थाति च वुत्ते—कक्खला महाराज ! सुपिनाति ।

का नेसं निप्फत्ति भविस्सतीति ?

रज्जन्तरायो जीवितन्तरायो भोगन्तरायोति' इमेसं तिण्णं अन्तरायानं अज्जतरोति ।

सप्पटिकम्मा अप्पटिकम्माति ?

कामं एते सुपिना अतिफरुसत्ता [२८३] अप्पटिकम्मा, मयं पन ते सप्पटिकम्मे करिस्साम, एते पटिक्कमापेत्तुं असक्कोन्तानं अम्हाकं सिक्खितभावो नाम किं करिस्सतीति ?

किं पन कत्वा आचरिया पटिक्कमापेस्सथाति ?

सव्वचतुक्केन यज्जं यजिस्साम महाराजाति ।

राजा भीततसितो तेन हि आचरिया मम जीवितं तुम्हाकं हत्थे, खिप्पं मे सोत्थि करोथाति आह ।

अथ खो मल्लिका देवी तं कारणं जत्वा राजानं उपसङ्कमित्वा पुच्छि किन्नु खो महाराज ! ब्राह्मणा पुनप्पुनं सञ्चरन्तीति ?

सुखिता त्वं अम्हाकं कण्णमूले आसीविसं चरन्तं न जानासीति ।

किं एतं महाराजाति ?

मया एवरूपा दुस्सुपिना दिट्ठा ब्राह्मणा तिण्णं अन्तरायानं अज्जतरो पज्जायतीति वत्वा तेसं पटिघाताय यज्जं यजामाति वत्वा पुनप्पुनं सञ्चरन्तीति ।

किं पन ते महाराज ! सदेवके लोके अग्गब्राह्मणो सुपिनपटिकम्मं पुच्छितोति ?

कतरो पनेस भद्दे सदेवके लोके अग्गब्राह्मणोति ?

सदेवके लोके अग्गपुग्गलं सव्वज्जं विसुद्धं निक्किलेसं तथागतं गोतमं महाब्राह्मणं न जानासि ?

सो हि भगवा सुपनन्तरं जानेय्य, गच्छ तं पुच्छ महाराजाति ।

सावु देवीति राजा विहारं गत्वा सत्थारं वन्दित्वा निसीदि ।

सत्था मधुरस्सरं निच्छारेत्वा—किन्नुखो महाराज ! अतिप्पगेव आगतोसीति ?

अहं भन्ते ! पच्चूससमये सोलस महासुपिने दिस्वा भीतो ब्राह्मणानं आरोचेसि । ब्राह्मणा कक्खला महाराज ! सुपिना, एतेसं पटिघादतन्त्थाय सव्वचतुक्केन यज्जं यजिस्सामाति यज्जं सज्जेन्ति । वहु पाणा मरणभयतज्जिता । तुम्हे च सदेवके लोके अग्गपुग्गलो, अतीतानागत पच्चुप्पन्नं उपादाय नत्थि सो जेय्यवम्मो यो वो ज्ञानमुखे आपाथं नागच्छति । एतेसं मे सुपिनानं निप्फत्ति कथेथ भगवाति ।

एवमेतं महाराज ! सदेवके लोके मं ठपेत्वा अञ्जो एतेसं सुपिनानं अन्तरं वा निष्फत्ति वा जानितुं समत्थो नाम नत्थि अहं ते कथेस्सामि । अपि च खो त्वं दिट्ठनियामेनेव सुपिने कथेहीति ।

साधु ! भन्तेति राजा दिट्ठनियामेनेव कथेतुं आरभिः—

“उसभा खखा गावियो गवा च
अस्सो कंसो सिगाली च कुम्भो
पोक्खरणी च अपाकचन्दनं [२८४]
लापूनि सीदन्ति सिला प्लवन्ति
मण्डूकियो कण्हसप्पे गिलन्ति;
काकं सुवण्णा परिवारयन्ति
तसावका एलकानं भयाहीति ।”

इमं मातिकं त्तिक्खपित्वा कथेसि ।

(१) भन्ते ! एकं ताव सुपिनं एवं अद्दसं—चत्तारो अञ्जनवण्णा कालउसभा युज्झिस्सामाति चतूहि दिसाहि राजङ्गणं आगन्त्वा उसभयुद्धं पस्सिस्सामाति महाजने संन्निपतिते युज्झनाकारं दस्सेत्वा नदित्वा गज्जित्वा अयुज्झित्वाव पटिक्कन्ता । इमं पठमं सुपिनं अद्दसं । इमस्स को विपाकोति ?

महाराज ! इमस्सविपाको नेव तव न मम काले भविस्सति । अनागते पन अधम्मिकानं कपणराजूनं अधम्मिकानं च मनुस्सानं काले लोके विपरिवत्तमाने कुसले ओस्सन्ने अकुसले उस्सन्ने लोकस्स परिहायनकाले देवो न सम्मा वस्सिस्सति मेघपादा च छिज्जिस्सन्ति, सस्सानि मिलायिस्सन्ति दुव्विभवखं भविस्सति वरिस्सितुकामा विय चतूहि दिसाहि मेघा उट्ठित्वा इत्थिकाहि आतपे पत्थटानं वीहिआदीनं तेमनभयेन अन्तो पवेसितकाले, पुरिसेसु कुहालपिटकहत्थेसु आलि वन्धनत्थाय निवखन्तेसु वस्सनाकारं दस्सेत्वा गज्जित्वा विज्जुलत्ता निच्छारेत्वा ते उसभा विय अयुज्झित्वा अवस्सित्वाव पलायिस्सन्ति अयमेतस्स विपाको । तुय्हं पन तप्पच्चया कोचि अन्तरायो नत्थि, अनागतं आरब्धं दिट्ठसुपिनो एस । ब्राह्मणा पन अत्तनो जीवितवुत्ति निस्साय कथयिस्सूति ।

एवं सत्था सुपिनस्स निष्फत्ति कथेत्वा आह—दुतियं कथेहि महाराजाति ।

(२) दुतियं भन्ते ! एवं अद्दसं—खुद्दका खखा चेव गच्छा च पठविं भिन्दित्वा विदत्थिमत्तम्पित्तनमत्तम्पि अनुगन्त्वा व पुप्फन्ति चेव फलन्ति च । इमं दुतियं अद्दसं । इमस्स को विपाकोति ?

महाराज ! इमस्सापि विपाको लोकस्स परिहीनकाले मनुस्सानं परित्तायुककाले भविस्सति । अनागतस्मिं हि सत्ता तिक्खरागा भविस्सन्ति, असम्पत्तवयाव कुमारियो पुरिसन्तरं गन्त्वा उतुनियो चेव गट्ठिभनियो च हुत्वा पुत्तधीताहि वड्ढिस्सन्ति । खुद्दक खखानं पुप्फं विय हि तासं उतुनीभावो, फलं विय च पुत्तधीतरो भविस्सन्ति । इतोनिदानम्पि ते भयं नत्थि । ततियं कथेहि महाराजाति ।

(३) महागावियो भन्ते तदहुजातानं वच्छानं खीरं पिवन्तियो अद्दसं । अयं मे ततियो सुपिनो । इमस्स को विपाकोति ?

इमस्सापि विपाको अनागते एव मनुस्सानं जेट्ठापचायिककम्मस्स नट्टकाले भविस्सति । अनागतस्मिं हि सत्ता मातापितुसु वा सस्सुसस्सुरेसु वा लज्जं अनुपट्टपेत्वा सयमेव कुटुम्बं संविदहित्वा व घासच्छादनमत्तम्पि महल्लकानं दातुकामा दस्सन्ति [२८५] अदातु कामा न दस्सन्ति । महल्लका अनाथा असयंवसी दारके आरावेत्वा जीविस्सन्ति । तदहुजातानं वच्छकानं खीरं पिवोन्तियो महागावियो विय । इतोनिदानम्पि ते भयं नत्थि । चतुत्थं कथेहीति ।

(४) धुरवाहे भन्ते ! आरोहपरिणाहसम्पन्ने महागोणे युगपरम्पराय अयोजेत्वा तरुणे गोदम्मे धुरे योजेन्ते अद्दसं । ते धुरं वहितुं असक्कोन्ता छड्ढेत्वा अट्ठंसु । सक्कटानि नप्पवत्तिंसु । अयं मे चतुत्थो सुपिनो । इमस्स को विपाकोति ?

इमस्सापि विपाको अनागते एव अधम्मिकराजूनं काले भविस्सति । अनागतस्मिं हि अधम्मिकक-
पणराजानो पाण्डितानं पवेणिकुसलानं कम्मं नित्थरणसमत्थानं महामत्तानं यसं न दस्सन्ति धम्मसभायं विनि-
च्छयट्टानेपि पण्डिते वोहारकुसले महल्लके अमच्चे न ठपेस्सन्ति, तच्चिपरीतानं पन तरुणतरुणानं येसं दस्सन्ति,
तथा रूपे एव च विनिच्छयट्टाने ठपेस्सन्ति । ते राजकम्मामिं चैव युत्तायुत्तञ्च अजानन्ता नेव तं यसं उविख-
पितुं सक्खिस्सन्ति, न राजकम्मामिं नित्थरितुं समत्थापि किं अम्हाकं एतेहि ? भयं वोहिरका जाता, अध्मन्तरिका तरुण-
दारका जानिस्सन्तीति उप्पन्नानि कम्मामिं न करिस्सन्ति, एवं सव्वथापि तेसं राजूनं हानियेव भविस्सति, धुरं
वहितुं असमत्थानं वच्छदम्मानं धुरे योजितकालो विय धुरवाहानं महागोणनं युगपरम्पराय अयोजितकालो
विय भविस्सति । इतोनिदानम्पि ते भयं नत्थि । पञ्चमं कथेहीति ।

(५) भन्ते ! एकं उभतो मुखं अस्सं अद्दसं तस्स द्वीसु पस्सेसु यवसं देन्ति । सो द्वीहि मुखेहि खादति ।
अयं मे पञ्चमो सुपिनो । इमस्स को विपाकोति ?

इमस्सापि अनागते अधम्मिकराजकाले येव विपाको भविस्सति । अनागतस्मिं हि अधम्मिकदाल-
राजानो अधम्मिके लोलमनुस्से विनिच्छये ठपेस्सन्ति । ते पापपुञ्जोसु अनादरा वाला सभायं निसीदित्वा
विनिच्छयं देन्ता उभिन्नम्पि अत्थपच्चत्थिकानं हत्थतो लञ्चं गहेत्वा खादिस्सन्ति । अस्सो विय द्वीहि मुखेहि
यवसं । इतोनिदानम्पि ते भयं नत्थि । छट्ठं कथेहीति ।

(६) भन्ते ! महाजनो सतसहस्सरधनिकं सुवण्णपातिं सम्मज्जित्वा इध पस्सावं करोहीति एकस्स
जरसिगालस्स उपनामेसि । तं तत्थ पस्सावं करोन्तं अद्दसं । अयं मे छट्ठो सुपिनो । इमस्स को विपाकोति ?

इमस्सापि विपाको अनागते येव भविस्सति । अनागतस्मिं हि अधम्मिका विजातिराजानो जाति-
सम्पन्नानं कुलपुत्तानं आसंकाय यसं न दस्सन्ति अकुलीनानमेव वड्ढेस्सन्ति । एवं महाकुलानि दुग्गतानि
भविस्सन्ति लामक [२८६] कुलानि इस्सरानि । ते च कुलीन-पुरिसा जीवितुं असवकोन्ता इमे निस्साय
जीविस्सामाति अकुलीनानं धीतरो दस्सन्ति । इति तासं कुलधीतानं अकुलीनेहि सद्धिं संवासो जरसिगा-
लस्स सुवण्णपातियं पस्सावकरणसीदसो भविस्सति । इतोनिदानम्पि ते भयं नत्थि । सत्तमं कथेहीति ।

(७) भन्ते ! एको पुरिसो रज्जुं वट्ठेत्वा वट्ठेत्वा पादमूले निक्खिपति, तेन निसिन्नपीठस्स हेट्ठा सयिता
एका छातसिगाली तस्स अजानन्तस्सेव तं खादति । एवाहं अद्दसं । अयं सत्तमो सुपिनो । इमस्स को विपाकोति ?

इमस्सापि अनागते येव विपाको भविस्सति । अनागतस्मिं हि इत्थियो पुरिसलोला सुरालोलाअलं-
कारलोला विसिखालोला आमिसलोला भविस्सन्ति दुस्सीला दुराचारा । ता सामिकेहि कसिगोरक्खादीनि
कम्मामिं कत्वा किच्छेन कसिरेन सम्भतं धनं जारेहि सद्धिं सुरम्पिवन्तियो मालागन्धविलेपनं धारयमाना
अन्तोगेहे अच्चायिकम्पि किच्चं अनोलोकेत्वा गेहे परिक्खेपस्स उपरिभागेन छिद्दट्टानेहिपि जारे उपधारयमाना
स्वे वपितव्वयुत्तकं वीजम्पि कोट्ठेत्वा यागुभत्तखज्जकादीनि सम्पादेत्वा खादमाना विलुम्पिस्सन्ति हेट्ठा पीठके
निपन्नछातसिगाली विय वट्ठेत्वा वट्ठेत्वा पादमूले निक्खित्तरज्जुं । इतो निदानम्पि ते भयं नत्थि ।
अट्ठमं कथेहीति ।

(८) भन्ते ! राजद्वारे बहूहि तुच्छकुम्भेहि परिवारेत्वा ठपितं एकं महन्तं पूरितकुम्भं अद्दसं, चत्ता-
रोपि पन वण्णा चतुहि दिसाहि चतुहि अनुदिसाहि च घटेहि उदकं आहरित्वा आहरित्वा पूरितकुम्भमेव पूरन्ति,
पूरितपूरितं उदकं उत्तरित्वा पलायति, ततोपि पुनप्पुनं तत्थेव उदकं आसिञ्चन्ति, तुच्छकुम्भे ओलोकेन्तापि
नत्थि । अयं मे अट्ठमो सुपिनो । इमस्स को विपाकोति ?

इमस्सापि अनागते येव विपाको भविस्सति, अनागतस्मिं हि लोको परिहायिस्सति, रट्ठं निरोजं भवि-
स्सति, राजानो दुग्गता कपणा भविस्सन्ति, यो इस्सरो भविस्सति तस्स भण्डागारे सतसहस्समत्ता कहापणा
भविस्सन्ति, ते एवं दुग्गता सव्वे जानपदे अत्तनोव कम्मे^१ कारेस्सन्ति उपद्दुता मनुस्सा सके कम्मन्ते छड्ढेत्वा

राजूनञ्जेव अत्थाय पुव्वन्नापरन्नानि च वपेन्ता रक्खन्ता लायन्ता मद्दन्ता पवेसेन्ता उच्छुक्खेत्तानि करोन्ता यन्तानि करोन्ता यन्तानि वाहेन्ता फाणितादीनि पचन्ता पुप्फारामे च फलारामे च करोन्ता तत्थ तत्थ निप्फन्नानि पुव्वन्नादीनि आहरित्वा रञ्जो कोट्टागारमेव पूरेस्सन्ति, अत्तनो गेहेसु तुच्छकोट्टकेसु ओलोकेन्तापि न भविस्सन्ति, तुच्छतुच्छकुम्भे अनोलोकेत्वा पूरितकुम्भे पूरणसदिसमेव भविस्सन्ति । इतो निदानम्पि ते भयं नत्थि । नवमं कथेहीति । [२८७]

(९) भन्ते ! एकं पच्चवण्णपदुमसञ्छन्नं गम्भीरं सव्वतोत्तित्थं पोक्खरणिं अद्दसं, समन्ततो द्विपद-चतुप्पदा ओतरित्वा तत्थ पानीयं पिबन्ति । तस्सा मज्जे गम्भीरद्वाने उदकं आविलं, तीरप्पदेसेसु द्विपद-चतुप्पदानं अक्कमनद्वाने अच्छं विप्पसन्नमनाविलं, एवाहं अद्दसं । अयम्मे नवमो सुपिनो । इमस्स को विपाकोति ?

इमस्सापि अनागते एव विपाको भविस्सन्ति । अनागतस्मिं हि राजानो अधम्मिका भविस्सन्ति छन्दादि वसेन अर्गात्ति गच्छन्ता रज्जं कारेस्सन्ति धम्मेन विनिच्छयं नाम न दस्सन्ति लञ्चवित्तका भविस्सन्ति धनलोला, रट्टवासिकेसु नेसं खन्तिमेत्तानुद्दया नाम न भविस्सन्ति, कवखला फरसा उच्छयन्ते उच्छगण्टिका विय मनुस्से पीलेन्ता पीलेन्ता नानप्पकारेहि वलिं उप्पादेत्वा धनं गण्हस्सन्ति । मनुस्सा वलिपीलिता किञ्चि दातुं असक्कोन्ता गामनिगमादयो छड्ढेत्वा पच्चन्तं गत्वा वासं कप्पेस्सन्ति, मज्झिमजनपदो सुञ्जो भविस्सन्ति । पच्चन्तो धनवासो सेय्यथापि पोक्खरण्या मज्जे उदकं आविलं परियन्ते विप्पसन्नं । इतो निदानम्पि ते भयं नत्थि । दसमं कथेहीति ।

(१०) भन्ते ! एकस्सा येव कुम्भिया पच्चमानं ओदनं अपाकं अद्दसं । अपाकन्ति विचारेत्वा विभजित्वा ठपितं विय तीहाकारेहि पच्चमानं एकस्मिं पस्से अतिकिलिन्नो होति, एकस्मिं उत्तण्डुलो एकस्मिं सुप्पकोति । अयम्मे दसमो सुपिनो । इमस्स को विपाकोति ?

इमस्सापि अनागते येव विपाको भविस्सन्ति । अनागतस्मिं हि राजानो अधम्मिका भविस्सन्ति, तेसु अधम्मिकेसु राजपुत्तापि ब्राह्मणगहपतिकापि नेगमजानपदापीति समणब्राह्मणे उपादाय सव्वे मनुस्सा अधम्मिका भविस्सन्ति । ततो नेसं आरक्खदेवता वलिपटिग्गाहिका देवता रुक्खदेवता आकासद्वेवता अधम्मिका भविस्सन्ति । एवं देवतापि अधम्मिका भविस्सन्ति । अधम्मिकराजूनं रज्जे वाता विसमा खरा वायिस्सन्ति, ते आकासद्व विमानानि कप्पेस्सन्ति, तेसु कम्पितेसु देवता कुपिता देवं वस्सितुं न दस्सन्ति । वस्समानोपि सकलरट्ठे एकप्पहारेन न वस्सिस्सन्ति । वस्समानोपि सव्वत्थ कसिकम्मस्स वा वप्पकम्मस्स वा उपकारो हुत्वा न वस्सिस्सन्ति, यथा च रट्ठे एवं जनपदेपि गामेपि एकतलाकसरेपि एकप्पहारेन न वस्सिस्सन्ति, तलाकस्स उपरिभागे वस्सन्तो हेट्ठाभागे न वस्सिस्सन्ति, हेट्ठा वस्सन्तो उपरि न वस्सिस्सन्ति, एकस्मिं भागे सस्सं अतिवस्सेन नासेस्सन्ति, एकस्मिं अवस्सनेन मिलापेस्सन्ति, एकस्मिं सम्मा वस्समानो सम्पादेस्सन्ति । एवं एकस्स रञ्जो रज्जे वुत्तसस्सा तिप्पकारा भविस्सन्ति, एककुम्भिया ओदनो विय । इतो निदानम्पि ते भयं नत्थि । एकादसमं कथेहीति । [२८८]

(११) भन्ते ! सतसहस्सगघनिकं चन्दनसारं पूतितक्केन विक्किणन्ते अद्दसं । अयं मे एकादसमो सुपिनो । इमस्स को विपाकोति ?

इमस्सापि अनागते एव मय्हं सासने परिहायन्ते विपाको भविस्सन्ति । अनागतस्मिं हि पच्चयलोला अलज्जिभिक्वू बहू भविस्सन्ति, ते मया पच्चयलोलुप्पं निम्मथेत्वा कथितधम्मदेसनं चीवरादिचतुपच्चयहेतु परेसं देसेस्सन्ति, पच्चयेहि मुञ्चित्वा नित्यरणपक्खे ठिता निव्वाणाभिमुखं कत्वा देसेतुं न सक्खिस्सन्ति । केवलं पदव्यञ्जनसम्पत्तिं चेव मधुरसद्दं च सुत्वा महग्धानि चीवरादीनि दस्सन्ति चेव दातुकामा च होन्तीति, अपरे अन्तरवीथिचतुक्कराजद्वारादिसु निसीदित्वा कहापणड्ढकहापण पाद मासकरूपादीनिपि निस्साय देसिस्सन्ति, इति मया निव्वाणगघनकं कत्वा देसितं धम्मं चतुपच्चयत्थाय चेव कहापणड्ढकहापणादीनं अत्थाय च विक्किणित्वा देसेन्ता सतसहस्सगघनिकं चन्दनसारं पूतितक्केन विक्किणन्ता विय भविस्सन्ति । इतो निदानम्पि ते भयं नत्थि । द्वादसमं कथेहीति ।

(१२) भन्ते ! तुच्छलापूनि उदके सीदन्तानि अहंसं । इमस्स को विपाकोति ?

इमस्सापि अनागते अघम्मिकराजकाले लोके विपरिवत्तन्ते येव विपाको भविस्सति, तदा हि राजानो जातिसम्पन्नानं कुलपुत्तानं यसं न दस्सन्ति, अकुलीनानं येव दस्सन्ति, ते इस्सरा भविस्सन्ति । इतरे दलिद्वा, राजसम्मुखेपि राजद्वारेपि अमच्चसम्मुखेपि विनिच्छयद्वानेपि तुच्छलावुसदिसानं अकुलीनानञ्चोव कथा ओसीदित्वा ठिता विय निच्चला मुप्पतिट्ठिता भविस्सन्ति, सङ्घसन्निपातेसुपि सङ्घकम्मगणकम्मद्वानेसु चेव पत्तचीवरपरिवेणादिविनिच्छयद्वानेसु च दुस्सीलानं पापपुग्गलानञ्चोव कथा निय्यानिका भविस्सति न लज्जी-भिक्षून्ति एवं सव्वथापि तुच्छलापुसीदनकालो विय भविस्सति । इतो निदानम्पि ते भयं नत्थि । तेरसमं कथेहीति ।

(१३) भन्ते ! महन्तमहन्ता कूटानारप्पमाणा धनसिला नावा विय उदके प्लवमाना अहंसं । इमस्स को विपाकोति ?

इमस्सापि तादिसे येव काले विपाको भविस्सति । तदा हि अघम्मिकराजानो अकुलीनानं यसं दस्सन्ति, ते इस्सरा भविस्सन्ति, कुलीना दुग्गता तेसु न केचि गारवं करिस्सन्ति इतरेसु येव करिस्सन्ति राजसम्मुखे वा अमच्चसम्मुखे वा विनिच्छयद्वाने वा विनिच्छयकुसलानं धनसिलासदिसानं कुलपुत्तानं कथा न ओगाहित्वा पतिट्ठिस्सति । तेसु कथेन्तेसु किं इमे कथेन्तीति इतरे परिहासमेव करिस्सन्ति, भिक्षुसन्निपातेपि वुत्तप्प कारेसु ठानेसु नेव पेसले भिक्षू गरुकातव्वे मञ्जीस्सिस्सन्ति, नापि तेसं कथा परियोगाहित्वा पतिट्ठिस्सति । सिलानं प्लवनकालो विय भविस्सति । इतो निदानम्पि ते भयं नत्थि । चद्दुसमं कथेहीति । [२८६]

(१४) भन्ते ! खुट्ठकमधुकुप्फप्पमाणा मण्डूकियो महन्ते कण्हसप्पे वेगेन अनुवन्धित्वा उप्पलनाले विय छिन्दित्वा छिन्दित्वा मंसं खादित्वा गिलन्तियो अहंसं अयं चद्दुसमो सुपिनो । इमस्स को विपाकोति ?

इमस्सापि लोके परिहायन्ते अनागते एव विपाको भविस्सति । तदा हि मनुस्सा तिक्करागा दुज्जातिका किलेसानुवत्तिका हुत्वा तरुणतरुणानं अत्तनो भरियानं वसे वत्तिस्सन्ति गेहे दासकम्मकरादयोपि गोमहिंसाद-योपि हिरञ्जसुवण्णम्पि सव्वं तासं येव आयत्तं भविस्सति । असुकं हिरञ्जसुवण्णं वा परिच्छेदादि जातं वा कहन्ति वुत्ते यत्थ वा तत्थ वा होतुं किं तुय्हमिना व्यापारेन ? त्वं मय्हं घरे सन्तं वा असन्तं वा जानितुकामो जातोति वत्ता नानप्पकारेहि अक्कोसित्वा मुखसत्तीहि कोट्टेवा दासचेटके विय च अत्तनो वसे कत्वा अत्तनो इस्सरियं पवत्तेस्सन्ति । एवं मधुकुप्फप्पमाणानं मण्डूकपोतिकानं आसीविसे कण्हसप्पे गिलनकालो विय भविस्सति । इतो निदानम्पि ते भयं नत्थि । पण्णरसमं कथेहीति ।

(१५) भन्ते ! दसहि असद्धम्मेहि समन्नागतं गामगोवरं काकं कञ्चनवण्णताय^१ सुवण्णाति लद्ध-नामेसुवण्णराजहंसे परिवारेन्ते अहंसं । इमस्स को विपाकोति ?

इमस्सापि अनागते दुव्वलराजकाले येव विपाको भविस्सति । अनागतस्मिं हि राजानो हत्थिसिप्पा-दिस्सु अकुसला युद्धेसु अविसारदा भविस्सन्ति । ते अत्तनो रज्जे विपत्तिं आसंकमाना समानजातिकानं कुल-पुत्तानं इस्सरियं अदत्त्वा अत्तनो पादमूलिकनहापककप्पकादीनं दस्सन्ति । जातिगोत्तसम्पन्ना कुलपुत्ता राज-कुले पतिट्ठं अलभमाना जीविकं कप्पेतुं असमत्था हुत्वा इस्सरिये ठिते जातिगोत्तहीने अकुलीने उपट्ठहन्ता विचरिस्सन्ति । सुवण्णराजहंसेहि काकस्स परिवारितकालो विय भविस्सति । इतो निदानम्पि ते भयं नत्थि । सोलसमं कथेहीति ।

(१६) भन्ते ! पुव्वे दीपिनो एलके खादन्ति । अहं पन एलके दीपिनो अनुवन्धित्वा मुसुमुरुत्ति खादन्ते अहंसं, अथञ्चो तसावका एलके दूरतो दिस्वा तसिता भयप्पत्ता हुत्वा एलकानं भया पलायित्वा गुम्बगहनानि पविसित्वा निलीयिस्सु । एवाहं अहंसं । इमस्स को विपाकोति ।

इमस्सापि अनागते अघम्मिकराजकाले येव विपाको भविस्सति । तदा हि अकुलीना राजवल्लभा इस्सरा भविस्सन्ति कुलीना अप्पञ्जाता दुग्गता । ते राजवल्लभा राजानं अत्तनो कथं गाहापेत्वा विनिच्छ-

यद्वानादिसु बलवन्तो हृत्वा कुलीनानं पद्मेणिआगतानं खेतवत्थादीनि अम्हाकं सन्तकानि एतानीति अभियुज्झित्वा ते न तुम्हाकं अम्हाकन्ति आगन्त्वा विनिच्छयद्वानादिसु विवदन्ते वेत्तलतादीहि पहरापेत्वा गीवाय गहेत्वा अप-
कड्ढापेत्वा [२६०] अत्तनो पमाणं न जानाथ अम्हेहि सद्धि विवदथ ? इदानीं वो रञ्जो कथेत्वा हृत्यपाद-
च्छेदनादीनि कारेस्सामाति सन्तज्जेस्सन्ति । ते तेसं भयेन अत्तनो सन्तकानि वत्थूनि तुम्हाकं येवेतानि गण्-
थाति नीय्यादेत्वा अत्तनो गेहानि पविसित्वा भीता निपज्जिस्सन्ति । पापभिक्षूपि पेसले भिक्षू यथारुचि
विहेठेस्सन्ति ते पेसला भिक्षू पटिसरणं अलभमाना अरञ्जं पविसित्वा गहणद्वानेसु निलीयिस्सन्ति । एवं
हीनजच्चेहि चवे पापभिक्षूहि च उपद्दुतानं जातिमन्तकुलपुत्तानं चव पेसलानं भिक्षूनं च एलकानं भयेन
तसावकानं पलायनकालो विय भविस्सति । इतो निदानम्पि ते भयं नत्थि । अयम्पि हि सुपिनो अनागतञ्जो व
आरब्ध दिट्ठो । ब्राह्मणा पन न धम्मे सुधम्मताय तयि सिनेहेन तं कथयिंसु । वहुं धनं लभिस्सामाति आमि-
चक्खुताय जीवितवृत्तिं निस्साय कथयिंसूति ।

एवं सत्था सोलसन्नं महासुपिनानं निष्फत्तिं कथेत्वा न खो महाराज ! एतरहि त्वञ्जो व इमे सुपिने
अद्दस, पोराणकराजानोपि अद्दसंसु । ब्राह्मणापि तेसं एवमेव इमे सुपिने गहेत्वा यञ्जामत्थके खिपिंसु, ततो
पण्डितेहि दिन्नेन नयेन गन्त्वा बोधिसत्तं पुच्छिंसु । पोराणकापि तेसं इमे सुपिने कथेत्ता इमिनाव नियामेन
कथेसुन्ति वत्वा तेन याचितो अतीतं आहरिः—

अतीतवत्थु

अतीते वाराणसियं ब्रह्मदत्ते रज्जं कारन्ते बोधिसत्तो उदिच्च ब्राह्मणकुले निव्वत्तित्वा वयप्पत्तो इसि-
पव्वज्जं पव्वजित्वा अभिञ्जा चव समापत्तियो च निव्वत्तेत्वा हिमवन्तप्पदेसे भानकीलं कीलन्तो विहरति ।
तदा वाराणसियं ब्रह्मदत्तो इमिनाव नियामेन इमे सुपिने दिस्वा ब्राह्मणो पुच्छि । ब्राह्मणा एवमेव यञ्जं यजितुं
आरभिसु ।

तेसु पुरोहितस्स अन्तेवासी मोग्गवो पण्डितो व्यत्तो आचरियं आह—आचरिय ! तुम्हेहि मयं तयो वेदे
उग्गण्हापिता । ननु तेसु एकं मारेत्वा एकस्स सोत्थिकम्मस्स करणन्नाम नत्थीति ?

तात ! इमिना उपायेन अम्हाकं बहुं धनं उप्पज्जिस्सति । त्वं पन रञ्जो धनं रक्खितुकामो मञ्जो ति ।

माणवो—तेन हि आचरिय ! तुम्हे तुम्हाकं कम्मं करोथ अहं तुम्हाकं सन्तिके किं करिस्सामीति विच-
रन्तो रञ्जो उय्यानं अगमासि ।

तं दिवसञ्जो व बोधिसत्तोपि तं कारणं जत्वा अज्ज मयि मनुस्सपथं गते महाजनस्स बन्धना मोक्खो
भविस्सतीति आकासेन गन्त्वा उय्याने ओतरित्वा सुवण्णपटिमा विय मङ्गलसिलातले निसीदि । माणवो
बोधिसत्तं उपसङ्कमित्वा बन्दित्वा एकमन्तं निसीदित्वा पटिसन्थारं अकासि ।

बोधिसत्तोपि तेन [२६१] सद्धिं मञ्चुरपटिसन्थारं कत्वा—किन्नुखो माणव ! राजा धम्मेन रज्जं
करोतीति पुच्छि ।

भन्ते ! राजा नाम धम्मिको अपि च खो पन तं ब्राह्मणा अतित्थे पक्खन्दापेन्ति । राजा सोलससुपिने
दिस्वा ब्राह्मणानं आरोचेसि । ब्राह्मणा यञ्जं यजिस्सामाति आरद्धा । किन्नु खो भन्ते ! अयं नाम इमेसं
सुपिनानं निष्फत्तीति राजानं सञ्जापेत्वा तुम्हाकं महाजनं भया मोचेतुं न वट्टतीति ?

मयं खो माणव ! राजानं न जानाम, राजापि अम्हे न जानाति । सचे पन इधागन्त्वा पुच्छेय्य कथ-
य्यामस्स मयन्ति ।

माणवो अहं भन्ते ! आनेस्सामि । तुम्हे मयागमनं उदिक्खन्ता मुहुत्तं निसीदथाति बोधिसत्तं पटि-
जानापेत्वा रञ्जो सन्तिकं गन्त्वा—महाराज ! एको आकासचारिको तापसो तुम्हाकं उय्याने ओतरित्वा
तुम्हेहि दिट्ठसुपिनानं निष्फत्तिं कथेस्सामीति तुम्हे पक्कोसतीति आह ।

राजा तस्स कथं सुत्वा तावदेव महन्तेन परिवारेन उय्यानं गन्त्वा तापसं बन्दित्वा एकमन्तं निसिन्नो
पुच्छि—तुम्हे किर भन्ते ! मया दिट्ठसुपिनानं निष्फत्तिं जानायाति ?

आम महाराजाति !

तेन हि कथेयाति ।

कथेमि महाराज ! यथादिदृष्टे ताव सुपिने मं सावेहीति ।

साधु भन्तेति राजा—

उसभा रुक्खा गावियो गवा च
अस्सो कंसो सिगाली च कुम्भो,
पोक्खरणी च अपाकचन्दनं ।
लापूनि सीदन्ति सिला प्लवन्ति
मण्डूकियो कण्हसप्पे गिलन्ति,
काकं सुवण्णा परिवारयन्ति
तसावका एलकानं भयाहीति ।

वत्वा पसेनदि कोसल रञ्जो कथितनियामेनेव सुपिने कथेसि ।

बोधिसत्तोपि तेसं इदानीं सत्थारा कथितनियामेनव वित्थारतो निष्फत्ति कथेत्वा परियोसाने सयं
इदं कथेसिः—

“विपरियासो वत्तति न इधमत्थीति”

तत्रायं अत्थो—अयं महाराज ! इमेसं सुपिनानं निष्फत्ति । यं पनेतं तेसं पटिघातत्थाय यञ्जकम्मं
वत्तति तं विपरियासो वत्तति विपरीततो वत्तति, विपल्लासेन वत्ततीति वुत्तं होति । किं कारणा ? इमेसं
हि निष्फत्ति नाम लोकस्स विपरिवत्तनकाले अकारणस्स कारणन्ति गहणकाले कारणस्स अकारणन्ति छद्दुनकाले
अभूतस्स भूतन्ति गहणकाले भूतस्स अभूतन्ति जहनकाले अलज्जीनं उस्सन्नकाले लज्जीनं च परिहीनकाले
भविस्सति । नयिधमत्थि इदानीं पन तव वा मम वा [२.६२] काले इध इमस्मिं पुरिसयुगे वत्तमाने एतेसं
निष्फत्ति नत्थि । तस्मा एतेसं पटिघाताय वत्तमानं यञ्जकम्मं विपल्लासेन वत्तति । अलन्तेन, नत्थि ते
इतो निदानं भयं वा छम्भितत्तं वाति । महापुरिसो राजानं समस्सासेत्वा महाजनं बन्धना मोचेत्वा पुन आकासे
ठत्वा रञ्जो ओवादं दत्वा पञ्चसु सीलेसु पतिट्ठापेत्वा इतो पट्ठाय महाराज ! ब्राह्मणेहि सद्धिं एकतो हुत्वा
पसुघातयञ्जं नाम मा यजीति धम्मं देसेत्वा आकासेनेव अत्तनो वसनट्ठानं अगमासि ।

राजापि तस्स ओवादे ठितो दानादीनि पुञ्जानि कत्वा यथाकम्मं गतो । सत्था इमं धम्मदेसनं आह-
रित्वा सुपिनपच्चया ते भयं नत्थि हारेथ यञ्जन्ति यञ्जं हारेत्वा महाजनस्स जीवितदानं दत्वा अनुसन्धि
घटेत्वा जातकं समोधानेसि । तदा राजा आनन्दो अहोसि, माणवो सारिपुत्तो, तापसो पन अहमेवाति ।

परिनिवृत्ते पन भगवति सङ्गीतिकारका उसभा रुक्खादीनि एकादस^१ पदानि अट्ठकथं आरोपेत्वा “लापूनी”
ति आदीनि पञ्चपदानि एकं गाथं कत्वा एककनिपातपारि आरोपेसुन्ति ।

महासुपिनजातकं ।

८. इल्लीसजातकं

उभो खञ्जाति इदं सत्या जेतवने विहरन्तो मच्छरिय कोसियसेट्ठि आरब्ध कथेसि ।

पच्चुपन्नवत्थु

राजगहनगरस्स किर अविदूरे सक्खरं नाम निगमो । तत्थेको मच्छरियकोसियो नाम सेट्ठी असीति-
कोटिविभवो पटिवसति । सो तिरग्गणेन तेलविन्दुमत्तम्पि नेव परेसं देति न अत्तना परिभुञ्जति । इति तस्स
तं विभवजातं नेव पुत्तदारादीनं न समणब्राह्मणानं अत्थं अनुभोति । रक्खसपरिग्गहितपोक्खरणी विय अपरि-
भोगं तिट्ठति ।

सत्या एक दिवसं पच्चूससमये महाकरुणासमापत्तितो वुट्ठाय सकललोकधातुयं बोधनेय्यबन्धवे ओलो-
केन्तो पञ्चचत्तालीसयोजन-मत्थके वसन्तस्स तस्स सेट्ठितो सपजापतिकस्स सोतापत्तिफलस्सूपनिस्सयं अहस ।

ततो पुरिमतरदिवसे पन सो राजानं उपट्ठातुं राजगेहं गत्वा राजुपट्ठानं कत्वा आगच्छन्तो एकं छात-
ज्झत्तं जनपदमनुस्सं कुम्मासपूरं कपल्लपूर्वं खादन्तं दिस्वा तत्थ पिपासं उप्पादेत्वा अत्तनो घरं गत्वा चिन्तेसि
सचाहं कपल्लपूर्वं खादितुकामोम्हीति वक्खामि बहू मया सद्धि खादितुकामा भविस्सन्ति एवं मे बहूनि तण्डुल-
सप्पिफाणितादीनि परिक्खयं गमिस्सन्ति । न कस्सचि कथेस्सामीति तण्हं अधिवासेन्तो विचरति । सो गच्छन्ते
काले (२६३) उप्पण्डुप्पण्डुकजातो धमनिसन्थतगतो जातो । ततो तण्हं अधिवासेतुं असक्कोन्तो गव्वं
पविसित्वा मञ्चकं उपगूहित्वा निपज्जि । एवं गतोपि धनहानिभयेन कस्सचि किञ्चि न कथेसि ।

अथ नं भरिया उपसङ्कमित्वा पिट्ठिं परिमज्जित्वा—किं ते सामि ! अफासुकन्ति पुच्छि ।

न मे किञ्चि अफासुकं अत्थीति ।

किन्नु खो ते राजा कुपितोति ?

राजापि मे न कुप्पतीति ।

अथ किं ते पुत्तधीताहि वा दासकम्मकरादीहि वा किञ्चि अमनापं कतं अत्थीति ?

एवरूपम्पि मे नत्थि ।

किस्मिन्चि पन ते तण्हा अत्थीति ?

एवं वुत्तेपि धनहानिभयेन किञ्चि अवत्वा निस्सट्ठोव निपज्जि ।

अथ नं भरिया—कथेहि सामि ! किस्मि ते तण्हाति आह ।

सो वचनं परिगिलन्तो विय अत्थि मे एका तण्हाति आह ।

किं ते तण्हा सामीति ? कपल्लपूर्वं खादितुकामोम्हीति ।

अथ किमत्थं न कथेसि किं त्वं दलिद्दो ? इदानि सकलसक्खरनिगमवासीनं पहोनके कपल्लपवे पचि-
स्सामीति ?

किं ते तेहि, ते अत्तनो कम्मं कत्वा खादिस्सन्तीति ।

तेन हि एकरच्छवासीनं पहोनके पचामीति ?

जानामहन्तव महद्धनभावन्ति ।

इमिस्मिं गेहमत्ते^१ सव्वेसं पहोनकं कत्वा पचामीति ?

जानामहन्तव महज्झासयभावन्ति ।

तेन हि ते पुत्तदारमत्तस्सेव पहोनकं कत्वा पचामीति ?

किं ते एतेहीति ?

किं पन तुय्हं च मय्हं च प्होनकं कत्वा पचामीति ?

त्वं किं करिस्ससीति ?

तेन हि एकस्सेव ते प्होनकं कत्वा पचामीति ।

इमस्मिं ठाने पच्चमाने बहू पच्चासिसन्ति । सकलतण्डुले ठपेत्वा भिन्नतण्डुले च उद्धनकपल्लादीनि च आदाय थोकं खीरसप्पिमधुफाणितं च गहेत्वा सत्तभूमकस्स पासादस्स उपरि महातलं आरुह्य पच । तत्थाहं एककोव निसीदित्वा खादिस्सामीति ।

सा साधूति पटिस्सुणित्वा गहेत्तव्वं गाहापेत्वा पासादं अभिरुह्य दासियो विस्सज्जेत्वा सेट्ठि पक्कोसापेसि । सो आदितो पट्टाय द्वारानि पिदहन्तो सव्वद्वारेसु सूचिघटिकानि दत्वा सत्तमं तलं अभिरुहित्वा तत्थपि द्वारं पिदहित्वा निसीदि । भरियापिस्स उद्धने अग्गि जालेत्वा कपल्लकं आरोपेत्वा पूवे पचितुं आरभि ।

अथ सत्था पातोव महामोगल्लानत्थेरं आमन्तेसि—एसो मोगल्लान ! राजगहस्स अविदूरे सक्खरनिगमे मच्छरियकोसियसेट्ठी कपल्लपूवे खादिस्सामीति अञ्जो सं दस्सनभयेन सत्तभूमकपासादे कपल्लपूवे पाचापेति । त्वं तत्थ गन्त्वा तं सेट्ठि दमेत्वा निव्विसेवनं कत्वा उभोपि जयम्पतिके पूवे च खीरसप्पिमधुफाणितादीनि च गाहापेत्वा अत्तनो बलेन जेतवनं आनेहि । अज्जाहं पच्चहि भिक्खूसतेहि सद्धि विहारे येव निसीदिस्सामी, पूवेहेव भत्तकिच्चं करिस्सामीति आह । थेरो साधु भन्तेति सत्थु वचनं सम्पटिच्छित्वा तावदेव इद्धिबलेन तं निगमं गन्त्वा तस्स पासादस्स सीहपञ्जरद्वारे सुनिवत्थो सुपास्तो आकासे येव मणिरूपकं विय अट्ठासि । [२६४]

महासेट्ठिनो थेरं दिस्वा हृदयमंसं कम्पि । सो अहं एवरूपानञ्जो व भयेन इमं ठानं आगतो, अयं च आगन्त्वा वातपानद्वारे ठितोति गहेत्तव्वगहरां अपस्सन्तो अग्गिम्हि पक्खित्तलोणसवखरा विय रोसेन तटतटायन्तो एवमाह—समण ! आकासे ठत्वा ताव किं लभिस्ससि ? आकासे अपदे पदं दस्सेत्वा चङ्कमन्तोपि नेव लभिस्ससीति आह ।

थेरो तस्मिं येव ठाने अपरापरं चङ्कमि ।

सेट्ठि—चङ्कमन्तो किं लभिस्ससि ? आकासे पल्लङ्केन निसीदमानोपि न लभिस्ससि येवाति आह ।

थेरो पल्लङ्कं आभुजित्वा निसीदि ।

अथ नं—निसिन्नो किं लभिस्ससि ? आगन्त्वा वातपानउम्मारं ठितोपि न लभिस्ससीति आह ।

अथ थेरो उम्मारं अट्ठासि ।

अथ नं—उम्मारं ठितोपि किं लभिस्ससि ? धूमायन्तोपि न लभिस्ससि येवाति आह ।

थेरो धूमायि । सकलपासादो एकधूमो अहोसि । सेट्ठिनो अक्खीनं सूचिया विज्झनकालो विय जातो । गेहज्झायनभयेन पज्जलन्तोपि न लभिस्ससीति अवत्वा चिन्तेसि अयं समणो सुट्ठु लग्गो अलद्धा न गमिस्सति, एकमस्स पूवं दापेस्सामीति, भरियं आह—भद्दे ! एकं खुट्ठपूवं पचित्वा समणस्स दत्वा उय्योजेहि नन्ति ।

सा थोकञ्जो व पिट्ठं कपल्लपातियं पक्खिपि । महापूवो हुत्वा सकलं पाति पूरेत्वा उद्धमातो अट्ठासि । सेट्ठी तं दिस्वा बहुं तथा पिट्ठं गहितं भविस्सतीति सयमेव दव्विकण्णेन थोकं पिट्ठं गहेत्वा पक्खिपि । पूवो पुरिमपूवतो महन्ततरो जातो, एवं यं यं पचति सो सो महन्तमहन्तोव होति ।

सो निव्विन्नो भरियं आह—भद्दे ! इमस्स एकं पूवं देहीति ।

तस्सा पच्छित्तो एकं पूवं गण्हन्तिया सव्वे एकाबद्धा अल्लीयिंसु । सा सेट्ठि आह—सामि ! सव्वे पूवा एकतो लग्गा विस्सुं कातुं न सक्कोमीति ।

अहं करिस्सामीति सोपि कातुं नासक्खि । उभो जना कोटियं गहेत्वा कड्डन्तापि वियोजेतुं नासक्खिंसु येव । अथस्स पूवेहि सद्धि वायमन्तस्सेव सरीरतो सेदा मुच्चिंसु । पिपासा च पच्छिज्जि ।

ततो भरियं आह—भद्दे ! न मे पूवेहि अत्थो, पच्छिया सद्धि येव इमस्स भिक्खुस्स देहीति ।

सा पच्छि आदाय थेरं उपसङ्कमित्वा सव्वे पूवे थेरस्स अदासि ! थेरो उभिन्नम्पि धम्मं देसेसि । तिण्णां रतनानं गुणे कथेसि । अत्थि दिन्नं अत्थि यिट्ठन्ति दानादीनं फलं गगनतले पुण्णचन्दं विय दस्सेसि ।

तं सुत्वा पसन्नचित्तो सेट्ठी-भन्ते ! आगन्त्वा इमस्मिं पल्लङ्के निसीदित्वा पूवे परिभुञ्जथाति आह ।

थेरो-महासेट्ठि ! सम्मासम्बुद्धो पूवे खादिस्सामीति पञ्चहि भिक्खुसतेहि सद्धिं विहारे निसिञ्चो तुम्हाकं रुचिया सति सेट्ठिभरियं पूवे च खीरादीनि च गण्हापेथ सत्थु सन्तिकं गमिस्सामाति [२६५] आह ।

कहं पन भन्ते ! एतरहि सत्थाति ?

इतो पञ्चचत्तालीसयोजनमत्थके जेतवनविहारे सेट्ठीति ।

भन्ते ! कालं अनतिक्रमित्वा एतकं अद्धानं कथं गमिस्सामाति ?

महासेट्ठि ! तुम्हाकं रुचिया सति अहं वो अत्तनो इद्धिवलेन नेस्सामि, तुम्हाकं पासादे सोपाणासीसं अत्तनो ठाने येव भविस्सति सोपाणापरियोसानं पन जेतवनद्वारकोट्टके भविस्सति । उपरि पासादा हेट्ठापासादं ओत्तरणकालमत्तेन वो जेतवनं नेस्सामीति ।

सो साधु भन्तेति सम्पटिच्छि ।

थेरो सोपाणासीसं तत्थेव कत्वा सोपाणापादमूलं जेतवनद्वारकोट्टके होतूति अधिट्ठासि । तथेव अहोसि । इति थेरो सेट्ठि च सेट्ठिभरियं च उपरिपासादा हेट्ठा पासादं ओत्तरणकालतोव खिप्पतरं जेतवनं सम्पापेसि । ते उभोपि सत्थारं उपसङ्कमत्वा कालं आरोचेसु । सत्था भत्तगं पविसित्वा पञ्चात्तवरवुद्धासने निसीदि सद्धिं भिक्खुसङ्घेन । महासेट्ठी बुद्धपमुखस्स भिक्खु सङ्घस्स दक्खिणोदकं अदासि । सेट्ठिभरिया तथागतस्स पत्ते पूवे पतिट्ठापेसि । सत्था अत्तनो यापनमत्तं गण्हि । पञ्चसता भिक्खूपि तथेव गण्हिसु । सेट्ठी खीरसप्पिमधुफाणितसक्खरादीनि ददमानो अगमासि ।

सत्था पञ्चहि भिक्खुसतेहि सद्धिं भत्तकिच्चं निट्ठापेसि । महासेट्ठीपि सद्धिं भरियाय यावदत्थं खादि । पूवानं परियोसानमेव न पञ्जायति । सकलविहारे भिक्खूनं च विघासादानं च दिन्नेपि परियन्तो न पञ्जायति । भन्ते ! पूवा परिकख्यं न गच्छन्तीति भगवतो आरोचेसु । तेन हि जेतवनद्वारकोट्टके छड्ढेयाति । अथ ने द्वारकोट्टकस्स अविदूरे पव्भारट्ठाने छड्ढयिसु । अज्जापि तं ठानं कपल्लपूवपव्भारन्तेव पञ्जायति । महासेट्ठि सह भरियाय भगवन्तं उपसङ्कमत्वा एकमन्तं अट्ठासि । भगवा अनुमोदनं अकासि । अनुमोदनापरियोसाने उभोपि सोतापत्तिफले पतिट्ठाय सत्थारं वन्दित्वा द्वारकोट्टके सोपाणं आरूढ अत्तनो पासादे येव पत्तिट्ठिसु । ततो पट्ठाय महासेट्ठि असीतिकोटिघनं बुद्धसासने येव विकिरि ।

पुन दिवसे सम्मासम्बुद्धे सावत्थियं पिण्डाय चरित्वा जेतवनं आगम्म भिक्खूनं सुगतोवादं दत्वा गन्धकुटिं पविसित्वा पतिसल्लीने सायण्हसमये धम्मसभायं सन्निपतित्वा भिक्खू-पस्सथावुसो ! महामोगल्लानत्थे रस्सानुभावं मच्छरियसेट्ठि^१ मुहुत्तेनव दमेत्वा निव्विसेवनं कत्वा पूवे गाहापेत्वा जेतवनं आनेत्वा सत्थु सम्मुखं कत्वा सोतापत्तिफले पतिट्ठापेसि । अहो ! महानुभावो थेरोति थेरस्स गुणकथं कथेन्ता निसीदिसु ।

सत्था आगन्त्वा कायनुत्थ भिक्खवे ! एतरहि कथाय सन्निसिन्नाति पुच्छित्वा इमाय नामाति वुत्ते भिक्खवे ! कुलदमकेन [२६६] नाम भिक्खुना कुलं अविहेठेत्वा अकिलमेत्वा पुप्फतो रेणुं गण्हन्तेन भमरेन विय उपसङ्कमत्वा बुद्धगुणे जानापेतव्वन्ति वत्वा थेरं पसंसन्तो :-

यथापि भमरो पुप्फं वण्णगन्धं अहेठ्यं,

पलेति रसमादाय एवं गामे मुनी चरे^२ति ।

इमं धम्मपदे गाथं वत्वा उत्तरिम्पि थेरस्स गुणं पकासेतुं-न भिक्खवे ! इदानेव मोगल्लानेन मच्छरियसेट्ठी दमितो पुव्वेपि तं दमेत्वा कम्मफलसम्बन्धं जानापेसि येवाति वत्वा अतीतं आहरि:-

अतीतवत्थु

अतीते वाराणसियं ब्रह्मदत्ते रज्जं कारेन्ते वाराणसियं इल्लीसो नाम सेट्ठि अहोसि, असीतिकोटिविभावो पुरिसदोससमन्नागतो खञ्जो कुणी विसमअक्खिमण्डलो अस्सद्धो अप्पसन्नो मच्छरी, नेव अञ्जोसं देतिन सयं परिभुञ्जति । रक्खसपरिगहितपोखरणी वियस्स गेहं अहोसि । मातापितरो पनस्स याव सत्तमा कुलपरिवट्ठा

दायका दानपतिनो, सो सेट्टिट्ठानं लभित्वा येव कुलवंसं नासेत्वा दानसालं ज्ञापेत्वा याचके पोथेत्वा निक्कड्ढित्वा धनमेव सण्ठापेसि । सो एकदिवसं राजूपट्ठानं गन्त्वा अत्तनो घरं आगच्छन्तो एकं मग्गकिलन्तं जानपदमनुस्सं एकं सुरावारकं आदाय पीठके निसीदित्वा अम्बिलसुराय कोसकं पूरेत्वा पूरेत्वा पूतिमच्छकेन उत्तरिभङ्गेन पिवन्तं दिस्वा सुरं पातुकामो हुत्वा चिन्तेसि सचाहं सुरं पिविस्सामि मयि पिवन्ते बहू पिवितुकामा भविस्सन्ति एवं मे धनपरिक्खयो भविस्सतीति सो तण्हं अधिवासेन्तो विचरित्वा गच्छन्ते गच्छन्ते काले अधिवासेतुं असक्कोन्तो विहतकप्पासो विय पण्डुकसरीरो अहोसि धमनिसन्थतगतो जातो । अथेकदिवसं गव्वं पविसित्वा मञ्चकं उपगूहित्वा निपज्जि । तमेनं भरिया उपसङ्गमित्वा पिठिं परिमज्जित्वा किन्ते सामि अफासुकन्ति पुच्छि । सव्वं हेट्ठा कथितनियामेनेव वेदितव्वं ।

तेन हि एककस्सेव ते पहोनकं सुरं करोमीति पन वुत्ते गेहे सुराय कारियमानाय बहू पच्चासिंसन्ति । अन्तरापणतो आहरापेत्वापि न सक्का इध निसिन्नेन पातुन्ति मासकमत्तं दत्वा अन्तरापणतो सुरावारकं आहरापेत्वा चेटकेन गाहापेत्वा नगरा निक्खम्म नदीतीरं गन्त्वा महामग्गसमीपे एकं गुम्बं पविसित्वा सुरावारकं ठपयित्वा गच्छ त्वन्ति चेटकं दूरे निसीदापेत्वा कोसकं पूरेत्वा सुरं पातुं आरभि ।

पिता पनस्स दानादीनं पुञ्ञानं कतत्ता देवलोके सक्को हत्वा निव्वत्ति । सो तस्मिं खणे पवत्तति नुखो मे दानग्गं उदाहु नोति आवज्जेन्तो तस्स च अप्पवत्ति दिस्वा पुत्तस्स च [२९७] कुलवंसं नासेत्वा दानसालं ज्ञापेत्वा याचके निक्कड्ढित्वा मच्छरियभावे पटिट्ठाय अञ्ञोसं दातव्वं भविस्सतीति भयेन गुम्बं पविसित्वा एककस्सेव सुरं पिवनभावञ्च दिस्वा गच्छामि तं सङ्खोभेत्वा दमेत्वा कम्मफलसम्बन्धं जानापेत्वा दानं दापेत्वा देवलोके निव्वत्तनारहं करोमीति मनुस्सपथं ओतरित्वा इल्लीससेट्ठिना निव्विसेसं^१ खञ्जकुण्णि विसमचक्खुलं अत्तभावं निम्मनित्वा राजगहनगरं^२ पविसित्वा रञ्ञोनिवेसनद्वारे ठत्वा अत्तनो आगतभावं आरोचापेत्वा पविसत्तुति वुत्ते पविसित्वा राजानं वन्दित्वा अट्ठासि ।

राजा किं महासेट्ठि ! अवेलाय आगतोसीति आह ।

आम आगतोमिह देव ! घरे मे असीतिकोटिमत्तं धनं अत्थि, तं देवो आहरापेत्वा अत्तनो भण्डागारे पूरापेत्तुति ।

अलं महासेट्ठि ! तव धनतो अम्हाकं गेहे बहुतरं धनन्ति ।

सचे देव ! तुम्हाकं कम्मं नत्थि यथारुचिया नं गहेत्वा दानं दम्मीति ।

देहि महासेट्ठीति ।

सो साधु देवाति राजानं वन्दित्वा निक्खमित्वा इल्लीससेट्ठिनो गेहं अगमासि । सव्वे उपट्ठाकमनुस्सा परिवारेसु । एकोपि नायं इल्लीसोति जानितुं समत्थो नत्थि । सो गेहं पविसित्वा अन्तो उम्मारे ठत्वा दोवारिकं पक्कोसापेत्वा—यो अञ्ञो मया समानरूपो आगन्त्वा ममेत्तं गेहन्ति पविसितुं आगच्छति तं पिट्ठियं पहरित्वा नीहरेय्याथाति वत्वा, पासादं आरुह्य महारहे आसने निसीदित्वा सेट्ठिभरियं पक्कोसापेत्वा सिताकारं^३ दस्सेत्वा—भट्टे ! दानं देमाति आह ।

तस्स तं वचनं सुत्वाव सेट्ठिभरिया च पुत्तधीतरो च दासकम्मकरादयो च एत्तकं कालं दानं दातुं चित्तम्पि नत्थि, अज्ज पन सुरं पवित्वा मुदुचित्तो हुत्वा दातुकामो जातो भविस्सतीति वदिसु ।

अयं नं सेट्ठिभरिया—यथारुचिया देयं सामीति आह ।

तेन हि भेरिवादकं पक्कोसापेत्वा सुवण्णरजतमणिमुत्तादीहि अत्थिका इल्लीससेट्ठिस्स घरं गच्छन्तूति सकलनगरे भेरि चरापेहीति ।

सा तथा कारेसि । महाजनो पच्छिपसिञ्चकादीनि गहेत्वा गेहद्वारे सन्निपति । सक्को सत्तरतनपूरे गव्वे विवरापेत्वा तुम्हाकं दम्मि यावदत्थं गहेत्वा गच्छथाति आह । महाजनो धनं नीहरित्वा महातले रासि कत्वा आभतभाजनानि पूरेत्वा गच्छति । अञ्ञतरो पन जनपदमनुस्सो इल्लीससेट्ठिनो गोणो तस्सेव रथे योजेत्वा सत्तहि रतनेहि पूरेत्वा नगरा निक्खम्म महामग्गं पटिपज्जित्वा तस्स गुम्बस्स अविदूरेन रथं पाजेन्तो—

वस्ससत्तं जीव सामि इल्लीससेट्ठि ! तन्निस्सायदानि मे यावजीवं कम्मं अकत्वा जीवितव्वं जातं, तवेव रथो तवेव गोणा तवेव गेहे सत्तरतनानि ! नेव मातरा [२६८] दिन्नानि न पितरा तन्निस्साय लद्धानि सामीति-सेट्ठिनो गुणकथं कथेन्तो गच्छति ।

सो तं सट्ठं सुत्वा भीततसितो चिन्तेसि अयं मम नामं गहेत्वा इदञ्चिदञ्च वदति, कच्चि नुखो रञ्जा मम धनं लोकोस्स दिन्नन्ति गुम्वा निक्खमित्वा गोणे च रथञ्च सञ्जानित्वा-अरे ! दुट्ठचेटक ! मय्हं गोणा मय्हं रथोति वत्वा गत्वा गोणे नासारज्जुयं गण्हि ।

गहपतिको रथा ओरुह-अरे ! दुट्ठचेटक ! इल्लीसमहासेट्ठी सकलनगरस्स दानं देति, त्वं किं अहोसीति ? पक्खन्दित्वा असनि पातेन्तो विय खन्वे पहरित्वा रथं आदाय अगमासि ।

सो पन कम्पमानो उट्ठाय पंसुं पुञ्छित्वा पुञ्छित्वा वेगेन गत्वा रथं गण्हि । गहपतिको रथा ओत-रित्वा केसेसु गहेत्वा नामेत्वा कप्परप्पहारेहि गले गहेत्वा आगतमग्गाभिमुखं खिपित्वा पक्कामि । एत्तावता-पिस्स सुरामदो छिज्जि ।

सो कम्पमानो वेगेन निवेसनद्वारं गत्वा धनं आदाय गच्छन्ते महाजने दिस्वा-अम्भो ! किं नामेतं ? किं राजा मम धनं विलुम्पापेतीति तं तं गत्वा गण्हाति । गहितगहिता पहरित्वा पादमूले येव पातेन्ति । सो वेदनामत्तो^१ गेहं पविसितुं आरभि ।

द्वारपाला-अरे दुट्ठगहपति ! कहां पविसीति वंसपेसिकाहि पोथेत्वा गीवायं गहेत्वा नीहरिसु ।

सो ठपेत्वा इदानि राजानं नत्थि मे अञ्जो कोचि पटिसरणोति रञ्जो सन्तिकं गत्वा-देव ! मम गेहं तुम्हे विलुम्पापेयाति ।

नाहं सेट्ठि ! विलुम्पापेमि ननु त्वमेव आगत्वा सचे तुम्हे न गण्हथ अहं मम धनं दानं दस्सामीति नगरे भेरिं चरापेत्वा दानं अदासीति ?

नाहं देव ! तुम्हाकं सन्तिकं आगच्छामि, किं तुम्हे मय्हं मच्छरियभावं न जानाथ ? अहं तिरणग्गेन तेलविन्दुम्पि न कस्सचि देमि । यो सो दानं देति तं पक्कोसापेत्वा वीमंसथ देवाति ।

राजा सक्कं पक्कोसापेसि । द्वित्रं जनानं विसेसं नेव राजा जानाति न अमच्चा ।

मच्छरियसेट्ठी-किं देव ! न जानाथ अहं सेट्ठी, अयं न सेट्ठीति आह ।

मयं न सञ्जानाम, अत्थि ते कोचि सञ्जाननकोति ?

भरिया मे देवाति ।

भरियं पक्कोसापेत्वा कतरो ते सामिकोति पुञ्छिसु । सा अयन्ति सक्कस्सेव सन्तिके अट्ठासि । पुत्त-धीतरो दासकम्मकरादयो पक्कोसापेत्वा पुञ्छिसु । सव्वे सक्कस्सेव सन्तिके तिट्ठन्ति ।

पुन सेट्ठी चिन्तेसि मय्हं सीसे पिलका अत्थि केसेहि पटिच्छन्ना । तं खो पन कप्पको एव जानाति तं पक्कोसापेस्सामीति । सो-कप्पको मं देव ! सञ्जानाति तं पक्कोसापेहीति आह ।

तस्मिं पन काले बोधिसत्तो तस्स कप्पको होति । राजा तं पक्कोसापेत्वा-इल्लीससेट्ठि जानासीति पुञ्छि । [२६९]

सीसं ओलोकेत्वा सञ्जानामि देवाति ।

तेन हि द्वित्रम्पि सीसं ओलोकेहीति ।

तस्मिं खणे सक्को सीसे पिलकं मापेसि । बोधिसत्तो द्वित्रम्पि सीसं ओलोकेन्तो पिलका दिस्वा महा-राज ! द्वित्रम्पि सीसे पिलका अत्थेव । नाहं एतेसु एकस्सापि इल्लीसभावं सञ्जानितुं सक्कोमीति वत्वा इमं गायमाह :-

उभो खञ्जा उभो कृणी उभो विसमचक्खुला,^२

उभित्रं पिलका जाता नाहं पस्सामि इल्लिसन्ति ।

१. स्या०-वेदनाप्पत्तो ।

२. स्या०-विसमचक्खुला ।

तत्थं—उभोति द्वेपि जना । खञ्जाति कुण्ठकपादा । कुणीति कुण्ठहत्था । विसमचङ्खुताति विस-
मअक्खिमण्डला केकरा । पिलकाति द्विन्नम्पि एकास्मिं येव सीसप्पदेसे एकसण्ठानाव द्वे पिलका जाता ।
नाहं पस्सामीति अहं इमेसु अयं नाम इल्लीसोति न पस्सामि । एकस्सापि इल्लीसभावं न जानामीति अवोच ।

वोधिसत्तस्स वचनं सुत्वा सेट्ठी कम्पमानो वनसोकेन सर्ति पच्चुपट्टापेतुं असक्कोत्तो तत्थेव पति ।
तस्मिं खणे सक्को—नाहं महाराज ! इल्लीसो सक्कोहमस्मीति महितया सक्कलीलूहाय आकासे अट्ठासि ।
इल्लीसस्स मुखं पुञ्छित्वा उदकेन सिञ्चिसु । सो उट्ठाय सक्कं देवराजानं वन्दित्वा अट्ठासि । अथ नं सक्को
आह—इल्लीस ! इदं धनं मम सन्तकं न तव । अहं हि ते पिता त्वं मम पुत्तो । अहं दानादीनि पुञ्जानि
कत्वा सक्कत्तं पत्तो त्वम्पन मे वंसं उपच्छिन्दित्वा अदानसीलो हुत्वा मच्छरिये पतिट्ठाय दानसालायो भापेत्वा
याचके निक्कड्ढित्वा धनमेव सण्ठपेसि । तं नेव त्वं परिभुञ्जसि न अञ्जोसं देति । रक्खसपरिगहितं विय
सरं तिट्ठति । सचे मे दानसाला पाकतिका कत्वा दानं दस्ससि इच्चेतं कुसलं, नो चे दस्ससि सव्वं ते धनं अन्तर-
वापेत्वा इमिना इन्दवजिरेन सीसं छिन्दित्वा जीवितक्खयं पापेस्सामीति आह ।

इल्लीससेट्ठी मरणभयेन सन्तज्जितो इतो पट्ठाय दानं दस्सामीति पटिञ्जं अदासि । सक्को तस्स
पटिञ्जं गहेत्वा आकासे निसिन्नकोत्र धम्मं देसेत्वा तं सीलेसु पतिट्ठापेत्वा सक्कानमेव अगमासि । इल्लीसोपि
दानादीनि पुञ्जानि कत्वा सगगपरायणो अहोसि ।

सत्था न भिक्खवे ! इदानेव मोग्गल्लानो मच्छरियसेट्ठि दमेति, पुव्वेपेस इमिना दमितो येवाति वत्वा
इमं धम्मदेसनं आहरित्वा अनुसन्धि घटेत्वा जातकं समोधानेसि । तदा इल्लीसो मच्छरियसेट्ठी अहोसि ।
सक्को देवराजा मोग्गल्लानो । राजा आनन्दो । कप्पको पन अहमेवाति । [३००]

इल्लीसजातकं ।

६. खरस्सरजातकं

यतो विलुत्ता च हता च गावोति इदं सत्या जेतवने विहरन्तो अञ्जतरं अमच्चं आरब्ध कथेसि ।

पच्चुपन्नवत्थु

कोसलरञ्जो किर एको अमच्चो राजानं आराधेत्वा पच्चन्तगामे राजलवलिं^१ लभित्वा चोरेहि सद्धिं एकतो हुत्वा अहं मनुस्से आदाय अरञ्जं पविसिस्सामि तुम्हे गामं विलुम्पित्वा उपड्डं मय्हं ददेय्याथाति वत्वा पगेव मनुस्से सन्निपातेत्वा अरञ्जं गन्त्वा चोरेसु आगन्त्वा गावियो घातेत्वा मंसं खादित्वा गामं विलुम्पित्वा गतेसु सायण्हसमये महाजनपरिवृतो आगच्छति । तस्स न चिरेनेव तं कम्मं पाकटं जातं । मनुस्सा रञ्जो आरोचेसुं । राजापि तं पक्कोसापेत्वा दोसं पतिट्ठापेत्वा सुनिगाहितं निग्गहेत्वा अञ्जं गामभोजकं पेसेत्वा जेतवनं गन्त्वा तथागतं वन्दित्वा भगवतो एतमत्थं आरोचेसि ।

भगवा—न महाराज ! इदानीं एस एवंसीलो, पुब्बेपि एवंसीलो येवाति वत्वा तेन याचितो अतीतं आहरिः—

अतीतवत्थु

अतीते वाराणसियं ब्रह्मदत्तो रज्जं कारेन्तो एकस्स अमच्चस्स पच्चन्तगामं अदासि । सव्वं पुरिमस-दिसमेव । तदा पन बोधिसत्तो वणिज्जाय पच्चन्ते विचरन्तो तस्मिं गामके निवासं कप्पेसि । सो तस्मिं गाम-भोजके सायण्हसमये महाजनपरिवारेण भेरिया वज्जमानाय आगच्छन्ते अयं दुट्ठगामभोजको चोरेहि एकतो हुत्वा गामं विलुम्पापेत्वा चोरेसु पलायित्वा अट्ठवि पविट्ठेसु इदानीं उपसन्तुपसन्तो विय भेरिया वज्जमानाय आगच्छतीति इमं गायमाहः—

यतो विलुत्ता च हता च गावो
दड्ढानि गेहानि जनो च नीतो,
अथंगमा पुत्तहताय पुत्तो
खरस्सरं देण्डिमं वादयन्तोति ।

तत्थ—यतोति यदा । विलुत्ता च हता चाति विलुम्पित्वा च नीता मंसं खादनत्थाय च हता । गावोति गोरूपानि । दड्ढानीति अग्निं दत्वा भापितानि । जनो च नीतोति करमरगाहं गहेत्वा नीतो । पुत्तहताय पुत्तोति हतपुत्ताय पुत्तो । निल्लज्जोति अत्थो । छिन्नहिरोत्तप्पस्स हि माता नाम नत्थि । इति सो तस्सा जीवन्तोपि हतपुत्तद्वारेण तिष्ठतीति हतपुत्ताय पुत्तो नाम होति । खरस्सरन्ति थद्धसद्धं । देण्डिमन्ति पटहभेरिं ।

एवं बोधिसत्तो इमाय गाथाय तं परिभासि । न चिरेनेव च तस्स तं कम्मं पाकटं जातं । अथस्स राजा दोसानुरूपं निगाहं अकासि ।

सत्या—न महाराज ! इदानीं एस एवंसीलो पुब्बेपि [३०१] एवं सीलो येवाति वत्वा इमं धम्मदेसनं आहरित्वा अनुसन्धिं घटेत्वा जातकं समोधानेसि । तदा अमच्चो इदानीं अमच्चो येव, गाथाय उदाहारण-कण्डितमनुस्सो पन अहमेवाति ।

खरस्सरजातकं ।

१०. भीमसेनजातकं

यं ते पविकत्यितं पुरेति इदं सत्या जेतवने विहरन्तो अञ्जतरं विकत्यिकं भिक्खुं आरब्ध कथेसि ।

पच्चपन्नवत्थु

एको किर भिक्खु—आवुसो ! अम्हाकं जातिसमा जाति, गोत्तसमं गोत्तं नाम नत्थि । मयं एवरूपे नाम महाखत्तियकुले जाता, गोत्तेन वा धनेन वा कुलप्पदेसेन वा अम्हेहि सदिसो नाम नत्थि । अम्हाकं सुवण्ण-रजतादीनं अन्तो नत्थि । दासकम्मकरापि नो सालिमंसोदनं भुञ्जन्ति । कासिकवत्थं निवासेन्ति, कासि-कविलेपनं विलिम्पन्ति, मयं पव्वजितभावेन एतरहि एवरूपानि लूखानि भोजनानि भुञ्जाम, लूखानि चीवरानि धरेमाति—थेरनवकमज्झिमानं भिक्खूनं अन्तरे विकत्येन्तो जाति आदिवसेन वम्भेन्तो वञ्चेन्तो विचरति ।

अयस्स एको भिक्खु कुलप्पदेसं परिगण्हित्वा तं विकत्यनभावं भिक्खूनं कथेसि । भिक्खू धम्मसभायं सन्निपतिता—आवुसो ! असुको नाम भिक्खु एवरूपे निय्यानिकसासने पव्वजित्वा विकत्येन्तो वम्भेन्तो वञ्चेन्तो विचरतीति एतस्स अगुणं कथयिस्सु ।

सत्या आगन्त्वा कायनुत्थ भिक्खवे ! एतरहि कथाय सन्निसिन्नाति पुच्छित्वा इमाय नामाति वुत्ते न भिक्खवे ! सो भिक्खु इदानीव विकत्येन्तो वम्भेन्तो वञ्चेन्तो विचरति, पुव्वेपि विकत्येन्तो वम्भेन्तो वञ्चेन्तो विचरीति वत्वा अतीतं आहरिः—

अतीतवत्थु

अतीते वाराणसियं ब्रह्मदत्ते रज्जं कारेन्ते वोधिसत्तो एकस्मि निगमगामे उदिच्च-ब्राह्मणकुले निव्व-त्तित्वा वयप्पत्तो तक्कसिलायं दिसापामोक्खस्स आचरियस्स सन्तिके तयो वेदे अट्टारस विज्जाट्टानानि उग्ग-हेत्वा सव्वसिप्पे निष्फत्ति पत्वा चुल्लधनुग्गहपण्डितो नाम अहोसि । सो तक्कसिलातो निक्खमित्वा सव्व-समयसिप्पानि परियेसमानो महिंसकरट्ठं अगमासि । इमस्मि पन जातके वोधिसत्तो थोकं रस्सो ओनता-कारो अहोसि । सो चिन्तेसि सचाहं कञ्चि राजानं उपसङ्कमिस्सामि सो एवं रस्ससरीरो त्वं किं अम्हाकं कम्मं करिस्ससीति वक्खति । यन्नूनाहं आरोहपरिनाहसम्पन्नं अभिरूपं एकं पुरिसं फलकं कत्वा तस्स पिच्छि-याय जीविकं कप्पेय्यन्ति । [३०२]

सो तथारूपं पुरिसं परियेसमानो भीमसेनस्स नामेकस्स तन्तवायस्स तन्तविननट्टानं गन्त्वा तेन सद्धि पटिसत्थारं कत्वा सम्म ! त्वं किं नामोसीति पुच्छि । अहं भीमसेनो नामाति । किं पन त्वं एवं अभिरूपो उपधिसम्पन्नो हुत्वा इमं लामककम्मं करोसीति ? जीवितुं असक्कोन्तोति । सम्म ! मा एतं कम्मं करि सकलजम्बुदीपे मया सदिसो धनुग्गहो नाम नत्थि; सचे पनाहं कञ्चि राजानं पस्सेय्यं सो मं एवं रस्सो अयं किं अम्हाकं कम्मं करिस्सतीति कोपेय्य । त्वं राजानं दिस्वा अहं धनुग्गहोति वक्खेय्यासि । राजा ते परिव्वयं दत्वा वुत्ति निवद्धं दस्सति । अहं ते उप्पन्नकम्मं करोन्तो तव पिट्ठिच्छायाय जीविस्सामि एवं उभोपि सुखिता भविस्साम । करोहि मम वचनन्ति आह । सो सावूति सम्पटिच्छि ।

अयं नं आदाय वाराणसिं गन्त्वा सयं चुल्लधनूपट्टाको हुत्वा तं पुरतो कत्वा राजद्वारे ठत्वा रञ्जो आरोचापेसि । आगच्छतूति च वुत्ते उभोपि पविसित्वा राजानं वन्दित्वा अट्ठंसु । किं कारणा आगत्याति च वुत्ते भीमसेनो आह—अहं धनुग्गहो मया सदिसो नाम सकलजम्बुदीपे धनुग्गहो नत्थीति । किं पन भणे ! लभन्तो मं उपट्ठहिस्ससीति ? अद्धमासे सहस्सं लभन्तो उपट्ठहिस्सामि देवाति । अयं ते पुरिसो को होतीति ? चुल्लउपट्टाको देवाति । साधु उपट्ठहाति । ततो पट्टाय भीमसेनो राजानं उपट्ठहति । उप्पन्नं किच्चं पनस्स वोधिसत्तोव नित्थरति ।

तेन खो पन समयेन कासिरट्ठे एकस्मि अरञ्जो बहुन्नं मनुस्सानं सञ्चरणमगं व्यग्घो छड्डापेति । वहू मनुस्से गहेत्वा गहेत्वा खादति । तं पवत्ति रञ्जो आरोचेसु । राजा भीमसेनं पक्कोसापेत्वा—सक्खिस्ससि तात ! नं व्यग्घं गण्हितुन्ति आह ।

देव ! किं धनुग्गहो नामाहं यदि व्यग्घं गहेतुं न सक्कोमीति ?

राजा तस्स परिव्वयं दत्त्वा उय्योजेसि । सो घरं गत्वा बोधिसत्तस्स कथेसि । बोधिसत्तो—साधु सम्म ! गच्छाति आह ।

त्वम्पन न गमिस्ससीति ?

आम न गमिस्सामि, उपायं पन ते आचिक्खिस्सामीति ।

आचिक्ख सम्माति ।

त्वं व्यग्घस्स वसनट्ठानं सहसा एककोव मा अगमासि । जानपदमनुस्से पन सन्निपातेत्वा एकं वा द्वे वा धनुसहस्सानि गाहापेत्वा तत्थ गत्वा व्यग्घस्स उद्धितभावं जत्वा पलायित्वा एकं गुम्वं पविसित्वा उदरेन निपज्जेय्यासि । जानपदाव व्यग्घं पोयेत्वा गण्हिस्सन्ति तेहि व्यग्घे गहिते त्वं दन्तेहि एकं वल्लिं छिन्दित्वा कोटियं गहेत्वा मतव्यग्घस्स सन्तिकं गत्वा—भो ! केनेस व्यग्घो मारितो ? अहं इमं व्यग्घं गोणं विय वल्लिया वन्धित्वा रञ्जो सन्तिकं नेस्सामीति वल्लि [३०३] अत्थाय गुम्वं पविट्ठो । मया वल्लिया अनाभताय एव केनेस व्यग्घो मारितोति कथेय्यासि । अथ ते जानपदा भीततसिता सामि ! मा रञ्जो आचिक्खाति वहुं धनं दस्सन्ति । व्यग्घो तया गहितो भविस्सति रञ्जोपि सन्तिका बहुं धनं लभिस्ससीति ।

सो साधूति गत्वा बोधिसत्तेन कथितनियामेनेव व्यग्घं गहेत्वा अरञ्जं खेमं कत्वा महाजनपरिवुत्तो वाराणसियं आगन्त्वा राजानं दिस्वा गहितो मे देव ! व्यग्घो अरञ्जं खेमं कतन्ति आह । राजा तुट्ठो बहुं धनं अदासि ।

पुनेकदिवसं एकं मगं महिसो छड्डापेतीति रञ्जो आरोचयिंसु । राजा तथेव भीमसेनं पेसेसि । सोपि बोधिसत्तेन दिन्ननयेन व्यग्घं विय तम्पि गहेत्वा आगच्छि । राजा पुन बहुं धनं अदासि । महन्तं इस्सरियं जातं । सो इस्सरियमदमत्तो बोधिसत्ते अवञ्जं कत्वा तस्स वचनं न गण्हाति । नाहं तं निस्साय जीवामि, किं त्वञ्जोव पुरिसोति आदीनि फलसवचनानि वदति ।

अथ कतिपाहृच्चयेनेवेको सपत्तराजा आगन्त्वा वाराणसि उपरुन्धित्वा रञ्जं वा देतु युद्धं वाति रञ्जो सासनं पेसेसि । राजा युज्झाहीति भीमसेनं पेसेसि । सो सव्वसन्नाहसन्नद्धो भटवसें गहेत्वा सुसन्नद्धस्स वारणस्स पिट्ठे निसीदि । बोधिसत्तोपि तस्स मरणभयेन सव्वसन्नाहसन्नद्धो भीमसेनस्सेव पच्छिमासने निसीदि । वाराणो महाजनपरिवुत्तो नगरद्वारेन निक्खमित्वा सङ्गामसीसं पापुरि । भीमसेनो युद्धभेरिसद्वं सुत्वाव कम्पितुं आरद्धो । बोधिसत्तो इदानीं हत्थिपिट्ठा पतित्वा मरिस्सतीति हत्थितो अपतनत्थं भीमसेनं योत्तेन परिकिक्खित्वा गण्हि । भीमसेनो सम्पहारट्ठानं दिस्वा मरणभयतज्जितो सरीरवलज्जेन हत्थिपिट्ठिं दूसेसि ।

बोधिसत्तो—न खो ते भीमसेन ! पुरिमेन पच्छिमं समेति । त्वं पुब्बे सङ्गामयोधो विय अहोसि । इदानीं हत्थिपिट्ठिं दूसेसीति वत्त्वा इमं गाथमाहः—

यं ते पविकत्थितं पुरे

अथ ते पूतिसरा सजन्ति पच्छा-

उभ यं न समेति भीमसेन !

युद्धकथा च हृदञ्च ते विहञ्जन्ति ।

तत्थ—यं ते पविकत्थितं पुरेति यं तया पुब्बे किं त्वञ्जोव पुरिसो नाहं पुरिसो । संगामयोधोति विकत्थितं, वम्भवचनं वुत्तं इदं ताव एकं । अथ ते पूतिसरा सजन्ति पच्छाति अथ ते इमे पूतिभावेन सरणभावेन च

६. अपायिम्हवग्गवणणा

१. सुरापानजातकं

अपायिम्ह अनच्चिम्हाति इदं सत्था कोसम्बियं उपनिस्साय घोसितारामे विहरन्तो सागतत्थेरं आरब्ध कथेसि ।

पच्चुपन्नवत्थु

भगवति सावत्थियं वस्सं वसित्वा चारिकागमनेन भट्टवतिकं नाम निगमं सम्पत्ते गोपालका पसु-
पालका कस्सका पथाविनो च सत्थारं दिस्वा वन्दित्वा—मा भन्ते ! भगवा अम्बतित्थं अगमासि । अम्ब-
तित्थे जटिलस्स अस्समे अम्बतित्थको नाम नागो आसीविसो घोरविसो, सो भगवन्तं विहेठेय्याति वारयिंसु ।

भगवा तेसं कथं असुरणन्तो विय तेसु यावत्तियं वारयमानेसुपि अगमासियेव । तत्र सुदं भगवति भट्ट-
वतिकाय अविदूरे अञ्जातरस्मि वनसण्डे विहरन्ते तेन समयेन वुद्धुपट्टाको सागतो नाम थेरो पोथुज्जनिकाय
इद्रिया समन्नागतो तं अस्समं उपसङ्कमित्वा तस्स नागराजस्स वसनट्टाने तिणसन्धारकं^१ पञ्जापेत्वा पल्ल-
ङ्केन निसीदि । नागो मक्खं असहमानो धूमायि [३०५] । थेरोपि धूमायि । नागो पज्जलि, थेरोपि पज्जलि ।
नागस्स तेजो थेरं न वाधति । थेरस्स तेजो नागं वाधति । एवं सो खणेन तं नागराजानं दमेत्वा सरणोसु चेव
पटिट्ठापेत्वा सत्थु सन्तिकं अगमासि ।

सत्थापि भट्टवतिकायं यथाभिरन्तं विहरित्वा कोसम्बि अगमासि । सागतत्थेरेन नागस्स दमितभावो
सकलजनपदं पत्थरि । कोसम्बिनगरवासिनो सत्थु पच्चुगमनं कत्वा सत्थारं वन्दित्वा सागतत्थेरस्स सन्तिकं
गत्वा वन्दित्वा एकमन्तं ठिता एवमाहंसु—भन्ते ! यं तुम्हाकं दुल्लभं तं वेदय्याथ तदेव मयं पटियादेस्सामाति ।

थेरो तुण्ही अहोसि । छव्वग्गिया पनाहंसु—आवुसो ! पव्वजितानं नाम कापोतिका सुरा दुल्लभा
चेव मनापा च सचे तुम्हे थेरस्स पसन्ना कापोतिकं सुरं पटियादेत्थाति ।

ते साधूति सम्पटिच्छित्वा सत्थारं स्वातनाय निमन्तेत्वा नगरं पविसित्वा अत्तनो अत्तनो गेहे थेरस्स
दस्सामाति कापोतिकं सुरं पसन्नं पटियादेत्वा थेरं निमन्तेत्वा घरे घरे पसन्नं अदंसु । थेरो पिवित्वा सुरामदमत्तो
नगरतो निक्खमन्तो द्वारन्तरे पतित्वा विप्पलपमानो निपज्जि ।

सत्था कतभत्तकिच्चो नगरा निक्खमन्तो थेरं तेनाकारेन निपन्नं दिस्वा—गण्हथ भिक्खवे ! सागतन्ति
गाहापेत्वा आरामं अगमासि । भिक्खू थेरस्स सीसं तथागतस्स पादमूले कत्वा तं निपज्जापेसु^२ । सो परिवत्तित्वा
पादे तथागताभिमुखे कत्वा निपज्जि । सत्था भिक्खू पटिपुच्छि—किन्नुखो भिक्खवे ! यं पुब्बे सागतस्स
मयि गारवं तं इदानी अत्थीति ?

नत्थि भन्तेति ।

भिक्खवे ! अम्बतित्थकं नागराजानं को दमेसीति ?

सागतो भन्तेति ।

किं पनेतरहि भिक्खवे ! सागतो उदकदेड्ढुभकम्पि दमेतुं सक्कुण्णेत्याति ?

नोहेतं भन्ते !

अपि नु खो भिक्खवे ! एवरूपं पातुं युत्तं यं पिवित्वा एवं विसञ्जी होतीति ?

अयुक्तं भन्तेति ।

अथ खो भगवा येरं गरहित्वा भिक्खू आमन्तेत्वा सुरामेरयपाने पाचित्तियन्ति शिक्खापदं पञ्जापेत्वा उट्ठायासना गन्धकुटिं पाविसि । धम्मसभायं सन्निपतिता भिक्खू सुरामेरयपानस्स अवण्णं कथयिंसु । याव महादोसञ्चेतं आवुसो ! सुरापानन्नाम ताव पञ्जासम्पन्नं नाम इद्धिमन्तं सागतं यया सत्यु गुणमत्तम्पि न जानाति तथा अकासीति ।

सत्या आगत्वा कायनुत्थ भिक्खवे ! एतरहि कथाय सन्निसिन्नाति पुच्छित्वा इमाय नामाति वुत्ते न भिक्खवे ! इदानेव सुरं पिवित्वा पव्वजिता विसञ्जिनो होन्ति ! पुव्वेपि अहेसुं येवाति वत्वा अतीतं आहरिः— [३०६]

अतीतवत्थु

अतीते वाराणसियं ब्रह्मदत्ते रज्जं कारन्ते बोधिसत्तो कासिरट्ठे उदिच्च-ब्राह्मणकुले निव्वत्तित्वा वयप्पत्तो इसिपव्वज्जं पव्वजित्वा अभिञ्जा च समापत्तियो च उप्पादेत्वा भानकीलं कीलन्तो हिमवन्तप्पदेसे वसति पञ्चहि अन्तेवासिकसत्तेहि । अथ नं वस्सानसमये सम्पत्ते अन्तेवासिका आहंसु—आचरिय ! मनुस्सपथं गन्त्वा लोणम्मिलं सेवित्वा आगच्छामाति ।

आवुसो ! अहं इधेव वसिस्सामि तुम्हे पन गन्त्वा सरीरं सन्तप्तेत्वा वस्सं वीतिनामेत्वा आगच्छयाति ।

ते साधूति आचरियं वन्दित्वा वाराणसियं गन्त्वा राजुय्याने वसित्वा पुनदिवसे वहिद्वारगामे येव भिक्खाय चरित्वा सुहिता हुत्वा पुनदिवसे नगरं पविंसिंसु । मनुस्सा सम्पयायमाना भिक्खं अदंसु । कतिपाह्चयेन च रञ्जोपि आरोचेसुं—देव ! हिमवन्ततो पञ्चसता इसयो आगन्त्वा उय्याने वसन्ति घोरतपा परिवारितिन्द्रिया^१ सीलवन्तोति । राजा तेसं गुणे सुत्वा उय्यानं गन्त्वा वन्दित्वा कतपटिसन्यारो वस्सानं चातुमासं तत्येव वसनत्याय पटिञ्जं गहेत्वा निमन्तेसि । ते ततो पट्टाय राजगेहे^२ येव भुञ्जित्वा उय्याने वसन्ति ।

अथेकदिवसं नगरे सुरानक्खत्तं नाम अहोसि । राजा पव्वजितानं सुरा दुल्लभाति वहुं उत्तमं सुरं दापेसि । तापसा सुरं पिवित्वा उय्यानं गन्त्वा सुरामदमत्ता हुत्वा एकच्चे उट्ठाय नच्चिंसु, एकच्चे गायिंसु । नच्चित्वा गायित्वा खारियादीनि अवत्थरित्वा निहायित्वा सुरामदे छिन्ने पवुज्झित्वा तं अत्तनो विप्पकारं दिस्वा न अम्हेहि पव्वजितसारुप्पं कतन्ति रोदित्वा परिदेवित्वा मयं आचरियेन विना एवरूपं पापं करिम्हाति तं खणञ्जोव उय्यानं पहाय हिमवन्तं गन्त्वा पटिसामितपरिक्खारा आचरियं वन्दित्वा निसीदित्वा-किन्नु खो ताता ! मनुस्सपथे अकिलममाना सुखं वसित्थ समग्गवासं च पन वसित्याति पुच्छिता—आचारिय ! सुखं वसिम्ह अपि च खो मयं अपातव्वयुत्तकं पिवित्वा विसञ्जी भूता सति पच्चुपट्टपेतुं असक्कोन्ता नच्चिम्ह चेव गायिम्ह चाति एतमत्थं आरोचेन्ता इमं गाथं समुट्ठापेत्वा आहंसुः—

अपायिम्ह अनच्चिम्ह अगायिम्ह रुदिम्ह च,

विसञ्जाकराणि पीत्वा दिट्ठा नाहुम्ह वानराति ।

तत्थ अपायिम्हाति सुरम्पिविम्ह । अनच्चिम्हाति तं सुरं पिवित्वा हत्थुपादे लोलेन्ता नच्चिम्ह । अगायिम्हाति मुखं विवरित्वा आयतकेन सरेन गायिम्ह । रुदिम्ह वाति पुन विप्पटिसारिनो एवरूपं नाम अम्हेहि कतन्ति रोदिम्ह । दिट्ठानाहुम्ह वानराति एवरूपं सञ्जाविनासनतो विसञ्जाकराणि सुरं पीत्वा एतदेव साधु यं वानरा नाहुम्हाति ।

एवं ते अत्तनो अगुणं कथेसुं । बोधिसत्तो गरुसंवासरहितानं नाम एवरूपं होति येवाति ते तापसे गरहित्वा पुन एनरूपं मा करित्थाति तेसं ओवादं दत्वा अपरिहीनज्झानो ब्रह्मलोकपरायणो अहोसि ।

सत्या इमं धम्मदेसनं आहरित्वा जातकं समोधानेसि । इतो पट्टाय हि अनुसन्धि घटेत्वाति इदम्पि न वक्खाम । तदा इसिगणो बुद्धपरिसा अहोसि, गणसत्था पन अहमेवाति ।

२. मित्तविन्दजातकं

अतिक्कम्म रमणकन्ति इदं सत्था जेवने विहरन्तो एकं दुव्वचभिक्खुं आरब्भ कथेसि । इमस्स पन जातकस्स कस्सपसम्मासम्बुद्धकालिकं वत्थुं दसकतिपाते महामित्तविन्दजातके आवीभविस्सति । तदा पन वोधिसत्तो इमं गाथमाहुः—

अतिक्कम्म रमणकं सदामत्तं च दूभकं,
स्वासि पासाणमासीनो यस्मा जीवं न मोक्खसीति ।

तत्थ—ररमणकन्ति तस्मिं काले फलिकस्स नामं फलिकपासादं च अतिक्कन्तोसीति दीपेति । सदामत्तं चाति रजतस्स नामं, रजतपासादं च अतिक्कन्तोसीति दीपेति । दूभकन्ति मणिनो नामं, मणिपासादं च अतिक्कन्तोसीति दीपेति । स्वासीति सोसि त्वं । पासाणेमासीनोति उरचक्कं नाम पासाणमयं वा होति रजतमयं वा मणिमयं वा तं पन पासाणमयं सो च तेन आसीनो अभिनिविट्ठो अज्झोत्थटो, तस्मा पासाणेन आसीनत्ता पासाणासीनोति वत्तव्वे व्यञ्जनसन्धिवसेन मकारं आदाय पासाणमासीनोति वुत्तं । पासाणं वा आसीनो तं उरचक्कं आसज्ज पापुणित्वा ठितोति अत्थो । यस्मा जीवं न मोक्खसीति, यस्मा उरचक्का याव ते पापं न खीयति ताव जीवन्तो येव न मुच्चिस्ससि तं आसीनोसीति ।

इमं गाथं वत्वा वोधिसत्तो अत्तनो देवद्वानमेव गतो । मित्तविन्दकोपि उरचक्कं उक्खिपित्वा महादुक्खं अनुभवमानो पापकम्मे परिक्वीरो यथाकम्मं गतो । सत्था इमं धम्मदेसनं आहरित्वा जातकं समोधानेसि । तदा मित्तविन्दको दुव्वचभिक्खु अहोसि । देवराजा पन अहमेवाति ।

मित्तविन्दजातकं ।

३. कालकण्णिजातकं

मित्तो हवे सत्तपदेन होतीति इदं सत्था जेतवने विहरन्तो एकं अनाथपिण्डकस्स मित्तं आरब्भ कयेसि ।

पच्चुपन्नवत्थु

सो किर अनाथपिण्डकेन सट्ठि सहपंसुकीलितो एकाचरियस्सेव [३०८] सन्तिके उग्गहितसिण्णो नामेन कालकण्णी नाम । सो गच्छन्ते काले दुग्गतो हुत्वा जीवितुं असक्कोन्तो सेट्ठिनो सन्तिकं अगमासि । सो तं समस्सासेत्वा परिव्वमयं दत्वा अत्तनो कुटुम्बं पटिच्छापेसि । सो सेट्ठिनो उपकारको हुत्वा सव्वकिच्चानि करोति । तं सेट्ठिस्स सन्तिकं आगतकाले—तिट्ठ कालकण्णि ! निसीद कालकण्णि ! भुञ्ज कालकण्णीति वदन्ति ।

अथेक दिवसं सेट्ठिनो मित्तामच्चा सेट्ठि उपसङ्कमित्वा एवमाहंसु—महासेट्ठि ! मा एतं तव सन्तिके करि । तिट्ठ कालकण्णि ! निसीद कालकण्णि ! भुञ्ज कालकण्णीति हि इमिना सद्देन यवखोपि पलायेय्य न चेस तया समानो दुग्गतो दुरुपेतो किं ते इमिनाति ?

अनाथपिण्डको—नामं नाम वोहारमत्तं न तं पण्डिता पमाणं करोन्ति । सुत्तमङ्गलिकेन नाम भवितुं न वट्ठति । न सक्का मया नाममत्तं निस्साय सहपंसुकीलितं सहायं परिच्चजितुन्ति । तेसं वचनं अनादाय एकदिवसं अत्तनो भोगगामं गच्छन्तो तं गेहरक्खकं कत्वा अगमासि ।

चोरा सेट्ठी किर गामकं गतो गेहमस्स विलुम्पिस्सामाति नानाबुधहत्था रत्तिभागे आगन्त्वा गेहं परिवारेसु । इतरोपि चोरानञ्जेव आगमनं आसङ्कमानो अनिदायन्तोव निसीदि । सो चोरानं आगतभावं ज्ञत्वा मनुस्से पवोवेत्वा त्वं सङ्खं धम, त्वं आलिङ्गं वादेहीति महासमज्जं कारेन्तो विय सकलनिवेसनं एकसद्दं कारेसि । चोरा सुज्जं गेहन्ति दुस्सुतं अम्हेहि इधेव महासेट्ठीति पासाणमुग्गरादीनि तत्थेव छड्ढेत्वा पलायिसु ।

पुनरिदिवसे मनुस्सा तत्थ तत्थ छड्ढिते पासाणमुग्गरादयो दिस्वा संवेगप्पत्ता हुत्वा—सचे अज्ज एवरूपो वुद्धिसम्पन्नो घरविचारको नाभविस्स चोरेहि यथारुचिया पविसित्वा सव्वगेहं विलुम्पितं अस्स । इमं दल्हमित्तं निस्साय सेट्ठिनो वड्ढि जाताति तं पसंसित्वा सेट्ठिस्स भोगगामतो आगतकाले सव्वं तं पवत्ति आरोचयिसु ।

अथ ते सेट्ठी अवोच—तुम्हे एवरूपं मम गेहरक्खकं मित्तं निक्कड्ढापेथ । सचायं तुम्हाकं वचनेन मया निक्कड्ढितो अस्स अज्ज मे कुटुम्बं किञ्चि नाभविस्स । नामं नाम अप्पमाणं, हितचित्तमेव पमाणन्ति । तस्स उत्तरितरं परिव्वयं दत्वा अत्थि दानि मे इदं कथापाभतन्ति सत्थु सन्तिकं गन्त्वा आदितो पट्टाय सव्वं तं पवत्ति भगवतो आरोचेसि ।

सत्था—न खो गहपति ! इदानेव कालकण्णिमित्तो अत्तनो मित्तस्स घरकुटुम्बं रक्खति पुव्वेपि रक्खयेवाति वत्ता तेन याचितो अतीतं आहरि—[३०९]

अतीतवत्थु

अतीतं वाराणसियं ब्रह्मदत्ते रज्जं कारेन्ते वोधिसत्तो महायसो सेट्ठी अहोसि । तस्स कालकण्णी नाम मित्तोति सव्वं पच्चुप्पन्नसदिसमेव । वोधिसत्तो भोगगामतो आगतो तं पवत्ति सुत्वा सचे मया तुम्हाकं वचनेन एवरूपो मित्तो निक्कड्ढितो अस्स अज्ज मे कुटुम्बं किञ्चि नाभविस्साति वत्ता इमं गाथमाह—

इत्लीसजातकं

कालकण्णजातकं

मित्तो हवे सत्तपदेन होति
सहायो पन द्वादसकेन होति,
मासद्धमासेन च जाति होति ।
तदुत्तरि अत्तसमोपि होति
सोहं कथं अत्तसुखस्स हेतु,
चिरसन्धुतं^१ कालकण्णीं जहेय्यन्ति ।

तत्थ हवेति निपातमत्तं, मेत्तायतीति मित्तो । मेत्ति पच्चुपट्ठापेति सिनेहं करोतीति अत्थो । सो पनेस सत्तपदेन होतीति एकतो सत्तपदवीतिहारगमनमत्तेन होतीति अत्थो । सहायो पन द्वादसकेन होतीति सव्वकिच्चानं एकतो करणवसेन सव्विरियापयेसु । सह गच्छतीति सहायो । सो पनेस द्वादसकेन होति । द्वादसाहं एकतो निवासेन होतीति अत्थो^२ । मासद्धमासेन चाति मासेन वा अद्धमासेन वा । जाति होतीति जाति-समो होति । तदुत्तरिन्ति ततो उत्तरि एकतो निवासेन । अत्तसमोपि होति येव । जहेय्यन्ति एवरूपं सहायं कथं जहेय्यन्ति मित्तरसे गुणं कथेसि ।

ततो पट्ठाय पुन कोचि तस्सन्तरे वत्ता नाम नाहोसि । सत्था इमं धम्मदेसनं आहरित्वा जातकं समो-धानेसि । तदा कालकण्णी आनन्दो अहोसि, वाराणसीसेट्ठी पन अहमेवाति ।

४. अत्यस्सद्वारजातकं

पच्चपन्नवत्यु .

आरोग्यमिच्छे परमं च लाभन्ति इदं सत्था जेतवने विरहन्तो एकं अत्यकुसलं कुलपुत्तं आरब्धं कथेसि ।

सावत्थियं हि एकस्स महाविभवस्स सेट्ठिनो पुत्तो जातिया सत्तवस्सो पञ्जवा अत्यकुसलो । सो एक-
दिवसं पितरं उपसङ्कमित्वा “अत्यस्स द्वारपञ्हं” नाम पुच्छि । सो तं न जानाति । अत्यस्स एतदहोसि—अयं
पञ्हो अतिसुखुमो । ठपेत्वा सव्वञ्जुवुद्धं अञ्जो उपरि भवग्गेन हेट्ठा च अवीचिना परिच्छिन्ने लोकसन्नि-
वासे एतं पञ्हं कथेतुं समत्थो नाम नत्थीति । सो पुत्तं आदाय वहुं मालागन्धविलेपनं गाहापेत्वा जेतवनं गन्त्वा
सत्थारं पूजेत्वा वन्दित्वा एकमन्तं निसिन्नो भगवन्तं एतदवोच [३१०]—अयं भन्ते ! दारको पञ्जवा, अत्य-
कुसलो मं “अत्यस्स द्वारपञ्हं” नाम पुच्छि । अहं तं पञ्हं अजानन्तो तुम्हाकं सन्तिकं आगतो, साधु मे
भगवा तं पञ्हं कथेतुति ।

सत्था—पुव्वेपाहं उपासक ! इमिना कुमारकेनेतं पञ्हं पुट्ठो । मया चस्स कथितो । तदा नं एस
जानाति । इदानीं पन भवसङ्खेपगतत्ता न सल्लखेतीति वत्वा तेन याचितो अतीतं आहरिः—

अतीतवत्यु

अतीते वाराणसियं ब्रह्मदत्ते रज्जं कारेन्ते वोधिसत्तो महाविभवो सेट्ठी अहोसि । अत्यस्स पुत्तो सत्त-
वस्सिको जातिया पञ्जवा अत्यकुसलो सो एकदिवसं पितरं उपसङ्कमित्वा—तात ! अत्यस्स द्वारं नाम
किन्ति ‘अत्यस्स द्वारपञ्हं’ पुच्छि ।

अत्यस्स पिता तं पञ्हं कथेन्तो इमं गायमाहः—

आरोग्यमिच्छे परमं च लाभं
सीलं च बुद्धानुमतं सुतं च,
धम्मानुवत्ती च अलीनता च
अत्यस्स द्वारा पमुखा छलेतेति ।

तत्थ —आरोग्यमिच्छे परमं च लाभन्ति चकारो निपातमत्तं । तात ! पठममेव आरोग्यसङ्खातं
परमं लाभं इच्छेय्याति इममत्थं दीपेन्तो एवमाह । तत्थ आरोग्यं नाम सरीरस्स चैव चित्तस्स च अरोगभावो
अनातुरता । सरीरे हि रोगातुरे नेव अलद्धं भोगलाभं उप्पादेतुं सक्कोति न लद्धं परिभुञ्जितुं अनातुरे पन
उभयम्पेतं सक्कोति । चित्ते च किलेसातुरे नेव अलद्धं भानादिलाभं उप्पादेतुं सक्कोति न लद्धं पुन समापत्ति-
वसेन परिभुञ्जितुं, एतस्मिं रोगे सति अलद्धोपि लाभो न लब्धति, लद्धोपि निरत्थको होति, असति पनेतस्मिं
अलद्धोपि लाभो लब्धति, लद्धोपि सात्थको होतीति आरोग्यं परमो लाभो नाम । तं सव्वपठमं इच्छित्तव्वं इद-
मेकमत्यस्स द्वारन्ति अयमेत्थ अत्थो । सीलं चाति आचारसीलं । इमिना लोकचारित्तं^१ दस्सेति । बुद्धान-
नुमतन्ति गुणबुद्धानं पण्डितानं अनुमतं, इमिना ज्ञाणसम्पन्नानं गुरून ओवादं दस्सेति । सुतं चाति कारणनि-
स्सितं सुतं । इमिना इमस्मिं लोके अत्यनिस्सितं वाहुसच्चं दस्सेति । धम्मानुवत्ती चाति तिविधस्स सुचरित-
धम्मस्स अनुवत्तनं । इमिना दुच्चरितधम्मं वज्जेत्वा सुचरितधम्मानुवत्तनभावं दस्सेति । अलीनता चाति चित्तस्स
अलीनता अनीचता । इमिना चित्तस्स असंकोचं पणीतभावं उत्तमभावं दस्सेति । अत्यस्स द्वारा पमुखा छलेतेति

अत्यो नाम वडिढ, तस्स वडिढसङ्खातस्स लोकियलोकुत्तरस्स अत्यस्स एते पमुखा उत्तमा छ द्वारा उपाया अधिगममुखानीति । [३११]

एवं बोधिसत्तो पुत्तस्स अत्यद्वारपञ्चं कथेसि । सो ततो पट्ठाय तेसु छसु धम्मेसु वत्ति । बोधिसत्तोपि दानादीनि पुञ्ञानि कत्वा यथाकम्मं गतो । सत्या इमं धम्मदेसनं आहरित्वा जातकं समोधानेसि । तदा पुत्तोव पञ्चुप्पन्नो पुत्तो, महासेट्ठी पन अहमेवाति ।

अत्यस्सद्वारजातकं ।

५. किम्पक्कजातकं

आयति दोसं नाञ्जायाति इदं सत्या जेतवने विहरन्तो एकं उक्कण्ठितभिक्षुं आरब्ध कथेसि ।

पच्चुपन्नवत्यु

अञ्जतरो किर कुलपुत्तो बुद्धसासने उरं दत्वा पव्वजितो एकदिवसं सावत्थियं पिण्डाय चरन्तो एकं अलङ्कतइत्थिं दिस्वा उक्कण्ठि । अथ नं आचरियुपज्झाया सत्यु सन्तिकं आनयिंसु ।

सत्या-सच्चं किर त्वं भिक्षु ! उक्कण्ठितोति पुच्छित्वा सच्चन्ति वुत्ते-पच्चकामगुणा नामेते भिक्षु ! परिभोगकाले रमणीया । सो पन तेसं परिभोगो निरयादिसु पटिसन्धिदायकत्ता किम्पक्कफलपरिभोगसदिसो होति । किम्पक्कफलं नाम वण्णगन्धरससम्पन्नं खादितं पन अन्तानि खण्डेत्वा जीवितक्खयं पापेति । पुञ्चे बहुजना तस्स दोसं अदिस्वा वण्णगन्धरसेसु वज्झित्वा तं फलं परिभुञ्जित्वा जीवितक्खयं पापुणिसूतिं वत्वा तेहि याचितो अतीतं आहरि:-

अतीतवत्यु

अतीते वाराणसियं ब्रह्मदत्ते रज्जं कारेन्ते बोधिसत्तो सत्यवाहो हुत्वा पच्चहि सकटसतेहि पुव्वन्ता-परन्तं गच्छन्तो अटविमुखं पत्वा मनुस्से सन्निपातेत्वा-इमिस्सा अटविया विसरुक्खो नाम अत्थि । मा खो मं अनापुच्छा पुञ्चे अखादितपुव्वानि फलाफलानि खादित्थाति ओवदि ।

मनुस्सा अटविं अतिक्कमित्वा अटविमुखे एकं किम्पक्कक्खं फलभारनमितसाखं अद्दसंसु । तस्स खन्वसाखापत्तफलानि सण्ठानवण्णरसगन्धेहि अम्बसदिसानेव । तेसु एकच्चे वण्णगन्धरसेसु वज्झित्वा अम्ब-फलसञ्जाय फलानि खादिसु । एकच्चे सत्यवाहं पुच्छित्वा खादिस्सामाति गहेत्वा अट्ठंसु ।

बोधिसत्तो तं ठानं पत्वा ते गहेत्वा ठिते फलानि छुट्ठापेत्वा ये खादमाना अट्ठंसु ते वमनं कारेत्वा तेसं भेसज्जं अदासि । तेसु एकच्चे अरोगा जाता पठममेव खादित्वा ठिता पन जीवितक्खयं पत्ता । बोधिसत्तोपि इच्छितट्ठानं सोत्थिना गत्वा लाभं लभित्वा पुन सकट्टानमेव आगन्त्वा दानादीनि पुञ्जानि कत्वा यथाकम्मं गतो । सत्या तं वत्युं कथेत्वा अभिसम्बुद्धो हुत्वा इमं गाथमाह:-

आयतिदोसं नाञ्जाय यो कामे पतिसेवति,

विपाकन्ते हनन्ति नं किम्पक्कमिव भक्खितन्ति ।

तत्थ-आयतिदोसं नाञ्जायाति अनागते दोसं नाञ्जाय अजानित्वाति अत्यो । यो कामे पतिसेवतीति यो वत्युकामे च किलेसकामे च पतिसेवति । विपाकन्ते हनन्ति नन्ति ते कामा तं पुरिसं अत्तनो विपाकसङ्खाते अन्ते निरयादिसु उप्पन्नं नानप्पकारेण दुक्खेन संयोजयमाना हनन्ति । कथं ? किम्पक्कमिव भक्खितन्ति यथा परिभोगकाले वण्णगन्धरससम्पत्तिया मनापं किम्पक्कफलं अनागतं दोसं अदिस्वा भक्खितं अन्ते हन्ति जीवित-क्खयं पापेति एवं परिभोगकाले मनापापि कामा विपाककाले हनन्तीति ।

देसनं यथानुसन्वि पापेत्वा सच्चानि पकासेसि । सच्चपरियोसाने उक्कण्ठितभिक्षु सोत्तापत्तिफलं पापुणि । सेसपरिसायपि केचि सोत्तापन्ना, केचि सकदागामिनो, केचि अनागामिनो केचि अरहन्तो अहेसु । सत्यापि इमं धम्मदेसनं आहरित्वा जातकं समोधानेसि । तदा परिसा बुद्धपरिसा अहोसि । सत्यवाहो पन अहमेवाति ।

किम्पक्कजातकं ।

६. सीलवीमंसनजातकं

सीलं किरेव कल्याणन्ति इदं सत्या जेतवने विहरन्तो एकं सीलवीमसकं ब्राह्मणं आरब्ध कथेसि ।

पच्चुपन्नवत्थु

सो किर कोसलराजानं निस्साय जीवति । तिसरणगतो अखण्डपञ्चसीलो, तिष्णं वेदानं पारगू । राजा अयं सीलवाति तस्स अतिरेकसम्मानं करोति ।

सो चिन्तेसि—अयं राजा मय्हं अञ्जोहि ब्राह्मणेहि अतिरेकसम्मानं करोति अतिविय मं गहं कत्वा पस्सति, किन्नु खो एस मम जातिगोत्तकुलप्पदेससिप्पसम्पत्तिं निस्साय इमं सम्मानं करोति, उदाहु सीलसम्पत्तिं, वीमंसिस्सामि तावाति ।

सो एकदिवसं राजुपट्टानं गन्त्वा घरं आगच्छन्तो एकस्स हेरञ्जिकस्स फलकतो अनापुच्छित्वा एकं कहापरणं गहेत्वा अगमासि । हेरञ्जिको ब्राह्मणो गरुभावेन किञ्चि अवत्वा निसीदि । पुनदिवसे द्वे कहापरणे गण्हि । हेरञ्जिको तथेव अधिवासेसि । ततियदिवसे कहापरणमुट्ठि अगहेसि । अथ नं हेरञ्जिको अज्ज ते ततियो दिवसो राजकुटुम्भं विलुम्पन्तस्साति राजकुटुम्भविलुम्पकचोरो मे गहितोति तिक्वत्तुं विरवि । अथ नं मनुस्सा इतो चित्तो चागन्त्वा चिरन्दानि त्वं सीलवा विय विचरीति द्वे तयो पहारे दत्त्वा बन्धित्वा रञ्जो दस्सेसु ।

राजा विप्पटिसारी हुत्वा—कस्मा ब्राह्मण ! एवरूपं दुस्सीलकम्मं करोसीति ? वत्त्वा गच्छ तस्स राजाणं करोयाति आह ।

ब्राह्मणो—नाहं महाराज ! चोरोति आह ।

अथ कस्मा राजकुटुम्भिकस्स फलकतो [३१३] कहापरणे गण्हीति ?

एतं मया तयि मम अतिसम्मानं करोन्ते किन्नु खो राजा मम जातिआदीनि निस्साय अतिसम्मानं करोति, उदाहु सीलं निस्सायाति वीमंसनत्यायकतं, इदानीं पन मया एकसेन जातं यथा सीलमेव निस्साय तथा मम सम्मानो कतो न जातियादीनि, तथाहि मे इदानीं राजाणं कारेसीति वत्त्वा स्वाहं इमिना कारणेन इमस्मि लोके सीलमेव उत्तमं सीलं पमुखन्ति सन्निट्टानं गतो, इमस्स पनाहं सीलस्स अनुच्छविकं करोन्तो गेहे ठितो किलेसे परिभुञ्जन्तो न सक्खिस्सामि कातुं, अज्जेव जेतवनं गन्त्वा सत्थु सन्तिके पव्वजिस्सामि पव्वज्जं मे देहि देवाति वत्त्वा राजानं अनुजानापेत्वा जेतवनाभिमुखो पायासि ।

अथ नं जातिसुहज्जवन्धवा सन्निपतित्वा निवारेतुं असक्कोन्ता निर्वत्तिसु । सो सत्थु सन्तिकं गन्त्वा पव्वज्जं याचित्वा पव्वज्जं च उपसम्पदं च लभित्वा अविस्सट्ठकम्मट्टानो विपस्सन् वड्ढेत्वा अरहत्तं पत्वा सत्थारं उपसङ्गकमित्वा भन्ते ! मय्हं पव्वज्जा मत्थकं पत्ताति अञ्जं व्याकासि । तस्स तं अञ्जान्याकरणां भिक्खु-सङ्घे पाकटं जातं । अथेकदिवसं धम्मसभायं सन्निपतिता भिक्खू—आवुसो ! असुको नाम रञ्जो उपट्ठाकब्राह्मणो अत्तनो सीलं वीमंसित्वा राजानं आपुच्छित्वा पव्वजित्वा अरहत्ते पतिट्ठितोति तस्स गुणं कथयमाना निसीदिसु ।

सत्या आगन्त्वा--कायनुत्थ भिक्खवे ! एतरहि कथाय सन्निसिन्नाति पुच्छित्वा इमाय नामाति वुत्ते—न भिक्खवे ! इदानीं अयमेव ब्राह्मणो अत्तनो सीलं वीमंसित्वा पव्वजित्वा अत्तनो पतिट्ठं अकासि । पुव्वेपि पण्डिता अत्तनो सीलं वीमंसित्वा पव्वजित्वा अत्तनो पतिट्ठं करिसूति वत्त्वा तेहि याचितो अतीतं आहरिः—

अतीतवत्थु

अतीते वाराणसिय ब्रह्मदत्ते रज्जं कारेन्ते बोधिसत्तो तस्स पुरोहितो अहोसि दानाधिमुत्तो सीलज्झा-सयो अखण्डपञ्चसीलो । राजा सेसब्राह्मणेहि अतिरेकं तस्स सम्मानं करोतीति, सव्वं पुरिमसदिसमेव ।

बोधिसत्ते पन वन्धित्वा रञ्जो सन्तिकं निव्यमाने अहिगुण्ठिका अन्तरवीथियं सप्पं कीलापेन्ता तं नङ्गुट्ठे गण्हन्ति, गीवाय गण्हन्ति, गले वेठेन्ति ।

बोधिसत्तो ते दिस्वा—मा ताता ! एतं सप्पं नङ्गुट्ठे गण्हथ, मा गीवाय, मा गले वेठेथ, अयं हि वो डसित्वा जीवितक्खयं पापेय्याति आह ।

अहिगुण्ठिका—अयं ब्राह्मण ! सप्पो सीलवा आचारसम्पन्नो तादिसो दुस्सीलो न होति । त्वं पन अत्तनो दुस्सीलताय अनाचारेण राज कुटुम्बविलुम्पकचोरोति वन्धित्वा नीयसीति आहंसु ।

सो चिन्तेसि—सप्पापि ताव अडंसन्ता अविहेठेन्ता सीलवन्तोति नामं लभन्ति । किमङ्ग पन मनुस्स-भूता ? सीलं येव इमस्मिं लोके उत्तमं । नत्थि ततो उत्तरितरन्ति ।

अथ नं नेत्वा रञ्जो दस्सेसुं । [३१४]

राजा—किं इदं ताताति ? पुच्छि ।

राजकुटुम्बविलुम्पक चोरो देवाति ।

तेन हिस्स राजारणं करोथाति ।

ब्राह्मणो—नाहं महाराज ! चोरोति आह ।

अथ कस्मा कहापणे अगगहेसीति च वुत्तो पुरिमनयेनेव सव्वं आरोचेन्तो स्वाहं इमिना कारणेण इमस्मिं लोके सीलमेव उत्तमं सीलं पामोक्खन्ति सन्निट्ठानं कतोति वत्वा तिट्ठतु ताव, इदं आसीविसोपि ताव अडंसन्तो अविहेठेन्तो सीलवाति वत्तव्वतं लभति । इमिनापि कारणेण सीलमेव उत्तमं, सीलं पवरन्ति सीलं वण्णेन्तो इमं गाथमाहः—

सीलं किरेव कल्याणं सीलं लोके अनुत्तरं

पस्स घोरविसो नागो सीलवाति न हञ्जतीति ।

तत्थ—सीलं किरेवाति कायवाचाचित्तेहि अवीतिकमणसङ्खातं आचारसीलमेव । किराति अनुस्सववसेन वदति । कल्याणन्ति सुन्दरतरं । अनुत्तरन्ति जेट्ठकं सव्वगुणदायकं । पस्साति अत्तना दिट्ठकारणं अभिमुखं करोन्तो कथेसि । सीलवाति न हञ्जतीति घोरविसोपि समानो अडसनअविहेठनमत्तकेन सीलवाति पसंसं लभति । न हञ्जति न विहञ्जतीति इमिनापि कारणेण सीलमेव उत्तमन्ति ।

एवं बोधिसत्तो इमाय गाथाय रञ्जो धम्मं देसेत्वा कामे पहाय इसिपव्वज्जं पव्वजित्वा हिमवन्तं पव्वसित्वा पञ्च अभिञ्जा अट्ठ समापत्तियो निव्वत्तेत्वा ब्रह्मलोकपरायणो अहोसि । सत्था इमं धम्मदेसनं आहरित्वा जातकं समोधानेसि । तदा राजा आनन्दो, राजपरिसा बुद्धपरिसा अहोसि, पुरोहितो पन अहमेवाति ।

सीलवीमंसनजातकं ।

७. मङ्गलजातकं

यस्स मङ्गला समूहताति इदं सत्या वेलुवने विहरन्तो एकं साटकलक्खणाब्राह्मणं आरब्ध कयेसि ।

पच्चपन्नवत्थु

राजगहवासिको किरिको ब्राह्मणो कोतूहलमङ्गलिको तीसु रतनेसु अप्पसन्नो मिच्छादिट्ठि अड्ढो महद्धनो महाभोगो । तस्स समुग्गे ठपितं साटकयुगं मूसिका खादिसु । अथस्स सीसं नहायित्वा साटके आहरयाति वुत्त-
काले मूसिकाय खादितभावं आरोचयिस्सु । सो चिन्तेसि—सचे इदं मूसिकदट्ठं साटकयुगं इमस्मिं गेहे भवि-
स्सति महाविनासो भविस्सति । इदं हि अवमङ्गलं, कालकण्णीसदिसं पुत्तधीतादीनम्पि दासकम्मकरादीनं
वा न सक्का दातुं । यो हि इदं गर्णिहस्सति सच्चस्स महाविनासो भविस्सति । आमकसुसाने तं छड्ढापेस्सामि ।
न खो पन सक्का दासादीनं हत्ये दातुं । ते हि एत्थ लोभं उप्पादेत्वा इमं [३१५] गहेत्वा विनासं पापुण्येयुं ।
पुत्तस्स तं हत्ये दस्सामीति ।

सो पुत्तं पक्कोसापेत्वा तमत्थं आरोचेत्वा—त्वम्पि न तात ! हत्येन अफुसित्वा दण्डकेन गहेत्वा आम-
कसुसाने छड्ढेत्वा ससीसं नहायित्वा एहीति पेसेसि ।

सत्यापि खो तं दिवसं पच्चूससमये वेनेय्यवन्धवे आलोकेन्तो इमेसं पितापुत्तानं सोतापत्तिफलस्स उप-
निस्सयं दिस्वा मिगवीथिं गहेत्वा मिगलुक्को विय गत्वा आमकसुसानद्वारे निसीदि छब्बण्णवुद्धरस्मियो विस्स-
ज्जेन्तो । माणवो पितु वचनं सम्पटिच्छित्वा अगारस्सप्पं विय तं युगसाटकं यट्ठिकोटिया गहेत्वा आमकसुसानद्वारं
पापुणि । अथ नं सत्या—किं करोसि माणवाति आह । भो गोतम ! इदं साटकयुगं मूसिकाय दट्ठं, काल-
कण्णीसदिसं हलाहलविसूपमं । मम पिता अज्जो एतं छड्ढेन्तो लोभं उप्पादेत्वा गण्हेय्याति भयेन मं पहिणि ।
अहमेतं छड्ढेत्वा सीसं नहायित्वा गमिस्सामीति आगतोमिह भो गोतमाति ।

तेन हि छड्ढेहीति ।

माणवो छड्ढेसि । सत्या अम्हाकन्दानि वट्ठतीति तस्स सम्मुखाव अवमङ्गलं भो गोतम ! एतं कालक-
कण्णीसदिसं मा गण्हि, मा गण्हीति तस्मिं वारयमाने येव गहेत्वा वेलुवनाभिमुखो पायासि । माणवो वेगेन गत्वा
पितु आरोचेसि—तात ! मया आमकसुसाने छड्ढितं साटकयुगं समणो गोतमो अम्हाकं वट्ठतीति मया
वारियमानोपि गहेत्वा वेलुवनं गतोति ।

ब्राह्मणो चिन्तेसि—तं साटकयुगं अवमङ्गलं कालकण्णीसदिसं । तं वलज्जेन्तो समणोपि गोतमो
नस्सिस्सति, विहारोपि नस्सिस्सति । ततो अम्हाकं गरहा भविस्सति । समणस्स गोतमस्स अज्जो बहू साटकं
दत्वा तं छड्ढापेस्सामीति ।

सो बहू साटके गाहापेत्वा पुत्तेन सद्धि वेलुवनं गत्वा सत्थारं दिस्वा एकमन्तं ठितो एवमाह सच्चं किर
ते भो गोतम ! आमकसुसाने साटकयुगं गहितन्ति ?

सच्चं ब्राह्मणाति ।

भो गोतम ! तं साटक युगं अवमङ्गलं तुम्हे नं परिभुज्जमाना नस्सिस्सथ, सकलविहारोपि नस्सिस्सति ।
सचे वो निवासनं वा पारुपनं वा नप्पहोति इमे साटके गहेत्वा तं छड्ढापेयाति ।

अथ नं सत्या—मयं ब्राह्मण ! पव्वजिता नाम अम्हाकं आमकसुसाने अन्तरवीथियं संकारट्टाने नहा-
नत्तित्ये महामग्गेति एवरूपेसु ठानेसु छड्ढिता वा पतिता वा पिलोतिका वट्ठति, त्वम्पन न इदानीव पुव्वेपि एवं
लद्धिको येवाति वत्वा तेन याचितो अतीतं आहरिः—

अतीतवत्थु

अतीते मगघरट्ठे राजगहनगरे धम्मिको मगघराजा रज्जं कारेसि । तदा बोधिसत्तो एकास्मिं उदिच्च-
ब्राह्मणकुले निव्वत्तित्वा विज्जुतं पत्तो इसिपव्वज्जं पव्वजित्वा अभिज्जा च [३१६] समापत्तियो च निव्व-

तेत्वा हिमवन्ते वसमानो एकस्मि काले हिमवन्ततो निक्खमित्वा राजागहनगरे राजय्यानं पत्वा तत्थ वसित्वा दुतियदिवसे भिक्खाचारत्थाय नगरं पाविसि । राजा तं दिस्वा पक्कोसापेत्वा पासादे निसीदापेत्वा भोजेत्वा उय्याने येव वसनत्थाय पटिञ्जं गण्हि । वोधिसत्तो रञ्जो निवेसने भुञ्जित्वा उय्याने वसति ।

तस्मि काले राजगहनगरे दुस्सलक्खणब्राह्मणो नाम अहोसि । तस्स समुग्गे ठपितं सटकयुगन्ति सञ्चं पुरिमसदिसमेव । माणवे पन सुसानं गच्छन्ते वोधिसत्तो पठमतंरं गत्वा सुसानद्वारे निसीदित्वा तेन छड्डितं साटकयुगं गहेत्वा उय्यानं अगमासि । माणवो गत्वा पितु आरोचेसि । पिता राजकुलूपको तापसो नस्सेय्याति वोधिसत्तस्स सन्तिकं गत्वा-तापस ! तया गहितसाटके छड्डेहि मा नस्सीति आह ।

तापसो-अम्हाकं सुसाने छड्डितपिलोतिका वट्टति न मयं कोतूहलमङ्गलिका कोतूहलमङ्गलं नामेतं न बुद्धपच्चेकबुद्धवोधिसत्तेहि वणिणत्तं, तस्मा पण्डितेन कोतूहलमङ्गलिकेन न भवितव्वन्ति ब्राह्मणस्स धम्मं देसेसि ।

ब्राह्मणो धम्मं सुत्वा दिट्ठि भिन्दित्वा वोधिसत्तं सरणं गतो । वोधिसत्तोपि अपरिहीनज्झानो ब्रह्मलोकपरायणो अहोसि । सत्थापि इमं अतीतं आहरित्वा अभिसम्बुद्धो हुत्वा ब्राह्मणस्स धम्मं देसेन्तो इमं गायमाह:-

यस्स मङ्गला समूहता
उप्पाता सुपिना च लक्खणा च,
स मङ्गलदोस वीतिवत्तो
युगयोगाधिगतो न जातु मेतीति ।

तत्थ यस्समङ्गला समूहताति यस्स अरहतो खीणासवस्स दिट्ठमङ्गलं सुतमङ्गलं मुतमङ्गलन्ति एते मङ्गला समुच्छिन्ना । उप्पाता सुपिना च लक्खणा चाति एवरूपो चन्दग्गाहो भविस्सति, एवरूपो सुरियग्गाहो भविस्सति, एवरूपो नक्खत्तग्गाहो भविस्सति, एवरूपो उक्कापातो भविस्सति, एवरूपो दिसाडाहो भविस्सतीति इमे पञ्च महाउप्पाता नानप्पकारका सुपिना सुलक्खणं दुब्भगलक्खणं इत्थिलक्खणं पुरिसलक्खणं दासलक्खणं दासिलक्खणं असिलक्खणं उसभलक्खणं आवुधलक्खणं वत्थलक्खणान्ति एवमादिकानि लक्खणानि इमे च दिट्ठिद्वाना यस्स समूहता न एतेहि उप्पातादीहि अत्तनो मङ्गलं वा अवमङ्गलं वा पच्चेति । स मङ्गलदोसवीतिवतीति सो खीणासवो सव्वमङ्गलदोसवीतिवत्तो अतिक्कन्तो पजहित्वा ठितो ।

युगयोगाधिगतो न जातुमेतीति कोधो च उपनाहो च मक्खो च पलासो चाति आदिना नयेन द्वे द्वे एकतो आगतकिलेसा युगा नाम । कामयोगो, [३१७] भवयोगो, दिट्ठियोगो, अविज्जायोगोति इमे संसारे योजनभावतो चत्तारो योगा नाम । ते युगा च योगा चाति युगयोगे अधिगतो अभिभवित्वा गतो वीतिवत्तो समतिक्कन्तो खीणासवो भिक्खु । न जातुमेतीति पुन पटिसन्धिवसेन एकंसेनेव इमं लोकं न एति नागच्छतीति ।

एवं सत्था इमाय गाथाय ब्राह्मणस्स धम्मं देसेत्वा पुन सच्चानि पकासेसि । सच्चपरियोसाने ब्राह्मणो सद्धि पुत्तेन सोतापत्तिफले पतिट्ठहि । सत्था जातकं समोधानेसि । तदा एतेव पितापुत्ता अहेसुं । तापसो पन अहमेवाति ।

मङ्गलजातकं ।

८. सारम्भजातकं

कल्याणमेव मुञ्चेय्याति इदं सत्या सावत्थियं उपनिस्साय जेतवने विहरन्तो ओमसवादसिक्खापदं आरम्भं कथेसि ।

द्वेपि वत्थूनि हेट्ठा नन्दिविसालजातके वृत्तसदिसानेव । इमस्मिं पन जातके बोधिसत्तो गन्धाररट्ठे तक्कसिलायं अञ्जतरस्स ब्राह्मणस्स सारम्भो नाम वलिवद्दो अहोसि । सत्या इदं अतीतवत्थुं कथेत्वा अभिसम्बुद्धो हुत्वा इमं गायमाहः—

कल्याणमेव मुञ्चेय्य नहि मुञ्चेय्य पापिकं,
मोक्खो कल्याणिया साधु मुत्वा तपति पापिकन्ति ।

तत्थ—कल्याणमेव मुञ्चेय्याति चतुदोसविनिम्मुत्तं कल्याणं सुन्दरं अनवज्जं वाचमेव मुञ्चेय्य, विस्स-ज्जेय्य, कथेय्य । नहि मुञ्चेय्य पापिकन्ति पापिकं लामिकं परेसं अप्पियं अमनापं न मुञ्चेय्य, न कथेय्य । मोक्खो कल्याणिया साधूति कल्याणवाचाय विस्सज्जनमेव इमस्मिं लोके साधु सुन्दरं भट्ठकं । मुत्वा तपति पापिकन्ति पापिकं फरुसं वाचं मुञ्चित्वा विस्सज्जेत्वा कथेत्वा सो पुग्गलो तपति सोचति किलमतीति ।

एवं सत्या इमं धम्मदेसनं आहरित्वा जातकं समोधनेसि । तदा ब्राह्मणो आनन्दो अहोसि, ब्राह्मणी उप्पलवण्णा, सारम्भो पन अहमेवाति ।

सारम्भजातकं ।

९. कुहकजातकं

वाचाव किर ते आसीति इदं सत्या जेतवने विहरन्तो एकं कुहकं आरब्ध कथेसि । कुहनवत्युं उद्दालजातके आवीभविस्सति ।

अतीतवत्यु

अतीति वाराणसियं ब्रह्मदत्ते रज्जं कारेन्ते एकं गामकं उपनिस्साय एको कूटजटिलकुहकतापसो वसति । एको कुटुम्बिको तस्स अरञ्जो पण्णसालं कारेत्वा तत्थ नं वासेन्तो अत्तनो गेहे पणीताहारेण पटिग्जगति । सो तं कूटजटिलं सीलवा एसोति सद्दहित्वा चोरभयेन सुवण्णनिक्खसतं तस्स पण्णसालं नेत्वा भूमिगतं कत्वा इदं ओलोकेय्यासि भन्तेति आह । अथ नं तापसो-पव्वजितानं नाम आवुसो ! एवरूपं कथेतुं न वट्ठति अम्हाकं परसन्तके लोभो नाम नत्थीति आह ।

सो-सावु भन्तेति तस्स वचनं सद्दहित्वा पक्कामि । दुट्ठतापसो सक्का एत्तकेन जीवितुन्ति कतिपाहं अतिक्कनित्वा तं सुवण्णं गहेत्वा अन्तरामग्गे एकस्मिं ठाने ठपेत्वा आगन्त्वा पण्णसालायमेव वसित्वा पुनदिवसे तस्स गेहे भत्तकिच्चं कत्वा एवमाह-आवुसो ! मयं तुम्हे निस्साय चिरं वसिम्ह, अतिचिरं एकस्मिं ठाने वसन्तानं मनुस्सेहि सद्धि संसग्गो होति । संसग्गो च नाम पव्वजितानं मलं । तस्मा गच्छामहन्ति वत्वा तेन पुनप्पुनं याचियमानोपि निवत्तितुं न इच्छि ।

अथ नं सो-एवं सन्ते गच्छथ भन्तेति याव गामद्वारं अनुगन्त्वा निवत्ति ।

तापसो थोकं गन्त्वाव इमं कुटुम्बिकं मया वञ्चेतुं वट्ठतीति चिन्तेत्वा जटानं अन्तरे तिरां ठपेत्वा पटिनिवत्ति ।

कुटुम्बिको-किं भन्ते ! निवत्तित्याति पुच्छि ।

आवुनो ! तुम्हाकं गहेच्छदनतो मे जटासु एकं तिरां लग्गं, अदिग्गादानं च नाम पव्वजितानं न वट्ठति तं आदाय आगतोम्हीति ।

कुटुम्बिको-छड्ढेत्वा गच्छथ भन्तेति वत्वा तिरासलाकम्पि नाम परसन्तकं न गण्हति, अहो कुक्कुच्चकां मे अय्योति पत्तीदित्वा वन्दित्वा उय्योजेसि ।

तदा पन बोधिसत्तेन भण्डत्याय पच्चन्तं गच्छन्तेन तस्मिं निवेसने निवासो गहितो होति । सो तापसस्स वचनं नुत्वाव अद्वा इमिना दुट्ठतापसेन इमस्स किञ्चि हटं भविस्सतीति कुटुम्बिकं पुच्छि-अत्थि पन ते सम्म ! किञ्चि एतस्स तापसस्स सन्तिके निक्खत्तन्ति ?

अत्थि सम्म ! सुवण्णनिक्खसतन्ति ।

तेन हि गच्छ नं उपयारेहीति ।

भो पण्णसालं गन्त्वा तं अदिस्वा वेगेनागन्त्वा नत्थि सम्माति आह ।

न ते सुवण्णं अब्बेन गहितं, तेनेव कूटतापसेन गहितं । एहि तं अनुवन्धित्वा गण्हामाति वेगेन गन्त्वा कूटतापसं गण्हित्वा हप्पेहि च पादेहि च पांयेत्वा सुवण्णं आहरापेत्वा गण्हिसुं । बोधिसत्तो सुवण्णं दिस्वा निक्खान्तं नाम हरमानो अमज्जित्वा तिरामत्ते सत्तोसीति वत्वा तं गरहन्तो इमं गायमाह:-

वाचाव किर ते आसि सण्हा सखिलभाणिनो,

निपमत्ते असज्जित्यो नो च निक्खसतं हरन्ति ।

तस्य-वाचाव किर ते आसि सण्हा सखिलभाणिनोति पव्वजितानं तिरामत्तम्पि अदिग्गं आदातुं न वट्ठतीति एवं सत्तियं मुदुवचनं वदन्तरस वाचा एव किर ने गण्हा आसि । वचनमत्तमेव मट्ठं अहोसीति अत्थो ।

तिणमत्तं असज्जित्योति कूटजटिल ! एकस्सा तिणसलाकाय कुक्कुच्चं कुरुमानो त्वं सत्तो आसत्तो लग्गो अहोसि ।
नो च निक्कसतं हरन्ति इमं पन निक्खसतं हरन्तो असत्तो निल्लग्गोव जातोसीति ।

एवं बोधिसत्तो तं गरहित्वा मास्सु पुन कूटजटिल ! एवरूपमकासीति ओवादं दत्त्वा यथाकम्मं गतो ।
सत्या इमं धम्मदेसनं आहरित्वा—न भिक्खवे ! इदानेवेस भिक्खु कुहको पुव्वेपि कुहको येवाति वत्त्वा जातकं
समोधानेसि । तदा कूटतापसो कुहकभिक्खु अहोसि, पण्डितपुरिसो पन अहमेवाति ।

१०. अंकतञ्जुजातकं

यो पुञ्चे कतकल्याणोति इदं सत्था जेतवने विहरन्तो अनाथपिण्डकं आरब्ध कथेसि ।

पञ्चपन्नवत्यु

तस्स किरिको पञ्चन्तवासिको सेट्ठी अदिट्टसहायो अहोसि । सो एकदा पञ्चन्ते उट्टानकभण्डस्स पञ्च सकटसतानि पूरेत्वा कम्मन्तिकमनुस्से आह—गच्छथ भो ! इमं भण्डं सार्वत्थि नेत्वा अम्हाकं सहायस्स अनाथपिण्डकमहासेठिस्स पञ्चक्खेन विक्किणित्वा पटिभण्डं आहरथाति ।

ते साधूति तस्स वचनं सम्पटिच्छित्त्वा सार्वत्थि गत्वा महासेट्ठि दिस्वा पण्णाकारं दत्वा तं पवत्ति आरोचेसु । महासेट्ठि स्वागतं वोति तेसं आवासं च परिव्वयं च दापेत्वा सहायस्स सुखं पुच्छित्त्वा भण्डं विक्किणित्वा पटिभण्डं दापेसि । ते पञ्चन्तं गत्वा तमत्थं अत्तनो सेट्ठिस्स आरोचेसु ।

अथापरभागे अनाथपिण्डकोपि तथेव पञ्च सकटसतानि तत्थ पेसेसि । मनुस्सा तत्थ गत्वा पण्णाकारं आदाय पञ्चन्तवासिकसेट्ठि पस्सिसु । सो कुतो आगच्छथाति पुच्छित्त्वा सार्वत्थितो तुम्हाकं सहायस्स अनाथपिण्डकस्स सन्तिकाति वुत्ते अनाथपिण्डकोति कस्सचि पुरिसस्स नामं भविस्सतीति परिहासं कत्वा पण्णाकारं गहेत्वा गच्छथ तुम्हेति उय्योजेसि । नेव निवासं न परिव्वयं दापेसि । ते सयमेव भण्डं विक्किणित्वा पटिभण्डं आदाय सार्वत्थि आगन्त्वा सेठिस्स तं पवत्ति आरोचेसु ।

अथ सो पञ्चन्तवासी पुनपि एकवारं तथेव पञ्च सकटसतानि सार्वत्थि पेसेसि । मनुस्सा पण्णाकारं आदाय महासेट्ठि पस्सिसु । ते पन दिस्वा अनाथपिण्डकस्स गेहे मनुस्सा मयं [३२०] सामि ! एतेसं निवासञ्च भत्तञ्च परिव्वयञ्च जानिस्सामाति वत्वा तेसं सकटानि वहिनगरे तथारूपे ठाने मोचापेत्वा तुम्हे इधेव वसथ अम्हाकं वो घरे यांगुभत्तञ्च परिव्वयो च भविस्सतीति गत्वा दासकम्मकरे सन्निपातेत्वा मज्झिमयामसमनन्तरे पञ्चेव सकटसतानि विलुम्पित्वा निवासनपारुपनानिपि तेसं अच्छिन्दित्वा गोणे पलापेत्वा सकटानि विचक्कानि कत्वा भूमियं ठपेत्वा चक्कानिपि गणित्वाव अगमंसु । पञ्चन्तवासिनो निवासनमत्तस्सापि सामिका अहुत्वा भीता वेगेन पलायित्वा पञ्चन्तमेव गता । सेट्ठिस्स मनुस्सापि तं पवत्ति महासेट्ठिनो आरोचेसु ।

सो अत्थि दानि कथापाभतन्ति सत्थु सन्तिकं गत्वा आदितो पट्टाय सव्वं तं पवत्ति आरोचेसि । सत्था—न खो गहपति ! सो पञ्चन्तवासी इदानीए एवंसीलो पुञ्चेपि एवंसीलकोव अहोसीति वत्वा तेन याचितो अतीतं आहरिः—

अतीतवत्यु

अतीते वाराणसियं ब्रह्मदत्ते रज्जं कारेन्ते बोधिसत्तो वाराणसियं महाविभवो सेट्ठी अहोसि । तस्सेको पञ्चन्तवासिको सेट्ठी अदिट्टसहायोति सव्वं अतीतवत्युं पञ्चुप्पन्नवत्युसदिसमेव । बोधिसत्तो पन अत्तनो मनुस्सेहि अज्ज अम्हेहि इदं नामकतन्ति आरोचिते पठमं अत्तनो कतं उपकारं अजानन्ता पञ्छापि एवरूपं लभन्ति येवाति वत्वा सम्पत्तपरिसाय धम्मं देसेन्तो इमं गाथमाहः—

यो पुञ्चे कतकल्याणो कतत्थो नाववुज्झति,

पच्छा किञ्चे समुपन्ने कत्तारं नाविगच्छतीति ।

तत्रायं पिण्डर्थो—वृत्तियादिसु यो कोचि पुरिसो पुञ्चे पठमतरं अञ्ज्णेन कतकल्याणो कतूपकारो कतत्थो निष्पादिताकिञ्चो हुत्वा तं परेन अत्तनि कतं कल्याणं चेव अत्थञ्च न जानाति सो पच्छा अत्तनो किञ्चे समुप्पन्ने तस्स किञ्चस्स कत्तारं नाविगच्छति न लभतीति ।

एवं बोधिसत्तो इमाय गाथाय धम्मं देसेत्वा दानादीनि पुञ्जानि कत्वा यथाकम्मं गतो । सत्था इमं धम्मदेसनं आहरित्वा जातकं समोधानेसि । तदा पच्चन्तवासी इदानपि पच्चन्तवासी येव वाराणसीसेट्ठी पन अहमेवाति ।

अकतञ्जु जातकं ।

अपायिम्हवग्गो नवमो । [३२१]

१०. लित्तवर्गवर्णना

१. लित्तजातकं

लित्तं परमेन तेजसाति इदं सत्या जेतवने विहरन्तो अपच्चवेक्खितपरिभोगं आरब्ध कथेसि ।

पच्चपन्नवत्थु

तस्मिं किर काले भिक्खू चीवरादीनि लभित्वा येभुय्येन अपच्चवेक्खित्वा परिभुञ्जन्ति । ते चत्तारो पच्चये अपच्चवेक्खित्वा परिभुञ्जमाना येभुय्येन निरयतिरच्छानयोनितो न मुच्चन्ति ।

सत्या तं कारणं ज्ञत्वा भिक्खूनां अनेकपरियायेन धम्मकथं कथेत्वा अपच्चवेक्खितपरिभोगे आदीनवं दस्सेत्वा—भिक्खवे ! भिक्खुना नाम चत्तारो पच्चये लभित्वा अपच्चवेक्खित्वा परिभुञ्जितुं न वट्टति । तस्मा इतो पट्टाय पच्चवेक्खित्वा परिभुञ्जेय्याथाति । पच्चवेक्खणविधिं दस्सेन्तो “इध भिक्खवे ! भिक्खु पटिसङ्खायोनिसो चीवरं पटिसेवति सीतस्स पटिघातायाति” आदिना नयेन तन्ति ठपेत्वा—भिक्खवे ! चत्तारो पच्चये एवं पच्चवेक्खित्वा परिभुञ्जितुं वट्टति । अपच्चवेक्खितपरिभोगो नाम हलाहलविसपरिभोगसदिसो । पोरणका हि अपच्चवेक्खित्वा दोसं अजानित्वा विसं परिभुञ्जित्वा विपाकन्ते महादुक्खं अनुभविंस्सूति वत्वा अतीतं आहरिः—

अतीतवत्थु

अतीते वाराणसियं ब्रह्मदत्ते रज्जं कारेन्ते वोधिसत्तो अञ्जतरस्मिं महाभोगकुले निव्वत्तित्वा वयप्पत्तो अक्खधुत्तो अहोसि । अथापरो कूटक्खधुत्तो वोधिसत्तेन सद्धिं कीलन्तो अत्तनो जये वत्तमाने केलिमण्डलं न भिन्दति, पराजयकाले पन अक्खं मुखे पक्खिपित्वा अक्खो नट्ठोति केलिमण्डलं भिन्दित्वा पक्कमति । वोधिसत्तो तस्स कारणं ज्ञत्वा होतु जानिस्सामेतथ पतिरूपन्ति अक्खे आदाय अत्तनो घरे हलाहलविसेन रञ्जेत्वा पुनपुन सुक्खापेत्वा ते आदाय तस्स सन्तिकं गन्त्वा एहि सम्म ! अक्खेहि कीलामाति आह । सो साधु सम्माति केलिमण्डलं सज्जेत्वा तेन सद्धिं कीलन्तो अत्तनो पराजयकाले एकं अक्खं मुखे पक्खिपि । अथ नं वोधिसत्तो तथा करोन्तं दिस्वा गिलाहि ताव पच्छा इदं नामेतन्ति जानिस्ससीति चोदेतुं इमं गायमाहः—

लित्तं परमेन तेजसा

गिलमक्खं पुरिसो न वुञ्जति,

गिल रे ! गिल पापघुत्तक !

पच्छा ते कट्टकं भविस्सतीति ।

तत्थ—लित्तन्ति मक्खितं रञ्जितं । परमेन तेजसाति उत्तमतेजसा सम्पन्नेन हलाहलविसेन । गिलन्ति गिलन्तो । अक्खन्ति गुलकं । न वुञ्जतीति अयं मे गिलतो इदं नाम करिस्सतीति न जानाति । गिल रेति गिलाहि अरे ! गिलाति पुनपि चोदेन्तो वदति । पच्छा ते कट्टकं भविस्सतीति इमस्मिं ते अक्खे गिलिते पच्छा एतं विसं तिखिणं भविस्सतीति अत्यो । [३२२]

सो वोधिसत्तस्स कथेन्तस्सेव विसवेगेन मुञ्छितो अक्खीनि परिवत्तेत्वा खन्वं नामेत्वा पति । वोधिसत्तो इदानीस्स जीवितदानं दातुं वट्टतीति ओसघपरिभावितं वमनयोगं दत्वा वमेत्वा सप्पिफाणितमधुसकरादयो तञ्च खादापेत्वा अरोगं कत्वा पुन एवरूपं मा अकासीति ओवदित्वा दानादीनि पुञ्जानि कत्वा ययाकम्मं गतो ।

सत्या इमं धम्मदेसनं आहरित्वा भिक्खवे ! अपच्चवेक्खितपरिभोगो नाम अपच्चवेक्खित्वा कतविसपरिभोगसदिसो होतीति वत्वा जातकं समोवानेसि । तदा पण्डितघुत्तो अहमेव अहोसि । कूटघुत्तो पनेत्य न कथीयति । यथा चेत्य एवं सञ्चत्य । यो पन इमस्मिं काले न पञ्जायति सो न कथिय्यतेवाति ।

लित्तजातकं ।

२. महासारजातकं

उक्कट्ठे सूरमिच्छन्तीति इदं सत्था जेतवने विहरन्तो आयस्मन्तं आनन्दत्थेरं आरब्ध कथेसि ।

पच्चुपन्नवत्थु

एकस्मिं हि समये कोसलरञ्जो इत्थियो चिन्तयिंसु वुद्धुप्पादो नाम दुल्लभो तथा मनुस्सपटिलाभो परिपुण्णायतनता च, मयञ्च इमं दुल्लभं खणसमवायं लभित्वापि अत्तनो रुचिया विहारं गन्त्वा धम्मं वा सोतुं पूजं वा कातुं दानं वा दातुं न लभाभ । मञ्जूसाय पक्खित्ता विय वसाम । रञ्जो कथेत्वा अम्हाकं धम्मं देसेतुं अनुच्छविकं एकं भिक्खुं पक्कोसापेत्वा तस्स सन्तिके धम्मं सोस्साम । ततो यं सक्खिस्साम तं उग्गण्हिस्साम दानादीनि च पुञ्ञानि करिस्साम । एवं नो अयं खणपटिलाभो सफलो भविस्सतीति ।

ता सव्वापि राजानं उपसङ्कमित्वा अत्तना चिन्तितं कारणं कथयिंसु । राजा साधूति सम्पटिच्छि ।

अथेकदिवसं राजा उय्यानकीलं कीलितुकामो उय्यानपालं पक्कोसापेत्वा उय्यानं सोधेहीति आह । उय्यान-
नपालो उय्यानं सोधेन्तो सत्थारं अञ्जतरस्मिं रुक्खमूले निसिन्नं दिस्वा रञ्जो सन्तिकं गन्त्वा सुद्धं देव !
उय्यानं अपि चेत्य अञ्जतरस्मिं रुक्खमूले भगवा निसिन्नोति आह । राजा—साधु सम्म ! सत्थु सन्तिके धम्मम्पि
सोस्सामाति अलङ्कतरयं अभिरुह्य उय्यानं गन्त्वा सत्थु सन्तिकं अगमासि ।

तस्मिञ्च समये छत्तपाणी नामेको अनागामी उपासको सत्थु सन्तिके धम्मं सुणमानो निसिन्नो होति ।
राजा नं दिस्वा आसङ्कमानो मुहुत्तं ठत्वा पुन सचायं पापको भवेय्य न सत्थु सन्तिके निसीदित्वा धम्मं सुणेय्य ।
अपापकेन इमिना भवितव्वन्ति चिन्तेत्वा सत्थारं उपसङ्कमित्वा वन्दित्वा एकमन्तं निसीदि । उपासको
बुद्धगारवेन रञ्जो पच्चुट्ठानं वा वन्दनं वा नाकासि । तेनस्स राजा अनत्तमनो अहोसि । [३२३]

सत्था तस्स अनत्तमनभावं जत्वा उपासकस्स गुणं कथेसि—अयं महाराज ! उपासको बहुस्सुतो
आगतागमो कामेसु वीतरागोति ।

राजा न इमिना ओरकेन भवितव्वं यस्स सत्था गुणं वण्णेतीति चिन्तेत्वा—उपासक ! वदेय्यासि
येन ते अत्योति आह ।

उपासको साधूति सम्पटिच्छि । राजा सत्थु सन्तिके धम्मं सुत्वा सत्थारं पदक्खिणं कत्वा पक्कामि ।

सो एकदिवसं उपरिपासादे महावातपानं विवरित्वा ठितो तं उपासकं भुत्तपातरासं छत्तमादाय जेतवनं
गच्छन्तं दिस्वा पक्कोसापेत्वा एवमाह—त्वं किर उपासक ! बहुस्सुतो अम्हाकं च इत्थियो धम्मं सोतुका-
मा चेव उग्गहेतुकामा च । साधु वतस्स सचे तासं धम्मं वाचेय्यासीति ।

देव ! गिहीनं नाम राजन्तेपुरे धम्मं देसेतुं वा वाचेतुं वा नप्पतिरुपं, अय्यानमेव पतिरुपन्ति ।

राजा सच्चमेस वदतीति तं उय्योजेत्वा इत्थियो पक्कोसापेत्वा—भद्दे ! अहं तुम्हाकं धम्मदेसनत्थाय
च धम्मवाचनत्थाय च सत्थु सन्तिकं गन्त्वा एकं भिक्खुं याचामि । असीतिया महासावकेसु कतरं याचामीति
आह ।

ता सव्वापि मन्तेत्वा धम्मभण्डागारिकं आनन्दत्थेरमेव आरोचेसुं ।

राजा सत्थु सन्तिकं गन्त्वा वन्दित्वा एकमन्तं निसिन्नो एवमाह—भन्ते ! अम्हाकं गेहे इत्थियो आनन्द-
त्थेरस्स सन्तिके धम्मं सोतुञ्च उग्गण्हितुं च इच्छन्ति । साधु वतस्स सचे थेरो अम्हाकं गेहे धम्मं देसेय्य चेव
वाचेय्य चाति ।

सत्था साधूति सम्पटिच्छित्वा थेरं आणापेसि । ततो पट्ठाय रञ्जो इत्थियो थेरस्स सन्तिके धम्मं
सुणन्ति चेव उग्गण्हन्ति च । अथेकदिवसं रञ्जो चूलामणि नट्ठो । राजा तस्स नट्टभावं सुत्वा अमच्चे

वाणापेसि सव्वे अन्तोवलञ्जनकमनुस्से गहेत्वा चूलामणिं आहरापेथाति । अमच्चा मातुगामे आदिं कत्वा चूलामणिं परिपुच्छन्ता अदिस्वा महाजनं किलमेन्ति ।

तं दिवसं आनन्दत्थेरो राजनिवेसनं पविट्ठो । यथा ता इत्थियो पुव्वे थेरं दिस्वाव हट्ठुट्ठा धम्मं सुणन्ति चेव उग्गण्हन्ति च तथा अकत्वा सव्वा दोमनस्सप्पत्ताव अहेसुं । ततो थेरेन कस्मा तुम्हे अज्ज एवरूपा जाताति पुच्छिता—एवमाहंसु—भन्ते ! रञ्जो चूलामणिं परियेसिस्सामाति अमच्चा मातुगामे उपादाय अन्तोवलञ्जनके किलमेन्ति न जानाम कस्स किं भविस्सति । तेनम्हा दोमनस्सप्पत्ताति ।

थेरो मा चित्तेथाति ता समस्सासेत्वा रञ्जो सन्तिकं गत्वा पञ्चत्तासने निसीदित्वा मणिं किर ते महाराज ! नट्ठोति पुच्छि ।

आम भन्तेति ।

असक्खि पन तं आहरापेतुन्ति ?

भन्ते ! सव्वं अन्तोजनं गहेत्वा किलमेन्तोपि न सक्कोमि आहरापेतुन्ति ।

महाराज ! महाजनं अकिलमेत्वाव आहरणुपायो अत्थीति । [३२४]

कतरूपायो भन्तेति ?

पिण्डदानं महाराजाति ?

कतरपिण्डदानं भन्तेति ?

महाराज ! यत्तकेसु आसङ्का अत्थि ते गहेत्वा एकेकस्स एकेकं पलालपिण्डं वा मत्तिकापिण्डं वा दत्वा इमं पच्चूसकाले आहरित्वा असुकट्टाने नाम पातेथाति वत्तव्वं । येन गहितो भविस्सति सो तस्मिं पक्खि-पित्वा आहरिस्सति । सचे पठमदिवसे येव पातेन्ति इच्चेतं कुसलं, नो चे पातेन्ति दुतियदिवसेपि ततियदिवसेपि तथेव कातव्वं । एवं महाजनो च न किलमिस्सति मणिञ्च लभिस्ससीति । एवं वत्वा थेरो अगमासि ।

राजा वुत्तनयेनेव तयो दिवसे दापेसि । नेव मणिं आहरिंसु । थेरो ततियदिवसे आगन्त्वा—किं महा-राज ! पातितो मणीति पुच्छि ।

न पातेन्ति भन्तेति ।

तेन हि महाराज ! महातलस्मिञ्चोव पटिच्छन्नट्टाने महाचाटिं ठपापेत्वा उदकस्स पूरापेत्वा साणिं परिक्खिपपेत्वा सव्वे अन्तोवलञ्जानमनुस्सा च इत्थियो च उत्तरासङ्गं कत्वा एकेकोव अन्तो साणिं पविसित्वा हृत्यं धोवित्वा आगच्छतुति वदेहीति ।

थेरो इमं उपायं आचिक्खित्वा पक्कामि । राजा तथा कारेसि । मणिचोरो चित्तेसि धम्मभण्डागारिको इमं अविकरणं आदाय मणिं अदस्सापेत्वा ओस्सक्खिस्सतीति पातेतुं दानि वट्ठतीति मणिं पटिच्छन्नं कत्वा आदाय अन्तोसाणि पविसित्वा चाटियं पातेत्वा निक्खमि । सव्वेसं निक्खन्तकाले उदकं छड्ढेत्वा मणिं अहंसु ।

राजा थेरं निस्साय महाजनं अकिलमेत्वाव मे मणिं लद्धोति तुस्सि । अन्तोवलञ्जनकमनुस्सापि थेरं निस्साय मयं महादुक्खतो मुत्तम्हाति तुस्सिसुं । थेरस्सानुभावेन रञ्जो चूलामणिं लद्धोति थेरस्सानुभावो सकलनगरे चेव भिक्खुसङ्घे च पाकटो जातो । धम्मसभायं सन्निसिन्ना भिक्खू थेरस्स गुणं वण्णयिंसु—आवुसो ! आनन्दत्थेरो अत्तनो बहुस्सुतताय पण्डित्त्वेन उपायकुसलताय महाजनं अकिलमेत्वा उपायेनेव रञ्जो मणिं दस्सेसीति ।

सत्या आगन्त्वा—कायनुत्थ भिक्खवे ! एतरहि कथाय सन्निसिन्नाति पुच्छित्वा इमाय नामाति वुत्ते न भिक्खवे ! इदानि आनन्देनेव परहत्थगतं भण्डं दस्सितं, पुव्वेपि पण्डिता महाजनं अकिलमेत्वा उपा-येनेव तिरच्छानहत्थूपगमण्डकं दस्सयिंसूति वत्वा अतीतं आहरिः—

अतीतवत्थु

अतीते वाराणसियं ब्रह्मदत्ते रज्जं कारेन्ते बोधिसत्तो सव्वसिप्पेसु निष्फात्ति पत्तो तस्सेव अमच्चो अहोसि । अथेकदिवसं राजा महत्तेन परिवारेन उय्यानं गत्वा वनन्तरानि विचरित्वा उदककीलं कीलितुकामो मङ्गल-पोद्गरिणि ओत्तस्सिवा इत्यागारम्य पक्कोसि । इत्थियो अत्तनो अत्तनो [३२५] सासूपगगीवूपगादीनि आभ-

रणानि ओमुञ्चित्वा उत्तरासङ्गेषु पक्खिपित्वा समुग्गपिट्ठेषु ठपेत्वा दासियो पटिच्छापेत्वा पोक्खरणि ओत-
रिंसु ।

अथेका उय्यानमक्कटी साखन्तरे निसिन्ना देविं पिलन्धनानि ओमुञ्चित्वा उत्तरासङ्गेषु पक्खिपित्वा
समुग्गपिट्ठे ठपयमानं दिस्वा तस्सा मुत्ताहारं पिलन्धितुकामा हुत्वा दासिया पमादं ओलोकयमाना निसीदि,
दासीपि तं रक्खमाना तहं तहं ओलोकयमाना निसिन्ना येव पचलायितुमारभि । मक्कटी तस्सा पमादभावं
ज्जत्वा वातवेगेन ओतरित्वा महामुत्ताहारं गीवाय पटिमुञ्चित्वा वातवेगेन उप्पतित्वा साखन्तरे निसीदित्वा
अञ्जासं मक्कटीनं दस्सनभयेन एकस्मिं रक्ख सुसिरट्ठाने ठपेत्वा उपसन्तुपसन्ता विय तं रक्खमाना निसीदि ।

सापि खो दासी पटिमुञ्चित्वा मुत्ताहारं अपस्सन्ती कम्पमाना अञ्जं उपायं अदिस्वा पुरिसो देविया
मुत्ताहारं गहेत्वा पलातोति महाविरवं विरवि । आरक्खमनुस्सा ततो ततो सन्निपतित्वा तस्सा वचनं सुत्वा
रञ्जो आरोचयिंसु । राजा चोरं गण्हाति आह । पुरिसा उय्याना निक्खमित्वा चोरं गण्हाय गण्हाति
इतो चित्तो च ओलोकेन्ति ।

अथेको जानपदो वलिकारकपुरिसो तं सहं सुत्वा कम्पमानो पलायि । तं दिस्वा राजपुरिसा अयं चोरो
भविस्सतीति अनुवन्धित्वा तं गहेत्वा पोथेत्वा—अरे द्दुट्ठचोर ! एवं महासारं नाम पिलन्धनं अवहरिस्स-
सीति परिभासिंसु ।

सो चिन्तेसि सचाहं न गण्हामीति वक्खामि अज्ज मे जीवितं नत्थि, पोथेन्तो येव मं मारेस्सन्ति । सम्प-
टिच्छामि नन्ति । सो—आम सामि ! गहितं मेति आह ।

अथ नं वन्धित्वा रञ्जो सन्निकं नयिंसु । राजापि नं पुच्छि—गहितं ते महासारपिलन्धनन्ति ?
आम देवाति ।

इदानीं तं कहन्ति ?

देव ! मया महासारं नाम मञ्चपीठम्पि न दिट्ठपुव्वं, सेट्ठी पन मं महासारपिलन्धनं गण्हापेसि ।
सोहं गहेत्वाव तस्स अदासि ! सो तं जानातीति ।

राजा सेट्ठि पक्कोसापेत्वा—गहितं ते इमस्स हत्थतो महासारपिलन्धनन्ति पुच्छि ।

आम देवाति ।

कहं तन्ति ?

पुरोहितस्स मे दिन्नन्ति ।

पुरोहितम्पि पक्कोसापेत्वा तथेव पुच्छि । सोपि सम्पटिच्छित्वा गन्धव्वस्स मे दिन्नन्ति आह ।

नम्पि पक्कोसापेत्वा—पुरोहितस्स ते हत्थतो महासारपिलन्धनं गहितन्ति पुच्छि ।

आम देवाति ।

कहं तन्ति ?

किलेसवसेन मे वण्णदासिया दिन्नन्ति ।

तम्पि पक्कोसापेत्वा पुच्छि । सा न गण्हामीति आह । ते तञ्च जने पुच्छन्तानञ्जो व सुरियो अत्थं
गतो । [३२६]

राजा इदानीं विकालो जातो स्वे जानिस्सामाति ते पञ्चजने अमच्चानं दत्वा नगरं पाविसि । बोधि-
सत्तो चिन्तेसि—इदं पिलन्धनं अन्तोवलञ्जे नट्ठं अयं च गहपतिको वहिवलञ्जो, द्वारेपि वलवा रक्खो, तस्मा
अन्तोवलञ्जनकानम्पि नं गहेत्वा पलायितुं न सक्का । एवं नेव वहिवलञ्जनकानं न अन्तो उय्याने वलञ्ज-
नकानं गहणुपायो दिस्सति । इमिना दुग्गतमनुस्सेन सेट्ठिस्स मे छिन्नन्ति कथेन्तेन अत्तनो मोक्खत्याय कथितं
भविस्सति । सेट्ठिनापि पुरोहितस्स मे दिन्नन्ति कथेन्तेन एकतो हुत्वा नित्थरिस्सामीति चिन्तेत्वा कथितं भवि-
स्सति । पुरोहितेनापि गन्धव्वस्स मे दिन्नन्ति कथेन्तेन वन्धनागारे गन्धव्वं निस्साय सुखेन वसिस्सामाति चिन्तेत्वा-
कथितं भविस्सति । गन्धव्वेनापि वण्णदासिया मे दिन्नन्ति कथेन्तेन अनुक्कण्ठता वसिस्सामाति चिन्तेत्वा

कथितं भविस्सति । इमेहि पञ्चहिपि अचोरेहि भवितव्वं उय्याने मक्कटा बहू पिलन्धनेन एकस्सा मक्कटिया हत्थे आरूल्हेन भवितव्वन्ति ।

सो राजानं उपसङ्गमिन्त्वा—महाराज ! चोरे अम्हाकं निय्यादेथ मयं तं किच्चं सोधेस्सामाति—आह । राजा साधु पण्डित ! सोधेहीति तस्स निय्यादेसि । बोधिसत्तो अत्तनो दासपुरिसे पक्कोसित्वा ते पञ्च जने एकस्मिञ्चो व ठाने वसापेत्वा समन्ता आरक्खं कत्वा कण्णं दत्वा यं ते अञ्जमञ्जं कथेन्ति तं मय्हं आरो-
चेयाति—वत्वा पक्कामि । ते तथा अकंसु ।

ततो मनुस्सानं सन्निसिन्नवेलाय सेट्ठी तं गहपतिकं आह—अरे दुट्ठगहपतिक ! तया अहं मया वा त्वं कहं दिट्ठपुव्वो ? कदा ते मय्हं पिलन्धनं दिन्नन्ति आह ।

सामि महासेट्ठि ! अहं महासारं नाम रक्खसारपादकं मञ्च पीठकम्पि न जानामि ! तं निस्साय पन मोक्खं लभिस्सामीति एवं अवचं । मा मे कुञ्च सामीति ।

पुरोहितोपि सेट्ठि आह—महासेट्ठि त्वं इमिना पिलन्धनं अत्तनो अदिन्नकमेव मय्हं कथं अदासीति ? मयम्पि द्वे इस्सरा अम्हाकं एकतो हुत्वा ठितकाले कम्मं खिप्पं निप्पजिस्सतीति कथेसिन्ति ।

गन्धव्वोपि पुरोहितं आह—ब्राह्मण ! कदा तया मय्हं पिलन्धनं दिन्नन्ति ? अहं तं निस्साय वसनट्टाने सुखं वसिस्सामीति कथेसिन्ति ।

वण्णदासीपि गन्धव्वं आह—अरे दुट्ठगन्धव्व ! अहं कदा तव सन्तिकं गतपुव्वा त्वं वा मम सन्तिकं आगतपुव्वो, कदा ते मय्हं पिलन्धनं दिन्नन्ति ?

भगिनि ! किं कारणा कुञ्चसि ? अम्हेसु पञ्चसु एकतो वसन्तेसु घरावासो भविस्सति अनुक्कण्ठ-
माना सुखं वसिस्सामाति कथेसिन्ति । [३२७]

बोधिसत्तो पयोजितमनुस्सानं सन्तिका तं कथं सुत्वा तेसं तत्थतो अचोरभावं ज्ञत्वा मक्कटिया गहित-
पिलन्धनं उपायेनेव पातेस्सामीति भेण्डुमयानि^१ बहूनि पिलन्धनानि कारापेत्वा उय्याने मक्कटियो गाहापेत्वा हत्थपादगीवासु भेण्डुपिलन्धनानि पिलन्धापेत्वा विस्सजेसि इतरा मक्कटी पिलन्धनं रक्खमाना उय्यानेयेव निसीदि ।

बोधिसत्तो मनुस्से आणापेसि गच्छथ तुम्हे उय्याने सव्वमक्कटियो उपधारेथ यस्सा तं पिलन्धनं पस्सथ तं उत्तासेत्वा पिलन्धनं गण्ठयाति । तापि खो मक्कटियो पिलन्धनं नो लद्धन्ति तुट्ठपहट्ठा उय्याने विचरन्तियो तस्सा सन्तिकं गन्त्वा पस्सथ अम्हाकं पिलन्धनन्ति आहंसु । सा मक्खं असहमाना किं इमिना भेण्डुपिलन्धनेनाति मुत्ताहारं पिलन्धित्वा निक्खमि ।

अथ नं ते पुरिसा दिस्वा पिलन्धनं छड्ढापेत्वा आहरित्वा बोधिसत्तस्स अदंसु । सो तं आदाय रञ्जो
दस्सेत्वा—इदं ते देव ! पिलन्धनं, ते पञ्चपि अचोरा । इदं पन उय्याने मक्कटिया आभतन्ति आह ।

कथं पन ते पण्डित ! मक्कटिया हत्थं आरूल्हभावो ज्ञातो ? कथं ते गहितन्ति ?

सो सव्वं आचिक्खि । राजा तुट्ठमानसो सङ्गामसीसादिसु नाम सूरदयो इच्छित्त्वा होन्तीति बोधि-
सत्तस्स थुतिं करोन्तो इमं गायमाह :-

उक्कट्ठे सूरमिच्छन्ति मन्तीसु अकुतूहलं,
पियञ्च अन्नपाणम्हि अत्थे जाते च पण्डितन्ति ।

तत्थ—उक्कट्ठेति उपकट्ठे उभतो बूल्हे सङ्गामे सम्पहारे वत्तमानेति अत्थो । सूरमिच्छन्तीति असनियापि
मत्त्यके पतमानाय अपलायिनं सूरं इच्छन्ति । तस्मिं खणे एवरूपो सङ्गामयोवो पत्थेतव्वो होति । मन्तीसु अकु-
तूहलन्ति कत्तव्वाकत्तव्वकिच्चं सम्मन्तनकाले उप्पन्ने मन्तीसु यो अकुतूहलो अविकिण्णवाचो मन्तं न
भिन्दति तं इच्छन्ति तादिसो तेसु ठानेसु पत्थेतव्वो होति । पियञ्च अन्नपाणम्हीति मधुरे अन्नपाणे पच्चुपट्ठिते
सहपरिभुञ्जनत्याय पियपुग्गलं पत्थेन्ति तादिसो तस्मिं काले पत्थेतव्वो होति । अत्थे जाते च पण्डितन्ति

अव्ययम्भीरे किस्मिन्निदेव कारण या यज्हे वा उथाश पण्डितं विचक्षणं दृष्ट्वानि, नव्यान्पो हि नानि समये पश्येत्तद्व्यो हीनीति ।

एवं राजा बोधिमत्तं वग्नेया बोधेता अनवम्भं वस्नेलो महामेषो विज सन्ति रुद्रोति पुत्रेया नम्नोवादे दृष्ट्वा दानादीनि पुज्यानि कृत्वा यथाकम्पं गतो । [३२८]

बोधिमन्तोपि यथाकम्पं गतो । मत्स्यानि दमं धम्मदेननं आहृत्वा येम्भं गुप्तं गयेत्वा ज्ञात्वा समो-
धानेनि । तदा राजा आनन्दो अहोमि, पण्डितामन्त्रो एव जम्मेवानि ।

महासारजातकं ।

३. विस्सासभोजनजातकं

न विस्ससे अविस्सत्येति इदं सत्या जेतवने विहरन्तो विस्सासभोजनं आरब्ध कथेसि ।

पच्चपन्नवत्थु

तस्मिं किर समये येभ्य्येन भिक्खू मातरा नो दिन्नं पितरा नो दिन्नं भातरा भगिनिया चुल्लभातरा चुल्लपितरा मातुलेन मातुलानिया दिन्नं, अम्हाकं गिहीकालेपि भिक्खुकालेपि एते दातुं युत्तरूपा वाति जातीहि दिन्ने चत्तारो पच्चये विस्सत्या हुत्वा अपच्चवेक्खित्वा परिभुञ्जन्ति ।

सत्या तं कारणं ज्ञत्वा भिक्खून् मया धम्मदेसनं कातुं वट्ठीति भिक्खू सन्निपातापेत्वा—भिक्खवे ! भिक्खु-ना नाम जातीहिपि अज्जातीहिपि दिन्नके चत्तारो पच्चये पच्चवेक्खित्वाव परिभोगो कातव्वो । अपच्चवेक्खितं-परिभोगं कत्वा हि कालं कुरुमानो भिक्खुयक्खपेतअत्तभावतो न मुच्चति । अपच्चवेक्खितपरिभोगो नामेस विसपरिभोगसदिसो । विसं हि विस्सासिकेन दिन्नकम्पि अविस्सासिकेन दिन्नकम्पि मारेतियेव । पुव्वेपि विस्सा-सेन दिन्नविसं परिभुञ्जित्वा जीवितक्खयं पत्ताति वत्वा तेहि याचितो अतीतं आहरिः—

अतीतवत्थु

अतीते वाराणसियं ब्रह्मदत्ते रज्जं कारेन्ते बोधिसत्तो महाविभवो सेट्ठी अहोसि । तस्सेको गोपालको किट्टसम्वाधसमये गावो गहेत्वा अरञ्जं पविसित्वा तत्थ गोपल्लिकं कत्वा रक्खन्तो वसति । सेट्ठिनो च कालेन कालं गोरसं आहरति । अयस्स गोपल्लिकाय अविट्ठरे सीहो निवासं गण्हि । गावीनं सीहसन्तासेन मिलातानं खीरं मन्दं अहोसि । अयं नं एकदिवसं सप्पि आदाय आगतं सेट्ठी पुच्छि किन्नुखो सम्म गोपालक ! मन्दं सप्पीति ? सो तं कारणं आचिक्खि ।

अत्थि पन सम्म ! तस्स सीहस्स कत्थचि पटिवद्धोति ?

अत्थि सामि ! एकाय मिगमातुकाय सद्धि संसगोति ।

सक्का पन तं गाहापेतुन्ति ?

सक्का सामीति ।

तेनहि नं गहेत्वा तस्सा नलाटतो पट्टाय सरीरे लोमानि विसेन पुनप्पुनं रजित्वा सुक्खापेत्वा द्वे तयो दिवसे अतिक्कामेत्वा तं मिगमातुकं विस्सज्जेहि । सो तस्सा सिनेहेन सरीरं लेहित्वा जीवितक्खयं पापुणिस्सति । अयस्स चम्मनखदाठा चेव वसञ्च गहेत्वा आगच्छेय्यासीति हलाहलविसं दत्वा उय्योजेसि ।

सो गोपालको जालं खिपित्वा उपायेन तं मिगमातुकं गण्हित्वा तथा अकासि । सीहो [२२६] तं दिस्वाव बलवसिनेहेन तस्सा सरीरं लेहित्वा जीवितक्खयं पापुणि गोपालकोपि चम्मादीनि गहेत्वा बोधिसत्तस्स सन्तिकं अगमासि । बोधिसत्तो तं कारणं ज्ञत्वा परेसु सिनेहो नाम न कत्तव्वो । एवं बलसम्पन्नोपि सीहो मिगराजा किलेस-वसेन संसगं निस्साय मिगमातुकाय सरीरं लेहन्तो विसपरिभोगं कत्वा जीवितक्खयं पत्तोति वत्वा सम्पत्तपरिसाय धम्मं देसेन्तो इमं गायमाहः—

न विस्ससे अविस्सत्ये विस्सत्येपि न विस्ससे,

विस्सासा भयमन्वेति सीहं व मिगमातुकाति ।

तत्रायं सट्खेपत्यो । यो पुव्वे सहायो अत्तनि अविस्सत्यो अहोसि तस्मिं अविस्सत्ये यो पुव्वेपि निब्भयो अत्तनि विस्सासिको येव तस्मिं विस्सत्येपि न विस्ससे नेव विस्सासं करेय्य । किं कारणा विस्सासा भयमन्वेति यो हि मित्तेपि अमित्तेपि विस्सासो ततो भयमेव आगच्छति । कथं ? सीहं मिगमातुका यथा मित्तसन्धववसेन कतविस्सासाय मिगमातुकाय सन्तिका सीहस्स भयं अन्वेतं उपगतं सम्पत्तन्ति अत्यो । यथा वा विस्सासवसेन सीहं मिगमातुका अन्वेतुकामा उपगताति अत्यो ।

एवं बोधिसत्तो सम्पत्तपरिसाय धम्मं देसेत्वा दानादीनि पुञ्जानि कत्वा यथाकम्मं गतो । सत्या इमं धम्मदेसनं आहरित्वा जातकं समोधानेसि । तदा महासेट्ठी अहमेव अहोसिन्ति ।

विस्सासभाजनजातकं ।

४. लोमहंसजातकं

सो ततो सो सीतोति इदं सत्या वेसालि उपनिस्साय पाठिकारामे विहरन्तो सुनक्खत्तं आरब्ध कयेसि ।

पञ्चपन्नवत्यु

एकस्मिं हि समये सुनक्खत्तो सत्यु उपट्ठाको हुत्वा पत्तचीवरमादाय विचरमानो कोरक्खत्तियस्स धम्मं रोचेन्तो दसवलस्स पत्तचीवरं निर्यादेत्वा कोरक्खत्तियं निस्साय वसित्वा तस्स कालकञ्जकअसुरयोनिं निव्वत्त-
काले गिही हत्वा नत्थि समणस्स गोतमस्स उत्तरिमनुस्सधम्मो अलमरियञ्जाणदस्सविसेसो तक्कपरियाहत्तं
समणो गोतमो धम्मं देसेति वीमंसानुचरितं सयंपटिभाणं यस्स च रव्वस्स अत्थाय धम्मो देसितो सो न निर्याति
तक्करस्स सम्मा दुक्खक्खयायाति वेसालियं तिण्णं पाकारानं अन्तरे विचरन्तो सत्यु अवण्णं भासति ।

अथायस्मा सारिपुत्तो पिण्डाय चरन्तो तस्सेवं अवण्णं भासन्तस्स सुत्वा पिण्डपातपटिवक्कन्तो तमत्यं
भगवतो आरोचेसि ।

भगवा—कोधनो सारिपुत्त ! सुनक्खत्तो मोघपुरिसो [३३०] कोधवसेनेवमाह । कोधवसेनापि पन
सो न निर्याति तक्करस्स सम्मादुक्खक्खयायाति वदन्तो अजानित्वापि मय्हं अगुणमेव भासति, नखो पन सो
मोघपुरिसो मय्हं गुणं जानाति, मय्हं हि सारिपुत्त ! छ अभिञ्जा नाम अत्थि, अयम्पि मे उत्तरिमनुस्सधम्मोव
दसवलानि अत्थि चतुवेसारज्जञ्जाणं अत्थि, चतुयोनिपरिच्छेदकञ्जाणं अत्थि, पञ्चगतिपरिच्छेदकञ्जाणं
अत्थि, अयम्पि मे उत्तरिमनुस्सधम्मोव एवं उत्तरिमनुस्सधम्मसमन्नागतं पन मं यो एवं वेदय्य नत्थि समणस्स
गोतमस्स उत्तरिमनुस्सधम्मोति. सो तं वाचं अप्पहाय तं चित्तं अप्पहाय तं दिट्ठि अप्पटिनिस्सज्जित्वा यथाभतं
निक्खित्तो एवं निरयेति एवं अत्तनो विज्जमानउत्तरिमनुस्सधम्मस्स गुणं कयेत्वा सुनक्खत्तो किर सारिपुत्त !
कोरक्खत्तियस्स दुक्करकारिकाय मिच्छातपे पसन्नो । मिच्छातपे पसीदन्तेन पन मयि एव पसीदितुं वट्ठति ।
अहं हि इतो एकनवुतिकप्पमत्त्यके अत्थि नुखो एत्थ सारोति बाहिरकमिच्छातपं वीमंसन्तो चतुरङ्ग समन्नागतं
ब्रह्मचरियवासं वसि, तपस्सी सुदं होमि परमतपस्सी लूखो सुदं होमि परमलूखो, जेगुच्छी सुदं होमि परमजेगुच्छी
पविवित्तो सुदं होमि परमपविवित्तोति वत्वा थेरेन आचितो अतीतं आहरि ।

अतीतवत्यु

अतीते एकनवुतिकप्पमत्त्यके बोधिसत्तो बाहिरकतपं वीमंसिस्सामीति आजीवकपव्वज्जं पव्वजित्वा
अचेलको अहोसि रजोजल्लिको । पविवित्तो अहोसि एकविहारी मनुस्से दिस्वा मिगो विय पलायि । महाविकट-
भोजनो अहोसि वच्छगोमयादीनि परिभुञ्जि । अप्पमाद विहारत्थाय अरञ्जे एकस्मिं भिसनके वनसण्डे
विहासि, तस्मिं विहरन्तो हिमपातसमये अन्तरट्टके रत्तिं वनसण्डा निक्खमित्वा अब्भोकासे विहरित्वा सुरिये
उगगते वनसण्डं पविसति सो यथा रत्तिं अब्भोकासे हिमोदकेन तिन्तो तथेव दिवा वनसण्डतो पग्घरन्तेहि
उदकविन्दूहि तेमियति एवं अहोरतं सीतदुक्खं अनुभोति । गिम्हानं पन पच्छिमे मासे दिवा अब्भोकासे विहरित्वा
रत्तिं वनसण्डं पविसति, सो यथा दिवा अब्भोकासे आतपेन परिलाहप्पत्तो तथेव रत्तिं निवाते वनसण्डे परिलाहं
पापुणाति, सरीरा सेदधारा मुच्चन्ति । अथस्स पुव्वे अस्सुतपुव्व्वा अयं गाथा पटिभासिः—

सो ततो सो सीतो एको भिसनके वने ।

नगो न चग्गिमासीनो एसनापसुतो मुनोति ॥

तत्थ—सो ततोति सुरियसन्तापेन सुततो । सो सीतोति हिमोदकेन सुसीतो सुट्ठुतिन्तो । एको भिसनके
वनेति यत्थ पविट्ठानं येभ्य्येन लोमानि हंसन्ति तथारूपे भिसनके [३३१] वनसण्डे एको अदुतियोव अहोसिन्ति
दीपेति ।

नगो न चग्गिमासीनोति नगो च न च अग्गिमासीनो तथा सीतेन पीलियमानोपि नेव निवासनपारूपनं
वा आदियं न अग्गि आगम्म निसीदित्ति दीपेति । एसनापसुतोति अब्रह्मचरियेपि तस्मिं ब्रह्मचरियसञ्जी हुत्वा

ब्रह्मचरियमेवेतं एसना च गवेसना च उपायो ब्रह्मलोकस्साति एवं ताय ब्रह्मचरियेसनाय पसुतो अनुयुत्तो उस्सुक्कं आपन्नो अहोसिन्ति दस्सेति । मुनीति मुनि खो एस मोनत्थाय पटिपन्नोति एवं लोकेन सम्भावितो अहोसिन्ति दीपेति ।

एवं चतुरङ्गसमन्नागतं पन ब्रह्मचरियं चरित्वा बोधिसत्तो मरणकाले' उपट्ठितं निरयनिमित्तं दिस्वा इदं वत्तसमादानं । निरत्थकन्ति जत्वा तं खणञ्जेव तं लद्धि भिन्दित्वा सम्मादिट्ठि गहेत्वा देवलोके निव्वत्ति । सत्था इमं धम्मदेसनं आहरित्वा जातकं समोधानेसि । अहं तेन समयेन सो आजीवको अहोसिन्ति ।

लोमहंसजातकं ।

५. महासुदस्सनजातकं

अनिच्चा वत-संखाराति इदं सत्था परिनिव्वाणमञ्चके निपन्नो आनन्दत्थेरस्स मा भन्ते ! भगवा इमस्मिं खुद्दकनगरकेत्यादिवचनं आरब्ध कथेसि ।

पच्चुपन्नवत्थु

तथागते जेतवने विहरन्ते सारिपुत्तत्थेरो कत्तिकपुण्णमायं नालकगामके जातोवरके परिनिव्वायि । महामोगल्लानो कत्तिकमासस्सेव कालपक्खे आमावसियं परिनिव्वायि । एवं परिनिव्वुते अग्गसावकयुगे अहम्पि कुसिनारायं परिनिव्वायिस्सामीति अनुपुब्बेन चारिकं चरमानो तत्थ गत्त्वा यमकसालानमन्तरे उत्तरसीसके मञ्चके अनुट्टानसेय्याय निपज्जि ।

अथ नं आयस्मा आनन्दत्थेरो—मा भन्ते ! भगवा इमस्मिं खुद्दकनगरके विसमे उज्जङ्गलनगरके साखानगरके परिनिव्वायि । अञ्जोसं चम्पाराजगहादीनं महानगरानं अञ्जतरस्मिं भगवा परिनिव्वाय तूति याचि ।

सत्था—मा आनन्द ! इमं खुद्दकनगरं उज्जङ्गलनगरकं साखानगरकन्ति वदेहि । अहं हि पुब्बे सुदस्सनचक्कवत्तिराजकाले इमस्मिं नगरे वसिं तदा इदं द्वादसयोजनिकेन रतनपाकारेन परिक्खित्तं महानगरं अहोसीति वत्त्वा थेरेन याचितो अतीतं आहरन्तो महासुदस्सनसुत्तन्तं कथेसि ।

अतीतवत्थु

तदा पन महासुदस्सनं सुधम्मपासादा ओतरित्वा अविदूरे सत्तरतनमये तालवने पञ्जत्तस्मिं कप्पियमञ्चके दक्खिणेन पत्तेन अनुट्टानसेय्याय निपन्नं दिस्वा इमानि ते देव ! [३३२] चतुरासीतिनगरसहस्सानि कुसावतीराजवानिपमुखानि । एत्थ छन्दं करोहीति सुभट्ठाया देविया वुत्ते महासुदस्सनो, मा देवि एवं अवच । अथ खो एत्थ छन्दं विनेहि मा अपेक्खं अकासीति एवं मं ओवदाति वत्त्वा किं कारणा देवाति पुच्छितो अज्जाहं कालकिरियं करिस्सामीति आह । अथ नं देवी रुदमाना अक्खीनि पुच्छित्वा किच्छेन कसिरेन तथा वत्त्वा रोदि परिदेवि । सेसापि चतुरासीतिसहस्सा इत्थियो रोदिसु परिदेविसु । अमच्चादिसुपि एकोपि अधिवासेतुं नासक्खि । सव्वेपि रोदिसु ।

वोधिसत्तो—अलं भणे ! मा सट्ठमकत्थाति सव्वे निवारेत्वा देवि आमन्तेत्वा मा त्वं देवि ! रोदि मा परिदेवि । तिलमत्तोपि हि सङ्खारो निच्चो नाम नत्थि सव्वेपि अनिच्चा भेदनधम्मा एवाति वत्त्वा देवि ओवदन्तो इमं गाथमाहुः—

अनिच्चा वत सङ्खारा उप्पादवयधम्मिनो ।

उप्पज्जित्वा निरुज्झन्ति तेसं दूपसमो सुखोति ॥

तत्थ—अनिच्चा वत सङ्खाराति भट्ठे ! सुभट्ठादेवि ! यत्तकेहि पच्चयेहि समागत्त्वा कता खन्धाय-तनादयो सङ्खारा सव्वे ते अनिच्चा येव नाम । एतेसु हि रूपं अनिच्चं-पे-विज्जाणं अनिच्चं । चक्खुं अनिच्चं-पे-धम्मा अनिच्चा । यं किञ्चि सविज्जाणकअविज्जाणकरतनं सव्वं तं अनिच्चमेव । इति अनिच्चा वत सङ्खाराति गण्ह । कस्मा ? उप्पादवयधम्मिनोति सव्वेहेते उप्पादवयधम्मिनो चेव वयधम्मिनो च उप्पज्जन-भिज्जनसभावा येव । तस्मा अनिच्चाति वेदितव्वा । यस्मा च अनिच्चा तस्मा उप्पज्जित्वा निरुज्झन्तीति उप्पज्जित्वा ठिति पत्त्वापि निरुज्झन्ति येव । सव्वेवहेते निव्वत्तमाना उप्पज्जन्ति नाम भिज्जमाना निरुज्झन्ति नाम ।

तेसं उप्पादे सति येव ठिति नाम होति, ठितिया सति येव भज्जो नाम होति । न हि अनुप्पन्नस्स ठिति नापि ठितं अभेज्जनकं नाम अत्थि । इति सव्वेपि संखारा तीणि खणानि पत्त्वा तत्थ तत्थेव निरुज्झन्ति । तस्मा

सर्व्वेपिमे अनिच्चा खणिका इत्तरा अद्दुवा पभङ्गुनो चलिता समीरिता अनद्धनिया पयाता तावकालिका निस्सारा तावकालिकट्ठेन मायामरीचिफेणसदिसा । तेसु भद्दे ! सुभद्दादेवि ! कस्मा सुखसञ्जं उप्पादेसि ? एवं पन गण्ह । तेसं वूपसमो सुखोति सव्ववट्ठवूपसमनतो तेसं वूपसमो नाम निव्वणं तदेवेकं एकन्ततो सुखं अञ्जं सुखं नाम नत्थीति ।

एवं महासुदस्सनो अमतमहानिव्वाणेन देसनाय कूटं गहेत्वा अवसेसस्सापि महाजनस्स दानं देय, सीलं रक्खथ, उपोसथकम्मं करोयाति ओवादं दत्वा देवलोकपरायणो अहोसि । सत्या इमं धम्मदेसनं आहरित्वा जातकं समोधानेसि । तदा सुभद्दादेवी राहुलमाता अहोसि, परिनायकरत्तनं राहुलो अहोसि, सेसपरिसा वुद्धपरिसा, महासुदस्सनो पन अहमेवाति ।

महासुदस्सनजातकं । [३३३]

६. तेलपत्तजातकं

समतिक्तिकं अनवसेसकन्ति इदं सत्या सुम्भरट्ठे सेतकं नाम निगमं उपनिस्साय अञ्जतरस्मि वनसण्डे विहरन्तो जनपदकल्याणिसुत्तं आरब्ध कथेसि ।

पञ्चुपन्नवत्थु

तत्रहि भगवा—सेय्यथापि भिक्खवे ! जनपदकल्याणी जनपदकल्याणीति खो भिक्खवे ! महाजनकायो सन्निपतेय्य । सा खो पनेसा जनपदकल्याणी परमपासाविनी नच्चे परमपासावनी गीते जनपदकल्याणी नच्चति गायेतीति खो भिक्खवे ! भीयो सोमत्ताय महाजनकायो सन्निपतेय्य । अथ पुरिसो आगच्छेय्य जीवितुकामो अमरितुकामो सुखकामो दुक्खपटिक्कूलो । तमेनं एवं वदेय्युं अयं ते अम्भोपुरिस ! समतिक्तियो तेलपत्तो 'अन्तरेन च महासमयं' अन्तरेन च जनपदकल्याणिया हारेतव्वो । पुरिसो च तं दुक्खित्तासिको पिट्ठितो पिट्ठितो अनुवन्धिस्सति यत्थेव नं थोकम्पि छड्डेस्ससि तत्थेव ते सिरं पातेस्सामीति । तं किम्मञ्जथ भिक्खवे ! अपि नु खो सो पुरिसो अमुं तेलपत्तं अमनसिकरित्वा बहिद्धा पमादं आहरेय्याति ?

नोहेतं भन्ते ।

उपमा खो म्यायं भिक्खवे ! कता अत्थस्स विञ्जपनाय । अयमेत्थ अत्थो—समतिक्तियोतेलपत्तोति खो भिक्खवे ! कायगतायेतं सतिया अधिवचनं । तस्मातिह भिक्खवे ! एवं सिक्खितव्वं कायगता नो सति भाविता भविस्सति सुसमारद्धाति एवं हि वो भिक्खवे ! सिक्खितव्व'न्ति इमं जनपदकल्याणिसुत्तं सात्थं सव्यञ्जनं कथेसि ।

तत्रायं सङ्खेपत्थो । 'जनपदकल्याणीति जनपदमिह कल्याणि उत्तमा छसरीरदोसरहिता पञ्चकल्याणसमन्नागता । सा हि यस्मा नातिदीघा नातिरस्सा नातिकिसी नातिथूला नातिकाली नाच्चोदाता अतिक्कन्ता मानुसकं वण्णं अप्पत्ता दिव्वं वण्णं तस्मा छसरीरदोसरहिता । छविकल्याणं मंसकल्याणं न्हारुकल्याणं अट्टिकल्याणं वयोक्कल्याणन्ति इमेहि पन पञ्चहि कल्याणेहि समन्नागता पञ्चकल्याणसमन्नागता नाम । तस्सा हि आगन्तुकोभासकिच्चं नाम नत्थि अत्तनो सरीरोभासेनेव द्वादसहत्थे ठाने आलोकं करोति पियङ्गुसमा वा होति सुवण्णसमा वा । अयमस्सा छविकल्याणता । चत्तारो पनस्सा हत्थपादा मुखपरियोसानञ्च लाखारसपरिकम्मकता विय रत्तपवालरत्तकम्बलसदिसं होति । अयमस्सा मंसकल्याणता । वीसति नखपत्तानि मंसतो अमुत्तट्टाने लाखारसपूरितानि विय मुत्तट्टाने खीरधारासदिसानि । अयमस्सा न्हारुकल्याणता । द्वत्तिस दन्ता सुफुस्सिता सुधोतवजिरपन्ति विय खायन्ति अयमस्सा अट्टिकल्याणता । वीसं वस्ससत्तिकापि पन समाना सोलसवस्सुद्देसिका विय होति निव्वलि [३३४] पलिता । अयमस्सा वयोक्कल्याणता ।

परमपासाविनीति एत्थ पन पसवनं पसवो पवत्तीति अत्थो । पसवोयेव पासावो । परमो पासावो परमपासावो, सो अस्सा अत्थीति परमपासावीनी । नच्चे च गीते च उत्तमपवत्ति सेट्ठकिरिया उत्तममेव नच्चं नच्चति गीतञ्च गायतीति वुत्तं होति । अथ पुरिसो आगच्छेय्याति न अत्तनो रुचिया आगच्छेय्य । अयं पनेत्थ अधिप्पायो । अथेवं महाजनमज्जे जनपदकल्याणिया नच्चमानाय साघुसाघूति साघुकारेसु च अङ्गुलिपोठनेसु चेलुक्खेपेसु च पवत्तमानेसु तं पवत्ति सुत्वा राजा वन्धनागारतो एकं पुरिसं पक्कोसापेत्वा निगतानि भिन्दित्वा समतिक्तिकं सुपरिपुण्णं तेलपत्तं तस्स हत्थे दत्वा उभोहि हत्थेहि दल्हं गाहापेत्वा एकं असिहत्थं पुरिसं आणापेसि एतं गहेत्वा जनपदकल्याणिया समज्जट्टानं गच्छ यत्थेव चेस पमादं आगम्म एकम्पि तेलविन्दुं छड्डेति तत्थेवस्स सीसं छिन्नाति । सो पुरिसो असि उक्खिपित्वा तं तज्जेन्तो तत्थ नेसि । सो मरणभयतज्जितो जीवितुकामत्ताय पमादवसेन तं अमनसिकत्वा सकम्पि अक्खीनि उम्मिलेत्वा तं जनपदकल्याणि न ओलोकेसि । एवं भूतपुव्वमेवेतं वत्थुं । सुत्ते पन परिकप्पवसेनेतं वुत्तन्ति वेदितव्वं ।

उपमा खो भ्यायन्ति एत्थ पन तेलपत्तस्स ताव कायगतासतिया ओपम्मसंसन्दनं कतमेव । एत्थ पन राजा विय कम्मं दठव्वं, असि विय किलेसा, उक्खित्तासिकपुरिसो विय मारो, तेलपत्तहत्यपुरिसो विय कायगता-सतिभावको विपस्सकयोगावचरो । इति भगवा कामगतासति भावेतुकामेन भिक्खुना तेलपत्तहत्येन तेन पुरिसेन विय सति अविस्सज्जेत्वा अप्पमत्तेन कायगतासति भावेतव्वाति इमं सुत्तं आहरित्वा दस्सेसि ।

भिक्खू इमं सुत्तं च अत्थं च सुत्वा एवमाहंसु—दुक्करं भन्ते ! तेन पुरिसेन कतं तथारूपं जनपदकल्याणिं अनोलोकेत्वा तेलपत्तं आदाय गच्छन्तेनाति ।

सत्था न भिक्खवे ! तेन दुक्करं कतं, सुकरमेवेत्तं । कस्मा ? उक्खित्तासिकेन पुरिसेन सन्तज्जेत्वा निव्वयमानताय । यं पन पुब्बे पण्डिता अप्पमादेन सति अविस्सज्जेत्वा अभिसङ्खटं दिव्वरूपम्पि इन्द्रियानि भिन्दित्वा अनोलोकेत्वाव गन्त्वा रज्जं पापुणिसु एतं दुक्करन्ति वत्ता तेहि याचितो अतीतं आहरि :—

अतीतवत्यु

अतीते वाराणसियं ब्रह्मदत्ते रज्जं कारेन्ते बोधिसत्तो तस्स रज्जं पुत्तसत्तस्स सव्वकनिट्ठो हुत्वा निव्वत्तित्वा अनुपुब्बेन विज्जुत्तं पापुणि । तदा च रज्जो गेहे पच्चेकबुद्धा भुज्जन्ति । बोधिसत्तो तेस वेय्या-वच्चं करोति । सो एकदिवसं चिन्तेसि, मम बहू भातरो लच्छामि नुखो अहं इमस्मि नगरे कुलसन्तकं रज्जं उदाहु नोति । अथस्स एतदहोसि । पच्चेकबुद्धे पुच्छित्वा जानिस्सामीति । सो [३३५] दुत्तियदिवसे पच्चेक-बुद्धेसु आगतेसु धम्मकरकं आदाय पानीयं परिस्सावेत्वा पादे धोवित्वा तेलेन मक्खेत्वा तेस अन्तरे खज्जकं खादित्वा निसिन्नकाले वन्दित्वा एकमन्तं निसिन्नो तमत्थं पुच्छि ।

अथ नं ते अबोचुं—कुमार ! न त्वं इमस्मि नगरे रज्जं लभिस्ससि इतो पन वीसंयोजनसतमत्यके गन्धाररट्ठे तक्कसिलानगरं नाम अत्थि तत्थ गन्तुं सक्कोन्तो इतो सत्तमे दिवसे रज्जं लच्छसि । अन्तरामग्गे पन महावत्तनि अटवियं परिपन्थो अत्थि, तं अटवि परिहरित्वा गच्छन्तस्स वीसतियोजनसतिको मग्गो होति, उज्जुं गच्छन्तस्स पञ्चासयोजनानि होन्ति सो हि अमनुस्सकन्तारो नाम तत्थ यक्खणियो अन्तरामग्गे गांसे च सालायो च मापेत्वा उपरि सुवण्णतारकविचित्तवितानं महारहं सेय्यं पञ्चापेत्वा नानाविरागपट्टसाणियो परिक्खपित्वा दिव्वालङ्कारेहि अत्तभावं मण्डेत्वा सालासु निसीदित्वा गच्छन्ते पुरिसे मधुराहि वाचाहि सङ्गण्हित्वा किलन्तरूपा विय पञ्चायथ इधागन्त्वा निसीदित्वा पानीयं पिवित्वा गच्छथाति पक्कोसित्वा आगतानं आसनानि दत्वा अत्तनो रूपलीलहाविलासेहि पलोभेत्वा किलेसवसिके कत्वा अत्तना सद्धि अज्झाचारे कते तत्थेव ते लोहितेन पग्घरन्तेन खादित्वा जीवितक्खयं पापेन्ति । रूपगोचरसत्तं रूपेनेव गण्हन्ति, सद्दगोचरं मधुरेण गीतवादितसद्देन गन्धगोचरं दिव्वगन्वेहि रसगोचरं तस्स दिव्वेन नानगरसभोजनेन फोट्टवगोचरं तस्स उभतो लोहितकूपधानेहि दिव्वसयनेहि गण्हन्ति । सचे इन्द्रियानि भिन्दित्वा ता अनोलोकेत्वा सति पच्चुपट्ट-पेत्वा गमिस्ससि सत्तमे दिवसे तत्थ रज्जं लभिस्ससीति ।

बोधिसत्तो—होतु भन्ते ! तुम्हाकं ओवादं गहेत्वा किं ता ओलोकेस्सामीति पच्चेकबुद्धेहि परित्तं कारा-पेत्वा परित्तवालिकञ्चेव परित्तउदकञ्च परित्तसुत्तञ्च आदाय पच्चेकबुद्धे च मातापितरो च वन्दित्वा निवेसनं गन्त्वा अत्तनो पुरिसे आह—अहं तक्कसिलायं रज्जं गहेतुं गच्छामि, तुम्हे इधेव तिट्थाति ।

अयं न पञ्च जना आहंसु मयम्पि अनुगच्छामाति ।

न सक्का तुम्हेहि अनुगन्तुं अन्तरामग्गे किं यक्खणियो रूपादिगोचरे मनुस्से एवञ्चेवञ्च रूपादीहि पलोभेत्वा गण्हन्ति, महापरिपन्थो अहं पन अत्तानं तक्केत्वा गच्छामीति ।

किम्पन ते देव ! मयं तुम्हेहि सद्धि गच्छन्ता अत्तनो पियानि रूपादीनि ओलोकेस्सामि ? मयं हि तथेव गमिस्सामाति ।

बोधिसत्तो—तेनहि अप्पमत्ता होथाति ते पञ्च जने आदाय मग्गं पटिपज्जि । यक्खणियो गामादीनि मापेत्वा निसीदिसु । तेसु रूपगोचरो पुरिसो ता यक्खणियो ओलोकेत्वा रूपारम्भणे पटिवट्ठो थोकं ओहीयि ।

बोधिसत्तो—किं भो ! थोकं ओहीयसीति आह ।

देव ! थोदा मे रजन्ति थोकं सालायं निसीदित्वा आगच्छामीति ।

अम्भो ! [३३६] एता यक्खिणियो मा खो पत्थेसीति ।

यं होति तं होतुं न सक्कोमि देवाति ।

तेनहिं पञ्जायिस्ससीति इतरे चत्तारो आदाय अगमासि ।

सोपि रूपगोचरको तासं सत्तिकं अगमासि, ता अत्तना सिद्धिं अज्झाचारे कते तं तत्थेवं जीवितक्खयं पापेत्वा पुरतो गत्वा अज्झं सालं मापेत्वा नानातुरियाणि गहेत्वा गायमाना निसीदिसु । तत्थ सहगोचरको ओहीयि । तम्पि खादित्वा पुरतो गत्वा नानप्पकारे गन्धकरण्डे पूरेत्वा आपणं पसारत्वा निसीदिसु । तत्थ गन्धगोचरको ओहीयि । तम्पि खादित्वा पुरतो गत्वा नानगरसानं दिव्वभोजनानं भाजनानि पूरेत्वा ओदनिकापणं पसारत्वा निसीदिसु । तत्थ रसगोचरको ओहीयि । तम्पि खादित्वा पुरतो गत्वा दिव्वसयनानि पञ्जापेत्वा निसीदिसु । तत्थ फोढुव्वगोचरको ओहीयि । तम्पि खादिसु । बोधिसत्तो एककोव अहोसि । अथेका यक्खिणि अतिखरमन्तो वतायं अहं तं खादित्वाव निवत्तिस्सामीति बोधिसत्तस्स पच्छतो पच्छतो अगमासि । अटवियं परभागे वनकम्मिकादयो यक्खिणि दिस्वा—अयं ते पुरतो गच्छन्तो पुरिसो किं होतीति पुच्छिसु ।

कोमारसामिको मे अय्याति ।

अम्भो ! अयं एवं सुकुमारा पुप्फदामसदिसा सुवण्णवण्णा कुमारिका अत्तनो कुलं छड्ढेत्वा भवन्तं तक्केत्वा निव्वन्ता, कस्मा एतं किलमेत्वा आदाय न गच्छसीति ?

नेसा अय्या ! मय्हं पजापती, यक्खिणी एसा । एताय मे पञ्चमनुस्सा खादिताति ।

अय्या ! पुरिसा नाम कुट्टकाले अत्तनो पजापतियो यक्खिणियोपि करोन्ति पेटिनियोपीति । सा गच्छमाना गम्भीणीवण्णं दस्सेत्वा पुनं सकिं विजातवण्णं कत्वा पुत्तं अङ्केनादाय बोधिसत्तं अनुवन्धि । दिट्ठदिट्ठा पुरिमनयेनेव पुच्छन्ति । बोधिसत्तोपि तथेव वत्वा गच्छन्तो तक्कसिलं पापुणि । सा पुत्तं अन्तरधापेत्वा एकिकाव अनुवन्धि । बोधिसत्तो नगरद्वारं गत्वा एकस्सा सालाय निसीदि । सा बोधिसत्तस्स तेजेन पविसित्तुं असक्कोन्ती दिव्वरूपं मापेत्वा सालाद्वारे अट्ठासि । तस्मिं समये तक्कसिलातो राजा उय्यानं गच्छन्तो तं दिस्वा पटिवद्धचित्तो हुत्वा गच्छिमिस्सा सस्सामिकास्सामिकभावं जानाहीति मनुस्सं पेसेसि ।

सो तं उपसङ्कमित्वा—सस्सामिकासीति पुच्छि ।

आम अय्य ! अयं मे सालायं निसिन्नो सामिकोति ।

बोधिसत्तो—नेसा मय्हं पजापती, यक्खिणी एसा । एताय मे पञ्च मनुस्सा खादिताति आह ।

सा—पुरिसा नाम अय्या ! कुट्टकाले यं इच्छन्ति तं वदन्तीति आह ।

सो उभिन्नम्पि वचनं रज्जो आरोचेसि । राजा अस्सामिकभण्डं नाम राजसन्तकं होतीति यक्खिणिं पक्कोसापेत्वा एकहत्थिपिट्ठे निसीदापेत्वा नगरं पदक्खिणं कत्वा पासादं आरुह्य तं अगमहेसिट्ठाने ठपेसि । सो नहातानुलित्तो सायमासं भुञ्जित्वा [३३७] सिरिसयनं अभिरुहि । सापि यक्खिणी अत्तनो उपकप्पनकं आहारं आहरित्वा अलङ्कतपटियत्ता सिरिसयने रज्ज्वा सिद्धिं निपज्जित्वा रज्जो रतिवसेन सुखसमप्पितस्स निपन्नकाले एकेन पस्सेन परिवत्तित्वा परोदि । अयं नं राजा—किं भद्दे ! रोदसीति पुच्छि ।

देव ! अहं तुम्हेहि मग्गे दिस्वा आनीता । तुम्हाकञ्च गेहे वड्ढ इत्थियो साहं सपत्तीनं अन्तरे वसमाना कथाय उप्पन्नाय को तुय्हं मातरं वा पितरं वा गोत्तं वा जातिं वा जानाति ? त्वं अन्तरामग्गे दिस्वा आनीता नामाति सीसे गहेत्वा निष्पीलियमाना विय मङ्कु भविस्सामि । सचे तुम्हे सकलरज्जे इस्सरियञ्च आणञ्च मय्हं ददेय्याथ कोचि मय्हं चित्तं कोपेत्वा कथेतुं न सक्खिस्सतीति ।

भद्दे ! मय्हं सकलरट्ठवासिनो न किञ्चि होन्ति । नाहं एतेसं सामिको ये पन राजाणं कोपेत्वा अकत्तव्वं करोन्ति नेसज्जं वाहं सामिको इमिना कारणेन न सक्का तुय्हं सकलरट्ठे इस्सरियञ्च आणञ्च दातुन्ति ।

तेनहि देव ! सचे रट्ठे वा नगरे वा आणं दातुं न सक्कोय अन्तोनिवेसने अन्तोवलज्जनकानं उपरि मम वसे वत्तनत्थाय आणं देय देवाति ।

राजा दिव्वफोढुव्वेन वड्ढो तस्सा वचनं अतिक्कमित्तुं असक्कोन्तो साधु भद्दे ! अन्तोवलज्जनकेसु तुय्हं आणं दम्मि, त्वं एते अत्तनो वसे वत्तापेहीति आह । सा साधूति सम्पटिच्छित्वा रज्जो निदं ओक्कन्तकाले

यक्खनगरं गत्वा यक्खे पक्कोसित्वा अत्तनो राजानं जीवितक्खयं पापेत्वा अट्टिमत्तं सेसेत्वा सव्वं नहारुचम्ममंस-
लोहितं खादि । अवसेसयक्खा महाद्वारतो पट्टाय अन्तोनिवेसने कुक्कुरकुक्कुरे आदिं कत्वा सव्वे खादित्वा
अट्टिसेसे अकंसु । पुनदिवसे द्वारं यथापिहितमेव दिस्वा मनुस्सा फरसूहि कवाटानि कोट्टेत्वा अन्तो पविसित्वा
सव्वं निवेसनं अट्टिकपरिपुणं दिस्वा सच्चं वत सो पुरिसो आह नायं मय्हं पजापती यक्खिणी एसाति । राजा
पन किञ्चि अजानित्वाव तं गेहे अत्तनो भरियं अकासि । सा यक्खे पक्कोसित्वा सव्वं जनं खादित्वा गता भवि-
स्सतीति आहंसु ।

बोधिसत्तोपि तं दिवसं तस्सा येव सालायं परित्तवालिकं सीसे पक्खिपित्वा परित्तसुत्तं परिक्विपित्वा
खगं गहेत्वा ठितकोव अरुणं उट्ठापेसि । मनुस्सा सकलराजनिवेसनं सोधेत्वा हरितुपलित्तं कत्वा उपरि गन्धेहि
विलिम्पित्वा पुष्फानि विकिरित्वा पुष्फदामानि ओसारेत्वा धूपं दत्वा नवमाला बन्धित्वा सम्मन्तयिसु—भो !
हिय्यो सो पुरिसो दिव्वरूपं मापेत्वा पच्छतो आगच्छन्ति यक्खिणि इन्द्रियाणि भिन्दित्वा ओलोकनमत्तम्पि न
अकासि, सो अतिविय उलारसत्तो धितिमा ज्ञाणसम्पन्नो तादिसे पुरिसे रज्जं अनुसासन्ते सव्वं रट्ठं सुखितं भवि-
स्सति तं राजानं करोमाति । अथ सव्वे अमच्चा च नागरा च एकच्छन्दा हुत्वा बोधिसत्तं उपसङ्कमित्वा देव !
तुम्हे इमं रज्जं कारेयाति वत्ता नगरं पवेसेत्वा रतनरासिम्हि ठपेत्वा अभिसिञ्चित्वा तक्कसिलाराजानं अंकसु ।

सो चत्तारि अगतिगमनानि वज्जेत्वा दस राजघम्मे अकोपेत्वा धम्मेन रज्जं कारेन्तो दानादीनि पुञ्ञानि
कत्वा यथाकम्मं गतो । सत्था इमं अतीतं आहरित्वा अभिसम्बुद्धो हुत्वा इमं गायमाह :—

समतित्तिकं अनवसेसकं तेलपत्तं यथा परिहरेय्य ।

एवं सचित्तमनुरक्खे सतिथा पत्ययानो दिसं अगतपुब्बन्ति ॥

तत्थ—समतित्तिकन्ति अन्तो मुखवट्टिलेखं पापेत्वा सम्भरितं । अनवसेसकन्ति अनवसिञ्चनकं
अपरिस्सावनकं कत्वा । तेलपत्तन्ति पक्खित्तिलतेलपत्तं । परिहरेय्याति हरेय्य आदाय गच्छेय्य । एवं
सचित्तमनुरक्खेति तं तेलभरितं पत्तं विग्र अत्तनो चित्तं कायगतासतिथा गोचरे चेव सम्पयुत्तसतिथा चाति उभिन्न-
मन्तरे पक्खिपित्वा यथा मुहुत्तम्पि वहिद्धा गोचरे न विक्खिपति तथा पण्डितो योगावचरो रक्खेय्य गोपेय्य ।
किं कारणा ? एतस्स हिः—

दुग्निग्गहस्स लहुनो यत्थ कामनिपातिनो ।

चित्तस्स दमथो साधु चित्तं दन्तं सुखावहं ॥

तस्माः— सुदुद्दसं सुनिपुणं यत्थ कामनिपातिनं ।

चित्तं रक्खेथ मेधावी चित्तं गुत्तं सुखावहं ॥

इदं हिः— दूरङ्गमं एकचरं असरीरं गुहासयं ।

ये चित्तं सञ्जमेस्सन्ति मोक्खन्ति मारबन्धना ॥

इतरस्स पनः— अनवट्टित्तित्तस्स सद्धम्मं अविजानतो ।

परिप्लवप्पसादस्स पञ्ञा न परिपूरति ॥

थिरकम्मट्टानसहायस्स पनः—

अनवस्सुत्तित्तित्तस्स अनन्वाहत्तेतसो ।

पुञ्ञपापपहीनस्स नत्थि जागरतो भयं ॥

तस्मा एतं— फन्दनं चपलं चित्तं दूरक्खं दुग्निवारयं ।

उजुं करोति मेधावी उसुकारोव तेजनं ॥

एवं उजुं करोन्तो सचित्तमनुरक्खे । पत्ययानो दिसं अगतपुब्बन्ति इमस्मिं कायगतासत्तिकम्मट्टाने कम्मं
आरभित्वा अनमतग्गे संसारे अगतपुब्बं दिसं पत्येन्तो पिहेन्तो वुत्तनयेनेव सकं चित्तं रक्खेय्याति अत्यो । का
पनेसा दिसा नाम ?—[३३६]

मातापिता दिसा पुब्बा आचरिया दक्खिणा दिसा ।

पुत्तदारा दिसा पच्छा मित्तामच्चा च उत्तरा ।

दासकम्मकरा हेट्ठा उद्धं समणब्राह्मणा,
एता दिसा नमस्सेय्य अप्पमत्तो^१ कुले गिहीति^२ ।

एत्थ ताव पुत्तदारादयो दिसाति वुत्ता—

दिसा चतस्सो विदिसा चतस्सो
उद्धं अघो दसदिसा इमायो,
कत्तमं दिसं तिठ्ठति नागराजा
यमद्दसा सुपिने छव्विसाणन्ति ।^३

एत्थ पुरत्थिमादिभेदा दिसाव दिसाति वुत्ता ।

आगारिनो अन्नदपानवत्थदा
अव्हायिकानम्पि दिसं वदन्ति,
एसा दिसा परमा सेतकेतु !
यं पत्त्वा दुक्खी सुखिनो भवन्तीति ।^४

एत्थ पन निव्वाणं दिसाति वुत्तं । इधापि तदेव अधिप्पेतं । तं हि खयं विरागन्ति आदीहि दिस्सति,
तस्मा दिसाति वुच्चति । अनमतग्गे पन संसारे केनचि वालपुथुज्जनेन सुपिनेनपि अगतपुव्वताय अगतपुव्वा
दिसा नामाति वुत्तं । तं पत्थयन्तेन कायगतासत्तिया योगो करणीयोति । एवं सत्था निव्वाणेन देसनाकूटं
गहेत्त्वा जातकं समोधानेसि । तदा राजपरिसा बुद्धपरिसा अहोसि, रज्जप्पत्तकुमारो पन अहमेवाति ।

तेलपत्तजातकं ।

७. नामसिद्धिजातकं

जीवकञ्च मतं दिस्वाति इदं सत्या जेतवने विहरन्तो एकं नामसिद्धिकं भिक्खुं आरब्ध कथेसि ।

पच्चपन्नवत्थु

एको किर कुलपुत्तो नामेन पापको नाम । सो सासने उरं दत्त्वा पव्वजितो भिक्खूहि एहावुसो पापक ! तिद्वावुसो पापकाति वुच्चमानो चित्तेसि लोके पापकं नाम लामकं कालकण्णिमूतन्ति वुच्चति, अञ्जं मङ्गल-पटिसंयुत्तं नामं आहरापेस्सामीति । सो आचरियुपज्जाये उपसङ्गकमित्वा—भन्ते ! मय्हं नामं अवमङ्गलं अञ्जाम्मे नामं करोयाति आह ।

अथ नं ते एवमाहंसु—आवुसो ! नामं नाम पण्णत्तिमत्तं । नामेन काचि अत्यसिद्धि नाम नत्थि । अत्तनो नामेनेव [३४०] सन्तुट्ठो होहीति ।

सो पुनप्पुनं याचियेव । तस्सायं नामसिद्धिकभावो भिक्खुसङ्घे पाकटो जातो । अथेकदिवसं धम्म-सभायं सन्निसिन्ना भिक्खू कथं समुट्ठापेसुं—आवुसो ! असुको किर भिक्खु नामसिद्धिको मङ्गलं नामं आहरापेतीति । अथ सत्या धम्मसभं आगन्त्वा काय नुत्थ भिक्खवे ! एतरहि कथाय सन्निसिन्नाति पुच्छित्वा इमाय नामाति वुत्ते न भिक्खवे ! सो इदानीव नामसिद्धिको पुव्वेपि सो नामसिद्धिको येवाति वत्त्वा अतीतं आहरिः—

अतीतवत्थु

अतीते त्वक्कसिलायं बोधिसत्तो दिसापामोक्खो आचरियो हुत्वा पञ्चमाणवकसतानि मन्ते वाचेसि । तस्सेको माणवो पापको नाम नामेन । सो एहि पापक ! याहि पापकाति वुच्चमानो चित्तेसि—मय्हं नामं अव-मङ्गलं अञ्जं नामं मे आहरापेस्सामीति । सो आचरियं उपसङ्गकमित्वा—आचरिय ! मय्हं नामं अव-मङ्गलं अञ्जाम्मे नामं करोयाति आह ।

अथ नं आचरियो अवोच—गच्छ तात ! जनपदचारिकं चरित्वा अत्तनो अभिरुचितं एकं मङ्गलं नामं गहेत्वा एहि, आगतस्स ते नामं परिवत्तेत्वा अञ्जं नामं करिस्सामीति ।

सो सावूति पाथेय्यं गहेत्वा निक्खन्तो गामेन गामं चरन्तो एकं नगरं पापुणि । तत्थ चेको पुरिसो कालकतो जीवको नाम नामेन । सो तं ज्ञातिजनेन आलाहनं नीयमानं दिस्वा—किनामको नामेस पुरिसोति पुच्छि ।

जीवको नामेसोति ।

जीवकोपि मरतीति ?

जीवकोपि मरति अजीवकोपि मरति । नामं नाम पण्णत्तिमत्तं । त्वं वालो मञ्जेति ।

सो तं कथं सुत्वा नामे मज्झन्तो हुत्वा अन्तोनगरं पाविसि । अथेकं दासि भति अददमानं सामिका द्वारे निसीदापेत्वा रज्जुया पहरन्ति । तस्सा च धनपालीति नामं होति । सो अन्तरवीथिया गच्छन्तो तं पोथियमानं दिस्वा—कस्मा इमं पोथेयाति पुच्छि ।

भति दातुं न सक्कोतीति ।

किम्पनस्सा नामन्ति ?

धनपाली नामाति ।

नामेन धनपाली समानापि भतिमत्तं दातुं न सक्कोतीति ?

धनपालियोपि अधनपालियोपि दुग्गता होन्ति । नामं नाम पण्णत्तिमत्तं । त्वं पन वालो मञ्जेति ।

सो नामे मज्झन्तरो हुत्वा नगरा निक्खम्ममग्गं पटिपन्नो अन्तरामग्गे मग्गमूलहं पुरिसं दिस्वा—

अम्भो ! किं करोन्तो विचरसीति पुच्छि ।

मग्गमूलहोमिह सामीति ।

किम्पन ते नामन्ति ?

पन्थको नामाति ।

पन्थकापि मग्गमूलहा होन्तीति ?

पन्थकोपि अपन्थकोपि मग्गमूलहो होति । नामं नाम पण्णत्तिमत्तं । त्वं वालो मञ्जोति ।

सो नामे अतिमज्झत्तो हुत्वा बोधिसत्तस्स सन्तिकं गन्त्वा किं तात ! नामं रोचेत्वा आगतोसीति च वुत्ते—आचरिय ! जीवकापि नाम मरन्ति अजीवकापि, धनपालियोपि दुग्गता होन्ति अधनपालियोपि, पन्थकापि [३४१] मग्गमूलहा होन्ति अपन्थकापि । नामं नाम पण्णत्तिमत्तं । नामेन सिद्धि नत्थि । कम्मेनेव सिद्धि । अलं मय्हं अञ्जो न नामेन । तदेव मे नामं होतूति आह ।

बोधिसत्तो तेन दिट्ठञ्च कतञ्च संसन्देत्वा इमं गाथमाहः—

जीवकञ्च मतं दिस्वा धनपालिञ्च दुग्गतं,

पन्थकञ्च वने मूल्हं पापको पुनरागतोति ।

तत्थ पुनरागतोति इमानि तीणि कारणानि दिस्वा पुन आगतो । रकारो सन्धिवसेन वुत्तो ।

सत्था इमं अतीतं आहरित्वा न भिक्खवे ! इदानेवेस नामसिद्धिको पुव्वेपेस नामसिद्धिको येवाति वत्ता जातकं समोधानेसि । तदा नामसिद्धिको इदानिपि नामसिद्धिको येव आचरियपरिसा बुद्धपरिसा । आचरियो पन अहमेवाति ।

नामसिद्धिजातकं ।

८. कूटवाणिजजातकं

साधु खो पण्डितो नामाति इदं सत्था जेतवने विहरन्तो एकं कूटवाणिजं आरब्ध कथेसि ।

पञ्चपन्नवत्यु

सावत्थियं हि द्वे जना एकतोव वणिज्जं करोन्ता भण्डं सकटेनादाय जनपदं गत्वा लद्धलाभा पञ्चाग-
मिस्सु । तेसु कूटवाणिजो चिन्तेसि—अयं बहू दिवसे दुग्भोजनेन चैव दुक्खसेय्याय च किलन्तो इदानी अत्तनो
घरे नानगरसेहि यावदत्थं सुभोजनं भुञ्जित्वा अजीरकेन मरिस्सति अथाहं इमं सत्त्वं भण्डं तयो कोट्टासे कत्वा
एकं तस्स दारकानं दस्सामि द्वे कोट्टासे अत्तनो गहेस्सामीति । सो अज्ज भाजेस्साम स्वे भाजेस्सामाति भण्डं
भाजेतुं न इच्छि । अथ नं पण्डितवाणिजो अकामकं निप्पीलेत्वा भाजापेत्वा विहारं गत्वा सत्थारं वन्दित्वा
कतपटिसन्यारो अतिपपञ्चो ते कतो इधागन्त्वापि चिरेन बुद्धुपट्टानं आगतोसीति वुत्ते तं पवत्ति भगवतो आरो-
चेसि ।

सत्था—न खो सो उपासक ! इदानीव कूटवाणिजो पुब्बेपि कूटवाणिजो येव इदानी पन तं वञ्चेतु
कामो जातो पुब्बे पण्डितेपि वञ्चेतुं उस्सहीति वत्वा तेन याचितो अतीतं आहरि—

अतीतवत्यु

अतीते वाराणसियं ब्रह्मदत्ते रज्जं कारेन्ते वोधिसत्तो वाराणसियं वाणिजकुले निव्वत्ति । नामगहणदिवसे
चस्स पण्डितोति नाममकंसु । सो वयप्पत्तो अज्जेन वाणिजेन सद्धि एकतो हुत्वा वणिज्जं करोति । तस्स
अतिपण्डितोति नामं अहोसी । ते वाराणसितो पञ्चहि सकट [३४२] सतेहि भण्डं आदाय जनपदं गत्वा
वणिज्जं कत्वा लद्धलाभा पुन वाराणसि आगमिस्सु । अय नेसं भण्डभाजनकाले अतिपण्डितो आह—मया
द्वे कोट्टासा लद्धव्वाति ।

किं कारणा ?

त्वं पण्डितो, अहं अतिपण्डितो । पण्डितो एकं लद्धं अरहति । अति पण्डितो द्वेति ।

ननु अम्हाकं द्विन्नमि भण्डमूलमि गोणादयोपि समसमायेव । कस्मा त्वं द्वे कोट्टासे लद्धं अरहसीति ?
अतिपण्डितभावेनाति ।

एवं ते कथं वद्धेत्वा कलहं अकंसु । ततो अतिपण्डितो अत्येको उपायोति चिन्तेत्वा अत्तनो पितरं एकस्मि
सुसिररुक्खे पवेसेत्वा त्वं अम्हेसु आगतेसु अतिपण्डितो द्वे कोट्टासे लद्धं अरहतीति वेदय्यासीति वत्वा वोधिसत्तं
उपसङ्कमित्वा सम्म ! मय्हं द्विन्नं कोट्टासानं युत्तभावं वा अयुत्तभावं वा एसा रुक्खदेवता जानाति । एहि नं
पुच्छिस्सामाति तं तत्थ नेत्वा—अय्ये ! रुक्खदेवते ! अम्हाकं अट्ठं पच्छिन्दाति आह ।

अयस्स पिता सरं परिवत्तेत्वा तेनहि कथेथाति आह ।

अय्ये ! अयं पण्डितो अहं अतिपण्डितो, अम्हेहि एकतो वोहारो कतो, तत्थ केन किं लद्धव्वन्ति ?
पण्डितेन एको कोट्टासो, अतिपण्डितेन द्वे कोट्टासा लद्धव्वाति ।

वोधिसत्तो एवं विनिच्छित्तं अट्ठं सुत्वा इदानी देवताभावं वा अदेवताभावं वा जानिस्सामीति पलालं
आहरित्वा सुसिरं पूरेत्वा अग्नि अदासि । अतिपण्डितस्स पिता जालाय फुट्टुकाले अद्दञ्ज्भायेन सरीरेन उपरि
आरुह्य सायं गहत्वा ओलम्बन्तो भूमियं पतित्वा इमं गायमाहः—

साधु खो पण्डितो नाम नत्वेव अतिपण्डितो,

अतिपण्डितेन पुत्तेन पनम्हि उपकूलितोति^१ ।

तत्थ—साधु तो पण्डितो नामाति इमस्मि लोके पण्डितेन समन्नागतो कारणाकारणञ्जु पुग्गलो
साधु सोभनो । अतिपण्डितोति नाममत्तेन अतिपण्डितो कूटपुरिसो नत्वेव वरं । पनम्हि उपकूलितोति योकेन-
मिह भामो अद्दञ्ज्भायोव मुत्तोति अत्यो ।

ते उभोपि मज्जे भिन्दित्वा समञ्जो वकोद्वासं गणित्वा यथाकम्मं गता । सत्या पुब्बेपेस
कूटवाणिजो येवाति वत्वा इमं अतीतं आहरित्वा जातकं समोधानेसि । तदा कूटवाणिजो पच्चुप्पन्नो कूट-
वाणिजोव, पण्डितवाणिजो पन अहमेवाति ।

कूटवाणिजजातकं ।

६. परोसहस्सजातकं

परोसहस्सम्पि समागतानन्ति इदं सत्था जेतवने विहरन्तो पुयुज्जनपुच्छकं पञ्चं आरब्ध कथेसि । वत्थुं सरभङ्गजातके आवीभविस्सति । [३४३]

पच्चपन्नवत्थु

एकस्मिं पन समये भिक्खू धम्मसभायं सन्निपतिता आवुसो ! दसवलेन सङ्घित्तेन कथितं धम्मसेना-
पतिसारिपुत्तो वित्थारेन व्याकासीति थेरस्स गुणकथाय निसीदिसु । सत्था आगन्त्वा काय नुत्थ भिक्खवे !
एतरहि कथाय सन्निसिन्नाति पुच्छित्वा इमाय नामाति वुत्ते न भिक्खवे ! सारिपुत्तो इदनेव मया सङ्घित्तेन
मासितं वित्थारेन व्याकरोति, पुव्वेपि व्याकासि येवाति वत्था अतीतं आहरिः—

अतीतवत्थु

अतीते वाराणसियं ब्रह्मदत्ते रज्जं कारेन्ते बोधिसत्तो उदिच्चब्राह्मणकुले निव्वत्तित्वा तक्कसिलायं
सव्वसिप्पानि उग्गण्हित्वा कामे पहाय इसिपव्वज्जं पव्वजित्वा पञ्चाभिञ्जा अटुसमापत्तियो निव्वत्तेत्वा
हिमवन्ते विहासि । परिवारोपिस्स पञ्चतापससतानि अहेसुं । अयस्स जेटुन्तेवासी वस्सारत्तसमये उपडढं
इसिगणं आदाय लोणम्बिलसेवनत्थाय मनुस्सपथं अगमासि । तदा बोधिसत्तस्स कालकिरियसमयो जातो ।
अथ तं अन्तेवासिका आचरिय, कतरो वो गुणो लद्धोति अधिगमं पुच्छंसु । सो नत्थि किञ्चीति वत्था
आभस्सरब्रह्मलोके निव्वत्ति । बोधिसत्ता हि अरूपसमापत्तिलाभिनो हुत्वापि अभव्वट्टानत्ता आरुप्पे न
निव्वत्तन्ति । अन्तेवासिका आचरियस्स अधिगमो नत्थीति आलाहने सक्कारं न करिंसु ।

जेटुन्ते वासिको आगन्त्वा कहं आचरियोति पुच्छित्वा कालकतोति सुत्वा—अपि आचरियं अधिगमं
पुच्छित्थाति आह ।

आम पुच्छिम्हाति ।

किं कथेसीति ?

नत्थि किञ्चीति तेन वुत्तं अथस्स अग्हेहि सक्कारो न कतोति आहंसु ।

जेटुन्तेवासिको—तुम्हे आचरियस्स वचनत्थं न जानित्थ, आकिञ्चञ्जायतनसमापत्तिलाभी आचरि-
योति आह ।

ते तस्मिं पुनप्पुनं कथेन्तेपि न सद्दिहंसु । बोधिसत्तो तं कारणं ज्ञत्वा अन्धवाला मम जेटुन्तेवासिकस्स
न सद्दहन्ति इमं तेसं कारणं पाकटं करिस्सामीति ब्रह्मलोका आगन्त्वा अस्समपदमत्थके महन्तेनानुभावेन आकासे
ठत्वा जेटुन्तेवासिकस्स पञ्जानुभावं वण्णेन्तो इमं गायमाहः—

परोसहस्सम्पि समागतानं कन्देय्युं ते वस्ससतं अपञ्जा,

एकोव सेय्यो पुरिसो सपञ्जो यो भासितस्स विजानाति अत्थन्ति ।

तत्थ—परोसहस्सम्पीति अतिरेकसहस्सम्पि । समागतानन्ति सन्निपतितानं भासितस्स अत्थं जानितुं
असक्कोन्तानं बालानं । कन्देय्युं ते वस्ससतं अपञ्जाति ते एवं समागता अपञ्जा इमे बाला तापसा विय
वस्ससतम्पि वस्ससहस्सम्पि रोदेय्युं परिदेवेय्युं रोदमानापि पन अत्थं वा कारणं वा नेव जानेय्युन्ति दीपेति ।
एकोव सेय्यो पुरिसो सपञ्जोति एवरूपानं [३४४] बालानं परोसहस्सतोपि एको पण्डितपुरिसोव सेय्यो
घरतरति अत्थो । कीदिसो सपञ्जोति ? यो भासितस्स विजानाति अत्थन्ति स्वायं जेटुन्तेवासिको वियाति ।

एवं महासत्तो आकासे ठितोव धम्मं देसेत्वा तापसगणं बुज्झापेत्वा ब्रह्मलोकमेव गतो । तेपि तापसा
जीवितपरियोसाने ब्रह्मलोकपरायणा अहेसुं । सत्था इमं धम्मदेसनं आहरित्वा जातकं समोधानेसि । तदा
जेटुन्तेवासिको सारिपुत्तो अहोसि । महान्नह्मा पन अहमेवाति ।

परोसहस्सजातकं ।

१०. असातरूपजातकं

असातं सातरूपेणाति इदं सत्या कुण्डियनगरं उपनिस्साय कुण्डधानवने विहरन्तो कोलियराजधीतरं सुप्पवासं उपासिकं आरब्ध कथेसि ।

पच्चुपन्नवत्थु

सा हि तस्मिं समये सत्तवस्सानि कुच्छिन्ना गव्भं परिहरित्वा सत्ताहं मूल्हगव्भा अहोसि । अधिमत्ता वेदना वर्त्तिसु । सा एवं अधिमत्तवेदनाभितुन्नापि सम्मासम्बुद्धो वत सो भगवा यो एवरूपस्स दुक्खस्स पहाणाय धम्मं देसेति । सुपटिपन्नो वतस्स भगवतो सावकसङ्घो यो एवरूपस्स दुक्खस्स पहाणाय पटिपन्नो । सुसुखं वत निव्वाणं यत्थेव रूपं दुक्खं नत्थीति इमेहि तीहि वितक्केहि दुक्खं अधिवासेसि । सा सामिकं पक्कोसापेत्वा तं च अत्तनो पर्वत्ति वन्दनसासनं च आरोचेतुं सत्थु सन्तिकं पेसेसि ।

सत्या वन्दनसासनं सुत्वाव सुखिनीं होतु सुप्पवासा कोलियधीता सुखिनी अरोगा अरोगं पुत्तं विजाय-
तूति आह । सहवचनेनेव पन भगवतो सुप्पवासा कोलियधीता सुखिनी अरोगा अरोगं पुत्तं विजायि । अथस्सा सामिको गेहं गत्वा तं विजातं दिस्वा अच्छरियं वत भोति अतिविय तथागतस्सानुभावोति अच्छरियवभुतचित्त-
जातो अहोसि । सुप्पवासापि पुत्तं विजायित्वा सत्ताहं बुद्धपमुखस्स सङ्घस्स महादानं दातुकामा पुन निमन्त-
णत्थाय तं पेसेसि ।

तेन खो पन समयेन महामोगल्लानस्स उपट्ठाकेन बुद्धपमुखो सङ्घो निमन्तितो होति । सत्या सुप्प-
वासाय दानस्स ओकासदानत्थाय थेरं तस्स सन्तिकं पेसेत्वा तं सञ्जापापेत्वा सत्ताहं तस्सा दानं पटिग्गहेसि
सद्धिं भिक्खुसङ्घेन । सत्तमे पन दिवसे सुप्पवासा पुत्तं सीवलीकुमारं मण्डेत्वा सत्थारञ्चेव भिक्खुसङ्घञ्च
वन्दापेसि । तस्मिं पटिपाटिया सारिपुत्तत्थेरस्स सन्तिकं नीते थेरो तेन सद्धि—कच्चि ते सीवलि ! खमनी-
यन्ति पटिसन्थारं^१ अकासि ।

सो—कुतो मे भन्ते ! [३४५] सुखं स्वाहं सत्तवस्सानि लोहकुम्भियं वसिन्ति थेरेन सद्धि एवरूपं
कथं कथेसि ।

सुप्पवासा तस्स वचनं सुत्वा सत्ताहजातो मे पुत्तो अनुबुद्धेन धम्मसेनापतिना सद्धि मन्तेतीति सोमनस्स-
प्पत्ता अहोसि ।

सत्या—अपितु सुप्पवासे ! अञ्जोपि एवरूपे पुत्ते इच्छसीति आह ।

सचे भन्ते ! एवरूपे अञ्जो सत्त पुत्ते लभेय्यं इच्छेय्यामेवाहन्ति ।

सत्या उदानं उदानेत्वा अनुमोदनं कत्वा पक्कामि । सीवलीकुमारोपि खो सत्तवस्सिककाले येव सासने
उरं दत्वा पव्वजित्वा परिपुण्णवस्सो उपसम्पदं लभित्वा पुञ्जवा लाभगयसग्गप्पत्तो हुत्वा पठविं उन्नादेत्वा
अरहत्तं पत्वा पुञ्जवन्तानं अन्तरे एतदग्गट्ठानं पापुणि । अथेक दिवसं भिक्खू धम्मसभायं सन्निपतित्वा—
आवुसो ! सीवलित्थेरो नाम एवरूपो महापुञ्जो पत्थितपत्थनो पच्छिमभविकसत्तो सत्तवस्सानि लोह-
कुम्भियं वसि सत्ताहं मूल्हगव्भभावं आपज्जि अहो ! माता महन्तं दुक्खं अनुभवि, किन्नुखो कम्मं अकंसूति
कथं समट्ठापेसुं ।

सत्या तत्थगन्त्वा कायनुत्थ भिक्खवे ! एतरहि कथाय सन्निसिन्नाति पुच्छित्वा इमाय नामाति वृत्ते
भिक्खवे ! सीवलिनो महापुञ्जवतो च सत्तवस्सानि लोहकुम्भियं निवासो च सत्ताहं मूल्हगव्भभावप्पत्ति
च अत्तना कतकम्ममूलकाव, तस्सा सुप्पवासायपि सत्त वस्सानि कुच्छिन्ना गव्भपरिहरणं दुक्खञ्च सत्ताहं
मूल्हगव्भदुक्खञ्च अत्तना कतकम्ममूलकमेवाति वत्वा तेहि याचितो अतीतं आहरिः—

अतीतवत्यु

अतीते वाराणसियं ब्रह्मदत्ते रज्जं कारेन्ते वोधिसत्तो तस्स अग्गमहेसिया कुच्छिस्मि पटिमन्धि गण्हित्वा वयप्पत्तो तवकसिलायं सव्वसिप्पानि उग्गण्हित्वा पितु अच्चयेन रज्जं पत्वा धम्मेन रज्जं कारेसि । तस्मिं समये कोसलमहाराजा महन्तेन वलेन आगन्त्वा वाराणसिं गहेत्वा तं राजानं मारेत्वा तस्मेव अग्गमहेसि अत्तनो अग्गमहेसि अकासि । वाराणसिरज्जो पन पुत्तो पितु मरणकाले निद्धमनद्वारेन पलायित्वा वलं संहरित्वा वाराणसिं आगन्त्वा अविदूरे निसीदित्वा तस्सा रज्जो पण्णं पेसेसि—रज्जं वा देतु युद्धं वाति ।

सो युद्धं देमीति पटिपण्णं पेसेसि ।

राजकुमारस्स पन माता तं सासनं सुत्वा युद्धेन कम्मं नत्थि^१ सव्वदिसामु सञ्चारं पच्छिन्दित्वा वाराणसी-नगरं परिवारेतु, ततो दारुदकभत्तपरिक्खयेन किलन्तमनुस्सं नगरं विनाव युद्धेन गण्हिस्समीति पण्णं पेमेमि ।

सो मातु सासनं सुत्वा यत्तदिवमानि सञ्चारं पच्छिन्दित्वा नगरं रुन्धि । नागरा सञ्चारं अलभमाना सत्तमे दिवसे तस्स रज्जो सीमं गहेत्वा [३४६] कुमारस्स अदंगु । कुमारो नगरं पविगित्वा रज्जं गहेत्वा आयुपरियोसाने यथाकम्मं गतो, सो एतरहि सत्त दिवसानि सञ्चारं पच्छिन्दित्वा नगरं रुन्धित्वा गहितकम्म-निस्सन्देन सत्तवस्मानि लोहकुम्भियं वसित्वा सत्ताहं मूल्हगव्वभावं आपज्जि । यं पन सो पदुमुत्तरपादमूले लाभीनं अग्गो भवेय्यन्ति महादानं दत्वा पत्थनं अकासि यच्च विपस्सीवृद्धकाले नागरेहि सद्धि महस्सघनकं गुलदधिं दत्वा पत्थनं अकासि तस्सानुभावेन लाभीनं अग्गो जातो मुप्पवासापि नगरं रुन्धित्वा गण्ह ताताति पेसित-भावेन सत्त वस्सानि कुच्छिता गव्वं परिहरित्वा सत्ताहं मूल्हगव्वभा जाताति । सत्था इमं अतीतं आहरित्वा अभिसम्बुद्धो हुत्वा इमं गाथमाहः—

असातं सातरूपेन पियरूपेन अप्पियं,

दुक्खं सुखस्स रूपेन पमत्तमतिवत्ततीति ।

तत्थ असातं सातरूपेनाति अमधुरमेव मधुरपतिरूपकेन । पमत्तमतिवत्ततीति असातं अप्पियं दुक्खन्ति एतं तिविधम्पि एतेन सातरूपादिना आकारेन सतिविप्पवासवसेन पमत्तं पुग्गलं अतिवत्तति अभिभवति अज्झो-त्यरतीति अत्थो ।

इदं भगवता यच्च ते मातापुत्ता इमिना गव्वभपरिहरण गव्वभाससङ्घातेन असातादिना पुव्वे नगरं रुन्धनसातादिप्पतिरूपकेन अज्झोत्यटा यच्च इदानि सा उपासिका पुनपि सत्तक्खत्तुं एवरूपं असातं अप्पियं दुक्खं पेमवत्युभूतेन पुत्तसङ्घातेन सातादिपतिरूपकेन अज्झोत्यटा हुत्वा तथा अवच, तं सव्वम्पि सन्धाय वुत्तन्ति वेदितव्वं । सत्था पन इमं धम्मदेसनं आहरित्वा जातकं समोधानेसि । तदा नगरं रुन्धित्वा रज्जप्पत्तकुमारो सीवली अहोसि, माता सुप्पवासा, पिता पन वाराणसिराजा अहमेवाति ।

असातरूपजातकं ।

११. परोसतवग्गवणणा

१. परोसतजातकं

परोसतञ्चेपि समागतानं
भायेय्युं ते वस्ससतं अपञ्जा ।
एकोव सेय्यो पुरिसो सपञ्जो
यो भासितस्स विजानाति अत्यनि । [३४८]

इदं जातकं वत्थुतो च वेय्याकरणतो च समोधानतो च परोसहस्सजातकसदिसमेव । केवलं हेत्थ
भायेय्युन्ति पदमत्तमेव विसेसो । तस्सत्थो वस्ससतम्पि अपञ्जा भायेय्युं ओलोकेय्युं उपधारेय्युं एवं ओलो-
केत्तापि पन अत्थं वा कारणं वा न पस्सन्ति, तस्मा यो भासितस्स अत्थं जानाति सो एकोव सपञ्जो सेय्योति ।

परोसतजातकं ।

२. पणिणकजातकं

यो दुःखफुट्ठाय भवेय्य ताणन्ति इदं सत्था जेतवने विहरन्तो एकां पणिणकं उपासकं आरब्ध कयेसि ।

पच्चुप्पन्नवत्थु

सो किर सावत्थिवासी उपासको नानपकारकानि मूलपणादीनि चैव लायुकुम्भण्टादीनि च विक्किणित्वा जीविकं कप्पेति । तस्सेका धीता अभिरूपा पासादिका आचारसीलसम्पन्ना हिरोत्तप्यसमन्नागता केवलं निच्चप्पहसितमुखा । तस्सा समानकुलेसु वारेय्यत्थाय आगतेसु सो चिन्तेसि—इमिस्सा वारेय्यं वत्तति अयञ्च निच्चप्पहसितमुखा कुमारिकाधम्मो पन असति कुमारिकाय परकुलं गताय मातापितुन्नं गरहा होति । अत्थि नुखो इमिस्सा कुमारिकाधम्मो नत्थीति वीमंसिस्सामि नन्ति ।

सो एकदिवसं धीतरं पच्छि गाहापेत्वा पण्णत्थाय अरञ्जं गन्त्वा वीमंसनवमेन किलेस निस्सितो विय हुत्वा रहस्सकथं कथेत्वा तं हत्थे गण्धि । सा गहितमत्ताव रोदन्ती कन्दन्ती—अयुत्तमेतं तात ! उदकतो अग्निपातुभावसदिसं, मा एवरूपं करोयाति आह ।

अम्म ! मया वीमंसनत्थाय त्वं हत्थे गहिता, वदेहि अत्थिदानि ते कुमारिकाधम्मोति ?

आम तात ! अत्थि मया हि लोभवसेन न कोचि पुरिसो ओलोकितपुट्ठोति ।

सो धीतरं अस्सासेत्वा घरं नेत्वा मङ्गलं कत्वा परकुलं पेसेत्वा सत्थारं वन्दिस्सामीति गन्वमालादिहत्थो जेतवनं गन्त्वा सत्थारं वन्दित्वा पूजेत्वा एकमन्तं निसीदि । चिरस्सागतोसीति च वुत्ते तमत्थं भगवतो आरोचेसि ।

सत्था—उपासक ! कुमारिका चिरं पट्ठाय आचारसीलसम्पन्नाव, त्वं पन न इमं इदानीव एवं वीमंससि पुव्वेपि वीमंसि येवाति वत्ता तेन याचितो अतीतं आहरिः—

अतीतवत्थु

अतीते वाराणसियं ब्रह्मदत्ते रज्जं कारेन्ते वोधिसत्तो अरञ्जो रुक्खदेवता हुत्वा निव्वत्ति । अयेको वाराणसियं पणिणकउपासकोति वत्थुं पच्चुप्पन्नसदिसमेव । तेन पन सा वीमंसनत्थाय हत्थे गहितमत्ता धीता परिदेवमाना इमं गायमाहः—

यो दुःखफुट्ठाय भवेय ताणं

सो मे पिता दुग्धि वने करोति,

सा कस्स कन्दामि वनस्स मज्जे

यो तायिता सो सहसा करोतीति ।

तत्थ—यो दुःखफुट्ठाय भवेय्य ताणन्ति कायिकचेतसिकेहि दुःखेहि फुट्ठाय तायिता परित्तायिता पतिट्ठा भवेय्य सो मे पिता दुग्धि वने करोतीति सो मय्हं दुःखपरित्तायको पिताव इमस्मि ठाने एवरूपं मित्तदुग्धिकम्मं करोति, अत्तनो जाताय धीतरि वीतिक्कमं कातुं मञ्जतीति अत्थो सा कस्स कन्दामीति कस्स रोदामि, को मे पतिट्ठाभविस्सतीति दीपेति । यो तायिता सो सहसा करोतीति यो मय्हं तायिता रक्खिता अवस्सये भवितुं अरहति सो पिता येव साहसिककम्मं करोतीति अत्थो ।

अथ नं पिता अस्सासेत्वा अम्म ! रक्खितत्तासीति पुच्छि । आम तात ! रक्खितो मे अत्ताति । सो तं घरं नेत्वा मण्डेत्वा मङ्गलं कत्वा परकुलं पेसेसि । सत्था इमं धम्मदेसनं आहरित्वा सच्चानि पकासेत्वा जातकं समोधानेसि । सच्चपरियोसाने उपासको सोतापत्तिफले पतिट्ठहि । तदा पिताव एतरहि पिता, धीताव धीता, तं कारणं पच्चक्खतो दिट्ठरुक्खदेवता पन अहमेवाति ।

३. वेरिजातकं

यत्थ वेरी निवसतीति इदं सत्था जेतवने विहरन्तो अनाथपिण्डिकं आरब्ध कथेसि ।

पच्चुपन्नवत्थु

अनाथपिण्डिको किर भोगगामं गत्वा आगच्छन्तो अन्तरामग्गे चोरे दिस्वा अन्तरामग्गे वसितुं न युत्तं सावत्थिमेव गमिस्सामीति वेगेन गोणे पाजेत्वा सावत्थिमेव आगत्वा पुन दिवसे विहारं गतो सत्थु एतमत्थं आरोचेसि । सत्था पुव्वेपि गहपति ! पण्डिता अन्तरामग्गे चोरे दिस्वा अन्तरा अविलम्बमाना अत्तनो वसनट्टानमेव गर्मिसूति वत्वा तेन याचितो अतीतं आहरिः—

अतीतवत्थु

अतीते वाराणसियं ब्रह्मदत्ते रज्जं कारेन्ते बोधिसत्तो महाविभवो सेट्ठी हुत्वा एकं गामकं निमन्तणं भुञ्जनत्थाय गत्वा पच्चागच्छन्तो अन्तरामग्गे चोरे दिस्वा अन्तरामग्गे अवसित्वाव वेगेन गोणे पाजेन्तो अत्तनो गेहेमेव आगत्वा नानगगरसेहि भुञ्जित्वा महासयने निपन्नो चोरानं हत्थतो मुञ्चित्वा निवभयट्टानं अत्तनो गेहं आगतोम्हीति उदानवसेन इमं गायमाहः—

यत्थ वेरी निवसति न वसे तत्थ पण्डितो,

एकरत्तं द्विरत्तं वा दुक्खं वसति वेरिसूति ।

तत्थ—वेरीति वेरचेतनासमङ्गी पुगलो । निवसतीति पत्तिट्ठाति न वसे तत्थ पण्डितोति सो वेरी पुगलो यस्मिं ठाने पत्तिट्ठितो हुत्वा वसति तत्थ पण्डितो पण्डित्त्वेन समन्नागतो न वसेय्य । किं कारणाति ? एक रत्तं द्विरत्तं वा दुक्खं वसति वेरिसूति वेरीनं हि अन्तरे वसन्तो एकाहम्पि द्वीहम्पि दुक्खमेव वसतीति अत्थो ।

एवं बोधिसत्तो उदानं उदानेत्वा दानादीनि पुञ्ञानि कत्वा यथाकम्मं गतो । सत्था इमं धम्मदेसनं आहरित्वा जातकं समोधानेसि । तदा अहमेव वाराणसीसेट्ठि अहोसिन्ति ।

वेरिजातकं ।

४. मित्तिविन्दजातकं

चतुर्विंश अष्टज्ज्ञगमाति इदं सत्या जेनवने विहरन्तो एकं दुव्वचभिक्षुं आरब्ध कयेसि ।

वत्थुं हेट्ठा मित्तिविन्दजातके वुत्तनयेनेव वित्त्यारेतव्वं । इदं पन जातकं कस्सपवुद्धकालिकं । तस्मिं हि काले उरच्चक्कं उक्खिपित्वा निरये पच्चमानो एको नेरयिको सत्तो भन्ते ! किन्नुखो पापं अकासिन्ति बोधि-
मत्तं पुच्छि । बोधिमत्तो तथा इदञ्चिदञ्च पापकम्मं कत्तन्ति वत्वा इमं गाथमाहः—

चतुर्विंश अष्टज्ज्ञगमा अट्ठाहिपि च सोलस,

सोलसाहि च वत्तिस अत्रिच्छं चक्कमासदो;

इच्छाहतस्स पोसस्स चक्कं भमति मत्थकेति ।

तस्य—चतुर्विंश अष्टज्ज्ञगमाति समुद्गन्तरे चतस्सो विमानपेतियो लभित्वा ताहि असन्तुट्ठो अतिच्छताय परतो गत्वा अपग अट्ठाविगतोसीति अत्थो । सेसपदद्वयेपि एसेव नयो । अत्रिच्छं चक्कमासदोति एवं सकलाभेन असन्तुट्ठो अत्रिच्छं अत्र अत्र इच्छन्तो पुरतो लाभं पत्थेन्तो । इदानि चक्कमासदोति इदं उरचक्कं पत्तोसि । तस्मिन्ने एवं इच्छाहतस्स पोसस्साति तण्हाय हतस्स उपहतस्सूतव । चक्कं भमति मत्थकेति पासाणचक्कं अयचक्कन्नि इमेसु द्वीसु गुरधारं अयचक्कं तस्स मत्थके पुनप्पुनं पवत्तनवसेन भमन्तं दिस्वा एवमाह ।

वत्वा च पन अत्तनो देवलोकमेव गतो । सोपि नेरयिकसत्तो अत्तनो पापे खीणे यथाकम्मं गतो । सत्था इमं धम्मदेमनं आहरित्वा जातकं समोधानेसि । तदा मित्तिविन्दको दुव्वचभिक्षु, देवपुत्तो पन अहमेवाति ।

मित्तिविन्दजातकं [३५०] ।

५. दुव्वलकट्ठजातकं

बहुम्पेतं वने कट्ठन्ति इदं सत्था जेतवने विहरन्तो एकं उत्तसितभिक्षुं आरब्ध कथेसि ।

पच्चुपन्नवत्थु

सो किर सावत्थिवासी एको कुलपुत्तो सत्थु धम्मदेसनं सुत्वा पव्वजित्वा मरणभीरुको अहोसि । रत्ति-
ट्टानदिवाट्टानेसु वातस्स वा वीजन्तस्स सुक्खदण्डकस्स वा पपतन्तस्स पक्खिच्चतुप्पदानं वा सद्दं सुत्वा मरणभय-
तज्जितो महारवं रवन्तो पलायति । तस्स हि मरितव्वं मयाति सतिमत्तम्पि नत्थि । सचे हि सो अहं मरिस्सा-
मीति जानेय्य न मरणतो भायेय्य, मरणसतिकम्मट्टानस्स पनस्स अभावितत्ताव भायति । तस्स सो मरणभीरु-
भावो भिक्खुसङ्घे पाकटो जातो ।

अथेकदिवसं धम्मसभायं भिक्खू कथं समुट्ठापेसुं आवुसो ! असुको नाम भिक्खु मरणभीरुको मरणं
भायति, भिक्खुना नाम अवस्सं मया मरितव्वन्ति मरणसतिकम्मट्टानं भावेतुं वट्ठतीति । सत्था आगन्त्वा काय
नुत्थ भिक्खवे ! एतरहि कथाय सन्निसिन्नाति पुच्छित्वा इमाय नामाति वुत्ते तं भिक्खुं पक्कोसापेत्वा सच्चं
किर त्वं मरणभीरुकोति पुच्छित्वा सच्चं भन्तेति वुत्ते भिक्खवे ! मा एतस्स भिक्खुनो अनत्तमना होथ, नायं
इदानीव मरणभीरुको पुव्वेपि मरणभीरुको येवाति वत्था अतीतं आहरिः--

अतीतवत्थु

अतीते वाराणसियं ब्रह्मदत्ते रज्जं कारेन्ते वोधिसत्तो हिमवन्ते रुक्खदेवता हुत्वा निव्वत्ति । तस्मिं
काले वाराणसीराजा अत्तनोमङ्गलहत्थि आनञ्जकारणं सिक्खापेतुं हत्थाचरियानं अदासि । तं आलाने
निच्चलं वन्धित्वा तोमरहत्था मनुस्सा परिवारेत्वा आनञ्जकारणं कारेन्ति । सो तं कारणं कारियमानो वेदना
अधिवासेतुं असक्कोन्तो आलानं भिन्दित्वा मनुस्से पलापेत्वा हिमवन्तं पाविसि । मनुस्सा नं गहेतुं असक्कोन्ता
निवत्तिसु । सो तत्थ मरणभीरुको अहोसि । वातसट्ठानि सुत्वा कम्पमानो मरणभयतज्जितो सोण्डं विधू-
नित्वा वेगेन पलायति । आलाने वन्धित्वा आनञ्जकारणं करणकालो वियस्स होति । कायस्सादं वा चित्तस्सादं
वा अलभन्तो कम्पमानो विचरति । रुक्खदेवता तं दिस्वा खन्धविट्ठे ठत्वा इमं गायमाहः--

बहुम्पेतं वने कट्ठं वातो भञ्जति दुव्वलं,

तस्स चे भायसि नाग ! कियो नून भविस्ससीति ।

तत्थायं पिण्डत्थो—यं एतं दुव्वलं कट्ठं पुरत्थिमादिभेदो वातो भञ्जति तं इमस्मिं वने बहुं सुलभं
तत्थ तत्थ संविज्जति सचे त्वं तस्स भायसि एवं सन्ते निच्चं भीतो मंसलोहितक्खयं पत्वा कियो नून भविस्ससि
इमस्मिं पन वने तव भयं नाम नत्थि तस्मा इतो पट्ठाय मा भायीति । [३५१]

एवं देवता तस्स ओवादं अदासि । सोपि ततो पट्ठाय निव्वभयो अहोसि । सत्था इमं धम्मदेसनं आह-
रित्वा सच्चानि पकासेत्वा जातकं समोधानेसि । सच्चपरियोसाने सो भिक्खु सोतापत्तिफले पत्तिट्ठहि । तदा
नागो अयं भिक्खु अहोसि, रुक्खदेवता पन अहमेवाति ।

दुव्वलकट्ठजातकं ।

६. उदञ्चनिजातकं

सुखं वत मं जीवन्तन्ति इदं सत्था जेतवने विहरन्तो थुल्लकुमारिकपलोभनं आरब्ध कथेसि ।

पच्चुपन्नवत्थु

वत्थुं तेरसकनिपाते चुल्लनारदकस्सपजातके आवीभविस्सति । तं पन भिक्खुं सत्था सच्चं किर त्वं भिक्खु ! उक्कण्ठितोति पुच्छित्वा सच्चं भगवाति वुत्ते—कथं ते चित्तं पटिवद्वन्ति पुच्छि ।

सो एकस्सा थुल्लकुमारिकायाति आह ।

अथ नं सत्था—अयं ते भिक्खु ! अनत्यकारिका पुब्बेपि त्वं एतं निस्साय सीलव्यसनं पत्वा पज्जायन्तो विचरमानो पण्डिते निस्साय सुखं लभीति वत्वा अतीतं आहरिः—

अतीतवत्थु

अतीते वाराणसियं ब्रह्मदत्ते रज्जं कारेन्तेति अतीतवत्थुम्पि चुल्लनारदकस्सपजातके येव आवीभविस्सति । तदा पन वोधिसत्तो सायं फलाफले आदाय आगन्त्वा पण्णसालं पविसित्वा विचरित्वा पुत्तं चुल्लतापसं एतदवोच—तात ! त्वं अञ्जेसु दिवसेसु दारुणि आहरसि पानीयं परिभोजनीयं आहरसि अग्निं करोसि अज्ज पन एकम्पि अकत्वा कस्मा दुम्मुखो पज्जायन्तो निपन्नोसीति ?

तात ! तुम्हेसु फलाफलत्थाय गतेसु एका इत्थी आगन्त्वा मं पलोभेत्वा आदाय गन्तुं आरब्धा, अहं पन तुम्हेहि विस्सज्जितो गमिस्सामीति न गच्छि । असुकट्टाने पन तं निसीदापेत्वा आगतोम्हि, इदानि गच्छामहं ताताति ।

वोधिसत्तो न सक्का एवं निवत्तेतुन्ति जत्वा तेनहि तात ! गच्छ एसा पन तं नेत्वा यदा मच्छमंसादीनि वा खादितुकामा भविस्सति सप्पिलोणतण्डुलादीहि वा पनस्सा अत्थो भविस्सति तदा इदञ्चिदञ्चाहराति तं किलमेस्सति तदा मय्हं गुणं सरित्वा पलायित्वा इधेवागच्छेय्यासीति विस्सज्जेसि ।

सो ताय सद्धिं मनुस्सपथं अगमासि । अथ नं सा अत्तनो वसं गमेत्वा मंसं आहर मच्छं आहराति येन येन अत्थिका होति तं तं आहरापेति । तदा सो अयं मं अत्तनो दासं विय कम्मकरं विय च कत्वा पीलेतीति पलायित्वा पितु सन्तिकं आगन्त्वा पितरं वन्दित्वा ठितकोव इमं गाथमाहः—

सुखं वत वत मं जीवन्तं पचमाना उदञ्चनी ।

चोरी जायप्पवादेन तेलं लोणञ्च याचतीति ॥

तत्थ—सुखं वत मं जीवन्तन्ति तात ! तुम्हाकं सन्तिके मं सुखं जीवन्तं । पचमानाति तापयमाना पीलयमाना यं यं खादितुकामा होति तं तं पचमाना । उदकं अञ्चन्ति एतायाति उदञ्चनि । चाटितो वा कूपतो वा उदकं उस्सिञ्चनघटिकायेतं नामं । सा पन उदञ्चनी उदकं विय घटिकाय येन येनत्थिका होति तं तं आकड्ढति येवाति अत्थो । चोरी जायप्पवादेनाति भरियाति नामेन एकाचोरी मं मधुरवचनेन उपलापेत्वा तत्थ नेत्वा तेलं लोणञ्च यञ्च अञ्जाम्पि इच्छति तं सव्वं याचति दासं विय कम्मकरं विय च कत्वा आहरापेतीति तस्सा अगुणं कथेसि ।

अथ नं वोधिसत्तो अस्सासेत्वा होतु तात ! एहि त्वं मेत्तं भावेहि करुणं भावेहीति चत्तारो ब्रह्मविहारे आचिक्खि, कसिणपरिकम्मं आचिक्खि । सो न चिरस्सेव अभिञ्जा च समापत्तियो च निव्वत्तेत्वा ब्रह्मविहारे भावेत्वा सद्धिं पितरा ब्रह्मलोके निव्वत्ति ।

सत्था इमं वम्मदेसनं आहरित्वा सच्चानि पकासेत्वा जातकं समोधानेसि । सच्चपरियोसाने सो भिक्खु सोतापत्तिफले पटिट्ठहि । तदा थुल्लकुमारिकाव एतरहि थुल्लकुमारिका चुल्लतापसो उक्कण्ठितभिक्खु अहोसि पिता पन अहमेवाति ।

७. सालित्तजातकं

साधु खो सिप्पकं नामाति इदं सत्था जेतवने विहरन्तो । एकं हंसपहरणकं भिक्खुं आरब्ध कथेसि ।

पच्चपन्नवत्थु

सो किरको सावत्थिवासी कुलपुत्तो सालित्तकसिप्पे निष्फत्ति पत्तो । सालित्तकसिप्पन्ति सक्खराखि-
पनसिप्पं वुच्चति । सो एकदिवसं धम्मं सुत्वा सासने उरं दत्वा पव्वजित्वा उपसम्पदं लभि । न पन सक्खाकामो
न पटिपत्तिसारको अहोसि । सो एकदिवसं एकं दहरभिक्खुं आदाय अचिर वति गन्त्वा नहायित्वा नदीतीरे
अट्ठासि । तस्मिं समये द्वे सेतहंसा आकासेन गच्छन्ति ।

सो तं दहरमाह—इमं पच्छिमहंसं सक्खराय अक्खिम्हि पहरित्वा पादमूले ते पातेमीति ।

इतरो—कथं पातेस्ससि । न सक्खिस्ससि पहरितुन्ति आह ।

इतरो—तिट्ठतु तावस्स ओरतो अक्खि परतो अक्खिम्हि नं पहरामीति । इदानीं पन तं असन्तं कथेसीति ।
तेनहि उपधारेहीति एकं तियंसं सक्खरं^१ गहेत्वा अङ्गुलिया परिवत्तेत्वा तस्स हंसस्स पच्छतो खिपि । सा
रन्ति सद्दं अकासि । हंसो परिस्सयेन भवित्तवन्ति निवत्तित्वा सद्दं सोतुं आरभि । इतरो तस्मिं खणे एकं
वट्टसक्खरं गहेत्वा तस्स निवत्तित्वा ओलोकेन्तस्स अपरभागे अक्खि पहरि । सक्खरा इतरम्पि अक्खि विनि-
विज्झित्वा गता । हंसो महारवं रवन्तो पादमूलेयेव पति । [३५३]

ततो ततो भिक्खू आगन्त्वा गरहित्वा अननुच्छविकं ते कतन्ति सत्थु सन्तिकं नेत्वा भन्ते ! इमिना
इदं कतन्ति तमत्थं आरोचिसु । सत्था तं भिक्खुं गरहित्वा न भिक्खवे ! इदानीवेस एतस्मिं सिप्पे कुसलो
पुव्वेपि कुसलोव अहोसीति वत्वा अतीतं आहरिः—

अतीतवत्थु

अतीते वाराणसियं ब्रह्मदत्ते रज्जं कारेन्ते वोधिसत्तो तस्स अमच्चो अहोसि, तस्मिं काले रज्जो पुरो-
हितो अतिमुखरो होति बहुभाणी । तस्मिं कथेतुमारब्धे अज्जं ओकासमेव न लभन्ति । राजा चिन्तेसि कदा
नुखो एतस्स वचनपच्छेदकं कञ्चि लभिस्सामीति । सो ततो पट्ठाय तथारूपं एकं उपधारेन्तो विचरति । तस्मिं
काले वाराणसियं एको पीठसप्पी सक्खराखिपनसिप्पे निष्फत्ति पत्तो होति । गामदारका तं रथकं आरोपेत्वा
आकड्डमाना वाराणसीनगरद्वारमूले एको विटपसम्पन्नो महानिग्रोधो अत्थि तत्थानेत्वा सम्परिवारेत्वा काकणि-
कादीनि दत्वा हत्थिरूपकं कर, अस्सरूपकं कराति वदन्ति । सो सक्खरा खिपित्वा निग्रोधपण्णेषु नानारूपानि
दस्सेति । सव्वानि पण्णानि छिद्दावच्छिद्दानेव अहेसु ।

अथ वाराणसीराजा उय्यानं गच्छन्तो तं ठानं पापुणि । उस्सारणभयेन सव्वे दारका पलायिसु ।
पीठसप्पी तत्थेव निपज्जि । राजा निग्रोधमूलं पत्वा रथे निसिन्नो पत्तानं छिद्दताय छायां कवरकवरं दिस्वा उल्लो-
केन्तो सव्वेसं पत्तानं छिद्दभावं दिस्वा—केनेतानि एवं कतानीति पुच्छि ।

पीठसप्पिना देवाति ।

राजा इमं निस्साय ब्राह्मणस्स वचनपच्छेदं कातुं सक्का भविस्सतीति चिन्तेत्वा कहां भणे ! पीठसप्पीति
पुच्छि । विचिन्तन्ता मूलन्तरे निपन्नं दिस्वा अयं देवाति आहंसु । राजा नं पक्कोसापेत्वा परिसं उस्सारेत्वा
पुच्छि—अम्हाकं सन्तिके एको मुखरब्राह्मणो अत्थि सक्खिस्ससि नं निस्सद्दं कानुन्ति ?

नालिमत्ता अजलण्डिका लभन्तो सक्खिस्सामि देवाति ।

राजा पीठसप्पिं घरं नेत्वा अन्तोसाणियं निसीदापेत्वा साणियं छिद्दं कारेत्वा ब्राह्मणस्स छिद्दाभिमुखं
आसन् पञ्चापेत्वा नालिमत्ता सुक्खा अजलण्डिका पीठसप्पिस्स सन्तिके ठपापेत्वा ब्राह्मणं उपट्ठानकाले आगतं
तस्मिं आसने निसीदापेत्वा कथं समुट्ठापेसि । ब्राह्मणो अज्जं ओकासं अदत्वा रज्जा सद्धि कथेतुं आरभि ।

अथस्स सो पीठसप्पी साणिच्छिद्देन एकेकं अजलण्डिकं मक्खिकं पवेसेन्तो विय तालुतलम्हियेव पातेति । ब्राह्मणो आगतागतं नालियं तेलं पवेसेन्तो विय गिलति । सव्वा परिकखयं गर्मिंसु । तस्स ता नालिमत्ता अजलण्डिका कुच्छियं पविट्ठा अड्डाल्हकमत्ता अहेसुं । राजा तासं परिकखीणभावं ज्ञात्वा आह—आचरिय ! तुम्हे अतिमुखरताय नालिमत्ता अजलण्डिका गिलन्ता किञ्चि न (३५४) जानित्थ इतोदानि उत्तरिं जीरापेतुं न सक्खिस्सथ गच्छ पियङ्गुदकं पिवित्वा छड्डेत्वा अत्तानं अरोगं करोथाति ।

ब्राह्मणो ततो पट्टाय पिहितमुखो विय हुत्वा कथेन्तेनापि सिद्धिं अकथनसीलो अहोसि । राजा इमिना मे कण्णसुखं कतन्ति पीठसप्पिस्स सतसहस्सुद्धानके चतुसु दिसासु चत्तारो गामे अदासि । बोधिसत्तो राजानं उपसङ्गकमित्वा—देव ! सिप्पं नाम लोके पण्डितेहि उग्गण्हितव्वं, पीठसप्पिना सालित्तकमत्तेनापि अयं सम्पत्ति लद्धाति वत्वा इमं गाथमाहः—

साधु खो सिप्पकं नाम अपि यादिसकीदिसं
पस्स खञ्जप्पहारेन लद्धा गामा चतुद्दिसाति ।

तत्थ—पस्स खञ्जप्पहारेनाति पस्स महाराज ! इमिना नाम खञ्जस्स पीठसप्पिनो अजलण्डिका-पहारेन चतुद्दिसा चत्तारो गामा लद्धा अञ्जोसं सिप्पानं को आनिसंसपरिच्छेदोति सिप्पगुणं कथेसि ।

सत्था इमं धम्मदेसनं आहरित्वा जातकं समोधानेसि । तदा पीठसप्पी अयं भिक्खु अहोसि । राजा आनन्दो पण्डितामच्चो पन अहमेवाति ।

सालित्तजातकं । (३५५)

८. बाहियजातकं

सिक्खेय्य सिक्खितव्वानीति इदं सत्था वेसालिं उपनिस्साय महावने कूटागारसालायं विहरन्तो एकं लिच्छविं आरब्ध कथेसि ।

पच्चपन्नवत्थु

सो किर लिच्छवी राजा सद्धो पसन्नो बुद्धपमुखं भिक्खुसङ्घं निमन्तेत्वा अत्तनो निवेसने महादानं पवत्तेसि । भरिया पनस्स थूलङ्गपच्चङ्गा उद्धुमात्कनिमित्तसदिसा अनाकप्पसम्पन्ना अहोसि । सत्था भत्त-किञ्चावसाने अनुमोदनं कत्वा विहारं गत्वा भिक्खून् ओवादं दत्वा गन्धकुटिं पाविसि । भिक्खू धम्मसभायं कथं समुट्ठापेसु—आवुसो ! तस्स नाम लिच्छविरञ्जो ताव अभिरूपस्स तादिसा भरिया थूलङ्गपच्चङ्गा अनाकप्पसम्पन्ना कथं सो तां सद्धिं अभिरमतीति ?

सत्था आगन्त्वा कोयनुत्थ भिक्खवे ! एतरहि कथाय सन्निसिन्नाति पुच्छित्वा इमां नामाति वुत्ते न भिक्खवे ! एस इदानेव पुव्वेपि थूलसरीराय एव इत्थिया सद्धिं अभिरमीति क्त्वा तेहि याचितो अतीतं आहरिः—

अतीतवत्थु

अतीते वाराणसियं ब्रह्मदत्ते रज्जं कारेन्ते बोधिसत्तो तस्स अमच्चो अहोसि । अथेका जानपदित्थी थूलसरीरा अनाकप्पसम्पन्ना भतिं कुरुमाना राजङ्गणस्स अविदूरेन गच्छमाना सरीरवलञ्जपीलिता हुत्वा निवत्थसाटकेन सरीरं पटिच्छादेत्वा [३५५] निसीदित्वा सरीरवलञ्जं मुञ्चित्वा खिप्पमेव उट्ठासि ।

तस्मिं खणे वाराणसीराजा वातपानेन राजङ्गणं ओलोकेन्तो तं दिस्वा चिन्तेसि अयं एवरूपे अङ्ग-गण्डाने सरीरवलञ्जं मुञ्चमाना हिरोत्तप्यं अप्पहाय निवासनेनेव पटिच्छन्ना हुत्वा सरीरवलञ्जं मोचेत्वा खिप्पं उट्ठिता इमां निरोगाय भवितव्वं । एतिस्सा वत्थु विसदं भविस्सति । विसदे पन वत्थुस्मिं एको पुत्तो लब्धमानो विसदो पुञ्जवा भविस्सति । इमं मया अगमहेसिं कातुं वट्टतीति । सो तस्सा अपरिग-हितभावं ज्ञत्वा आणापेत्वा अगमहेसिं गण्डानं अदासि । सा तस्स पिया अहोसि मनापा, न चिरस्सेव एकं पुत्तं विजायि । सो पनस्सा पुत्तो चक्कवत्तो राजा अहोसि । बोधिसत्तो तस्सा सम्पत्तिं दिस्वा तथारूपं वचनोकासं लभित्वा देव ! सिक्खितव्वयुत्तकं नाम सिप्पकं कस्मा न सिक्खितव्वं ? यत्र हि नामायं महापुञ्जा हिरोत्तप्यं अप्पहाय पटिच्छन्नेनाकारेण सरीरवलञ्जं कुरुमाना तुम्हे आराधेत्वा एवरूपं सम्पत्तिं पत्ताति क्त्वा सिक्खितव्वयुत्तकानं वण्णं कथेन्तो इमं गाथमाहः—

सिक्खेय्य सिक्खितव्वानि सन्ति सच्छन्दिनो जना,

बाहियापि सुहन्नेन राजानमभिराधयीति ।

तत्थ—सन्ति सच्छन्दिनोति तेसु तेसु सिप्पेसु सच्छन्दा जना अत्थियेव । बाहियाति बाहियजनपदे जाता संवद्धा इत्थी । सुहन्नेनाति हिरोत्तप्यं अप्पहाय पटिच्छन्नेनाकारेण हन्तं सुहन्नन्नाम । तेन सुहन्नेन । राजानमभिराधयीति देवं अभिराधेत्वा इमं सम्पत्तिं पत्ताति ।

एवं महासत्तो सिक्खितव्वयुत्तकानं सिप्पानं गुणं कथेसि ।

सत्था इमं धम्मदेसनं आहरित्वा जातकं समोधानेसि । तदा जयम्पतिका^१ एतरहि जयम्पतिकाव पण्डितामच्चो पन अहमेवाति ।

६. कुण्डकपूर्वजातकं

यथन्नो पुरिसो होतीति इदं सत्या सावत्थियं विहरन्तो महादुग्गतं आरब्ध कथेसि ।

पच्चपन्नवत्थु

सावत्थियं हि कदाचि एकमेव कुलं बुद्धपमुखस्स भिक्खुसङ्घस्स दानं देति । कदाचि तीणि चत्तारि एकतो हुत्वा, कदाचि गणवन्धनेन, कदाचि वीथिसभागेन, कदाचि सकलनगरं छन्दकं संहरित्वा । तदा पन बोधिभत्तं नाम अहोसि । अयं मनुस्सा बुद्धपमुखस्स सङ्घस्स यागुं दत्त्वा खज्जकं आहरथाति आहंसु । तदा (३५६) पनेको परेसं भतिकारको दुग्गतमनुस्सो तस्सा वीथियं वसमानो चिन्तेसि अहं यागुं दातुं न सक्खिस्सामि खज्जकं पन दस्सामीति सण्हसण्हं कुण्डकं वट्टपेत्वा उदकेन तेमेत्वा अक्कपण्णेन वेठेत्वा^१ कुक्कुले पचित्वा इदं बुद्धस्स दस्सामीति तं आदाय गत्वा सत्थु पुरतो ठितो खज्जकं आहरथाति एकस्मि वचने वुत्तमत्ते सब्बपठमं गत्वा तं पूर्वं सत्थु पत्ते पत्तिट्ठापेसि । सत्या अञ्जे हि दीयमानं खज्जकं अगहेत्वा तमेव पूयखज्जकं परिभुञ्जि । तस्मिञ्जे पन खणे सम्मासम्बुद्धेन किर महादुग्गतस्स कुण्डकखज्जकं अजिगुच्छित्वा अमत्तं विय परिभुत्तन्ति सकलनगरं एककोलाहलमहोसि । राजाराजमहामत्तादयो अन्तमसो दोवारिके उपादाय सव्वेव सन्निपत्तित्वा सत्थारं वन्दित्वा महादुग्गतं उपसङ्गमत्वा—हन्द भो ! सत्तं गहेत्वा द्वे सत्तानि गहेत्वा पञ्च सत्तानि गहेत्वा अम्हाकं पत्तिं देहीति वदिंसु ।

सो सत्थारं पटिपुच्छित्वा जानिस्सामीति सत्थु सन्तिकं गत्वा तमत्थं अरोचेसि ।

सत्या धनं गहेत्वा वा अगहेत्वा वा सब्बसत्तानं पत्तिं देहीति आह ।

सो धनं गहेतुं आरभि । मनुस्सा दिग्गुणचतुग्गुणद्विगुणदिवसेन ददन्ता नव हिरञ्जकोटियो अदंसु । सत्या अनुमोदनं कत्वा विहारं गत्वा भिक्खूहि वत्ते दस्सिते सुगतोवादं दत्त्वा गन्धकुटिं पाविसि ।

राजा सायण्हसमये महादुग्गतं पक्कोसापेत्वा सेट्ठिट्ठानेन पूजेसि । भिक्खू धम्मसभायं कथं समुट्ठापेसुं आवुसो ! सत्या महादुग्गतेन दिन्नं कुण्डकपूर्वं अजिगुच्छन्तो अमत्तं विय परिभुञ्जि महादुग्गतोपि बहुं धनुं च सेट्ठिट्ठानं च लभित्वा महासम्पत्तिं पत्तोति । सत्या आगन्त्वा कायनुत्थ भिक्खवे ! एतरहि कथाय सन्नि-
सिन्नाति पुच्छित्वा इमाय नामाति वुत्ते न भिक्खवे ! इदानेव मया अजिगुच्छन्तेन तस्स कुण्डकपूर्वो परिभुत्तो पुञ्चे रुक्खदेवता हुत्वा परिभुत्तोयेव तदापि चेस मं निस्साय सेट्ठिट्ठानं अलत्थेवाति वत्त्वा अतीतं आहरिः—

अतीतवत्थु

अतीते वाराणसियं ब्रह्मदत्ते रज्जं कारेन्ते बोधिसत्तो एकस्मि एरण्डरुक्खे रुक्खदेवता हुत्वा निव्वत्ति । तदा तस्मि गामके मनुस्सा देवतामङ्गलिका होन्ति । अथेकस्मि छणे सम्पत्ते मनुस्सा अत्तनो अत्तनो रुक्ख-
देवतानं वलिकम्मं अकंसु । अथेको दुग्गतमनुस्सो ते मनुस्से रुक्खदेवता पटिजगन्ते दिस्वा एकं एरण्डरुक्खं पटिजग्गि । ते मनुस्सा अत्तनो अत्तनो देवतानं नानप्पकारानि मालागन्धविलेपनादीनि चेव खज्जभोज्जकानि च आदाय गच्छिंसु । सो पन कुण्डकपूर्वञ्चेव उलुङ्केन च उदकं आदाय गत्वा एरण्डरुक्खस्स अविदूरे ठत्वा चिन्तेसि, देवता नाम दिव्वखज्जकानि खादन्ति । [३५७] मय्हं देवता इमं कुण्डकपूर्वं न खादिस्सति । किं इमिना कारणेन नासेमि अहमेव नं खादिस्सामीति ततोव निवत्ति ।

बोधिसत्तो खन्धविट्ठे ठत्वा भो पुरिस ! सचे त्वं इस्सरो भवेय्यासि मय्हं मधुरखज्जकं ददेय्यासि त्वं पन दुग्गतो अहं तव पूर्वं न खादित्वा अञ्जं किं खादिस्सामि ? मा मे कोट्ठासं नासेहीति वत्त्वा इमं गायमाह :-

यथेन्द्रा पुरिसा हाति तथेन्द्रा तस्स देवता,
आहरेतं कणं पूवं मा मे भागं विनासयाति ।

तत्थ—यथन्नोति यथारूपभोजनो । तथन्नाति तस्स पुरिसस्स देवतापि तथारूपभोजनाव होति ।
आहरेतं कणं पूवन्ति एतं कुण्डकेन पक्कपूवं आनेहि मय्हं भागं मा विनासेहीति ।

सो निवत्तित्वा बोधिसत्तं ओलोकेत्वा वलिकम्ममकासि । बोधिसत्तो ततो ओजं परिभुञ्जित्वा—
पुरिस ! त्वं किमत्थं मं पटिजग्गसीति आह ।

दुग्गतोम्हि सामि ! तं निस्साय दुग्गतभावतो मुञ्चिचतुकामतायं पटिजग्गामीति ।

भो पुरिस ! मा चिन्तयि तथा कतञ्चुस्स कतवेदिनो पूजा कता इमं एरण्डं परिविखपित्वा निधि-
कुम्भियो गीवाय गीवं आहच्च ठिता, त्वं रञ्जो आचिक्खित्वा सकटेहि धनं आहरित्वा राजङ्गणे रासिं कारेहि,
राजा ते तुस्सित्वा सेट्ठिद्वानं दस्सतीति वत्वा बोधिसत्तो अन्तरघायि, सो तथा अकासि । राजा तस्स सेट्ठिद्वानं
अदासि । इति सो बोधिसत्तं निस्साय महासम्पत्तौ पत्वा यथाकम्मं गतो ।

सत्या इमं धम्मदेसनं आहरित्वा जातकं समोधानेसि । तदा दुग्गतोव एतरहि दुग्गतो, एरण्डरुक्ख-
देवता पन अहमेवाति ।

कुण्डकपूवजातकं ।

१०. सव्वसंहारकपञ्हो

सव्वसंहारको नत्थीति अयं सव्वसंहारकपञ्हो सव्वाकारेण उम्मग्गजातके आवीभविस्सतीति ।

सव्वसंहारकपञ्हो निट्ठतो ।

परोसतवग्गो एकादसमो ।

१२. हंसीवग्गवण्णना

१. गद्रभपञ्हो

हंसी त्वं मञ्जासीति अयम्पि गद्रभपञ्हो उम्मग्गजातके येव आवीभविस्सति ।

गद्रभपञ्हो निट्ठतो ।

२. अमरादेवीपञ्हो

येन सत्तुबिलङ्गा चाति अयम्पि अमरादेविपञ्हो नाम तत्थेव आवीभविस्सति ।

अमरादेवीपञ्हो निट्ठतो ।

३. सिगालजातकं

सद्दहासि सिगालस्साति इदं सत्था वेलुवने विहरन्तो देवदत्तं आरब्ध कथेसि ।

पच्चपन्नवत्थु

तस्मिं हि समये भिक्खू धम्मसभायं सन्निपतित्वा आवुसो ! देवदत्तेन पच्चभिक्खुसत्तानि आदाय गयासीसं गन्त्वा यं समणो गोतमो करोति न सो धम्मो, यमहं करोमि अयमेव धम्मोति ते भिक्खू अत्तनो लद्धि गाहापेत्वा ठानप्पत्तं मुसावादं कत्वा सङ्घं भिन्दित्वा एकसीमायं द्वे उपोसथा कताति देवदत्तस्स अगुणकथं कथेन्ता निसीदिसु । सत्था आगन्त्वा कायनुत्थ भिक्खवे ! एतरहि कथाय सन्निमिन्नाति पुच्छित्वा इमाय नामाति वुत्ते न भिक्खवे ! देवदत्तो इदानीव मुसावादी पुत्रेपि मुसावादीयेवाति वत्वा अतीतं आहरि :—

अतीतवत्थु

अतीते वाराणसियं ब्रह्मदत्ते रज्जं कारेन्ते बोधिसत्तो सुसानवने^१ रुक्खदेवता हुत्वा निव्वत्ति । तदा वाराणसियं नक्खत्तं घुट्ठं, मनुस्सा यक्खवन्निकम्मं करोमाति तेसु तेसु चच्चररच्छादिसु ठानेसु मच्छमंसादीनि विप्पकिरित्वा कपालकेस्स वहुं सुरं ठपयिसु । अथेको सिगालो अड्ढरत्तसमये निद्धमने^२ नगरं पविसित्वा मच्छमंसं खादित्वा सुरं पवित्वा पुन्नागगच्छन्तरं पविसित्वा याव अरुणुग्गमना निहं ओक्कमि । सो पवुज्झित्वा आलोकंदिस्वा इवानि निक्खपितुं न सक्काति मगसमीपं गन्त्वा अदिस्समानो निपज्जित्वा अञ्जो मनुस्से दिस्वापि किञ्चि अवत्वा एकं ब्राह्मणं मुखधोवनत्थाय गच्छन्तं दिस्वा चिन्तेसि ब्राह्मणा नाम धनलोला होन्ति, इमं धनेन पलोभेत्वा यथा मं उपकच्छन्तरे कत्वा उत्तरासङ्गणे पटिच्छादेत्वा नगरा नीहरति तथा करिस्सामीति । सो मनुस्सभासायः—ब्राह्मणाति आह ।

सो निवत्तित्वा को मं पक्कोसतीति आह ।

अहं ब्राह्मणाति ।

किं कारणाति ?

ब्राह्मण ! मय्हं द्वे कहापणसत्तानि अत्थि सचे मं उपकच्छन्तरे कत्वा उत्तरासङ्गणे पटिच्छादेत्वा यथा न कोचि पस्सति तथा नगरा निक्खामेतुं सक्कोसि तुय्हं ते कहापणे दस्सामीति ।

ब्राह्मणो धनलोभेन साधूति सम्पटिच्छित्वा तं तथा कत्वा आदाय नगरा निक्खमित्वा थोकं अगमासि ।

अथ नं सिगालो पुच्छि कतरं ठानं ब्राह्मणाति ।

असुकं नामाति ।

अञ्जं थोकं ठानं गच्छाति ।

एवं पुनप्पुनं वदन्तो महासुसानं पत्वा इध मं ओतारेहीति आह । तत्थ नं ओतारेसि । सिगालो—तेनहि ब्राह्मण ! उत्तरसाटकं [३५६] पत्थराति आह ।

सो धनलोभेन साधूति पत्थरि ।

अयं नं इमं रुक्खमूलं खणाहीति पठविखणने योजेत्वा ब्राह्मणस्स उत्तरसाटकं अभिरुह चतुसु कण्ठेसु मज्झे चाति पच्चसु ठानेसु सरीरनिस्सन्दं पातेत्वा मक्खेत्वा चेव तेमेत्वा च सुसानवनं पाविसि । बोधिसत्तो रुक्खवित्पे ठत्वा इमं गाथमाह :—

सद्दहासि सिगालस्स सुरापीतस्स ब्राह्मण !

सिप्पिकानं सतं नत्थि कुतो कंससता दुवेति ।

तत्थ—सद्दहासीति सद्दहेसि । अयमेव वा पाठो । पत्तियायसीति अत्थो । सिप्पिकानं सतं नत्थीति एतस्स हि सिप्पिकानं सतम्पि नत्थिं । कुतो कंससता दुवेति द्वे कहापणसतानि पनस्स कूतोयेवाति ।

वोधिसत्तो इमं गार्थं वत्वा गच्छ ब्राह्मण ! तव साटकं धोवित्वा नहायित्वा अत्तनो कम्मं करोहीति वत्वा अन्तरधायि । ब्राह्मणो तथा कत्वा वञ्चितो वतम्हीति दोमनस्सप्पत्तो पक्कामि । सत्था इमं धम्म-
देसनं आहरित्वा जातकं समोधानेसि ।

तदा सिगालो देवदत्तो अहोसि । रुक्खदेवता पन अहमेवाति ।

सिगालजातकं ।

४. मितचिन्तीजातकं

बहुचिन्ती अप्पचिन्ती चाति इदं सत्या जेतवने विहरन्तो द्वे महल्लकत्थेरे आरब्भ कथेसि ।

पच्चुपन्नवत्थु

ते किर जनपदे एकस्मि अरञ्जावासे वस्सं वसित्वा सत्थु दस्सनत्थाय गच्छिस्सामाति पाथेय्यं सज्जेत्वा अज्ज गच्छाम स्वे गच्छामाति मासं अतिक्रामेत्वा पुन पाथेय्यं सज्जेत्वा तथेव मासं पुन मासन्ति एवं अत्तनो कुसीतभावेन चैव निवासट्टाने च अपेक्खाय तयो मासे अतिक्रामित्वा ततो निक्खम्म जेतवनं गन्त्वा सभागट्टाने पत्तचीवरं पट्टिसामेत्वा सत्यारं पस्सिस्सु । अथ ते भिक्खू पुच्छिस्सु चिरं वो आवुसो ! वुद्धुपट्टानं अकरोन्तानं कस्मा एवं चिरायित्थाति ? ते तमत्थं आरोचेसु । अथ नेसं सो आलसियकुसीतभावो भिक्खुसङ्घे पाकटो जातो, धम्मसभायम्पि तेसं भिक्खूनमेव आलसियभावं निस्साय कथं समुट्ठापेसुं ।

सत्या आगन्त्वा कायनुत्थ भिक्खवे ! एतरहि कथाय सन्निसिन्नाति पुच्छित्वा इमाय नामाति कुत्ते ते पक्कोत्तापेत्वा सच्चं किर तुम्हे भिक्खवे ! अलसा कुसीताति पुच्छित्वा सच्चं भन्तेति कुत्ते न भिक्खवे ! इदानेवेते अलसा, पुत्रेपि अलसा चैव निवासट्टाने च सालया सापेक्खाति वत्वा अतीतं आहरिः—[२६०]

अतीतवत्थु

अतीते वाराणसियं ब्रह्मदत्ते रज्जं कारेन्ते वाराणसीनदियं तयो मच्छा अहेसुं । बहुचिन्ती अप्पचिन्ती मितचिन्तीति तेसं नामाति, ते अरञ्जातो मनुस्सपथं आगमिस्सु । तत्थ मितचिन्ती इतरे द्वे एवमाह अयं मनुस्सपथो नाम सासङ्गको सप्पट्ठिभयो, केवट्टा नानप्पकाराति जालकुमिणादीनि खिपित्वा मच्छे गण्हन्ति मयं अरञ्जमेव गच्छामाति । इतरे द्वे जना अलसताय चैव आमिसिगिद्धताय च अज्ज गच्छाम स्वे गच्छामाति तयो मासे अतिक्रामेसुं । अथ केवट्टा नदियं जालं खिपिस्सु । बहुचिन्ती च अप्पचिन्ती च गोचरं गण्हन्ता पुरतो गच्छन्ति । ते अत्तनो अन्धवालताय जालगन्धं असल्लकखेत्वा जालकुच्छिमेव पविसिस्सु । मितचिन्ती पच्छतो आगच्छन्तो जालगन्धं सल्लकखेत्वा तेसञ्च जालकुच्छि पविट्ठभावं जत्वा इमेसं कुसीतानं अन्धवालानं जीवितदानं दस्सामीति चिन्तेत्वा वहिपस्सेन जालकुच्छिट्टानं गन्त्वा जालकुच्छि फालेत्वा निक्खन्तसदिसो हुत्वा उदकं आलोलेन्तो जालस्स पुरतो पतित्वा पतित्वा पुन जालकुच्छि पविसित्वा पच्छिमभागेन फालेत्वा निक्खन्तसदिसो उदकं आलोलेन्तो पच्छिमभागेन पति । केवट्टा मच्छा जालं फालेत्वा गताति मञ्जामाना जालकोटियं गहेत्वा उक्खिपिस्सु । ते द्वेपि मच्छा जालतो मुञ्चित्वा उदके पतिस्सु । इति तेहि मितचिन्ति निस्साय जीवितं लद्धं । सत्या इमं अतीतं आहरित्वा अभिसम्बुद्धो हुत्वा इमं गाथमाहः—

बहुचिन्ती अप्पचिन्ती च उभो जाले अब्भरे,
मितचिन्ती अमोचेसि उभो तत्थ समागताति ।

तत्थ—बहुचिन्तीति बहुचिन्तनताय वितक्कवहुलताय एवं लद्धनाम्भो । इतरेसुपि द्वीस् अयमेव नयो । उभो तत्थ समागताति मितचिन्ति निस्साय लद्धजीविता तत्थ उदके पुन उभोपि जना मितचिन्तिना सद्धि समागताति अत्थो ।

एवं सत्या इमं धम्मदेसनं आहरित्वा सच्चानि पकासेत्वा जातकं समोधानेसि । सच्चपरियोसाने महल्लका भिक्खू सोतापत्तिफले पतिट्ठहिस्सु । तदा बहुचिन्ती च अप्पचिन्ती च इमे द्वे अहेसुं । मितचिन्ती पन अहेमेवाति ।

५. अनुसासिकजातकं

यायञ्जामनुसासतीति इदं सत्या जेतवने विहरन्तो एकं अनुसासिकं भिक्षुनि आरब्ध कथेसि ।

पञ्चपन्नवत्यु

सा किर सावत्थिवासिनी एका कुलधीता । पव्वजित्वा उपसम्पन्नकालतो षट्ठाय समणधम्मं अननु-
युत्ता आमिमगिद्धा हुत्वा यत्थ अञ्जा भिक्षुनियो [३६१] न गच्छन्ति तादिमे नगरस्य एकदेसे पिण्डाय चरति ।
अथस्सा मनुस्सा पणीतं पिण्डपातं देन्ति । सा रसतण्हाय बन्धित्वा सचे इमस्मिं पदेमे अञ्जापि भिक्षुनियो
पिण्डाय चरिस्सन्ति मय्हं लाभो परिहायिस्सति, यया एतं पदेसं अञ्जा नागच्छन्ति एवं मया कातुं वट्ठीति
चिन्तेत्वा भिक्षुनी उपस्सयं गत्वा—अथ्ये ! असुकट्टाने चण्डो हत्थी, चण्डो अस्सो, चण्डो कुक्कुरो चरति ।
सपरिस्सयट्ठानं । मा तत्थ पिण्डाय चरित्थाति, भिक्षुनियो अनुसासति ।

तस्सा सुत्वा एका भिक्षुनीपि तं पदेसं गोवं परिवत्तेत्वा न ओलोकेसि । तस्सा एकस्मिं दिवसे तस्मिं
पदेसे पिण्डाय चरन्तिया वेगेनेकं गेहं पविसन्तिया चण्डो मेण्डको पंहरित्वा ऊरट्ठिकं भिन्दि । मनुस्सा वेगेन
उपवावित्वा द्विधा भिन्नं ऊरट्ठिकं एकतो बन्धित्वा तं भिक्षुनि मञ्चेनादाय भिक्षुनि उपस्सयं नयिस्सु । भिक्षु-
नियो अयं अञ्जा भिक्षुनियो अनुसासित्वा सयं तस्मिं पदेसे चरन्ती ऊरट्ठि भिन्दापेत्वा आगताति परिहासं
अकंसु । तस्मिं तां कतकारणं न चिरस्सेव भिक्षुसङ्घे पाकटं अहोसि ।

अयेकदिवसं धम्मसभायं भिक्षू आवुसो ! अनुसासिकभिक्षुनी अञ्जा अनुसासित्वा सयं तस्मिं
पदेसे चरमाना चण्डेन मेण्डकेन ऊरं भिन्दापेसीति तस्सा अगुणकथं कथेसुं । सत्था आगत्वा काय नृत्य भिक्खवे !
एतरहि कयाय सन्निसिन्नाति पुच्छित्वा इमाय नामाति वुत्ते न भिक्खवे ! इदानेव पुव्वेपेसा अञ्जे अनुसा-
सतियेव, सयं पन न वत्तति निच्चकाले दुक्खमेव अनुभवतीति वत्ता अतीतं आहरि :—

अतीतवत्यु

अतीते वाराणसियं ब्रह्मदत्ते रज्जं कारेन्ते बोधिसत्तो अरञ्जे सकुणयोनियं निव्वत्तित्वा वयप्पत्तो
सकुणजेट्ठको हुत्वा अनेकसकुणसतपरिवारो हिमवन्तं पाविसि । तस्स तत्थ वसनकाले एका चण्डा सकुणिका
महावत्तनि मग्गं गत्वा गोचरं गण्हाति । सा तत्थ सकटेहि पतितानि वीहिमुगवीजादीनि लभित्वा यथादानि
इमं पदेसं अञ्जे सकुणा नागच्छन्ति तथा करिस्साप्पीति चिन्तेत्वा सकुणसङ्घस्स ओवाढं देति । महावत्त-
निमहामग्गे नाम सप्पटिभयो, हत्थिअस्सादयो चेव चण्डगोणयुत्तयानादीनि च सञ्चरन्ति, सहसा उप्पत्तिनुम्पि
न सक्का होति, न तत्थ गन्तव्वन्ति । सकुणसङ्घो तस्सा अनुसासिकात्वेव नामं अकंसि ।

सा एकदिवसं वत्तनिमहामग्गे चरन्ती महामग्गे वेगेनागच्छन्तस्स यानस्स सद्दं सुत्वा निवत्तिरत्ता ओलो-
केत्वा दूरे तावाति चरतियेव । अयं नं यानं वातवेगेन सीधमेव सम्पापुणि । सा उट्ठातुं नासविख । चक्केन
द्विधा छिन्दित्वा गता । सकुणजेट्ठको सकुणे समानेन्तो तं अदिस्वा अनुसासिका न दिस्सति उपधारेथ नन्ति
[३६२] आह । सकुणा उपधारेन्ता तं महामग्गे द्वेवा छिन्नं दिस्वा सकुणजेट्ठकस्स आरोचेसुं । सकुणजेट्ठको
सा अञ्जा सकुणिका वारेत्वा सयं तत्थ चरमाना द्वेवा छिन्ना किराति वत्ता इमं गाथमाह :—

यायञ्जामनुसासति सयं लोलुप्पचारिणी,

सायं विपक्खिका सेति हता चक्केन सालिकाति ।

तत्थ—यायञ्जामनुसासतीति यकारो पदसन्धिकरो । या अञ्जे अनुसासतीति अत्थो । सयं
सयति । हता चक्केन सालिकाति यानचक्केन हता सालिका सकुणिकाति ।

सत्या इमं धम्मदेसनं आहरित्वा जातकं समोधानेसि । तदा अनुसासिका सकुणिका अयं अनुसासिका
भिक्षुनी अहोसि, सकुणजेट्ठको पन अहमेवाति ।

अनुसासिकजातकं ।

६. दुव्वचजातकं

अतिकरमकराचरियाति इदं सत्था जेतवने विहरन्तो एकं दुव्वचभिक्षुं आरब्ध कथेसि ।

पञ्चपन्नवत्थु

तस्स वत्थुं नवकनिपाते गिञ्जजातके आवीभविस्सति । सत्था पन तं भिक्खुं आमन्तेत्वा भिक्खु ! न त्वं इदानीं दुव्वचो पुव्वेपि दुव्वचो । दुव्वचभावेनेव पण्डितानं ओवादं अकरोन्तो सत्तिप्पहारेण जीवितक्खयं पत्तोसीति वत्था अतीतं आहरिः—

अतीतवत्थु

अतीते वाराणसियं ब्रह्मदत्ते रज्जं कारेन्ते वोधिसत्तो लङ्घननटकयोनियं मटिसिन्धि गहेत्वा वयप्पत्तो पञ्चवा उपायकुसलो अहोसि । सो एकस्स नटकस्स सन्तिके सत्तिलङ्घनसिप्पं सिक्खित्वा आचरियेन सद्धिं सिप्पं दस्सेन्तो विचरति । आचरियो पनस्स चतुन्नञ्जेव सत्तीनं लङ्घनसिप्पं जानाति न पञ्चन्नं । सो एक-दिवसं एकास्मि गामके सिप्पं दस्सेन्तो सुरामदमत्तो पञ्च सत्तियो लङ्घिस्सामीति पटिपाटिया ठपेसि ।

अयं नं वोधिसत्तो अहं—आचरिय ! त्वं पञ्चसत्तिलङ्घनसिप्पं न जानासि, एकं सत्तिं हर । सचे लङ्घिस्ससि पञ्चमाय सत्तिया विद्धो मरिस्ससीति ।

सो सुरामदमत्तताय त्वं हि मय्हं पमाणं न जानासीति तस्स वचनं अनादियित्वा चतस्सो लङ्घेत्वा पञ्चमाय सत्तिया दण्डके मधुकपुप्फं विय आवुतो परिदेवमानो निपज्जि । अथ नं वोधिसत्तो पण्डितानं वचनं अक्त्वा इमं व्यसनं पत्तोसीति इमं गाथमाहः—

अतिकरमकराचरिय ! मय्हम्पेतं न रुच्चति,

चतुत्थे लङ्घयित्वान पञ्चमायसि आवुतोति ।

तत्थ—अतिकरमकराचरियाति आचरिय ! अज्ज त्वं अतिकरं अकरि अत्तनो करणतो अतिरेककरणं अकरीति अत्थो । मय्हम्पेतं न रुच्चतीति मय्हं अन्तेवासिकस्सपि समानस्स एतं तव करणं न रुच्चति, तेन ते अहं पठममेव कथेसिन्ति दीपेति । अतुत्थे लङ्घयित्वानाति चतुत्थे सत्तिफले अपतित्वा अत्तानं लङ्घयित्वा पञ्चमायसि आवुतोति पण्डितानं वचनं अगण्हन्तो इदानि पञ्चमाय सत्तिया आवुतोसीति ।

इदं वत्था आचरियं सत्तितो अपनेत्वा कत्तव्वयुत्तकं अकासि । सत्था इमं अतीतं आहरित्वा जातकं समोधानेसि । तदा आचरियो अयं दुव्वचो अहोसि । अन्तेवासिको पन अहमेवाति ।

दुव्वचजातकं ।

७. तित्तिरजातकं

अच्युगता अतिबलताति इदं सत्था जेतवने विहरन्तो कोकालिकं आरब्ध कयेसि ।

पच्चपन्नवत्यु

तस्स वत्थुं तेरसनिपाते तक्कारियजातंके आवोभविस्सति । सत्था पन न भिक्खवे ! कोकालिको इदानेव अत्तनो वाचं निस्साय नट्ठो, पुव्वेपि नट्ठो येवाति वत्था अतीतं आहरिः—

अतीतवत्यु

अतीते वाराणसियं ब्रह्मदत्ते रज्जं कारेन्ते वोधिसत्तो उदिच्चब्राह्मणकुले निव्वत्तित्वा-वयप्पत्तो तक्क-सिलायं सव्व सिप्पानि उग्गण्हित्वा कामे पहाय इसिपव्वज्जं पव्वजित्वा पञ्चाभिञ्ज्या अट्ठ समापत्तियो निव्वत्तेसि । हिमवन्तपदेसे सव्वो इसिगणो सन्निपत्तित्वा तं ओवादाचरियं कत्वा परिवारेसि । सो पञ्चन्नं इसिसत्तानं ओवादाचरियो हुत्वा भानकीलाय कीलन्तो हिमवन्ते वसि ।

तदा एको पण्डुरोगी तापसो कुठारिं गहेत्वा कट्ठं फालेति । अयेको मुखरतापसो तस्स सन्तिके निसी-दित्वा इध पहारं देहि इध पहारं देहीति तं तापसं रोसेसि । सो कुञ्जित्वा न दानि मे त्वं दारुफालनकसिप्पं सिक्खापनकाचरियोति तिण्हं कुठारिं उक्खिपित्वा एकप्पहारेनेव जीवितक्खयं पापेसि । वोधिसत्तो तस्स सरीर-किच्चं कारेसि ।

तदा अस्समतो अविदूरे एकास्मि वम्मिकपादे तित्तिरो वसति । सो सायं पातं वम्मिकमत्यके ठत्वा महावस्सितं वस्सि । तं सुत्वा एको लुट्ठो तित्तिरेन भवितव्वन्ति सहसञ्जाय गन्त्वा तं वधित्वा आदाय गतो । वोधिसत्तो तस्स सहं असुणन्तो असुकट्टाने तित्तिरो वसति, किन्नुखो तस्स सहो न सूयतीति तापसे पुच्छि । ते तस्स तमत्थं आरोचेस् ।

सो उभोपि तानि कारणानि संसन्देत्वा इसिगणमज्झे इमं गाथमाह :—[३६४]

अच्युगता अतिबलता अतिबलं पभासिता,

वाचा हनति दुम्मेधं तित्तिरं वातिवस्सितन्ति ।

तत्थ—अच्युगताति अति उग्गता । अतिबलताति पुनप्पुनं भासमानेन अतिबलसभावा । अति-बलं पभासिताति अतिक्कन्तवेला पमाणातिक्कमेन भासिता । तित्तिरं वातिवस्सितन्ति यथा तित्तिरं अतिवस्सितं हनति तथा एवरूपा वाचा दुम्मेधं बालपुग्गलं हन्तीति ।

एवं वोधिसत्तो इसिगणस्स ओवादं दत्वा चत्तारो ब्रह्मविहारे भावेत्वा ब्रह्मलोकपरायणो अहोसि । सत्थापि न—भिक्खवे ! कोकालिको इदानेव अत्तनो वचनं निस्साय नट्ठो, पुव्वेपि नस्सियेवाति इमं धम्म-देसनं आहरित्वा जातकं समोधानेसि । तदा दुव्वचतापसो कोकालिको अहोसि, इसिगणो बुद्धपरिसा । गण-सत्था पन अहमेवाति ।

तित्तिरजातकं ।

८. वट्टकजातकं

नाचिन्तयन्तो पुरिसोति इदं सत्या जेतवने विहरन्तो उत्तरसेट्ठिपुत्तं आरब्ध कथेसि ।

पच्चपन्नवत्थु

सावत्थियं किर उत्तरसेट्ठी नाम अहोसि महाविभवो । तस्स भरियाय कुच्छियं एको पुञ्ञावा सत्तो ब्रह्मलोका चवित्वा पटिसन्धि गहेत्वा वयप्पत्तो अभिरूपो अहोसि ब्रह्मवण्णी । अथेकदिवसं सावत्थियं कत्ति-
कच्छणे नक्खत्ते घुट्ठे सव्वो लोको नक्खत्तनिस्सितो अहोसि । तस्स सहायका अञ्ञो सेट्ठिपुत्ता सपजापतिका
अहेसु । उत्तरसेट्ठिपुत्तस्स पन दीघरत्तं ब्रह्मलोके वसितत्ता किलेसेसु चित्तं न अल्लीयति । अथस्स सहायका
उत्तरसेट्ठिपुत्तस्सापि एकं इत्थि आनेत्वा नक्खत्तं कीलिस्सामाति सम्मन्तयित्वा तं उपसङ्गमिक्खा—सम्म !
इमस्मि नगरे कत्तिकरत्तिवारच्छणे घुट्ठो तुय्हम्पि एकं इत्थि आनेत्वा नक्खत्तं कीलिस्सामाति आहंसु ।

अतीतवत्थु

न ममत्थो इत्थियाति च वुत्तेपि नं पुनप्पुनं निवन्धित्वा सम्पटिच्छापेत्वा एकं वण्णदासिं सव्वालङ्कार-
पतिमण्डितं कत्वा तस्स घरं नेत्वा त्वं सेट्ठिपुत्तस्स सन्तिकं गच्छाति सयनघरं पेसेत्वा निक्खमिंसु । तं सय-
नघरं पविट्ठम्पि सेट्ठिपुत्तो नेव ओलोकेति नालपति । सा चिन्तेसि अयं एवं रूपग्गप्पत्तं उत्तमविलाससम्पन्नं
मं नेव ओलोकेति नालपति इदानीं नं अत्तनो इत्थिकुत्तलीलाय ओलोकापेस्सामीति इत्थिलीलहे दस्सेन्ती पहट्ठा-
कारेण अगगदन्ते विवरित्वा सितं अकासि । सेट्ठिपुत्तो ओलोकेत्वा दन्तट्टिके निमित्तं गण्हि । अथस्स अट्टिक-
सञ्ञा उपपज्जि । सकलम्पि तं सरीरं अट्टिकसङ्खलिका विय पञ्ञायि । सो तस्सा परिव्वयं दत्वा गच्छाति
उय्योजेसि । [३६५]

तं तस्स घरा ओतिण्णं एको इस्सरो अन्तरवीथियं दिस्वा परिव्वयं दत्वा अत्तनो घरं नेसि । सत्ताहे
वीतिवत्ते नक्खत्तं ओसितं वण्णदासिया माता धीनु आगमनं अदिस्वा सेट्ठिपुत्तानं सन्तिकं गन्त्वा कहं साति पुच्छि ।
ते उत्तरसेट्ठिपुत्तस्स घरं गन्त्वा कहं साति पुच्छिंसु ।

तङ्खण्येव तस्सा परिव्वयं दत्वा उय्योजेसिन्ति ।

अथस्सा माता रोदन्ती धीतरं मे न पस्सामि धीतरं मे समानेयाति उत्तरसेट्ठिपुत्तं आदाय रञ्ञो सन्तिकं
अगमासि । राजा च अट्ठं विनिच्छिन्नन्तो—इमे ते सेट्ठिपुत्ता वण्णदासिं आनेत्वा अदंसूति पुच्छि ।

आम देवाति ।

इदानीं सा कहन्ति ?

न जानामि, तंखणञ्ञोव नं उय्योजेसिन्ति ।

इदानीं तं समानेतुं सक्कोसीति ?

न सक्कोमि देवाति ।

राजा—सचे समानेतुं न सक्कोति राजाणमस्स करोथाति आह ।

अयं नं पच्छावाहं वन्धित्वा राजाणं करिस्सामाति गहेत्वा पक्कमिंसु । सेट्ठिपुत्तं किर वण्णदासिं समा-
नेतुं असक्कोन्तं राजा राजाणं कारेतीति सकलनगरं एककोलाहलमहोसि । महाजनो उरे हत्थे ठपेत्वा किं
नामेतं सामि ! अत्तनो वो अननुच्छविकं लद्धन्ति परिदेवति । सेट्ठीपि पुत्तस्स पच्छतो पच्छतो परिदेवन्तो
गच्छति । सेट्ठिपुत्तो चिन्तेसि इदं मय्हं एवरूपं दुक्खं अगारे वसनभावेन उपपन्नं, सचे इतो मुच्चिस्सामि महा-
गोतमसम्मासम्बुद्धस्स सन्तिके पव्वजिस्सामीति ।

सापि खो वण्णदासी तं कोलाहलसदं सुत्वा किं सदो नामेसोति पुच्छित्वा तं पवत्ति सुत्वा वेगेन ओत-
रित्वा—उस्सरथ उस्सरथ सामि ! मं राजपुरिसानं दट्ठुं देयाति अत्तानं दस्सेसि ।

राजपुरिसा तं दिस्वा मातरं पटिच्छापेत्वा सेट्टिपुत्तं मुञ्चित्वा पक्कमिस् । सो सहायपरिवृतोव नदिं गन्त्वा ससीसं नहायित्वा गेहं गन्त्वा भुत्तपातरासो मातातिपरो पव्वज्जं अनुजानापेत्वा चीवरसाटके आदाय महत्तेन परिवारेण सत्यु सन्तिकं गन्त्वा वन्दित्वा पव्वज्जं याचित्वा पव्वज्जञ्च उपसम्पदञ्च लभित्वा अविस्सट्ठकम्मद्वानो विपस्सनं वड्ढेत्वा न चिरस्सेव अरहत्ते पतिट्ठासि ।

अयेकदिवसं धम्मसभायं सन्निपतिता भिक्खू—आवुसो ! उत्तरसेट्टिपुत्तो अत्तनो भये उप्पन्ने सासनस्स गुणं जानित्वा इमम्हा दुक्खा मुच्चस्सामीति चिन्तेत्वा सुचिन्तितेन मरणमुत्तो चेव पव्वजितो च अग्गफले पतिट्ठितोति तस्स गुणकथं कयेसुं । सत्था आगन्त्वा काय नुत्थ भिक्खवे ! एतरहि कथाय सन्नि-
सिन्नाति पुच्छित्वा इमाय नामाति वुत्ते न भिक्खवे ! उत्तरसेट्टिपुत्तोव अत्तनो भये उप्पन्ने इमिना उपायेन इमम्हा दुक्खा मुच्चिस्सामीति चिन्तेन्तो मरणभया मुत्तो अतीते पण्डितापि अत्तनो भये उप्पन्ने इमिना उपायेन इमम्हा दुक्खा मुच्चिस्सामीति चिन्तेत्वा मरणभयदुक्खतो मुच्चिसुयेवाति वत्वा अतीतं आहरिः—(३६६)

अतीतवत्थु

अतीते वाराणसियं ब्रह्मदत्ते रज्जं कारेन्ते वोधिसत्तो चुत्तिपटिसन्धिवसेन परिवत्तन्तो वट्टकयोनिं निव्वत्ति । तदा एको वट्टकलुट्ठको अरञ्जो वहू वट्टके आहरित्वा गेहे ठपेत्वा गोचरं दत्वा मूले गहेत्वा आगतानं हत्थेवट्टके विक्किणन्तो जीविकं कप्पेति । सो एकदिवसं बहूहि वट्टकेहि सिद्धिं वोधिसत्तम्पि गहेत्वा आनेसि ।

वोधिसत्तो चिन्तेसि—सच्चाहं इमिना दिन्नगोचरं पानीयञ्च परिभुञ्जिस्सामि अयं मं गहेत्वा आगतानं मनुस्सानं दस्सति । सचे पन न परिभुञ्जिस्सामि अहं मिलायिस्सामि । अथ मं मिलातं दिस्वा मनुस्सा न गण्हिस्सन्ति, एवं मे सोत्थि भविस्सति । इमं उपायं करिस्सामीति । सो तथा करोन्तो मिलायित्वा अट्ठिचम्म-
मत्तो अहोसि । मनुस्सा तं दिस्वा न गण्हिस्सु । लुट्ठको वोधिसत्तं ठपेत्वा सेसेसु वट्टकेसु परिवक्खीणेसु पच्छि नीह-
रित्वा द्वारे ठपेत्वा वोधिसत्तं हत्थतले कत्वा किं नुखो अयं वट्टकोति नं ओलोकेतुं आरद्धो । अथस्स पमत्तभावं ज्ञत्वा वोधिसत्तो पक्खे पसारेत्वा उप्पतित्वा अरञ्जमेव गतो । अञ्जो वट्टका तं दिस्वा किन्नुखो न पञ्चा-
यसि कहं गतोसीति पुच्छित्वा लुट्ठकेन गहितोम्हीति वुत्ते किं कत्वा मुत्तोसीति पुच्छिस्सु । वोधिसत्तो अहं तेन दिन्नगोचरं अगहेत्वा पानीयं अपिवित्वा उपायचिन्ताय मुत्तोति वत्वा इमं गाथमाहः—

नाचिन्तयन्तो पुरिसो विसेसमधिगच्छति,

चिन्तितस्स फलं पस्सं मुत्तोस्मि वधवन्धनाति ।

तत्थायं पिण्डथो । पुरिसो दुक्खं पत्वा इमिना नाम उपायेन इमम्हा दुक्खा मुच्चिस्सामीति अचिन्त-
यन्तो अत्तनो दुक्खा मोक्खसंखातं विसेसं नाधिगच्छति । इदानीं पन मया चिन्तितकम्मस्स फलं पस्स । तेनेव उपायेन मुत्तोस्मि वधवन्धना मरणतो च वन्धनतो च मुत्तो अहन्ति ।

एवं वोधिसत्तो अत्तना कतकारणं आचिक्ख ।

सत्था इमं धम्मदेसनं आहरित्वा जातकं समोधानेसि । तदा मरणमुत्तो वट्टको पन अहमेवाति ।

वट्टकजातकं ।

९. अकालराविजातकं

अमातापितरि संवद्धोति^१ इदं सत्या जेतवने विहरन्तो एकं अकालराविं भिक्षुं आरब्ध कथेसि ।

पञ्चपन्नवत्थु

सो किर सावत्यिवासी कुलपुत्तो सासने पव्वजित्वा वत्तं वा सिक्खं वा न उग्गण्हि । सो इमस्मि काले मया वत्तं कातव्वं, इमस्मि काले उपट्ठातव्वं, इमस्मि काले सज्जायितव्वन्ति न जानाति । पठमयामेपि [३६७] मज्झिमयामेपि पच्छिमयामेपि पवुद्धपवुद्धक्खण्येव महासद्दं करोति । भिक्षू निद्दं न लभन्ति । धम्मसभायं भिक्षू—आवुसो ! असुकभिक्षु एवरूपे रतनसासने पव्वजित्वा वत्तं वा सिक्खं वा कालं वा अकालं वा न जानातीति तस्स अगुणकथं कथेसुं । सत्या आगन्त्वा कायनुत्थ भिक्षवे ! एतरहि कथाय सन्निसिन्नाति पुच्छित्वा इमाय नामाति वुत्ते न भिक्षवे ! इदानेवेस अकालरावी पुव्वेपि अकालरावीयेव । कालाकालं अजाननभावेन गोवाय वलिताय जीवितक्खयं पत्तोति वत्ता अतीतं आहरिः—

अतीतवत्थु

अतीते वाराणसियं ब्रह्मदत्ते रज्जं कारेन्ते बोधिसत्तो उदिच्चब्राह्मणकुले निव्वत्तित्वा वयप्पत्तो सव्व-सिथ्येसु पारं गन्त्वा वाराणसियं दिसापामोक्खो आचरियो हुत्वा पञ्चसते माणवे सिप्पं वाचेसि । तेसं माण-वानं एको कालरावी कुक्कुटो अत्थि । ते तस्स वस्सितसद्देन उट्ठाय सिप्पं सिक्खन्ति । सो कालमकासि । ते अञ्जं कुक्कुटं परियेसन्ता चरन्ति । अथेको माणवको सुसानवने दारुणि उद्धरन्तो एकं कुक्कुटं दिस्वा आनेत्वा पञ्जरे ठपेत्वा पटिजगति । सो सुसाने वड्ढितत्ता असुकवेलाय नाम वस्सितव्वन्ति अजानन्तो कदाचि अति-रत्ति वस्सति, कदाचि अरुणुगमने । माणवा तस्स अतिरत्ति वस्सितकाले सिप्पं सिक्खन्ता याव अरुणुगमना सिक्खितुं न सक्कोन्ति निहायमाना गहितट्ठानम्पि न पस्सन्ति, अतिपभाते वस्सितकाले सज्जायस्स ओकासमेव न लभन्ति । माणवा अयं अतिरत्ति वा वस्सति अतिपभाते वा इमं निस्साय अम्हाकं सिप्पं न निट्ठायिस्सतीति तं गहेत्वा गीवं वट्ठेत्वा जीवितक्खयं पापेत्वा अकालरावी कुक्कुटो अम्हेहि घातितोति आचरियस्स कथेसुं । आचरियो ओवादं अगहेत्वा संवड्ढितभावेन मरणप्पत्तोति वत्ता इमं गायमाहः—

अमातापितरिसंवद्धो अनाचरियकुले वसं,
नार्थं कालं अकालं वा अभिजानाति कुक्कुटोति ।

तत्थ—अमातापितरिसंवद्धोति मातापितरो निस्साय तेसं ओवादं अगहेत्वा संवद्धो । अनाचरियकुले वसन्ति आचरियकुलेपि अवसमानो आचरिसिक्खापकं कञ्चिनिस्साय अवसितत्ताति अत्थो । कालं अकालं वाति इमस्मि काले वस्सितव्वं, इमस्मि काले न वस्सितव्वन्ति एवं वस्सितव्वयुत्तकालं वा अकालं वा एस कुक्कुटो न जानाति । अजाननभावेनेव जीवितक्खयं पत्तोति ।

इदं कारणं दस्सेत्वा बोधिसत्तो यावतायुकं ठत्वा यथाकम्मं गतो । सत्था इमं धम्मदेसनं आहरित्वा जातकं समोधानेसि । तदा अकालरावी कुक्कुटो अयं भिक्षु अहोसि । अन्तेवासिका बुद्धपरिसा । आचरियो पन अहमेवाति ।

१०. बन्धनमौखजातकं

अबद्धा तत्थ वज्झन्तीति इदं सत्था जेतवने विहरन्तो चिञ्चमाणविकं आरम्भ कथंस्सि ।

पच्चपन्नवत्थु

तस्सा वत्थुं द्वादसकनिपाते महापट्टमजातके आवीभविस्सति । तदा पन सत्था न भिक्खवे ! चिञ्च-
माणविका इदानेव मं अभूतेन अब्भाचिक्खति पुव्वेपि अब्भाचिविखयेवाति वत्था अतीतं आहरिः—

अतीतवत्थु

अतीते वाराणसियं ब्रह्मदत्ते रज्जं कारेन्ते बोधिसत्तो पुरोहितस्स गेहे निव्वत्तित्वा वयप्पत्तो पितु अच्चं-
येन तस्सेव पुरोहितो अहोसि । तेन अगमहेसिया वरो दिन्नो होति—भद्दे ! यं इच्छसि तं वदेय्यासीति ।

सा एवमाह—मय्हं अञ्जो वरो नाम न दुल्लभो इतो पन ते पट्टाय अञ्जा इत्थी किलेसवसेन न
ओलोकेतव्वाति ।

सो पटिक्खपित्वा पुनप्पुनं निप्पीलियमानो तस्सा वचनं अतिक्कमितुं असवकोन्तो सम्पटिच्छित्वा
ततो पट्टाय सोलससु नाटकित्थिसहस्सेसु किलेसवसेन एकित्थिम्पि न ओलोकेसि । अथस्स पच्चन्तो कुप्पि ।
पच्चन्ते ठितयोधा चोरेहि सद्धिं द्वे तयो सङ्गामे कत्वा इतो उत्तरि मयं न सक्कोमाति रञ्जो पण्णं पेसेसुं ।
राजा तत्थ गन्तुकामो वलकायं संहरित्वा तं पक्कोसापेत्वा—भद्दे ! अहं पच्चन्तं गच्छामि तत्थ नानप्परानि
यद्धानि होन्ति जयपराजयोपि अनिवद्धो तादिसेसुं ठानेसु मातुगामो दुप्परिहारो, त्वं इधेव निवत्ताहीति आह ।

सा न सक्का देव ! मया निवत्तितुन्ति पुनप्पुनं रञ्जा पटिक्खत्ता आह—तेनहि एकेकं योजनं गन्त्वा
मय्हं सखदुक्खं जाननत्थ एकेकं मनुस्सं पेसेय्याथाति ।

राजा साधूति सम्पटिच्छित्वा बोधिसत्तं नगरे ठपेत्वा महन्तेन वलकायेन निवत्तित्वा गच्छन्तो योजने
योजने एकेकं पुरिसं अम्हाकं आरोग्यं आरोचेत्वा देविया सुखदुक्खं जानित्वा आगच्छाति पेसेसि । सा आगता-
गतं पुरिसं राजा तं किमत्थं पेसेसीति पुच्छित्वा तुम्हाकं सुखदुक्खं जाननत्थयाति वुत्ते तेनहि एहीति तेन सद्धिं
असद्धम्मं पटिसेवति ।

राजा द्वत्तिसयोजनमगं गच्छन्तो द्वत्तिसजने पेसेसि । सा सव्वेहिपि तेहि सद्धिं तथेव अकासि । राजा
पच्चन्तं वूपसमेत्वा जनपदं समस्सासेत्वा पुन आगच्छन्तोपि तथेव द्वत्तिस जने पेसेसि । सा तेहिपि सद्धिं तथेव
विप्पटिपज्जियेव ।

राजा आगन्त्वा जयक्खन्धावारट्टाने ठत्वा नगरं पटिजग्गापेत्तुति बोधिसत्तस्स पण्णं पेसेसि । बोधि-
सत्तो सकलनगरं पटिजग्गापेत्वा राजनिवेसनं पटिजग्गापेन्तो देविया वसनट्टानं अगमासि । सा बोधिसत्तस्स
रूपगप्पत्तं कायं दिस्वा सण्ठातुमसक्कोन्ती—एहि ब्राह्मण ! सयनं अभिरुहाति आह ।

बोधिसत्तो—मा एवं अवच, राजापि मे गरु अकुसलापि भायामि, न सक्का मया एवं कातुन्ति [३६९]
आह ।

चतुसट्ठिया पादमूलिकानं नेव राजा गरु, न अकुसला भायन्ति, तवेव राजा गरु त्वं येव च अकुसला भाय-
सीति ?

आम सचे तेसम्पि एवम्भवेय्य न एवरूपं करेय्युं, अहम्पन जानमानो एवरूपं साहसिककम्मं न करि-
स्सामीति ।

किं बहुं विप्पलपसि सचे मे वचनं न करोसि सीसं ते छिन्दापेस्सामीति ।

तिट्ठतु ताव एक्कस्मि अत्तभावे सीसं अत्तभावसहस्सेपि सीसे छिज्जन्ते न सक्का मया एवरूपं कातुन्ति ।

सा होतु जानिस्सामीति बोधिसत्तं तज्जेत्वा अत्तनो गव्भं पविसित्वा सरीरे नखवलज्जं दस्सेत्वा तेलेन
गत्तानि अव्वज्जेत्वा किलिष्ठुवातुकं वत्थं निवासेत्वा गिलानालयं कत्वा दासिया आणापेसि रञ्जो कहं देवीति

वुत्ते गिलानाति कयेय्याथाति वोधिसत्तोपि रञ्जो पटिपथं अगमासि । राजा नगरं पदक्खिणं कत्वा पासादं अभिरुह् देवि अपस्सन्तो कहं देवीति पुच्छि । गिलाना देवाति । सोपि सिरिगम्भं पविसित्वा तस्सा पिट्ठि परिमज्जन्तो—किं ते भद्दे ! अफासुकन्ति पुच्छि ।

सा तुण्ही अहोसि । ततियवारे राजानं ओलोकेत्वा—त्वम्पि महाराज ! जीवसि नाम ! मादिसापि इत्थियो सस्सामिका येव नामाति !

किं एतं भद्देति ?

तुम्हेहि नगरं रक्खणत्थाय ठपितो पुरोहितो निवेसनं पटिजग्गामीति इधागन्त्वा अत्तनो वचनं अकरोत्तीं मं पहरित्वा अत्तनो मनं पूरेत्वा गतोति ।

राजा अग्निमिह पक्खित्तलोणसक्खरा विय कोधेन तटतटायन्तो सिरिगम्भा निक्खमित्वा दोवारिकपादमूलिकादयो पक्कोसित्वा—गच्छथ भण्णे ! पुरोहितं पच्छावाहं वन्धित्वा वज्झभावप्पत्तं कत्वा नगरा नीहरित्वा आघातनं नेत्वा सीसमस्स छिन्दथाति ।

ते वेगेन गन्त्वा तं पच्छावाहं वन्धित्वा वज्झभेरिं वादापेसुं । वोधिसत्तो चिन्तेसि अद्धा ताय दुट्ठदेविया राजा पुरेतरं परिभिन्नो अज्जदानाहं अत्तनो वलेनेव अत्तानं मोचेस्सामीति । सो ते पुरिसै—आह भो ! तुम्हे मं मारेन्तो रञ्जो दस्सेत्वाव मारेथाति ।

किं कारणाति ?

अहं राजकम्मिको बहुम्मे कम्मं कतं बहूनि महानिधानानि जानामि राजकुटुम्बं मया विचारितं सचे मं रञ्जो न दस्सेस्सय बहू धनं नस्सिस्सति मया रञ्जो सापतेय्ये आचिक्खिते पच्छा कातव्वं करोथाति ।

ते तं रञ्जो दस्सयिस्सु । राजा तं दिस्वाव—कस्मा भो ब्राह्मण ! मयि लज्जं न अकासि ? कस्मा ते एवरूपं पापकम्मं कतन्ति आह ।

महाराज ! अहं सोत्थियकुले जातो मया कुन्थकिपिल्लकमत्तोपि पाणातिपातो न कतपुव्वो, तिणसलाकमत्तम्पि अदिन्नं नादिन्नपुव्वं, लोभवसेन परेसं इत्थी अक्खीनि उम्मीलेत्वापि न ओलोकितपुव्वा, हासवसेनापि मुसान भासितपुव्वा, कुसग्गेनापि मज्जंन पीतपुव्वं । अहं तुम्हेसु [३७०] निरपराधो । सा पन वाला लोभवसेन मं हत्थे गहेत्वा मया पटिक्खित्ता मं तज्जेत्वा अत्तना कतपापं उत्तानं कत्वा मम आचिक्खित्वा अन्तो गम्भं पविट्ठा । अहं निरपराधो । पण्णं गहेत्वा पन आगता चतुसट्ठिजना सापराधा ते पक्कोसित्वा तस्सा वो वचनं कतं न कतन्ति पुच्छि देवाति ।

राजा ते चतुसट्ठिजने वन्धापेत्वा देवि पक्कोसापेत्वा तया एतेहि सद्धि पापं कतं न कतन्ति पुच्छि । कतं देवाति वुत्ते तं पच्छावाहं वन्धापेत्वा चतुसट्ठिजनानं सीसानि छिन्दथाति आणापेसि ।

अयं नं वोधिसत्तो आह नत्थि महाराज ! एतेसं दोसो । देवी अत्तनो रुचिं कारापेसि । निरपराधा एते । तस्मा नेसं खमथ । तस्सापि दोसो नत्थि । इत्थियो नाम मेयुनधम्मेन अतित्ता, जातिसभावो हि एस एतासं भवितव्वयुत्तकमेव होति । तस्मा एतस्सापि खमथाति नानप्पकारेण राजानं सञ्जापेत्वा ते चतुसट्ठिपि जने तच्च वालं मोचापेत्वा सव्वेसं यथासकानि ठानानि दापेसि । एवं ते सव्वे मोचेत्वा ! सकट्टाने पटिट्ठापेत्वा वोधिसत्तो राजानं उपसङ्गकमित्वा—महाराज ! अन्धवालानं नाम अवत्थुकेन वचनेन अवन्धितव्वयुत्तका पण्डिता पच्छा वाहं वद्धा, पण्डिता कारणयुत्तेन वचनेन पच्छावाहं वद्धापि मुत्ता, एवं वाला नाम अवन्धितव्वयुत्तकेपि वन्धापेन्ति, पण्डिता वद्धेपि मोचेन्तीति वत्ता इमं गाथमाह :—

अबद्धा तत्थ वज्झन्ति यत्थ वाला पभासरे,

वद्धापि तत्थ मुच्चन्ति यत्थ धीरा पभासरेति ।

तत्थ—अबद्धाति अवन्धितव्वयुत्ता । पभासरेति पभासन्ति वदन्ति कथेन्ति ।

एवं महासत्तो इमाय गाथाय रञ्जो धम्मं देसेत्वा मया इमं दुक्खं अगारे वसनभावनं लद्धं इदानि मे अगारेण किच्चं नत्थि पव्वज्जं मे अनुजान देवाति पव्वज्जं अनुजानापेत्वा अस्सुमुखं जातिजनं महत्तच्च विभवं

पहाय इसिपव्वज्जं पव्वजित्वा हिमवन्ते वसन्तो अभिञ्ज्या च समापत्तियो च निव्वत्तेत्वा ब्रह्मलोकपरायणो
अहोसि । सत्या इमं धम्मदेसनं आहरित्वा जातकंसमोधानेसि । तदा दुट्ठदेवी चिञ्चमाणविका अहोसि । राजा
आनन्दो अहोसि । पुरोहितो पन अहमेवाति ।

बन्धनमोक्खजातकं ।

हंसीवग्गो द्वादसमो ।

१३. कुसनालिवगवणना

१. कुसनालिजातकं

करे सरिक्खोति इदं सत्था जेतवने विहरन्तो अनाथपिण्डकस्स निच्छयमित्तं आरब्भ कथसि ।

पच्चपन्नवत्थु

अनाथपिण्डकस्स हि मित्तसुहज्जजातिवन्धवा एकतो हुत्वा—महासेट्ठि ! अयं तथा जातिगोत्तधन-
वज्जादीहि नेव सदिसो न उत्तरितरो कस्मा ऐतेन सद्धि सन्थवं करोसि ? मा करोहीति पुनप्पुनं निवारेसुं ।

अनाथपिण्डको पनु—मित्तसन्थवो नाम हीनेहिपि समेहिपि अतिरेकेहिपि कत्तव्वोयेवाति—तेसं वचनं
अगहेत्वा भोगगामं गच्छन्तो तं कुटुम्बरक्खकं कत्वा अगमासीति सव्वं कालकण्णिवत्थुस्मिं वुत्तनयेनेव वेदितव्वं ।

इध पन अनाथपिण्डकेन अत्तनो घरपवत्तिता आरोचित्ताय सत्था—गहपति ! मित्तो नाम खुट्ठको
नत्थि, मित्तवम्मं रक्खितुं समत्थभावो चेत्य पमाणं मित्तो नाम अत्तना समोपि हीनोपि विसिट्ठोपि गहेत्तव्वो,
सव्वेपि हि ते अत्तनो पत्तं भारं नित्यरन्ति येव, इदानि ताव त्वं अत्तनो निच्छयमित्तं निस्साय कुटुम्बस्स सामिको
जातो, पोराणा पन निच्छयमित्तं निस्साय विमानसामिका जाताति वत्था तेन याचितो अतीतं आहरिः—

अतीतवत्थु

अतीते वाराणसियं ब्रह्मदत्ते रज्जं कारेन्ते बोधिसत्तो रज्जा उय्याने कुसनालिगच्छे देवता हुत्वा
निव्वत्ति । तस्मिञ्जो व पन उय्याने मङ्गलसिलं निस्साय उज्जुगत्तक्खन्धो परिमण्डलसाखाविटपसम्पन्नो रज्जा
सन्तिका लद्धसम्मनो रुचमङ्गलरुक्खो अत्थि । मुखकोतिपि वुच्चति । तस्मि एको महेसक्खो देवराजा
निव्वत्ति । बोधिसत्तस्स तेन सद्धि मित्तसन्थवो अहोसि । तदा राजा एकस्मिं एकत्थम्भके पासादे वसति
तस्स सो थम्भो चलि । अथस्स चलितभावं रज्जा आरोचेसुं ।

राजा वड्ढकी पक्कोसापेत्वा ताता ! मम एकत्थम्भकस्स मङ्गलपासादस्स थम्भो चलितो, एकं
सारत्थम्भं आहरित्वा तं निच्चलं करोथाति आह । ते सावु देवाति रज्जा वचनं सम्पटिच्छित्वा तदनुच्छविकं
रुक्खं परियेसमाना अज्जात्थ अदिस्वा उय्यानं पविसित्वा तं मुखकरुक्खं दिस्वा रज्जा सन्तिकं आगन्त्वा
किं ताता ! दिट्ठो वो तदनुच्छविको रुक्खोति वुत्ते दिट्ठो देव ! अपि च खो तं छिन्दितुं न विसहामाति
आहंसु ।

किं कारणाति ?

मयं हि अज्जात्थ रुक्खं अपस्सन्ता उय्यानं पविसिम्हा तत्रापि ठपेत्वा मङ्गलरुक्खं अज्जा न पस्साम
इति नं मङ्गलरुक्खताय छिन्दितुं न विसहामाति ।

गच्छथ छिन्दित्वा पासादं थिरं करोथ मयं अज्जा मङ्गलरुक्खं करिस्सामाति ।

ते साधूति वलिकम्मं गहेत्वा उय्यानं गन्त्वा स्वे छिन्दिस्सामाति रुक्खस्स वलिकम्मं कत्वा निक्खमिंसु ।
रुक्खदेवता तं कारणं ज्ञत्वा स्वे मय्हं विमानं नासेस्सन्ति दारके गहेत्वा कुहिं गमिस्सामीति गन्तव्वट्ठानं अपस्सन्ती
पुत्तके गोवायं अहेत्वा परोदि । तस्सा सन्दिट्ठा सम्भत्ता रुक्खदेवता वनदेवता आगन्त्वा किं एतन्ति पुच्छित्वा
तं कारणं सुत्वा सयम्पि वड्ढकीनं पटिक्खपनुपायं अपस्सन्तियो तं परिस्सजित्वा रोदितुं आरभिंसु ।

तस्मिं समये बोधिसत्तो रुक्खदेवतं पस्सिस्सामीति तत्थ गन्त्वा तं कारणं सुत्वा होतु मा चिन्तयित्थ
अहं तं रुक्खं छिन्दितुं न दस्सामि स्वे वड्ढकीनं आगतकाले मम कारणं पस्सथाति ता देवता समस्सासेत्वा पुन-

दिवसे वड्डकीनं आगतवेलाय ककण्टकवेसं गहेत्वा वड्डकीनं पुरतो गन्त्वा मङ्गलरुक्खस्स मूलन्तरं पविसित्वा तं रुक्खं सुसिरं विय कत्वा रुक्खमज्जेन अभिरुहित्वा खन्धमत्थकेन निक्खमित्वा सीसं कम्पयमानो निपज्जि । महावड्डकी ककण्टकं दिस्वा रुक्खं हत्येन पहरित्वा सुसिररुक्खो एसो निस्सारो हिय्यो अनुपधारेत्वाव वलिकम्मं करिम्हाति एकघनं महारुक्खं ग्रहित्वा पक्कामि । रुक्खदेवता बोधिसत्तं निस्साय विमानस्स सामिनी जाता । तस्सा पटिसन्धारत्थाय सन्दिट्ठा सम्भत्ता बहू देवता सन्निपत्तिं सु । रुक्खदेवता विमानम्मे लद्धन्ति तुट्टचित्ता तासं देवतानं मज्जे बोधिसत्तस्स गुणं कथयमानो भो देवता ! मयं महेसक्खा देवता हुत्वापि दन्वपञ्चाताय इमं उपायं न जानिम्हा कुसनालिदेवता पन अत्तनो ज्ञाणसम्पत्तिया अम्हे विमानसामिके अकासि । मित्तो नाम सदिसोपि अधिकोपि हीनोपि कत्तव्वोव सव्वेपिहि अत्तनो थामेन सहायानं उप्पन्नं दुक्खं नित्यरित्वा सुखे पत्तिट्ठापेन्तियेवाति मित्तधम्मं वण्णयित्वा इमं गाथमाहुः—

करे सरिक्खो अथवापि सेट्ठो
निहीनको चापि करेय्य एको,
करेय्यं ते व्यसने उत्तमत्थं
यथा अहं कुसनाली रुचायन्ति ।

तत्थ—करे सरिक्खोति जातिआदीहि सदिसोपि मित्तधम्मं करेय्य । अथवापि सेट्ठोति जातिआदीहि सेट्ठो अधिकोपि करेय्य । निहीनको चापि करेय्य एकोति एको जातिआदीहि हीनोपि मित्तधम्मं करेय्येव । तस्मा सव्वेपि एते मित्ता कातव्वायेवाति दीपेति । किं कारणा ? करेय्यं ते व्यसने उत्तमत्थन्ति सव्वेपेते सहायकस्स व्यसने उप्पन्ने अत्तनो पत्तभारं वहमाना उत्तमत्थं करेय्यं कायिकचेतसिकदुक्खतो तं सहायकं मोचेय्युमेवाति अत्थो । तस्मा हीनोपि मित्तो कातव्वोयेव पगेव इतरे । तन्निदं ओपम्मं । यथा अहं कुसनाली रुचायन्ति यथा अहं रुचायं निव्वत्तदेवता अयञ्चकुसनालिदेवता अप्पेसक्खा मित्तसन्धवं करिम्हा तत्रापाहं महेसक्खापि समाना अत्तनो उप्पन्नं दुक्खं वालताय अनुपायकुसलताय हरितुं नासक्खि इमं पन अप्पसक्खम्पि समानं पण्डितं देवतं निस्साय दुक्खतो मुत्तोम्हीति । तस्मा अञ्जेहिपि दुक्खा मुच्चित्तुकाभेहि समविसिट्ठभावं अनोलोकेत्वा हीनोपि पण्डितो मित्तो कातव्वोति । रुचादेवता इमाय गाथाय देवसङ्घस्स धम्मं देसेत्वा यावतायुकं ठत्वा सद्धिं कुसनालिदेवताय यथाकम्मं गताति ।

सत्या इमं धम्मदेसनं आहरित्वा जातकं समोधानेसि । तदा रुचा देवता आनन्दो अहोसि । कुसनालिदेवता पन अहमेवाति ।

कुसनालिजातकं ।

२. दुग्धमेधजातकं

यसं लब्धान दुग्धमेधोति इदं सत्या वेलुवनं विहरन्तो देवदत्तं आरब्ध कथेसि ।

पञ्चपन्नवत्यु

धम्मसभायं हि भिक्षू—आवुसो ! देवदत्तो तथागतस्स पुण्णचन्दसस्सिरिकं मुखं असीतिअनु-
व्यञ्जनद्वित्तिसमहापुरिसलक्खणपतिमण्डितं व्यामप्पभापरिक्खित्तं आवेलावेला यमकयमकभूता धनवुद्धरस्मियो
विस्सज्जेन्तं परमसोभग्गप्पत्तं अत्तभावञ्च ओलोकेत्वा चित्तं पसादेतुं न सक्कोति उसूयमेव करोति वुद्धा नाम
एवरूपेन सीलेन समाधिना पञ्जाय विमुत्तिथा विमुत्तिजाणदस्सनेन समन्नागताति वुच्चमाने वण्णं सहितुं
न सक्कोति उसूयमेव करोतीति—देवदत्तस्स अगुणकथं कथेसुं ।

सत्या आगन्त्वा काय नुत्य भिक्षवे ! एतरहि कयाय सन्निसिन्नाति पुच्छित्वा इमाय नामाति वुत्ते
न भिक्षवे ! इदानेव देवदत्तो मम वण्णे भञ्जमाने उसूयं करोति पुव्वेपि अकासियेवाति वत्वा अतीतं आहरिः—

अतीतवत्यु

अतीते मगधरट्ठे राजगहनगरे एकस्मि मगधराजे रज्जं कारेन्ते बोधिसत्तो हत्थियोनियं निव्वत्तित्वा सव्व-
सेतो अहोसि हेट्ठा वण्णितसदिसाय रूपसम्पत्तिया समन्नागतो । अथ नं लक्खणसम्पन्नो अयन्ति सो राजा मङ्गल-
हत्थि अकासि । अयेकस्मि छण्णदिवसे सकलनगरं देवनगरं विय अलङ्कारापेत्वा सव्वालङ्कारपतिमण्डितं
मङ्गलहत्थि अभिरुहित्वा महन्तेन राजानुभावेन नगरं पदक्खिणं अकासि । महाजानो तत्थ तत्थ ठत्वा मङ्गल-
हत्थिनो रूपगप्पत्तं सरीरं दिस्वा—अहो ! रूपं, अहो ! गति, अहो ! लीला, अहो ! लक्खणसम्पत्ति, एव-
रूपो नाम सव्वसेतवरवारणो चक्कवत्तिरञ्जो अनुच्छविकोति मङ्गलहत्थिमेव वण्णेति । [३७४]

राजा मङ्गलहत्थिस्स वण्णं सुत्वा सहितुं असक्कोन्तो उसूयं उप्पादेत्वा अज्जेव नं पव्वतपपाता पातेत्वा
जीवितक्खयं पापेस्सामीति हत्थाचरियं पक्कोसापेत्वा—किन्ति कत्वा तथा अयं नागो सिक्खापितोति आह ।

सुसिक्खापितो देवाति ।

न सुसिक्खितो दुस्सिक्खितोति ।

सुसिक्खितो देवाति ।

यदि सुसिक्खितो, सक्खिस्ससि नं वेपुल्लपव्वतमत्थकं आरोपेतुन्ति ?

आम देवाति ।

तेनहि एहीति सयं ओतरित्वा हत्थाचरियं आरोपेत्वा पव्वतपादं गत्वा हत्थाचरियेन हत्थिपिट्ठे निसी-
दित्वाव हत्थिम्हि वेपुल्लपव्वतमत्थकं आरोपिते सयम्पि अमच्चगणपरिवुत्तो पव्वतमत्थकं अभिरुहित्वा हत्थि
पपाताभिमुखं कारेत्वा—त्वं मया एस सुसिक्खापितोति वदेसि तीहियेव ताव नं पादेहि ठपेहीति आह ।

हत्थाचरियो पिट्ठियं निसीदित्वाव भो तीहि पादेहि तिट्ठाति हत्थिस्स पण्हिकाय सञ्जं अदासि । सो
तीहि पादेहि अट्ठासि । पुन राजा द्वीहि पुरिमपादेहि येव ठपेहीति आह । महासत्तो द्वे पच्छिमपादे उक्खिपित्वा
पुरिमपादेहि अट्ठासि । पच्छिमपादेहि येवाति वुत्तेपि द्वे पुरिमपादे उक्खिपित्वा पच्छिमपादेहि अट्ठासि एकेनाति
वुत्तेपि तयो पादे उक्खिपित्वा एकेनेव अट्ठासि । अथस्स अपतनभावं जत्वा—सचे प्होसि आकासे नंठ पेहीति
आह ।

हत्थाचरियो चिन्तेसि सकलजम्बुदीपे इमिना सदिसो सुसिक्खितो हत्थी नाम नत्थि, निस्संसयं पनेतं
एस पपाते पातेत्वा मारेतुकामो भविस्सतीति । सो तस्स कण्णमूले मन्तेसि,—तात ! अयं राजा तं पपाते पातेत्वा
मारेतुकामो, न त्वं एतस्स अनुच्छविको । सचे ते आकासेन गन्तुं बलं अत्थि यथानिसिन्नमेव मं आदाय वेहासं
अवभुगन्त्वा वाराणांसि गच्छाति ।

पुञ्जद्विया समन्नागतो महासत्तो तं खणञ्जेव आकासे अट्ठासि ।

हत्याचरियो—महाराज ! अयं हत्थी पुञ्जिद्विया समन्नागतो न तादिसस्समन्दपुञ्जस्स दुव्वुद्धिनो अनुच्छविको पण्डितस्स पुञ्जसम्पन्नस्स रञ्जो अनुच्छविको तादिसा नाम मन्दपुञ्जा एवरूपं वाहनं लभित्वा तस्स गुणं अजानन्ता तञ्चेव वाहनं अवसेसं च यससम्पत्तिं नासेन्तियेवाति वत्वा हत्थिक्खन्धे निसिन्नोव इमं गाथ-
माह :—

यसं लद्धान दुम्मेधो अन्नत्थं चरति अत्तनो,
अत्तनो च परेसं च हिंसाय पटिपज्जतीति ।

तत्रायं सङ्खेपत्थो—महाराज ! तादिसो दुम्मेधो निप्पञ्जो पुगलो परिवारसम्पत्तिं लभित्वा अत्तनो अन्नत्थं चरति । किं कारणा ? सो हि यसमदमत्तो कत्तव्वं अजानन्तो अत्तनो च परेसं च हिंसाय पटिपज्जति । हिंसा वुच्चति किलमनं दुक्खुप्पादनं तदत्थाय एव पटिपज्जतीति । [३७५]

एवं इमाय गाथाय रञ्जो धम्मं देसेत्वा तिट्ठ दानि त्वन्ति आकासे उप्पत्तित्वा वाराणसि गन्त्वा राजङ्गणे आकासे अट्ठासि । सकलनगरं सङ्खुभित्वा अम्हाकं रञ्जो आकासेन सेतवरवारणो आगन्त्वा राजङ्गणे ठितोति एककोलाहलं अहोसि । वेगेन रञ्जोपि आरोचेसुं । राजानिक्खमित्वा सचे मय्हं उपभोगत्थाय आगतोसि भूमियं पतिट्ठाहीति आह । बोधिसत्तो भूमियं पतिट्ठासि । आचरियो ओतरित्वा राजानं वन्दित्वा कुतो आग-
तोमि तानाति वुत्ते राजगहतोति वत्वा सव्वं पवत्ति आरोचेसि । राजा मनापन्ते तात ! कतं इधागच्छन्ते-
नाति हट्ठुत्तुठो नगरं सज्जापेत्वा वारणं मङ्गलहत्थिट्ठाने ठपेत्वा सकलरज्जं तयो कोट्ठासे कत्वा एकं बोधि-
सत्तस्स अदामि एकं आचरियस्स । एकं अत्तना अगहेसि । बोधिसत्तस्स आगतकालतो पट्ठायेव पन रञ्जो
सकलजम्बुदीपे रज्जं हत्थगतमेव जातं सो जम्बुदीपे अगगराजा हुत्वा दानादीनि पुञ्जानि कत्वा यथाकम्मं अग-
मासि । सत्था इमं धम्मदेसनं आहरित्वा जातकं समोधानेसि ।

तदा मगधराजा देवदत्तो अहोसि । वाराणसीराजा सारिपुत्तो । हत्थाचरियो आनन्दो । हत्थी
पन अहमेवाति ।

दुम्मेधजातकं ।

३. नङ्गलीसजातकं

असव्वत्थगामि वाचन्ति इदं सत्था जेतवने विहरन्तो लालुदायित्थेरं^१ आरब्ध कथेसि ।

पच्चपन्नवत्थु

सो किर धम्मं कथेन्तो इमस्मिं ठाने इदं कथेतव्वं इमस्मिं ठाने इदं न कथेतव्वन्ति युत्तायुत्तं न जानाति । मङ्गले अवमङ्गलं वदन्तो तिरोकुड्डेसु तिष्ठन्ति सन्धिसिङ्घाटकेसु चाति इमं अवमङ्गलं अनुमोदनं कथेति । अवमङ्गलेसु अनुमोदनं करोन्तो बहू देवा मनुस्सा च मङ्गलानि अचिन्तयुन्ति वत्वा एवरूपान् मङ्गलानं सतम्पि सहस्सम्पि कातुं समत्था होथाति वदति ।

अथेकदिवसं धम्मसभायं भिक्खू—आवुसो ! लालुदायी युत्तायुत्तं न जानाति सव्वत्थ अभासितव्वं वाचं सव्वत्थ भासतीति कथं समुट्ठापेसुं । सत्था आगन्त्वा कायनुत्थ भिक्खवे ! एतरहि कथाय सन्धिसिन्नाति पुच्छित्वा इमाय नामाति वुत्ते न भिक्खवे ! लालुदायी इदानीव दन्धपरिसक्कनो कथेन्तो युत्तायुत्तं न जानाति पुव्वेपि एवरूपो अहोसि निच्चलालकोयेव^२ एसोति वत्वा—[३७६] अतीतं आहरिः—

अतीतवत्थु

अतीते वाराणसियं ब्रह्मदत्ते रज्जं कारेन्ते बोधिसत्तो ब्राह्मणमहासालकुले निव्वत्तित्वा वयप्पत्तो तक्कसिलायं सव्वसिप्पानि उग्गण्हित्वा वाराणसियं दिसापामोक्खो आचरियो हुत्वा पञ्चमाणवकसतानि सिप्पं वाचेति । तदा तेसु माणवेसु एको दन्धपरिसक्कनो लालमाणवो धम्मन्तेवासिको हुत्वा सिप्पं उग्गण्हाति । दन्धभावेन पन उग्गण्हितुं न सक्कोति । बोधिसत्तस्स पन उपकारो होति । दासो विय सव्वकिच्चानि करोति । अथेकदिवसं बोधिसत्तो सायमासं भुञ्जित्वा सयने निपन्नो तं माणवं हत्थपादपिट्ठिपरिकम्मनि कत्वा गच्छन्तं आह—तात ! मञ्चपादे उपत्यम्भेत्वा याहीति ।

माणवो एकं पादं उपत्यम्भेत्वा एकस्स उपत्यम्भनं अलभन्तो अत्तनो ऊरुम्हि ठपेत्वा रत्ति खेपेसि ! बोधिसत्तो पच्चूससमये उट्ठाय तं दिस्वा—किं तात ! निसिन्नोसीति पुच्छि ।

आचरिय ! मञ्चपादस्स उपत्यम्भनं अलभित्वा ऊरुम्हि ठपेत्वा निसिन्नोम्हीति ।

बोधिसत्तो संविग्गमानसो हुत्वा अयं अति विय मय्हं उपकारो एत्तकानं पन माणवकानं अन्तरे अयमेव दन्धो सिप्पं सिक्खितुं न सक्कोति कथन्नुलो अहं इमं पण्डितं करेय्यन्ति चिन्तेसि । अथस्स एतदहोसि—अथेको उपायो अहं इमं माणवं दारुअत्थाय पण्णत्थाय गन्त्वा आगतं अज्ज ते किं दिट्ठं किं कतन्ति पुच्छिस्सामि । अथ मे इमं नाम अज्ज मया दिट्ठं इदं कतन्ति आचिक्खिस्सति अथ नं तया दिट्ठञ्च कतञ्च कीदिसन्ति पुच्छिस्सामि सो एवरूपं नामाति उपमाय च कारणेन च कथेस्सति । इति नं नवं उपमं च कारणञ्च कथापेत्वा इमिना उपायेन पण्डितं करिस्सामीति । सो तं पक्कोसित्वा—तात माणव ! इतोपट्ठाय दारुअत्थाय वा पण्णत्थाय वा गतट्ठाने यं ते तत्थ दिट्ठं वा सुतं वा भुत्तं वा पीतं वा खादितं वा होति तं आगन्त्वा मय्हं आरोचेय्यासीति आह ।

सो साधूति पटिस्सुरित्वा एकदिवसं माणवेहि सद्धिं दारुअत्थाय अरञ्जं गतो तत्थ सप्पं दिस्वा आगन्त्वा आचरियं—सप्पो मे दिट्ठोति आरोचेसि ।

सप्पो नाम तात ! कीदिसो होतीति ?

सेय्यथापि नङ्गलीसाति ।

साधु तात ! मनापा ते उपमा आहटा सप्पा नाम नङ्गलीससदिसाव होतीति । अथ बोधिसत्तो माणवकेन मनापा उपमा आहटा सक्खिस्सामि नं पण्डितं कातुन्ति चिन्तेसि । माणवो पुन एकदिवसं अरञ्जं हत्थि दिस्वा—हत्थी मे आचरिय ! दिट्ठोति आह ।

हृत्थी नाम तात ! कीदिसो होतीति ?

मेय्यथापि नङ्गलीसाति ।

बोधिसत्तो हृत्थिस्स सोण्डा नङ्गलीससदिसा हीति दन्तादयो एवरूपा च एवरूपा च । अयं पन वाल-
ताय विभजित्वा कथेतुं असक्कोन्तो सोण्डं सन्वाय कथेसि मञ्जोति तुण्ही अहोसि ।

अथेकदिवसं निमन्तने [३७७] उच्छं लभित्वा—आचरिय ! अज्ज मयं उच्छं खादिम्हाति । उच्छं
नाम कीदिमोनि वृत्ते मेय्यथापि नङ्गलीसाति आह । आचरियो थोको पतिरूपकारणं कथेसीति तुण्हीजातो ।
पुनेकदिवसं निमन्तने एकच्चे माणवा गुलं दधिना भुञ्जिस्सु एकच्चे खीरेन । सो आगत्वा—आचरिय !
अज्ज ! मयं दधिना खीरेन च भुञ्जिम्हाति वत्वा दधिखीरं नाम कीदिसं होतीति वृत्ते मेय्यथापि नङ्गली-
साति आह ।

आचरियो—अयं माणवो सप्पो नङ्गलीससदिसोति कथेन्तो ताव सुकथितं कथेसि । हृत्थी नङ्ग-
लीससदिसोति कथेन्तेनापि सोण्डं सन्वाय लेसेन कथितं, उच्छं नङ्गलीससदिसन्ति कथनेपि लेसो अत्थि, दधि-
खीरानि पन निच्चं पण्डरानि पक्खित्तभाजनसण्ठानानीति इध सव्वेन सव्वं उपमं न कथेसि, न सक्का इमं
नानकं सिक्खापेतुन्नि वत्वा इमं गाथमाहुः—

असव्वत्थ गामि वाचं
वालो सव्वत्थ भासति,
नायं दधि वेदि न नङ्गलीसं
दधिम्पयं मञ्जति नङ्गलीसन्ति ।

तत्रायं सङ्खेपत्यो । मा वाचा ओपम्मवसेन सव्वत्थ न गच्छति तं असव्वत्थगामि वाचं वालो दन्ध-
पृग्लो सव्वत्थ भासति । दधि नाम कीदिसन्ति पुट्ठो मेय्यथापि नङ्गलीसाति वदतेव वदन्तो नायं दधि वेदि
न नङ्गलीसं । किं कारणा ? यस्मा दधिम्पयं मञ्जति नङ्गलीसं यस्मा अयं दधिम्पि नङ्गलीसमेव मञ्जति ।
अथवा दधीति दधिमेव । पयन्ति खीरं । दधि च पयञ्च दधिम्पयं । यस्मा दधिखीरानिपि अयं नङ्गलीसमेव
मञ्जति तादिमो चायं वालो किं इमिनाति अन्तेवासीनं गाथं कथेत्वा परिव्वयं दत्वा तं उय्योजेसि ।

सत्था इमं धम्मदेसनं आहरित्वा जातकं समोधानेसि । तदा लालमाणवो लालुदायी अहोसि । दिसा-
पामोक्त्वाचरियो पन अहमेवाति ।

नङ्गलीसजातकं ।

४. अम्बजातकं

वायमेथेव पुरितोति इदं सत्या जेतवने विहरन्तो एकं वनसम्पन्नं ब्राह्मणं आरब्ध कथेसि ।

पच्चपन्नवत्यु

सो किर सावत्थिवासी कुलपुत्तो सामने उरं दत्वा पव्वजितो वत्तसम्पन्नो अहोसि । आचरियूपञ्जाय-
वत्तानि पानीयपरिभोजनीयउपोसथागारजन्ताघरादिवत्तानि च सायुकं करोति । चुद्दंसु महावत्तेसु
असीनित्तन्धकवत्तेसु च परिपरिकारीमेव अहोसि । विहारं नम्मज्जति परिवेणं वितवकमानकं विहारमग्गं
सम्मज्जति । मनुस्सानं पानीयं देति । मनुस्सा तन्न वत्तनम्पत्तिथं पसीदित्वा पच्चसतमत्तानि धुवभत्तानि
अदंनु । महालाभसक्कारो उप्पज्जि । तं [३७८] निस्साय बहुन्नं फागुविहारो जातो । अथेकदिवसं धम्म-
सभायं भिक्खु कयं समुद्भावेनु आवुसो ! असुको नाम भिक्खु अत्तनो वत्तसम्पत्तिया महन्तं लाभसक्कारं निव्व-
त्तेसि, एतं एककं निस्साय बहुन्नं फागुविहारो जातोति ।

सत्या आगन्त्वा कायनुत्थ भिक्खवे ! एतरहि कथाय सन्निसिन्नाति पुच्छित्वा इमाय नामाति वुत्ते
न भिक्खवे ! इदानेव पुव्वेपायं भिक्खु वत्तसम्पन्नो पुव्वपेतं एककं निस्साय पच्च इसिसतानि फलाफलत्थाय
अरञ्जं अगन्त्वा एतनेव आनीतफलाफलेहि यापेत्तुन्ति वत्वा अतीतं आहरिः—

अतीतवत्यु

अतीते वाराणसियं ब्रह्मदत्ते रज्जं कारन्ते बोधिसत्तो उदिच्चब्राह्मणकुले निव्वत्तित्वा वयप्पत्तो इसि-
पव्वज्जं पव्वजित्वा पच्चसतइमिपरिवारो पव्वत्तपादे विहामि । तदा हिमवन्ते चण्डो निदाघो अहोसि । तत्थ
तत्थ पानीयानि छिज्जिस्सु । तिरच्छाना पानीयमलभमाना किन्मन्ति । अथ तेसु तापसेसु एको तापसो तेसं
पिपानादुक्खं दिस्वा एकं रुक्खं छिन्दित्वा दोरिणं कत्वा पानीयं उस्सिञ्चित्वा दोरिणं पूरेत्वा तेसं पानीयं अदासि ।

बहुसु नन्निपत्तित्वा पानीयं पिबन्तेनु तापमस्स फलाफलत्थाय गमनोकासो नाहोसि । सो निराहारोपि
पानीयं देतिथेव । मिगगणा चित्तेसु अयं अम्हाकं पानीयं देत्तो फलाफलत्थाय गन्तुं ओकासं न लभति । निरा-
हाराय अतिविय किन्ममि हन्द मयं कतिकं करोमाति । ते कतिकं अकंनु, इतो पट्ठाय पानीयं पिबन्त्याय आगच्छ-
न्तेन अत्तनो बलानुरुपेन फलाफलं गहेत्वा आगन्तव्वन्ति । ततो पट्ठाय एकेको तिरच्छानो अत्तनो अत्तनो बला-
नुरुपेन मधुरमधुरानि अम्बजम्बुपनसादीनि गहेत्वाव आगच्छति । एकस्स अत्थाय आभतं फलाफलं अड्ढतेय्य-
सकटभारप्पमाणं अहोसि । पच्चसता तापसा तदेव परिभुञ्जन्ति अतिरेकं छड्डीयित्थ ।

बोधिसत्तो तं दिस्वा एकं नाम वत्तसम्पन्नं निस्साय एत्तकानं तापसानं फलाफलत्थाय अगन्त्वा यापनं
उप्पन्नं चिरियं नाम कातव्वमेवाति वत्वा इमं गाथमाहः—

वायमेथेव पुरितो न निव्विन्देय्य पण्डितो ,

वायामस्स फलं पस्स भुत्ता अम्वा अनीतिहन्ति ।

तत्रायं सङ्खेपत्थो । पण्डितो अत्तनो वत्तपूरणादिके कम्महि वायमेथेव न उक्कण्ठेय्य, किं कारणा ?
वायामस्स निष्फलताय अभावतो । इति महासत्तो वायामो नाम सफलोव होतीति इसिगणं आलपत्तो वाया-
मस्स फलं पस्साति आह । कीदिसं ? भुत्ता अम्वा अनीतिहं । तत्थ अम्वाति देसनामत्तं तेहि पन नानप्प-
कारानि फलाफलानि आभतानि तेसु सम्पन्नतरानं [३७९] उस्सन्नतरानं वा वसेन अम्हाति वुत्तं । ये इमेहि
पच्चहि इसिसतेहि सयं अरञ्जं अगन्त्वा एकस्स अत्थाय आनीता अम्वा भुत्ता इदं वायामस्स फलं । तच्च
खो पन अनीतिहं इतिह आस इतिह आसाति एवं इतिहीतिहेन गहेत्वं न होति पच्चक्खमेव तं फलं पस्साति ।
एवं महासत्तो इसिगणस्स ओवादं अदासि ।

सत्या इमं वम्मदेसनं आहरित्वा जातकं समोधानेसि । तदा वत्तसम्पन्नो तापसो अयं भिक्खु अहोसि ।
गणसत्था पन अहमेवाति ।

अम्बजातकं ।

५. कटाहकजातकं

बहुम्पि सो विकत्येय्याति इदं सत्या जेतवने विहरन्तो एकं विकत्यिकं भिक्खुं आरब्ध कथेसि । तस्स वत्थु हेट्ठा कथितसदिसमेव ।

अतीतवत्थु

अतीति पन वाराणसियं ब्रह्मदत्तं रज्जं कारेन्ते बोधिसत्तो महाविभवो सेट्ठी अहोसि । तस्स भरिया पुत्तं विजायि । दासीपिस्स तं दिवसं येव पुत्तं विजायि । ते एकतोव वड्ढसु । सेट्ठिपुत्ते लेखं सिक्खन्ते एव दासोपिस्स फलकं बह्मानो गत्वा तेनेव सद्धि लेखं भिक्खि गणनं सिक्खि । द्वे तयो बोहारे अकासि । सो अनुक्रमेण वचनकुसलो बोहारकुसलो युवा अभिरूपो अहोसि नामेण कटाहको नाम ।

सो सेट्ठियरे भण्डागारिककम्मं करोन्तो चिन्तेसि—न मं इमे सव्वकालं भण्डागारिककम्मं कारेस्सन्ति किञ्चिदेव दासं दिस्वा तालेत्वा वन्धित्वा लक्खणेण अङ्केत्वा दासपरिभोगेनपि परिभुञ्जिस्सन्ति पच्चन्ते नो पन सेट्ठिम्म महायको सेट्ठी अत्थि यन्नूनाहं सेट्ठिस्स वचनेन लेखं आदाय तत्थ गत्वा अहं सेट्ठिपुत्तोति वत्था तं सेट्ठि वञ्चेत्वा तस्स धीतरं गहेत्वा सुखं वसेय्यन्ति ।

सो समयमेव पण्णं गहेत्वा अहं अमुकं नाम मम पुत्तं तव सन्तिकं पहिंणि आवाहविवाहसम्बन्धो नाम मय्हं च तथा नुय्हं च मया नद्धि पतिरूपो, तस्मा तुवं इमस्स दारकस्स अत्तनो धीतरं दत्वा एतं तत्थेव वसापेहि अहम्पि ओकानं लभित्वा आगमिम्मामीति लिखित्वा सेट्ठिस्सेव मुद्दिक्काय लञ्छेत्वा यथारुचि परिव्वयञ्चेव गन्धवत्था-दीनि च गहेत्वा पच्चन्तं गत्वा सेट्ठि दिस्वा वन्दित्वा अट्ठासि ।

अय नं सेट्ठी—कुतो आगतोमि ताताति पुच्छि ।

वाराणसिनोति ।

कस्म पुत्तोसीति ?

वागगामीसेट्ठिस्साति ।

केनत्वेनागतोसीति ?

तस्मि गणे कटाहको इदं दिस्वा जानिस्सयाति पण्णं अदासि । सेट्ठी पण्णं वाचेत्वा इदानीहं जीवामि नामानि तुट्ठन्तिनो धीतरं दत्वा पतिट्ठापेसि ।

नग्म परिव्वारो महन्तो [३८०] अहोसि । सो यागुखज्जकादिमु वा वत्थगन्धादिसु वा उपनीतेसु एवम्पि नाम यागु पचन्ति ? एवं खज्जकं ? एवं भत्तं ? अहो ! पच्चन्तवासिका नामाति यागुआदीनि गरहन्ति । एते पच्चन्तवासिभावेनेव साट्ठके वनेन न जानन्ति, गन्धे पिसितुं, पुष्पानि गन्धितुं न जानन्तीति वत्था वत्थ-कम्मणिवाट्ठो गरहन्ति ।

बोधिनतोपि दासं अपण्णन्तो—कटाहको न दिस्सन्ति, कहं गतो, परियेसथ नन्ति—समन्ता मनुस्से पयो-जंसि । मेम् पुत्तो त्वय गत्वा दिग्वा नञ्जानित्वा अत्तानं अजानापेत्वां गत्वा बोधिसत्तस्स आरोचेसि । बोधिमतो तं पयसि नुत्ता अदुर्गं नेन कत्तं गत्वा तं गहेत्वा आगच्छिम्मामीति राजानं आपुच्छित्वा महन्तेन परिशरेण गित्तामि । सेट्ठी किं पच्चन्तं गच्छतीति मव्वत्थ पाकटो जातो । कटाहको सेट्ठी किं आगच्छ-माति मग्गं चिन्तेति—न सो अज्जं न ताग्गेन आगच्छति, मं निस्सावेक्का आगमनेन भयित्त्वं सचे पनाहं पत्तापत्तापि पुत्तापत्ता न गत्ता भविममि, अत्थि पनेण उपायो मम सामिकम्म पटिपयं गत्वा दासकम्मं कत्वा ममेव आगच्छेमममि ।

सो ततो पट्ठम परिगमममं एवं भासति—अज्जं वालमनुग्गा अत्तनो बालभावेन मानापितुन्नं अजानन्ता मेन भानन्ते नय जानित्तम्मं आत्ता मेदि मत्थियेव भुञ्जन्ति, मयं पन मानापितुन्नं भोजनकाले पटिग्महं

उपनेम, खेलसरकं उपनेम, भोजनानि उपनेम, पानीयम्पि बीजनिम्पि गृहेत्वा उपतिष्ठामाति याव सरीरवलञ्जन-
काले उदककलसं आदाय पटिच्छन्नद्वानगमना सत्त्वं दासेहि सामिकानं कत्तव्वकिच्चं पकासेसि ।

सो एवं परिसं उग्गण्हापेत्वा बोधिसत्तस्स पच्चन्त समीपं आगतकाले ससुरं अवोच—तात ! मम
किं पिता तुम्हाकं दस्सन्त्याय आगच्छति, तुम्हे खादनीयभोजनीयं पटियादापेथ, अहं पण्णाकारं गृहेत्वा पटि-
पथं गच्छामीति ।

सो साधु ताताति सम्पटिच्छि । कटाहको बहुं पण्णाकारमादाय महन्तेन परिवारेन गत्वा बोधिसत्तं
वन्दित्वा पण्णाकारमदासि । बोधिसत्तोपि पण्णाकारं गृहेत्वा तेन सद्धि पटिसन्धारं कत्वा पातरासकाले खन्धा-
वारं निवासेत्वा सरीरवलञ्जनत्याय पटिच्छन्नद्वानं पाविसि । कटाहको अत्तनो परिवारं निवत्तेत्वा कलसं आदाय
बोधिसत्तस्स सन्निकं गत्वा उदककिच्चपरियोसाने पादेसु पतित्वा—सामि ! अहं तुम्हाकं यत्तकं इच्छय
तत्तकं धनं दस्सामि, मा मे यमं अन्तरधायित्थाति आह । बोधिसत्तो तस्स वत्तसम्पदाय पसीदित्वा मा भायि
नत्थि [३८१] ते मम सन्निका अन्तरायोति समस्सासेत्वा पच्चन्तनगरं पाविसि । महन्तो सक्कारो अहोसि ।
कटाहकोपिस्स निरन्तरं दासेन कत्तव्वकिच्चं करोति ।

अथ नं एकाय बेलाय सुखनिसिन्नं पच्चन्तसेट्ठी आह—महासेट्ठी ! मया तुम्हाकं पण्णं दिस्वाव तुम्हाकं
पुत्तस्स दारिका दिन्नाति । बोधिसत्तो कटाहकं पुत्तमेव कत्वा तदनुच्छविकं पियवचनं वत्वा सेट्ठी तोसेसि ।
ततो पट्टाय कटाहकस्स मुञ्चं उल्लोकेतुं समत्यो नाम नाहोसि । अयेकदिवसं महासत्तो सेट्ठीधीतरं पक्कोसित्वा
एहि अम्म ! सीसे मे ऊका विचिनाहीति वत्वा तं आगन्त्वा ऊका गृहेत्वा ठितं पियवचनं वत्वा—कथेहि अम्म !
कच्चि ते मम पुत्तो सुखदुक्खेन अप्पमत्तो उभो जना सम्मोदमाना समग्गवासं वसथाति पुच्छि ।

तात ! सेट्ठीपुत्तस्स अञ्जो दोसो नाम नत्थि केवल आहारं गरहतीति ।

अम्म ! निच्चकालमेसं दुक्खसीलोव, अपि च ते अहं तस्स सुखवन्धनमन्तं दस्सामि । तं त्वं साधुकं
उग्गण्हित्वा मम पुत्तस्स भोजनकाले गरहन्तस्स उग्गहितनियामेनेव पुरतो ठत्वा वेदय्यासीति गाथं उग्गण्हा-
पेत्वा कतिपाहं वसित्वा वाराणसिमेव अगमासि ।

कटाहकोपि बहुं खादनीयभोजनीयं आदाय अनुमगं गत्वा बहुं धनं दत्वा वन्दित्वा निवत्ति । सो
बोधिसत्तस्स गतकालतो पट्टाय अतिरेकमानी अहोसि । सो एकदिवसं सेट्ठीधीताय नानगरसभोजनं उपनेत्वा
कटच्छुमादाय परिवसन्तिया भत्तं गरहितुं आरभि । सेट्ठीधीता बोधिसत्तस्स सन्निके उग्गहितनियामेन इमं
गाथमाहः—

बहुम्पि सो विकल्येय्य अञ्जं जनपदं गतो,
अन्वागन्त्वान् दूसेय्य भुञ्ज भोगे कटाहकाति ।

तत्थ—बहुम्पि सो विकल्येय्य अञ्जं जनपदं गतोति यो अत्तनो जातिभूमितो अञ्जं जनपदं गतो
होति यत्थस्स जातिं न जानन्ति सो बहुम्पि विकल्येय्य वम्भनवचनं वञ्चनवचनं वदेय्य अन्वागन्त्वान् दूसेय्याति
इमं ताव वारं सामिकस्स पटिपथं गत्वा दासकिच्चस्स कत्ता कसाहि पहरित्वा पिट्टिचम्मुप्पाटनतो च लक्खणा-
हननतो च मुत्तोसि सचे अनाचारं करोसि पुन अञ्जस्मि आगमनवारे तव सामिको अन्वागन्त्वान् दूसेय्य
इमं गेहं अनुआगन्त्वा कसाभिधातेहि चेव लक्खणाहननेन च जातिप्पकासनेन च तं दूसेय्य, उपहनेय्य तस्मा इमं
अनाचारं पहाय भुञ्ज भोगे कटाहक ! मा पच्छा अत्तनो दासभावं पाकटं कारेत्वा विप्पटिसारी अहोसीति
अयमेत्थ सेट्ठिनो अधिप्पायो । [३८२]

सेट्ठीधीता पन एतमत्यं अजानन्ती उग्गहितनियामेन व्यञ्जनमेव पयिरुदाहासि । कटाहको अद्धा
सेट्ठिना मम नामं^१ आचिकित्वा एतिस्सा सत्त्वं कथितं भविस्सतीति ततो पट्टाय पुन भत्तं गरहितुं न विसहि
निहीनमानो यथालद्धं भुञ्जित्वा यथाकम्मं गतो ।

सत्था इमं धम्मदेसनं आहरित्वा जातकं समोधानेसि । तदा कटाहको विकत्थिकभिक्षु अहोसि ।
वाराणसीसेट्ठि पन अहमेवाति ।

कटाहकजातकं ।

६. असिलकखणजातकं

तथैवेकरस् कल्याणन्ति इदं सत्या जेतवने विहरन्तो कोसलरञ्जो असिलकखणपाठकं ब्राह्मणं आरब्धं कथेसि ।

पञ्चपन्नवत्थु

सो किर कम्मारेहि रञ्जो असीनं आहटकाले असि उपसिद्धित्वा असिलकखणं उदाहरति । सो येसं हत्थतो लाभं लभति तेसं असिं लकखणसम्पन्नो मङ्गलसंयुन्तोति वदति । येसं हत्थतो न लभति तेसं असिं अवलकखणोति गरहति । अथेको कम्मारो असिं कत्वा कोसियं सुखुयं मरिचचुण्णं पक्खपित्वा रञ्जो असिं आहरि । राजा ब्राह्मणं पक्कोसापेत्वा असिं वीमंसाति आह । ब्राह्मणस्स असिं आकड्ढित्वा उपसिद्धन्तस्स मरिचचुण्णानि नासं पविसित्वा खपितुकामतं उप्पादेसुं । तस्स खपन्तस्स नासिका असिधाराय पटिहता द्विधा छिज्जि । तस्सेवं नासिकाय छिन्नभावो भिक्खुसङ्घे पाकटो जातो ।

अथेकदिवसं धम्मसभायं भिक्खू कथं समुट्ठापेसुं आवुसो ! रञ्जो किर असिलकखणपाठको ब्राह्मणो असिलकखणं उपसिद्धन्तो नासिकं छिन्दापेसीति । सत्या आगन्त्वा कायनुत्थं भिक्खवे ! एतरहि कथाय सन्निसिन्नाति पुच्छित्वा इमाय नामाति वुत्ते न भिक्खवे ! इदानेवेसो ब्राह्मणो असि उपसिद्धन्तो नासिकाच्छेदं पत्तो पुव्वेपि पत्तोयेवाति वत्वा अतीतं आहरि :—

अतीतवत्थु

अतीते वाराणसियं ब्रह्मदत्ते रज्जं कारेन्ते तस्स असिलकखणपाठको ब्राह्मणो अहोसीति, सव्वं पञ्चु-पन्नवत्थु सविसमेव । राजा पन तस्स वेज्जे दत्वा नासिकाकोटिं फासुकं कारापेत्वा लाखाय पटिनासिकं कारेत्वा पुन तं उपट्ठाकमेव अकासि । वाराणसिरञ्जो पन पुत्तो नत्थि, एका धीता चेव भागिनेय्यो च अहेसुं । सोपि उभोपि ते अत्तनो सन्तिके येव वड्ढापेसि । ते एकतो वड्ढन्ता अञ्जमञ्जं पटिवद्धचित्ता अहेसुं । राजापि अमच्चे पक्कोसित्वा मय्हं भागिनेय्यो इमस्स रज्जस्स सामिकोव धीतरं एतस्सेव दत्वा अभिसेकमस्स [३८३] करोमीति वत्वा पुन चिन्तेसि मय्हं भागिनेय्यो सव्वथापि मे ज्ञातको येव एतस्स अञ्जं राजधीतरं आनेत्वा अभिसेकं कत्वा धीतरं अञ्जस्स रञ्जो दस्सामि । एवं नो ज्ञातका वहु भविस्सन्ति द्विन्नम्पि रज्जानं मयमेव सामिका भविस्सामाति । सो अमच्चेहि सद्धिं सम्मन्तेत्वा उभोपेते विसुं कातुं वट्ठतीति भागिनेय्यं अञ्जं स्मि निवेसने धीतरं अञ्जस्मि वासेसि । ते सोलसवस्सुद्देसिकभावं पत्वा अतिविष पटिवद्धचित्ता अहेसुं ।

राजकुमारो केन नुखो उपायेन मातुलधीतरं राजगेहा नीहरापेतुं सक्का भवेय्याति चिन्तेन्तो अत्थेसो उपायोति महाइक्खणिकं पक्कोसापेत्वा तस्सा सहस्सभण्डिकं दत्वा किं मया कत्तव्वन्ति वुत्ते अम्म ! अज्ज तथा करोन्तिवा अनिष्फत्ति नाम नत्थि किञ्चिदेव कारणं वत्वा यथा मम मातुलो राजधीतरं अन्तोगेहा नीहरापेति तथा करोहीति आह ।

साधु सामि ! अहं राजानं उपसङ्कमत्वा एवं वक्खामि—देव ! राजधीताय उपरि कालकर्णिणं अत्थि, एतकं कालं निवत्तित्वा ओलोकेन्तोपि नत्थि, अहं राजधीतरं असूकदिवसे नाम रथं आरोपेत्वा वहु आवुधहत्थे पुरिसे आदाय महन्तेन परिवारेण सुमानं गत्वा मण्डलपीठिकाय हेट्ठा सुसानमञ्चे मतमनुस्सं निपज्जापेत्वा उपरिमञ्चे राजधीतरं ठपेत्वा गन्धोदकघटानं अट्ठुत्तरसतेन नहापेत्वा कालकर्णिणं पवाहेस्सामीति एवं वत्वा राजधीतरं सुमानं नेस्सामि । त्वं अम्हाकं तत्थ गमनदिवसे अम्हेहि पुरेतरमेव थोकं मरिचचुण्णमादाय आवुधहत्थेहि अत्तनो मनुस्सेहि परिवुतो रथं आरुह्य सुसानं गत्वा रथं सुसानद्वारे एकदेसे ठपेत्वा आवुधहत्थे मनुस्से सुमानवनं पेसेत्वा सयं सुसाने मण्डलपीठिकं गत्वा मतको विय पटिकुज्जो हुत्वा निपज्ज । अहं तत्थ आगन्त्वा नव उपरिमञ्चकं अत्थगित्वा राजधीतरं उन्निगपित्वा मञ्चे यथापेरामि । त्वं तस्मिं खणो मरि-

चचुण्णं नासिकाय पक्खिपित्वा द्वे तयो वारे खिपेय्यासि । तथा खिपितकाले मयं राजधीतरं पहाय पलायिस्साम । अथागन्त्वा राजधीतरं सीसं नहापेत्वा सयम्पि सीसं नहायित्वा तं आदाय अत्तनो निवेसनं गच्छेय्यासीति ।

सो साधु सुन्दरो उपायोति सम्पटिच्छि ।

सा गन्त्वा रज्ज्वा तमत्थं आरोचेसि । राजा सम्पटिच्छि । राजधीतायपि तं अन्तरं आचिक्खि, सापि सम्पटिच्छि । सा निक्खमनदिवसे कुमारस्स सज्जं दत्वा महन्तेन परिवारेन मुसानं गच्छन्ती आरक्खमनुस्सानं भयजननत्थं आह—मया राजधीताय मज्जे ठपितकाले हेट्टामज्जे मतपुरिसो खिपिस्सति खिपित्वा च हेट्टा [३८४] मज्जा निक्खमित्वा यं पठमं पस्सिस्सति तमेव गहेस्सति अप्पमत्ता भवेय्याथाति ।

राजकुमारो पुरेतरं गन्त्वा वृत्तनयेनेव तत्थ निपज्जि । महाइक्खणिका राजधीतरं उक्खिपित्वा मण्डलीयठिकट्टानं गच्छन्ती मा भायीति सज्जापेत्वा मज्जे ठपेसि । तस्मिं खणो कुमारो मरिचचुण्णं नासाय पक्खिपित्वा खिपि । तेन खिपितमत्तेयेव महाइक्खणिका राजधीतरं पहाय महारवं रवमाना सव्वपठमं पलायि । तस्सा पलातकालतो पट्टाय एकोपि ठातुं समत्थो नाम नाहोसि । गहितगहितानि आवुधानि छड्डेत्वा सव्वे पलायिंसु ।

कुमारो ययासम्मन्तितं सव्वं कत्वा राजधीतरं आदाय अत्तनो निवेसनं अगमासि । इक्खणिका गन्त्वा तं कारणं रज्ज्वा आरोचेसि । राजा पकतियापि सा मया तस्सेवत्थाय पोसिता पायासे छड्डितसपि विय जातन्ति सम्पटिच्छित्वा अपरमाणे भागिनेय्यस्स रज्जं दत्वा धीतरं महादेविं कारेसि । सो ताय सद्धिं समग्गवासं वसमानो धम्मेन रज्जं कारेसि ।

सोपि असिलक्खणपाठको तस्सेव उपट्ठाको अहोसि । तस्सेकदिवसं राजुपट्टानं आगन्त्वा पटिसुरियं ठत्वा उयट्टहन्तस्स लाखा विलीयि पटिनासिका भूमियं पति । सो लज्जाय अधोमुखो अट्टासि । अथ नं राजा परिहसन्तो—आचरिय ! मा चिन्तयित्थ खिपितं नाम एकस्स कल्याणं होति एकस्स पापकं । तुम्हेहि खिपितेन नासा छिज्जियित्थ, मयं पन मातुलधीतरं लभित्वा रज्जं पापुणिम्हाति वत्वा इमं गाथमाह :—

तथेवेकस्स कल्याणं तथेवेकस्स पापकं,
तस्मा सव्वं न कल्याणं सव्वं दापि न पापकन्ति ।

तत्थ—तथेवेकस्साति तदेवेकस्स । अयमेव वा पाठो । दुतियपदेपि एसेव नयो ।

इति सो इमाय गाथाय तं कारणं आहरित्वा दानादीनि पुञ्ञानि कत्वा यथाकम्मं गतो । सत्था इमाय देसनाय लोकसम्मतानं कल्याणपापकानं अनेकंसिकभावं पकासेत्वा जातकं समोधानेसि । तदा असिलक्खणपाठको एतरहि असिलक्खणपाठकोव भागिनेय्यराजा पन अहमेवाति ।

असिलक्खणजातकं ।

७. कलण्डुकजातकं

ते देसा तानि वत्थूनीति इदं सत्था जेतवने विहरन्तो एकं विकत्थिकं भिक्खुं आरब्ध कथेसि ।

पच्चुपन्नवत्थु

तत्थ द्वेपि वत्थू कटाहकजातकसदिसानेव । इव पनेस वाराणसीसेट्ठिनो दासो कलण्डुको [३८५] नाम अहोसि । तस्स पलायित्वा पच्चन्तसेट्ठिनो धीतरं गहेत्वा महन्तेन परिवारेन वसनकाले वाराणसीसेट्ठी परियेसापेत्वापि तस्स गतद्वानं अजानन्तो गच्छ कलण्डुकं परियेसाति अत्तना पुट्टं^१ सुकपोतकं पेसेसि । सुकपोतको इतोचित्तो च चरन्तो तं नगरं सम्पापुरिण ।

तस्मिञ्च काले कलण्डुको नदीकीलं कीलितुकामो बहूं मालागन्धविलेपनञ्चेव खादनीयभोजनीयानि च गाहापेत्वा नदिं गन्त्वा सेट्ठिधीताय सद्धिं नावं आरुह्य, उदके कीलति । तस्मिञ्च देसे नदीकीलं कीलन्ता इस्सरजातिका तिखिणभेसज्जपरिवारितं खीरं पिबन्ति, तेन तेसं दिवसभागमपि उदके कीलन्तानं सीतं न वाधति । अयं पन कलण्डुको खीरगण्डूसं गहेत्वा मुखं विक्खालेत्वा तं खीरं नुट्ठुभति, नुट्ठुभन्तोपि उदके अनुट्ठुभित्वा सेट्ठिधीताय सीसे नुट्ठुभति ।

सुकपोतकोपि नदीतीरं गन्त्वा एकस्सा उदुम्बरसाखाय निसीदित्वा ओलोकेन्तो कलण्डुकं सञ्जानित्वा सेट्ठिधीताय सीसे नुट्ठुभन्तं दिस्वा—अरे, कलण्डुक ! दास ! अत्तनो जातिं च वसनद्वानं च अनुस्सर, खीर-गण्डूसं गहेत्वा मुखं विक्खालेत्वा जातिसम्पन्नाय सुखसंवद्वाय सेट्ठिधीताय सीसे मा नुट्ठुभ, अत्तनो पमाणं न जानासीति वत्वा इमं गाथमाहः—

ते देसा तानि वत्थूनि अहञ्च वनगोचरो,

अनुविच्च खो तं गण्हेय्युं पिव खीरं कलण्डुकाति ।

तत्थ—ते देसा तानि वत्थूनीति मातुकुच्छि सन्धाय वदति । अयमेत्थ अधिप्पायो । यत्थ ते वसितं न ते खत्तियधीतादीनं कुच्छिदेसा । यत्थ वासि पतिट्ठितो तानि न खत्तियधीतादीनं कुच्छिवत्थूनि अथखो दासि-कुच्छियं त्वं वसि चेव पतिट्ठितो चाति । अहञ्चवनगोचरो तिरच्छानगतोपि एतमत्थं जानामीति दीपेति । अनुविच्च खो तं गण्हेय्युन्ति एवं अनाचारं चरमानं मया गन्त्वा आरोचिते अनुविच्च जानित्वा तव सामिका तालेत्वा चेव लक्खणाहतञ्च कत्वा तं गण्हेय्युं गहेत्वा गमिस्सन्ति, तस्मा अत्तनो पमाणं जत्वा सेट्ठिधीताय सीसे अट्ठुभित्वा पिव खीरं । कलण्डुकाति तं नामेनालपति ।

कलण्डुकोपि सुकपोतकं सञ्जानित्वा मं पाकटं करेय्याति भयेन—एहि सामि ! कदा आगतोसीति आह ।

सुको न एस मं हितकामताय पक्कोसति गीवं पन मे वलेत्वा मारेतुकामोति जत्वाव न मे तथा अत्थोति तनो उप्पत्तित्वा वाराणसियं गन्त्वा यथादिट्ठं सेट्ठिनो वित्त्यारेन कथेसि । सेट्ठी अयुत्तं तेन कतन्ति वत्वा तस्स आगुं कारेत्वा वाराणसिमेव तं [३८६] आनेत्वा दासपरिभोगेन परिभुञ्जि ।

मत्था इमं धम्मदेसनं आहरित्वा जातकं समोधानेसि । तदा कलण्डुको अयं भिक्खु अहोसि । वारा-गमिसेट्ठी पन अहमेवाति ।

कलण्डुकजातकं ।

८. विलारवतजातकं

यो वे धम्मं धजं कत्वाति इदं सत्था जेतवने विहरन्तो एकं कुहकभिक्खुं आरब्ध कथेसि । तदा हि सत्था तस्स कहकभावे आरोचिते न भिक्खवे ! इदानीव पुब्बेपेस कुहको येवाति वत्ता अतीतं आहरि :—

अतीतवत्थु

अतीते वाराणसियं ब्रह्मदत्ते रज्जं कारेन्ते वोधिसत्तो मूसिकयोनियं पटिसन्धिं गहेत्वा बुद्धिमन्वाय महासरीरो सूकरच्छापकसीदसो हुत्वा अनेकसतमूसिकपरिवारो^१ अरञ्जे विहरति^२ । अथेको सिगालो इतो-
चितो च विचरन्तो तं मूसिकयूथं दिस्वा इमा मूसिका वञ्चेत्वा खादिस्सामीति चिन्तेत्वा मूसिकानं आसयस्सा-
विदूरे सुरियाभिमुखो वातं पिवन्तो एकेन पादेन अट्टासि । वोधिसत्तो गोचरं चरमानो तं दिस्वा सीलवा एको
भविस्सतीति तस्स सन्तिकं गन्त्वा—भन्ते ! त्वं को नामोति पुच्छि ।

धम्मिको नामाति ।

चत्तारो पादे भूमियं अट्टपेत्वा कस्मा एकेनेव ठितोसीति ?

मयि चत्तारो पादे पठवियं ठेपेन्ते पठवी वहितुं न सक्कोति तस्मा एकेनेव तिट्ठामीति ।

मुखं विवरित्वा कस्मा ठितोसीति ?

मयं अञ्जं न भक्खयाम, वातमेव भक्खयामाति ।

अथ कस्मा सुरियाभिमुखो तिट्ठसीति ।

सुरियं नमस्सामीति ।

वोधिसत्तो तस्स वचनं सुत्वा सीलवा एको भविस्सतीति ततो पट्टाय मूसिकगणेन सद्धिं साथं पातं तस्स उपट्टानं गच्छति । अथस्स उपट्टानं कत्वा गमनकाले सिगालो सव्वपच्छिमं मूसिकं गहेत्वा मंसं खादित्वा अज्झो-
हरित्वा मुखं पुञ्छित्वा तिट्ठति । अनुपुब्बेन मूसिकगणो तनुको जातो । मूसिका पुब्बे अम्हाकं अयं आसयो
नप्पहोति निरन्तरा तिट्ठाम इदानि सिथिलो, एवम्पि आसयो न पूरतेव किन्नुखो एतन्ति वोधिसत्तस्स तं पवत्ति
आरोचयिस्सु । वोधिसत्तो केन नुखो कारणेन मूसिका तनुत्तं गताति चिन्तेन्तो सिगाले आसडकं ठपेत्वा वीमं-
सिस्सामि नन्ति उपट्टानकाले सेसमूसिके पुरतो कत्वा सग्रं पच्छतो अहोसि । सिगालो तस्स उपरि पक्खन्दि ।
वोधिसत्तो अत्तनो गणहणत्थाय पक्खन्दन्तं दिस्वा निवत्तित्वा—भो सिगाल ! इदं ते वतसमादानं न धम्म-
सधम्मताय, परेसं पन विहिंसत्थाय धम्मं धजं कत्वाव चरसीति वत्ता इमं गाथमाहः—[३८७]

यो वे धम्मं धजं कत्वा निगूल्हो पापसाचरे,

विस्सासयित्वा भूतानि विलारं नाम तं वतन्ति ।

तत्थ—यो वेति खत्तियादिसु यो कोचिदेव । धम्मं धजं कत्वाति दसकुसलकम्मपधम्मं धजं करित्वा
तं करोन्तो उस्सापेत्वा दस्सेन्तोति अत्थो । विस्सासयित्वाति सीलवा अयन्ति सञ्जाय सञ्जातविस्सासानि
कत्वा । विलारं नाम तं वतन्ति तं एवं धम्मं धजं कत्वा रहो पापानि करोन्तस्मेव वतं केराटिकवतं नाम होतीनि
अत्थो ।

मूसिकराजा कथेन्तो कथेन्तोयेव उप्पत्तित्वा तस्स गीवायं पत्तित्वा हनुकस्स हेट्ठा अन्तोगलनालियं डसित्वा
गलनालिं फालेत्वा जीवितक्खयं पापेसि । मूसिकगणो निवत्तित्वा सिगालं मुरुभुद्धिं खादित्वा अगमासि ।
पठमागताव किरस्स मंसं लभिस्सु, पच्छा आगता न लभिस्सु । ततो पट्टाय मूसिकगणो निब्भयो जातो । सत्था
इमं धम्मदेसनं आहरित्वा जातकं समोधानेसि । तदा सिगालो कुहकभिक्खु अहोमि । मूसिकराजा पन अह-
मेवाति ।

विलारवतजातकं ।

६. अग्निकजातकं

नाथं सिखा पुञ्जहेतुति इदं सत्था जेतवने विहरन्तो कुहकञ्जेव भिक्खु आरब्ध कथेसि ।
पच्चुप्पन्नवत्थु हेट्ठानुत्तसदिसं ।

अतीतवत्थु

अतीतस्मिं हि वाराणसियं ब्रह्मदत्ते रज्जं कारेन्ते वोधिसत्तो मूसिकराजा हुत्वा अरञ्जे वसति ।
अयेको सिगालो दवडाहे उट्ठिने पलायितुमसक्कोन्तो एकस्मिं रुक्खे सीसं आहच्च अट्ठासि । तस्स सकलसरीरे
लोमानि भायिसु । रुक्खे आहच्च ठितट्ठाने पन मत्थके चूला विय थोकानि लोमानि अट्ठं सु; सो एकदिवसं सोण्डियं
पानीयं पिवन्तो छायां ओलोकेन्तो चूलं दिस्वा उप्पन्नं दानि मे भण्डमूलन्ति अरञ्जे विचरन्तो तं मूसिकादर्दि
दिस्वा इमा मूसिका वञ्चेत्वा खादिस्सामीति हेट्ठा वुत्तनयेनेव अविदूरे अट्ठासि । अथ नं वोधिसत्तो गोचराय
चरन्तो दिस्वा सीलवाति सञ्जाय उपसङ्कमत्वा त्वं को नामोसीति पुच्छि ।

अहं अग्निकभारद्वाजो नामाति ।

अथ कस्मा आगतोसीति ?

तुम्हाकं रक्खणत्थायाति ।

किन्ति कत्वा अम्हे रक्खिस्ससीति ?

अहं अङ्गुट्ठगणनं नाम जानामि, तुम्हाकं पातोव निक्खमत्वा गोचराय गमनकाले एत्तकाति गरोत्वा
पच्चागमनकालेपि गरोस्सामि । एवं सायं पातं गरोन्तो रक्खिस्सामीति ।

तेनहि रक्ख मातुलाति ।

सो साधूति सम्पटिच्छित्वा निक्खमनकाले एको द्वे तयोति गरोत्वा पच्चागमनकालेपि तथेव गरोत्वा
सव्वपच्छिमं गहेत्वा खादति । सेसं [३८८] पुरिमसदिसमेव । इध पन मूसिकराजा निवसित्वा ठितो—भो
अग्निकभारद्वाज ! नाथं तव धम्मसुवम्मताय मत्थके चूला ठपिता कुच्छिकारणा पन ठपिताति वत्वा इमं
गाथमाह :—

नाथं सिखा पुञ्जहेतु घासहेतु अयं सिखा,

नङ्गुट्ठगणनं याति अलं ते होतु अग्निकाति ।

तत्थ—नङ्गुट्ठगणनं मातीति अङ्गुट्ठगणना वुच्चति । अयं मूसिकगणो अङ्गुट्ठगणनं न गच्छति न
उपेति न । रेति पग्गिक्खयं गच्छतीति अत्थो । अलं ते होतु अग्निकाति सिगालं नामेनालपन्तो आह । एत्तावता
ते अलं होतु न इतो परं मूसिके खादिस्ससि अम्हेहि वा तया वा सद्धि संवासो अलं होतु न मयं इदानि तया सद्धि
वसिस्सामाति अत्थो । सेसं पुरिमसदिसमेव । सत्था इमं धम्मदेसनं आहरित्वा जातकं समोधानेमि । तदापि
सिगालो अयं भिक्खु अट्ठासि । मूसिकराजा पन अहमेवाति ।

अग्निकजातकं ।

१०. कोसियजातकं

यथा वाचा च भुञ्जस्सूति इदं सत्था जेतवने विहरन्तो एकं सावत्थियं मातुगामं आरब्ध कथेसि ।

पच्चुपन्नवत्थु

सा किरिकस्स सद्धस्स पसन्नस्स उपासकब्राह्मणस्स ब्राह्मणी दुस्सीला पापधम्मा रत्तिं अतिचरित्वा दिवा किञ्चि कम्मं अक्त्वा गिलानालयं दस्सेत्वा नित्यनमाना^१ निपज्जति । अथ नं ब्राह्मणो—किन्ते भद्दे ! अफासुकन्ति पुच्छि ।

वाता मे विज्झन्तीति ।

अथ किं लद्धं वट्टतीति ?

सिनिद्धमधुरानि पणीतपणीतानि यागुभत्ततेलादीनीति ।

ब्राह्मणो यं यं सा इच्छति तं तं आहरित्वा देति । दासो विय सव्वकिच्चानि करोति । सा पन ब्राह्मणस्स गेहं पविट्ठकाले निपज्जति वह्निक्खन्तकाले जारेहि सद्धिं वीतिनामेति । अथ ब्राह्मणो इमिस्सा सरीरे विज्झनवातानं परियन्तो न पज्ज्जायतीति एकदिवसं गन्धमालादीनि आदाय जेतवनं गत्वा सत्थारं पूजेत्वा च वन्दित्वा च एकमन्तं निसीदित्वा किं ब्राह्मण ! न पज्ज्जायसीति वुत्ते—ब्राह्मणिया किर मे भन्ते ! सरीरे वाता विज्झन्ति स्वाहं तस्सा सप्पितेलादीनि चैव पणीतपणीतभोजनानि च परियेसामि सरीरमस्सा धनं विप्प-सन्नल्लविवण्णं जातं वातरोगस्स पन परियन्तो न पज्ज्जायति अहं तं पटिजग्गन्तोव इधागमनस्स ओकासं न लभामीति ।

सत्था ब्राह्मणिया पापभावं जत्वा ब्राह्मण ! एवं निपन्नस्स मातुगामस्स रोगे अवूपसन्ते इदञ्चिदञ्च भेसज्जं कातुं वट्टतीति पुव्वेपि ते पण्डितेहि कथितं भवसङ्खेपगतत्ता पन न सल्लक्खेसीति वत्वा तेन याचितो अतीतं आहरि :—[३८६]

अतीतवत्थु

अतीते वाराणसियं ब्रह्मदत्ते रज्जं कारेन्ते वोधिसत्तो ब्राह्मणमहासालकुले निव्वत्तित्वा वयप्पत्तो तक्क-सिलायं सव्वसिप्पानि उग्गण्हित्वा वाराणसियं दिसापामोक्खो आचरियो अहोसि । एकसतराजधानीसु^२ खत्तिय-कुमारा च ब्राह्मणकुमारा च येभ्य्येन तस्सेव सन्तिके सिप्पं उग्गण्हन्ति । अथेको जनपदवासी ब्राह्मणो वोधि-सत्तस्स सन्तिके तयो वेदे अट्टारस च विज्जाट्टानानि उग्गण्हित्वा वाराणसियञ्जेव कटुम्बं सण्ठपेत्वा दिवसे दिवसे द्दत्तिक्खत्तुं वोधिसत्तस्स सन्तिकं आगच्छति । तस्स ब्राह्मणी दुस्सीला अहोसि पापधम्माति सव्वं पच्चु-प्पन्नवत्थुसदिसमेव ।

वोधिसत्तो पन नं इमिना कारणेन ओवादगहणाय ओकासं न लभामीति वुत्ते सा माणविका इमं वञ्चेत्वा निपज्जतीति जत्वा तस्सा रोगानुच्छविकं भेसज्जं आचिक्खस्सामीति चिन्तेत्वा आह—तात ! त्वं इतो पट्टाय तस्सा सप्पिखीररसादीनि मा अदासि । गोमुत्ते पन पच्चपण्णानि^३ तिफलादीनि च पक्खिपित्वा कुथेत्वा^४ नवतम्बलोहभाजने पक्खिपित्वा लोहगन्धं गाहापेत्वा रज्जुं वा योत्तं वा खखलतं वा गहेत्वा इदं ते रोगस्स अनु-च्छविकं भेसज्जं इदं वा पिव उट्टाय वा तथा भुत्तभत्तस्स अनुच्छविकं कम्मं करोहीति वत्वा इमं गायं वदेय्यासि । सचे भेसज्जं न पिवति अथ नं रज्जुया वा योत्तेन वा लताय वा कतिचि पहारे पहरित्वा केसेसु गहेत्वा आकड्ढित्वा कप्परेन पोथेय्यासि । तं खणञ्जेव उट्टाय कम्मं करिस्सतीति ।

सो साधूति सम्पटिच्छित्वा वृत्तनियामेनेव भेसज्जं कत्वा—भद्दे ! इमं भेसज्जं पिवाति आह ।
केन ते इदं आचिक्खितन्ति ?

आचरियेन भद्देति ।

अपनेहि तं न पिविस्सामीति ।

मागवो—न त्वं अत्तनो रुचिया पिविस्ससीति—रज्जुं गृहेत्वा अत्तनो रोगस्स अनुच्छविकं भेसज्जं वा
पिव यागुभत्तानुच्छविकं कम्मं वा करोहीति वत्वा इमं गाथमाह :—

यथा वाचा च भुञ्जस्सु यथा भुत्तञ्च व्याहर,

उभयं ते न समेति वाचा भुत्तञ्च कोसियेति ।

तत्थ—यथा वाचा च भुञ्जस्सूति यथा ते वाचा तथा च भुञ्जस्सु वाता मे विज्झन्तीति वाचाय अनु-
च्छविकमेव कत्वा भुञ्जस्सूति अत्थो । यथा वाचं वातिपि पाठो युज्जति । यथा वाचायातिपि पठन्ति ।
सव्वत्थ अयमेवत्थो । यथाभुत्तञ्च व्याहराति यं ते भुत्तं तस्स अनुच्छविकमेव व्याहर अरोगम्हीति वत्वा गेहे
कत्तञ्चकम्मं करोहीति अत्थो । यथाभुत्तञ्चातिपि पाठो । अथवा अरोगम्हीति यथाभूतमेव वत्वा कम्मं करो-
हीति अत्थो । उभयन्ते [३६०] न समेति वाचा भुत्तञ्च कोसियेति या च ते अयं वाचा वाता मं विज्झन्तीति
यञ्च ते इदं पणीतं भोजनं भुत्तं इदं उभयम्पि तुय्हं न समेति तस्मा उट्ठाय कम्मं करोहि । कोसियेति तं गोत्तेन
आलपति ।

एवं वुत्ते कोसियब्राह्मणी^१ भीता आचरियेन उस्मुक्कं आपन्नकालतो पट्ठाय न सक्का मया एस वञ्चेतुं
उट्ठाय कम्मं करिस्सामीति उट्ठाय कम्मं अकासि । आचरियेन मे दुस्सीलभावो ज्ञातो न दानि सक्का इतो
पट्ठाय पुन एवरूपं कातुन्ति आचरिये गारवेन पापकम्मतोपि विरमित्वा सीलवती अहोसि ।

सापि ब्राह्मणी सम्मासम्बुद्धेन किरम्हि ज्ञाताति सत्थरि गारवेन न पुन अनाचारं अकासि ।

सत्था इमं धम्मदेसनं आहरित्वा जातकं समोधानेसि । तदा जयम्पतिका^३ पन इदानि जयम्पतिकाव ।
आचरियो पन अहमेवाति ।

कोसियजातकं ।

कुसनालिवग्गो तेरसमो ।

१४. असम्पदानवग्गवणणा

१. असम्पदानजातकं

असम्पदानेनितरीतरसाति इदं सत्था वेलुवने विहरन्तो देवदत्तं आरब्ध कथेसि ।

पच्चुपन्नवत्थु

तस्मिं हि काले भिक्खू धम्मसभायं कथं समुद्रापेसुं आवुसो ! देवदत्तो अकतञ्जू तथागतस्स गुणं न जानातीति । सत्था आगत्वा कायनुत्थ भिक्खवे ! एतरहि कथाय सन्निसिन्नाति पुच्छित्वा इमाय नामाति वुत्ते न भिक्खवे ! इदानेव देवदत्तो अकतञ्जू पुव्वेपि अकतञ्जूयेवाति वत्वा अतीतं आहरि :—

अतीतवत्थु

अतीते मगधरट्ठे राजगहे एकस्मिं मगधरञ्जे रज्जं कारेन्ते बोधिसत्तो तस्सेव सेट्ठी अहोसि असीति-कोटिविभवो सङ्खसेट्ठीति नामेन । वाराणसियम्प पिलियसेट्ठी नाम असीतिकोटिविभवोव अहोसि । ते अञ्जमञ्जं सहाया अहेसुं । तेसु वाराणसियं पिलियसेट्ठिस्स केनचिदेव करणीयेन महन्तं भयं उप्पज्जि । सव्वं सापतेय्यं परिहायि । सो दलिट्ठो अप्पटिसरणो हुत्वा भरियं आदाय सङ्खसेट्ठि पच्चयं कत्वा वाराणसितो निक्खमित्वा पदसाव राजगहं पत्वा सङ्खसेट्ठिस्स निवेसनं अगमासि । सो तं दिस्वाव सहायो मे आगतोति परिस्सजित्वा सक्कारसम्मानं कारेत्वा कतिपाहं वीतिनामेत्वा एकदिवसं—किं सम्म ! केनत्थेन आगतोसीति पुच्छि ।

भयम्मे सम्म ! उप्पन्नं [३६१] सव्वं धनं परिकखीणं, उपत्थम्भो मे होहीति ।

साधु सम्म ! मा भायीति भण्डागारं विवरापेत्वा चत्तालीस हिरञ्जकोटियो दापेत्वा सेसम्प परिच्छेदपरिवारं सव्वं अत्तनो सन्तकं सविञ्जाणकमविञ्जाणकं मज्जे भिन्दित्वा उपड्ढमेव अदासि । सो तं विभवं आदाय पुन वाराणसि गत्वा निवासं कप्पेसि ।

अपरभागे सङ्खसेट्ठिस्सपि तादिसमेव भयं उप्पज्जि । सो अत्तनो पटिसरणं उपधारेन्तो सहायस्स मे महा उपकारो कतो उपड्ढविभवो दिन्नो । न सो मं दिस्वा परिच्चजिस्सति तस्स सन्तिकं गमिस्सामीति चिन्तेत्वा भरियं आदाय पदसाव वाराणसि गत्वा भरियं आह—भद्दे ! तव मया सद्धि अन्तरवीथिया गमनं नाम न युत्तं मया पेसितयानं आरुह्य महन्तेन परिवारेन पच्छा आगमिस्ससि । याव यानं पेसेमि ताव एत्थेव होहीति वत्वा तं सालायं ठपेत्वा सयं नगरं पविसित्वा सेट्ठिस्स घरं गत्वा राजगहनगरतो तुम्हाकं सहायो सङ्ख-सेट्ठी नाम आगतोति आरोचापेसि । सो आगच्छतूति पक्कोसापेत्वा तं दिस्वा नेव आसना बुद्धासि न पटिसन्धारं अकासि केवलं—किमत्थं आगतोसीति पुच्छि ।

तुम्हाकं दस्सनत्थं आगतोम्हीति ।

निवासो पन ते कहं गहितोति ?

न ताव निवासट्ठानं अत्थि, सेट्ठिघरणिम्प सालायं ठपेत्वा आगतोम्हीति ।

तुम्हाकं इध निवासट्ठानं नत्थि, निवासं गहेत्वा एकस्मिं ठाने पचापेत्वा भुञ्जित्वा गच्छथ । पुन अम्हे मा पस्सित्थाति वत्वा मय्हं सहायस्स दसन्ते^१ वन्धित्वा एकं वहलपलापतुम्बं देहीति दासं आणापेसि ।

तं दिवसं किर सो रत्तसालीनं सकटसहस्समत्तं ओपुनापेत्वा कोट्टागारं पूरापेसि । चत्तालीसकोटिधनं गहेत्वा आगतो अकतञ्जू महाचोरो सहायस्स तुम्बमत्ते पलापे दापेसि । दासो पच्छियं एकं पलापतुम्बं पक्खि-पापेत्वा बोधिसत्तस्स सन्तिकं अगमासि ।

बोधिसत्तो चिन्तेसि अयं असप्पुरिसो मम सन्तिका चत्तालीसकोटिधनविभवं लभित्वा इदानि पला-पतुम्बं दापेसि, गण्हामि नुखो मा गण्हामीति । अथस्स एतदहोसि, अयं ताव अकतञ्जू मित्तदुभी कतविनासक-

भावेन मया सद्धिं मित्तभावं भिन्दि सचाहं ऐतेन दिन्नं पलापतुम्भं लामकत्ता न गण्हिस्सामि अहम्पि मित्तभावं भिन्दिस्सामि । अन्धवाला परित्तकं लद्धं अगण्हन्ता मित्तभावं विनारोन्ति । अहं पन एतेन दिन्नं पलापतुम्भं गहेत्वा मम वसेन मित्तभावं पतिट्ठापेस्सामीति । सो पलापतुम्भं दरान्ते वन्धित्वा पासादा ओरुय्ह रालं अगमामि ।

अथ नं भरिया—किं ते अय्य ! लद्धन्ति पुच्छि ।

भद्दे ! अम्हाकं सहायो पिलियसेट्ठी पलापतुम्भं दत्त्वा अम्हे अज्जेय विस्मज्जेसीति । [२६२]

सा—अय्य ! किमत्थं अग्गहेरि ? किं एतं चत्तालीसकोटिधनस्स अनुच्छविकन्ति रोदितुं आरभि ।

वोधिसत्तो—भद्दे ! मा रोदि अहं तेन सद्धिं मित्तभाव-भेदभयेन मम वसेन मित्तभावं ठपेतुं गण्हि ।

त्वं किंकारणा सोचसीति वत्त्वा इमं गाथमाहः—

असम्पदानेनितरोतरस्स बालस्स मित्तानि कली भवन्ति,

तस्मा हरामि भुसं अड्ढमानं मा मे मित्ति भिज्जित्थ^१ सस्सतायन्ति ।

तत्थ—असम्पदानेनाति अम्प्यादानेन^२ सरलोपेन सन्धि । अगहणेनाति अत्थो । इतरोतरस्साति यस्स कस्सचि लामकालामकस्सापि । बालस्स मित्तानि कली भवन्तीति दन्वस्स अपञ्चस्स मित्तानिखनि-
तानि^३ कालकण्णिसदिमानि होन्ति, भिज्जन्तीति अत्थो । तस्मा हरामि भुसं अड्ढमानन्ति तेन कारणेनाहं सहायेन दिन्नं एकं पलापतुम्भं हरामि गण्हामीति दस्सेति । मानन्तिहि अट्ठन्नं नालीनं नाम । चतुन्नं अड्ढमानानं चतस्सो च नालियो तुम्भो नाम, तेन वुत्तं पलापतुम्भन्ति । मा मे मित्ति भिज्जित्थ सस्सतायन्ति मम सहायेन सद्धिं मेत्ति मा भिज्जित्थ सस्सता व अयं होतूति अत्थो ।

एवं वुत्तेपि सेट्ठिभरिया रोदतेव । तस्मिं खणे सङ्खसेट्ठिना पिलियसेट्ठिस्स दिन्नो कम्मन्तदासो साला-
द्वारेन आगच्छन्तो सेट्ठिभरियाय रोदनसद्धं सुत्वा सालं पविसित्वा अत्तनो सामिके दिस्वा पादेसु पतित्वा रोदित्वा कन्दित्वा किमत्थं इधागतत्थ सामीति पुच्छि । सेट्ठी सव्वं आरोचेसि । कम्मन्तदासो होतु सामि ! मा चिन्ते-
थाति उभोपि अस्सासेत्वा अत्तनो गेहं नेत्वा गन्धोदकेन नहापेत्वा भोजेत्वा सामिका वो आगताति सेसदासे सन्निपातेत्वा दस्सेत्वा कतिपाहं वीतिनामेत्वा सव्वे दासे गहेत्वा राजङ्गणं गन्त्वा उपरवं अकासि । राजा पक्को-
सापेत्वा किमेतन्ति पुच्छि । ते सव्वं तं पवन्ति रञ्जो आरोचेसुं ।

राजा तेसं वचनं सुत्वा उभोपि सेट्ठी पक्कोसापेत्वा सङ्खसेट्ठिं पुच्छि—सव्वं किर तया महासेट्ठि !
पिलियसेट्ठिस्स चत्तालीसकोटिधनं दिन्नन्ति ।

महाराज ! मम सहायस्स मं तक्केत्वा राजगहं आगतस्स न केवलं धनं सव्वं विभवजातं सविज्जाण-
काविज्जाणकं द्वे कोट्टासे कत्वा समभागे अदासिन्ति ।

राजा सच्चमेतन्ति पिलियसेट्ठिं पुच्छि ।

आम देवाति ।

तया पनस्स तज्ज्जेव तक्केत्वा आगतस्स अत्थि कोचि सक्कारो वा सम्मानो वा कतोति ?

सो तुण्ही अहोसि ।

अपि च पन ते एतस्स पलापतुम्भमत्तं दसन्ते पक्खिपापेत्वा [३६३] दापितं अत्थीति ?

तम्पि सुत्वा तुण्ही येव अहोसि ।

राजा किं कातव्वन्ति अमच्चेहि सद्धिं मन्तेत्वा तं परिभासित्वा—गच्छथ पिलियसेट्ठिस्स घरे सव्वं
विभवं सङ्खसेट्ठिस्स देयाति आह ।

वोधिसत्तो—महाराज ! मय्हं परसन्तकेन अत्थो नत्थि मया दिन्नमत्तमेव पन दापेथाति ।

राजा वोधिसत्तस्स सन्तकं दापेसि । वोधिसत्तो सव्वं अत्तना दिन्नविभवं पटिलभित्वा दासपरिसपरि-
वृतो राजगहमेव गन्त्वा कुटुम्भं सण्ठपेत्वा दानादीनि पुज्जानि कत्वा यथाकम्सं गतो ।

सत्था इमं धम्मदेसनं आहरित्वा जातकं समोधानेसि । तदा पिलियसेट्ठी देवदत्तो अहोसि । सङ्ख-
सेट्ठी पन अहमेवाति ।

असम्पदानजातकं ।

२. पञ्चभीरुकजातकं

कुसलूपदेसे धितिया दल्हाय चाति इदं सत्था जेतवने विहरन्तो अजपालनिग्रोधे मारधीतानं पलोभन-
सुत्तन्तं आरब्ध कथेसि ।

पञ्चपन्नवत्थु

भगवता हि आदितो पट्टायः—

दहल्लमाना आगञ्छुं तण्हा च अरती रगा,
ता तत्थ पनुदी सत्था तूलं भट्ठं व मालुतोति

एवं याव परियोसाना तस्स सुत्तन्तस्स कथितकाले धम्मसभायं सन्निपतिता भिक्खू कथं समुट्ठापेसुं—
आवुसो ! सम्मासम्बुद्धो मारधीतरो अनेकसत्तानि दिव्वरूपानि मापेत्वा पलोभनत्थाय उपसङ्कमन्तिथो
अक्खीनिपि उम्मीलेत्वा न ओलोकेसि । अहो ! बुद्धवलं नाम अच्छरियन्ति !

सत्था आगन्त्वा कायनुत्थ भिक्खवे ! एतरहि कथाय सन्निसिन्नाति पुच्छित्वा इमाय नामाति वुत्ते
न भिक्खवे ! इदानीं मय्हं सव्वासवे खेपेत्वा सव्वञ्जुतं पत्तस्स मारधीतानं अनोलोकनं नाम अच्छरियं अहं
हि पुव्वे बोधि परियेसमानो सक्किलेसकालेपि अभिसङ्खतं दिव्वरूपम्पि इन्द्रियाणि भिन्दित्वा किलेसवसेन
अनोलोकेत्वाव गन्त्वा महारज्जं पापुणित्ति वत्वा अतीतं आहरि :—

अतीतवत्थु

अतीते वाराणसियं ब्रह्मदत्ते रज्जं कारेन्ते बोधिसत्तो भातिकसतस्स कनिट्ठो अहोसीति । सव्वं हेट्ठा
तक्कसिलाजातके वृत्तनयेनेव वित्थारेत्वं । तदा पन तक्कसिलानगरवासीहि बहिनगरे सालाय बोधिसत्तं
उपसङ्कमित्वा याचित्वा रज्जं पटिच्छापेत्वा अभिसेके कते तक्कसिलानगरवासिनो नगरं देवनगरं विय च
राजभवनं इन्दभवनं विय च अलङ्कारिस्सु । तदा पन बोधिसत्तो नगरं पविसित्वा राजभवने पासादे महातले
समुत्सापितसेत्तच्छतं रतनवरपल्लङ्कं [३६४] आरुह्य देवराजलील्हाय निसीदि । अमच्चा च ब्राह्मणगह-
पतिकादर्यो च खत्तियकुमारा च सव्वालङ्कारपतिमण्डिता परिवारेत्वा अट्ठंसु । देवच्छरपटिभागा सोलस-
सहस्सा नाटकित्थियो नच्चगीतवादितकुसला उत्तमविलाससम्पन्ना नच्चगीतवादितानि पयोजेसुं । गीतवा-
दितसद्देन राजभवनं मेघत्थनितपूरितो महासमुद्बुद्धि विय एकनिन्नादं अहोसि । बोधिसत्तो तं अत्तनो सिरि-
सोभगं ओलोकयमानो चिन्तेसि, सचाहं तासं यक्खिणीनं अभिसङ्खतं दिव्वरूपं ओलोकिस्सं जीवितक्खयं पत्तो
अभविस्सं इमं सिरिसोभगं न ओलोकिस्सं पच्चेकवुद्धानं पन ओवादे ठितभावेन इदं मया पत्तन्ति एवञ्च पन
चिन्तेत्वा उदानं उदानेन्तो इमं गाथमाह :—

कुसलूपदेसे धितिया दल्हाय च
अवत्थितत्ता भयभीरुताय च,
न रक्खसीनं वसमागमिम्हा
स सोत्थिभावो महता भयेन मेति ।

तत्थ—कुसलूपदेसेति कुसलानं उपदेसे पच्चेकवुद्धानं ओवादेति अत्थो । धितिया दल्हाय चाति
दल्हाय धितिया च धिरेन अव्वोच्छिन्ननिरन्तरविरियेन चाति अत्थो । अवत्थितत्ता भयभीरुताय चाति अभय-
भीरुताय अवत्थितत्ता च । तत्थ भयन्ति चित्तुत्तासमत्तं परित्तभयं । भीरुताति सरीरकम्पनूपत्तं महाभयं ।
इदं उभयम्पि महाभयसस यक्खिणियो नामेता मनुस्सखादिकाति भेरवारम्मणं दिस्वापि नाहोसि । तेनाह
अवत्थितत्ता भयभीरुताय चाति । भयभीरुताय अभावेनेव भेरवारम्मणं दिस्वापि अनिवत्तनभावेनाति अत्थो ।
न रक्खसीनं वसमागमिम्हाति यक्खकन्तारे तासं रक्खसीनं वसं न आगमिम्हा, यस्मा अम्हाकं कुसलूपदेसे धिति
च दल्हा अहोसि । भयभीरुताभावेन च अनिवत्तनसभावा अहुम्हा, तस्मा रक्खसीनं वसं न आगमिम्हाति

वुत्तं होति । स सोत्थिभावो महता भयेन मेति सो मे अयं अज्ज महता भयेन रक्खसीनं सन्तिका पत्तव्वेन दुक्खदोमनस्सेन सोत्थिभावो खेमभावो पीतिसोमनस्सभावो येव जातोति ।

एवं महासत्तो इमाय गाथाय धम्मं देसेत्वा धम्मेन रज्जं कारेत्वा दानादीनि पुञ्ञानि क्त्वा यथाकम्मं गतो । सत्था इमं धम्मदेसनं आहरित्वा जातकं समोधानेसि । अहं तेन समयेन तवकसिन्वं गन्त्वा रज्जप्पत्त-कुमारो अहोसिन्ति ।

पञ्चभीरुकजातकं ।

३. घतासनजातकं

खेमं यहिन्ति इदं सत्या—जेतवने विहरन्तो अञ्जातरं भिक्खुं आरब्ध कथेसि ।

पच्चपन्नवत्थु

सो हि भिक्खु सत्यु सन्तिके कम्मट्ठानं गहेत्वा पच्चन्तं गत्वा एकं गामकं उपनिस्साय आरब्धो सेनासने वस्सं उपगच्छि । तस्स पठममासेयेव पिण्डाय पविट्ठस्स पण्णसाला भायित्थ । सो वसनट्ठानाभावेन किलमन्तो उपट्ठाकानं आचिक्खि । ते होतु भन्ते ! पण्णसालं करिस्साम, कसाम ताव, वपाम तावाति आदीनि वदन्ता तेमासं वीतिनामेसुं । सो सेनासनसप्पायाभावेन कम्मट्ठानं मत्थकं पापेतुं नासक्खि । सो निमित्तमत्तम्पि अनुप्पादेत्वा वृत्यवस्सो जेतवनं गत्वा सत्यारं वन्दित्वा एकमन्तं निसीदि । सत्या तेन सद्धि पटिसन्थारं कत्वा किन्नुखो ते भिक्खु ! कम्मट्ठानं सप्पायं जातन्ति पुच्छि । सो आदितो पट्टाय असप्पायभावं कथेसि ।

सत्या—पुब्बे खो भिक्खु ! तिरच्छानापि अत्तनो सप्पायासप्पायं ज्ञत्वा सप्पायकाले वसित्वा असप्पायकाले वसनट्ठानं पहाय अञ्जात्थ अगमंसु, त्वं कस्मा अत्तनो सप्पायासप्पायं न अञ्जासीति वत्वा तेन याचितो अतीतं आहरि :—

अतीतवत्थु

अतीते वाराणसियं ब्रह्मदत्ते रज्जं कारेन्ते वोधिसत्तो सकुणयोनियं निव्वत्तित्वा विञ्जुतं पत्वा सोभग्गपत्तो सकुणराजा हुत्वा एकस्मि अरञ्जायतने जातस्स रतीरे साखाविटपसम्पन्नं वहलपत्तपलासं महास्खं उपनिस्साय सपरिवारो वासं कप्पेसि । बहू सकुणा तस्स स्खस्स उदकमत्थके पत्थटसाखासु वसन्ता सरीरवलञ्जं उदके पातेन्ति । तस्मिञ्च जातस्सरे चण्डो नागराजा वसति । तस्स एतदहोसि इमे सकुणा मग्गं निवासे जातस्सरे सरीरवलञ्जं पातेन्ति । यन्नूनाहं उदकतो अग्गि उट्ठापेत्वा स्खं भापेत्वा एते पलापेय्यन्ति । सो कुट्टमानसो रत्तिभागे सञ्चेसं सकुणानं सन्नपित्त्वा स्खसाखासु निपन्नकाले पठमं ताव उट्ठनारोपितं विय उदकं पक्कुट्ठापेत्वा दुतियवारे धूमं उट्ठापेत्वा ततियवारे तालवल्ग्वम्पमाणं जालं उट्ठापेसि । वोधिसत्तो उदकतो जालं उट्ठहमानं दिस्वा—भो सकुणा ! अग्गिना आदित्तं नाम उदकेन निव्वापेन्ति इदानि पन उदकमेव आदित्तं न सक्का अम्हेहि इध वसितुं, अञ्जात्थ गमिस्सामाति वत्वा इमं गाथमाह :—

खेमं यहिं तत्थ अरी उदीरितो

उदकस्स मज्जे जलते घतासनो

न अज्ज वासो महिया महीरुहे

दिसा भजह्वो सरणज्ज नो भयन्ति । [३६६]

तत्थ—खेमं यहिं तत्थ अरी उदीरितोति यस्मि उदकपिट्ठे खेमभावो निव्वभयभावो तस्मि सत्तु पच्चत्थीको सपत्तो^१ उट्ठितो । उदकस्साति जलस्स । घतासनोति अग्गि । सो हि घतं असनाति तस्मा घतासनोति वुच्चति । न अज्ज वासोति अज्ज नो वासो नत्थि । महिया महीरुहेति महीरुहो वुच्चति स्खो । तस्मि इमिस्सा महिया जाते स्खेति अत्थो । दिसाभजह्वोति दिसा भजथ गच्छय । सरणज्ज नो भयन्ति अज्जम्हाकं सरणतोव भयं जातं । पटिसरणट्ठानतो भयं उप्पन्नन्ति अत्थो ।

एवं वत्वा वोधिसत्तो अत्तनो वचनकरे सकुणे आदाय उप्पत्तित्वा अञ्जात्थ गतो । वोधिसत्तस्स पन वचनं अगहेत्वा ठित्तसकुणा जीवितक्खयं पत्ता । सत्या इमं धम्मदेसनं आहरित्वा सच्चानि पकासेत्वा जातकं समोधानेसि । सच्चपरियोसाने सो भिक्खु अरहत्ते पत्तिट्ठासि । तदा वोधिसत्तस्स वचनकरा सकुणा वुद्धपरिसा । सकुणराज पन अहमेवाति ।

४. भानसोधनजातकं

ये सञ्जिज्ञानोति इदं सत्त्वा जेतवने विहरन्तो सङ्कास्स नगरद्वारे अत्तना सङ्खित्तेन पुच्छित्तपञ्हुस्स धम्म-
सेनापत्तिनो वित्थारव्याकरणं आरब्ध कथेसि । तत्रिदं अतीतवत्थुः—

अतीतवत्थु

अतीते किर वाराणसियं ब्रह्मदत्ते रज्जं कारेन्ते वोधिसत्तो अरञ्जायतने कालं करोन्तो अन्तेवासिकेहि
पुच्छित्तो नेवसञ्जीनासञ्जायति आह—ये—तापसा जेट्टन्तेवासिकस्स कथं न गण्हियु । वोधिसत्तो आभस्सरतो
आगन्त्वा आकासे ठत्वा इमं गाथमाहः—

ये सञ्जिज्ञानो तेपि दुग्गता
येपि असञ्जिज्ञानो तेपि दुग्गता,
एतं उभयं विवज्जय
तं समापत्तिमुखं अनङ्गणन्ति ।

तत्थ—ये सञ्जिज्ञानोति ठपेत्वा नेवसञ्जीनासञ्जायतनलाभिनो अवसेसे सचित्तकसत्ते दस्सेति ।
तेपि दुग्गताति तस्सा समापत्तिया अलाभतो तेपि दुग्गता नाम । येपि असञ्जिज्ञानोति असञ्जिभवे निव्वत्ते
अचित्तकसत्ते दस्सेति । तेपि दुग्गताति तेपि इमिस्सायेव समापत्तिया अलाभतो दुग्गता येव नाम । एतं उभयं
विवज्जयाति एतं उभयम्पि सञ्जीभावञ्च असञ्जीभावञ्च विवज्जय पजहाति अन्तेवासिकं ओवदि ।
तं समापत्तिमुखं अनङ्गणन्ति तं नेवसञ्जीनासञ्जायतन [३६७] समापत्तिलाभिनो सन्तद्वेन सुखन्ति
सङ्खं गतं भानसुखं अनङ्गणं निदोसं वलवचित्तेकग्गतासभावेनापि तं अनङ्गणं नाम जातं ।

एवं वोधिसत्तो धम्मं देसेत्वा अन्तेवासिकस्स गुणं कथेत्वा ब्रह्मलोकमेव अगमासि । तदा सेसतापसा
जेट्टन्तेवासिकस्स सद्दिहिसु । सत्त्वा इमं धम्मदेसनं आहरित्वा जातकं समोयानेसि । तदा जेट्टन्तेवासिको सारि-
पुत्तो अहोसि, महाब्रह्मा पन अहमेवाति ।

भानसोधनजातकं ।

५. चन्दाभजातकं

चन्दाभन्ति इदम्पि सत्या जेतवने विहरन्तो सङ्कस्सनगरद्वारे थेरस्सेव पञ्हुव्याकरणं आरब्ध कथेसिः—

अतीतवत्यु

अतीते वाराणसियं ब्रह्मदत्ते रज्जं कारेन्ते बोधिसत्तो अरञ्जायतने कालं करोन्तो अन्तेवासिकेहि पुच्छितो चन्दाभं सुरियाभन्ति वत्वा आभस्सरेस्सु निव्वत्तो । तापसा जेट्टन्तेवासिकस्स न सदहिंसु । बोधिसत्तो आगन्त्वा आकासे ठितो इमं गायमाहुः—

चन्दाभं सुरियाभञ्च योध पञ्जाय गाधति,

अवितक्केन भानेन होति आभस्सरूपगोति ।

तत्थ—चन्दाभन्ति ओदातकसिणं दस्सेति । सुरियाभन्ति पीतकसिणं । योध पञ्जाय गाधतीति यो पुग्गलो इध सत्तलोके इदं कसिणद्वयं पञ्जाय भावेति, आरम्भणं कत्वा अनुपविसति तत्थ च पतिट्ठहति । अथवा चन्दाभं सुरियाभञ्च योध पञ्जाय गाधतीति यत्तकं ठानं चन्दाभञ्च सुरियाभञ्च पत्थटं, तत्तके ठाने पटिभागं कसिणं बड्ढेत्वा तं आरम्भणं कत्वा भानं निव्वत्तेन्तो उभयम्पेतं आभं पञ्जाय भावेति नाम । तस्मा अयम्पेत्थ अत्थोयेव । अवितक्केन भानेन होति आभस्सरूपगोति सो पुग्गलो तथाकत्वा पटिलद्धेग दुत्तियेन भानेन आभस्सरब्रह्मलोकूपगोव होतीति ।

एवं बोधिसत्तो तापसे बोधेत्वा जेट्टन्तेवासिकस्स गुणं कथेत्वा ब्रह्मलोकमेव गतो ।

सत्या इमं धम्म-देसनं आहरित्वा जातकं समोधानेसि । तदा जेट्टन्तेवासिको सारिपुत्तो । महाब्रह्मा पन अहमेवाति ।

चन्दाभजातकं । [३६८]

६. सुवर्णहंसजातकं

यं लब्धं तेन तुष्टवन्ति इदं सत्या जेतवने विहरन्तो थुल्लनन्दं भिक्षुनि आरब्ध कथेसि ।

पञ्चपन्नवत्यु

सावत्थियं हि अञ्जतरो उपासको भिक्षुनीसङ्घं लमुणेन पवारेत्वा खेत्तपालं आणापेसि, सचे भिक्षु-
नियो आगच्छन्ति एकेकाय भिक्षुनिया द्वे तयो भण्डिका देहीति । ततो पट्टाय भिक्षुनियो तस्स गेहम्पि खेत्तम्पि
लसुणत्थाय गच्छन्ति । अयेकस्मिं उस्सवदिवसे तस्स गेहे लसुणं परिकखयं अगमासि । थुल्लनन्दा भिक्षुनी
सरिवारा गेहं गन्त्वा लमुणेनावुसो ! अत्थोति वत्वा नत्थय्ये ! यथाभत्तं लसुणं परिकखीणां । खेत्तं गच्छ-
थाति वृत्ता खेत्तं गन्त्वा न मत्तं जानित्वा लसुणं आहरापेसि । खेत्तपालो उज्झायि—कथं हि नाम भिक्षुनियो
न मत्तं जानित्वा लसुणं हरापेस्सन्तीति ।

तस्स कथं सुत्वा या ता भिक्षुनियो अप्पिच्छा तापि, तासं सुत्वा भिक्षूपि उज्झायिसु । उज्झायित्वा
च पन भगवतो एतमत्थं आरोचेसुं । भगवा थुल्लनन्दं भिक्षुनिं गरहित्वा—भिक्षवे ! महिच्छो पुग्गलो
नाम विजातमातुयापि अप्पियो होति अमनापो अप्पसन्ने पसादेतुं पसन्नानं वा भीयोसोमत्ताय पसादं जनेतुं अनु-
प्पन्नं लाभं उप्पादेतुं उप्पन्नं वा पन थिरं कातुं न सक्कोति । अप्पिच्छो पन पुग्गलो अप्पसन्ने पसादेतुं पसन्नानं
भीयोसोमत्ताय पसादं जनेतुं अनुप्पन्नं लाभं उप्पादेतुं उप्पन्नं वा पन थिरं कातुं सक्कोतीति आदिना नयेन भिक्षूनं
तदनुच्छविकं धम्मं कथेत्वा न भिक्षवे ! थुल्लनन्दा इदानीं महिच्छा, पुव्वेपि महिच्छायेवाति वत्वा अतीतं
आहरिः—

अतीतवत्यु

अतीते वाराणसियं ब्रह्मदत्ते रज्जं कारेन्ते बोधिसत्तो अञ्जतरस्मिं ब्राह्मणकुले निव्वत्ति । तस्स
वयप्पत्तस्स समजातिककुला पजापति आहरिस्सु । तस्सा नन्दा नन्दवती सुनन्दाति तिस्सो धीतरो अहेसुं ।
तासु परकुलं अगतासुयेव बोधिसत्तो कालं कत्वा सुवर्णहंसयोनिं निव्वत्ति । जातिस्सरञ्ज्वाणञ्चस्स उप्पज्जि
सो वयप्पत्तो हुत्वा सुवर्णपत्तसञ्चलं सोभगप्पत्तं महन्तं अत्तभावं दिस्वा कुतो नुखो चवित्वा
अहं इद्रूपपन्नोति आवज्जेन्तो मनुस्सलोकतोति ज्ञत्वा पुन कथञ्चुखो मे ब्राह्मणी च धीतरो च जीवन्तीति उप-
वारेन्तो परेसं भतिं कत्वा किच्छेन जीवन्तीति ज्ञत्वा चित्तेसि—मय्हं सरीरे सोवर्णमयानि पत्तानि कोट्टनघट्ट-
नक्खमानि^१ इतो तासं एकेकं पत्तं दस्सामि, तेन मे पजापती च धीतरो च सुखं जीविस्सन्तीति ।

सो तत्थ गन्त्वा पिट्ठिंसकोटियं निलीयि । ब्राह्मणी च धीतरो च बोधिसत्तं दिस्वा—कुतो आग-
तोसि [३१६] सामीति पुच्छिस्सु ।

अहं तुम्हाकं पिता, कालं कत्वा सुवर्णहंसयोनिं निव्वत्ति तुम्हे दट्ठुं आगतो । इतो पट्टाय तुम्हाकं
परेसं भतिं कत्वा दुक्खजीविकाय जीवनकिच्चं नत्थि । अहं वो एकेकं पत्तं दस्सामि, तं विक्किणित्वा सुखेन
जीवथाति एकं पत्तं दत्वा अगमासि ।

सो एतेनेव नियामेन अन्तरन्तरा आगन्त्वा एकेकं पत्तं देति । ब्राह्मणी च धीतरो च अड्ढा सुखिता
अहेसुं । अयेकदिवसं सा ब्राह्मणी धीतरो आमन्तेसि—अम्मा ! तिरच्छानानं नाम चित्तं दुज्जानं, कदाचिं
वो पिता इव नागच्छेय्य, इदानिस्स आगतकाले सव्वानि पत्तानि लुञ्चित्वा गण्हामाति । ता एवं नो पिता
किलमिस्सतीति न सम्पटिच्छिस्सु । ब्राह्मणी पन महिच्छाया पुनेकदिवसं सुवर्णराजहंसस्स आगतकाले एहि
ताव सामीति वत्वा तं अत्तनो सन्तिकं उपगतं उभोहि हत्थेहि गहेत्वा सव्वपत्तानि लुञ्चि । तानि पन बोधि-
सत्तस्स रुचिं विना घलक्कारेन गहितत्ता सव्वानि वक्कपत्तसदिसानि अहेसुं । बोधिसत्तो पक्खे पसारेत्वा गन्तुं

नासक्खि । अयं नं सा महाचाटियं पक्खित्वा पोसेसि । तस्स पुन उट्ठहत्तानि पत्तानि सेतानि सम्पज्जिसु । सो सञ्जातपक्खो उप्पतित्वा अत्तनो वसनट्ठानमेव गत्त्वा न पुन अगमासीति ।

सत्या इमं अतीतं आहरित्वा न भिक्खवे ! थुल्लनन्दा इदानीं महिच्छा, पुट्ठेपि महिच्छायेव, महिच्छताय च पन सुवर्णम्हा परिहीना, इदानीं पन अत्तनो महिच्छताय एव लसुणम्हापि परिहायिस्सति । तस्मा इतो पट्ठाय लसुणं खादितुं न लभिस्सति, यथा च थुल्लनन्दा एवं तं निस्साय सेसं भिक्खूनीयोपि । तस्मा वहुं लभित्वापि पमागमेव जानितव्वं, अप्पं लभित्वा पन यथालद्धेनेव सन्तोसो कातव्वो उत्तरि न पत्थेतव्वन्ति वत्वा इमं गायमाहः—

यं लद्धं तेन तुट्ठव्वं अतिलोभो हि पापको,
हंसराजं गहेत्वान सुवर्णा परिहायथाति ।

तत्थ—तुट्ठव्वन्ति तुस्सितव्वं । इदम्पन वत्वा सत्या अनेकपरियायेन गरहित्वा या पन भिक्खुनी लसुणं खादेय्य पाचित्तियन्ति' सिक्खापदं पञ्जापेत्वा जातकं समोधानेसि । तदा ब्राह्मणी अयं थुल्लनन्दा अहोसि । तिस्सो धीतरो इदानीं तिस्सो येव भगिनियो । सुवर्णराजहंसो पन अहमेवाति ।

सुवर्णहंसजातकं । [४००]

७. वव्वुजातकं

यत्येको लभते वव्वूति इदं सत्था जेतवने विहरन्तो काणमातु सिकखापदं आरब्ध कथेसि ।

पच्चुपन्नवत्थु

सावत्थियं हि काणमाता नाम धीनुवसेन पाकटनामा उपासिका अहोसि सोतापन्ना अरियसाविका । सा धीतरं काणं अञ्जतरस्मि गामके सामानजातियस्स पुरिमस्स अदासि । काणा केनचिदेव करणीयेन मातु धरं अगमासि ।

अथस्सा सामिको कतिपाहच्चयेन दूनं पाहेसि आगच्छतु काणा इच्छामि काणाय आगतन्ति । काणा दूतस्स वचनं सुत्वा अम्म ! गमिस्सामीति मातरं आपुच्छि । काणमाता एतकं कालं वसित्वा कथं तुच्छहत्थाव गमिस्ससीति पूर्वं पचि । तस्मि खणे एको पिण्डचारिको भिक्खु तस्सा निवेशनं अगमासि । उपासिका तं निसीदापेत्वा पत्तपूरं दापेसि । सो निक्खमित्वा अञ्जस्स आचिक्खि । तस्सपि तथेव दापेसि । सोपि निक्ख-मित्वा अञ्जस्स आचिक्खि, तस्सपि तथेवाति एवं चतुन्नं जनानं दापेसि । यथापटियत्तं पूर्वं परिक्खयं अगमासि । काणाय गमनं न सम्पज्जि ।

अथस्सा सामिको दुतियम्पि दूतं पाहेसि । ततियम्पाहेन्तो च सचे काणा नागच्छिस्सति अहं अञ्जं पजापतिं आनेस्सामीति पाहेसि । तयोपि वारे तेनेव उपायेन गमनं न सम्पज्जि । काणाय सामिको अञ्जं पजापतिं आनेसि । काणा तं पवत्ति सुत्वा रोदमाना अट्टासि ।

सत्था तं कारणं ज्ञत्वा पुव्वण्हसमयं निवासेत्वा पत्तचीवरमादाय काणमातुया निवेशनं गत्वा पञ्चात्ता-सने निसीदित्वा काणमातरं पुच्छि किस्सायं काणा रोदतीति । इमिना नाम कारणेनाति च सुत्वा काणमातरो^१ समस्सासेत्वा धम्मकथं कथेत्वा उट्ठायासना विहारं अगमासि ।

अथ तेसं चतुन्नं भिक्खून् तयो वारे यथापटियत्तं पूर्वं गहेत्वा काणाय गमनस्स उपच्छिन्नभावो भिक्खु-सङ्घे पाकटो जातो । अथेकदिवसं भिक्खू धम्मसभायं कथं समुट्ठापेसुं—आवुसो ! चतुहि नाम भिक्खूहि तयो वारे काणमातुया पक्कपूर्वं खादित्वा काणाय गमनन्तरायं कत्वा सामिकेन परिच्चत्तं धीतरं निस्साय महाउपासिकाय दोमनस्सं उप्पादितन्ति । सत्था आगन्त्वा कायनुत्थ भिक्खवे ! एतरहि कथाय सन्नि-सिन्नाति पुच्छित्वा इमाय नामाति वुत्ते न भिक्खवे ! इदानेव ते चत्तारो भिक्खू काणमातुया सन्तकं खादित्वा तस्सा दोमनस्सं उप्पादेसुं पुव्वेपि उप्पादेसुं येवाति क्त्वा अतीतं आहरिः—

अतीतवत्थु

अतीते वाराणसियं ब्रह्मदत्ते रज्जं कारेन्ते वोधिसत्तो पासाणकोट्टककुले निव्वत्तित्वा वयप्पत्तो परियो-दातसिप्पो अहोसि । कासिरट्ठे एकस्मि निगमे एको महाविभवो [४०१] सेट्ठी अहोसि । तस्स निधानगता-येव चत्तालीसहिरञ्जकोटियो अहेसुं । अथस्स भरिया कालं कत्वा धनसिनेहेन गत्वा धनपिट्ठियं मूसिका हुत्वा निव्वत्ति । एवं अनुक्कमेन सव्वम्पि तं कुलं अव्वत्थं अगमासि । वंसो उपच्छिज्जि । सो गामोपि छड्डित्तो अपण्णत्तिकभावं अगमासि । तदा वोधिसत्तो तस्मि पुराणगामट्टाने पासाणे उप्पाटेत्वा कोट्टेति । अथ सा मूसिका गोचराय चरमाना वोधिसत्तं पुनप्पुनं पस्सन्ती उप्पन्नसिनेहा हुत्वा चित्तेसि मय्हं धनं बहुं निक्कारणेन नस्सति, इमिना सट्ठि एकतो हुत्वा इमं धनं खादिस्सामीति एकदिवसं एकं कहापणं मुखेन डसित्वा वोधिसत्तस्स सन्तिकं अगमासि । सो तं दिस्वा पियवाचाय समालपन्तो—किन्नुखो अम्म ! कहापणं गहेत्वा आगतासीति आह ।

तात ! इमं गहेत्वा अत्तनापि परिभुञ्ज मय्हम्पि मंसं आहराति ।

सो साधूति सम्पटिच्छित्वा कहापरां आदाय नगरं गन्त्वा एकेन मासकेन मंसं किणित्वा आहरित्वा तस्सा अदासि । सा तं गृहेत्वा अत्तनो निवासद्वानं गन्त्वा यथारुचिया खादि । ततो पट्टाय इमिनाव नियामेन दिवसे दिवसे वोधिसत्तस्स कहापरां देति । सोपिस्सा मंसं आहरति । अथेकदिवसं तं मूसिकं विलारो अगगहेसि । अयं नं सा एवमाह—सामि ! मा मं मारेहीति ।

किंकारणा ?

अहं हि छातो मंसं खादितुकामो न सक्का मया न मारेनुन्ति ।

किम्पन एकदिवसं एकमेव मंसं खादितुकामोसि, उदाहु निच्चकालन्ति ?

लभमानो निच्चम्पि खादितुकामोमीति ।

यदि एवं अहं ते निच्चकालं मंसं दस्सामि विस्सज्जेहि मन्ति ।

अयं नं विलारो तेन हि अप्पमत्ता होहीति विस्सज्जेसि । ततो पट्टाय सा अत्तनो आभतमंसं द्वे कोट्टासे कत्वा एकं विलारस्स देति, एकं सयं खादति । अयं नं एकदिवसं अज्जोपि विलारो अगगहेसि । तम्पि तथेव सज्जापेत्वा अत्तानं विस्सज्जापेसि । ततो पट्टाय तयो कोट्टासे कत्वा खादन्ति । पुन अज्जो अगगहेसि । तम्पि तथेव सज्जापेत्वा अत्तानं मोचापेसि । ततो पट्टाय चत्तारो कोट्टासे कत्वा खादन्ति । पुन अज्जो अगगहेसि । तम्पि तथेव सज्जापेत्वा अत्तानं मोचापेसि । ततो पट्टाय पञ्च कोट्टासे कत्वा खादन्ति । सा पञ्चमं कोट्टासं खादमाना अप्पाहारताय किलन्ता किंसा अहोसि अप्पमंसलोहिता ।

वोधिसत्तो तं दिस्वा अम्म ! कस्मा मिलातासीति वत्वा इमिना नाम कारणेनाति वुत्ते त्वं एत्तकं कालं कस्मा मय्हं नाचिक्खि ? अहमेत्थं कत्तव्वं जानिस्सामीति तं समस्सासेत्वा सुद्धफलकपासाणेन गुहं कत्वा आहरित्वा—अम्म ! त्वं इमं गुहं पविसित्वा निपज्जित्वा आगतागतानं फस्साहि वाचाहि सन्तज्जेय्यासीति आह ।

सा गुहं पविसित्वा निपज्जि । अयेको विलारो आगन्त्वा देहि मे मंसन्ति आह । अयं नं मूसिका अरे दुट्ठविलार ! किं ते अहं मंसहारिका ? अत्तनो पुत्तानं मंसं [४०२] खादाति तज्जेसि । विलारो फलिक-गुहाय निपन्नभावं अजानन्तो कोधवसेन मूसिकं गण्हिस्सामीति सहसा पक्खन्दित्वा हृदयेन फलिकगुहायं पहरि । तावदेवस्स हृदयं भिज्जि । अक्खीनि निक्खमनाकारप्पत्तानि जातानि । सो तत्थेव जीवितक्खयं पत्वा एकमन्तं पटिच्छन्नद्वाने पति । एतेनुपायेन अपरोपीति चत्तारोपि जना जीवितक्खयं पाप्पुणिसु । ततो पट्टाय मूसिका निव्वमया हुत्वा वोधिसत्तस्स देवसिकं द्वे तयो कहापरां देति । एवं अनुक्कमेन सव्वम्पि धनं वोधिसत्तस्सेव अदासि । ते उभोपि यावजीवं मेत्ति अभिन्दित्वा यथाकम्मं गता ।

सत्या इमं अतीतं आहरित्वा अभिसम्बुद्धो हुत्वा इमं गाथमाहः—

यत्येको लभते बब्बु दुतियो तत्थ जायति ,

ततियो च चतुत्थो च इदन्ते बब्बुका बिलन्ति ।

तत्थ—यत्थाति यस्मि ठाने । बब्बूति विलारो । दुतियो तत्थ जायतीति यत्थ एको मूसिकं वा मंसं वा लभति दुतियोपि तत्थ विलारो जायति उप्पज्जति । तथा ततियो चतुत्थो च एवं ते तदा चत्तारो विलारा अहेसुं । हुत्वा च पन दिवसे दिवसे मंसं खादन्ता ते बब्बुका इदं फलिकमयं बिलं उरेन पहरित्वा सव्वेपि जीवितक्खयं पत्ताति ।

एवं सत्या धम्मं देसेत्वा जातकं समोधानेसि । तदा चत्तारो विलारा ते चत्तारो भिक्खू अहेसुं । मूसिका काणमाता, पासाणकोट्टकमणिकारो पन अहमेवाति ।

८. गोधजातकं

किं ते जटाहि दुम्मेधाति इदं सत्या जेतवने विहरन्तो एकं कुहकं आरब्ध कथेसि । पञ्चुपन्नवत्यु हेट्टा कथितसदिसमेव ।

अतीतवत्यु

अतीने पन वाराणसियं ब्रह्मदत्तं रज्जं कारेन्ते बोधिसत्तो गोधयोनियं पटिसन्नि गण्हि । तदा एको पञ्चामिञ्जो उगगतपो तापसो एकं पञ्चन्तगामं निस्साय अरञ्जायतने पण्णसालाय वसति । गामवासिनो तापसं सक्कच्चं उपट्टहन्ति । बोधिसत्तो तस्स चङ्कमणकोटियं एकस्मिं वम्मिके वसति । वसन्तो च पन दिवसे दिवसे द्वे तयो वारे तापसं उपसङ्कमत्वा धम्मूपसंहितं अत्यूपसंहितञ्च वचनं सुत्वा तापसं वन्दित्वा वसनट्टानमेव गच्छति । अपरभागे तापसो गामवासिनो आपुच्छित्वा पक्कामि । पक्कन्ते च पन तस्मिं सीलवत्तसम्पन्ने तापसे अञ्जो कूटतापसो आगन्त्वा तस्मिं अस्समपदे वासं कप्पेसि । बोधिसत्तो अयम्पि सीलवाति सल्लक्खेत्वा पुरिस्मनयेनेव तस्स सन्तिकं अगमासि ।

अथेकदिवसं निदाघसमये अकालमेवे वट्टे वम्मिकहि मक्खिका निक्खमिमु । तासं खादनत्थं गोधा आहिण्डिन्नु । गामवासिनो निक्खमित्वा बहू गोधा^१ गहेत्वा सिनिद्धं सम्भारयुत्तं अम्बिलानम्बिलं गोधमंसं सम्पादेत्वा तापसस्स अदंसु । तापसो गोधमंसं खादित्वा रसतण्हाय बद्धो इदं मंसं अतिमधुरं किस्स मंसं नामेतन्ति पुच्छित्वा गोधमंसन्ति नुत्वा मम सन्तिकं महागोधो आगच्छति तं मारेत्वा मंसं खादिस्सामीति चिन्तेत्वा पचनभाजनञ्च सप्पिलोणादीनि च आहरापेत्वा एकमन्ते ठपेत्वा मुग्गरं आदाय कासावेन पटिच्छादेत्वा पण्णसालाद्वारे बोधिसत्तस्स आगमनं ओलोकयमानो उपसन्तुपसन्तो विय हुत्वा निसीदि ।

बोधिसत्तो सायण्हसमये तापसस्स सन्तिकं गच्छिस्सामीति निक्खमित्वा उपसंकमन्तोव तस्स इन्द्रियविकारं दिस्वा चिन्तेसि—नायं तापसो अञ्जो नु दिवसेसु निसीदनाकारेण निसिन्नो, अज्जेस मं ओलोकेन्तोपि वुट्ठिन्द्रियो हुत्वा ओलोकेनि, परिगण्हिस्सामि नन्ति । सो तापसस्स हेट्टावाते ठत्वा गोधमंसगन्धं घायित्वा—इमिना कूटतापसेन अज्ज गोधमंसं खादितं भविस्सति तेनेस रसतण्हाय बद्धो अज्ज मं अत्तनो सन्तिकं उपसङ्कमन्तं मुग्गरेण पहरित्वा मंसं पचित्वा खादितुकामो भविस्सतीति—तस्स सन्तिकं अनुपगन्त्वाव पटिक्कमित्वा विचरति । तापसो बोधिसत्तस्स अनागमनभावं ज्ञत्वा इमिना अयं मं मारेतुकामोति ज्ञातं भविस्सति तेन कारणेन नागच्छति अनागच्छन्तस्सापिस्स कुतो मुत्तीति मुग्गरं नीहरित्वा खिपि । सो तस्स अगगनङ्गुट्टमेव आसादेसि । बोधिसत्तो वेगेन वेगेन वम्मिकं पविसित्वा अञ्जेन छिद्देन सीसं उक्खिपित्वा—अम्भो ! कूटजटिल ! अहं तव सन्तिकं उपसङ्कमन्तो सीलवाति सञ्जाय उपसङ्कमि इदानीं पन ते मया कूटभावो जातो । तादिमस्स महाचोरस्स किं इमिना पव्वज्जालिङ्गेनाति वत्वा तं गरहन्तो इमं गाथमाहः—

किन्ते जटाहि दुम्मेध ! किन्ते अजिनसाटिया,

अव्भन्तरन्ते गहणं बाहिरं परिमज्जसीति ।

तत्थ—किन्ते जटाहि दुम्मेधाति अम्भो ! दुम्मेध ! निप्पञ्जा ! एता पव्वजितेन धारेतव्वा जटा, पव्वज्जागुग्गरहितस्स किन्ते ताहि जटाहीति अत्थो । किन्ते अजिनसाटियाति अजिनसाटिया अनुच्छविकस्स संवरस्स अभावकालतो पट्ठाय किन्ते अजिनसाटिया ? अव्भन्तरन्ते गहणन्ति तव अव्भन्तरे हृदयं रागदोसमोहगहणेन गहणं पटिच्छन्नं । बाहिरं परिमज्जसीति सो त्वं अव्भन्तरे गहणे नहानादीहि चेव लिङ्गगहणेन च बाहिरं परिमज्जसि । तं परिमज्जन्तो कञ्जिपूरितलावु विय विसपूरितचाटि विय आसिविसपूरितवम्मिको विय नुयपूरितचित्तघटो विय च [४०४] वहिमट्ठोव होसि । किं तया चोरेण इध वसन्तेन ? सीघं इतो पलायसि, नोचे पलायसि गामवासीनं ते आचिक्खित्वा निग्गहं कारापेस्सामीति ।

एवं बोधिसत्तो कूटतापसं तज्जेत्वा वम्मिकमेव पाविसि । कूटतापसोपि ततो पक्कामि ।

मत्था इमं धम्मदेसनं आहरित्वा जातकं समोधानेमि । तदा कूटतापसो अयं कुहको अहोसि । पुरिमो सीलवन्ततापसो सारिपुत्तो । गोवपण्डितो पन अहमेवाति ।

गोधजातकं ।

९. उभतोभट्ठजातकं

अक्खी भिन्ना पटो नट्ठोति इदं सत्था वेलुवने विहरन्तो देवदत्तं आरब्भ कथेसि ।

पच्चुपन्नवत्थु

तदा किर धम्मसभायं भिक्खू कथं समुट्ठापेसुं—आवुसो ! सेय्यथापि नाम छ्वालातं उभतो पदित्तं मज्जे गूथगतं नेवारञ्जो कट्ठत्थं फरति न गामे कट्ठत्थं फरति, एवमेवं देवदत्तो एवरूपे निय्याणिकसासने पव्व-
जित्वा उभतो भट्ठो उभतो परिवाहरो जातो गिहीपरिभोगा च परिहीनो सामञ्जात्थञ्च न परिपूरेतीति ।
सत्था आगन्त्वा कायनुत्थ भिक्खवे ! एतरहि कथाय सन्निसिन्नाति पुच्छित्वा इमाय नामाति वुत्ते न भिक्खवे !
देवदत्तो इदानीव उभतो परिभट्ठो होति अतीतेपि परिभट्ठो अहोसियेवाति वत्वा अतीतं आहरिः—

अतीतवत्थु

अतीते वाराणसियं ब्रह्मदत्ते रज्जं कारेन्ते वोधिसत्तो रुक्खदेवता हुत्वा निव्वत्ति । तदा एकस्मिं
गामके बालिसिका वसन्ति । अथेको बालिसिको बलिसं आदाय दहरेन पुत्तेन सट्ठि यस्मिं सोब्भे पकतियापि
बालिसिका मच्छे गण्हन्ति तत्थ गन्त्वा बलिसं खिपि । बलिसो उदकपटिच्छन्ने एकस्मिं खाणुके लग्गि । बालि-
सिको तं आकट्ठितुं असक्कोन्तो चिन्तेसि—अयं बलिसो महामच्छे लग्गो भविस्सति पुत्तकं मातुसन्तिकं
पेसेत्वा पटिविस्सकेहि सट्ठि कलहं कारापेमि, एवं इतो न कोचि कोट्ठासं पच्चासिं सतीति । सो पुत्तं आह—
गच्छ तात ! महामच्छं नो लद्धभावं मातु आचिक्खाहि पटिविस्सकेहि किर सट्ठि कलहं करोहीति वदेहीति ।

सो पुत्तं पेसेत्वा बलिसं आकट्ठितुं असक्कोन्तो रज्जुच्छेदनभयेन उत्तरिसाटकं थले ठपेत्वा उदकं ओत-
रित्वा मच्छलोभेन मच्छं उपधारेन्तो खाणुकेहि पहरित्वा द्वेपि अक्खीनि भिन्दि । थले ठपितं साटकम्पिस्स
चोरो हरि । सो वेदनामत्तो हुत्वा हत्थेन अक्खीनि उप्पीलयमानो गहेत्वा उदका उत्तरित्वा कम्पमानो साटकं
परियेसति ।

सापिस्स भरिया कलहं कत्वा कस्सचि अपच्चासिसनभावं करिस्सामीति एकस्मियेव कण्णे तालपण्णं
[४०५] पिलन्धित्वा एकं अक्खि उक्खलिमसिया अञ्जेत्वा कुक्कुरं अङ्केनादाय पटिविस्सकघरं अगमासि ।
अथ नं एका सहायिका एवमाह—एकस्मियेव ते कण्णे तालपण्णं पिलन्धितं एकं अक्खि अञ्जितं पियपुत्तं विय
कुक्कुरं अङ्केनादाय घरतो घरं गच्छति किं उम्मत्तिकासि जाताति ? नाहं उम्मत्तिका त्वम्पन मं अकारणेन
अक्कोससि परिभाससि इदानि तं गामभोजकस्स सन्तिकं गन्त्वा अट्ठकहापणो दण्डापेस्सामीति एवं कलहं कत्वा
उभोपि गामभोजकस्स सन्तिकं अगमिस्सु । कलहे विसोधियमाने तस्सायेव मत्थके दण्डो पति । अथ नं वन्धित्वा
दण्डं देहीति पोथेत्तुं आरभिस्सु ।

रुक्खदेवता गामे तस्सा इमं पवत्ति अरञ्जो चस्सा पत्तिनो तं व्यसनं दिस्वा खन्धन्तरे ठिता—भो !
पुरिस ! तुय्हं उदकेपि कम्मन्तो पटुट्ठो घरेपि उभतो भट्ठोसि जातोति वत्वा इमं गाथमाहः—

अक्खी भिन्ना पटो नट्ठो सखीगेहे च भण्डनं ,

उभतो पटुट्ठकम्मन्तो उदकम्हि थलम्हि चाति ।

तत्थ—सखीगेहे च भण्डनन्ति सखी नाम सहायिका तस्सा गेहे तव भरियाय भण्डनं कत्तं, भण्डनं कत्वा
वन्धित्वा पोथेत्वा दण्डं दापिय्याति उभतो पटुट्ठकम्मन्तोति एवं तव द्वीसुपि ठानेसु कम्मन्ता पटुट्ठा भिन्ना येव ।
कतरेसु द्वीसु ? उदकम्हि थलम्हि चाति अक्खिभेदेन पटनासेन च उदके कम्मन्ता पटुट्ठा, सखीगेहे भण्डनेन
थले कम्मन्ता पटुट्ठाति ।

सत्था इमं धम्मदेसनं आहरित्वा जातकं समोधानेसि । तदा बालिसिको देवदत्तो अहोसि । रुक्खदेवता
पन अहमेवाति ।

उभतोभट्ठजातकं ।

१० काकजातकं

निच्चं उद्विग्वहदयाति इदं सत्या जेतवने विहरन्तो ज्ञातत्थचरियं आरब्ध कथेसि । पच्चुप्पन्न-
वत्थु द्वादसनिपाते भद्दसालजातके आवीभवस्सति ।

अतीतवत्थु

अतीते वाराणसियं ब्रह्मदत्ते रज्जं कारेन्ते वोधिसत्तो काकयोनियं निव्वत्ति । अथेकदिवसं रज्जो
पुरोहितो वहिनगरे नदियं नहायित्वा गन्धे विलिम्पित्वा मालं पिलन्वित्वा वरवत्थनिवत्थो नगरं पाविसि ।
नगरद्वारतोरणे द्वे काका निसिन्ना होन्ति । तेसु एको एकं आह—सम्म ! अहं इमस्स ब्राह्मणस्स मत्थके
सरीरवलज्जं पातेस्सामीति ।

इतरो—मा ते एतं रुच्चि अयं ब्राह्मणो इस्सरो इस्सरजनेन च सद्धि वेरं नाम पापकं अयं हि कुट्टो सव्वेपि
काके विना-[४०६] सेय्याति ।

न सक्का मया न कातुन्ति ।

तेनहि पञ्चायिस्ससीति वत्वा इतरो काको पलायि । सो तोरणस्स हेट्ठाभागं सम्पत्ते ब्राह्मणे ओलम्बकं
चारेन्तो विय तस्स मत्थके वच्चं पातेसि । ब्राह्मणो कुज्झित्वा काकेसु वेरं वन्धि ।

तस्मि काले एका भतिया वीहिकोट्टिका दासी वीहिं गेहद्वारे आतपे पत्थरित्वा रक्खन्ती निसिन्नाव
निदं ओक्कमि । तस्सा पमादं जत्वा एको दीघलोमको एलको आगन्त्वा वीहिं खादि । सा पवुज्झित्वा तं दिस्वा
पलापेसि । एलको दुतियम्पि ततियम्पि तस्सा तथेव निद्वायनकाले आगन्त्वा वीहिं खादि । सापि तं तिक्खत्तुं
पलापेत्वा चिन्तेसि—अयं पुनप्पुन खादन्तो उपड्डवीहिं खादिस्सति, वहु मे छेदो भविस्सति, इदानिस्स पुन
अनागमनकारणं करिस्सामीति । सा अलातं गहेत्वा निद्वायमाना विय निसीदित्वा वीहिं खादनत्याय एलके
सम्पत्ते उट्ठाय अलातेन एलकं पहरि । लोमानि अग्गिं गण्हिस्सु । सो सरीरे भायन्ते अग्गि निव्वापेस्सामीति
वेगेन गन्त्वा हत्थिसालाय समीपे एकस्सा तिरणकूटिया सरीरं धंसि । सा पज्जलि । ततो उट्ठितजाला हत्थि-
सालं गण्हि । हत्थिसालासु भायन्तीसु हत्थिपिट्ठानि भायिस्सु । बहू हत्थी वरिणत्तसरीरा अहेसुं । वेज्जा
अरोगे कातुं असक्कोन्ता रज्जो आरोचेसुं । राजा पुरोहितं आह—आचरिय ! हत्थिवेज्जा हत्थीतिकिच्छित्तुं
सक्कोन्ति अपि किञ्चिभेसज्जं जानासीति ।

जानामि महाराजाति ।

किं लद्धं वट्ठतीति ?

काकवसा महाराजाति

राजा—तेनहि काके मारेत्वा वसं आहरथाति आह ।

ततोपट्ठाय काके मारेत्वा वसं अलभित्वा तत्थ तत्थेव रासिं करोन्ति । काकानं महाभयं उप्पज्जि ।
तदा वोधिसत्तो असीतिसहस्सकाकपरिवारो महासुसानवने वसति । अथेको काको गन्त्वा काकानं उप्पन्नं भयं
वोधिसत्तस्स आरोचेसि । सो चिन्तेसि ठपेत्वा मं अज्जो मय्हं ज्ञातकानं उप्पन्नं भयं हरितुं समत्थो नाम
नत्थि, हरिस्सामि नन्ति दसपारमियो आवज्जेत्वा मेत्तापारमि पुरेचारिकं कत्वा एकवेगेनेव पक्खन्दित्वा विवट्ट-
महांवातपानेन पविसित्वा रज्जो आसनस्स हेट्ठा पाविसि । अयं न एको मनुस्सो गहेतुकामो अहोसि । राजा
सरणं पविट्ठो मा गण्हीति वारेसि ।

महासत्तो थोक्कं विस्समित्वा मेत्तापारमि आवज्जित्वा हेट्ठासना निक्खमित्वा राजानं आह—महाराज !
रज्जो नाम छन्दादि वसेन अगन्त्वा रज्जं कारेतुं वट्ठति । यं यं कम्मं कत्तव्वं होति सव्वं निसम्म उपधारेत्वा
कातुं वट्ठति, यच्च कथिरमानं निप्फज्जति तदेव कातुं वट्ठति न इतरं । सचे हि राजानो यं कथिरमानं न निप्फ-
ज्जति तं करोन्ति महाजनस्स मरणभयपरियोसानं महाभयं उप्पज्जति, पुरोहितो वेरवसिको हुत्वा मुसावादं
अकासि काकानं वसा नाम नत्थीति ।

तं सुत्वा राजा पसन्नचित्तो बोधिसत्तस्स कञ्चनभट्ठीपीठं दापेत्वा तत्थ निसिन्नस्स पक्खन्तरानि सत्-
पाकसहस्सपाकतेलेहि मक्खापेत्वा कञ्चनतटके राजारहं सुभोजनं दापेत्वा पानीयं पायेत्वा सुहितं विगतदरथं
महासत्तं एतदवोच—पण्डित ! त्वं काकानं वसा नाम नत्थीति वदसि केन कारणेन तेसं वसा न होतीति ?

बोधिसत्तो—इमिना च इमिना च कारणेनाति सकलनिवेसनं एकरवं कत्वा धम्मं देसेन्तो इमं गाथमाहः—

निच्चं उट्ठिग्गहदया सव्वलोकविहेसका,
तस्मा तेसं वसा नत्थि काकानस्माकज्जातिनन्ति ।

तत्रायं सङ्खेपेत्थो । महाराज ! काका नाम निच्चं उट्ठिग्गमानसा भयप्पत्ताव विचरन्ति । सव्व-
लोकस्स च विहेसका खत्तियादयो मनुस्सेपि इत्थिपुरिसेपि कुमारकुमारिकादयोपि विहेठेन्ता किलमेन्ताव विच-
रन्ति । तस्मा इमेहि द्वीहि कारणेहि तेसं अम्हाकं ज्जातीनं काकानं वसा नाम नत्थि । अतीतेपि अभूत-
पुव्वा अनागतेपि न भविस्सतीति ।

एवं महासत्तो इमं कारणं उत्तानं कत्वा महाराज ! रज्जो नाम अनिसम्मअनुपधारेत्वा कम्मं न
कातव्वन्ति राजानं बोधेसि ।

राजा तुस्सित्वा बोधिसत्तं रज्जेन पूजेसि । बोधिसत्तो रज्जं रज्जोयेव पटिदत्वा राजानं पञ्चसु
सीलेसु पटिट्ठापेत्वा सव्वसत्तानं अभयं याचि । राजा धम्मदेसनं सुत्वा सव्वसत्तानं अभयं दत्वा काकानं निवद्ध-
दानं पट्टपेसि । दिवसे दिवसे तण्डुलम्मणस्स भत्तं पचित्वा नानगरसेहि ओमट्ठित्वा काकानं दानं दीयति । महा-
सत्तस्स पन राजभोजनमेव दीयित्थ ।

सत्था इमं धम्मदेसनं आहरित्वा जातकं समोधानेसि । तदा वाराणसीराजा आनन्दो अहोसि । काक-
राजा पन अहमेवाति ।

काकजातकं ।

असम्पदानवगो चुट्ससो ।

१५. ककण्टकवग्गवर्णना

१. गोधजातकं

न पापजनसंसेवीति इदं सत्या वेलुवने विहरन्तो विपक्खसेविं भिक्खुं आरब्ध कथेसि । पच्चुप्पन्नवत्थु महिलामुखजातके कथितसदिसमेव ।

अतीतवत्थु

अतीते वाराणसियं ब्रह्मदत्ते रज्जं कारेन्ते वोधिसत्तो गोधयोनियं पटिसन्धिं गण्हि । सो वयप्पत्तो नदीतीरे महाविले अनेकसतगोधपरिवारो वासं कप्पेसि । तस्स पुत्तो [४०८] गोधपिल्लको एकेन ककण्टकेन सद्धिं सन्धवं कत्वा तेन सद्धिं सम्मोदमानो विहरन्तो ककण्टकं परिस्सजिस्सामीति अवत्थरति । तस्स तेन सद्धिं विस्सासं गोधराजस्स आरोचेसुं । गोधराजा पुत्तकं पक्कोसापेत्वा तात ! त्वं अट्टाने विस्सासं करोसि ककण्टका नाम नीचजातिका तेहि सद्धिं विस्सासो न कत्तव्वो, सचे त्वं तेन सद्धिं विस्सासं करिस्ससि तं ककण्टकं निस्साय सव्वम्पेतं गोधकुलं विनासं पापुणिस्सति, इतो पट्टाय एतेन सद्धिं विस्सासं माकासीति आह ।

सो करोतियेव । वोधिसत्तो पुनप्पुन कथेन्तोपि तस्स तेन सद्धिं विस्सासं चारेतुं असक्कोन्तो अवस्सं अम्हाकं एतं ककण्टकं निस्साय भयं उप्पज्जिस्सति, तस्मिं उप्पन्ने पलायनमग्गं सम्पादेतुं वट्ठतीति एकेन पस्सेनेव वातविलं कारापेसि । पुत्तोपिस्स अनुक्कमेन महासरीरो अहोसि । ककण्टको पन पुरिमप्पमाणोयेव । इतरो ककण्टकं परिस्सजिस्सामीति अन्तरन्तरा अवत्थरतेव । ककण्टकस्स पव्वतकूटेग अवत्थरणकालो विय होति । सो किलमन्तो चिन्तेसि—सचायं अञ्जानि कतिपयानि दिवसानि मं एवं परिस्सजिस्सति जीवितं मे नत्थि एकेन लुट्ठकेन सद्धिं एकतो हुत्वा इमं गोधकुलं विनासेस्सामीति ।

अथेकदिवसं निदाघमेघे वट्ठे वम्मिकमक्खिका उट्ठिहसु ततो ततो गोधा निक्खमित्वा मक्खिकायो खादन्ति । एको गोधलुट्ठको गोधविलं भिन्दनत्याय कुहलं गहेत्वा सुनखेहि सद्धिं अरञ्जं पाविसि । ककण्टको तं दिस्वा अज्ज अत्तनो मनोरथं पूरेस्सामीति उपसंकमित्वा अविदूरे निपज्जित्वा—भो पुरिस ! कस्मा अरञ्जे चरसीति पुच्छि । सो गोधानं अत्यायाति आह । अहं अनेकसतानं गोधानं आसयं जानामि, अग्गि च पलालं च आदाय एहीति तं तत्थ नेत्वा इमस्मिं ठाने पलालं पक्खिपित्वा अग्गि दत्वा धूमं कत्वा समन्ता सुनखे ठपेत्वा सयं महामुग्गरं गहेत्वा निक्खन्तनिक्खन्ता गोधा पहरित्वा मारेत्वा रासिं करोहीति । एवं च पन वत्वा अज्ज पच्चामित्तस्स पिट्ठि पस्सिस्सामीति एकस्मिं ठाने सीसं उक्खिपित्वा निपज्जि । लुट्ठकोपि पलालधूमं अकासि । धूमो विलं पाविसि । गोधा धूमन्वा मरणभयतज्जिता निक्खमित्वा पलायितुं आरद्धा । लुट्ठको निक्खन्तनिक्खन्तं पहरित्वा मारेसि । तस्स हत्यतो मुत्ता सुनखा गण्हसु । गोधानं महाविनासो उप्पज्जि ।

वोधिसत्तो ककण्टकं निस्साय भयं उप्पन्नन्ति जत्वा पापपुरिससंसग्गो नाम न कत्तव्वो पापे निस्साय हि सुखं नाम नत्थि । एकस्स पापककण्टकस्स वसेन एत्तिकानं गोधानं विनासो जातोति वातविलेन पलायन्तो इमं गायमाहः—[४०९]

न पापजनसंसेवी अच्चन्तसुखमेधति,
गोधाकुलं ककण्टाव कलिं पापेति अत्तानन्ति ।

तत्रायं संक्षेपत्यो । पापजनसंसेवी पुगलो अच्चन्तसुखं एकन्तसुखं निरन्तरं सुखं नाम न एधति न पटिलभति, यथा किं ? गोधाकुलं ककण्टाव यथा ककण्टकतो गोधाकुलं सुखं न लभि । एवं पापजनसंसेवी सुखं न लभति । पापजनं पन सेवन्तो एकन्तेनेव कलिं पापेति अत्तानं कलिं वुच्चति विनासो, एकन्तेनेव पापसेवी अत्तानं च अञ्जे च अत्तना सद्धिं वमन्ते विनासं पापेतीति ।

पालियम्पन फलं पापेतीति लिखन्ति । तं व्यञ्जनं अट्ठकथाय नत्थि । अत्थोपिस्स न युज्जति, तस्मा यथावुत्तमेव गहेतव्वं ।

सत्या इमं धम्मदेसनं आहरित्वा जातकं समोधानेसि । तदा ककण्टको देवदत्तो अहोसि, वोधिसत्त-पुत्तो अनोवादकगोधपिल्लको वियक्खसेवी भिक्खु अहोसि । गोधराजा पन अहमेवाति ।

गोधजातकं ।

२. सिगालजातकं

एतं हि ते दुराजानन्ति इदं सत्या वेलुवने विहरन्तो देवदत्तस्स वधाय परिसक्कनं आरब्ध कथेसि ।

पच्चुपन्नवत्यु

धम्मसभायं हि भिक्खूनं कथं सुत्वा सत्या न भिक्खवे ! देवदत्तो इदानीं मय्हं वधाय परिसक्कति पुञ्चेपि परिसक्कियेव, न च मं मारेतुं असक्खि, सयमेव पन किलन्तोति वत्वा अतीतं आहरिः—

अतीतवत्यु

अतीते वाराणसियं ब्रह्मदत्ते रज्जं कारेन्ते बोधिसत्तो सिगालयोनिं निव्वत्तित्वा सिगालराजा हुत्वा सिगालगणपरिवृतो मुसानवने विहासि । तेन समयेन राजगहे उस्सवो अहोसि । येभ्य्येन मनुस्सा सुरं पिवन्ति, सुराछरणो येव किर सो अयेत्य सम्बहुला धुत्ता बहुं सुरञ्च मंसञ्च आहरापेत्वा मण्डितपसाधिता गायित्वा सुरं पिवन्ति मंसं च खादन्ति । तेसं पठमयामावसाने मंसं खीयि, सुरा पन बहुकाव । अथेको मंसखण्डं देहीति आह । मंसं खीणन्ति च वुत्ते मयि ठिते मंसक्खयो नाम अत्थीति वत्वा आमकसुसाने मतमनुस्समंसखादनत्थाय आगत-सिगाले मारेत्वा मंसं आहरिस्सामीति मुगरं गहेत्वा निद्धमनमग्गेन नगरा निक्खमित्वा सुसानं गन्त्वा मुगरं गहेत्वा मतको विय उत्तानोव निपज्जि । तस्मिं खरो बोधिसत्तो सिगालगणपरिवृतो तत्थ गतो तं दिस्वा नायं मतकोति जत्वापि सुट्ठतरं उपपरिक्खिस्सामीति तस्स अघोवातेन गन्त्वा [४११] सरीरगन्धं धायित्वा तत्ततो चस्स अमतकभावं जत्वा लज्जापेत्वा तं उय्योजेस्सामीति गन्त्वा मुगरकोटियं डसित्वा आकड्ढि । धुत्तो मुगरं न विजहि । उपसंकमन्तम्पि न ओलोकेन्तो पुन गाल्हतरं अगहेसि । बोधिसत्तो पटिक्कमित्वा भो ! पुरिस ! सचे त्वं मतको भवेय्यासि न मयि मुगरं आकड्ढन्ते गाल्हतरं गण्हेय्यासि इमिना कारणेन तव मतक-भावो वा अमतकभावो वा दुज्जानोति वत्वा इमं गाथमाहः—

एतं हि ते दुराजानं यं सेसि मतसायिकं,

यस्स ते कड्ढमानस्स हत्था दण्डो न मुच्चतीति ।

तत्थ—एतं हि ते दुराजानन्ति एतं कारणं तव दुविज्जोय्यं । यं सेसि मतसायिकन्ति येन कारणेन त्वं मतसायिकं सेसि मतको विय हुत्वा सयसि । यस्स ते कड्ढमानस्साति यस्स तव दण्डकोटियं गहेत्वा कड्ढय-मानस्स हत्थतो दण्डो न मुच्चति सो पन त्वं तत्ततो मतको नाम न होसीति ।

एवं वुत्ते सो धुत्तो अयं मम अमतकभावं जानातीति उट्ठाय दण्डं खिपि । दण्डो विरज्झि । धुत्तो गच्छ विरद्धो दानिसि मयाति आह । बोधिसत्तो निवत्तित्वा भो ! पुरिस ! मं विरज्झन्तोपि त्वं अट्ठ महानिरये सोलस उस्सदनिरये अविरद्धोयेवासीति वत्वा पक्कामि । धुत्तो किञ्चि अलभित्वा सुसाना निक्खमित्वा परि-त्रायं नहायित्वा आगतमग्गेनेव नगरं पाविसि ।

सत्या इमं धम्मदेसनं आहरित्वा जातकं समोधानेसि । तदा धुत्तो देवदत्तो अहोसि, सिगालराजा पन अहमेवाति ।

सिगालजातकं ।

४. नङ्गुट्टजातकं

बहुम्पेतं असन्निभजातवेदाति इदं सत्या जेतवने विहरन्तो आजीवकानं मिच्छातपं आरब्ध कथेसि ।

पचुपन्नवत्यु

तदा किर आजीवका जेतवनपिट्ठियं नानप्पकारं मिच्छातपं चरन्ति । सम्बहुला भिक्खू तेसं उक्कुटिकप्प-
धानवग्गुलिवतकण्टकापस्सयपञ्चतापतप्पनादिभेदं मिच्छातपं दिस्वा भगवन्तं पुच्छिसु—अत्थि नुखो भन्ते !
इमं मिच्छातपं निस्साय काचि वड्ढीति ।

सत्या न भिक्खवे ! एवरूपं मिच्छातपं निस्साय कुसलं वा वड्ढी वा अत्थि । पुब्बे पण्डिता एवरूपं
तपं निस्साय कुसलं वा वड्ढी वा भविस्सतीति [४१३] सञ्ज्जाय जातग्गि गहेत्वा अरञ्जं पविसित्वा अग्गि-
जुहनादिवसेन किञ्चि वड्ढि अपस्सन्ता अग्गि उदकेन निव्वापेत्वा कसिणपरिकम्मं कत्वा अभिञ्जा च समा-
पत्तियो च निव्वत्तेत्वा ब्रह्मलोकपरायणा अहेसुन्ति वत्वा अतीतं आहरि :—

अतीतवत्यु

अतीते वाराणसियं ब्रह्मदत्ते रज्जं कारेन्ते बोधिसत्तो उदिच्चब्राह्मणकुले निव्वत्ति । तस्स जातदिवसे
मातापितरो जातग्गि गहेत्वा ठपेसुं । अथ नं सोलसवस्सकाले एतदवोचुं—मयं ते पुत्त ! जातदिवसे अग्गि
गण्हिम्ह सचेसि अगारं अज्झावसितुकामो तयो वेदे उग्गण्ह, अथ ब्रह्मलोकं गन्तुकामो अग्गि गहेत्वा अरञ्जं
पविसित्वा अग्गि परिचरन्तो महाब्रह्मानं आराधेत्वा ब्रह्मलोकपरायणो होहीति ।

सो न मय्हं अगारेनत्थोति अग्गि गहेत्वा अरञ्जं पविसित्वा अस्समपदं मापेत्वा अग्गि परिचरन्तो
अरञ्जे विहासि । सो एकदिवसं पचन्तगामके गोदक्खिणं लभित्वा तं गोणं अस्समपदं नेत्वा चिन्तेसि अग्गि-
भगवन्तं गोमंसं खादापेस्सामीति । अथस्स एतदहोसि—इध लोणं नत्थि, अग्गिभगवा अलोणं खादितुं न सक्खि-
स्सति, गामतो लोणं आहरित्वा अग्गिभगवन्तं सलोणकं खादापेस्सामीति । सो तं तत्थेव वन्धित्वा लोणत्थाय
गामं अगमासि ।

तस्मिं गते सम्बहुला लुट्का तं ठानं आगता गोणं दिस्वा वधित्वा मंसं पचित्वा खादित्वा नङ्गुट्टञ्च
जङ्घञ्च चम्मञ्च तत्थेव छुड्ढेत्वा अवसेसमंसं आदाय अगमंसु ।

ब्राह्मणो आगन्त्वा नङ्गुट्टादिमत्तमेव दिस्वा चिन्तेसि—अयं अग्गिभगवा अत्तनो सन्तकम्पि रक्खितुं
न सक्कोति, मं पन कदा रक्खिस्सति ? इमिना अग्गिपरिहरणेन निरत्यकेन भवितव्वं नत्थि इतोनिदाना कुसलं
वा वड्ढी वाति । सो अग्गिपरिचरियाय विगतच्छन्दो हम्भो ! अग्गिभगवा ! त्वं अत्तनोपि सन्तकं रक्खितुं
असक्कोन्तो मं कदा रक्खिस्सति ? मंसं नत्थि एत्तकेनपि तुस्साहीति नङ्गुट्टादीनि अग्गिम्हि पक्खिपन्तो इमं
गाथमाह :—

बहुम्पेतं असन्निभ ! जातवेद ! यं तं बालधिनाभिपूजयाम,
मंसारहस्स नत्थज्ज मंसं नङ्गुट्टम्पि भवं पटिग्गहातूति ।

तत्थ—बहुम्पेतन्ति एत्तकम्पि बहु । असन्निभीति असप्पुरिस ! असाधुजातिक ! जातवेदाति
अग्गि आलपति । अग्गि हि जातमत्तोव वेदियति जायति पाकटो होति तस्मा जातवेदोति वुच्चति । यं तं
बालधिनाभिपूजयान्नाति यं अज्ज मयं अत्तनोपि सन्तकं रक्खितुं असमत्थं भवन्तं बालधिना अभिपूजयाम
एतम्पि ते बहुमेवाति दस्सेति । मंसारहस्साति मंसारहस्स तुय्हं नत्थि अज्जमंसं । नङ्गुट्टम्पि भवं पटि-
ग्गहातूति अत्तनो सन्तकं रक्खितुं असक्कोन्तो भवं इमं सखुरजङ्घचम्मं नङ्गुट्टम्पि चे पतिगण्हातूति [४१४]

एवं वत्वा महासत्तो अग्गि उदकेन निव्वापेत्वा इसिपव्वज्जं पव्वजित्वा अभिञ्जा च समापत्तियो
च निव्वत्तेत्वा ब्रह्मलोकपरायणो अहोसि । सत्या इमं धम्मदेसनं आहरित्वा जातकं समोधानेसि । निव्वुत्तगिता-
पसो अहमेव तेन समयेनाति ।

नङ्गुट्टजातकं ।

५. राधजातकं

न त्वं राध ! विजानासीति इदं सत्या—जेतवने विहरन्तो पुराणदुतियिकापलोभनं आरब्ध कथेसि ।

पच्छुपन्नवत्यु

पच्छुपन्नवत्युं इन्द्रियजातके आवीर्भावस्सति । सत्या पन तं भिक्खुं आमन्तेत्वा—भिक्खु ! मातु-
गामा नाम अरक्खिया आरक्खं ठपेत्वा रक्खन्तापि ता रक्खितुं न सक्कोन्ति त्वम्पि पुट्ठे एतं आरक्खं ठपेत्वा
रक्खन्तोपि रक्खितुं नासक्खि इदानीं कयं रक्खस्ससीति वत्वा अतीतं आहरि :—

अतीतवत्यु

अतीते वाराणसियं ब्रह्मदत्ते रज्जं कारेन्ते वोधिसत्तो सुकयोनिं निव्वरन्ति । कासिरट्ठे एको ब्राह्मणो
वोधिसत्तञ्च कणिट्ठभातरञ्चस्स पुत्तद्वाने ठपेत्वा पोसेसि । तेसु वोधिसत्तस्स पोट्टपादोति नामं अहोसि । इत-
रस्स राधोति । तस्स पन ब्राह्मणस्स भरिया अनाचारा होति दुस्ससीला । सो बोहारत्थाय गच्छन्तो उभोपि
भातरो आह—ताता ! सचे वो माता ब्राह्मणी आनाचारं आचरति वारेय्याथ नन्ति ।

वोधिसत्तो आह—साधु तात ! वारेतुं सक्कोन्ता वारेय्याम, असक्कोन्ता तुण्ही भविस्सामाति ।

एवं ब्राह्मणो ब्राह्मणिं सुकानं नीयादेत्वा बोहारत्थाय गतो । तस्स पन गतदिवसतो पट्टाय ब्राह्मणी
अतिचरितुं आरद्धा । पविसन्तानञ्च निक्खमन्तानञ्च अन्तो नत्थि । तस्स किरियं दिस्वा राधो वोधिसत्तं
आह—भातिक ! अम्हाकं पिता सचे वो माता अनाचारं आचरति वारेय्याथाति वत्वा गतो, इदानीचेसा
अनाचारं आचरति वारेम नन्ति ।

वोधिसत्तो—तात ! त्वं अत्तनो अव्यत्तताय वालभावेन एवं वदेसि, मातुगामं नाम उक्खिपित्वा
चरन्तापि रक्खितुं न सक्कोन्ति । यं कम्मं कातुं न सक्का न तं कातुं वट्टतीति इमं गाथमाह :—

न त्वं राध ! विजानासि अड्ढरत्ते अनागते,

अव्यायतं पिलपसि विरत्ता कोसियायनेति ।

तत्थ—न त्वं राध ! विजानासि अड्ढरत्ते अनागतेति तात ! राध ! त्वं न जानासि अड्ढरत्ते
अनागते पठमयामेयेव एत्तका जना आगता इदानीं को जानाति कित्तापि आगमिस्सन्ति ? अव्यायतं विल-
पसीति त्वं अव्यत्तविलापं विलपसि । विरत्ता कोसि [४१५] यायनेति माता नो कोसियायनी ब्राह्मणी विरत्ता
अम्हाकं पितरि निप्पेमा जाता सचस्सा तस्मिं सिनेहो वा पेमं वा भवेय्य न एवरूपं अनाचारं करेय्याति इममत्थं
एतेहि व्यञ्जनेहि पकासेसि ।

एवं पकासेत्वा च पन ब्राह्मणिया सद्धिं राधस्स वत्तुं नादासि । सापि याव ब्राह्मणस्स अनागमना
ययारुचिया विचरि ब्राह्मणो आगन्त्वा पोट्टपादं पुच्छि—तात ! कीदिसी ते माताति । वोधिसत्तो ब्राह्म-
णस्स सव्वं यथाभूतं कथेत्वा किं ते तात ! एवरूपाय दुस्सीलायाति च वत्वा तात ! अम्हेहि मातुया दोसस्स
कथितकानतो पट्टाय न सक्का इध वसितुन्ति ब्राह्मणस्स पादे वन्दित्वा सद्धिं राधेन उप्पत्तित्वा अरञ्जं
अगमासि ।

सत्या इमं धम्मदेसनं आहरित्वा चत्तारि सच्चानि पकासेसि । सच्चपरियोसान्ते उक्कण्ठितभिक्खु
सोत्तापत्तिकले पत्तिट्ठहि । तदा पन ब्राह्मणो च ब्राह्मणी च एतेयेव द्वे जना अहेसुं । राधो आनन्दो । पोट्ट-
पादो पन अहमेवाति ।

राधजातकं ।

६. काकजातकं

अपि नु हनुका सन्तांति इदं सत्था—जेतवने विहरन्तो सम्बहुले महल्लके भिक्खू आरब्ध कथेसि ।

पच्चुपन्नवत्थु

ते किर गिहीकाले सावत्थियं कूटुम्बिका अड्ढा महद्धना अञ्जामञ्जं सहायका एकतो हुत्वा पुञ्जानि करोन्ता सत्थु धम्मदेसनं सुत्वा मयं महल्लका किं नो धरावासेन सत्थु सन्तिके रमणीये बुद्धसासने पव्वजित्वा दुक्खस्सन्तं करिस्सामाति सव्वं सापतेय्यं पुत्तधीतादीनं दत्त्वा अस्सुमुखं जातिसङ्घं पहाय सत्थारं पव्वज्जं याचित्वा पव्वजिसु । पव्वजित्वा च पन पव्वज्जानुरूपं समणधम्मं न करिस्सु, महल्लकभावेन धम्मम्पि न परियापुरिस्सु गिहीकाले विय पव्वजितकालेपि विहारपरियन्ते पण्णसालं कारेत्वा एकतोव वसिस्सु । पिण्डाय चरन्तापि अञ्जत्थ अगन्त्वा भेभुय्येन अत्तनो पुत्तदारस्सेव गेहं गन्त्वा भुञ्जिस्सु । तेसु एकस्स पुराणदुतियिका सव्वे-सम्पि महल्लकत्थेरानं उपकारा अहोसि । तस्मा सेसापि अत्तना लद्धं आहारं गहेत्वा तस्सा येव गेहे निसीदित्वा भुञ्जन्ति । सापि तेसं यथासन्निहितं सूपव्यञ्जनं देति । सा अञ्जतरेन आवाधेन फुट्ठा कालमकासि । अथ ते महल्लकत्थेरा विहारं गन्त्वा अञ्जामञ्जं गीवास्सु गहेत्वा मधुरहत्थरसा उपासिका कालकताति विहारपच्चन्ते रोदन्ता विचरिस्सु । तेसं सद्दं सुत्वा इतोचितो च भिक्खू सन्निपतित्वा—आवुसो ! कस्मा रोदथाति पुच्छिस्सु ।

ते—अम्हाकं सहायस्स पुराणदुतियिका मधुरहत्थरसा कालकता [४१६], अम्हाकं अतिविय उप-कारा इवानि कृतो तथारूपिं लभिस्साम, इमिना कारणेन रोदिम्हाति आहंसु ।

तेसं तं विप्पकारं दिस्वा भिक्खू धम्मसभायं कथं समुट्ठापेस्सु—आवुसो ! इमिना नाम कारणेन महल्ल-कत्थेरा अञ्जामञ्जं गीवाय गहेत्वा विहारपच्चन्ते रोदन्ता विचरन्तीति सत्था आगन्त्वा कायनुत्थ भिक्खवे ! एतरहि कथाय सन्निसिन्नाति पुच्छित्वा इमाय नामाति वुत्ते न भिक्खवे ! इदानेवेते तस्सां कालकिरियाय रोदन्ता विचरन्ति, पुव्वेपेते इमं काकयोनिं निव्वत्तित्वा समुद्दे मतं निस्साय समुद्दा उदकं उस्सिञ्चित्वा एतं नीहरिस्सामाति नायमन्ता पण्डिते निस्साय जीवितं लभिसूति वत्ता अतीतं आहरि :—

अतीतवत्थु

अतीते वाराणसियं ब्रह्मदत्ते रज्जं कारेन्ते बोधिसत्तो समुद्देवता हुत्वा निव्वन्ति । अथेको काको अत्तनो भरियं काकिं आदाय गोचरं परियेसमानो समुद्दीरं अगमासि । तस्मिं काले मनुस्सा समुद्दीरे खीरपायासमच्छ-मंससुरादीहि नागवलिकम्मं कत्वा पक्कमिस्सु । काको वलिकम्मट्ठानं गन्त्वा खीरादीनि दिस्वा सद्धिं काकिया खीरपायासमच्छमंसादीनि परिभुञ्जित्वा बहुं सुरं पिबि । ते उभोपि सुरामदमत्ता समुद्दीकलं कीलि-स्सामाति वेलन्ते निसीदित्वा नहायितुं आरभिस्सु । अथेका ऊमि आगन्त्वा काकिं गहेत्वा समुद्दं पवेसेसि । तमेको मच्छो मंसं खादित्वा अज्जोहरि । काको भरिया मे मताति रोदि परिदेवि ।

अथस्स परिदेवनसद्दं सुत्वा बहू काका सन्निपतित्वा—किं कारणा रोदसीति पुच्छिस्सु ।

सहायिका वो वेलन्ते नहायमाना ऊमिया हटाति ।

ते सव्वेपि एकरवं रवन्ता रोदिस्सु । अथ नेसं एतदहोसि इमं समुद्दोदकं नाम अम्हाकं किं पओति ? उदकं उस्सिञ्चित्वा समुद्दं तुच्छं कत्वा सहायिकं नीहरिस्सामाति । ते मुखं पूरेत्वा उदकं वहि छड्डेन्ति । लोणूदकेन च गले सुस्समाने उट्ठापुट्ठाय थलं गन्त्वा विस्समन्ति । ते हनुस्सु किलन्तेसु मुखेसु सुखन्तेसु अक्खिस्सु रत्तेसु दीना किलन्ता हुत्वा अञ्जामञ्जं आमन्तेत्वा—अम्भो ! मयं समुद्दा उदकं गहेत्वा वहि पातेम गहितगहितट्ठानं पुन उदकेन पूरेति समुद्दं तुच्छं कातुं न सक्खिस्सामाति वत्ता इमं गाथमाहंसु :—

अपिनु हनुका सन्ता मुखञ्च परिसुस्सति,
ओरमाम न पारेम पूरतेव महोदधीति ।

तत्थ—अपिनु हनुका सन्ताति अपि नो हनुका सन्ता अपि अम्हाकं हनुका किलन्ता । ओर-
माम न पारेमाति मयं अत्तनो वलेन महासमुद्दा उदकं आकड्ढेम ओसारेम तुच्छं पन नं कातुं न सक्कोम अयं
हि पूरतेव महोदधीति । [४१७]

एवं च पन वत्वा सब्वेपि ते काका तस्सा काकिया एवरूपं नाम तुण्डं अहोसि, एवरूपानि वट्टक्खीनि
एवरूपं छविसण्ठानं, एवरूपो मधुरसद्दो, सा नो इमं चोरसमृद्धं निस्साय नट्ठाति वहुं विप्पलपिंसु । ते एवं विप्पल-
पमाने समुद्देवता भेरवरूपं दस्सेत्वा पलापेसि । एवं तेसं सोत्थि अहोसि ।

सत्था इमं धम्मदेसनं आहरित्वा जातकं समोधानेसि । तदा काकी अयं पुराणदुत्तियिका अहोसि
काको महल्लकत्थेरो । सैसकाका महल्लकत्थेरा । समुद्देवता पन अहमेवाति ।

काकजातकं ।

७. पुष्परत्तजातकं

नयिदं दुःखं श्रद्धं दुःखन्ति इदं सत्या जेतवने विहरन्तो एकं उक्कण्ठितभिक्षुं आरब्ध कथेसि ।

पञ्चपन्नवत्यु

सो हि भगवता सच्चं किर त्वं भिक्षु ! उक्कण्ठितोति वृत्ते सच्चन्ति वत्वा केन उक्कण्ठापितोसीति च पुट्ठो पुराणदुत्तियिकायाति वत्वा मधुरहृत्थरसिका भन्ते ! सा इत्थी न सक्कोमि नं विना वसितुन्ति आह । अथ नं सत्या एसा ते भिक्षू ! अनत्थकारिका पुव्वेपि त्वं एतं निस्साय सूले उत्तासितो एतञ्जो व परिदेवमानो कालं कत्वा निरये निव्वत्तो, इदानि तं कस्मा पुन पत्थेसीति वत्वा अतीतं आहरि :—

अतीतवत्यु

अतीते वाराणसियं ब्रह्मदत्ते रज्जं कारेन्ते बोधिसत्तो आकासट्टदेवता अहोसि । अथ वाराणसियं कत्तिक-
रत्तिवारच्छणो सम्पत्तो होति । नगरं देवनगरं विय अलङ्कस्सि । सव्वो जनी छणकीलानिस्सितो अहोसि । एकस्स पन दुग्गतमनुस्सस्स एकमेव धनसाटकयुगं अहोसि । सो तं सुधोतं धोवापेत्वा ओभञ्जापेत्वा सतवलिकं सहस्सवलिकं कारेत्वा ठपेसि ।

अथ नं भरिया एवमाह—इच्छामहं सामि ! कुसुम्भरत्तं निवासेत्वा एकं पारुपित्वा तव कण्ठे लग्गा कत्तिकरत्तिवारं चरितुन्ति ।

भद्दे ! कुतो अम्हाकं दलिद्धानं कुसुम्भं ? सुद्धवत्थं निवासेत्वा कीलाहीति ।

कुसुम्भरत्तं अलभमाना छणकीलं न कीलिस्सामि, त्वं अञ्जं इत्थि गहेत्वा कीलस्सूति ।

भद्दे ! किं मं पीलेसि ? कुतो अम्हाकं कुसुम्भन्ति ?

सामि ! पुरिस्सस्स इच्छाय सति किं नाम नत्थि । ननु रञ्जो कुसुम्भवत्थुस्मिं वहुं कुसुम्भन्ति ?

भद्दे ! तं ठानं रक्खसपरिग्गहीतपोक्खरणीसदिसं वलवा रक्खा, न सक्का उपसङ्कमित्तुं, मा ते एतं रुच्चि यथालब्धेनेव तुस्सस्सूति ।

सामि ! रत्तिभागे अन्धकारे सति पुरिस्सस्स अगमनीयद्धानं नाम अत्थीति^१ ?

इति सो ताय पुनप्पुन कथेन्तिया किलेसवसेन वचनं गहेत्वा होतु भद्दे ! मा चिन्ति [४१८]
यित्थाति तं समस्सासेत्वा रत्तिभागे जीवितं परिच्चजित्वा नगरा निक्खमित्वा रञ्जो कुसुम्भवत्थुं गत्वा
वर्ति मद्दित्वा अन्तोवत्थुं पाविसि । आरक्खमनुस्सा वत्तिसद्दं सुत्वा चोरो चोरोति परिवारेत्वा गहेत्वा परिभा-
सित्वा कोट्टेत्वा वन्धित्वा पभाताय रत्तिया रञ्जो दस्सेसुं । राजा गच्छथ नं सूले उत्तासेथाति आह । अथ
नं पच्छावाहं वन्धित्वा वज्जमेरिया वज्जमानाय नगरा निक्खमापेत्वा सूले उत्तासेसुं । वलववेदना वत्तन्ति
काका सीसे निलीयित्वा कणयग्गसदिसेहि तुण्डेहि अक्खीनि विज्झन्ति । सो तथारूपमिं दुक्खं अमनसि करित्वा
तमेव इत्थि अनुस्सरित्वा ताय नाममिह धनपुष्परत्तनिवत्थाय कण्ठे आसत्त वाहुयुगलाय सद्दि कत्तिकरत्तिवारतो
परिहीनोति चिन्तेत्वा इमं गाथमाहः—

नयिदं दुःखं श्रद्धं दुःखं यं मं तुदति वायसो,

यं सामा पुष्परत्तेन कत्तिकं नानुभोस्सतीति ।

तत्थ—नयिदं दुःखं श्रद्धं दुःखं यं मं तुदति वायसोति यञ्च इदं सूले लग्नपञ्चयं कायिकचेतसिकदुक्खं
यञ्च लोहमयेहि विय तुण्डेहि वायसो तुदति इदं सव्वमिं मय्हं न दुक्खं अद्दं दुक्खं एतंयेव पन मे दुक्खन्ति अत्थो ।
कतरं ? यं सामा पुष्परत्तेन कत्तिकं नानुभोस्सतीति यं सा पियङ्गुसामा मम भरिया एकं कुसुम्भरत्तं

निवासेत्वा एकं पारुषित्वा एवं घनपुष्परत्नेन वत्थयुगेन आच्छन्ना मं कण्ठे गृहेत्वा कत्तिकरत्तिवारं नानुभवि-
स्सति इमं मय्हं दुक्खं, एतदेव हि मं वाघतीति ।

सो एवं मातुगामं आरब्ध विप्पलपन्तोयेव कालं कत्वा निरये निव्वत्ति ।

सत्या इमं धम्मदेसनं आहरित्वा जातकं समोधानेसि । तदा जयम्पत्तिका इदानि जयम्पत्तिका ।
तं कारणं पच्चक्खं कत्वा ठिता आकासट्टदेवता पन अहमेवाति ।

पुष्परत्नजातकं ।

८. सिंगालजातकं

नाहं पुनं न च पुनन्ति इदं सत्या जेतवने विहरन्तो किलेसनिग्गहं आरब्ध कथेसि ।

पच्चुपन्नवत्थु

सावत्थियं किर पच्चसतमत्ता सहायका महाविभवा सेट्ठिपुत्ता सत्थु धम्मदेसनं सुत्वा सासने उरं दत्वा पच्चजित्वा जेतवने अन्तोकोटिसन्धारे विहरिंसु । अथेकदिवसं तेसं अड्ढरत्तसमये किलेसनिस्सितो संकप्पो उप्पज्जि । ते उक्कण्ठित्वा अत्तना जहित्तकिलेसे पुन गण्हितुं चित्तं उप्पादयिंसु । अथ सत्या अड्ढरत्तसमनन्तरे सच्चञ्चुत्ताणादण्डदीपिकं उक्खपित्वा कतराय नुखो रत्तिया जेतवने भिक्खू विहरन्तीति अज्झासयं ओलो-केन्तो तेसं भिक्खूनां अम्भन्तरे कामरागसंकप्पस्स उप्पन्नभावं अज्झासि । सत्या च नाम एकपुत्तिका इत्थी अत्तनो पुत्तं विय एकचक्खुको [४१६] पुरिसो चक्खुं विय अत्तनो सावके रक्खति । पुव्वण्हादिसु यस्मिं यस्मिं समये तेसं किलेसा उप्पज्जन्ति ते तेसं किलेसे ततो परं वड्ढितुं अदत्वा तस्मिं तस्मिंयेव समये निग्गण्हाति । तेनस्स एतदहोसि, अयं च चक्कवत्तिरज्जो अन्तोनगरेयेव चोरानं उप्पन्नकालो विय वत्ति इदानेव तेसं धम्मदेसनं कत्वा ते किलेसे निग्गण्हित्वा अरहत्तं दस्सामीति । सो सुरभिगन्धकुटितो निक्खमित्वा मधुरस्सरेण आनन्दाति आयस्मन्तं धम्मभण्डागारिकं आनन्दत्थेरं आमन्तेसि । थेरो किं भन्तेति आगन्त्वा वन्दित्वा अट्ठासि । आनन्द ! यत्तका भिक्खू अन्तोकोटिसन्धारे विहरन्ति सव्वेव गन्धकुटिपरिवेणे सन्निपातेहीति । एवं किरस्स अहोसि सचाहं तेयेव पच्चसते भिक्खू पक्कोसापेस्सामि सत्थारा नो अम्भन्तरे किलेसानं उप्पन्नभावो आतोति संविग्गमानसा धम्मदेसनं पटिच्छित्तुं न सक्खिस्सतीति । तस्मा सव्वे सन्निपातेहीति आह । थेरो साधु भन्तेति अवापुरणं आदाय परिवेणेण परिवेणं आहिण्डित्वा सव्वे भिक्खू गन्धकुटिपरिवेणे सन्निपातेत्वा बुद्धासनं पज्जापेसि । सत्या पल्लंझकं आभुजित्वा उजुं कायं परिणधाय सिलापठवियं पटिट्ठमानो सिनेरुविय पज्जात्तबुद्धासने निसीदि । आवेलावेला यमकयमका छव्वण्णघनबुद्धरस्मियो विस्सज्जेन्तो । तापि रस्मियो पाणिमत्ता छत्तमत्ता कूटा-गारकुच्छिमत्ता छिज्जित्वा छिज्जित्वा गगनतले विज्जुल्लता विय सच्चरिंसु । अण्णवकुच्छि खोभेत्वा वाल-सुरियुगमनकालो विय अहोसि । भिक्खुसङ्घोपि सत्थारं वन्दित्वा गरुचित्तं पच्चुपट्टपेत्वा रत्तकम्बलसारिणं परिकिखपन्तो विय परिवारेत्वा निसीदि ।

सत्या ब्रह्मस्सरं निच्छारेन्तो भिक्खू आमन्तेत्वा—न भिक्खवे ! भिक्खुना नाम कामवितक्कं व्यापा-दवितक्कं विहिंसावितक्कन्ति इमे तयो अकुसलवितक्के वितक्केतुं वट्ठति अन्तो उप्पन्नकिलेसो हि परित्तकोति आतुं न वट्ठति, किलेसो नाम पच्चामित्तसदिसो पच्चामित्तो च खुद्दको नाम नत्थि ओकासं लभित्वा विनासमेव पापेति, एवमेवं अप्पमत्तकोपि किलेसो उप्पज्जित्वा वड्ढितुं लभन्तो महाविनासं पापेति किलेसो नामेस हला-हलविसूपमो उप्पाटितच्छविलोमगण्डनिभो^१ आसीविसपटिभागो असनिअगिसदिसो अल्लीयितुं न युत्तो आसंकितव्यो उप्पन्नपन्नवगगेयेव पटिसङ्खानवलेन भावनावलेन यथा महत्तम्पि हृदये अठत्वा पटुमिनि-पत्ता उदविन्दुविय विवट्ठति एवं पजहित्तव्यो पोराणकपण्डितापि अप्पमत्तकम्पि किलेसं गरहित्वा यथा पुन अम्भन्तरे नूप्पज्जति एवं निग्गण्हिसूति वत्वा अतीतं आहरि :—[४२०]

अतीतवत्थु

अतीते वाराणसियं ब्रह्मदत्ते रज्जं कारेन्ते बोधिसत्तो सिंगालयोनियं पटिस्सन्धिं गहेत्वा अरज्जो नदीतीरे निवामं कप्पेसि । अयेको जरहत्थी गड्ढातीरे कालमकासि । सिंगालो गोचरपसूतो तं हत्थिसरीरं दिस्वा महा मे गोचरो उप्पन्नोति गत्त्वा रोण्डे डसि । नड्ढगलीसाय दट्टकालो विय अहोसि । सो नत्थेत्थ मादिवच्चयुत्तकन्ति दन्ते डसि । थम्भे दट्टकालो विय अहोसि । कण्णे डसि । सप्पकोटियं दट्टकालो विय

अहोसि । उदरे डमि । कुसूले दट्टकालो विय अहोसि । पादे डसि । उदुवखले दट्टकालो विय अहोसि । नङ्गुट्टं डसि । मूसले दट्टकालो विय अहोसि । एत्थापि नत्थि खादितव्वयुत्तकन्ति सव्वत्थ अस्सादं अलभन्तो वच्चमग्गे डमि । मुटुपूवे दट्टकालो विय अहोसि । सो लद्धंदानि मे इमस्मिं सरीरे मुदुं खादितव्वयुत्त-
ट्टानन्ति । ततो पट्टाय ग्गादन्तो अन्तोकुच्छि पविसित्वा वक्कहृदयादीनि खादित्वा पिपासितकाले लोहितं पित्रित्वा निपज्जितुकामकाले उदरं पत्थरित्वा निपज्जति । अथस्स एतदहोसि इदं हत्थिसरीरं मय्हं निवास-
समुखताय गेहसदिसं खादितुकामताय सति पट्टतमंसं किंदानि मे अज्जात्थ कम्मन्ति सो अज्जात्थ अगन्त्वा हत्थिकुच्छियंयेव मंसं खादित्वा वसति । गच्छन्ते गच्छन्ते काले निदाघवातसम्फस्सेन चैव सुरियरस्मिसन्तापेन च तं कुण्णं सुस्सित्वा वलियो गण्हि । सिगालस्स पविट्टद्वारं पिहितं, अन्तोकुच्छियं अन्धकारो अहोसि । सिगाल-
स्स लोकन्तरिकनिवासो विय जातो कुण्णे सुस्सन्ते मंसम्पि सुस्सि लोहितम्पि पच्छिज्जि । सो निक्खमन-
द्वारं अलभन्तो भयप्पत्तो हुत्वा सन्धावन्तो इतोचितो च पहरित्वा निक्खमनद्वारं परियेसमानो विचरति । एवं तस्मिं उक्खलियं पिट्टुपिण्डं विय अन्तोकुच्छियं सिज्जमाने कतिपाहच्चयेन महामेघो पावस्सि । अथ नं कुण्णं तेमित्वा उट्टाय पकतिसण्ठानेन अट्टासि । वच्चमग्गो विवटो हुत्वा तारका विय पज्जायि सिगालो तं छिद्दं दिस्वा
इदानी मे जीवितं लद्धन्ति यावहत्थिसीसा पटिक्कमित्वा वेगेन पक्खन्दित्वा वच्चमग्गं सीसेन पहरित्वा निक्खमि । तस्स संसिन्नसरीरत्ता सव्वलोमानि वच्चमग्गे अल्लीयिंसु । सो तालक्खन्धसदिसेन निल्लोमेन सरीरेन उव्विग्गचित्तो मुहुत्तं धावित्वा निवत्तित्वा निसिन्नो सरीरं ओलोकेत्वा इदं दुक्खं मय्हं न अज्जेन कतं लोभहेतु पन लोभकारणा लोभं निस्साय मया एतं कतं इतोदानि पट्टाय न लोभवसिको भविस्सामि पुन हत्थिसरीरं नाम न पविसिस्सामीति संविग्गहृदयो हुत्वा इमं गाथमाह :—

नाहं पुनं न च पुनं न चापि अपुनप्पुनं,
हत्थिबोन्दि पवेक्खामि तथा हि भयतज्जितोति । [४२१]

तत्थ—न चापि अपुनप्पुनन्ति अकारो निपातमत्तो । अयं पनेतिस्सा सकलायपि गाथायत्थो । अहं हि इतो पुन ततो च पुनन्ति वृत्तवारतो पुन ततोपि च पुनप्पुनं वारणसरीरसङ्ख्यातं हत्थिबोन्दि न पवेक्खामि । किं कारणा ? तथाहि भयतज्जितो तथाहि अहं इमस्मिंयेव पवेसने भयतज्जितो मरणभयेन सन्तासं संवेगं आपादितोति ।

एवञ्च पन वत्ता ततो च पलायित्वा पुन तं वा अज्जं वा हत्थिसरीरं नाम निवत्तित्वापि न ओलो-
केसि । ततोपट्टाय न लोभवसिको अहोसि ।

सत्था इमं धम्मदेसनं आहरित्वा भिक्खवे ! अन्तो उत्पन्नलेकिसस्स नाम वड्डितुं अदत्त्वा तत्थ तत्थेव निग्गण्हितुं वट्टतीति वत्ता सच्चानि पकासेत्वा जातकं समोधानेसि । सच्चपरियोसाने पञ्चसतापि ते भिक्खू अरहत्ते पटिट्ठहिंसु । अवसेसेसू केचि सोतापन्ना केचि सकदागामिनो केचि अनागामिनो अहेसु । तदा सिगालो अहमेव अहोसिन्ति ।

६. एकपण्णजातकं

एकपण्णो ग्रयं दक्खोति इदं सत्था वेसालियं उपनिस्साय महावने कटागारसालायं विहरन्तो वेसालिकं दुट्ठलिच्छविकुमारकं आरब्ध कथेसि ।

पच्चुपन्नवत्थु

तस्मिं हि काले वेसालिनगरं गावुतगावुतन्तरे तीहि पकारेहि परिक्खित्तं, तीसु ठानेसु गोपुरट्टालकोट्ट-
कयुत्तं परमसोभगप्पत्तं । तत्थ निच्चकालं रज्जं कारेत्वा वसन्तानं येव राजूनं सत्तसहस्सानि सत्तसतानि सत्त
च राजानो होन्ति, तत्तकायेव उपराजानो, तत्तका सेनापतिनो, तत्तका भण्डागारिका । तेसं राजकुमारानं
अन्तरे एको दुट्ठलिच्छविकुमारो नाम अहोसि, कोधनो चण्डो फरुसो, दण्डेन घट्टितासीविसो विय निच्चं पज्ज-
लितो कोधेन । तस्स पुरतो द्वे तीणि वचनानि कथेतुं समत्थो नाम नत्थि । तं नेव मातापितरो न ज्ञातयो न
मित्तसुहज्जा सिक्खापेतुं सक्खिसु । अत्थस्स मातापितुन्नं एतदहोसि अयं कुमारो अतिफरुसो साहसिको ठपेत्वा
सम्मासम्बुद्धं अञ्जो इमं विनेतुं समत्थो नाम नत्थि बुद्धवेनेय्येन पन भवितव्वन्ति । ते तं आदाय सत्थु सन्तिकं
गत्वा वन्दित्वा आहंसु—भन्ते ! अयं कुमारो चण्डो फरुसो कोधेन पज्जलति इमस्स ओवादं देथाति ।

सत्था तं कुमारं ओवदि—कुमार ! इमेसु नाम सत्तेसु चण्डेन फरुसेन साहसिकेन विहेठकजातिकेन
न भवितव्वं । फरुसवाचो नाम विजातमातुयापि पितुनोपि पुत्तस्सपि भातुभगिनीनम्पि [४२२] पजापतियापि
मित्तवन्धवानम्पि अप्पियो होति अमनापो डसितुं आगच्छन्तो सप्पो विय अटवियं उट्ठितचोरा विय खादितुं आग-
च्छन्तो यक्खो विय च उव्वेजनीयो हुत्वा दुतियकचित्तवारे निरयादिसु निव्वत्तति दिट्ठेव धम्मे कोधनो पुग्गलो
मण्डितपसाधितोपि दुव्वण्णोव होति । पुण्णचन्दसस्सिरिकम्पिस्स मुखं जालाभिहतपदुमं विय मलग्गहीतकञ्च-
नादासपण्डलं विय च विरूपं होति दुदसिकं । कोधं निस्साय हि सत्ता सत्थं आदाय अत्तनाव अत्तानं पहरन्ति,
विसं खादन्ति, रज्जुया उव्वन्धन्ति, पपाता पपतन्ति । एवं कोधवसेन कालङ्कत्वा निरयादिसु उप्पज्जन्ति
विहेठकजातिकापि दिट्ठेव धम्मे गरहं पत्वा कायस्स भेदा निरयादिसु उप्पज्जन्ति । पुन मनुस्सत्तं लभित्वा
जातकालतोपट्ठाया रोगवहुलाव होन्ति । चक्खुरोगो सोतरोगोति आदिसु च रोगेसु एकतो बुद्धाय एकस्मिं पतन्ति
रोगेन अपरिमुत्ताव हुत्वा निच्चदुक्खिताव होन्ति । तस्मा सब्बसत्तेसु मेत्तचित्तेन हितचित्तेन मदुचित्तेन भवि-
तव्वं । एवरूपो हि पुग्गलो निरयादिभयेहि न परिमुच्चतीति ।

सो कुमारो सत्थु ओवादं लभित्वा एकोवादेनेव निहतमानो दन्तो निव्विसेवनो मेत्तचित्तो मुदुचित्तो
अहोसि । अक्कोसन्तम्पि पहरन्तम्पि निवत्तित्वापि न ओलोकेसि । उद्धदाठो विय सप्पो अलच्छिन्नो विय
कक्कटको छिन्नविसारो विय च उसभो अहोसि । तस्स तं पर्वति जत्वा भिक्खू धम्मसभायं कथं समुट्ठापेसुं—
आवुसो ! दुट्ठलिच्छविकुमारं सुचिरम्पि ओवदित्वा नेव मातापितरो न जातिमित्तादयो दमेतुं सक्खिसु ।
सम्मासम्बुद्धो पन एकोवादेनेव दमेत्वा निव्विसेवनं कत्वा मत्तवरवारणं विय समुग्गहितानञ्जकाण्णं अकासि ।
याव सुभासितञ्चिदं—“हत्थिदमकेन भिक्खवे ! हत्थिदम्मो सारितो एकं येव दिसं धावति पुरत्थिमं वा
पच्छिमं वा उत्तरं वा दक्खिणं वा । अस्सदमकेन भिक्खवे ! अस्सदम्मो सारितो एकं येव दिसं धावति पुरत्थिमं
वा पच्छिमं वा उत्तरं वा दक्खिणं वा । गोदमकेन भिक्खवे ! गोदम्मो सारितो एकं येव दिसं धावति पुरत्थिमं
वा पच्छिमं वा उत्तरं वा दक्खिणं वा । तथागतेन भिक्खवे ! अरहता सम्मासम्बुद्धेन पुरिसदम्मो सारितो
अट्टदिसा धावति रूपी रूपानि पत्तति अयमेका दिसा—ये—सञ्जावेदयितनिरोधं उपसम्पज्ज विहरति अयं अट्टमी
दिसा । नो वुच्चति योग्गाचरियानं अनुत्तरो पुरिसदम्मसारथी”ति । नहि आवुसो ! सम्मासम्बुद्धेन सदिसो
पुरिसदम्मसारथी नाम अत्थीति ।

सत्था आगन्त्वा कायनुत्थ भिक्खवे ! एतरहि कथाय सन्निसिन्नाति पुच्छित्वा इमाय नामाति वुत्ते
न भिक्खवे ! इदानीवेस मया एकोवादेनेव दमितो पुव्वेपहं इमं एकोवादेनेव दमेसिन्ति वत्ता अतीतं आहरिः—[४२३]

अतीतवत्यु

अतीते वाराणसियं ब्रह्मदत्ते रज्जं कारन्ते बोधिसत्तो उदिच्चब्राह्मणकाले निव्वत्तिवा वयप्पत्तो तक्क-
सिलायं तयो वेदे सव्वसिप्पानि च उग्गण्हित्वा कञ्चिकालं घरावासं वसित्वा मतापितुन्नं अच्चयेन इसिपव्व-
ज्जं पव्वजित्वा अभिञ्जा च समापत्तियो च निव्वत्तेत्वा हिमवन्ते वासं कप्पेसि तत्थ चिरं वसित्वा लोणम्मि-
लसेवनत्थाय जनपदं आगन्त्वा वाराणसि पत्वा राजुय्याने वसित्वा पुनदिवसे सुनिवत्थो सुपाहृतो तापसाकप्प-
सम्पन्नो भिक्खाय नगरं पविसित्वा राजङ्गणं पापुरिण ।

राजा सीहपञ्जरेण ओलोकेन्तो तं दिस्वा इरियापथे पसीदित्वा अयं तापसो सन्तिन्द्रियो सन्तमानसो
युगमत्तदसो पदवारे पदवारे सहस्सत्यविकं ठपेन्तो विय सीहविजम्भितेन आगच्छति सचे सन्तधम्मो
नामेको अत्थि इमस्स तेनम्भन्तरे भवितव्वन्ति चिन्तेत्वा एकं अमच्चं ओलोकेसि ।

सो—किं करोमि देवाति आह ।

एतं तापसं आनेहीति ।

सो साधु देवाति बोधिसत्तं उपसंक्रमित्वा वन्दित्वा हत्यतो भिक्खाभाजनं गहेत्वा किं महापुञ्जाति
वुत्ते—भन्ते ! राजा तं पक्कमितीति आह ।

बोधिसत्तो—मयं राजकुलूपगा हेमवतका नामम्हाति आह ।

अमच्चो गत्वा तमत्थं रञ्जो आरोचेसि । राजा अञ्जो अम्हाकं कुलूपगो नत्थि आनेहि नन्ति
आह । अमच्चो गत्वा बोधिसत्तं वन्दित्वा याचित्वा राजनिवेसनं पवेसेसि । राजा बोधिसत्तं वन्दित्वा
समुस्सितसेतच्छत्ते कञ्चनपल्लङ्के निसीदापेत्वा अत्तनो पटियत्तं नानगरसभोजनं भोजेत्वा—भन्ते ! कुहिं
वसथाति पुच्छि ।

हेमवतका मयं महाराजाति ।

इदानीं कहं गच्छथाति ?

वस्सारत्तानुरूपं सेनासनं उपवारेम महाराजाति ।

तेन हि भन्ते ! अम्हाकञ्जेव उय्याने वसथाति ।

पटिञ्जं गहेत्वा सयम्पि भुञ्जित्वा बोधिसत्तं आदाय उय्यानं गत्वा पण्णसालं मापेत्वा रत्तिट्ठानदि-
वाट्टानानि कारेत्वा पव्वजितपरिक्खारे दत्वा उय्यानपालं पटिच्छापेत्वा नगरं पाविसि । ततोपट्टाय बोधिसत्तो
उय्याने वसति । राजापिस्स दिवसे दिवसे द्वत्तिक्खत्तुं उपट्टानं गच्छति ।

तस्स पन रञ्जो दुट्टकुमारो नाम पुत्तो अहोसि चण्डो फरुसो नेव नं राजा दमेतुं असक्खि न सेसञ्जातका
अमच्चापि ब्राह्मणगहपतिकापि एकतो हुत्वा सामि ! मा एवं करि एवं कातुं न लब्भाति कुञ्जित्वा कथेन्तापि
कथं गाहापेतुं न सक्खिसु । राजा चिन्तेसि—ठपेत्वा मम अय्यं सीलवन्ततापसं अञ्जो इमं कुमारं दमेतुं समत्थो
नाम नत्थि, सो येव नं दमेस्सतीति ।

सो कुमारं आदाय बोधिसत्तस्स सन्निकं गत्वा भन्ते ! अयं कुमारो चण्डो फरुसो, मयं इमं दमेतुं न
सक्कोम तुम्हे नं एकेन उपायेन सिक्खापेथाति कुमारं बोधिसत्तस्स [४२४] निय्यादेत्वा पक्कामि । बोधि-
सत्तो कुमारं गहेत्वा उय्याने विचरन्तो एकतो एकेन एकतो एकेनाति द्वीहियेव पत्तेहि एकं निम्बपोतकं दिस्वा
कुमारं आह—कुमार ! एतस्स ताव रुक्खपोतकस्स पण्णं खादित्वा रसं जानाहीति ।

सो तस्स एकं पण्णं सङ्खादित्वा रसं ज्ञत्वा धीति^१ सहखेलेन भूमियं निट्ठुभि । किमेतं कुमाराति वुत्ते—
भन्ते ! इदानीवेस रुक्खो हलाहलविसूपमो वड्ढन्तो पन वहु मनुस्से मारेस्सतीति निम्बपोतकं उप्पाटेत्वा हत्येहि
परिमदित्वा इमं गाथमाह :—

तत्थ—एकपण्णोति उभोसु परसेसु एकेकपण्णो । न भूम्या चतुरङ्गुलोति भूमितो चतुरङ्गुलमत्तम्पि न वड्ढितो । फलेनाति पलासेन । विसक्कप्पेनाति हलाहलविरासदिसेन । एवं खुद्दकोपि समानो एवरूपेन तित्तकेन पण्णेन समन्नागतोति अत्थो । महायं किं भविस्सतीति यदा पनायं बुद्धिप्पत्तो महा भविस्सति तदा किं नाम भविस्सति ? अट्ठा मनुस्समारको भविस्सतीति एतं उप्पाटेत्वा मद्दित्वा छड्ढेसिन्ति आह ।

अयं नं वोधिसत्तो एतदवोच—कुमार ! त्वं इमं ताव निम्बपोतकं इदानीं एवं तित्तको महल्लककाले कुतो इमं निस्साय वड्ढीति उप्पाटेत्वा मद्दित्वा छड्ढेसि यथा त्वं एतस्मिं पटिपज्जि एवमेव तं रट्ठवासिनोपि अयं कुमारो दहरकाले येव एवं चण्डो फरुसो महल्लककाले रज्जं पत्वा किं नाम करिस्सति ? कुतो अम्हाकं एतं निस्साय वड्ढीति तव कुलसन्तकं रज्जं अदत्वा निम्बपोतकं विय तं उप्पाटेत्वा रट्ठा पव्वाजनियकम्मं करिस्सन्ति, तस्मा निम्बरुक्खपटिभागतं हित्वा इतो पट्ठाय खन्तिमेत्तानुद्दयसम्पन्नो होहीति ।

सो ततो पट्ठाय निहतमानो निव्विसेवनो खन्तिमेत्तानुद्दयसम्पन्नो हुत्वा वोधिसत्तस्स ओवादे ठत्वा पितु अच्चयेन रज्जं पत्वा दानादीनि पुञ्जकम्मानि कत्वा यथाकम्मं अगमासि ।

सत्था इमं धम्मदेसनं आहरित्वा न भिक्खवे ! इदानीं वेसदुट्ठलिच्छविकुमारो मया दमितो, पुव्वेपाहं एतं दमेसिं येवाति वत्वा जातकं समोधानेसि । तदा दुट्ठकुमारो अयं लिच्छविकुमारो अहोसि । राजा आनन्दो । ओवाददायकतापसो पन अहमेवाति ।

एकपण्णजातकं ।

१०. सञ्जीवजातकं

असन्तं यो पगण्हातीति इदं सत्था वेलुवने विहरन्तो अजातसत्तुस्स रञ्जो असन्तपग्गहं आरब्ध कथेसि ।
[४२५]

पच्चुपन्नवत्थु

सो हि वृद्धानं पतिकण्टकभूते दुस्सीले पापधम्मे देवदत्ते पसीदित्वा तं असन्तं असप्पुरिसं पग्गहं तस्स सक्कारं करिस्सामीति वहुं धनं परिच्चजित्वा गयासीसे विहारं कारेत्वा तस्सेव वचनं गहेत्वा पितरं धम्मराजानं सोतापन्नं अरियसावकं धातेत्वा अत्तनो सोतापत्तिमग्गस्स उपनिस्सयं छिन्दित्वा महाविनासं पत्तो । सो हि देवदत्तो पठविं पविट्ठोति सुत्वा कच्चि नुखो मम्मि पठवी गिलेय्याति भीततसितो रज्जसुखं न लभति, सयने अस्सादसुखं न विन्दति, तिच्चकारणाभितुल्लो हत्थिपोतो^१ विय कम्पमानो विचरति । सो पठविं फलमानं विय अवीचिजालं निक्खमन्ति विय पठविया अत्तानं गिलीयमानं विय आदिताय लोहपठविया उत्तानकं निपज्जापेत्वा अयसूलेहि कोट्टियमानं विय च समनुपस्सि । तेनस्स पट्टकुक्कुटस्सेव महत्तम्मि कम्पमानस्स अवत्थानं नाम नाहोसि । सो सम्मासम्बुद्धं पस्सितुकामो खमापेतुकामो पञ्हं पुच्छितुकामो अहोसि । अत्तनो पन अपराधमहन्तताय उपसङ्कमिंतुं न सक्कोति ।

अथस्स राजगहनगरे कत्तिकरत्तिवारे सम्पत्ते देवनगरं विय नगरे अलङ्कते महातले अमच्चगण-परिवुत्तस्स कञ्चनासने निसिन्नस्स जीवकं कोमारभच्चं अविदूरे निसिन्नं दिस्वा एतदहोसि—जीवकं गहेत्वा सम्मासम्बुद्धं पस्सिस्सामि न खो पन सक्का मया उज्जकमेव वत्तुं अहं सम्म ! जीवक ! सयं गन्तुं न सक्कोमि एहि मं सत्थु सन्तिकं नेहीति परियायेन पन रत्तिसम्पदं वण्णत्वा कन्नूख्वज्ज मयं समणं वा ब्राह्मणं वा पयिरुपासेय्याम यं नो पयिरुपासन्तानं चित्तं पसीदेय्याति वक्खामि तं सुत्वा अमच्चा अत्तनो अत्तनो सत्थारानं वण्णं कथेस्सन्ति, जीवकोपि सम्मासम्बुद्धस्स वण्णं कथेस्सति । अथ नं गहेत्वा सत्थु सन्तिकं गच्छिस्सामीति ।

सो पञ्चहि पदेहि रत्ति वण्णेसि—“लक्खञ्जा वत भो ! दोसिना रत्ति, अभिरूपा वत भो ! दोसिना रत्ति, दस्सनीया वत भो ! दोसिना रत्ति, पासादिका वत भो ! दोसिना रत्ति, रमणीया वत भो ! दोसिना रत्ति, कन्नूख्वज्ज मयं समणं वा ब्राह्मणं वा पयिरुपासेय्याम ? यं नो पयिरुपासतो चित्तं पसीदेय्या”ति ।

अथेको अमच्चो पूरणकस्सपस्स वण्णं कथेसि । एको मक्खलिगोसालस्स, एको अजितकेसकम्बलस्स, एको पकुधकच्चायनस्स, एको सञ्जयस्स वेलट्ठिपुत्तस्स, एको नाथपुत्तनिगण्ठस्साति^२ । राजा तेसं कथं सुत्वा तुण्ही अहोसि । सो हि जीवकस्सेव महामच्चस्स कथं पच्चासिस्सति । जीवकोपि रञ्जा मं आरब्ध कथितेयेव जानिस्सामीति अविदूरे तुण्ही निसीदि ।

अय नं राजा आह—[४२६] त्वम्पन सम्म ! जीवक ! किं तुण्हीति ?

तस्मिं खणे जीवको उट्ठायासना येन भगवा तेनञ्जलिम्पणामेत्वा—एसो देव ! भगवा अरहं सम्मासम्बुद्धो अम्हाकं अम्बवने विहरति सिद्धि अड्ढतेलसेहि भिक्खुसत्तेहि तच्च पन भगवन्तं एवं कल्याणो कित्तिसद्दो अब्भुगतोति नव अरहादी गुणे वत्वा जातितो पट्ठाया पुव्वनिमित्तादिभेदं भगवतो आनुभावं पकासेत्वा तं भगवन्तं देवो पयिरुपासतु धम्मं सुणानु पञ्हं पुच्छतूति आह ।

राजा सम्पुण्णमनोरथो हुत्वा तेनहि सम्म ! जीवक ! हत्थियानानि कप्पापेहीति यानानि कप्पापेत्वा महन्तेन राजानुभावेन जीवकम्बवनं गत्वा गन्धमण्डलमाले भिक्खुसङ्घपरिवुत्तं तथागतं दिस्वा सन्तवीचिमज्जे महानावं विय निच्चलं भिक्खुसङ्घं इतो चित्तो च अनुविलोकेत्वा एयरूपा नाम मे परिमा न दिट्ठुपुव्वाति इरियापथेयेव पसीदित्वा सङ्घस्स अञ्जलिं पगण्हित्वा थुतिं कत्वा भगवन्तं वन्दित्वा एवमन्तं निसिन्नो सामञ्जाफलपञ्हं पुच्छि । अथस्स भगवा द्वीहि भाणवारेहि पत्तिमण्डेत्वा सामञ्जाफलमुत्तन्तं कथेसि ।

१. स्या०—पोतो विय । २. स्या०—नाटपुत्तनिगण्ठस्साति ।

सो सुत्तपरियोसाने अत्तमनो भगवन्तं खमापेत्वा उट्टायासना पदक्खिरां कत्वा पक्कामि । सत्था अचिरपक्क-
न्तस्स रञ्जो भिक्खू आमन्तेत्वा—“खतायं भिक्खवे ! राजा, उपहतायं भिक्खवे ! राजा, सचायं भिक्खवे !
राजा इस्सरियकारणा पितरं धम्मिकं धम्मराजानं जीविता न दोरोपेस्सथ इमस्मिमेव आसने विरजं वीतमलं
धम्मचक्खुं उप्पज्जिस्सथ । देवदत्तं पन निस्साय असन्तपग्गहं कत्वा सोतापत्तिफला परिहीनोति” आह ।

पुनदित्रसे भिक्खू धम्मसभायं कथं समूट्ठापेसु—आवुसो ! अजातसत्तु किर असन्तपग्गहं कत्वा दुस्सीलं
पापधम्मं देवदत्तं निस्साय पितुघातकम्मस्स कत्ता सोतापत्तिफला परिहीनो देवदत्तेन नासितो राजाति ।

सत्था आगन्त्वा कायनुत्थ भिक्खवे ! एतरहि कथाय सन्निसिन्नाति पुच्छित्वा इमाय नामाति वुत्ते
न भिक्खवे ! अजातसत्तु इदानीव असन्तपग्गहं कत्वा महाविनासं पत्तो पुव्वेपेस असन्तपग्गहेनेव अत्तानं नासे-
सीति वत्वा अतीतं आहरि :—

अतीतवत्थु

अतीते वाराणसियं ब्रह्मदत्ते रज्जं कारेन्ते वोधिसत्तो महाविभवे ब्राह्मणकुले निव्वत्तित्वा वयप्पत्तो
तक्कसिलं गन्त्वा सव्वसिप्पानि उग्गहिण्त्वा वाराणसियं दिसापामोवखो आचरियो हुत्वा पञ्चमाणवकसतानि
सिप्पं वाचेति । तेसु माणवेसु एको सञ्जीवो नाम माणवो अत्थि । वोधिसत्तो तस्स मतकुट्टापनमन्तं अदासि
सो उट्टापनमन्तमेव गहेत्वा पटिवाहनमन्तं पन अगहेत्वा एकदिवसं माणवेहि सद्धि दारुअत्थाय अरञ्जं गन्त्वा
एकं मतव्यग्घं दिस्वा माणवे [४२७] आह—भो ! इमं मतव्यग्घं उट्टापेस्सामीति ।

माणवा—न सक्खिस्ससीति आहंसु ।

पस्सन्तानञ्जेव वो उट्टापेस्सामीति ।

सचे माणव ! सक्कोसि उट्टापेहीति ।

एवञ्च पन वत्वा ते माणवा रुक्खं अभिरुहिंसु । सञ्जीवो मन्तं परिवत्तेत्वा मतव्यग्घं सक्खराहि पहरि ।
व्यग्घो उट्टाय वेगेनागन्त्वा सञ्जीवं गलनालियं डसित्वा जीवितक्खयं पापेत्वा तत्थेव पति । सञ्जीवोपि
तत्थेव पति । उभोपि एकट्टानेयेव मत्ता निर्पज्जिसु । माणवा दारुआदीनि आदाय आगन्त्वा तं पर्वत्ति आच-
रियस्स आरोचेसु । आचरियो माणवे आमन्तेत्वा—ताता ! असन्तपग्गहकारा नाम अयुत्तट्टाने सक्कार-
सम्मानं करोन्ता एवरूपं दुक्खं पटिलभन्ति येवाति वत्वा इमं गाथमाह :—

असन्तं यो पग्गण्हाति असन्तञ्चुपसेवति,

तमेव घासं कुरुते व्यग्घो सञ्जीविको यथाति ।

तत्थ—असन्तन्ति तीहि दुच्चरितेहि समन्नागतं दुस्सीलं पापधम्मं । यो पग्गण्हातीति यं खत्तियादिसु
यो कोचि एवरूपं दुस्सीलं पव्वजितं वा चीवरादिसम्पदानेन गहट्ठं वा उपरज्जसेनापत्तिट्टानादिसम्पदानेन
पग्गण्हाति । सक्कारसम्मानं करोतीति अत्थो । असन्तञ्चुपसेवतीति यो च एवरूपं असन्तं दुस्सीलं उपसेवति
भजति पयिरुपासति । तमेव घासं कुरुतेति तमेव असन्तपग्गहनकं सो दुस्सीलो पापपुग्गलो घसति सङ्खादति
विनासं पापेति । कथं ? व्यग्घो सञ्जीविको यथाति यथा सञ्जीवकेन माणवेन मन्तं परिवत्तेत्वा मतव्यग्घो
सञ्जीविको जीवितसम्पदानेन सम्पग्गहितो अत्तनो जीवितदायकं सञ्जीवमेव जीविता दोरोपेत्वा तत्थेव
पातेसि । एवं अञ्जोपि यो असन्तसम्पग्गहं करोति सो दुस्सीलो तं अत्तनो सम्पग्गाहकमेव विनासेति । एवं
असन्तसम्पग्गाहका विनासं पापुणन्तीति ।

वोधिसत्तो इमाय गाथाय माणवानं धम्मं देसेत्वा दानादीनि पुञ्जानि कत्वा यथाकम्मं गतो । सत्थापि
इमं धम्मदेसनं आहरित्वा जातकं समोधानेसि । तदा मतव्यग्घुट्टापको माणवो अजातसत्तु अहोसि । दिसा-
पामोक्खाचरियो पन अहमेवाति ।

सञ्जीवजातकं ।

ककण्टकवग्गो पण्णरसमो ।

उपरिमो पण्णासको ।

एककनिपातवर्णना निट्ठिता ।

सुद्धिपत्तं

पिट्ठे	पन्तिपं	असुद्धि	सुद्धि
२	८	थरेन	थरेन
"	३०	उग्गण्ह	उग्गण्ह
३	२	गाथाबन्धनेन न	गाथाबन्धनेन पन
"	३	वचनेहि	वचनेहि
"	१०	वीणासद्देन	वीणासद्देन
"	३४	यो	सो
४	१	एव	एवं
"	१	भव	भवे
"	४	अजातिसंखातन	अजातिसंखातेन
"	६	तिविधग्गी	तिविधग्गी
"	१२	सञ्छन्न	सञ्छन्नं
"	२६	यथासि	यथापि
"	३१	परिपीलीतो	परिपीलितो
"	३३	एव	एवं
"	३५	छड्डत्वा	छड्डत्वा
५	४	जिगुच्छिय	जिगुच्छिय
"	११	वच्चं	वच्चं
"	१५	गच्छिस्स	गच्छिस्सं
"	२१	सकनिवेसन	सकनिवेसने
"	२४	कारणगुणेहि	कारणगुणेहि
"	३३	पञ्चदोसविवज्जितं	पञ्चदोसविवज्जितं
"	३८	गुण	गुणेहि
६	७	वसनटठानं	वसनटठानं
"	३०	गुणसमपेतं	गुणसमपेतं
"	३५	आनुपुव्वकथा	आनुपुव्वीकथा
"	३८	जटामण लवाकचीरं	जटामण्डलवाकचीरं
७	२	प वजन्तु'ति	पव्वजन्तू'ति
"	७	विवरित्वाअन्तो	विवरित्वा अन्तो
"	११	तापसपव्वज्जं	तापसपव्वज्जं
"	१३	जिराणस्स	जिण्णस्स
"	१४	दुरभिसम्भवभावो	दुरभिसम्भवभावो
"	२०	अप्पग्घं	अप्पग्घं
"	२७	अट्ठदोससमाकिण्णं	अट्ठदोससमाकिण्णं
"	३०	निच्चलभावकरत्थं	निच्चलभावकरत्थं
"	३१	अंकुरापच्छि	अंकुसपच्छि
"	३२	अपर परं	अपरापरं

पिट्ठे	पत्तिथं	असुद्धि	सुद्धि
८	३५	उदपादी	उदपादि
"	३७	वीतिनामन्तो	वीतिनामेन्तो
९	१	वं	एवं
"	४	नाद्दसि	नाद्दसि
"	३४	यव	येव
"	"	महानभावानं	महानुभावानं
"	३६	मानुसकगन्धहि	मानुसकगन्धेहि
१०	३	छव्वण्णाघन-	छव्वण्णाघन-
"	२१	पटिपज्जिअ ञ्जसं	पटिपज्जि अञ्जसं
"	३४	सहहिस्सेहि	सहसिस्सेहि
"	३५	मा मा	मा नं
११	२	अटठ	अट्ट-
"	११	पारेमि	तारेमि
"	२०	अत्तभावपि	अत्तभावे
"	२१	हेतुसम्पन्नेपि	हेतुसम्पन्नेपि
"	३२	बुद्धत्तं	बुद्धत्तं
"	३४	एव	एवं
"	३७	उग्घान्तेतो	उग्घाटेन्तो
१२	२	अनागतं सञ्ज्जाणं	अनागतंसञ्ज्जाणं
"	४	व्याकसि	व्याकासि
"	"	तापरां	तापसं
"	११	पटिग्गाहेत्वा	पटिग्गाहेत्वा
"	१४	वचनमब्रवी	वचनमब्रुवी
१४	१४	तेपज्जुभो	तेपज्जुभो
"	३५	तदान	तदा न
१६	१	यस	यसं
"	४	वि चिनामि	विचिनामि
"	१३	कुम्भो	कुम्भो
१६	३४	होन्तो	होन्तो
२०	२८	तेलपन्ते	तेलयन्ते
२२	१६	वीरोच	विरोच
२३	६	उपगन्त्वा न	उपगन्त्वान
२३	३१-३७	एता गाथायो न भवित्त्वा, जातकट्टकथायं पन एता	

न दिस्सन्ति । अपि च बुद्धवंसे एवं वृत्ता—

“दसवस्ससहस्सानि अगारं अज्भत्तो वसि ।

हंता कोञ्चा मयूरा च तयो पासादमुत्तमा ॥

तीणि सतगहस्सानि नारियो समलङ्कता ।

पट्टुमा नाम ना नारी उसभक्खन्धो च अन्नजो ॥

निगित्ते चतुरो दिस्वा हत्थियानेन निक्खमि ।-

पिट्ठे

पत्तियं

असुद्धि

सुद्धि

अनूनदसमासानि पधानं पदहि जिनो ॥

पधानचारं चरेत्वा अवुज्झि मानसं मुनि ।”

२४

१-२

एसापि गाथा जातकट्टकथायं न दिस्सति । बुद्धवंसे

पन एवं आगताः—

“ब्रह्मना याचितो सन्तो दीपडकरो महामुनि ।

वत्ति चक्कं महावीरो नन्दारामे सिरिधरे ॥

निसिन्नो सिरीसमूलम्हि अका तित्थियमद्दं ॥”

२४	४	सामतो
२५	१८	जोवितं
”	२०	पदक्खीणं
२६	१	कारति
”	१६	अय
”	२१	नीस्साय
२७	५	चट्ठे
”	१०	धम्मोक्कमभिधारयीति
”	१६	सरणा
२८	१	सरणसु
”	२३	अगमके
२९	३१	बुद्धप्मुखस्स
३०	८	रट्ठुप्पादं
”	१५	सीहहनू सभक्खन्धो
”	१६	भगवा
”	३४	पूजसि
३१	३१	असीति कोटिको
३२	३४	सम्भवो
३३	२०	चत्तालीसत्थुव्वेधं
३४	७	वीसतीवस्ससहस्सानि
”	३१	अट्ठधम्मसमाधाना
३६	२	लगन
”	३	निस्सग्गताय
३७	१५	तीणिहलाहलानि
”	१६	बुद्धहलाहलं
”	”	हलाहलानि
”	१७	कप्पहलाहलं
”	”	बुद्धहलाहलं
”	”	चक्कवत्तिहलाहलं
”	१८	कप्पहलाहलं
”	२५	”
”	२६	बुद्धहलाहलं
”	२८	”

सागतो
जीवितं
पदक्खिणं
कारेति
अयं
निस्साय
च द्वे
धम्मोक्कमभिधारयीति
सरणो
सरणसु
अगामके
बुद्धपमुखस्स
रट्ठुप्पादं
सीहहनूसभक्खन्धो
भगवा
पूजेसि
असीतिकोटियो
सम्भवो
चत्तालीसहत्थुव्वेधं
वीसतिवस्ससहस्सानि
अट्ठधम्मसमोधाना
लगनं
निस्सग्गताय
तीणि कोलाहलानि
बुद्धकोलाहलं
कोलाहलानि
कप्पकोलाहलं
बुद्धकोलाहलं
चक्कवत्तिकोलाहलं
कप्पकोलाहलं
”
”

पिट्ठे	पन्तिथं	असुद्धि	सुद्धि
३७	२६	चक्कवत्तिहलाहलं	चक्कवत्तिकोलाहलं
"	३२	"	"
३८	२	हलाहलानि	कोलाहलानि
"	२	बुद्धहलाहलसद्दं	बुद्धकोलाहलसद्दं
"	१५	पञ्जायति	पञ्जायन्ति
३९	१५	इमं	इमं
"	१७	न	नं
"	२५	सिरिसयनेनिपन्ना	सिरिसयने निपन्ना
"	२६	सट्ठियोजनिके	सट्ठियोजनिके
"	२६	पाचिनसीसकं	पाचिनसीसकं
४०	४	पुरेत्वा	पूरेत्वा
"	२६	सुखीनि	सुखिनी
४१	१५	मातुकुच्छिसम्भवेन	मातुकुच्छिसम्भवेन
"	२७	एव	एवं
४२	१७	आणापेत्वा	आनापेत्वा
"	३६	भगीनिया	भगिनिया
४३	२	सन्तिकं	सन्तिकं
"	"	कुल	कुले
४५	११	चरापेथइतो	चरापेथ इतो
"	१४	आगतनयेनेव व	आगतनयेनेव
४६	३२	किसागोतामया	किसागोतमिया
४७	२४	क	को
"	३२	निरुम्भित्वा	निरुम्भित्वा
४८	८	सन्निरुम्भित्वा	सन्निरुम्भित्वा
"	३२	उपन्नमत्ते	उप्पन्नमत्ते
४९	३६	नत्थिदानि	नत्थिदानि
५०	१७	पंसुकूलिकं	पंसुकूलिकं
"	३२	भूमिभागो	भूमिभागो
५१	४	न	नं
"	५	यास	यासं
५२	१७	घटीकारब्रह्मना	घटीकारब्रह्मना
"	२८	अत्थी	अत्थि
"	३५	एकोनिव्वत्तोति	एकोनिव्वत्तोति
५३	११	मयिदं	इमस्मि
"	३७	निसीदी	निसीदि
५५	६	रूपसोभगप्पत्तो	रूपसोभगप्पत्तो
"	१५	ठत्वामया	ठत्वा मया
५७	३०	ठान	ठानं
"	३३	विभुत्तिसुखं	विमुत्तिसुखं
५८	१	पञ्जापरमि	पञ्जापरमि

पिट्ठे	पन्तिथं	असुद्धि	सुद्धि
५८	२२	भगवत्तं	भगवन्तं
"	२६	एव	एवं
५९	२८	धम्मचक्कपवत्तनं	धम्मचक्कप्पवत्तनं
"	३७	थरा	थेरा
६०	१२	मद्दियत्थेरं	भद्दियत्थेरं
"	३०	उरुवेलकस्सपो	उरुवेलकस्सपे
"	"	महासमणोति	महासमणेति
६१	३	बुद्धो	बुद्धा
"	१०	आदिट्ठो	अदिट्ठो
"	१५	निक्खमणोकासं	निक्खमनोकासं
"	३७	अज्जं	अज्जं
६३	२७	परिजगगनविधिं	पटिजगगनविधिं
६४	४	एकगगचित्तो	एकगगचित्ता
"	"	हेट्ठो	हेट्ठा
"	२४	युत्ततु गमुदुकायतनासो	युत्ततुङ्गगमुदुकायतनासो
६५	१७	वन्दकित्तरजातकं	वन्दकित्तरजातकं
"	२०	पक्कामी	पक्कामि
६६	१२	कोटिसत्थारेन	कोटिसत्थारेन
"	६	अनाथपिण्डिको	अनाथपिण्डिको
"	१६	आगमणत्थाय	आगमणत्थाय
"	२५	कुरुमानो	कुरुमानो
"	३३	भामितुं	भायितुं
६७	७	सिरिवस्स	सिखिस्स
"	१८	निदानकथानिद्विता	निदानकथा निद्विता
६८	५	पच्चुपन्नवत्थु	पच्चुप्पन्नवत्थु
(इमस्मिं गन्थे सव्वत्थ पमादेन 'पच्चुपन्नवत्थु' इति मुद्दपितं अत्थि, तं 'पच्चुप्पन्नवत्थु' इच्चेव गहेतव्वं ।)			
६८	१०	पूजत्वा	पूजेत्वा
"	१४	सीहनाद	सीहनादं
"	२७	आसक्कोन्तेहि	असक्कोन्तेहि
"	३०	अग्गमक्खायत्ति	अग्गमक्खायत्ति
७०	२	सेट्ठिनो	सेट्ठिनो
"	१०	येवग मिस्सति	येव गमिस्सति
"	१९	परिणतप्पद्धतिणे	परिणतथद्धतिणे
"	३७	भिसमुलालानि	भिसमुलालानि
७१	२४	सपिंसु	सुपिंसु
७२	१	उदक	उदकं
"	११	कान्तारे	कान्तारे
७३	१	यथापूरितानव	यथापूरितानेव
७४	१२	वोधितले	वोधितले
७५	११	इमस्मिं	इमस्मिं

पिट्ठे	पन्तिथं	असुद्धि	सुद्धि
७५	२४	विरियं ते ओस्सट्टन्ति	विरियं ओस्सट्टन्ति
७६	३३	यथाकम्ममव	यथाकम्ममेव
७८	१	सेरिववाणिजजातकं	सेरिववाणिजजातकं
"	६	सेरिववाणिजो	सेरिववाणिजो
"	१४	पुत्तभातिका	पुत्तभातिका
"	१८	लोलवाणिजो	लोलवाणिजो
८०	१	चुल्लकसेट्ठिजातकं	चुल्लसेट्ठिजातकं
८१	१	अहं	अहं
"	२६	अंगीरसं	अंगीरसं
८२	१२	इरकोट्ठके	इरकोट्ठके
८३	३०	कथापवुत्ति	कथापवुत्ति
८४	४	निसीन्नम्हा	निसिन्नम्हा
"	१६	छड्डेतुं	छड्डेतुं
"	२३	दारुणि	दारुणि
८५	११	कतञ्जुना	कतञ्जुना
"	१५	पवुत्ति	पवुत्ति
"	२४	सन्धमन्ति	सन्धमन्ति
८७	६	पवुत्ति	पवुत्ति
"	६	रञ्जो	रञ्जो
"	१५	"	"
"	"	अञ्जोपि	अञ्जोपि
"	१६	पवुत्ति	पवुत्ति
"	३५	लोलुदायी	लालुदायी
"	३६	निट्ठपेसि	निट्ठपेसि
८८	३१	नामं	नामं
"	३४	एकं	एकं
"	३५	पूतं	पूतं
९०	३४	लोकं	लोकं
९२	१-२	देवधम्माति	देवधम्माति
९३	१	कट्टहारिजातकं	कट्टहारिजातकं
"	६	विड्डभस्सापि	विड्डभस्सापि
"	७	पञ्चसतभिक्षुपरिवृतो	पञ्चसतभिक्षुपरिवृतो
"	३०	मुद्दिकं	मुद्दिकं
९४	१४	संगहवत्थूहि	संगहवत्थूहि
"	२३	कोसलरञ्जो	कोसलरञ्जो
९५	१०	समिञ्जतीति	समिञ्जतीति
"	१२	संगहवत्थूनि	संगहवत्थूनि
९७	४	जीण्णव्याधिमत्तपव्वजिते	जिण्णव्याधिमत्तपव्वजिते
१००	१४	पसंगित्व ।	पसंसित्वा
"	२६	वीतिनामेस्साय	वीतिनामेस्साम

पिठ्ठे	पत्तिर्यं	असुद्धि	सुद्धि
१०१	१	हमस्मि	इमस्मि
१०२	२५	पव्वज्ज	पव्वज्जं
१०४	१	अन्तरधापथ	अन्तरधापेथ
"	३४	गुणकथामाति	गुणकथायाति
१०५	५	मरवं	मुखं
"	१२	वागुरानि	नागरे
"	२३	पवुत्ति	पवत्ति
१०६	८	सीस	सीसं
१०७	१-२	यम्प न	यम्पन
१०८	१८	अतिवत्तित्वा	अनिवत्तित्वा
"	२६	विस्साय	निस्साय
११०	३१	पवुत्ति	पवत्ति
१११	१	पवुत्ति	पवत्ति
११२	२	अठ्ठसुरं	अट्ठखुरं
११३	१५	सिक्खीकामतं	सिक्खाकामतं
११७	१४	नदितीरे	नदीतीरे
१२०	२१	सी	सो
१२२	१७	वन्धित्वा	वन्धित्वा
१२४	१७	नत्थी	नत्थि
"	२७	हन्ति	अहन्ति
१२५	१	कुक्कुरहि	कुक्कुरेहि
"	१	अणापेसिन्ति	आणापेसिन्ति
"	५	"	"
"	३४	रज्जो	रज्जो
१२७	७	निव्वत्तो	निव्वत्तो
"	१२	पवुत्ति	पवत्ति
१२८	११	नासेतु	नासेतुं
"	१८	मच्चपरियोसाने	सच्चपरियोसाने
१३०	१	तिट्ठजातकं	तित्थजातकं
१३०	१६	आगत्वा	आगन्त्वा
"	२७	अचिच्चाति	अनिच्चाति
१३१	३	तमोततं	समोततं
"	७	पवुत्ति	पवत्ति
१३२	११	तिट्ठजातकं	तित्थजातकं
१३३	८	अज्जमज्ज	अज्जमज्जं
१३६	६	पवुत्ति	पवत्ति
१४०	२	भण्डिक	भण्डिकं
१४१	१	मुणिकजातकं	मुनिकजातकं
१४२	१६	भत्ते	भन्ते
"	२७	सत्थापि	तत्थापि

पिट्ठे	पन्तिथं	असुद्धि	सुद्धि
१४४	१२	कुल	कुले
"	१८	रज्जनाति	रज्जेनाति
१४८	१७	गम्बतो	गुम्बतो
"	३०	त	तं
१४९	१	तरो	इतरो
"	"	कुज्झति	कुज्झीति
"	३	इदानेव	इदानेव
१५०	२	कथसि	कथेसि
१५३	१२	पवुत्ति	पवत्ति
"	१८	घंसन्ति	घंसन्तीसु
१५५	११	सारिपुत्ताति	सारिपुत्तोति
"	१३	पवुत्ति	पवत्ति
"	२३	छलभिञ्जोति	छलभिञ्जोति
१५६	१	अत्थ	अथ
"	"	य	यं
"	६	मक्करो	मक्कटो
"	७	अगारवा	अगारवा
"	२३	अपवादे	ओवादे
१५८	५	पञ्जायित्थ	पञ्जायित्थ
१६१	८	आगतकालोतो	आगतकालतो
१६४	३४	सीघं	सीघं
१६७	१०	त	ते
"	२१	असीतिहत्थगम्भीराय	असीतिहत्थगम्भीराय
"	२२	रणुउगन्त्वा	रेणुउगन्त्वा
१६८	८	व	च
"	२१	तस्मि वड्ढेत्वा	तस्मि मेत्तचित्तं वड्ढेत्वा
"	२६	निप्पुञ्जो	निप्पुञ्जो
१६९	७	"लद्धं ते आवुसो ! भत्तन्ति पुच्छि" एतस्स पच्चुत्तरं	

पमादेन न मुद्दापितं । तं एवं योजेतत्त्वं—

"लद्धं ते आवुसो ! भत्तन्ति पुच्छि ।

लभिस्साम नो भन्तेति ।"

१६९	१२	सहावुसो	एहावुसो
१७०	१०	वा लाभेत्वा गणे	वा गणे
"	"	अपनिवुद्धभावं	अपनिवुद्धभावं
१७१	२२	अगाहेसि	अग्गहेसि
१७६	१२	भिव्वुसंखस्स	भिव्वुसंखस्स
१७७	८	पवुत्ति	पवत्ति
"	९	"	"
"	१६	"	"
१७८	२७	समय	समये

पिट्ठे	पन्तिथं	असुद्धि	सुद्धि
१८०	५	देहिती	देहीति
"	१३	नासितीति	नासिताति
"	१५	कथापारभतन्ति	कथम्पारभतन्ति
१८१	४	पण्डितान	पण्डितानं
"	१०	वस्साति	वस्सति
"	११	कोन चिदेव	केनचिदेव
"	२७	अहतवत्थाति	अहतवत्थानि
१८२	७	अम्हो	अम्भो
"	१६	त धनं	तं धनं
"	२७	सक्खिस्सति	सक्खिस्सन्ति
"	३१	वत	वत
१८४	१	नक्खत्तजानकं	६. नक्खत्तजातकं
"	५	अञ्ज	अज्ज
१८७	७	दुम्मेधानं	दुम्मेधानं
"	"	वट्ठतीति	वट्ठतीति
१८८	२१	मञ्जेति	मञ्जेति
"	२५	वाराणसीरज्जो	वाराणसीरज्जो
"	२८	पवुत्ति	पवत्ति
१८९	२	रुचियासति	रुचिया सति
"	६	वाहनगरे	वहिनगरे
"	१३	पल्लक-	पल्लक-
१९१	८	जीवितदानं	जीवितदानं
१९३	२४	अनत्थिको	अनत्थिको
"	३०	स चायं	सचायं
१९५	२८	छेड्ढेत्वा	छेड्ढेत्वा
१९६	२	साधुफलो	साधुफलो
"	७	जारेण	जारेण
१९७	२	भिक्षू	भिक्षुं
"	१५	उग्गण्ह	उग्गण्ह
"	२६	पञ्जा	पञ्जास
"	२६	कणपेन	कणपेन
१९९	२३	द्वारीणि	द्वारानि
"	३१	पवुत्ति	पवत्ति
२००	१८	पापुरो	पापुरो
२०५	५	इदानव	इदानेव
२०६	२१	कामद्वारादीनि	कायद्वारादीनि
"	२२	गतो । अग्नि	गतो अग्नि
२१७	२	नन्द	नन्दि
२२०	३३	खारिकामजादाय	खारिकाजमादाय
२२१	१०	महमाप्को	भटसाटको

पिट्ठे	पन्तिथं	असुद्धि	सुद्धि
२२२	३	अज्जेव	अज्जेव
२२५	२	मनौ	मनौ
"	१६	भिक्षो !	भिक्षवे !
२२७	४	अथकदिवसं	अथेकदिवसं
२३६	६	गुणमत्तभि	गुणमत्तम्पि
२३८	२८	खन्तिमेत्तानुद्दयसम्मत्ति	खन्तिमेत्तानुद्दयसम्पत्ति
२४०	२६	चारेहि	चोरेहि
२४४	२	पाण्डितानं	पण्डितानं
"	८	महागोणनं	महागोणानं
२५१	२७	मुहुत्तेनव	मुहुत्तेनेव
२५६	२१	पिच्छिआयाय	पिट्ठिच्छायाय
"	२५	पनाहं	पनाहं
२५७	३५	उभयं	उभयं
२६०	३०	अनच्चिम्हाति	अनच्चिम्हाति
"	३५	एवरूपं	एवरूपं
१६१	७	सदामत्तं	सदामत्तं
२६२	६	परिव्वयं	परिव्वयं
"	१२	भवितु	भवितुं
२६१	१	इध "इल्लीसजातकं" इति मुद्दापितं अत्थि, तं न भवितव्वं	
२६६	१३	आलोकेन्नो	ओलोकेन्तो
२७०	१	राजागहनगरे	राजगहनगरे
"	४	सटकयुगन्ति	साटकयुगन्ति
२७१	७	मुञ्चेय	मुञ्चेय
२७२	६	पटिजगति	पटिजगति
"	१६	गहेच्छदनतो	गेहच्छदनतो
२७३	२	निक्कसतं	निक्कसतं
२७६	८	परिभुज्जितुं	परिभुज्जितुं
"	११	परिभुज्जितु	"
"	१२	परिभुज्जित्वा	परिभुज्जित्वा
२७७	६	लभाम	लभाम
"	३१	एकमत्तं	एकमत्तं
२७८	२८	अन्तोवलज्जनमनुरसा	अन्तोवलज्जनमनुस्सा
२८१	१	अत्थगम्भीरे	अत्थगम्भीरे घम्मगम्भीरे
"	"	कारण	कारणे
"	"	उप्पन्न	उप्पन्ने
"	"	विचक्खण	विचक्खणं
२८३	६	हुत्वा	हुत्वा
"	७	म्बस्स	म्बस्स
२८५	१३	विज्जापनाय	विज्जापनाय
"	१५	भव्यज्जनं	सव्यज्जनं

पिट्ठे	पन्तिथं	असुद्धि	सुद्धि
२८७	३०	निगतानि	निगलानि
२८८	३	कामगतासतिं	कायगतासतिं
"	१३	रज्जं	रज्जं
२८९	१९	अन्तरधापत्वा	अन्तरधापेत्वा
२९०	२०	सच्चित्तमनुरक्खेति	सच्चित्तमनुरक्खेति
२९२	४	कालकणिणमूतन्ति	कालकणिणभूतन्ति
२९४	१६	अहोसी	अहोसि
"	२४	वेदय्यासीति	वेदय्यासीति
२९६	८	भासितं	भासितं
"	१२	उपडढं	उपडढं
२९८	१	असातरूपजातकं	जातकट्टकथा
२९९	६	अत्थनि	अत्थन्ति
३००	७	निच्चप्पहसितमखा	निच्चप्पहसितमुखा
३०४	२३	वत वत	वत
३०५	६	अचिर वतिं	अचिरवतिं
३१४	२८	नन्ति	नन्ति
३१५	१८	लङ्घयित्वान	लङ्घयित्वान
३१६	१८	नप स्सन्ति	न पस्सन्ति
३२०	१४	नानप्परानि	नानप्पकारानि
"	१५	यद्धानि	युद्धानि
"	१६	पटक्खित्ता	पटिक्खित्ता
"	१७	जाननत्थं	जाननत्थं
"	"	सखदुक्खं	सुखदुक्खं
३२३	३	कथेसि	कथेसि
३२६	२	एवरूपै	एवरूपं
३२८	५	उच्छं	उच्छुं
"	"	उच्छं	"
"	११	उच्छं	"
३३५	३	कहकभावे	कुहकभावे
"	६	सूकरच्छापसीदसो	सूकरच्छापसदिसो
"	३२	मुरुभुरुति	मुरुभुरुति

जातकहकथानुक्कमो

कथा	पिटृङ्को	कथा	पिटृङ्को
अकनञ्जुजातकं	२७४	कुक्कुरजातकं	१२४
अकालरात्रीजातकं	३१६	कुण्डकपूवजातकं	३०८
अग्निकाजातकं	३३६	कुट्टालजातकं	२२७
अष्टभूतजातकं	२१०	कुरुङ्गमिगजातकं	१२२
अत्यस्तद्वारजातकं	२६४	कुलावकजातकं	१४२
अनभिरतिजातकं	२१६	कुसनालिजातकं	३२३
अनुनामिकजातकं	३१४	कुहकजातकं	२७२
अयण्यकजातकं	६८	कूटवाणिजजातकं	२६४
अभिष्टुजातकं	१३५	कोसियजातकं	३३७
अमरादेवीपञ्चो	३१०	खदिरङ्गारजातकं	१६३
अम्यजातकं	३२६	खरस्सरजातकं	२५५
अमरकियजातकं	२४०	खरादियजातकं	११२
अममदानजातकं	३३६	गद्रभपञ्चो	३१०
अनातमन्त्रजातकं	२०७	गामनिजातकं	६५
अनातरपजातकं	२६७	गोधजातकं	३५०
अमिलकमृगजातकं	३३२	गोधजातकं	३५४
आजञ्जजातकं	१२६	घताननजातकं	३४३
आयाचितभक्तजातकं	११६	चन्द्राभजातकं	३४५
आरामदूतकजातकं	१७८	चुल्लसेट्टिजातकं	८०
अर्जुनजातकं	२४६	चूलजनकजातकं	१६२
अर्जुनजातकं	२२३	भानसोधनजातकं	३४४
अर्जुनजातकं	३०४	तक्कजातकं	२१४
अर्जुनजातकं	३५१	तण्डुलनानिजातकं	८६
गुह्यजातकं	३६६	तयोधम्मजातकं	२०३
कल्याणसम्पन्नजातकं	१८६	तित्तिरजातकं	१५५
कल्याणजातकं	३३०	तित्तिरजातकं	३१६
कल्याणजातकं	८३	तित्तिरजातकं	१३०
कल्याणजातकं	१३६	निपल्लत्वमिगजातकं	११३
कल्याणजातकं	१०८	तेनपत्तजातकं	२८७
कल्याणजातकं	१७३	दुग्धचक्रजातकं	३१५
कल्याणजातकं	३७४	दुग्धचक्रजातकं	३०३
कल्याणजातकं	३५२	दुग्धचक्रजातकं	१८६
कल्याणजातकं	३६०	दुग्धचक्रजातकं	३२५
कल्याणजातकं	२६७	दुग्धचक्रजातकं	२१७
कल्याणजातकं	२६६	दुग्धचक्रजातकं	८८

कथा	पिट्टङ्को	कथा	पिट्टङ्को
नखत्तजातकं	१८४	मुदुलखणजातकं	२२०
नङ्गलीसजातकं	३२७	मुनिकजातकं	१४१
नङ्गुट्टजातकं	३५८	राधजातकं	३५६
नच्चजातकं	१४७	रुक्खधम्मजातकं	२३७
नन्दजातकं	१६१	रोहिणीजातकं	१७७
नन्दिविसालजातकं	१३७	लखणमिगजातकं	१००
नलपानजातकं	१२०	लित्तजातकं	२७६
नामसिद्धिजातकं	२६२	लोमहंसजातकं	२८३
निग्रोधमिगजातकं	१०२	लोसकजातकं	१६८
पञ्चगरुक्कजातकं	३४१	वट्टकजातकं	१५१
पञ्चावधजातकं	१६७	वट्टकजातकं	३१७
पण्णिकजातकं	३००	वण्णुपथजातकं	७५
परोसतजातकं	२६६	वरणजातकं	२३०
परोसहस्सजातकं	२६६	वातमिगजातकं	११०
पुण्णपातिजातकं	१६३	वानरिन्दजातकं	२०१
पुप्फरत्तजातकं	३६२	वारुणिजातकं	१८०
फलजातकं	१६५	विरोचनजातकं	३५६
वकजातकं	१५८	विसवन्तजातकं	२२६
वन्धनमोक्खजातकं	३२०	विस्सासभोजनजातकं	२८२
वव्युजातकं	३४८	वेदब्भजातकं	१८१
वाहियजातकं	३०७	वेरीजातकं	३०१
विलारवतजातकं	३३५	वेलुकजातकं	१७५
भीमसेनजातकं	२५६	सकुरुजातकं	१५३
भेरिवादजातकं	२०५	सङ्खधमनजातकं	२०६
भोजजानीयजातकं	१२७	सच्चंकिरजातकं	२३४
मकसजातकं	१७६	सञ्जीवजातकं	३७०
मखादेवजातकं	६६	सव्वसंहारकपञ्चो	३१०
मङ्गलजातकं	२६६	सम्मोदमानजातकं	१४८
मच्छजातकं	१५०	साकेतजातकं	२२५
मच्छजातकं	२३८	सारम्भजातकं	२७१
मतकभत्तजातकं	११७	सालित्तजातकं	३०५
महासारजातकं	२७७	सिगालजातकं	३११
महासीलवजातकं	१८८	सिगालजातकं	३५५
महासुदस्सनजातकं	२८५	सिगालजातकं	३६४
महासुपिनजातकं	२४२	सीलवनागजातकं	२३२
महिलामुखजातकं	१३३	सीलवीमंसनजातकं	२६७
मालुतजातकं	११६	सुखविहारीजातकं	६८
मितचिन्तीजातकं	३१३	सुरापानजातकं	२५६
मित्तविन्दजातकं	२६१	सुवण्णहंसजातकं	३४६
मित्तविन्दजातकं	३०२	सेरिवाणिजजातकं	७८

भारतीय ज्ञानपीठ काशीके प्रकाशन

[हिन्दी ग्रन्थ]

१. मुक्तिदूत [उपन्यास]--अञ्जना-पवनञ्जयकी पुण्यगाथा ।	४॥॥
२. पथचिह्न [संस्मरण]--स्वर्गीय बहिनके पवित्र संस्मरण और युगविश्लेषण ।	२)
३. दो हजार वर्ष पुरानी कहानियाँ--	३)
४. पाश्चात्य तर्कशास्त्र [अप्राप्य]	६)
५. शेर-शायरी [उर्दूके सर्वोत्तम १५०० शेर और १६० नज्म]--	८)
६. मिलनयामिनी [गीत]-कविवर बच्चन ।	४)
७. वैदिक साहित्य--वेदोंपर हिन्दीमें साधिकार मौलिक विवेचन ।	६)
८. मेरे बापू--महात्मा गांधीके प्रति श्रद्धाञ्जलि	२॥॥
९. पंच प्रदीप--[गीत]	२)
१०. भारतीय विचारधारा--	२)
११. ज्ञानगंगा--संसारके महान् साधकोंकी सूक्तियोंका श्रक्षय भण्डार ।	६)
१२. गहरे पानी पैठ--सूक्तिरूपमें ११८ मर्मस्पर्शी कहानियाँ ।	२॥॥
१३. वर्द्धमान [संहकाव्य]	६)
१४. शेर-ओ-सुखन	८)
१५. आधुनिक जैन कवि	३॥॥
१६. जैनशासन--जैनशासनका परिचय तथा विवेचन करनेवाली सुन्दर रचना ।	३)
१७. कुन्दकुन्दाचार्यके तीन रत्न--	२)
१८. हिन्दी जैन साहित्यका संक्षिप्त इतिहास	२॥॥

[प्राकृत संस्कृत ग्रंथ]

१९. महाबन्ध [महाधवल सिद्धान्त]-प्रथम भाग, हिन्दी अनुवाद सहित ।	१२)
२०. करलकखण [सामुद्रिक शास्त्र]-हस्तरेखा विज्ञानका नवीन ग्रन्थ ।	१)
२१. मदनपराजय--भाषानुवाद तथा ७८ पृष्ठकी विस्तृत प्रस्तावना सहित ।	८)
२२. कन्नडप्रान्तीय ताडपत्रीय ग्रन्थसूची--	१३)
२३. न्यायविनिश्चय विवरण [प्रथम भाग]--	१५)
२४. तत्त्वार्थवृत्ति--श्रुतसागर सूरिरचित टीका । हिन्दी सार सहित ।	१६)
२५. आदिपुराण भाग [१]--भगवान् ऋषभदेवका पुण्य चरित्र ।	१०)
२६. आदिपुराण भाग [२]-- " " "	१०)
२७. नाममाला समाप्य--	३॥॥
२८. केवलज्ञानप्रश्नचूडामणि--ज्योतिष ग्रन्थ ।	४)
२९. सभाष्यरत्नमंजूषा--छन्दशास्त्र ।	२)
३०. समयसार--[अंग्रेजी] ।	८)
३१. कुरल काव्य--तामिल भाषाका पञ्चमवेद, तामिल लिपि ।	४)

भारतीय ज्ञानपीठ काशी, दुर्गाकुण्ड रोड, बनारस ४

